

РОБЪРТ МАККАМЪН МОМЧЕШКИ ЖИВОТ

Превод от английски: Елена Павлова, 2013

chitanka.info

Като млади стихии търчахме в
захлас

там, дето ангелите плахо
слагат крак

и демоните се разбягваха пред
нас

на лесовете гъсти в
тайнствения мрак.

От кока-кола на бутилки през
дъна

далеко гледаха ни хоризонтите
далечни.

Не бяха цапани от гуми на кола
магичните ни светове от
детска вечност.

По-малки братя с кучетата си
ний бяхме,

преправяхме в ракети към
звездите колелата.

Из Космоса през ден напред-
назад летяхме,

до Марс за пикник и — обратно
към Земята.

Люлеехме се по лианите с
Тарзан,

въртяхме ловко шпагата на
Зоро.

Бонд редом с нас бе кротък
малчуган,

сам Херкулес би паднал от
умора.

И бъдещето бе за нас земя
далечна,

родителите се въздигаха
несъстарими,
а времето — разстлана
безконечност
от слънчеви мечти
осъществими.

Докрай животът ни бе пълен
всеки ден
с одрани колене, усмивки и
гълчава.

Старчок наднича в огледалото
към мен,
но за момчето дума днес ще
става.

ПРЕДГОВОР КЪМ ИЗДАНИЕТО ОТ 2008 Г. ЗАЩО НАПИСАХ „МОМЧЕШКИ ЖИВОТ“

Оказва се по-лесно да напиша книга, отколкото да пиша за книга, която вече съм завършил.

Доста странно, нали? Предполагам, че става така, понеже за мен веднъж създадената книга е като готова бронзова статуя. Няма какво повече да се добави или извади, всичко в нея е точно както е редно да бъде. Или пък не е. Понеже писателят, ако има късмет, все още не се е превърнал в бронзов паметник и продължава напред, което означава, че научава повече за изкуството да пишеш. Така че понякога е трудно да поглеждаш назад към ранното си творчество, понеже неизбежно откриваш нещо, което би искал да извадиш или пък ти се ще да добавиш, само че статуята не бива да се пипа.

След като вече съм обяснил причините, мога да кажа, че, погледна ли към „Момчешки живот“, всъщност не намирам кой знае каква нужда от промени. Винаги съм вярвал, че при завършването на една книга е чудесно, ако тя се окаже поне петдесет процента от онова, на което си се надявал при започването ѝ. За мое изумление на финала на „Момчешки живот“ открих, че тя покрива първоначалните ми надежди на около деветдесет процента.

Не пиша и никога не съм писал по предварителен проект. Боравя с тъй наречените от мен „знаменателни сцени“ — събития, които се случват в началото, в средата и към края и които, да се надяваме, ще насочват процеса на писане в правилната посока, но единствения път, когато се опитам да използвам предварително подготвен план, не завърших книгата. Вече знаех всичко, което ще се случи в нея, така че защо трябваше да се мъча да я пиша?

Като цяло просто се опитвам да кажа, че пиша на първо място за самия себе си. Искам да съм свой „първи читател“. Искам да пиша книги, които бих чел с удоволствие, стига да не се стараех толкова да ги сътворя. *Разбирате ли ме?* Поне за мен всичко това има смисъл и

чрез този подход към писането си давам възможност да очаквам с нетърпение развоя на книгата.

Е, ако в момента държите в ръце това ново издание на „Момчешки живот“ и се взирате в този конкретен ред от дрънканиците ми, значи или вече сте чели книгата, или тепърва се готвите да я прочетете за първи път. Стори ми се разумно да споделя с вас защо съм написал тази книга, но първо нека ви кажа отговора на въпроса, който най-често ми задават за нея.

Въпросът е: Автобиография ли е „Момчешки живот“?

Отговорът гласи: Да, а и аз определено се смятам за участник в тази книга, но не съм Кори, главният герой.

С кого най-вече се идентифицирам в „Момчешки живот“? Ще ви разкрия тайната малко по-нататък.

Да се върнем на книгата. Започна се като разказ за убийство в малко южняшко градче и по идея трябваше да включва тайна за втори град, залят от водата и потопен под езерото. Главният герой щеше да бъде шерифът, а... о, Боже, почти заспах, както ви го разказвам.

Така че се вгледах много сериозно в двестате страници, които вече бях изписал, и реших, че от тях няма да се роди книга. Картината, която те описвах, нямаше да оживее. При това от няколко дни в главата ми се въртеше историята за момче, което иска да бъде писател, и за нещата, които се случват в родното му градче и са повлияли живота му, а аз все отлагах на заден план този сюжет. Да, но ето че разполагах с един южняшки град и със сочно убийство и си казах... ами добре, нека опитаме да направим книга за момчето.

Започнах да пиша „Момчешки живот“ без план, но с много идеи. И внезапно картината се съживи. Не само това, но и от нея заструи буйна жизненост, каквато преди рядко бях изпитвал по време на работата си. Направо летях през страниците. Не, не искам да кажа, че не е било трудно и че не ми се е налагало да обмислям много и да работя стотици часове, а че „Момчешки живот“ наистина се движеше, а аз просто един вид въртах волана, за да го направлявам — или поне така ми се струваше на моменти.

Това е номерът с писането. *Номерът*. Когато писането не ти иде отръки, никой на Божията земя не може да ти помогне. Нито

половинката в живота, нито брат или сестра, нито най-добрият приятел, нито редакторът. Никой. Понеже няма друг, който да разбира книгата по-добре от теб самия. Ако има някакъв проблем, трябва да се занимаваш лично с него — ти и само ти.

И обратното, когато работата ти спори... какво мога да кажа? Че чуваш ангелски псалми? Че в главата ти звучи музиката на сферите или нещо подобно? Че всяко късметче, което извадиш от бисквитка, гласи: „Предстои ти голям успех, ако не оплескаш книгата“?

Всъщност да, нещо такова е. Във всеки случай, когато работата върви добре и ти виждаш как картината оживява, а героите стават истински хора, опознаваш ги и виждаш лицата им, и осъзнаваш, че в определен смисъл твориш Живот, тогава... не мисля, че на света има по-голяма наслада.

Когато завърших „Момчешки живот“, направо бях на седмото небе, толкова добра смятах, че се е получила. Пратих ръкописа на издателя си с мисълта: „Рик, те ще ти се обадят и ще бъдат толкова възхитени, че ще ти кажат: *Рик, не знаехме, че си способен на такова нещо, тази книга е толкова различна и сме толкова развълнувани, а ти си свършил страхотна, страхотна работа!*“

Чаках и чаках. И след това телефонът звънна.

Рик. Слушай. Ами... знаеш ли... за книгата. Наистина ни харесва и тъй нататък, обаче... нали знаеш... в нея всъщност се разказва за убийство и ти ще объркаш читателите, като ги караш да си мислят, че романът е автобиография и... знаеш ли... сигурно трябва да изрежеш всичкото това за града и за хората и да се съсредоточиш върху убийството.

Съжалявам. Съжалявам. Просто... ми май... телефонът нещо не работи добре. Така мисля. Съжалявам.

Когато се посъвзех, върнах обаждането и казах:

— Задръжте така за момент. Утре съм в издателството!

После отидох на летището — аз, жителят на Бирмингам, Алабама, дете всъщност нямах кой знае какво литературно образование, но изпитвах любов към четенето и писането, и имах усещането, че този път — този път! — трябва да се боря за това, в което вярвам. Така отлетях за Ню Йорк, за да се изправа срещу големите литературни акули.

Казах им, че не мога да променя книгата. Че ако настояват за тези промени, аз съм готов да скъсам договора си с тях и че е време да се отърси пепелта от жаравата, в която се бе превърнала кариерата ми.

Големите акули ми цитираха разни факти от бизнеса и цифри от графиката на стената, касаещи лошотиите, сполитащи писателите, които се мъчат да излязат от кутиите си, но след това се съгласиха. Добре, казаха. Твоята книга си е твоя книга. Ако вярваш толкова силно в нея, значи и ние вярваме.

Това беше чудесно. Направо чудесно. Но все пак... нали знаете, когато някой погледне детето ти и каже: „О, какво е хубавко, много добро и силно. Щом ти си рекъл...“ — част от радостта на сътворението просто изгасва. Част от всичкото онова, което те превръща в писател, просто незабелязано увяхва и окапва като спаружени есенни листа.

„Момчешки живот“ не беше написан за детска аудитория, но през годините от първата си публикация насам набра огромна популярност сред по-младите читатели. Не знам какви са точните цифри, но го преподават в гимназиите из страната. Знам, понеже съм посещавал цяла камара и съм изнасял открити уроци по английски в спортни зали и класни стаи. А в един и същи ден получих писмо от шотландски господин към осемдесетте и от момче от Сиатъл, което беше на тринадесет. И двамата ми пишеха колко много са се наслаждавали на книгата. Мисля, че тя вече има световна слава. Да видиш японската корица с изображението на Кори, застанал на ръба на езерото е... ами, просто изумително е.

Непременно трябва да спомена обаче едно конкретно писмо, защото за мен то беше... как мога да опиша усещането?

Преди няколко години една жена ми писа с вестта, че възрастният ѝ баща е починал и предсмъртното му желание било да го погребат заедно с любимата му книга.

Бил я чел и препрочитал непрестанно, казваше ми госпожата. Толкова пъти, че вече не била книга. Превърнала се била в негов близък приятел.

Неотдавна посетих книжарница от голяма верига — по случайност, не в моя роден град — и отидох до онзи щанд, дето го наричат „Маса за класики“. На нея се намират романите на Дикенс, Юго, Стайнбек, Твен, Верн, Ъпдайк, Вонегът... на практика всички,

които учителите се опитват да накарат учениците си да прочетат и настояват, че те са длъжни да ги прочетат най-малкото заради бъдещето на света.

И точно там. Там, сред всичките тези книги и всичките тези имена, се намираше „Момчешки живот“.

Моего дете.

Съмнявам се, че някога ще напиша друга книга, на която толкова да ѝ подхожда мястото на този щанд. Бог знае, че възнамерявам да продължа да опитвам. Но имам вече книга на щанда и мисля, че една е напълно достатъчна.

Героят, с когото най-близо се идентифицирам в „Момчешки живот“?

Вероятно вече знаете. Това е Върнън, чиято мечта загинала, понеже го пречупила тежестта на графиката на стената. Понеже в онзи нюйоркски кабинет той не успял да се противопостави на акулите. Понеже без бой се върнал у дома в Зефир и затворил очи за света отвъд.

Той се пробуди и все още беше жив.

Винаги съм искал да използвам някъде тази фраза. Това ми се струва подходящото място.

Ако четете „Момчешки живот“ за първи път, надявам се да му се насладите. Надявам се да ви отведе до места, които никога не сте знаели, че съществуват... или до места, за чието съществуване може би сте забравили.

Ако това е вторият или третият ви прочит, приветствам ви с добре завърнали се в Зефир. В живота на Кори и в неговия свят. Във вечните летни дни, при славните тайни, потайни местенца и магията, която е във всички нас, но понякога просто се свива и заспива в очакване най-добрият ѝ приятел да се завърне у дома.

Благодаря ви!

Робърт „Рик“ МакКамън

29 януари 2008 г.,
точно след полунощ

Искам да ви кажа някои важни неща, преди да започнем пътуването си.

Оцелях до края. Това е един от проблемите, когато разказваш нещо в първо лице. Читателят знае, че разказвачът не е бил убит. Така че каквото и да ми се случва — каквото и да ми се е случило, — може да сте сигурни, че съм оцелял след края му, макар че може би преживяването ме е променило за добро или за лошо, ваше право е да решите в коя посока точно.

Сигурно ще има места в книгата, където ще си кажете: „Хей, как тъй той знае, че се е случило туй събитие тука или че оня човек е казал или е сторил това и това, пък дори не е бил там?“ Отговорът на този въпрос е, че впоследствие съм открил достатъчно, че да запълня празните места, или в някои случаи съм си измислил какво е станало, или пък тук-там съм преценил, че непременно трябва да се е случило по определен начин, дори да не е било така.

Роден съм през юли 1952 г. Скоро ставам на четирийсет години^[1]. Боже, какво число само, а? Вече не съм, както критиците ми обичаха да казват, „обещаващ млад талант“. Аз съм това, което съм. Пиша, откакто бях в началното училище и си измислях разни истории — много преди да разбера с точност какво всъщност правя. Публикувах ме за първи път през 1978 г. Така станах писател. Или „автор“? Както казват „Бийтълс“, ако си с меки корици, значи си писател. Автор ставаш, когато те издадат с твърди корици. Едно е сигурно: бая ми се е втвърдила корицата. Понасял съм ритници и съм се усмихвал на добротата като всеки един друг брат и сестра в нашия въртящ се дом. И бях благословен с умениято да създавам герои и светове на платното на живота. Писател? Автор?

А какво ще кажете за „разказвач“?

Искаше ми се да положа спомените си върху хартия, където ще мога да ги задържа. Знаете ли, аз вярвам в магията. Бях роден и израснах в магически времена, в магически град, сред магьосници. О, почти всички останали не осъзнаваха, че живеем в тази паяжина от магия, свързани със сребърния филигран на шанса и обстоятелствата. Но аз си го знаех през цялото време. Когато бях на дванайсет години, светът беше моят магически фенер и в неговото призрачно зелено сияние виждах миналото, настоящето и бъдещето. Вие вероятно също сте надничали в него; просто не си го спомняте. Виждате ли, аз смятам

така: първоначално всички владеем магията. При раждането носим в себе си вихри, горски пожари и комети. Раждаме се способни да пеем на птиците и да четем облаците, и да виждаме съдбата си в песъчинките. Но след това ни училищосват магията направо от дън душите. Църквоскват ни я, нашляпват я, изпират я и я изресват. Слагат ни на правия и тесен път и ни нареждат да бъдем отговорни хора. Казват ни да се държим спрямо годините си. Казват ни да пораснем, Бога ми! И знаете ли защо ни го казват? Понеже онези, които го изричат, се боят от дивото и от младостта и понеже магията, която знаем, ги кара да се срамуват и да се натъжават, че са ѝ позволили да увехне у тях.

След като се отдалечиш много от нея обаче, не можеш да си я върнеш. Може да я докоснеш за по няколко секунди. Просто секунди познание и припомняне. Когато хората се разплачат на филм, това е, защото, макар и за миг, златното огледало на магията се пробужда в тъмния киносалон. След това зрителите излизат на суровото слънце на логиката и разума — и магията отново пресъхва, а те остават с лекото усещане за разбито сърце и дори не знаят защо. Когато песен пробуди паметта, когато въртящите се в слънчев лъч пращинки отвлекат вниманието ти от света, когато се заслушаш във влака, минаващ по релсите нощем в далечината, и се зачудиш къде ли отива, ти пристъпваш отвъд онова, което си, и отвъд мястото, където се намиращ. Тогава — за най-кратката частица време — се озоваваш в царството на магията.

Ето в това вярвам аз.

Истината за живота е, че всяка година ни отдалечава все повече от същността, с която сме били родени. Товарят ни камъни на раменете, някои от тях — добри, други не толкова. Случват ни се разни неща. Любими хора умират. Други катастрофират и биват осакатени. Хората губят пътя си по една или друга причина. Не е трудно да се случи в този свят на луди лабиринти. Самият живот дава всичко от себе си, за да ни издърпа изпод краката спомена за магията. Човек не осъзнава какво му се случва, докато един ден не усети, че е изгубил нещо, което дори не е сигурен какво точно представлява. Все едно да се усмихнеш на хубаво момиче и тя да те нарече „господине“. Просто се случва...

За мен са важни тези спомени кой съм бил и къде съм живял. Те съставят голяма част от онова, което ще стана, когато стигна края на пътя си. Имам нужда от спомена за магията, ако изобщо мога да се надявам да призова магия отново. Трябва да знам и да помня, и искам да ви разкажа.

Казвам се Кори Джей Макенсън. Родният ми град се наричаше Зефир, в Южна Алабама. Там никога не ставаше твърде студено или твърде горещо. Улиците му бяха засенчени от големи черни дъбове, а къщите му имаха предни веранди и щори на прозорците. Имаше парк с две бейзболни игрища, едно за деца и едно — за големи. Имаше обществен плувен басейн, където водата беше синя и чиста, и децата се хвърляха в дълбокия край, за да вадят монети. На Четвърти юли в града устройваха барбекю, а в края на лятото — състезание по писане. Когато бях на дванадесет, през 1964 г., в Зефир живееха към хиляда и петстотин души. Имаше кафене „Брайт Стар“, магазин „Улуърт“, малка зарзаватчийница „Пигли-Уигли“. На Шосе 10 пък се намираше къща, в която живееха лоши момичета. Не всяко семейство притежаваше телевизор. Страната бе на сух режим, което ще рече, че контрабандистите на алкохол процъфтяваха. Пътищата водеха на север, на юг, на изток и на запад, а през нощта на път за Бирмингам минаваше товарен влак и след него оставаше мирис на изгорено желязо. Зефир имаше четири църкви и основно училище, и гробище, което се намираше на Поултър Хил. Наблизо имаше и езеро — толкова дълбоко, че спокойно можем да го обявим за бездънно. Родният ми град беше пълен с герои и злодеи, честни хора, които познаваха красотата на истината, и други, за които красотата се таеше в лъжата. Родното ми градче навярно много напомня вашето.

Но Зефир беше магическо място. Духове се разхождаха на лунна светлина. Излизаха от тревистото гробище и стояха на хълма, и си говореха за старите времена, когато „Кока-кола“ наистина била яка работа и човек можел да различи демократите от републиканците. Знам. Чувал съм ги. Бризът в Зефир духаше през комарниците, разнасяйки аромата на орлови нокти и пробуждаща се любов, и назъбени сини светкавици връхлитаха земята и пробуждаха омраза. Имахме страшни бури и суша, и реката, която минаваше извън града ни, бе добила навика да го наводнява. През пролетта на петата ми година наводнение изкара змии по улиците. След това ястребите се

спуснаха — тъмно торнадо от стотици птици — и вдигнаха змиите в усмъртяващите си клюнове, и реката се сгуши отново в бреговете си като набито куче. Подир туй слънцето изскочи като призовано от фанфари и от опръсканите с кръв покриви на родното ми градче се вдигна пара.

Имахме си черна кралица, която беше на сто и шест години. Имахме стрелец от Запада, който бе спасил живота на Уайът Ърп в О. К. Корал. Имахме си чудовище в реката и тайна в езерото. Имахме призрак, който витаеше по шосето зад волана на черна спортна кола с нарисувани на капака пламъци. Имахме си Гавраил и Луцифер, а също и бунтовник, който се вдигна от мъртвите. Имахме си извънземен нашественик и момче с идеалния замах, и по „Мърчант Стрийт“ вършееше изгърван динозавър.

Градчето беше магическо.

В душата ми се таят спомените за един момчешки живот, прекаран в това омагьосано царство.

Аз помня.

А ето и събитията, за които искам да ви разкажа.

[1] Първото издание на романа е през 1991 г. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

**ЕДНО
ОТСЕНКИТЕ НА ПРОЛЕТТА**

1.

ПРЕДИ ИЗГРЕВ-СЛЪНЦЕ

— Кори? Събуди се, сине. Време е!

Оставих татко да ме издърпа от тъмната пещера на съня, разлепих очи и погледнах към него. Вече се беше облякъл, носеше тъмнокафявата си униформа с името — ТОМ, — извезано с бели букви на джоба на гърдите му. Надуших бекон и яйца, а радиото в кухнята свиреше тихо. Издрънча тиган и звъннаха чаши; мама опитно се вихреше в родната си стихия като яхнала течението пъстърва.

— Време е — повтори баща ми, докато включваше лампата до леглото ми и ме остави да присвивам очи срещу последните образи от съня, избледняващи в мозъка ми.

Слънцето още не беше изгряло. Беше средата на март и студеният вятър люлееше дърветата отвъд прозореца ми. Стигаше да положа длани на стъклото, за да го почувствам. Когато татко влезе в кухнята да си вземе кафето, мама разбра, че съм буден, и увеличи леко радиото, за да слуша прогнозата за времето. Пролетта бе пукнала преди няколко дни, но тази година зимата имаше остри зъби и нокти и се беше вкопчила в Юга като бяла котка. Не беше валил сняг — тук никога не валише сняг, — но вятърът беше леден и духаше силно от дроба на Полюса.

— Дебел пуловер! — подвижна мама. — Чу ли?

— Чух! — отвърнах и извадих от скрина дебелия си зелен пуловер.

Ето я стаята ми, озарена от жълтата лампа и озвучена от ръмженето на калорифера: индианска черга, червена като кръвта на Кочис^[1], бюро със седем вълшебни чекмеджета, кресло, тапицирано с кадифе досущ като черно-синьото наметало на Батман, аквариум, в който плуваха малките ми рибки — толкова бледи, че можеше да се види как тупкат сърчицата им, споменатият по-горе скрин, покрит с ваденки от комплекти самолетни моделчета „Ревел“, легло с покривка, съшита от роднина на Джеферсън Дейвис^[2], гардероб и рафтове. О, да, рафтовете! Моята съкровищница! На тези полици са подредени цели

купчини от мен самия: стотици комикси — „Лигата на справедливостта“, „Флаш“, „Зеленият фенер“, „Батман“ „Духът“, „Блекхоук“, „Сержант Рок и Веселото братство“, „Акваман“ и „Фантастичната четворка“. Там са списанията „Бойс Лайф“^[3], дузини издания на „Феймъс Монстърс тъв Филмленд“^[4], „Скрийн Трилс“^[5] и „Попюлър Микеникс“. Има цяла жълта стена „Нашънъл Джиографик“ и тук ще трябва да се изчервя и да призная, че знам къде са всички снимки с африканки.

Полиците се точеха с мили. Колекцията ми камъчета блести в стъклен буркан. Изсушените ми цикади чакат да запоят отново през лятото. Свиркащото ми йо-йо марка „Дънкан“, със скъсано въженце, което татко трябва да оправи. Малката ми книжка с мострени парчета плат за костюми, която взех от г-н Парлоу в мъжкия магазин „Стаг“. Използвам мострите за килим в моите модели на самолетчета. Слагам им и изрязани от картон седалки. Сребърният ми куршум, излят от Самотния рейнджър за ловец на върколаци. Копчето ми от Гражданската война, което падна от „тиквена“^[6] униформа по време на бурята, помела Шайло. Гуменият ми нож за наръгване на крокодили убийци във ваната. Канадските ми монети, гладки като северните равнини. Богат съм отвъд всякакви граници.

— Хайде на закуска! — провикна се мама.

Вдигнах ципа на пуловера, който беше със същия цвят като разпраната риза на сержант Рок^[7]. Сините ми дънки имаха крѳпки на коленете — медали за смелост, отбелязващи срещите с бодлива тел и чакъл. Фланелената ми риза беше достатъчно червена да раздразни бик. Чорапите ми бяха бели като гълъбови крила, а кецовете ми — черни като полунощ. Мама беше далтонистка, а татко смяташе, че карето си отива с райе. Аз нямах нищо против.

Забавно е как понякога, когато погледнеш към хората, които са те довели на този свят, се виждаш съвсем ясно в тях. Осъзнаваш, че всеки един от нас представлява компромис на природата. Притежавах тънките кости на мама и вълнистата ѳ, тъмнокафява коса, но татко ми беше дал сините си очи и острия си гърбав нос. Притежавах дългите пръсти на мама — „ръце на художник“, обичаше да ми казва тя, когато се тревожех, че пръстите ми са толкова тънички — и дебелиите вежди на татко, както и малката вдлъбнатина на брадичката му. Понякога си мечтаех да заспя нощес и да се събудя, превърнал се в истински мъж

като Стюърт Уитман в „Брегът на Цимарон“^[8] или Клинт Уокър в „Чейен“^[9], но истината беше, че растях слабо, жилаво хлапе със среден ръст и външен вид и можех да се слея с тапет, ако затворех очи и затаях дъх. Във фантазиите си обаче следях нарушители на закона заедно с каубоите и детективите, които всяка нощ се строяваха на телевизора за парад пред нас, а навън в горите, които се простираха зад къщата ни, помагах на Тарзан да призовава лъвове и стрелях по нацисти в самотната си война. Имах малка група приятели, момчета като Джони Уилсън, Дейви Рей Кълан и Бен Сиърс, но не бях от хлапетата, които може да наречете „популярни“. Понякога се притеснявах да говоря с хора и езикът ми се връзваше на фльонга, така че си затварях устата. Ние с приятелите ми бяхме на една възраст, с един ръст и темперамент — избягвахме онези, които не можехме да набием, и до един бяхме смотани бойци.

По това време, струва ми се, започна „писането“. Или „реденето“ ако щете. Подреждане на обстоятелства, оформяне на света по начин, който е редно да бъде, ако Бог не си беше затворил очите и стиснал зъбите. В реалния свят нямах власт; в моя свят бях като пуснат на свобода Херкулес.

Сигурен съм, че съм наследил една определена черта от дядко ми Джейбърд^[10], бащата на татко: любопитството му за света. Той беше на седемдесет и шест години и корав като бича пастърма, имаше мръсна уста и още по-мръсен характер, и вечно обикаляше из горите около фермата си. Носеше вкъщи чудесии, от които на баба ми Сара ѝ призляваше: змийски кожи, празни стършелови гнезда, дори животни, които беше намерил умрели. Обичаше да разрязва разни твари с джобното си ножче и да им гледа вътрешностите, а парчетиите от тялото им редеше една по една върху вестници. Веднъж беше окачил мъртва жаба на дърво и ме покани да гледам заедно с него как се хранят мухите. Домъкна у дома конопен чувал листа, изсипа ги в предната стая^[11] и оглеждаше всяко едно с лупа, като записваше разликите помежду им в едно от стотиците си малки тефтерчета „Нифти“. Събираше угарки от пури и изсъхнал изплют тютюн за дъвчене, които пазеше в стъклени съдини. Можеше да седи с часове в мрака и да гледа луната.

Може и да беше луд. Може би „луди“ биват наречени всички, които запазват магията в себе си, след като вече са излезли от

детството. Но дядко Джейбърд ми четеше неделните комикси и ми разказваше истории за обладаната от духове къща в малкото селце, където бе роден. Дядко Джейбърд може да беше зъл и глупав, и дребнав, но той запали свещта на чудото в мен и на тази светлина можех да надзърна много далеч извън Зефир.

Онази сутрин преди изгрев-слънце седнах да закузвам с татко и майка в същата ни на „Хилтоп Стрийт“ а годината бе 1964-та. Вятърът носеше аромата на големи промени — неща, за които си нямах и представа. Знаех само, че в точно този момент имам нужда от още една чаша портокалов сок, както и че се каня да помагам на татко по маршрута му, преди да ме откара до училище. Така че когато закуската приключи и измихме чиниите, след като бях излязъл на студа да кажа добро утро на Ребъл и да му дам неговия „Грейви Трейн“^[12], а мама ни целуна с татко, аз си облякох подплатеното с вълна яке, взех си училищните тетрадки и ето ни, потеглихме в кашлящия стар пикап. Освободен от клетката си в задния двор, Ребъл ни последва на известно разстояние, но на ъгъла на „Хилтоп“ и „Шоусън“ навлезе в територията на Бадауг, доберман-пинчера на семейство Рамзи, и дипломатично се оттегли назад под тътнежа на яростно джафкане.

А пред нас се простираше Зефир, затихнал в съня си град, озарен от белия сърп на луната в небето.

Светеха няколко прозореца. Малко бяха. Все пак още нямаше и пет заранта. Сърповидната луна осветяваше бавното течение на река Текумзе и ако Стария Мойсей плуваше в нея, значи целуваше тинята с кожестия си корем. Дърветата по тротоарите на улиците в Зефир бяха все още без листа, а клоните им потрепваха на вятъра. Светофарите — и четирите, разположени на онова, което можеше да мине за главни кръстовища — примигваха в жълто в умерен ритъм. На изток реката бе прекрачена от разположен в широко ждрело каменен мост с намусени гаргойли. Твърдеше се, че лицата на издяланите през двайсетте години чудовища имитирали различни конфедеративни генерали — един вид паднали ангели. На запад шосето се виеше през гористите хълмове и водеше към други градове. Железопътна линия прерязваше Зефир от север, минаваше право през района на Брутън, където живееха всички черни. На юг беше разположен градският парк, където се издигаше сцената и в земята бяха издълбани няколко бейзболни бази. Паркът бе кръстен на Клифърд Грей Хейнес, основателя на Зефир, и там имаше

негова статуя — седнал на камък с облегната на дланта си брадичка. Татко казваше, че Клифърд му приличал на човек със запек, дето нито може да си свърши работата, нито да стане от клекалото. Още по на юг, Шосе 10 напускаше границите на Зефир и се виеше като черна отровна змия през блатистите гори, покрай парк с каравани и покрай Саксън Лейк, езерото с никому неизвестна дълбочина.

Татко поведе по „Мърчант Стрийт“ и подкарахме през центъра на Зефир, където се намираха магазините. Ето ги бръснарницата „Долар“, мъжка мода „Стаг“, местният железарски и хранителен магазин, зарзаватчийницата „Пигли-Уигли“, също и магазин „Улуърт“ кино „Лирик“ и други разнообразни атракциони, разположени по централната улица, която дори имаше истински тротоари. Не беше кой знае какво обаче — ако мигнеш няколко пъти, вече си я подминал. След това татко прекоси през железопътната линия, продължи още две мили и зави в портала, над който бе окачена табела „Мандра Грийн Медоус“. Камионите за мляко вече стояха на товарните рампи, готови за товарене. Тук кипеше усърден труд, понеже мандра „Грийн Медоус“ отваряше рано и млекарите си имаха постоянни маршрути.

Понякога, когато графикът на татко беше особено натоварен, той ме молеше да му помогна с доставките. Обичах тишината и спокойствието на сутрините. Обичах света преди изгрев. Харесваше ми да откривам какво си поръчват от мандрата различните хора. Не знам защо; може би бях наследил любопитството на дядко Джейбърд.

Татко провери списъка с бригадира — едър мъж с войнишка подстрижка, казваше се г-н Боуърс — и след това започнахме да товарим камиона ни. Ето ги бутилките с мляко, кашоните с пресни яйца, кофите с извара и специалните картофена и бобена салата на „Грийн Медоус“. Всички те бяха още студени от хладилната зала, а под светлините на товарната рампа заскрежените бутилки с мляко блестяха. На хартиените им капачки беше нарисувано лицето на усмихнат млекар и имаше надпис: „Добро за теб!“ Докато работехме, г-н Боуърс дойде и ни погледа с клипбординг, отпуснат покрай бедрото му и с бучнат зад ухото молив.

— Ще ли ти се да станеш млекар, Кори? — попита ме той.

Отвърнах, че може и да стана.

— На света винаги ще му трябват млекари — продължи г-н Боуърс, — нали така, Том?

— Което си е вярно, вярно си е — отвърна татко.

Това му беше общата безсмислена фраза, която използваше, ако слуша само с половин ухо.

— Ела да кандидатстваш, като станеш на осемнайсет — посъветва ме бригадирът. — Ще те уредим!

Той ме тупна по рамото така, че за малко да ми изтракат зъбите. Във всеки случай здравата дръннаха бутилките в касетката, която носех.

След това татко се качи зад големия волан, аз се настанях на седалката до него, той завъртя ключа, двигателят изрева и камионът с все сметановия си товар се отлепи от товарната рампа.

— Какво ще речеш за предложението? — попита татко. — Да станеш млекар имам предвид. Влече ли те?

— Би било забавно — съгласих се.

— Всъщност не е. Не, нищо лошо няма, но не е работа, която да те забавлява всеки ден. Предполагам, че никога не сме си говорили за това какъв искаш да станеш, нали?

— Не, сър.

— Ами не мисля, че непременно трябва да си млекар просто защото моята професия е такава. Нали разбираш, не съм започнал с намерението да ставам млекар. Дядко ти Джейбърд искаше да ме прави фермер като него. Баба ти Сара искаше да стана лекар. Можеш ли да си представиш? — Татко ме стрелна с поглед и се ухили. — Аз — доктор? Доктор Том! Не, сър, това не е за мен!

— А какъв си искал да бъдеш? — полюбопитствах.

Татко помълча за малко. Като че ли обмисляше въпроса ми, при това много внимателно. Хрумна ми, че може би никой досега не го е питал подобно нещо. Той стисна укрепения със спици волан в ръцете си на възрастен и се споразума с пътя, който се виеше пред фаровете ни, а после каза:

— Първият човек на Венера. Или ездач в родео. Или човек, който може да погледне към празно място и да види в главата си къщата, която иска да построи там, чак до гвоздейчетата и керемидките. Или детектив... — татко издаде тих кикот дълбоко в гърлото си. — Но в мандрата им трябваше още един разносвач на мляко, така че станах млекар.

— Не бих имал против да съм шофьор на спортни коли — признах.

Татко понякога ме водеше на състезанията с коли на пистата до Барнсбъро. Сядахме, ядохме хотдог и гледахме как летят искри от сблъсъците на очукан метал.

— Да стана детектив също няма да е зле. Ще разгадавам мистерии и тем подобни, също като момчетата Харди^[13].

— Аха, няма да е лошо — съгласи се татко. — Човек не знае как ще се извъртят нещата обаче, това си е самата истина. Целиш се към дадено място, летиш като точна стрела, но преди да удариш в десетката, вятърът те повлича. Не вярвам да съм срещал дори един човек, който да е станал такъв, какъвто е искал, когато е бил на твоята възраст.

— Искам да пробвам всичко на света — казах. — Искам да живея милион пъти!

— Ами... — и тук баща ми ме черпи с едно от мъдрите си кимвания — това би било страхотно магическо изпълнение, нали? — Той посочи: — Ето я първата ни спирка!

Тази първа къща сигурно имаше деца, понеже бяха поръчали две кварта шоколадово мляко в допълнение към двете им кварта обикновено. След това потеглихме отново, карахме по улиците, където единствените звуци бяха вятърът и лаят на ранобудните кучета. Спряхме на „Шантък Стрийт“ да доставим пълномаслено мляко и айран на някой, който явно обичаше квасеното мляко. Оставяхме блестящи бутилки на стълбите на повечето къщи по „Бивърд Лейн“ и татко работеше бързо, докато аз проверявах списъка и му приготвих следващата поръчка в студената каросерия на камиона; бяхме добър екип.

Татко каза, че има няколко клиенти надолу и на юг близо до Саксън Лейк, а след това ще се върнем обратно нагоре, така че да довършим останалите улични доставки, преди да бие училищният ми звънец. Той ни прекара покрай парка и извън Зефир, а гората притисна пътя и от двете страни.

Наближаваше шест сутринта. На изток, над обраслите с борове и кудзу^[14] хълмове, небето започваше да просветлява. Вятърът си проправяше път през дърветата като юмрук на бияч. Подминахме кола,

пътуваща на север. Шофьорът ѝ примигна с фарове и татко му махна. Обясни ми:

— Марти Барклий разнася вестниците.

Замислих се за факта, че има цял свят, който си върши работата преди изгрев и хората, които току-що се събуждат, не принадлежат към него. Завихме по Шосе 10 и поехме нагоре по прашното платно да доставим мляко, извара и картофена салата на малка къща, кацнала сред гората, а после се насочихме отново на юг към езерото.

— Колеж — каза татко. — Непременно трябва да отидеш в колеж, чини ми се.

— Може и да трябва — отвърнах, макар в момента между колежа и мен да се простираше цяла безконечна вечност.

За тези учебни заведения знаех само, че там тренират отборите по американски футбол на Обърн и Алабама, както и факта, че някои хора обожават Биър Брайънт^[15], а други коленичат пред Шъг Джордан^[16]. Струваше ми се, че избираш в кой колеж да отидеш според това кой треньор ти харесва повече.

— Трябва да имаш хубави оценки, за да идеш в колеж — сподели татко. — Трябва да си учиш уроците!

— На детективите нужно ли им е да ходят в колежа?

— Тъй ми се чини, ако искат да са професионалисти в областта си. Ако бях ходил в колеж, можеше да стана именно оня човек, дето строи къща на празното място. Никога не знаеш какво те очаква занапред и това е самата...

Истина, канеше се да каже той, но така и не си довърши мисълта, понеже излязохме иззад обраслия с дървета завой и една кафява кола изскочи от гората право пред нас, а татко извика, все едно са го нажилили стършели, докато натискаше здравата спирачката.

Татко диво въртеше волана наляво, а кафявата кола се пързулна през нас и видях с очите си как слезе от Шосе 10 и се спусна по насипа от дясната ми страна. Фаровете ѝ не бяха включени, но определено зад волана имаше човек. Гумите на колата се врязаха в храсталаците и след това тя се друсна над малкия нос от червен камък и изчезна в мрака. Изплиска вода и аз осъзнах, че току-що се е хвърлила в Саксън Лейк.

— Падна във водата! — извиках.

Татко спря млекарския камион, дръпна ръчната спирачка и изскочи в буренака покрай пътя. Докато изляза от кабината, той вече тичаше към езерото. Вятърът плющеше и виеше около нас, а татко се изправи на червения каменен нос. На слабата розова светлина виждахме само как колата се люлее във водата, а от багажника ѝ излизат големи мехури въздух.

— Хей! — извика баща ми, свил длани около устата си. — Излизай отвътре!

Всички знаеха, че Саксън Лейк е дълбок като греха и когато тази кола потъне към мастилените дълбини, ще си е отишла веднъж завинаги.

— Хей, излизай! — извика татко отново.

Човекът зад волана, който и да беше той, не реагира.

— Сигурно е припаднал от удара! — реши баща ми.

Събу си обувките. Колата започваше да се обръща към страната на пътника и от нея се разнасяше ужасен вой, вероятно резултат от нахлуването на вода в купето.

Татко каза:

— Дръпни се!

Отстъпих и той скочи във водата.

Баща ми беше добър плувец. Стигна до колата с няколко мощни загребвания и видя, че прозорецът откъм шофьора е отворен. Можеше да усети засмукването на въртящата се около краката му вода, която теглеше автомобила надолу към неизмеримата дълбина.

— Излизай! — извика, но шофьорът просто си седеше вътре.

Татко се хвана за вратата, посегна вътре и сграбчи жертвата за рамото. Беше мъж и не носеше риза. Плътта му беше бяла и студена и баща ми усети как собствената му плът настръхва. Главата на шофьора се заклати назад със зинала уста. Русата му коса бе подстригана късо, черни синини плътно затваряха очите му, лицето му беше подуто и деформирано в резултат от зверски побой. Около гърлото му беше стегната медна телена струна за пиано, тънкият метал — усукан толкова здраво, че кожата се бе цепнала.

— Иисусе! — прошепна баща ми, цапайки във водата.

Колата се люлееше и съскаше. Главата на шофьора увисна отново върху гърдите, като че ли нещастникът се готвеше за молитва. Водата вече се беше вдигнала над голите му колене. В този момент

баща ми осъзна, че шофьорът е чисто гол, няма и конец по себе си. Нещо проблесна на волана — белезници, които прикрепяха дясната китка на мъжа към кормилото.

Баща ми беше преживял трийсет и четири години. Беше виждал мъртъвци и преди. Когато и двамата са били на по петнайсет, Ходж Клемънсън — един от най-добрите му приятели — се беше удавил в река Текумзе и тялото му беше намерено чак след три дни, подутото и покрито с жълта дънна тиня като черупка на древна мумия. Преди шест години татко се бе изправил пред останките на Уолтър и Джийни Трейнър след челен сблъсък между буика им и камион с трупи, каран от надрусано със стимуланти хлапе. Беше видял и овъглените мощи на Малкия Стиви Каули, след като пожарникарите угасиха пламъците по смачканата черна спортна кола на име Среднощната Мона. Татко се бе взираше към ухилената усмивка на смъртта няколко пъти и бе понесъл тази гледка като мъж, но този път бе различно.

Този път смъртта бе надянала маската на убийството.

Колата потъваше. Когато се потопи капакът на двигателя, опасните й спойлери щръкнаха нагоре. Тялото зад волана помръдна отново и баща ми забеляза нещо на рамото на мъртвеца. Синя ивица на фона на бялата кожа. Не, не беше синина, а татуировка. Представляваше череп с крилца, излизащи от костените му слепоочия.

Колата нагълта още вода и блъвна силна струя мехури. Езерото не търпеше да му се отказва; то се канеше да си прибере играчката и да я пхне в едно от потайните си чекмеджета. Когато купето започна да се плъзга в тъмата, струята награби краката на татко и го дръпна под повърхността. Застанал на червения каменен нос, аз видях главата му да изчезва и извиках:

— Татко! — а паниката кипеше в стомаха ми.

Под водата баща ми се бореше с мускулите на езерото. Колата потъваше под него и докато краката му блъскаха за опора в течния гроб, нов поток мехури избликна нагоре и го откъсна от водовъртежа, позволявайки му да се изкатери по сребърната стълба към въздушния джоб на тавана.

Видях главата му да се подава на повърхността.

— Татко! — извиках отново. — Татко, излизай!

— Добре съм! — отвърна той, но гласът му трепереше. — Идвам!

Той заплува кучешката към брега, тялото му внезапно бе отслабнало като изцеден парцал. Езерото продължаваше да се бунтува там, където колата бе разтревожила вътрешностите му, сякаш храносмилаше нещо развалено. Татко не успя да се изкатери на червената скала, така че изплува до място, където можеше да се издърпа по израслите лози и камъните.

— Добре съм! — повтори ми, докато излизаше от езерото и краката му потъваха до коленете в тинята.

Костенурка с размер на супена чиния се стрелна покрай него и потъна с разтревожено избълбукване. Погледнах назад към камиона с млякото; не знам защо, просто така направих.

И видях нечий силует, застанал в горите от другата страна на пътя.

Просто си стоеше там. Носеше дълго тъмно палто. Полите му трепкаха на вятъра. Може би бях усетил погледа на онзи, който ме гледаше, докато на свой ред гледах как татко плува към потъващата кола. Потреперих леко — мъртвешки студ, — а след това примигнах няколко пъти и там, където бе стоял силуетът, сега отново имаше само люляна от вятъра гора.

— Кори? — повика ме татко. — Подай ми ръка, сине!

Спуснах се на тинестия бряг и му оказах каквато помощ можех — на колкото бе способно изплашено дете. След това той стъпи на твърда почва и бръсна мократа коса от челото си. Каза настоятелно:

— Трябва да намерим телефон. В онази кола имаше човек. Пое право към дъното!

— Видях... видях... — посочих към гората от другата страна на Шосе 10. — Някой сто...

— Хайде, да вървим!

Татко вече пресичаше пътя със сковани, джапаци крачки, понесъл обувките си в ръка.

Сритах на скорост собствения си кракомобил и го последвах плътно като сянка, а погледът ми се върна натам, където бях видял силуета, но там нямаше нищо и никой — абсолютно никой.

Татко запали двигателя на млекарския камион и включи парното. Зъбите му тракаха, но на сивия сумрак лицето му беше бледо като восъчна свещ.

— Каква проклетия само... — каза той и с това ме шокира, понеже никога не псуваше пред мен. — Закопчан с белезници за волана, така беше! С белезници! Боже мой, лицето му беше направо смазано от бой!

— Кой беше?

— Понятие си нямам — татко усили парното и след това подкара на юг към най-близката къща. — Сигурация е обаче, че някой добре го беше опухал! Боже, колко ми е студено!

Отдясно се отклоняваше черен път и татко тръгна по него. На петдесетина ярда от Шосе 10 се издигаше малка бяла къща с веранда и комарник на вратата. От едната ѝ страна бе разположена розова градина. Под зелен пластмасов навес бяха паркирани две коли, едната — червен „Мустанг“, а другата — стар „Кадилак“, опръскан с ръждиви петна. Татко спря пред къщата и нареди:

— Чакай тук! — след което зашляпа с мокрите си чорапи към вратата и натисна звънеца.

Наложи се да позвъни още два пъти, преди да му отворят под звъntenето на вятърни чанове и на прага да застане червенокоса жена, в която можеха да се съберат три като майка ми. Носеше син пенъоар с черни цветя по него.

Татко каза:

— Госпожо Грейс, трябва да използвам телефона ви наистина бързо!

— Целият сте мокър! — гласът на г-жа Грейс прозвуча като стържене на ръждив трион.

В ръка стискаше цигара, а пръстите ѝ бяха обсипани с пръстени.

— Случи се нещо лошо — осведоми я татко.

Тя въздъхна като червеноглав буреносен облак и се съгласи:

— Ами добре тогава, айде влезте! Пазете килима!

Татко влезе в къщата, звънтящата врата се затвори, а аз си седях в млекарския камион, докато първите оранжеви лъчи на утрото избликваха иззад хълмовете на изток. Можех да надуша езерото в кабината при мен. На пода под седалката на баща ми имаше локва вода. Бях видял някой да дебне в гората. Знаех, че съм го зърнал. Или не бях? Тогава защо този някой не дойде да види какво е станало с човека в колата? И кой изобщо беше онзи в колата?

Умувах върху тези въпроси, когато вратата се отвори отново и г-жа Грейс излезе навън, този път навлякла върху синята си роба торбест бял пуловер. Беше си обула гуменки, глезените и прасците ѝ бяха дебели като млади дървета. В едната си ръка крепеше кутия с бисквити „Лорна Дун“, а в другата — запалената цигара. Приблужи се до млекарския камион и ми се усмихна.

— Здравсти! — каза ми. — Ти си Кори.

— Да, 'спожо! — отвърнах.

Г-жа Грейс не се усмихна особено убедително. Устните ѝ бяха тънки и носът — широк и плосък, а веждите ѝ представляваха драснати с черен молив черти над хлътнали сини очи. Ръгна кутията с бисквити към мен.

— Искаш ли бисквитка?

Не бях гладен, но нашите винаги са ме учили да не отказвам подаръци. Взех си бисквитка.

— Вземи си две — предложи г-жа Грейс, така че си взех и втора. Тя също изхруска една бисквита и след това си дръпна от цигарата и блъвна дим през ноздрите си. Каза: — Баща ти е нашият млекар, та смятам, че сигурно сме в списъка. Шест кварта мляко, две мътеници, две шоколадови и три пинти сметана.

Проверих в списъка. Ето го името ѝ — Грейс Стафърд — и поръчката точно както ми я издиктува. Казах на г-жа Грейс, че ей-сега ще ѝ приготвя покупките.

— На колко си години? — поинтересува се тя, докато работех. — Дванайсет?

— Не, 'спожо. Ще ги навърша през юли.

— Аз имам син — г-жа Грейс тръсна пепелта от цигарата си. Сдъвка още една бисквита. — Стана на дваисет през декември. Живее в Сан Антонио. Знаеш ли къде е това?

— Да, 'спожо. Тексас. Където е и Аламо.

— Точно така. Стана на дваисет, което значи, че аз съм на трийсет и осем. Какво съм дърто изкопаемо, а?

„Това е въпрос капан!“, казах си и реших да отговоря:

— Не, 'спожо!

— Я се виж какъв си малък дипломат! — тя се усмихна отново и този път усмивката стигна до очите ѝ. — Вземи си още една бисквитка! — Г-жа Грейс ми остави кутията и отиде до външната си

врата, за да се провикне навътре в къщата: — Лейни! Лейни, вдигни си задника и ела навън!

Баща ми излезе пръв. На острата светлина на утрото изглеждаше стар, а под очите му имаше тъмни кръгове.

— Обадох се в офиса на шерифа — каза ми, докато седнаше на мократа си седалката и пъхаше крака в обувките си. — Някой ще ни пресрещне там, където потъна колата.

— Кой, по дяволите, е бил в нея? — поинтересува се г-жа Грейс.

— Нямам идея. Лицето му беше... — татко бързо погледна към мен, после върна поглед към жената. — Беше много лошо пребит.

— Сигурно е бил пиян. Нафиркал се е с домашарка, чини ми се!

— Надали — татко не беше споменал по телефона нищо за това, че шофьорът на другата кола е бил гол, удушен със струна от пиано и закачен с белезници за волана. Тази информация беше предназначена за шерифа, не за ушите на г-жа Грейс или някой друг. — Да сте срещали мъж с татуировка на лявото рамо? Приличаше на череп с крилца, растящи от главата?

— Виждала съм повече татуировки, отколкото има в целия флот... — отвърна г-жа Грейс, — но не си спомням нищо подобно да се въди наоколо. Защо? Онзи по без риза ли е бил или какво?

— Аха, така беше. Имаше такова черепче с крила, татуирано приблизително тук — татко докосна лявото си рамо. Потрепери отново и потри длани една в друга. — Никога няма да успеят да извадят колата. Никога. Саксън Лейк е триста фута дълбоко като едното нищо!

Звъннаха вятърните чанове. Погледнах към вратата, притиснал в обятията си щайгата с кварталите мляко.

От къщата се изтърколи момиче с подути от съня очи. Носеше дълъг едноцветен халат за баня и краката ѝ бяха боси. Косата ѝ имаше цвета на царевичина и висеше около раменете ѝ, а когато се приближи до млекарския камион, момичето примигна срещу светлината и каза:

— Леле, как съм преобана!

Имах чувството, че ще се препъна както си стоя на едно място, понеже никога през живота си не бях чувал женка да използва толкова мръсна дума. О, знаех какво значи думата, разбира се, но ей тъй да бъде изтърсена от подобна красива устичка — това ме шокира до дън душа.

— Да знаеш, че там отзад стои млад господин, Лейни! — каза г-жа Грейс с тон, способен да накъдри и железен гвоздей. — Следи си езика, моля те!

Лейни ме погледна и студените ѝ очи ме накараха да си спомня онзи път, когато бях пъхнал вилица в електрически контакт. Очите на момичето бяха шоколадово-кафяви, а на устните ѝ сякаш цъфтеше полуусмивка полупрезрителна гримаса. Изражението ѝ изглеждаше едновременно кораво и предпазливо, сякаш ѝ беше свършил запасът доверие. Във вдлъбнатинката на гърлото ѝ имаше малък червен белег. Попита:

— Кое е хлапето?

— Синът на господин Макенсън. Покажи малко култура, ясно?

Преглътнах с усилие и отклоних очи от тези на Лейни. Халатът ѝ започваше да се разтваря. Озари ме предположение какви трябва да са момичетата, които използват мръсни думи, и що за място ще да е това. Бях чул и от Джони Уилсън, и от Бен Сиърс, че някъде в околностите на Зефир има къща, пълна с курви. Това беше общоизвестно в началното училище. Когато кажеш на някого „да го смучеш на курвата“, значи си застанал на ръба на насилието. Винаги си бях представял обаче, че курвенският бардак е вид имение с надвиснали върби и на верандата черни слуги сервират на клиентите ментов джулеп. Оказваше се обаче, че бардакът не се отличава много от потрошена каравана. И въпреки всичко ей я на, право пред мен, девойката с царевичната коса и мръсната уста, която си вадеше хляба с удоволствията на плътта. Усетих по гърба ми да маршируват мравки и няма и да опитвам да ви разказвам какви сцени се въртяха в главата ми като бавен, опасен ураган.

— Взимай млякото и другите работи и ги занеси в кухнята! — нареди г-жа Грейс на Лейни.

Презрителната гримаса надмогна на усмивката и кафявите очи потъмняха до черно.

— Да н'съм дежурна по кухня! Сега е седмицата на Дона Ан!

— Сега е седмицата на когото кажа аз, коконо, и знаеш много добре защо би трябвало да те пратя в кухнята за цял месец, нали? А сега се хващай за каквото съм ти казала и си затваряй умната устичка!

Лейни сбра устни в обидено, обиграно нацупване. Но тази фалшива гримаса не се отрази в очите ѝ — в сърцевината им гореше

студен гняв. Тя взе касетката от мен и докато стоеше с гръб към баща ми и г-жа Грейс, изплезе мокрото си розово езиче право в лицето ми и го нави като фунийка. След това прибра отново език в устата си, обърна ми гръб и ни зачеркна всички с такова врътване на задните части, че все едно ни беше поразила с меч. С люлееща походка се отправи към къщата и чак когато Лейни бе изчезнала вътре, г-жа Грейс изсумтя и каза:

— Груба е като чеп!

— Не са ли всичките? — попита татко.

Г-жа Грейс издуха кръгче дим и отвърна:

— Така си е, но тя дори не се преструва, че има някаква култура! — погледът ѝ се спря върху мен. — Кори, защо не задържиш бисквитиерата? Става ли?

Погледнах към татко. Той сви рамене.

— Добре, госпожо — казах.

— Хубаво. Беше истинско удоволствие да се запознаем! — г-жа Грейс отново насочи вниманието си към татко и цигарата в ъгълчето на устата си. — Непременно да ме осветляваш как вървят нещата!

— Непременно и благодаря, че позволи да използвам телефона! — той се настани отново зад волана. — Ще прибера касетката при следващото минаване.

— И да внимаваш! — добави г-жа Грейс, след което се прибра в боядисания в бяло курвенски бардак, а татко запали двигателя и спусна ръчната спирачка.

Върнахме се обратно до мястото, където беше потънала колата. На утринната светлина по Саксън Лейк се гонеха синьо и пурпурно. Татко вкара камиона по един черен път; по него, както и двамата осъзнахме, беше дошла колата. След това поседяхме и почакахме да се появи шерифът, докато слънчевите лъчи се усилваха и небето се превръщаше в син лазур.

Докато седях в очакване, мислите ми се рояха: една част от съзнанието ми умуваше за колата и за силуета, който бях видял, а другата част се чудеше откъде татко познава г-жа Грейс и бардака така добре. Но баща ми общуваше с всичките си клиенти; на масата на вечеря ги обсъждаше с мама. Не си спомням обаче да е споменавал за г-жа Грейс и за бардака ѝ. Е, това не беше и подходяща тема за вечеря, нали така? Пък и бездруго нашите не биха говорили за подобни неща в

мое присъствие, въпреки че всичките ми приятели и всички деца в училище от четвърти клас нагоре знаеха, че някъде в околностите на Зефир има цяла къща, пълна с лоши момичета.

Бях я видял лично. Бях видял с очите си истинско лошо момиче. Бях зърнал навития ѝ език и как се върти задничето ѝ в гънките на халата.

Това, предположих, щеше да ме направи голямата знаменитост.

— Кори? — каза баща ми тихичко. — Знаеш ли точно какъв бизнес върти г-жа Грейс в тази къща?

— Ами... — дори и учениче в предучилищната би се сетило. — Да, сър.

— Всеки друг ден бих им оставил поръчката на верандата — татко се взираше в езерото, сякаш все още виждаше колата да се люлее полека надолу към дълбините с все закачения с белезници труп на волана си. — Г-жа Грейс ми е в маршрута с клиентите от две години насам. Всеки понеделник и четвъртък, точна като часовник. В случай че си си го помислил, майка ти знае, че идвам редовно насам.

Не казах нищо, но ми олекна на душата.

— Не искам да споменавам на никого за г-жа Грейс и нейната къща — продължи баща ми, — искам да забравиш, че сме ходили там и всичко, което си видял и чул. Ще можеш ли?

— Защо?

Не можех да не попитам.

— Понеже г-жа Грейс може да е много по-различна от теб и от мен, или от майка ти, може и да е корава и зла и работата, с която се занимава, да не е по вкуса на някой свещеник, но тя е добра жена. Просто не искам да разбутвам гнездото на стършелите. Колкото по-малко се говори за г-жа Грейс и онази къща, толкова по-добре. Разбираш ли?

— Така ми се струва.

— Добре! — той размърда пръсти върху волана. Темата беше приключена.

Удържах на дадената дума. Вярно, превръщането ми в знаменитост даде фира, но какво да се прави.

Канех се да отворя уста и да спомена на татко за силуета, който бях видял в гората, когато зад завоя се появи и полека спря зад млекарския камион черно-бял „Форд“ със синя лампа отгоре и с

емблемата на Зефир на шофьорската врата. От колата излезе шериф Еймъри, чието име беше Джей Ти — съкратено от Джуниър Талмадж, — и татко излезе да го посрещне.

Шериф Еймъри беше слаб, висок мъж с дълга челюст и всеки път ми напомняше за една илюстрация: Икабод Крейн, опитващ се да надбяга Конника без глава. Той имаше големи длани и стъпала и чифт уши, които биха засрамили и слончето Дъмбо. Ако носът му беше с една идея по-голям, щеше да се получи страхотен ветропоказател. Еймъри носеше шерифската си звезда забодена отпред на шапката, под която беше почти плешив, с изключение на ореол тъмнокафява коса. Бутна шапката високо по лъсналото си чело, докато двамата с татко говореха на брега на езерото, а аз гледах как жестикулира баща ми, докато показваше на шерифа откъде се е появила колата и къде е потънала. След това и двамата се обърнаха към повърхността на езерото. Знаех за какво си мислят.

Онази кола все едно беше потънала до центъра на земята. Дори водните костенурки, които живееха по брега на езерото, не можеха да доплуват толкова надълбоко, че отново да видят колата. Който и да е бил шофьорът, в момента той седеше самичък в тъмното и скърцаше с тинята между зъбите си.

— С белезници... — каза с тих глас шерифът Еймъри. Той имаше дебели тъмни вежди, надвиснали над дълбоко поставените очи с цвят на въглени и с оттенък на кожата, който подсказваше, че си има пристрастия към нощта. — Сигурен ли си в това, Том? И за струната също?

— Сигурен съм. Който и да е удушил горкия човек, свършил е страхотна работа. Само дето не му е отрязал главата.

— С белезници... — повтори отново шерифът. — Сигурно е, за да не изплува случайно... — той почука долната си устна с показалец. Накрая каза: — Е, чини ми се, че сме стиснали убийството за гушата, нали така?

— Ако не е така, значи не знам какво е убийство.

Докато те си говореха, аз излязох от млекарския камион и се запътих натам, където ми се бе сторило, че видях някой да ме наблюдава. Там нямаше нищо освен плевели, камъни и прахоляк — поне на мястото, където бе стоял този някой. Ако изобщо е било мъж, добавих наум. Дали би могла да бъде жена? Не бях видял дълга коса,

но пък — не бях видял и кой знае какво освен люлеещото се под поривите на вятъра палто. Обходих напред-назад външната редица дървета. Отвъд нея гората се сгъстяваше и почвата ставаше блатиста. Не намерих нищо.

— Най-добре ела с мен до шерифския офис и си напиши показанията — каза шерифът на баща ми. — Няма проблем, ако искаш да си идеш у вас да си сложиш сухи дрехи.

Татко кимна.

— Трябва освен това да довърша с поръчките си и да закарам Кори до училище.

— Добре. Струва ми се, че и бездруго не можем да направим кой знае какво повече за оня тип на дъното — шерифът изсумтя и пъкна ръце в джобовете си. — Убийство. За последно имаме убийство в Зефир през 1961-ва. Помниш ли, когато Боби Калаган преби жена си до смърт с трофея от боулинга?

Върнах се при млекарския камион и зачаках татко. Слънцето вече беше изгряло напълно и изцяло и озаряваше света. Или поне света, който познавах. Но на ума ми тежаха множество неща. Струваше ми се, че съществуват два свята: един преди изгрев-слънце и един след. И ако това беше вярно, то тогава може би имаше хора, живеещи във всеки от тези два свята. Някои с лекота се движеха из пейзажа на нощта, а други се придържаха към ярките часове. Нищо чудно да бях видял един от гражданите на тъмното, от света преди изгрев-слънце. И — което си беше вледеняваща мисъл — може би той бе видял, че съм го забелязал...

Осъзнах, че съм вкарал кал в млекарския камион. Целите ми кецове бяха изплескани с нея.

Погледнах си подметките и пръстта, която бях довякъл.

На петата на левия ми кец имаше малко зелено перо.

[1] Кочис — известен вожд на чоконените, племе от групата на чирикауа-апачите, водил години наред война със САЩ. ↑

[2] Джеферсън Дейвис — президент на Конфедеративните американски щати (1861–1865); под „роднина на Джеферсън Дейвис“ в случая се има предвид просто „заклет южняк“. ↑

[3] „Бойс Лайф“ („*Boys Life*“) — бойскаутско списание, излиза и днес. ↑

[4] „Феймъс Монстърс ъв Филмленд“ („*Famous Monsters of Filmland*“ — знаменити чудовища от филмовия свят): списание, което излиза от 1957 до 1983 г. ↑

[5] „Скрин Трилс“ („*Screen Thrills*“ — екранни тръпки): списание, също посветено на филмовите чудовища; излизат цели 10 броя от него. ↑

[6] „Тиквените“ униформи са униформите на Конфедеративната армия, с оранжево-жълтия цвят на тиква. ↑

[7] Сержант Рок — комикс герой; американски войник, изобразяван традиционно в прокъсана риза в цвят каки. ↑

[8] „Брегът на Цимарон“ („*Cimarron Strip*“): американски телевизионен сериал (1967–1968). ↑

[9] „Чейен“ („*Cheyenne*“): американски телевизионен сериал (1955–1963). ↑

[10] Джейбърд (*Jaybird*) — синя сойка, *Cyanocitta cristata*; в преносен смисъл — дърдорко, празнодумец, лентяй. ↑

[11] „Предна“ стая — хол или гостна на първия етаж в типичните американски южняшки къщи; „приемна“, в която се влиза от антрето и през която се минава, за да се стигне до другите помещения на първия етаж и до стълбите за втория. ↑

[12] „Грейви Трейн“ („*Gravy Train*“) — марка кучешки консерви. ↑

[13] Братята Харди (*Hardy Boys*) — герои на серия юношески криминални романи, излизали в САЩ от 1927 г., винаги под псевдонима на Франклин Диксън, макар че върху серията работят много автори. ↑

[14] Кудзу (*Pueraria lobata*) — пуерария, увивно растение от рода на бръшляна. ↑

[15] Биър Брайънт е дългогодишен треньор на отбора на Университета на Алабама; най-успешният треньор на всички времена с общо 323 победи в кариерата си. ↑

[16] Шъг Джордан е дългогодишен треньор на (познахте) отбора на Университета в Обърн, под негово ръководство в шампионата през 1957 г. отборът на „Тигрите“ постига ненадминат резултат от 10–0. ↑

2. ДОЛУ В ТЪМНОТО

Зеленото перо влезе в джоба ми. Оттам то си проправи път към моята стая и се засели в кутията от пури „Уайт Оул“ заедно с колекцията ми от стари ключове и изсушени насекоми. Затворих капака на кутията, прибрах я в едно от седемте магически чекмеджета и здраво го хлопнах.

След което напълно забравих за перото. Колкото повече си мислех за забелязания от мен силует на ръба на гората, толкова повече ми се струваше, че съм сбъркал, че зрението ми е било изкривено от притеснение за изчезването на баща ми под водата, когато колата потъна. Няколко пъти се наканвах да спомена на татко за това, но все изникваше нещо. Мама направо откачи, като разбра, че той е скочил в езерото. Беше му толкова ядосана, че подсмърчаше, докато крещеше, а татко трябваше да седне заедно с нея на кухненската маса и да ѝ обясни кротко защо го е направил.

— Там зад волана имаше човек — каза ѝ. — Не знаех, че вече е мъртъв. Мислех, че само е припаднал. Ако си бях стоял и не предприемех нищо, какво щях да мисля за себе си след потъването на колата?

— Можеше да се удавиш! — овика го мама със стичащи се по бузите сълзи. — Можеше да си удариш главата в някой камък и да се удавиш!

— Не се удавих. Не си ударих главата в камък. Сторих онова, което трябваше! — татко ѝ подаде хартиена салфетка и тя я използва да си избърше очите.

Изстреля последния си довод:

— Това езеро е пълно с водни змии! Можеше да попаднеш право в някое гнездо от змии!

— Не попаднах — увери я татко, а тя въздъхна и поклати глава, сякаш живееше с най-лудия глупак, раждан някога.

— Най-добре си свали мокрите дрехи — каза му накрая, когато отново си беше овладяла гласа. — Просто се благодаря на Бога, че и

твоят труп не е там на дъното на езерото! — мама се изправи и помогна на татко да разкопчае прогизналата си риза. — Знаеш ли поне кой беше?

— Никога досега не съм го виждал.

— Кой би сторил подобно нещо на друго човешко същество?

— Това му е работата на Джей Ти — да разбере... — татко смъкна ризата и мама му я взе с два пръста, сякаш езерната вода носеше проказа. — Трябва да ида до кабинета му да помогна с описанието. И да знаеш, Ребека, че когато погледнах в лицето на онзи мъртвец, сърцето ми направо спря. Никога досега не съм виждал такова нещо и се моля на Бога повече никога да не видя отново.

— Боже — възкликна мама, — ами ако беше получил сърдечен удар? Кой щеше да спасява *теб*?

Мама беше изтъкана от притеснения. Трепереше за времето, за цената на зеленчуците, да не се счупи пералнята, да не би мелницата за хартия в Адамс Вали да замърси река Текумзе, също и за цената на новите дрехи, а и за всичко друго под слънцето. Според мама светът представляваше голямо, същото от разни парченца одеяло, чиито кръпки вечно се разшиват. Нейните притеснения все едно служеха за игла, която да затяга опасните шевове помежду им. Ако тя успееше да си представи събитията във възможно най-лошата светлина, тогава сякаш добиваше някакъв контрол върху тях. Както казах — такава й беше природата. Баща ми бе готов да хвърля шепа зарове, за да вземе решение, но мама трепереше ежечасно за всяко нещо. Предполагам, двамата се уравниаваха взаимно, както е редно да става с двама души, които се обичат.

Родителите на майка ми — дедъ Остин и нана Алис — живееха на около дванайсет мили южно в град, наречен Уаксахачи, в полите на военновъздушната база „Робинс“. Нана Алис беше още по-ужасно притесняваща се от мама; с цялата си душа копнееше за трагична манна, докато дедъ Остин — бивш дървосекач с дървен крак, който да показва като доказателство как му се приплъзнала веднъж бичкията — я предупреждаваше, че ще отвинти крака си и ще я тресне по главата с него, ако не спре да му пици в ухото и не го остави на мира. Наричаше дървения си крак „миротворец“, но поне, доколкото знам, никога не го беше използвал за по-различна цел от онази, за която бе издялан. Мама

имаше също и по-големи брат и сестра, но баща ми беше едно дете в семейството.

Тъй или иначе, когато този ден отидох на училище, при първа възможност разказах за случилото се на Дейви Рей Кълан, Джони Уилсън и Бен Сиърс. По времето, когато би училищният звънец и аз поех към къщи, новината се разнасяше из Зефир като горски пожар. „Убийство“ бе най-използваната дума. Родителите ми едва смогнаха да се отбраняват от телефонните обаждания. Всички искаха да знаят кошмарните подробности. Излязох навън да покарам старото си ръждиво колело и да изкарам Ребъл да потича в гората и ме осени, че може би някой от хората, които се обаждаха, вече бе в течение на подробностите. Може би някой от тях се опитваше да подразбере какво точно е било видяно или какво знае шериф Еймъри.

И тогава, докато въртях педалите на колелото си из гората и Ребъл тичаше по петите ми, осъзнах, че някой в родното ми градче може да се окаже убиец.

Дните отминаваха, стопляха се към сърцето на пролетта. Седмица след скока на баща ми в Саксън Лейк историята бе добила такъв вид: шериф Еймъри не бе открил в Зефир или съседните околии да има изчезнали хора. Не донесе нова информация и статията на първа страница на седмичния „Адамс Вали Джърнъл“. Шерифът и двама от заместниците му заедно с неколцина пожарникари и половин дузина доброволци излязоха с лодки в езерото и влачиха напред-назад мрежи, но в тях си хванаха само ядосани водни костенурки и отровни змии.

През двайсетте години Саксън Лейк е било каменоломна „Саксън“ — преди парните чукове да пробият подземна река, която не могли нито да затапят, нито да отклонят. Оценките на дълбочината варираха от триста до петстотин фута. На света нямаше мрежа, която да извлече обратно на повърхността потъналата на дъното кола.

Шерифът дойде една вечер да си поприказва с татко и мама и ме оставиха да присъствам на разговора.

— Който и да го е сторил — обясни шериф Еймъри, с шапка в скута и нос, хвърлящ сянка върху нея, — сигурно е дал колата на заден по черния път, с предница към езерото. Намерихме следи от гуми, но всички стъпки са замазани отгоре. Убиецът сигурно е заклешил педала на газта с нещо. Освободил е ръчната спирачка точно преди ти да

завиеш по пътя, треснал е вратата и е отскочил встрани, а колата се е понесла напреко на Шосе 10. Естествено, негодникът не е знаел, че ще минеш оттам. Ако не се беше появил, колата е щяла да цопне в езерото, да потъне и никой да не разбере какво се е случило... — шерифът сви рамене. — Това е най-добрата версия, която можах да сглобя.

— Говори ли с Марти Баркли?

— Аха, говорих. Марти не е видял нищо. Както е разположен черният път, може да минеш точно покрай него, на една ръка разстояние, и пак да не го забележиш.

— И докъде сме докарали положението?

Шерифът поумува върху въпроса на баща ми, а сребърната му звезда хвърляше отблясъци на светлината на лампата. Навън Ребъл се разлая и другите кучета разнесоха индианския му зов из Зефир. Джей Ти Еймъри разпери големите си ръце с дланите навън и се загледа в пръстите си. Каза:

— Том, положението е наистина много странно. Имаме следи от гуми, но не разполагаме с кола. Казваш, че си видял мъртвец, прикован за волана с белезници и на гърлото му е имало струна, но не разполагаме с тяло и няма вероятност да се сдобием с такова. От града не липсва никой. Никой не липсва в целия окръг, като изключим една тийнейджърка, чиято майка смята, че е избягала с приятеля си в Нешвил. А и момчето ѝ си е нямало татуировка между другото. Не съм намерил човек, който да е виждал тоя тип с татуировката, каквато ми описа... — шериф Еймъри ме погледна, след това погледна мама и накрая обърна въгленовочерните си очи към татко: — Сещаш ли се за оная гатанка, Том? За дървото, дето падало в гората и дали, ако наблизко няма кой да го чуе, то издава звук? Е, ако си нямаме тяло и няма сведения за изчезнали лица, поне доколкото мога да установя, имаме ли си убийство или не?

— Знам какво съм видял — отвърна татко. — Съмняваш ли се в думата ми, Джей Ти?

— Не, не съм казал такова нещо. Казвам само, че не мога да направя нищо повече, докато не се сдобием с жертва на убийство. Трябва ми име, Том. Трябва ми лице. Без идентификация не знам дори откъде да започна.

— Значи междувременно някой, който е убил друг човек, ще си щъка на свобода и ще си подсвирква, и няма защо да се притеснява, че ще го вкарат в затвора. Така ли?

— Точ'тъй — призна шерифът. — Това горе-долу обобщава ситуацията.

Разбира се, шериф Еймъри обеща да продължи да работи по случая, както и че ще се обади на колегите си из щата за информация за изчезнали лица. Рано или късно, каза той, все някой ще потърси човека, потънал в езерото.

Когато шерифът си отиде, татко излезе да поседи самичък на предната веранда, на угасена лампа, и остана там много след настъпването на часа, в който мама ми каза да се приготвям да си лягам.

Това беше нощта, в която писъкът на татко ме събуди в тъмното.

Седнах в леглото с дрънчащи нерви. Можех да чуя мама да говори с баща ми през стената.

— Всичко е наред — казваше тя. — Просто лош сън, само лош сън, всичко е наред!

Татко мълча много дълго. Чух в банята да тече вода. След това — скърцането на пружините на леглото им.

— Искаш ли да ми разкажеш за съня? — попита мама.

— Не. Боже, не!

— Беше просто кошмар.

— Не ми пука. Беше достатъчно истинско.

— Ще можеш ли да заспиш отново?

Татко въздъхна. Можех да си го представя в тъмната спалня, с притиснати към лицето длани.

— Не знам... — каза накрая.

— Нека ти разтрия гърба!

Пружините на леглото изскърцаха отново, когато тежестта на телата им се промени.

— Ужасно си стегнат! — заяви мама. — И всичкото отива във врата ти.

— Точно там дяволски боли. Там, където ти е палецът.

— Имаш възел. Сигурно си си разтегнал мускул.

Тишина. Моите рамене и гръб също биваха успокоявани от умелите ръце на мама. От време на време се обаждаше някоя пружина,

оповестявайки движение. След това отново се разнесе гласът на баща ми.

— Имах поредния кошмар за онзи човек в колата.

— Така и предположих.

— Гледах към него в колата, с това негово смазано като кайма лице и с пристегнатата на гърлото струна. Видях белезниците на китката му и татуировката на рамото. Колата потъваше ли, потъваше и тогава... тогава той отвори очи.

Потреперих. Направо го виждах пред себе си, а гласът на баща ми затихна почти до шепот.

— Погледна ме. Право към мен гледаше. От дупките на очите му се лееше вода. Той отвори уста и езикът му беше черен като глава на змия. И тогава ми каза: „Ела с мен!“

— Не мисли за това — прекъсна го мама. — Просто затвори очи и си почивай.

— Не мога да почивам. Не мога!

Представих си тялото на татко, изтегнато като въпросителен знак на леглото и мама, която мачка твърдите като желязо мускули по гърба му.

— Моят кошмар — продължи той — е как мъжът в колата посяга и ме сграбчва за ръката. Ноктите му са сини. Пръстите му се забиват дълбоко в кожата ми и той ми казва: „Ела с мен, да слезем в мрака!“ Колата... Колата започва да потъва все по-бързо и по-бързо и аз се опитвам да се освободя, но той не ме пуска и повтаря: „Ела, ела с мен, да слезем в мрака!“ А след това водата се затваря над главата ми и аз не мога да се измъкна, и отварям уста да изпищя, но тя се пълни с вода... О, Иисусе, Ребека! О, Иисусе!

— Всичко това не е истинско! Чуй ме! Това е само кошмар и всичко вече е наред!

— Не — отвърна татко, — не е. Това направо ме изяжда и става все по-зле. Мислех си, че мога да го оставя зад гърба си. Така де, Бога ми, виждал съм мъртъвци и преди. Отблизо. Но това... различно е. Тази струна около гърлото му, белезниците, смазаното му от бой лице... Различно е. И като не знам нито кой е, нито нищо за него... Това ме изяжда отвътре денем и нощем!

— Ще ти мине — увери го мама. — Нали така ми казваш всеки път, когато се притеснявам за няма нищо. Дръж се, казваш ми. Ще ти

мине.

— Може и да мине. Моля се на Бога да мине. Но точно сега то е в главата ми и не мога да се откопча от него, каквото ще да става. И това е най-лошото, Ребека — това, че буквално ме разяжда отвътре. Това, че който го е сторил, трябва да е местен. Трябва да е. Който го е сторил, знае колко е дълбоко езерото. Знае, че когато колата потъне в него, трупът ще изчезне. Ребека... извършителят на това престъпление може да е от хората, на които доставям млякото. Може да е някой, който седи на нашата скамейка в църквата! Някой, от когото си купуваме храната или дрехите. Някой, който сме познавали цял живот... или сме си мислили, че познаваме. Това ме плаши така, както нищо друго не ме е плашило досега. Знаеш ли защо? — татко помълча за момент и аз си представих как пулсът подскача на слепоочието му. — Понеже ако тук не сме в безопасност, значи никъде на този свят няма да бъдем! — гласът му се пречупи леко на последната дума. Радвах се, че не съм в онази стая и че не мога да видя лицето му.

Минаха две или три минути. Мисля, че баща ми просто си легеше там, докато мама масажираше гърба му.

— Мислиш ли, че вече ще можеш да заспиш? — попита го тя накрая.

— Ще опитам — отговори той.

Пружините проскърцаха няколко пъти. Чух майка ми тихичко да мърмори нещо в ухото на татко. Той отвърна:

— Надявам се! — и след това настъпи тишина.

Понякога татко хърка; тази нощ не го правеше. Чудех се дали, след като мама е отишла в страната на сънищата, той лежи буден и гледа как трупът в колата се протяга към него и го влачи към дълбините. Думите му ме преследваха: „Ако тук не сме в безопасност, значи никъде на този свят няма да бъдем!“ Това беше наранило баща ми на място, по-дълбоко дори от дъното на Саксън Лейк. Може би ключът бе във внезапността на случилото се или в насилието, или в хладнокръвието, с което бе извършено престъплението. Може би беше в познанието, че дори в най-мирните градчета зад затворените врати се крият страшни тайни.

Мисля, че татко винаги е вярвал, че всички хора са по природа добри, дори в дълбините на душите си. Това убийство бе разклатило самите основи на вярата му и ми се струваше, че убиецът бе оковал

баща ми към онзи ужасен миг във времето така здраво, както жертвата си — към волана на колата. Затворих очи и се молах за татко, и да успее той да намери пътя си към повърхността в мрака.

Март отмина като агънце, но делото на убиеца стоеше недовършено.

3. НАШЕСТВЕНИКЪТ

Животът се върна към обичайното, както се случва обикновено.

В първия съботен следобед на април, докато дърветата се разлистваха и цветята се надигаха от затоплилата се пръст, аз седях между Бен Сиърс и Джони Уилсън, обкръжен от пищящите орди, а Тарзан — Гордън Скот, най-добрият съществувал някога Тарзан! — забиваше ножа си в корема на крокодила и кръвта пръскаше яркочервена в „Истман Колор“^[1].

— Видя ли? Видя ли! — продължаваше да повтаря Бен, ръгайки ме в ребрата.

Разбира се, че бях видял. Имах очи, нали? Започваше да ми се струва, че ребрата ми нямаше да доживеят до късометражния „Тримата смешници“^[2] между двата филма.

„Лирик“ беше единственото кино в Зефир. Построили го през 1945-а, след Втората световна война, когато синовете на Зефир са марширували — или докуцуквали — до дома и са си търсили забавления, с които да прогонят кошмарите на свастиката и изгряващото слънце. Тогава някой достоен баща на града е бръкнал в джобовете си и е купил архитект от Бирмингам, който е начертал проекта и е измерил метража на празното място, където преди това се издигал складът за тютюн. Тогава, разбира се, не съм се бил родил, но г-н Долар може да разкаже цялата история. И така се издигнал дворец с циментови ангели и в съботните следобеди ние, дяволчетата от класата на простолюдието, посипвахме седалките на киното с пуканките си и с бонбони и ги заливахме с „Ю-Ху“^[3], а за няколко часа родителите ни си поемаха необезпокоявано дъх.

Тъй или иначе ето ни мен и приятелчетата ми, събота следобед в киното, гледаме „Тарзан“. Вече не помня защо Дейви Рей отсъстваше — мисля, че го бяха наказали, задето удари Моли Люджак по главата с борова шишарка. Докато бяхме в киното, навън по широкия свят спътници се отправяха в порой искри към открития Космос. Мъж с брада и пура дърдореше на испански от един остров до бреговете на

Флорида, а кръвта от клането оцветяваше залива в червено. Плешив руснак блъскаше с обувка. Войници стягаха багажа си за пътуване до джунглата на име Виетнам. Атомни бомби гърмяха в пустинята и изпепеляваха макети на хора в имитациите на холове в къщите им. Нас не ни беше грижа за всичко това. То не беше магия. Магията витаеше в салона на „Лирик“ в събота следобед, на двойната прожекция, и ние се възползвахме напълно от възможността да се потопим изцяло в дебрите на заклинанието й.

Спомням си как гледах едно телевизионно предаване — „Сънсет Булевард 77“, — в което героят влиза в кино на име „Лирик“, и оттам ми хрумна да се замисля за значението на думата. Проверих я в дебелия си речник с две хиляди четиристотин и осемдесет и три страници, подарен ми за десетия ми рожден ден от дядко Джейбърд.

„Лирик — пишеше там. — Поет, който твори лирика. Лирика: стихотворение, декламирано под съпровод на лира.“ Дотук смисълът като че ли нямаше много общо с някакъв си киносалон, но положението се проясни, когато потърсих в речника и „лира“. Този инструмент ме отведе към приказните поеми, пети от пътуващите менестрели по времето, когато в замъците имало крале. Кое то пък ме постави пред тази прекрасна дума: *приказка*. Хранех представата, че самото начало на всички човешки комуникационни средства — било то телевизия, кино или книги — е било положено от някой, горящ от желание да разкаже приказка. Тази нужда да се разказва, да poiш слушателите си с вода от кладенеца на всеобщата мъдрост вероятно е един от най-величавите ни копнежи. А нуждата да се слушат приказки, да изживяваш поне за един кратък миг нечий живот, различен от твоя собствен, е на свой ред ключът към магията, заложена в нас от самото раждане.

„Лирик“.

— Наръгай го, Тарзан! Наръгай го! — изкрещя Бен, а лакътят му работеше на двойна скорост.

Бен Сиърс беше едро хлапе с кестенява, окастрена плът по черепа коса, имаше висок, момичешки глас и носеше очила с рогови рамки. Нямаше на света риза, която да остава запасана в джинсите му. Беше толкова тромав, че би се удушил и във връзките на обувките си. Имаше широка брадичка и дебели бузи и дори като порасте, нямаше да заприлича на Тарзан от момичешките мечти, но ми беше приятел. В

контраст с масивното телосложение на Бен Джони Уилсън беше слаб, тих и начетен. Имаше процент индианска кръв, която си личеше в черните му блестящи очи. На лятното слънце кожата му покафеняваше като борова семка. Косата му също беше почти черна и я зализваше назад с „Виталис“, с изключение на един обърнат перчем, който стърчеше като луково перо наред брилянтина на пътя му. Баща му, който беше бригадир в разположения между Зефир и Юниън Таун завод за каменни плочи, си правеше косата по същия начин. Майката на Джони беше библиотекарката в основното училище в Зефир, тъй че, предполагам, от нея бе наследил склонността си към четенето. Приятелят ми поглъщаше енциклопедии така, както друго дете на негово място би похапвало „Ред Хотс“^[4] или „Лемънхедс“^[5]. Носът му приличаше на брадвичка на племето чероки, а около дясната му вежда се виеше малък белег — през 1960-а братовчед му Филбо го беше ударил с пръчка, докато всички заедно играехме на войници. Джони Уилсън понасяше много училищни шеги, задето бил „малко индианче“ или имал „цветна кръв“, а и беше роден с криво стъпало, което само удвояваше подигравките, на които беше подложен. Той бе станал стоик много преди да узная значението на тази дума.

Филмът изкриволичи до края си като реката в джунглата — до морето. Тарзан победи злите ловци на слонове, върна Звездата на Соломон на племето ѝ и се запрехвърля по клоните към залеза. Дойде ред на късометражното филмче за „Тримата смешници“, в което Моу скубеше цели шепи от косата на Лари и Кърли седна във вана, пълна с омари. Всички си изкарвахме превъзходно.

А след това, без тръбен зов, започна вторият филм.

Беше черно-бял, което незабавно предизвика стенания сред публиката. Всички знаеха, че истината се крие в цветните филми. На екрана изгря заглавието: „Нашественици от Марс“^[6]. Филмът изглеждаше стар — все едно е бил правен през петдесетте.

— Отивам за пуканки! — обяви Бен. — Някой да иска нещо?

Отвърнахме „Не!“ и той се отправи самичък по пътеката между седалките.

Надписите свършиха и приказката започна.

Бен се върна с кофата си мазни пуканки навреме да види какво съзира младият герой през телескопа си, насочен към бурното нощно небе: летяща чиния, която се спуска в пясъчния хълм зад къщата му.

Обикновено тълпата съботно-следобедни зрителчета крещеше и се смееше към екрана, ако на него не се показваха схватки, но този път самият вид на зловещата чиния бе възцарил тишина в салона.

Убеден съм, че през следващия час и половина будката за лакомства не направи никакъв оборот, макар че имаше деца, които напускаха местата си и търчаха към дневната светлина. Момченцето от екрана не можеше да накара никого да му повярва, че е видял как каца летяща чиния, и то жално гледаше през телескопа си как един полицай е засмукан в яма в пясъка — все едно го всмуква гротескна, извънземна прахосмукачка. След това полицаят дойде да посети къщата и да увери момчето, че не, разбира се, че не е кацала никаква летяща чиния. Никой друг не бил видял да каца тази летяща чиния, нали? Но полицаят се държеше... странно. Все едно е робот, очите му — мъртви върху тестеното лице. Момчето забеляза също и странна Х-образна рана отзад на врата на полицая — който, веселяк по природа допреди да отиде до пясъчния хълм, не се усмихваше. Беше променен.

Х-образни рани започнаха да се появяват на вратовете и на други хора. Никой не вярваше на момчето, което се опита да накара родителите си да разберат, че в пръстта зад къщата им има гнездо на марсианци. След това родителите му отидоха да проверят лично.

Бен беше забравил за кофата с пуканки в скута си. Джони седеше, притиснал плътно колене към гърдите си. Аз май не успях да си поема дъх както трябва.

Оф, какво глупаво, глупаво детенце си, казаха на момчето мрачните му родители, когато се върнаха от разходката си. Няма от какво да се страхуваш. Няма. Всичко е наред. Ела с нас, нека идем там, където казваш, че си видял да каца тази чиния. Нека ти покажем какво глупаво, глупаво бебешорче си ти!

— Не ходи! — прошепна Бен. — Недей, не отивай!

Чух как ноктите му изскърцват по подлакътниците на стола.

Момчето избяга. Далеч от къщи, далеч от неусмихващите се непознати. Навсякъде, където погледнеше, той виждаше Х-образна рана. Шефът на полицията си имаше такава на врата. Хората, които хлапето бе познавало досега, внезапно се бяха променили и всички искаха да го задържат, докато родителите му дойдат и го вземат. Глупаво, глупаво детенце, казваха те. Марсианци в земята, канят се да превземат света. Кой изобщо би повярвал на подобна небивалица?

В края на този кошмар армията влезе в подземния кошер от тунели, прокопани от марсианците в земята. Марсианците си имаха там долу машина, която клъцкаше врата ти и те превръщаше в един от тях. Командирът на марсианците, поставена в стъклен аквариум глава с пипала, изглеждаше като гнусна твар, изплувала от септична яма. Момчето и армията се сражаваха с марсианците, които се мъкнеха през тунелите, сякаш се бореха с тежестта на гравитацията. При сблъсъка на марсиански машини и военни танкове съдбата на света висеше на косъм...

... и момчето се събуди.

Само сън, каза баща му. Майка му се усмихна. Само сън. Няма от какво да се страхуваш. Хайде заспивай, ще се видим на сутринта.

Просто лош, лош сън.

И след това момчето стана в тъмното, надникна в телескопа си и видя летящата чиния да се спуска от нощното небе в пясъчния хълм зад къщата му.

Край?

Лампите светнаха. Съботният филмов следобед бе приключил.

Докато се изнизвахме от салона, чух г-н Стелко, управителят на „Лирик“, да пита един от разпоредителите:

— Какво им има? Защо са толкова тихи?

Чистият ужас няма глас.

Някак си успяхме да се качим на колелетата си и завъртяхме педалите. Някои деца вървяха към къщи, други чакаха родителите им да ги вземат. Всички ние бяхме свързани от явлението, на което току-що бяхме станали свидетели и когато Бен, Джони и аз спряхме на бензиностанцията на „Риджтън Стрийт“ да напомним въздух в предната гума на Джони, хванах Бен да се взира във врата на г-н Уайт, където изгорялата от слънцето кожа се бе набръчкавала.

Разделихме се на ъгъла на „Бонър“ и „Хилтоп“. Джони потегли към дома си, Бен засили колелото с пълните си крака, а аз се борех с ръждивата верига за всеки фут от пътя. Велосипедът ми беше отминал разцвета на живота си. Беше древен още когато стигна до мен, купен от вехтошарника. Непрестанно исках нов, но татко ми заяви, че ще трябва да се оправям с това, което имам — или без него. Бяхме зле с парите от месеци; посещенията на киното в събота си бяха истински лукс. Както открих след известно време, тези съботни следобеди бяха

и единственият момент, когато пружините в спалнята на родителите ми можеха да пеят в симфония, без аз да се питам какво става.

— Добре ли изкара? — попита ме мама, когато се прибрах след игра с Ребъл.

— Да, госпожо — отвърнах. — Филмът за Тарзан беше супер.

— Нямаше ли двойна прожекция? — любопитства татко, седнал на дивана с вдигнати крака. Телевизорът бе включен на някакъв демонстрационен бейзболен мач — приближаваше това време от годината.

— Да, сър — подминах ги и двамата на път към кухнята и една ябълка.

— Е, и за какво се разказваше в другия филм?

— Ами... за нищо — отговорих.

Родителите могат да надушат мишка по-бързо и от примряла от глад котка. Те ме оставиха да си взема ябълката, да я измия на чешмата, да я лъсна и след това да я върна обратно в дневната. Оставиха ме да забия зъби в нея, след което татко отклони очи от телевизора и попита:

— Какво ти става?

Отхапах от ябълката. Мама седна до баща ми и двамата се втренчиха в мен.

— Сър? — попитах.

— Всяка друга събота нахлуваш вкъщи като подивял и умираш да ни разкажеш всичко за филмите. Голям зор виждаме да те спрем да не ни ги изиграеш сцена по сцена. Та какво точно ти става днес?

— Ами... предполагам, че... ами не знам.

— Ела тук! — подкани ме мама. Когато го сторих, долепи длан до челото ми. — Не, нямаш треска. Кори, добре ли се чувстваш?

— Добре съм.

— Та единият филм беше за Тарзан — продължи да ровичка в темата татко, упорит като булдог. — А за какво се разказваше в другия филм?

Предположих, че мога да им издам заглавието. Но как да им разкажа за какво всъщност е ставало дума във филма? Как да им обясня, че току-що бях гледал филм, изграден на фундаменталния страх, който храни всяко едно дете на света: че родителите му биха могли — за една невъзвратима част от секундата — да бъдат за вечни

времена изтрети и заменени от студени, лишени от усмивка пришълци?

— Ами... беше филм за чудовища — реших да отговоря.

— Значи е бил точно като по твоя вкус, нали? — когато една бата изстреля като пистолетен изстрел, вниманието на татко се върна отново към бейзболния мач. — Уха! Тичай да я хванеш, Мики!

Телефонът звънна. Побързах да вдигна слушалката, преди родителите ми да ми зададат още някой въпрос.

— Кори? Здравсти, г-жа Сиърс съм. Може ли да говоря с майка ти, ако обичаш?

— Една минутка. Мамо? — повиках. — За теб е!

Мама взе слушалката, а аз отидох в банята. По малка нужда, слава Богу. Не бях сигурен, че съм готов да седна на тоалетната чиния с твърде пресния спомен за главестия пипалат марсианец.

— Ребека? — каза г-жа Сиърс. — Как си?

— Добре съм, Лизбет. Взе ли билетите за томболата?

— О, разбира се. Четири билета и се надявам, че поне един ще е късметлийски!

— Това е добре.

— Виж, причината да се обаждам е, че Бен се върна от киното преди малко и се чудех как ли е Кори.

— Кори ли? Той е... — мама поспря, обмисляйки наум моето странно състояние. — Казва, че е добре.

— Бен също, но се държи малко... не знам, може би „притеснено“ е думата, която ми трябва. Обикновено ни досажда до смърт на мен и Сим в старанието си да ни разкаже за киното, но днес не мога да го накарам да говори. В момента е зад къщата. Каза, че иска да провери нещо, но не ми отговаря какво.

— Кори е в банята — отвърна мама, сякаш и това на свой ред беше парченце от пъзела. Тя понижи глас, в случай че бих могъл да я чуя зад шума на струйката ми. — И той се държи малко странно. Мислиш ли, че нещо се е случило помежду им в киното?

— Не е невъзможно. Може да са се спречкали.

— Е, те са приятели от много време, но се случва понякога.

— Случи ми се с Ейми Лин МакГроу. Бяхме като сиамски близначки цели шест години и после не си говорехме цяла година заради едно изгубено пакетче с игли за шиене. Но си мислех, че може

би момчетата трябва да се съберат. Ако са се скарали за нещо, сигурно е най-добре да се сберат да го обсъдят незабавно.

— Има смисъл.

— Та се канех да питам Бен дали иска Кори да дойде да пренощува. Ако нямаш нищо против?

— Нямам против, но трябва да попитам Том и Кори.

— Чакай секунда — прецени г-жа Сиърс. — Бен си идва... — мама чу да хлопва врата. — Бен? Майката на Кори е на телефона. Би ли искал Кори да дойде да преспи при нас?

Майка ми се вслушваше, но заради пуснатата в тоалетната вода не успя да чуе какъв е отговорът на Бен.

— Съгласен е — осведоми я г-жа Сиърс.

Аз изникнах от банята и попаднах право в капана на добронамерения им заговор.

— Кори, би ли искал да пренощуваш у Бен?

Замислих се за момент и отвърнах:

— Не знам...

Не можех да обясня на мама причината. Последния път, когато бях спал у тях — през февруари, — г-н Сиърс не се прибра цяла нощ и г-жа Сиърс не спря да обикаля, кършейки ръце в чудене къде ли е той. Бен ми каза, че баща му поемал много пътувания с преспиване и ме помоли да не споменавам нищо никому.

— Бен би искал да отидеш — настоя мама, бъркайки причината за колебанието ми.

Свих рамене.

— Ами добре, става.

— Иди да питаш баща си дали е съгласен — а когато се отправих към предната стая да задам въпроса, майка ми каза на г-жа Сиърс: — Ще им съшием приятелството, ако са възникнали проблеми.

— Татко каза, че може — споделих, когато се върнах.

Когато баща ми гледаше бейзбол по телевизията, би се съгласил и да си измие зъбите с бодлива тел.

— Лизбет? Той ще дойде. Около шест? — мама закри слушалката с длан и ми каза. — Ще вечерят пържено пиле!

Кимнах и се постарах да се усмихна, но мислите ми бяха в тунелите, където марсианците крояха планове за изстребване на човешката раса град по град.

— Ребека? Как вървят нещата при вас? — попита г-жа Сиърс. — Знаеш какво имам предвид.

— Върви да играеш, Кори! — каза ми мама.

Така и сторих, макар да знаех, че идва ред на обсъждането на важните неща.

На Лизбет Сиърс майка ми отговори:

— Е, Том като че ли спи малко по-добре вече, но все още има кошмари. Ще ми се да можех да помогна с нещо, но мисля, че ще се наложи сам да намери начин да се справи!

— Чух, че шерифът на практика се е отказал.

— Минаха вече три седмици без никакви улики. Джей Ти каза на Том, че в петък е пратил запитване навсякъде из щата, също и в Джорджия и Мисисипи, но не е научил съвсем нищичко. Все едно човекът в онази кола идва от някоя друга планета.

— Е, това вече е зловеща работа.

— Има и нещо друго — добави мама и въздъхна тежко. — Том се... промени. Не е въпрос само на кошмарите, Лизбет! — тя се обърна към кухненския килер и опъна кабела на телефона докрай, само и само да няма шанс татко да я подслуша. — Винаги заключва вратите и прозорците, а преди изобщо не се вълнуваше от ключалките. Чак до този случай, като всички останали оставяхме повечето пъти входната врата отключена. Сега Том става два-три пъти на нощ, за да проверява резетата. А миналата седмица се върна от маршрута си с червена кал по обувките, пък не беше валяло. Мисля, че е ходил до езерото.

— Че за какво му е, мътните го взели?

— Не знам. Искал е да се разходи и да помисли, предполагам. Помня как, когато бях на девет години, имах жълта котка, която точно пред къщи я прегازی камион. Кръвта на Калико остана на асфалта доста време. Това място ме привличаше. Мразех го, но изпитвах нужда да ходя там и да гледам къде е загинала Калико. Винаги си мислех, че там има нещо, което съм могла да сторя, за да я запазя жива. Или може би, преди да сполети беда, съм си мислила, че всички живеем вечно... — мама замълча за момент, втренчена в чертичките, драснати с молив на задната врата, показатели за това как съм расъл равномерно на височина. — Мисля, че в момента на Том са му много неща на главата.

Разговорът им се отклоняваше в най-различни посоки, макар че в центъра му си оставаше инцидентът при Саксън Лейк. Погледах

бейзболния мач с татко и забелязах как той постоянно стиска и разтваря дясната си ръка, сякаш се опитва или да хване нещо, или да се освободи от нечия хватка. След това стана време да се подготвям за тръгване, така че събрах пижамата си, четката за зъби, чисти чорапи и бельо и набутах всичко в армейската си мешка. Татко ми каза да внимавам, мама ми нареди да се забавлявам, но да се върна навреме сутринта за Неделно училище. Погалих Ребъл по главата и му хвърлих пръчка, която да подгони, след което се качих на колелото си и натиснах педалите.

Бен не живееше особено далеч, само на около половин миля от къщата ми, в задънения край на „Диърман Стрийт“. По тази улица карах тихичко, защото на стража на ъгъла на „Диърман“ и „Шантък“ се издигаше сурова сива къща, в която живеяха прословутите братя Бранлин. Двамата Бранлин, на тринайсет и на четиринайсет съответно, имаха изрусена с кислородна вода коса и се водеха царе на разрушението. Те често вършеяха из квартала, яхнали еднаквите си черни колела като лешояди в търсене на прясна мръвка. Бях чул от Дейви Рей Кълан, че братята Бранлин понякога опитвали с бързите си черни колелета да избутват коли от платното и че той самият е виждал как Гота Бранлин, по-големият, казва на майка си да ходи на едно кофти място. Гота и Гордо бяха като Черната чума; надяваш се, че няма да те пипне, но сложат ли веднъж ръка на теб, няма спасение.

Засега бях останал извън мерника на върлуващата им злоба. Планирах така и да си продължавам.

Къщата на Бен много напомняше моята собствена. Приятелят ми си имаше кафяво куче на име Тъмпър, което си вдигна корема от предната веранда, за да оповести с лай пристигането ми. Бен излезе да ме посрещне, г-жа Сиърс също ми каза здрасти и попита дали искам чаша бира от корени^[7]. Тя беше тъмнокоса и имаше красиво лице, но бедрата ѝ бяха с размер на пъпеша. Когато влязохме в къщата, г-н Сиърс излезе от работилницата си в мазето, за да поговори с мен. Той беше едър и също заоблен, с тежка челюст и лице, зачервено под късо подстриганата кестенява коса. Г-н Сиърс беше веселяк с големи предни зъби и се усмихваше като заек, по раираната му риза бяха полепнали дървени стърготини и ми разказа виц за баптистки свещеник във външен клозет, който всъщност не разбрах, но той се разсмя, за да подкани мен, и Бен каза:

— Ау, тате! — сякаш беше чувал тази глупава шега няколко дузини пъти.

Разопаковах мешката си в стаята на Бен, където той имаше готина колекция бейзболни карти, капачки от бутилки и стършелови гнезда. Докато се оправях, приятелят ми седна на шалтето си със Супермен и каза:

— Разправи ли на вашите за филма?

— Не. А ти?

— Тъ — той задърпа едно свободно конче на лицето на Супермен. — И защо така не си?

— Не знам. А ти защо не си?

Бен сви рамене, но в главата му се въртяха разни мисли.

— Предполагам — каза, — че е прекалено ужасно за разказване.

— Аха.

— Обаче отидох отзад — добави приятелят ми. — Няма пясък. Само скали.

И двамата се съгласихме, че ако решат да ни дойдат на гости, марсианците доста биха се озорили, докато разпробият цялата тази червена скала в хълмовете около Зефир. След това Бен отвори една картонена кутия и ми показва картите си от дъвки с Гражданската война, с всичките онези кървави картинки на войници, които ги застрелват, наръгват с байонет и ги смазват гюлета, и седнахме да измисляме разкази за всяка една карта, докато майката на Бен не звънна със звънеца да съобщи, че е време за пърженото пиле.

След вечеря — и след прекрасния пай с черно дъно^[8] на г-жа Сиърс, прокаран с чаша студено мляко от „Грийн Медоус“ — всички поиграхме заедно на „Скрабъл“. Родителите на Бен бяха партньори и г-н Сиърс непрекъснато се опитваше да прокара измислени думи, които дори аз знаех, че ги няма в речника — като „каподер“ и „гоганус“. Г-жа Сиърс заяви, че бил луд като маймуна на прах за сърбеж, но се усмихваше на номерата му, докато го казваше.

— Кори? — попита таткото на Бен. — Чувал ли си вица за тримата свещеници, които се опитвали да се качат на небесата?

Преди да смогна да отговоря с „не“, той вече разказваше виц след виц. Изглежда, обичаше анекдотите за свещеници, което ме накара да се зачудя какво ли мисли за тях преподобният Ловой в Методистката църква.

Минаваше осем вечерта и бяхме подели втората игра, когато Тъмпър се разлая отпред и няколко секунди по-късно на вратата се почука.

— Аз ще отворя — каза г-н Сиърс.

На прага стоеше жилав мъж с набръчкано лице, облечен с джинси и червена карирана риза.

— Хей, Дони! — приветства го г-н Сиърс. — Влизай, дърти лешоядино!

Г-жа Сиърс наблюдаваше съпруга си и мъжа на име Дони. Видях, че стиска зъби.

Гостът тихичко каза нещо на г-н Сиърс и той ни подвикна:

— Ние с Дони ще излезем да поседим на верандата. Вие продължавайте с играта!

— Мили? — г-жа Сиърс успя да измайстори усмивка, но беше ясно, че не я е сглобила както трябва. — Трябва ми партньор!

Комарникът хлопна зад гърба на мъжа й.

Г-жа Сиърс поседя абсолютно неподвижна известно време, втренчена във вратата. Усмивката й се беше разпукала.

— Мамо? — каза Бен. — Твой ред е!

— Добре... — тя се опита да съсредоточи вниманието си върху плочките за „Скрабъл“ Ясно беше, че се старае колкото й е по силите, но продължаваше да хвърля погледи към комарника. Навън, на верандата, г-н Сиърс и жилестият тип на име Дони бяха седнали на съгъваеми столове и водеха тих и сериозен разговор.

— Добре — каза майката на Бен отново. — Оставете ме да помисля, дайте ми само минутка...

Мина повече от минута. В далечината се разлая куче. След това се обадиха още две. Тъмпър също поде песента им. Г-жа Сиърс все още подбираше плочките си, когато вратата се отвори с трясък.

— Хей, Лизбет! Бен! Елате навън, побързайте!

— Какво има, Сим? Какво...

— Просто излезте *навън*! — извика таткото на Бен и, разбира се, всички трябваше да станем и да идем да погледнем.

Дони стоеше в двора, обърнат на запад. Лаят на съседските кучета вече наистина набираше мощ. В прозорците на къщите горяха светлини и хората наоколо също излизаха да погледнат какво

предизвиква какофонията. Г-н Сиърс посочи натам, накъдето зяпаше Дони.

— Да сте виждали *нещо* подобно досега?

Вдигнах глава. Бен също и го чух да изпъшква, все едно са го ритнали в корема.

То се спускаше от нощното небе, връхлиташе от покроба на звездите. Беше сияйно червено нещо, зад което се влачеха пурпурни ивици огън, и оставяше бяла следа дим на фона на мрака.

В тази секунда сърцето ми почти избухна. Бен отстъпи крачка назад и като нищо щеше да падне, ако не се беше блъснал в едното бедро на майка си. Знаех в туптящото си като ковашки чук, бунтуващо се сърце, че навсякъде из Зефир децата, посетили кино „Лирик“ този следобед, гледат нагоре към небето и усещат как ужасът изтегля устните им настрани от зъбите.

Бях на косъм да подмокрят гащите. Не знам как успях да не пусна вода, но се разминах на ей толкоз.

Бен хлипаше. Издаваше задавени звуци. Хъхреше:

— Това е... то е... то е...

— Комета! — извика г-н Сиърс. — Гледайте я само как пада!

Дони изсумтя и пъкна клечка за зъби в едното ъгълче на устата си. Погледнах към него и на светлината от лампата на верандата видях мръсните му нокти.

Кометата падаше в дълга, плавна спирала, а след нея се виеха панделки от искри. Не издаваше звук, но хората крещяха на всички останали да гледат и някои от кучетата бяха започнали да надават такъв вой, от който гръбнакът ти настръхва.

— Ще падне някъде между нас и Юниън Таун — заяви Дони. Беше наклонил глава на една страна, лицето му беше сурово, а тъмната му коса — зализана с брилянтин. — Пада като кучи син.

Между Зефир и Юниън Таун се простираха осем мили хълмове, гори и блато, пресечено от река Текумзе. Същинска марсианска територия или поне най-близкото до нея, което си имахме, казах си и усетих как връзките в мозъка ми се нажежават като включени противопожарни аларми. Погледнах към Бен. Очите му сякаш бяха изпъкнали под натиска на мозъчното налягане от чист ужас. Единственото, за което бях способен да мисля, когато отново се възрях в огнената топка, беше пипалестата глава в стъклената топка, с лице

изтъкано от чисто зло и с донякъде ориенталски черти. Едва се крепях прав, така ми бяха омекнали краката.

— Хей, Сим? — гласът на Дони беше нисък и муден и той дъвчеше клечката си за зъби. — Какво ще кажеш да идем да погоним този проклетник? — извърна лице към г-н Сиърс. Носът му беше плосък, сякаш е бил сплескан от голям юмрук. — Какво ще кажеш, Сим?

— Аха! — отвърна бащата на Бен. — Оха, ще го преследваме и още как! Да видим къде ще падне!

— Не, Сим! — обади се г-жа Сиърс. В гласа ѝ се долавяше умолителна нотка. — Остани при мен и при децата тази нощ!

— Но това е комета, Лизбет! — обясни той с усмивка. — Колко пъти в живота ти се случва да преследваш комета?

— Моля те, Сим! — тя го хвана за рамото. — Остани при нас. Става ли?

Видях как се стяга хватката ѝ.

— Скоро ще падне! — мускулите на челюстите на Дони шаваха, докато дъвчеше клечката си. — Хабим време!

— Аха! Времето лети, Лизбет! — г-н Сиърс се отърси от хватката на жена си. — Ще си взема якето!

Той изтича по стъпалата към верандата и нахлу в къщата. Преди комарникът да се хлопне, Бен вече търчеше след баща си.

Г-н Сиърс влезе отново в спалнята, която делеше с жена си. Отвори гардероба, извади отвътре поплиновото си яке и го нахлузи. След това се пресегна към горния рафт на гардероба и пхна ръка под едно червено одеяло. Когато извади длан изпод него, Бен влезе в стаята след баща си и мерна проблясък на метал между пръстите на татко си.

Знаеше какво е това. Знаеше и за какво служи.

— Татко? — каза. — Моля те, остани у дома!

— Хей, момко! — баща му се обърна към него с укрепнала усмивка, пхна металния предмет в джоба си и дръпна ципа на якето. — Ще ида да видя къде е паднала кометата заедно с г-н Блейлок. Няма да ме има известно време!

Бен стоеше на прага между баща си и външния свят. Очите му бяха насълзени и уплашени.

— Може ли да дойда с теб, тате?

— Не, Бен. Не и този път. Трябва да тръгвам.

— Вземи ме с теб! Става ли? Няма да издавам нито звук! Моля те!

— Не, сине! — г-н Сиърс стовари ръка върху рамото на Бен. — Ти трябва да останеш тук с майка си и Кори!

Макар че момчето упорито се съпротивляваше, бащината му ръка го избута встрани.

— Сега се дръж като добро хлапе! — добави г-н Сиърс, докато големите му обувки го носеха към вратата.

Бен направи още един опит, като сграбчи татковите си пръсти и се опита да го задържи.

— Не отивай, тате! — каза. — Не отивай! Моля те, не отивай!

— Бен, не се дръж като бебе! Пусни ме, сине!

— Не, сър! — отвърна момчето. Влагата в очите му бе преляла по пухкавите му бузи. — Няма!

— Просто ще ида да видя къде е паднала кометата. Ще отсъствам само малко!

— Ако отидеш... ако отидеш... — гърлото на Бен се задръстваше от емоции и той едва успяваше да избута думите навън. — Ще се върнеш *променен*!

— Да хващаме пътя, Сим! — подкани Дони Блейлок от верандата.

— Бен? — дръпна се упорито г-н Сиърс. — Излизам с господин Блейлок. Дръж се като мъж, ясно? — той си освободи пръстите и Бен остана на място, загледан в него с агонизиращо изражение. Баща му прокара пръсти през късо подстриганата му коса. — Ще ти донеса парче от нея, ясно, тигре?

— Не отивай! — изхъхри разплаканият тигър.

Баща му му обърна гръб и отвори комарника, за да излезе при чакащия го Дони Блейлок. Все още стоях на двора до майката на Бен и гледах последните секунди от спускането на горящото чудо. Г-жа Сиърс каза:

— Сим? Не го прави! — но гласът ѝ бе толкова тих, че не се чу.

Г-н Сиърс не каза нито дума на жена си, докато вървеше след другия мъж към тъмносиния шеви, паркиран на тротоара. От антената на радиото висеше червено стиропорено зарче, а десният заден калник беше смачкан. Дони Блейлок се настани зад волана и г-н Сиърс мина от другата страна. Колата запали все едно изстрелваше гюлета, само

дето хвърляше черни облаци дим. Когато потегли, чух г-н Сиърс да се смее, сякаш току-що бе разказал поредния виц за свещеници. Дони Блейлок сигурно бе настъпил педала на газта, понеже задните гуми изскърцаха, докато шевито се засилваше по „Диърман Стрийт“.

Погледнах отново на запад и видях как огнената топка изчезва над гористите хълмове. Сиянието ѝ пулсираше в мрака като туптящо сърце. Щеше да стигне до земята някъде в пустошта.

В околностите нямаше песъклива почва. Марсианците, казах си, щяха да бъдат принудени да се плащичкат в кал и заблатени вирчета.

Чух комарникът да се хлопва, обърнах се и видях Бен да стои на верандата. Избърса очи с опакото на дланта си. Взираше се по протежение на „Диърман Стрийт“ сякаш се опитваше да следи напредъка на шевито, но по това време колата вече беше завила по „Шантък“ и бе изчезнала от полезрението ни.

В далечината, сигурно някъде в Брутън, кучетата все още виеха. Г-жа Сиърс издаде дълга, безсилна въздишка:

— Да влизаме вътре.

Очите на Бен бяха подути, но бе свършил с плача. Явно на никого не му се довършваше играта на „Скрабъл“. Г-жа Сиърс предложи:

— Момчета, защо не идете да си поиграете в стаята ти, Бен?

Той кимна бавно с очи, глазирани така, сякаш преди малко бе отнесъл силен удар по главата.

Г-жа Сиърс се прибра в кухнята, където пусна водата. В стаята на Бен аз седнах на пода с картите от Гражданската война, а приятелят ми се настани на прозореца.

Явно беше, че страда. Не го бях виждал такъв преди и не можех да го подмина безмълвно.

— Не се притеснявай — уверих го, — не бяха марсианците. Беше просто метеор, нищо повече.

Той не отговори.

— Метеорът е просто голяма гореща скала — продължих. — В него не се крият марсианци.

Бен мълчеше, потънал в мислите си.

— Всичко ще е наред с баща ти — допълних.

Едва тогава той заговори с глас, ужасяващ с кротостта си:

— Той ще се върне променен.

— Не, няма. Виж... онова беше просто филм. Беше измислица...
— осъзнах, докато го казвах, че по този начин захвърлям важно късче вяра и това беше едновременно мъчително и добро. — Нали разбираш, че всъщност няма машина, която реже шиите на хората изотзад? Всъщност няма голяма марсианска глава в стъклена колба. Всичко е измислица. Няма нужда да се плашиш. Нали?

— Той ще се върне променен — повтори Бен.

Опитвах се, но нищо, което казвах, не го накара да повярва в обратното. Когато дойде г-жа Сиърс, нейните очи също ми се сториха подпухнали. Но тя успя да ни се усмихне смело — усмивка, която нарани сърцето ми — и каза:

— Кори? Искаш ли да си първи в банята?

Г-н Сиърс не се беше прибрал в десет, когато съпругата му угаси лампите в стаята на Бен. Лежах до него под колосания бял чаршаф и се вслушвах в нощта. Няколко кучета все още пролайваха тук и там и от време на време и Тъмпър изказваше приглушено мнението си.

— Бен? — прошепнах. — Буден ли си?

Той не отговори, но начинът, по който дишаше, ми подсказа, че не спи.

— Не се притеснявай — казах. — Става ли?

Бен се обърна и притисна лице във възглавницата.

В крайна сметка се унесох. Изненадващо, но не сънувах марсианци и Х-образни разрези по вратовете на близките ми. В съня ми татко плуваше към потъващата кола и когато главата му потъна под повърхността, не се показва отново. Стоях на червената скала и го виках, докато Лейни не се приближи до мен като бяла мъгла и не сграбчи ръката ми във влажната си хватка. Докато ме отвеждаше надалеч от езерото, чувах как мама ме вика отдалече, а на края на гората стоеше изправен силует, надянал дълго палто, чиито краища се вееха като крила.

Събуди ме земетресение.

Отворих очи с разтуптяно сърце. Нещо беше треснало; звукът подскачаше в капана на черепа ми. Лампите все още бяха угасени, а навън цареше нощ. Пресегнах се и докоснах Бен до мен. Той си пое остро дъх, сякаш допирът ми му беше изкарал ангелите. Чух рева на двигател и погледнах през прозореца към „Диърман Стрийт“ навреме,

за да видя стоповете на шевролета на Дони Блейлок да изчезват в мрака.

Комарникът, осъзнах. Беше ме стреснал звукът от удара на комарника.

— Бен? — изсъсках с все още залепнала от съня уста. — Татко ти се е прибрал!

Нещо друго изтреця долу в дневната. Сякаш цялата къща се разлюля.

— Сим? — разнесе се пискливо гласът на г-жа Сиърс. — Сим?

Станах от леглото, но Бен остана да си лежи. Мисля, че зяпаше в тавана. Минах през коридора в тъмното, а дъските скърцаха под босите ми крака. Блъснах се в г-жа Сиърс, която стоеше там, където коридорът влиза в дневната. Никъде не светеха лампи.

Чух дрезгаво, ужасно дишане.

Това беше, казах си, точно звукът, който би издавал един марсианец, докато извънземните му дробове се напъват да обработват земния въздух.

— Сим? — повтори г-жа Сиърс. — Ето ме, точно тук!

— Точно тук — отвърна ѝ глас. — Точно... тук. Точно... шибано... тук.

Да, гласът принадлежеше на г-н Сиърс. Но беше различен. Променен. В него нямаше веселие, нито хумор, нито намек за виц за свещеници. Беше тежък като съдбата, и също толкова злобен.

— Сим, сега ще светна лампата!

Щрак.

И ето го и него.

Г-н Сиърс стоеше на четири крака, с отпусната надолу глава и опряна в килима буза. Лицето му изглеждаше подутото и мокро, а очите му бяха хлътнали в гънките подпухнала плът. Дясното рамо на якето му беше изцапано, пръст имаше и по крачолите на джинсите му, сякаш беше падал в гората. Той примигна срещу светлината, а от долната му устна висеше сребърен конец лига.

— Къде е то? — попита той. — Къде е?

— То е... до дясната ти ръка.

Лявата му ръка опипа насам-натам.

— Ти си проклета лъжкиня! — заяви таткото на Бен.

— Другата ти ръка, Сим! — отвърна жена му уморено.

Дясната му длан се мръдна към металния предмет, намиращ се до нея. Беше манерка за уиски, а пръстите му я стиснаха и я придърпаха по-наблизо.

Г-н Сиърс седна на колене и се втренчи в жена си. По лицето му премина ярост, грозна в плавния си поток.

— Я не ми се перчи толкоз — каза. — Да не си отворила тая твоя тлъста гадна уста!

Отстъпих назад в коридора. Виждах как от тялото му се поражда чудовище.

Г-н Сиърс се помъчи да стане. Хвана се за масата, на която се намираха плочките за „Скрабъл“, и тя се преобърна с взрив от гласни и съгласни. След това той успя да се изправи на крака, отвинти капачката на манерката и облиза гърлото ѝ.

— Ела да си легнеш, Сим! — призова го г-жа Сиърс.

Каза го безсилно, сякаш знаеше много добре каква ще е реакцията на това предложение.

— Ела да си легнеш! — имитира я той подигравателно и разтегли устни. — Ела да легнеш! Не искам да си *лягам*, тлъста крава такава!

Видях как г-жа Сиърс трепна, все едно ударена с камшик. Притисна длан към устата си.

— О... *Сим!* — простена и възклицанието ѝ беше ужасяващо.

Отстъпих още малко назад. След това Бен мина покрай мен в жълтата си пижама, с празно като на кукла лице, но по бузите му блестяха сълзи.

Има някои неща, които са по-страшни от филмите с чудовища. Има ужаси, които избухват от рамката на екрана и страницата и се явяват изкривени и ухилени иззад лицето на някой, когото обичаш. В този момент осъзнах, че Бен с радост би погледнал в стъкления аквариум с марсианската глава с пипалата вместо в зачервените от пиене очи на баща си.

— Хей, Бени бой! — възкликна г-н Сиърс. Олюля се и се подпря на един стол. — Хей, знаеш ли какво се е случило с теб? Знаеш ли? Най-добрата част от теб е останала в оная спукана гумичка, е т'ва е станало!

Бен се спря до майка си. Каквито и чувства да го гризяха отвътре, не си пролича по лицето му. Сигурно е знаел, че така ще

стане, казах си аз. Знаел е, че когато баща му излезе с Дани Блейлок, ще се върне променен не от марсианците, а от домашната шльокавица в тази манерка.

— Страхотна гледка сте. И двамата! — г-н Сиърс се опита да завинти капачката на място, но не успя да налучка гърлото на манерката. — Какви сте се изкумили с тия мръсни усти! Мислиш си, че е голям смях, нали, хлапе?

— Не, сър.

— О, напротив, мислиш го! Не можеш да дочакаш да се нахилиш и да разправиш на всички, нали? Къде е това хлапе на Макенсън? Хей, ти! — той ме забеляза в коридора и аз трепнах. — Да вземеш да кажеш на проклетия си татко млекаря да се юрва право в ада, ясно?

Кимнах и вниманието му се отклони от мен. Думите не идваха от устата на г-н Сиърс, не и наистина — това беше гласът на нещото, налято от манерката право в окървавената вътрешност на душата му, онова, дето риташе и блъскаше, докато не се наложи да пици в търсене на изход.

— Какво каза? — той се втренчи в г-жа Сиърс, клепачите му бяха подути и натежали. — Какво каза, а?

— Нищо не съм...

Той й се нахвърли като раздразнен бик. Г-жа Сиърс изписка и отстъпи, но той я сграбчи за предницата на нощницата с една ръка и изнесе назад другата си длан, в която все още стискаше манерката, сякаш се канеше да я удари по лицето с нея.

— Напротив, каза! — изкрещя. — И хич не смей да ми отговаряш!

— Татко, недей! — изхленчи Бен, обгърна с две ръце едното бедро на баща си и се вкопчи здраво.

Мигът се проточи. Г-н Сиърс се канеше да удари жена си, а аз стоях вкочанен от шока наред коридора. Бен пък се държеше за крака на баща си.

Устните на г-жа Сиърс затрепериха. Както манерката беше вдигната за удар в лицето й, тя заговори:

— Казах, че... и двамата те обичаме... и че... искаме да си щастлив. Това е всичко! — сълзите й се трупаха и потекоха по бузите. — Просто щастлив!

Той не продума. Беше затворил очи и ги отвори отново с усилие.

— Щастлив! — прошепна.

Бен открито хлипаше, притиснал лице към бедрото на баща си, а кокалчетата му бяха побелели, толкова силно го стискаше. Г-н Сиърс сведе ръка и откопчи пръстите на другата от нощницата на жена си.

— Щастлив съм. Ето, виж. Щастлив съм. Виж, че се усмихвам!

На лицето му не се появи усмивка.

Той си стоеше там, дишаше хъхрещо, а дланта с манерката все още висеше до хълбока му. Залюля се да пристъпи насам или натам, но сякаш не можеше да реши накъде да тръгне.

— Защо не поседнеш, Сим? — предложи г-жа Сиърс. Подсмръкна и обърса потеклия си нос. — Искаш ли да ти помогна?

Той кимна:

— Да. Помогни.

Бен го пусна и г-жа Сиърс насочи съпруга си към креслото му. Той се срути в него като голяма купчина мръсно пране. Взираше се в отсрещната стена с увиснала отворена уста. Съпругата му придърпа към него друг стол. В стаята витаеше усещане, сякаш току-що е отминала буря. Можеше да се завърне някоя друга нощ, но засега беше отминала.

— Не мисля... — поде г-н Сиърс, но се спря, като че ли изгуби нишката на мисълта си. Примигна в търсенето ѝ и завърши:

— Май не ми е хич добре!

Г-жа Сиърс нежно положи главата му на рамото си. Той стисна здраво очи, гърдите му подскочиха и започна да плаче, а аз излязох от къщата на студения нощен въздух, както си бях по пижама, понеже не ми се струваше редно да стоя вътре при тях — един непознат присъстващ на личната им болка.

Седнах на стъпалата на верандата. Тъмпър се домъкна, настани се до мен и ме близна по ръката. Имах чувството, че съм ужасно далеч от дома.

Бен го знаеше. Каква ли смелост изискваше да легне в онова ми ти легло и да се престори на заспал. Знаел беше, че когато късно след полунощ се тресна комарникът, в къщата е влязъл пришълецът, навлякъл плътта на баща му. Знанието и очакването сигурно бяха отчаяно мъчение.

След известно време и Бен излезе и седна на стъпалата до мен. Попита ме дали съм добре и аз отговорих, че съм. Питам го дали той е

добре. Увери ме, че е. Повярвах му. Той се беше научил да живее с тази болка и макар да бе ужасно, справяше се с положението както му идваше отръки.

— Татко го прихващат от време на време — обясни Бен. — Понякога казва лоши неща, но не ги мисли.

Кимнах.

— Нямаше наум нищо лошо за татко ти. Не го мразиш, нали?

— Не — отвърнах. — Нищо подобно!

— Наистина си ми добър приятел! — каза Бен и ме прегърна през раменете.

Г-жа Сиърс излезе и ни донесе одеяло. Беше червено. Седяхме си там, докато звездите полека се въртяха по пътя си, а скоро птиците подеха утринната си песен.

На масата за закуска получихме купи с гореща овесена каша с боровинкови мъфини. Г-жа Сиърс ни каза, че г-н Сиърс спи и че ще проспие по-голямата част от деня, и че ако искам, мога да помоля мама да ѝ се обади и да си поговорят хубавичко. След като се облякох и си прибрах вещите в мешката, благодарих на г-жа Сиърс за нощувката и уверих Бен, че ще се видим утре на училище. Той ме изпрати до колелото ми и няколко минути си говорихме за бейзболния отбор от Малката лига^[9], който скоро щеше да започне тренировки. Бе настъпил този миг от годината.

Никога повече не споменахме един на друг филма, където марсианците се мъчеха да завладеят земята град по град, баща по майка по дете. И двамата бяхме видели лицето на пришълеца.

Беше неделя сутрин. Въртях педалите към дома и когато погледнах назад към къщата в задънения край на „Диърман Стрийт“, приятелят ми продължаваше да ми маха.

[1] „Истман Колор“ („*Eastman Color*“) — изобретена през 30-те години на 20-ти век система за заснемане на цветни филми на „Кодак“. Около 1950/55 г. заменя постепенно „Техниколор“ филмите (при които заснемането се извършва на три отделни ленти за трите цвята и окончателната обработка се прави в отделна централна лаборатория). ↑

[2] „Тримата смешници“ („*Three Stooges*“) е комедийна водевилна група (1930–1970). ↑

[3] „Ю-Ху“ („Yoo-Hoo“) — безалкохолно с шоколадов вкус, произвежда се и до днес. ↑

[4] „Ред Хотс“ („Red Hots“) — дребни, яркочервени бонбончета с вкус на канела, обли и приплеснати. ↑

[5] „Лемънхедс“ („Lemonheads“) — дребни, сферични златисти бонбонки с лимонов вкус, твърда обвивка и сладък сок в средата. ↑

[6] „Нашественици от Марс“ („Invaders from Mars“) — филм от 1953 г. на режисьора Уилям Камерън Мензис, един от пионерите на черно-бялото кино. ↑

[7] Бира от корени (*root beer*) — безалкохолна газирана напитка (има и алкохолен вариант), типична за Северна Америка. Първоначално се е приготвяла от настойка от корените на дървото сасафрас (*Sassafras albidum*), в днешно време най-често се използват изкуствени овкусители. ↑

[8] Пай с черно дъно (*black bottom pie*) — името идва от основата — хрускав блат, глазиран с шоколад. Пълни се със сметанов крем. ↑

[9] Малката лига по бейзбол (*Little League Baseball, Incorporated*) е основана през 1939 г. и е организация с регистрация в обществена полза, занимаваща се с провеждането на състезания по бейзбол за деца и юноши в САЩ и по света. Повечето училищни и/или градски отбори по бейзбол и софтбол в САЩ участват в Малката лига. ↑

4.

СТЪРШЕЛИ ПО ВЕЛИКДЕН

Метеорът, както се оказа, сигурно беше изгорял и станал на пепел, докато се спускаше от Космоса, обгърнат в пламъци. Няколко бора се бяха запалили, но в неделя вечер започна да вали и пожарът изгасна от само себе си. Все още валеше в понеделник сутрин, когато прозвъня училищният звънец и дъждът продължи да пада през целия дълъг сив ден. На следващата неделя беше Великден и мама каза, че се надява дъждът — прогнозата за валежите остана непроменена цяла седмица — да не развали великденския парад по „Мърчант Стрийт“, който се провеждаше в събота.

Рано сутринта на Разпети петък, с начало някъде около шест заранта, по улиците на Зефир преминаваше и един по-различен парад. Започваше в Брутън, при малка дървена къща, боядисана в пурпурно, оранжево, червено и ярко като слънцето жълто. От тази къща излизаше процесия чернокожи мъже, облечени в черни костюми и с бели ризи и вратовръзки. Съпровождаха ги жени и деца в скромни дрехи. Двама от мъжете носеха барабани и поддържаха бавен, стабилен ритъм, с който отмерваха крачките. Процесията си проправяше път през железопътните релси и по протежение на „Мърчант Стрийт“ към центъра на града и никой от участниците не говореше с никого. Тъй като събитието бе традиционно, мнозина от белите обитатели на Зефир излизаха от къщите си, за да се подредят отстрани на улицата и да гледат. Майка ми беше една от зрителните, а по това време заранта татко вече бе отишъл на работа. Аз обикновено отивах с мама, понеже осъзнавах значението на това явление — също като всички останали.

Тримата чернокожи, които водеха процесията, носеха конопени чували. Около вратовете им, увиснали върху вратовръзките, подскачаха огърлици от кехлибарени мъниста, пилешки кости и черупки от малки речни мидички. В този конкретен Разпети петък, улиците бяха мокри и дъждът продължаваше да ръми, но членовете на черния парад не носеха чадъри. Не говореха с никой от зяпачите, нито пък публиката би проявила грубостта да заговори някой от тях. Видях

г-н Лайтфут да върви близо до средата на парада, и макар че той познаваше всяко едно бяло лице в града, не поглеждаше нито надясно, нито наляво, а бе насочил поглед право към гърбовете на мъжете, които крачеха пред него. Безценна част от скачените едно за друго общества на Брутън и Зефир, Маркърс Лайтфут беше майстор, способен да ремонтира всеки един предмет, изобретяван някога от човешки мозък, макар да работеше със същата скорост, с която расте тревата. Видях и г-н Денис, който беше надзирател в началното училище. Там беше също и г-жа Велвадийн, тя работеше в кухнята в църквата ни, и също и г-жа Пърл, вечно засмяна и усмихната, от „Пекарницата“ на „Мърчант Стрийт“. Днес обаче тя беше много сериозна и носеше прозрачна найлонова шапка да се пази от дъжда.

В самия край на процесията, по-назад дори от жените и децата, вървеше слаб мъж, облякъл черен смокинг и с цилиндър. Той носеше малък барабан, и облечената му в черна ръкавица ръка отмерваше на него ритъма. Повечето зрители в тази студена, дъждовна сутрин бяха наизлезли да видят именно този мъж и неговата съпруга. Тя щеше да пристигне по-късно. Той вървеше сам и със сведена глава.

Наричахме го Лунния човек, понеже не знаехме истинското му име. Той беше много стар, но колко точно — никой не знаеше. Много рядко го виждаха извън Брутън, с изключение на този случай, също както и жена му. Дали заради дефект по рождение, дали заради кожна болест, засегнала едната половина на дългото му, тясно лице, то бе бледожълто, докато другата му страна си оставаше абаносовочерна, а двете половинки се сливаха в битката на петната, чийто фронт минаваше през челото му, през гърба на елегантния му нос и през бялата брада, украсяваща брадичката му. Лунният човек, една загадка, имаше два часовника на всяка от китките си и на верига около врата му беше окачено разпятие с размера на кокал от свински бут. Смяташе се, че той е официалният пазител на времето на парада, както и един от високопоставените му участници.

Парадът продължи, стъпка по стъпка, през целия Зефир и стигна до моста с гаргойлите, минаващ над река Текумзе. Отнемаше известно време, но пък беше зрелище, което си заслужава да закъснееш за училище, за да го видиш, а и защото на разпети петък часовете в действителност не започваха, преди часовникът да удари десет.

Щом тримата мъже с конопените чували стигнаха до средата на моста, те спряха и се изправиха като черни статуи. Останалите участници на процесията се доближиха колкото е възможно, без да блокират моста, макар че шериф Еймъри бе разположил препятствия с мигащи светлини по средата на пътя.

След миг голям „Понтиак Бонвил“, покрит с блестящи пластмасови мъниста от капака на двигателя та чак до ръба на багажника, се зададе полека по „Мърчант Стрийт“ откъм Брутън, минавайки по същия маршрут, по който бе минал и парадът. Когато стигна до средата на моста с гаргойлите, шофьорът излезе и отвори задната врата, а Лунният човек хвана сбръчканата китка на съпругата си и ѝ помогна да стъпи на крака.

Дамата бе пристигнала.

Тя беше слаба като сянка — и също толкова черна. Имаше белоснежен облак от бяла коса, шията ѝ бе дълга и царствена, раменете ѝ — крехки, но изправени. Не носеше костюм с причудлива кройка или цвят, а проста черна рокля със сребърен колан, бели обувки и бяла широкопола шапка с воал. Носеше и стигащи до кокалестите ѝ лакти бели ръкавици. Докато Лунният човек ѝ помагаше да излезе от колата, шофьорът разтвори чадър и го вдигна над царствената ѝ, древна глава.

Дамата, казваха, била родена през лято Господне 1858-мо. Това означаваше, че сега е на сто и шест години. Мама твърдеше, че Дамата била робиня в Луизиана и избягала заедно с майка си в блатата, още преди Гражданската война. Дамата израснала в колония прокажени, избягали престъпници и роби в тръстиката под Ню Орлиънс, и там се научила на всичко, което знае.

Дамата беше кралица, а Брутън бе нейното кралство. Никой извън Брутън — и още повече никой вътре в него, — поне доколкото разбирах, не я знаеше под друго име освен „Дамата“. Прозвището ѝ отиваше: тя беше въплъщение на елегантността от горе до долу.

Някой ѝ подаде звънче. Тя се изправи, загледана в мудната кална река и започна полека да клати камбанката напред-назад.

Знаех какво прави Дамата. Мама също го знаеше. Всички зрители бяха запознати с ритуала.

Дамата призоваваше речното чудовище да излезе от покоите си в калта.

Никога не бях виждал звяра на име Стария Мойсей. Една нощ, когато съм бил деветгодишен, след обилен дъжд, когато самият въздух се беше сгъстил като вода, според мен чух Стария Мойсей да се обажда. Разнесе се нисък тътнеж, все едно най-басовата нота на църковния въздушен орган, толкова дълбока, че я усещаш в костите си, преди да я чуят ушите. Премина в дрезгав рев, от който кучетата в града полудяха, и след това затихна. Продължи не повече от пет-шест секунди. На следващия ден този звук бе главната тема в училище. Вкъщи нашите казаха, че сигурно е било свирката на някой преминаващ влак, но много по-късно научихме, че дъждът е отнесъл част от релсите на близо двайсет мили от Зефир и товарният влак за Бирмингам изобщо не е минавал нея нощ.

Такива неща те карат да се замислиш.

Веднъж под моста с гаргойлите водата изнесе надъвкана крава. Липсвали й главата и вътрешностите, каза г-н Долар на баща ми, когато му дойде ред да го скалпират. Двама рибари с мрежи, които лагерували на брега точно отвъд Зефир разнасяха слух, че по течението край тях минал човешки труп, а гръдният му кош бил забелен като кутия за сардели, пък ръцете и краката му били откъснати от корен, но надолу по реката така и не намериха останки. Една октомврийска нощ нещо удари потопените опори на гаргойловия мост и спуска подпорните колони така, че трябваше да ги напълнят с бетон. Официалното обяснение на кмета Суоп пред „Адамс Вали Джърнъл“ гласеше: „Голям дървесен ствол.“

Дамата звънеше с камбанката си, движейки ръката си като метроном. Тя започна да напява с изненадващо чист и висок глас. Напевът се състоеше от африкански думи, които разбихах горе-долу толкова, колкото разбихах и ядрената физика. Дамата спираше за малко с леко наведена настрани глава, сякаш се вглежда или се вслушва в нещо, а после продължаваше да звъни със звънчето. Нито веднъж не произнесе името „Стария Мойсей“. Продължаваше да повтаря: „Дамбала^[1]! Дамбала! Дамбала!“ и след това гласът ѝ отново се извиваше в африканската песен.

Най-сетне тя спря да звънка с камбаната и я отпусна до хълбока си. Кимна и Лунният човек я взе от нея. Дамата се взираше съсредоточено във водата, но какво виждаше там си нямам представа. След това отстъпи назад и тримата мъже с конопените чували

застанаха на ръба на моста с гаргойлите. Отвориха чувалите си и извадиха оттам предмети, увити в месарска хартия и връв. Хартията беше окървавена тук-там, и човек можеше да долови медната миризма на прясно месо. Мъжете започнаха да развиват кървавия пир и едно по едно хвърляха надолу в кипналата кална вода пържоли, ребърца, телешки ребра... В реката полетях и цяло оскубано пиле, заедно с пилешки вътрешности, изсипани от пластмасова кутия. От зелена пластмасова паница се плъзна телешки мозък, а от един от влажните пакети изникнаха бъбреци и дроб. Беше отворен буркан с кисели свински крачета, а съдържанието му — изсипано долу в реката. След крачетата се понесоха свинска зурла и уши. Последно бе хвърлено телешко сърце, по-голямо от юмрук на борец. То цопна като червен камък, след това тримата мъже събраха конопените си чували и Дамата отново мина напред, внимавайки къде стъпва заради покапалата по моста кръв.

Сполетях ме мисълта, че изключително много на брой неделни обеда току-що са попаднали във водата.

— Дамбала! Дамбала! Дамбала! — запя Дамата отново.

Стоя на място може би четири-пет минути, неподвижна и втрещена в реката, течаща под моста. След това изпусна дълга въздишка и видях лицето ѝ под воала, докато се обръщаше отново към покрития си с мъниста понтиак. Тя се мръщеше: онова, което бе видяла — или не бе успяла да види — не я правеше особено доволна. Влезе в колата, Лунният човек се качи след нея, шофьорът затвори вратата и се настани зад волана, понтиакът даде заден до място, където можеше да обърне и след това се насочи към Брутън. Процесията пък полека тръгна обратно по пътя, откъдето бе дошла. Обикновено в тази посока имаше много смях и разговори, а хората спираха да си поговорят с белите лица по пътя. Но на този конкретно Разпети петък мрачното настроение на Дамата се бе предало и явно никой нямаше особено желание да се посмее.

Знаех точно за какво се изпълнява целият този ритуал. Всички в града бяха наясно. Дамата хранеше Стария Мойсей с ежегодната му почерпка. Не знаех точно кога е започнала традицията, със сигурност продължаваше от много преди да съм бил роден. Човек може да си рече, както бе казал преподобният Блесет в Баптистката свободна църква, че това е варварски обичай от дявола и трябва да бъде обявен

извън закона от кмета и градския съвет, но достатъчно бели хора вярваха в Стария Мойсей, за да пренебрегнат възраженията на пастора. То беше малко като да носиш заешко краче или да хвърляш сол през рамо, ако се случи да разсипеш солницата; такива неща са част от основата и същността на живота, и по-добре да ги има, отколкото да ги няма просто в случай че пътищата Господни са по-неведоми, отколкото могат да знаят християните.

На следващия ден дъждът се сипеше по-силно и над Зефир се събираха буреносни облаци. Великденският парад на „Мърчант Стрийт“ бе отменен, за голямо разочарование на Съвета по изкуствата и на Търговския клуб. От шест години насам г-н Вандеркамп Младши, чието семейство притежаваше железарията и магазина за семена, се маскираше като великденския заек и се возеше в последната кола на парада, а това си занятие бе наследил от г-н Вандеркамп Старши, който остаря прекалено, за да подскача. Този Великден дъждът нахисна всички надежди да ловим сладките яйца, хвърляни от различни търговци и техните семейства от колите им, дамите от Слънчевия клуб не успяха да покажат великденските си рокли, съпрузите, децата и членовете на VFW^[2] в Зефир не успяха да маршируват зад флага, а „Конфедеративните симпатяги“ — момичета, които посещаваха гимназията „Адамс Вали“ — не можаха да облекат кринолините си и не въртяха чадърчетата си.

Обгърнато в мъгла, настъпи великденското утро. И двамата с татко мърморехме срещу издокарването по случая и необходимостта да се обличат бели колосани ризи, костюми и лъснати обувки. Мама разполагаше с универсален отговор за възраженията ни, горе-долу същия като „Което си е тъй“ на тате. Тя каза:

— Само за един ден е!

Сякаш това правеше твърдата яка и възелът на вратовръзката по-удобни!

Великден беше семеен празник и мама се обади по телефона на дедъ Остин и нана Алис, а след това татко взе слушалката, за да говори на дядко ми Джейбърд и баба ми Сара. Всички ние, както на всеки Великден, щяхме да се срещнем в Първа Методистка църква в Зефир, за да чуем за празната гробница.

По времето когато паркирахме наблизко пикапа, бялата църква на „Седъруайн Стрийт“ между „Бонър“ и „Шантък“, вече бе започнала да

се пълни. Преминахме през валмата мъгла към светлината, която се лееше през витражните стъкла на входа на църквата, а прясно нанесената боя се стичаше от обувките ни. На сушина под надвисналите върби пред входа миряните събличаха дъждобраните си и затваряха чадърите. Църквата беше стара, построена през 1939-та, а вярта падаше от стените на сиви ивици. Обикновено за Великден я стягаха като нова, но тази година дъждът бе победил бояджийската четка и косачката, така че в предния двор избуяваха плевели.

— Влизай, красавецо! Хайде, цветенце! Внимавай къде стъпваш, сладурче! Добро ти утро, слънчице!

Това беше д-р Лезандър, който изпълняваше ролята на църковен посрещач. Никога не пропускаше неделя, поне доколкото знаех. Д-р Франц Лезандър беше ветеринарят на Зефир, и миналата година тъкмо той бе лекувал Ребъл от глисти. Беше холандец, и макар че все още имаше тежък акцент, те с жена му Вероника, както ми каза татко, дошли чак от Холандия много преди да се родя. Сега беше в средата на петдесетте, около метър и седемдесет и пет висок, с широки рамене, плешива глава и имаше старателно оформена сива брада. Обличаше изискани костюми от три части, винаги беше с папионка и с боцнат в ревера карамфил и постоянно измисляше мили обръщения към хората, които влизаха в църквата.

— Добро утро, прасковке! — каза на усмихнатата ми майка. На баща ми, с когото се ръкува здраво и решително: — Достатъчно силен ли е дъждът за теб, дъждосвирецо? — а на мен, след като ме стисна за рамото и ми се усмихна така, че светлината блесна на сребърния му зъб: — Влизай вътре, жребче!

— Чу ли как ме нарече доктор Лезандър? — попитах татко, когато влязохме вътре. *Жребче!* — да получиш ново прозвище, пък макар и за ден, винаги си беше една от църковните радости.

Олтарът тънеше в омара, макар вентилаторите на тавана да работеха. Най-отпред бяха сестрите Глас, които изпълняваха дует за пиано и орган. Те бяха съвършената дефиниция на термина „странен“. Макар да не бяха идентични близначки, двете стари моми си приличаха досущ като леко изкривени отражения. И двете бяха високи и кокалести, Соня — с вдигната високо бяло-руса коса, докато Катерина се носеше с вдигната високо русоляво-бяла коса. И двете имаха очила с дебели черни рамки. Соня свиреше на пиано, но не и на

орган, а Катерина — обратното. В зависимост кого питате, сестрите Глас — които явно постоянно се заяждаха една с друга, но живееха заедно на „Шантък Стрийт“ в къща, която приличаше на шоколадената къщурка на вещицата — и двете бяха или на петдесет и осем, или на шейсет и две, или на шейсет и пет. Странностите им завършваха с техните гардероби: Соня носеше само синьо във всичките му различни отсенки, а Катерина беше робиня на зеленото. Което бе довело до неизбежното: ние, децата, наричахме Соня Мис Синьогласна, а Катерина беше наричана... досетихте ли се? Но, странни или не, те двете определено умееха да свирят като истински дяволици.

Пейките бяха натъпкани почти до отказ. Църквата изглеждаше и приличаше на парник, в който цъфтят екзотични шапки. Множество посетители все още се опитваха да си намерят места, а един от разпоредителите — г-н Хорас Кайлър, който имаше мустак и наклонено ляво око, от което те побиваха тръпки, ако се взираш в него — дойде до пътеката да ни помогне.

— *Том! Насам! За Бога, да не си спял?*

В целия широк свят има само един човек, способен да крещи в църквата като разгонен лос.

Беше се изправил и размахваше ръце като крила на мелница. Усетих как мама се намръщва, а татко я прегърна през кръста, сякаш да я предпази да не падне от срам. Дядко Джейбърд винаги правеше нещо, с което, както казваше татко, когато той не би могъл да ни чуе, „да си покаже рогата“ и днешният ден не беше изключение.

— *Запазихме ви места!* — изрева дядо ми и с това накара сестрите Глас да сбъркат — едната взе горна нота, другата долна. — *Насам, преди някой да ги открадне!*

Дедъ Остин и нана Алис също бяха на този ред. Дедъ Остин носеше крепонен костюм с такъв вид, все едно дъждът го бе свил с два размера, сбръчканият му врат — стегнат от колосаната бяла яка и синята папионка, оредялата му бяла коса — зализана назад и очите му — изпълнени с нещастие, докато си седеше, изпънал дървения си крак право под пейката на предния ред. Бе настанен редом с дядко Джейбърд, което допринасяше за обладалата го печал — те двамата си отиваха като кал и бисквити. Нана Алис обаче беше въплъщение на радостта. Носеше покрита с малки бели цветенца шапка, ръкавиците ѝ бяха бели, а роклята — лъскавозелена като озарено от слънцето море.

Милото ѝ овално лице сияеше; тя седеше до баба Сара, а те двете си отиваха като маргаритки от един и същ букет. Точно сега обаче баба Сара дърпаше дядко Джейбърд за самото — същият черен костюм, който той носеше и на Великден, и на погребения, в дъжд и слънце — и се опитваше да го накара да седне и да спре да регулира движението. Той тъкмо обясняваше на хората по реда да се нагъчкат по-плътно и след това ревяше: „Място за още двама тук!“

— Сядай, Джей! Сядай!

Наложи се баба Сара да прибегне до оципване на кокалестите му задни части, и едва тогава дядко Джейбърд ѝ се озъби и си зае мястото.

Ние с родителите ми се натъпкахме на пейката. Дедъ Остин каза на татко:

— Радвам се да те видя, Том! — и си стиснаха ръцете. — Тоест, ако можех да те видя де! — очилата му се бяха замъглили, така че той ги свали и избърса стъклата с носната си кърпичка. — Бих казал, че се е събрала най-голямата тълпа от половин дузина Велик...

— Църквата е натъпкана като бардак по заплата, а, Том? — прекъсна ги дядко Джейбърд и баба Сара го сръга с лакът в ребрата толкова силно, че изкуствените му зъби изчаткаха.

— Много ми се ще да ме оставиш да довърша поне едно изречение! — каза му дедъ Остин, с надигаща се по бузите червенина. — Още откакто седнах тука, така и не съм успял да вмъкна нито една ду...

— Момче, страхотно изглеждаш! — продължи дядко Джейбърд, пресягайки се през дедъ Остин да ме плесне по коляното. — Ребека, храниш си момчето с месо, нали? Знаеш, че растящите момчета трябва да получават месо, за да правят мускули!

— Да не си глух? — попита го дедъ Остин, с вече пулсираща по лицето червенина.

— Какво да съм? — отвърна му дядко Джейбърд.

— Включи си слуховото апаратче, Джей! — сръчка го баба Сара.

— Какво? — попита я той.

— *Слуховото апаратче!* — извика тя, на края на нервите си. — *Включи го!*

Да, този Великден щеше да се помни дълго.

Всички усърдно се поздравяваха, а в църквата продължаваха да влизат още хора — мокри, понеже дъждът бе започнал да чука по покрива. Дядко Джейбърд, с дълго и величествено лице и с коса като настръхнала бяла четка за дрехи, искаше да поговори с татко за убийството, но баща ми поклати глава и отказа да участва в разговора. Баба Сара ме попита дали тази година ще играя бейзбол. Уверих я, че имам такова намерение. Тя беше дебелобуза, с мило лице и светлосини очи, потънали в гнезда от бръчки, но знаех, че понякога дядко Джейбърд успява да я накара да кипне от гняв.

Заради дъжда прозорците бяха здраво затворени и вътре започваше да става наистина задушно. Дъските на пода бяха мокри, стените пропускаха, а вентилаторите стенеха, докато се въртяха. Църквата миришеше на стотици различни парфюми, лосиони за бръснене и тоници за коса, плюс сладките аромати на цветята, украсили шапки и ревери. Хорът изтича вътре, понесъл пурпурните си роби. Преди да завърши първата песен, вече се потях под ризата си. Станахме прави, изпахме химна и седнахме. Две твърде натруфени дами — г-жа Гарисън и г-жа Пратмор — излязоха отпред да говорят за благотворителния фонд за поразените от бедност семейства в Адамс Вали. След това се изправихме, изпахме още един псалм и седнахме. И двамата ми дядовци имаха гласове като къпещи се в блатен вир бичи жабоци.

Пълничкият преподобен Ричмънд Ловой с облото лице пристъпи зад пюпитъра и поде разказа за това какъв славен ден е днес, когато Иисус възкръснал от мъртвите и тъй нататък. Преподобният Ловой имаше кестеняв кичур над лявото око, отстрани косата му беше посивяла и всяка неделя, без пропуски, докато той проповядваше и жестикулираше, зализаната му назад букла се освобождаваше от капана на положения заранта лак и падаше над лицето му като кестеняв водопад. Жена му се казваше Естър, а трите му деца бяха Матю, Люк и Джони^[3].

Докато преподобният Ловой говореше и гласът му се състезаваше с гръмотевиците от небесата, открих кой седи точно пред мен.

Демонката.

Тя можеше да чете мисли. Това беше твърдо доказан факт. И точно когато ме осени мисълта, че пред мен се намира именно тя,

главата ѝ се завъртя и Демонката се втрени в мен с онези нейни черни очи, които можеха да смразят и вещица в полунощ. Всъщност се казваше Бренда Сътли. Беше на десет години, имаше сплъстена рижа коса и бледо лице, обсипано с кафяви лунички. Веждите ѝ бяха дебели като гъсеници, а нестройните ѝ черти изглеждаха така, все едно някой се е опитал с опаката страна на лопата да угаси огън върху лицето ѝ. Дясното ѝ око видимо беше по-голямо от лявото, носът ѝ приличаше на клон с две зейнали в него дупки, а устата ѝ с тънки устнички сякаш се местеше от единия край на лицето ѝ до другия. Е, тя не би могла да надскочи наследството си, разбира се — майка ѝ беше като пожарен кран с червена коса и кафяви мустаци, а червенобрадият ѝ баща би могъл да накара и ограден кол да изглежда хубав. С всички тези червенокосковци в родословието, нищо чудно че Бренда Сътли беше страховито чедо.

Демонката бе спечелила прякора си, понеже веднъж в час по рисуване спретна картинка на баща си с рога и заострена опашка и каза на г-жа Диксън, учителката, и на съучениците си, че нейното тате имало в дъното на гардероба си цяла купчина списания, в които момченца-демони си пъхат опашките в дупките на момиченца-демони. Но Демонката не само изкара наяве семейните си тайни — за часа по „покажи и разкажи“ тя донесе мъртва котка в кутия от обувки и с лепнати за очите пенита. За проекта в час по изкуство построи гробище от зелено и бяло „Плей-До“^[4], а на надгробните камъни бяха написани имената на съучениците ѝ и датите на смъртта им, което предизвика изпадането в истерия на доста деца, осъзнали, че няма да доживеят до шестнайсет; освен това Демонката беше любител на странни овестествени шегички, включващи кучешко лайно, пъхнато между две филии хляб; говореше се също, че тя стояла зад взрива на тръбите в дамската тоалетна в началното училище на Зефир миналия ноември, когато всяка една тоалетна беше запушена с нотна хартия.

С една дума, Демонката беше странна.

А сега нейно царско странничество се вираше в мен.

Лека усмивка се разля по изкривената ѝ уста. Не можех да отлепя поглед от пронизващите ѝ черни очи, и си помислих: „Спила ме!“ Проблемът с възрастните е, че когато искаш да ти обърнат внимание и да се намесят, умовете им са на мили надалеч; когато искаш да са много надалеч, те ти дишат във врата. Искях татко или мама, или който

и да е, да каже на Бренда Сътли да се обърне и да слуша Преподобния Ловой, но, разбира се, все едно Демонката си бе пожелала да бъде невидима. Никой не я виждаше освен мен, жертвата ѝ в момента.

Тя вдигна дясната си ръка като главата на малка бяла змия с мръсни зъби. Бавно, със злобно изящество, изпъна показалеца си и го насочи към едната от зейналите си ноздри. Пръстът ѝ се зарови дълбоко в тази ноздра и имах чувството, че тя ще продължи да натиска навътре, докато потъне целият. След това полека го изтегли и на върха му блесна лъскава зелена бучка, голяма колкото царевично зърно.

Черните очи на Демонката не мигнаха. Устата ѝ започна да се отваря.

Не, умолявах я, опитвайки се да ѝ внуша мислите си. Не, моля те, недей!

Демонът насочи увенчания си със зелено пръст към влажното си розово езиче.

Не можех да сторя друго, освен да се взирам в нея, докато стомахът ми се връзваше в малък твърд възел.

Зелено на фона на розово. Мръсен нокът. Лепкав сопол, увиснал надолу...

Демонката близна пръста си там, където допреди малко се бе намирало зеленото нещо. Сигурно съм се втресъл бясно, понеже татко ме стисна за коляното и промърмори:

— Съсредоточи се!

Но, разбира се, той така и не забеляза невидимата Демонка и нейното представление на злостно мъчение. Тя ми се усмихна с доволни черни очи, а после обърна глава встрани и изпитанието ми приключи. Майка ѝ вдигна ръка с космати кокалчета и погали огнените къдри на Демонката, сякаш тя беше най-сладкото момиченце, което някога е поемало от божия дъх.

Преподобният Ловой поръча на всички да се молят. Сведох глава и стиснах здраво очи.

На петата секунда от молитвата нещо се удари силно в тила ми.

Огледах се.

Задави ме ужас. Точно зад мен седяха Гота и Гордо Бранлин с очи с цвета на пикня и с погледи, сякаш наточени като ножове. От двете им страни родителите им бяха потънали дълбоко в молитва. Представях си, че се молят да бъдат освободени от бремето си. И двете

момчета Бранлин носеха тъмносини костюми, бели ризи и еднакви вратовръзки, само дето тази на Гота имаше черни райета на бял фон, а тази на Гордо — червени. Гота, който беше по-голям с година, имаше и по-белезникава коса; тази на Гордо беше по-скоро златиста. Лицата им приличаха на зловни гравюри от кафяв камък и дори костите им — щръкнали напред долни челюсти, скули, които всеки момент щяха да разкъсат плътта, чела като плочи от гранит — подсказваха стаен гняв. В трескавите секунди, в които си позволих да се вгледам в лукавите им изражения, Гордо пхна безцеремонно среден пръст в лицето ми, а Гота зареди сламка с друго твърдо, черно грахче.

— Кори, обърни се напред! — прошепна мама и ме дръпна. — Затвори очи и се моли!

Така и сторих. Второ грахче отскочи от тила ми. Тези чудесии могат да те нажилят като пчели. В течение на цялата молитва слушах как зад гърба ми братята Бранлин си шепнат и се кикотят като зли тролове. Главата ми служеше за днешната им мишена.

След като молитвата приключи, изпяхме още един псалм. Прозвучаха обявления, бяха приветствани гостите. Подносът за дарения тръгна да обикаля. Сложих на него долара, даден ми от татко именно с тази цел. Хорът пееше, сестрите Глас свиреха на пианото и на органа. Зад мен братлетата Бранлин се хилеха. После Преподобният Ловой се изправи отново, за да изнесе великденската мяса и точно тогава стършелът кацна на ръката ми.

Дланта ми бе отпусната върху коляното. Не я помръднах, макар че страхът се изстреля нагоре по гръбнака ми като светкавица. Стършелът се намести между показалеца и средния ми пръст и остана там, а синьо-черното му жило потрепваше нервно.

Нека първо ви разкажа едно-друго за стършелите.

Те не са като пчелите. Пчелите са дебели и щастливи, и прехвърчат от цветенце на цветенце, без да ламтят за човешка плът. Осите са любопитни и от време на време ги прихващат бесните, но и те като цяло обикновено са предвидими и можеш да ги избегнеш. Стършелите обаче, особено онези тъмни и тънки, които приличат на кинжал с глава отпред, са родени да забиват това тяхно жило в епидермиса на смъртните и да извличат такъв писък, все едно сервитьор отваря бутилка изискано вино. Чувал съм, че ако си удариш главата в гнездо на стършели, усещането е извънредно сходно с това с

въздушна пушка да те обстрелят със сачми. Виждал съм лицето на хлапе, ужилено по устните и клепачите, когато проучвало стара къща в средата на лятото; такова подутото мъчение не бих искал да пожелая дори на братята Бранлин. Стършелите са луди; те нямат ум или причини да те нажилят. Биха те жилили чак до костния ти мозък, ако успеят да забият жилата си толкова дълбоко. Пълни са с гняв, също като братята Бранлин. Ако дяволът наистина си има домашни любимци, то това не са нито черна котка, нито маймунка или гущер със суха кожа; начело в списъка е винаги ще бъде стършелът.

Трето грахче ме улучи по тила. Много болеше. Но аз се взирах в настаненото между показалеца и средния ми пръст насекомо и сърцето ми тупа-лупаше, и бях изтръпнал целият. Нещо прелетя край лицето ми и аз вдигнах глава — само за да видя втори стършел, който кръжеше около главата на Демонката и кацна на короната ѝ. Демонката сигурно усети гъдел. Тя се пресегна и цъкна с нокът стършела, без дори да осъзнава какво е докоснала, а звярът излетя с яростно бръмчение на черните си криле. Помислих си, че на Демонката ужилването ѝ е в кърпа вързано, но стършелът сигурно усети събратята си, понеже се понесе нагоре към тавана.

Преподобният Ловой вече наистина се бе задълбочил и проповядваше за разпнатия Иисус и за плачещата Мария, и за камъка, който бил изтърколен встрани.

Вдигнах глава към тавана на църквата.

Близо до един от въртящите се вентилатори имаше малка дупка, не по-голяма от четвъртак. Гледах точно към нея, когато отвътре изникнаха три стършела и се спуснаха надолу към паството. Няколко секунди по-късно се появиха още два и се завъртяха в мудния, захаросан въздух.

Над църквата изтреця гръмотевица. Тътенът на дъжда буквално удави повишаващия се и затихващ глас на преподобния Ловой. Не знаех какво точно казва в момента — гледах отново стършела между пръстите ми, после върнах поглед към дупката на тавана.

Оттам излизаха още, спускаха се по спирала надолу във влажната, затворена, мокра от дъжда църква. Броях ги. Осем... девет... десет... единадесет. Някои от тях се лепваха за бавните лопати на вентилатора и ги яздеха като въртележка. Четиринадесет... петнадесет... шестнадесет... седемнадесет. Тъмен, гърчещ се юмрук

от стършели се промуши през дупката. Двадесет... двадесет и един... двадесет и два. Спрях да броя на двадесет и пет.

Сигурно там горе на тавана имаше цяло гнездо, казах си. Вероятно гнездото беше с размер на футболна топка, пулсиращо във влажния мрак. Докато гледах, в плен на омая, досущ както Мария е била, когато странникът на пътя ѝ е показал ранената си страна, от дупката изригнаха още дузина стършели. Никой друг не ги забелязваше. Да не бяха невидими, също както Демонката, докато си бъркаше в носа? Стършелите полека закръжиха по тавана, имитирайки вентилаторите. Сега вече бяха достатъчно на брой да оформят тъмен облак, сякаш бурята отвън бе намерила начин да се вмъкне вътре.

Стършелът между пръстите ми се размърда. Погледнах го и простенах, когато ново грахче се удари в основата на врата ми, точно там, където започваше да расте косата. Стършелът пропълзя по протежение на показалеца ми и спря на кокалчето. Жилото му бе опряно в плътта ми, усещах мъничкото му назъбено острие като зрънце счупено стъкло.

Преподобният Ловой вече беше в стихията си, жестикулираше бурно и косата му бе започнала да се разсипва напред. Отвън изтътна гръмотевица и дъждът зачука по покрива. Звучеше все едно навън е настъпил Денят на Светия съд, времето да се насече малко дърво и да се призват живите твари по двойки. Всички други, но не и стършелите, добавих наум — този път можеше да поправим грешката на Ной. Продължавах да следя дупката на тавана със смес от почуда и ужас. Хрумна ми мисълта, че Сатаната е намерил начин да проникне на Великденската служба и ето го на, кръжеше над главите ни, търсейки плът.

Две неща се случиха едновременно.

Преподобният Ловой вдигна ръце и произнесе с високата си свещеническа каденца:

— И на *славната* заран след *най-черния* ден ангелите се спуснаха на земята и *aaaaаах!*

Той бе вдигнал длани към ангелите и внезапно усети как по тях пълзят малки крилца.

Мама положи длан върху моята, там където се намираше собственият ми стършел, и ме стисна обичливо.

Ужилиха я в същия миг, когато стършелите решиха, че проповедта на Преподобния Ловой е продължила достатъчно дълго.

Техният синьо-черен облак, над сто жила мощ се спусна като мрежа надолу върху главите на затворените в капан зверове.

Чух дядко Джейбърд да крещи:

— *Кофаслайна!* — когато го ръгнаха.

Нана Алис издаде оперетна, висока нота. Щом стършелите атакуваха врата ѝ, майката на Демонката изпищя. Бащата на момиченцето вършееше из въздуха с тънките си ръце. Демонката избухна в смях. Зад мен малките Бранлин хълцаха от болка, забравили за стрелбата с грахчета. Навсякъде из църквата се разнасяха писъци и викове, хората във великденските си костюми и рокли скачаха и се бореха с въздуха, все едно се мъчеха да сграбчат дяволи от невидимо измерение. Преподобният Ловой танцуваше в пароксизма на агонията, тръскайки многократно нажилените си ръце, сякаш искаше да ги откачи от китките. Целият хор беше станал на крака и пееше, но не псалми, а пищяща песен от болка, докато стършелите ги жилеха по бузите, брадичките и носовете. Въздухът беше пълен с тъмни, вихреци се течения, които влитаха в лицата на хората и се въртяха около главите им, все едно бяха корони от тръни.

— Навън! Навън! — крещеше някой. — Тичайте!

И зад мен врещяха хора. Сестрите Глас се пречупиха и хукнаха към изхода със стършели в косите. Всички наскочаха изведнъж и онова, което допреди броени секунди представляваше мирно паство, сега се превърна в мачкащо всичко по пътя си стадо побеснели говеда.

Стършелите правят такива неща с хората.

— Проклетият ми крак се заклеши! — извика дедъ Остин.

— Джей, помогни му! — викна баба Сара, но дядко ми Джейбърд вече си пробиваше с бой път през задъханата, гърчеща се маса от тела около пътеката.

Татко ме дръпна нагоре. Чух злобно бръмчене в лявото си ухо и в следващата секунда отнесох жило в ръба на ухото ми, което препълни очите ми със сълзи.

— Ау! — чух се да викам, макар че в цялата бъркотия от писъци и вресъци едно мъничко „ау“ нищо не променяше.

Обаче ме чуха още два стършела. Единият ме хвана за дясното рамо и ме улучи през все самото и ризата; другият се стрелна към

лицето ми като африканско копие и се вряза в горната ми устна. Издадох задавено грухтене — *оубожейоууоуоу* от вида, който обяснява извънредно много за тоновете изпитана болка, но не съдържа и една гласна мисъл и на свой ред взех да се боря с бръмчащия въздух. Стресна ме остър смях когато погледнах към Демонката, през сълзящите си очи видях, че тя скача нагоре-надолу по пейката, устата ѝ е цепната в усмивка, а по цялото ѝ лице греят червени подутини.

— Всички *вън!* — изкрещя д-р Лезандър.

Три стършела се бяха вкопчили в плешивия му череп и го жилеха зверски, а сивокосата му съпруга с упорита гримаса вървеше отзад, украсената ѝ със синьо великденска шапка бе килната встрани и по широките и рамене пълзяха насекоми. Тя стискаше с една ръка библията, а с другата чантичката си и с тях нанасяше зловещи удари на атакуващите рояци, стиснала зъби в праведен гняв.

Хората се биеха на прага, забравили за шлифери и чадъри в мъчителната борба да се измъкнат на свобода от изтезанията. На влизане в църквата великденската тълпа представляваше модел на любезната християнска цивилизация; на излизане се бяха обърнали на варвари до дън душа. Жени и деца падаха в калния двор, а мъжете се препъваха в тях и политаха по лице в удряните от дъжда локви. Великденски шапки излитаха и се търкаляха встрани като мокри колела, докато течението не ги захлупи по лице.

Помогнах на татко да изкара крака на дедъ Остин изпод седалката. Стършелите жилеха ръцете на баща ми и всеки път, когато някой успяваше да го ръгне, чувах как изсвистява дъхът му. Мама, нана Алис и баба Сара се опитваха да излязат на пътеката, където хората се препъваха един в друг и се бяха сплели на кълбо. Преподобният Ловой с пръсти, подути като верига наденички, се опитваше да закрие главите на децата си, които водеше между себе си и хлипащата Естер. Хорът се беше разбягал, някои от участниците в него бяха зарязали празните си пурпурни роби. Ние с татко изкарахме дедъ Остин на пътеката. Стършелите нападаха опакото на врата му и бузите му бяха мокри. Татко ги бръскаше с ръка, но други кръжаха около нас в отмъстителен облак като команчи, обградили заселнически фургон. Децата пищяха и жени виеха, а стършелите въпреки всичко продължаваха да се стрелкат и да жият.

— Вън! Вън! — крещеше на вратата д-р Лезандър и изблъскваше хората на двора, както си бяха сплетени един в друг като топка. Съпругата му, Вероника, едра холандска мечка, награби някакъв гърчещ се нещастник и направо го изхвърли през прага.

Почти бяхме излезли. Дедъ Остин се олюля, но татко го удържа на крака. Майка ми вадеше стършели от косата на баба Сара, все едно бяха живи шипчета. Две горещи игли се забиха отзад във врата ми, едната — част от секундата след другата и от болката имах чувството, че главата ми ще изригне. След това татко ме хвана за ръката и дръпна, и дъждът се плисна по черепа ми. Всички минахме през вратата, но татко се подхлъзна в една локва и падна на колене в калта. Хванах се за врата и затичах в кръгове, пищейки от болка, и след малко краката ми се изплъзнаха изпод мен и моят великденски костюм също се срещна със зефирската кал.

Преподобният Ловой излезе последен. Той тресна вратата на църквата и облегна гръб на нея, все едно да задържи злото вътре.

Гръмотевица изтреця и се изтърколи в далечината. Дъждът заплиска като набивани с чук клинци и ни наштамари безмилостно. Някои от паството седяха в калта, други се мотаеха наоколо, зашеметени; трети просто си стояха и оставяха дъждът да се излива върху им като студен компрес за горещото им страдание.

И мен ме болеше. А и си представях, в делириума на болката си, как зад затворените врати на църквата празнуват стършелите. В крайна сметка и за тях беше Великден, нали? Те се бяха вдигнали от зимната смърт — сезонът, който изсушава гнездата на стършелите и мумифицира спящите им дечица. Бяха изтърколили настрани собствения си камък и бяха изникнали преродени в новата пролет, и след това бяха изнесли своята жилеща проповед върху изобилието от живот и тя щеше да остане с нас много по-дълго, отколкото бяха способни и най-разпалените слова на преподобния Ловой. Всички ние лично бяхме изживели близка среща с тръните и гвоздеите.

Някой коленичи до мен. Усетих да лепват студена кал върху ужилванията на врата ми. Погледнах към просмуканото от дъжд лице на дядко Джейбърд. Косата му стърчеше, все едно са го качили на електрическия стол.

— Добре ли си, момчето ми? — попита той.

Беше обърнал гръб на всички ни и беше избягал да си спасява кожата. Беше се проявил като страхливец и Юда, и жертвоприношението му с калта не носеше удовлетворение.

Не му отговорих. Погледнах право през него. Той каза:

— Ще се оправиш!

После се изправи и отиде да види как е баба Сара, която се гушеше с мама и нана Алис. Изглежда ме като полуудавен, кльощав плъх.

Ако бях голям като татко, може би щях да го ударя. Не можех да се сдържа да не се чувствам засрамен от него — дълбок и жилещ срам. Не можех да се сдържа и да не се чудя дали не съм наследил и аз някаква част от страхливостта на дядко Джейбърд. Не знаех тогава, но съвсем скоро щях да науча дали е така.

Някъде далеч из града зазвъняха камбаните на друга църква, звукът се разнасяше през дъжда над нас като че ли бе сън. Изправих се, а долната ми устна, рамото и вратът ми пулсираха. Номерът с болката е, че тя те учи на покорство. Дори братята Бранлин мучаха като бебета. Не съм виждал някой да се перчи гордо, след като са го нашарили с жила, а вие?

Звънът на великденските камбани се носеше над мокрия град.

Службата свърши.

Алилуя.

[1] Дамбала — един от главните хаитянски духове във вуду. ↑

[2] VFW — *Veterans from Foreign Wars*: Ветерани от войните в чужбина. Призната от Конгреса организация на военните ветерани в САЩ. ↑

[3] Матю, Люк и Джони — английският еквивалент на Матей, Лука и Йоан. ↑

[4] Плей-До (*Play-Doh*) — безвредна, оцветена глина за моделиране, която се произвежда от вода, сол, борова киселина и минерални масла. Вид пластилин. ↑

5. СМЪРТТА НА ЕДНО КОЛЕЛО

Продължи да вали из ведро.

Сиви облаци се трупаха над Зефир и от подутите им кореми се изсипваше потоп. Заспивах под звуците на чукация по покрива дъжд и се събуждах от трясъка на светкавици.

В къщата се просмука онази дъждовна миризма, сещате се, мирис на влажни дъски и мокра пръст, лъхащ от мазето. Пороят предизвика отмяната на съботното матине в „Лирик“, понеже покривът на киното бе протекъл. Самият въздух беше мазен, сякаш зелен мухъл, растящ по мокри камъни. На вечеря седмица след Великден татко остави ножа и вилицата си, погледна към замъглените влажни прозорци и каза:

— Ако продължава така, ще трябва да си отгледаме хриле!

Продължи точно така. Въздухът бе натежал от вода, облациите превръщаха светлината в неясен, блатист здрач. Дворовете се превърнаха в езерца, а улиците — в поточета. Училището започна да ни пуска рано, тъй че всички да могат да се приберат по домовете си, а в сряда следобед, седемнадесет минути преди три часа, старото ми колело предаде богу дух.

В един миг се опитвах да въртя педалите през потока на „Диърман Стрийт“. В следващия предното колело на велосипеда ми потъна в дупка в изкъртения паваж и шокът се предаде по проядената от ръжда рамка. Едновременно се случиха няколко неща — спиците на предната гума се скъсаха, седалката се счупи, рамката се разпадна по измъчените си древни заварки и внезапно се озовах по корем във вода, която нахлу в жълтия ми дъждобран. Лежах си вцепенен, опитвайки се да осъзная какво, по дяволите, ме събори на земята. След това седнах, избърсах водата от очите си и погледнах към колелото си — и веднага разбрах, че е мъртво.

Още преди благодарение на битпазара да стигне до ръцете ми, моето колело бе вече остаряло по мерките на момчешкия живот, а сега окончателно бе напуснало света на живите. Усещах го — така, както си

седях под проливния дъжд. Каквото и да е нещото, даващо душа на предметите, изработени от инструментите на хората, то се бе разбило и бе отплавало към водния рай. Рамката бе извита и счупена, дръжките на кормилото висяха на една гайка, седалката се бе завъртяла като глава на счупен врат. Веригата бе паднала от зъбчатките, предната гума бе вързана на възел, а скъсаните спици стърчаха настрани. Едва не заплаках при вида на подобна разруха, но макар сърцето да ме болеше, знаех, че плачът няма да ми помогне. Колелото ми се бе износило — бе стигнало до края на дните си, просто и ясно. Не бях първият му собственик и може би това също имаше някакво значение. Може би едно колело, веднъж захвърлено, страда година след година по първата ръка, която го е управлявала и докато остарява, то сънува, по свой си велосипеден начин, за пътищата на младостта. То никога не е било мое изцяло — пътувало е заедно с мен, но педалите и дръжките му пазят спомена за друг господар. Може би, в онзи дъждовен следобед в сряда, то се бе самоубило, понеже знаеше, че копнея за колело, направено за мен и само за мен. Може би. В този момент знаех със сигурност само, че ще се наложи да измина пеша остатъка от пътя до дома, а също и че не мога да влача трупа със себе си.

Издърпах колелото върху нечий двор и го изоставих под капещ бук, и си отидох вкъщи, праметнал на гръб просмуканата си мешка и шляпайки с пълните си с вода обувки.

Когато баща ми, вече прибрал се у дома от мандрата, откри за колелото, той ме натовари в пикапа и потеглихме да приберем трупа от „Диърман Стрийт“.

— Колелото може да се оправи — каза ми татко, докато чистачките се влачеха напред-назад по предното стъкло. — Ще намерим някой да го завари или каквото там трябва. Все ще е поевтино от ново колело, това е ясно.

— Добре — отвърнах, но знаех, че колелото е мъртво. И най-мощният заваръчен апарат на света не би го спасил. — Предното колело също беше изкривено — додадох, но татко се бе съсредоточил върху шофирането.

Стигнахме до мястото, където бях извлякъл трупа под буковото дърво.

— Къде е? — попита татко. — Тук ли го остави?

Тук го бях оставил, но колелото го нямаше. Татко спря пикапа, излезе и почука на предната врата на къщата, която михме подминали. Видях вратата да се отваря и навън надникна една белокоса жена. Поговориха си около минута с татко, после видях жената да сочи към улицата. След това баща ми се върна, от шапката му се стичаше вода и раменете му бяха сгушени в мокрото му млекарско яке. Настани се зад волана, отвори вратата и каза:

— Е, та значи тя излязла да си прибере пощата и видяла колелото ти захвърлено под дървото, така че повикала г-н Скъли да дойде да го вземе...

Г-н Емет Скъли беше боклукчията на Зефир и караше из околностите яркозелен камион с надпис „Антиките на Скъли“ с телефонен номер, изписан отстрани в червено.

Татко запали двигателя и се вгледа в мен. Познавах този поглед — беше твърд и гневен, и можех да прочета мрачните сметки зад него.

— Защо просто не си отишъл до вратата на тази жена да ѝ кажеш, че ще се върнем за колелото ти? Не се ли сети?

— Не, сър — наложи се да призная. — Не се сетих.

Е, татко насочи пикапа встрани от тротоара и отново поехме на път. Но не към къщи, а на запад. Знаех къде сме тръгнали. Боклукчийското магазинче на г-н Скъли се намирало на запад, отвъд гористия край на града. По пътя се наложи да понеса разказът на татко, онзи, който започваше ето така:

— Когато бях на твоите години, се налагаше да ходя пеша, ако искам да отида някъде. Щеше ми се да имам колело тогава, дори втора употреба да е. Ако щеш вярвай, но с приятелчетата ми вървахме по две-три мили и изобщо не се и замисляхме. А това ни правеше и по-здрави. Слънце, вятър или дъжд, времето нямаше значение. Стигахме там, накъдето сме се запътили, на собствените си два крака... — и тъй нататък, сещате се каква лекция имам предвид, обобщение на същността на детството навремето.

Оставихме границите на града зад гърба си и блестящият път закриволичи из мокра зелена гора. Все още валеше дъжд, а парчета мъгла се закачаха по върховете на дърветата и се носеха над пътя. Татко трябваше да кара внимателно, понеже пътят тук беше опасен дори когато настилка бе суха. Той все още ми описваше съмнителните радости да си нямаш колело, което — както бях

започнал да осъзнавам — беше неговият начин да ми каже, че по-добре да свиквам с мисълта за ходенето пеша, ако велосипедът ми не може да се поправи. Над мъгливите хълмове изтрещя светкавица и пътят закриволичи изпод нас, гънейки се под гумите ни, все едно див кон се бори със седлото. Не знам защо избрах точно този момент да обърна глава и да погледна назад, но го сторих.

И видях колата, която ускоряваше зад нас.

Космите отзад на врата ми се изправиха, а по кожата под тях заиграха иглички, все едно ме лазеха бързаци мравки. Колата беше черна, приведена ниско, зловеща на вид пантера с лъскави зъби от хром и се изстреля по дългия завой, който баща ми току-що едва бе взел с договарянето на напрегнат съюз между спирачките и газта. Двигателят на пикапа ни беше сравнително тих, но не можех да доловя и звук откъм бързащата черна кола, която ни догонваше. Виждах силует и бледо лице зад волана. Можех да видя също и червените и оранжеви пламъци, нарисувани на наклона на абаносовото купе, а след това колата се озова право зад нас и не даваше признаци да забавя или да се отклонява, а аз погледнах към татко и изкрещях:

— Тате!

Той подскочи в седалката си и дръпна рязко волана. Гумите на камиончето заораха наляво, прекосиха избелялата средна линия и баща ми се пребори да ни удържи да не полетим към горите. След това гумите отново се докопаха до сцепление, пикапът се изправи и татко с огън в очите завъртя лице в моя посока.

— Да не си полудял? — изръмжа. — Да не искаш да ни усмъртиш?

Хвърлих поглед назад.

Черната кола бе изчезнала.

Не ни беше подминала. Не беше пропаднала извън пътя. Просто я нямаше.

— Видях... видях...

— Какво си *видял*? *Къде*? — настоя татко.

— Стори ми се... че видях кола — казах. — Беше... ами щеше да ни удари, така ми се стори.

Той надникна в огледалото за задно виждане. Разбира се, видя все същия дъжд и празен път, които виждах и аз. Посегна, опря опакото на дланта си в челото ми и попита:

— Добре ли си?

— Да, сър!

Нямах треска. Поне за това бях сигурен. Баща ми, доволен че не съм вдигнал температура, отдръпна ръка и я залепи отново за волана.

— Просто не скачай — каза ми и аз му се подчиних.

Той отново насочи вниманието си към хлъзгавия път пред нас, но мускулът на челюстта му се стягаше на всеки няколко секунди и си представих, че се опитва да реши дали е по-добре да ме заведе на преглед при доктор Париш или да ми нашари дупето.

Не му казах нищо повече за черната кола, понеже знаех, че татко няма да ми повярва. Но бях виждал тази кола и преди, по улиците на Зефир. Докато се носеше напред, тя предизвестяваше появата си с ръмжене и рев, а когато беше отминала, можеше да надушиш горещината и да видиш омарата над асфалта. „Най-бързата кола в града“, каза ми веднъж Дейви Рей, докато заедно с другите момчета се мотаехме около входа на ледената къща на „Мърчант Стрийт“, ловейки хладните повеи от ледените блокове в жежкия августовски ден. Дейви Рей беше признал, че „татко вика, че никой не може да надбяга Среднощната Мона“.

Среднощната Мона. Така се наричаше колата. Човекът, чиято собственост беше, се казваше Стиви Каули. Викаха му „Малкия Стиви“, понеже на ръст надминаваше пет фута едва с няколко инча, макар да беше на двайсет години. Пушеше верижно цигари „Честърфийлд“ и нищо чудно те да бяха прекъснали растежа му.

Но причината да не каже на баща ми за Среднощната Мона, която бързаше зад нас по хлъзгавия от дъжда път беше, че си спомних какво се бе случило една нощ миналия октомври. Татко, който преди време беше доброволец-пожарникар, получи телефонно обаждане. Беше от шефа на пожарната Марчет, както каза на мама. На Шосе 16 се разбила кола и горяла в гората. Татко побърза да се притече на помощ и се върна у дома едва след няколко часа, с пепел в косата и с усмърдени на изгоряло дърво дрехи. След тази нощ и онова, което бе видял, вече нямаше желание да бъде пожарникар.

Точно сега карахме по Шосе 16. А катастрофиралата и изгоряла кола беше Среднощната Мона, с Малкия Стиви Каули зад волана.

Тялото на шофьора — или поне онова, останало от него — лежеше в ковчег на гробищата на Поултър Хил. Среднощната Мона

също бе погребана — в рая, където отиват изгорелите коли.

Но аз я бях видял да ускорява в мъглата зад нас. И бях зърнал човек зад волана ѝ.

Затварях си обаче устата. И бездруго имах достатъчно неприятности.

Татко слезе от Шосе 16 и подкара камиончето по кален черен път, криволичещ между дърветата. Стигнахме място, където към дърветата бяха приковани най-разнообразни ръждиви стари метални знаци — имаше поне стотина, рекламиращи всичко от „Грийн Спот Ориндж Сода“ до „Б. Ц. главоболни прахчета“ и „Гранд Оле Опри“. Отвъд многозначната гора пътят водеше към къща от сиво дърво с поддаваща предна веранда, а в предния двор — и имам предвид „море от плевели“, а не двор, какъвто хората си го представят обикновено — шарена сбирщина от изгризани от ръждата закачалки за дрехи, кухненски печки, лампи, рамки за легла, електрически вентилатори, хладилни чанти и разни други дребни устройства, нахвърляни на накамарени купчини. Имаше намотки жица, високи колкото баща ми и цели бушели кошници, пълни с бутилки, а сред боклука се издигаше метален знак с усмихнат полицай и надпис с червени букви: „СТОП НЕ КРАДИ“ изписан наред гърдите му. В главата му бяха пробити три дупки от куршуми.

Съмнявам се г-н Скъли да имаше проблеми с крадците, понеже веднага щом татко спря камиончето и отвори вратата си, две червени гончета изскочиха от укритията си на верандата и се захванаха да оповестяват неканените гости на цялата околия. Няколко секунди по-късно комарникът се отвори с трясък и от къщата излезе крехка на вид дребна женица с бяла плитка и пушка.

— Кой е? — извреця тя с глас като парен чук. — Кво ша обичате начи?

Баща ми вдигна ръце.

— Том Макенсън съм, госпожо Скъли! От Зефир!

— Том кой?

— Макенсън! — налагаше му се да надвиква двете кучета. — От Зефир!

— Млъкбепсета! — изрева г-жа Скъли.

Тя свали мухобойка от кука на стената и няколко пъти плесна с нея кучетата по дупетата, което ги успокои значително.

Излязох от камиона и заставах плътно до баща ми, с обувки, потопени в мокрите бурени.

— Трябва да се видя със съпруга ви, г-жа Скъли! — каза татко. — Прибрал е колелото на момчето ми погрешка.

— Тъ — отвърна жената, — Емет не прави никви грешки.

— Той тук някъде ли е, ако обичате?

— Зад къщата — отвърна съпругата и махна с пушката. — В една от бараките там отзад.

— Благодаря!

Татко пое в указаната посока и аз го последвах. Бяхме направили може би към половин дузина крачки, когато г-жа Скъли се обади:

— Хей! Ко съ спънете в нещо и си убиете крак, ний ни носим отговорнос, ясно?

Ако предположим, че пред къщата дворът се явяваше въплъщение на хаоса, то намиращото се от задната ѝ страна беше истински нощен кошмар. Двете „бараки“ представляваха корозирали метални постройки с размера на складове за тютюн. За да се стигне до тях, трябваше да се мине през неравна пътека, виеща се лениво между планини от захвърлени вещи: грамофони, счупени статуетки, градински маркучи, кресла, косачки, врати, плочи за камини, тенджери и тигани, стари тухли, керемиди за покриви, ютии, радиатори и тасчета за миене, да изброим само няколко от хилядите вещи.

Докато крачехме през долината между надвисналите хълмове, татко промърмори кажи-речи под носа си:

— Мили боже...

Дъждът се лееше и лееше върху всички тези предмети, на някои места се стичаше по металически планински склонове в бълбукащи малки поточета. След това стигнахме до голяма изкривена и оплетена купчина с вещи, която ме накара да спра на място, понеже знаех, че съм открил наистина мистично място.

Пред мен се намираха стотици велосипедни рамки, сплетени една в друга посредством лози от ръжда. Гумите им ги нямаше. Гърбовете им бяха пречупени.

Казват, че някъде в Африка слоновете имат тайно гробище, където отиват да полегнат, да свалят товара от сивите си сбръчкани тела и да се зареят в небитието, най-сетне леки души. В онзи миг от времето вярвах, че съм намерил гробището на велосипедите, където

скелетите им се лющят година след година под дъжда и парещото слънце, много след като са ги напуснали духовете на скитническия им живот. На някои места по тази огромна купчина велосипедите се бяха стопили, дотам че вече приличаха по-скоро на червени и медни листа, очакващи да бъдат изгорени в някой есенен следобед. На места тук и там надничаха счупени фарове — слепи, но дръзки по свой мъртвешки начин. Извити дръжки все още пазеха гумените си накрайници, а от някои от тях като избледнели пламъци висяха ивици оцветен винил. Представих си всички тези колела, жизнено-ярки с новата си боя, с нови гуми и нови педали и вериги, които се плъзгат по зъбчатките в езерца от чисто нова грес. Видението ме натъжи по начин, който не можех да разбера, понеже видях как всичко на този свят достига своя край, без значение колко ни се иска да го задържим до себе си.

— Ехо, хорица! — обади се някой. — Стори ми се, че чух алармата да се включва!

С баща ми погледнахме към мъжа, който буташе през калта пред себе си голяма ръчна количка. Носеше гащеризон и кални ботуши, и имаше огромно шкембе и глава, нашарена с петна с цвят на черен дроб, и с кичур бяла коса най-отгоре на темето. Г-н Скъли имаше сбръчкано лице и нос като електрическа крушка с мънички разкъсани вени, просветващи в пурпурно на върха му, и носеше очила с кръгли стъкла, зад които надничаха сивите му очи. Беше се ухилил с квадратна усмивка, зъбите му — тъмнокафяви, а на посивяващата му брадичка имаше брадавица, от която стърчаха три бели косъма.

— С какво да съм ви полезен?

— Аз съм Том Макенсън — представи се баща ми и подаде ръка. — Синът на Джей.

— О, да! Ще звиняваш, че не те познах изместо! — г-н Скъли носеше мръсни работни ръкавици и свали едната, за да се ръкува с татко. — Туй внучето на Джей ли е?

— Ахъ. Казва се Кори.

— Виждал съм те из града, чини ми се — каза ми г-н Скъли. — Помня когат баща ти беше на твоите годинки. Ние с дядо ти бяхме дупе и гащи от едно време.

— Г-н Скъли, според мен сте прибрали колелото на сина ми днес следобед — обясни татко. — Пред една къща на „Диърман Стрийт“?

— Взех едно, така си е. Не че беше останало много от него. Беше потрошено цялото.

— Е, това е било колелото на Кори. Надявам се да успея да го поправа, ако може да си го вземем.

— Оопс — отвърна г-н Скъли. Квадратната му усмивка се разчупи. — Том, не мисля, че е възможно да стане.

— Защо не? Колелото е тук, нали?

— Аха, тука е. *Беше* тука, така де — г-н Скъли посочи към едната от бараките. — Вкарах го вътре преди няма и пет минути.

— Значи ще може да го изкарате и да си го вземем, нали?

Боклукчията засмука долната си устна, погледна ме и след това се обърна към баща ми.

— Не мисля, че ще стане, Том — той бутна настрани ръчната си количка, точно до планината мъртви велосипеди, и допълни:

— Елате, ще ви покажа!

Последвахме го. Боклукчията вървеше с накуцване, сякаш бедрото му се въртеше на панта, вместо на става с ябълка.

— Глейте сега, такваз е работата — поясни той пътем, — че се канех да се отърва от тези стари колелета вече над година. Канех се да разчистя наоколо, нъл се сещате. Да напрая място за още неща, дето идат насам. Та рекох значи на Хубавка — така й викам на жена ми, — та й рекох: „Глей ся, Хубавке, когат дигна още едно колело, ще го сторя. Само още едно!...“

Той ни въведе през отворена врата в прохладната вътрешност на сградата.

Увиснали на жиците си крушки хвърляха светлина между нови и нови купчини отпадъци. Тук и там по-едри неща стърчаха от здрача като марсиански машинарии и предоставяха възможност да мернете мистериозни заоблености и ръбове. Нещо изписука и изтропа. Не знам дали бяха мишки или прилепи. Халето определено приличаше на пещера, където Индианеца Джо^[1] би се чувствал съвсем у дома.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди г-н Скъли, когато минахме през поредното преддверие. След това спря до голяма правоъгълна машина със зъбни колела и ръчки по нея и каза: — Таз преса тук току-що изяде колелото ти, няма и преди петнайсе минути. То беше първото поред... — той ръчна един варел, пълен с изкривени и смачкани парчета метал. Други подобни чакаха да бъдат напълнени.

— Глей ся, мога да продам сичкото туй за скрап. Чаках само още едно колело, за да почна да ги троша, и твоят беше последното... — г-н Скъли ме погледна, а увисналата над него крушка хвърляше отблясъци по мокрото му от дъжда теме и погледът му не бе лишен от благодост. — Съжалявам, Кори. Ако знаех, че някой ще дойде да си го търси, щях да го позадържа, но то беше мъртво.

— *Мъртво?* — попита баща ми.

— Тъй си беше. Сичко умира. Износва се и не мож да бъде опраено ни за радост, ни за кинти. Тъй си беше и туй колело. Тъй са сичките те по времето, когато някой ги домъкне туканкана, или някой се обади да ида да ги зема. Знаеше, че колелото ти е умряло много преди трошачката да му земе душата, нали, Кори?

— Да, сър — отвърнах. — Знаех.

— Не страда много, да знайш! — каза ми г-н Скъли и ми кимна.

Струваше ми се, че той разбира самото ядро на съществуването, и с това е запазил млади очите и младо — сърцето си, макар и тялото му да е остаряло. Надзърташе направо в космическия ред на нещата и знаеше, че животът не се крепи само на плът и кръв, но е и в множество вещи — добър, верен чифт обувки; стабилна кола; химикалка, която винаги пише; колело, което те е носило много мили, — в които ние влагаме вярата си, а те ни дават на свой ред сигурността и радостта от спомените.

Тук изкопаемите със сърца от камък могат да изсумтят с думите: „Що за шуротия!“ Но нека им задам само един въпрос: не ви ли се ще понякога — та било дори и само за краткотраен миг — отново да се сдобие с първото си колело? Помните как изглеждаше, нали? Помните. Тригър^[2] ли го бяхте кръстили или Бътърмилк, или Флика^[3], или Лайтнинг^[4]? Кой взе от вас онова колело и къде попадна то? Никога ли не се питате, ама наистина ли?

— Нека ти покажа нещо, Кори — каза г-н Скъли и ме побутна по рамото. — Оттук!

Двамата с татко тръгнахме след него, по-далеч от велосипедотрошачната машина и в друго помещение. Прозорец с мръсно стъкло пропускаше малко зеленикава светлина да се влее към блясъка от висящата от тавана крушка. В тази стая се намираха бюрото на г-н Скъли и един шкаф с полици. Той отвори един от тях и посегна към най-горния рафт.

— Не показвам това на всеки срещнат — сподели с нас, — но ми се стори, че вий, дружки, може да харесате квото видите... — порови малко, местейки кутии и след това додаде. — Ето го! — и ръката му изникна от тъмнината отново на светло.

Държеше парче дърво, с избеляла дървесина и с още полепнали по него изсушени молюски. Дълбоко в дървото бе забито нещо, наглед напомнящо тънък кинжал от слонова кост, около пет инча дълъг. Г-н Скъли го вдигна към светлината, с блеснали иззад очилата очи.

— Виждате ли? Какво е туй според вас?

— Нямам представа — призна татко.

Аз също поклатих глава.

— Разгледай го хубавичко!

Г-н Скъли поднесе към лицето ми парчето дърво с втъкнатия в него кинжал. Виждах ямички и драскотини по повърхността на слоновата кост, а ръбовете ѝ бяха назъбени като рибарски нож.

— Това е зъб — заяви боклукчията. — Или по-точно кучешки зъб, най-вероятно.

— Кучешки зъб? — намръщи се баща ми, с поглед прескачащ между г-н Скъли и парчето дърво. — Сигурно змията ще да е била много голяма!

— Не е от змия, Том. Отрязях това парче от един дънер, който преди три лета намерих изхвърлен от реката по времето, когато търсех бутилки. Виждаш ли черупките? Сигурно е от старо дърво, вероятно си е полежал на дъното доста време. Предполагам, че през последното наводнение е бил измъкнат от калта... — боклукчията нежно прекара облечения си в ръкавица пръст по ръба на назъбеното острие.

— Ще ми се да вярвам, че притежавам единственото доказателство на света.

— Нали не говориш за... — поде татко, но аз вече знаех.

— Ахъ. Това тук е зъб от устата на Стария Мойсей! — г-н Скъли отново поднесе дървото към мен, но аз се дръпнах. Той продължи с предположенията. — Може зрението му вече да накуцва леко. Може да се е нахвърлил на дънера, като го е мислил за голяма костенурка. Или пък просто му е било криво него ден и е хапал всичко, до което се докосне ченето му... — пръстът му чукна счупения ръб на зъба. — Хич не ми се ще да си представям какви ще ги спретне туй чудо на човешко същество. Няма да е много убава гледка, нали?

— Може ли да го погледна? — попита татко.

Г-н Скъли му позволи да подържи находката. Докато баща ми проучваше парчето дърво, боклукчията отиде до прозореца и надникна навън.

След известно време татко каза:

— Кълна се, струва ми се, че си прав! Това е зъб!

— Нъл тъй казах? — напомни му г-н Скъли. — Аз не лъжа.

— Трябва да го покажеш на някого! На шерифа Еймъри или на кмета Суоп! Бре, че то *губернаторът* трябва да го види!

— Суоп вече го е гледал — отвърна г-н Скъли. — Тъкмо той ме посъветва да го прибера в шкафа и да държа вратичката здраво затворена.

— Защо? Нещо подобно представлява новина за първа страница!

— Не и според кмета Суоп! — домакинът ни се извърна встрани от прозореца и забелязах, че погледът му беше потъмнял. — В началото Суоп мислеше, че е фалшификат. Накара док Париш да го погледна и той повика док Лезандър. И двамата се съгласиха, че това е зъбът на някакъв вид влечуго. След това всички ние си поговорихме хубавичко в кабинета на кмета, при затворени врати. Суоп каза, че е решил да тури похлупака на туй цялото чудо. Каза, че туй може да е зъб, а може и да е измама, но не си струвало да се разбишква народа зарад него... — той си взе парчето пронизано дърво от ръцете на баща ми. — Казах му: „Лутър Суоп, не мислиш ли, че хората искат да видят истинско доказателство, че в Текумзе има чудовище?“ А той просто ме погледна с оная проклета лула в устата и ми рече: „Хората вече го знаят. Доказателството просто ще ги стресне. Пък и — рече ми Суоп — ако в нашата река има чудовище, то си е наше чудовище и не искаме да го споделяме с никого.“ И тъй свършиха нещата — г-н Скъли ми подаде парчето. — Искаш ли да го докоснеш, Кори? Просто за да можеш да казваш, че си го сторил?

Пипнах го, колебливо протягайки показалец. Зъбът бе хладен, точно както си представях, че ще да е тинестото дъно на реката.

Г-н Скъли прибра парчето дърво с отчупения зъб обратно на полицата в шкафа си и затвори вратата. Навън дъждът отново плискаше здравата и барабанеше по металния покрив.

— Цялата таз вода дет се лее — рече г-н Скъли — сигурно много нервира Стария Мойсей!

— Все още си мисля, че трябва да го покажеш на някой друг — отвърна татко. — Като например човек от вестника в Бирмингам.

— Що не, Том, но може пък Суоп да има право. Може би Стария Мойсей да е наше чудовище. И може пък, ако оставим и някой външен да разбере за него, те да дойдат да се опитат да ни го отнемат. Да го фанат с мрежа, да го турят в някой голям стъклен бидон нейде си като прерасла кална котка^[5]... — г-н Скъли се намръщи и поклати глава. — Нъцки, не ми се ще да става таквоз нещо. Надали и на Дамата ще ѝ хареса. Тя си го черпи на Разпети петък, откак се помня. Таз година беше първата, дето той не си хареса манджата.

— Не си харесал храната ли? — попита татко. — Какво имаш предвид?

— Не гледахте ли парада тая година? — г-н Скъли изчака татко да каже „не“ и след това продължи. — Това беше първата година, в която Стария Мойсей не тресна моста с плоското на опашката си, все едно да каже „Мерси за кльопачката“. Бързичко става, и още по-бързо отминава, но човек свиква да познава звука, като го чува толкоз години поред. Таз година не се чу.

Спомних си колко притеснена беше Дамата, когато напусна моста с гаргойлите него ден, и как цялата процесия бе толкова мрачна по пътя обратно към Бругън. Това сигурно ще да е било, защото Дамата не беше чула Стария Мойсей да удря моста с опашка. Но какво ли значеше подобна липса на обноски при хранене?

— Трудно е да се каже какво значи — изрече г-н Скъли, все едно ми четеше мислите. — На Дамата не ѝ хареса, това е ясно.

Навън започваше да се смрачава. Татко каза, че е най-добре да потегляме към къщи и благодари на боклукчията за времето, което му бяхме отнели да ни покаже къде е отишло колелото ми.

— Не е по твоя вина — каза татко, докато г-н Скъли изкуцукваше пред нас да ни изпроводи навън. — Просто си си вършел работата.

— Ахъ. Чаках още едно колело, тъй си беше. Както рекох, онова колело и бездруго не можеше да се оправи.

И аз можех да кажа същото на татко. Всъщност бях му го казал, но едно от най-тъжните неща в това да си хлапе е, че възрастните винаги те слушат само с половин ухо.

— Чух за колата в езерото — добави г-н Скъли, докато се приближавахме до вратата. Гласът му отекуваше в пещероподобната стая, и аз усетих как татко се напруга. — Кофти начин да се спомине човек, без християнско погребение... — продължи домакинят ни. — Шериф Еймъри има ли някакви улики?

— Не и такива, за които да знам — гласът на татко се бе разтреперил леко. Сигурен бях, че той виждаше потъващата кола и прикованото с белезници за волана тяло всеки път, когато легнеше в леглото и затвореше очи.

— Имам си свои идеи кой е бил той и защо са го убили — рече г-н Скъли. Стигнали бяхме до изхода, но дъждът все още се изливаше здравата върху планините от стари мъртви вещи и последните слънчеви лъчи бяха добили зеленикав оттенък. Г-н Скъли погледна към баща ми и се облегна на рамката на вратата. — Бил е някой, дето е пресякъл пътя на клана Блейлок. Сигур ще е някой, дет не е оттука, щото всички други дето им е на място чивията, знаят, че Бързака, Топчаляка и Дони Блейлок са по-зли от настъпени гърмящи змии. Те си имат скривалища навред из горите наоколо. И онуй техното татенце, Пищака, направо може да учи дявола на номерца. Да, сър, семейство Блейлок са причината тоя тип да е там долу на дъното на езерото, мож да си сигурен в това.

— Убеден съм, че шерифът вече се е сетил за тази възможност.

— Сигурация. Само дето има проблемчето, че никой не знай де се крият Блейлоците. Показват се тук и там, по задачи или по зловредност, но да ги проследиш в змийската им дупка е съвсем друга работа... — г-н Скъли надникна през вратата. — Дъждът като че намаля малце. Пък и чини ми, се не ви пречи да се понамокрите.

Помъкнахме се през калта към пикапа на татко. Отново погледнах планината от колела, която подминахме и видях нещо, което не бях забелязал дотогава: в средата на сгърчения метал растяха дълги повети орлови нокти и малките, сладки бели цветчета разцъфваха сред ръждата.

Вниманието на баща ми бе съсредоточено върху съвсем друго нещо, което се намираще отвъд колелата — предмет, който не бяхме забелязали на влизане. Татко спря, втренчи се в развалината и аз също спрях, а г-н Скъли, който куцаше пред нас, явно усети отсъствието ни и се обърна.

— Чудех се къде са я закарали — каза татко.

— Ахъ, ще трябва да я извлача тия дни. Трябва да освободя място за други неща, знайшли.

Всъщност не се разпознаваше много-много какво е. Представляваше просто ръждива купчина смачкан метал, но на места още се крепеше оригиналната черна боя. Предното стъкло го нямаше, покривът бе сплескан като палачинка. Имаше обаче оцеляла част от капака и на нея се виеше ивица боядисани пламъци.

Колата бе умряла в адски мъки.

Татко ѝ обърна гръб и аз го последвах към пикапа. Точно по петите го следвах, да си призная.

— Добре сте дошли по сяко време! — покани ни г-н Скъли.

Гончетата наддадоха глас и г-жа Скъли излезе на верандата, този път без пушката си, а ние с татко подкарахме към къщи по обладания от духове път.

[1] Индианеца Джо — има се предвид героят на Марк Твен от „Приключенията на Том Сойер“. ↑

[2] Тригър (*trigger*, спусък) и Бътърмилк (*buttermilk* — суроватка). Тригър и Бътърмилк са известни коне-актьори, взели участие в множество каубойски филми и сериали. ↑

[3] Флика (*flikkja*, норвежки — скитница) — по името на див мустанг от едноименния сериал („Моята приятелка Флика“ — 1956/57 г.). ↑

[4] Лайтнинг (*lightning* — светкавица); така се нарича конят на митичния американски каубой Пекос Бил. ↑

[5] Кална котка (*mudcat*) се наричат няколко вида сомове в североамериканските реки, най-често под това название се подразбира жълт бикоглав сом (*Ameiurus natalis*). ↑

6. ВИЗИТАТА НА СТАРИЯ МОЙСЕЙ

Когато телефонът звънна, слушалката вдигна мама. Беше след десет вечерта около седмица след посещението ни в дома на г-н Скъли.

— Том! — каза тя и в гласа ѝ се усещаше трескаво притеснение. — Джей Ти казва, че дигата се е спукала при Лейк Холман! Свикват всички да се съберат в залата на общината!

— О, Боже! — татко скочи от дивана, където се бе изтегнал да гледа новините по телевизията и пхна крака в обувките си. — Ще има наводнение, ясна работа. Кори! — викна ме. — Обличай се!

Познах по тона му, че е по-добре да мърдам чевръсто. Положих настрана разказчето, което се опитвах да пиша за черна спортна кола с призрак на волана и пъргаво скочих в джинсите си. Когато родителите ти се уплашат, сърцето ти започва да тупка с деветдесет удара в минута. Бях чул и татко да споменава думата наводнение. Последното ни бе сполитало, когато съм бил на пет и не беше нанесло кой знае какви щети, освен да събуди блатните змии. Знаех от прочетеното за Зефир обаче, че през 1938 г. реката е заляла улиците на дълбочина четири фута, а през 1930-та пролетното наводнение дигнало нивото чак до покривите на някои от къщите в Брутън. Така че градът ми беше добре запознат с наводненията и с всички този дъжд, който се изливаше при нас и в целия Юг от началото на април, нямаше начин да се познае какво ще стане тази година.

Река Текумзе се захранваше от Лейк Холман. Езерото се намираше на около четирийсет мили северно. И тъй като поговорката гласи, че всички реки текат към морето, ние бяхме на пътя ѝ натам.

Убедих се, че Ребъл е на сигурно място в дворчето си зад къщата, а след това с мама и татко се напъхахме в пикапчето и се насочихме към общината, стара готическа постройка, която се издигаше в основата на „Мърчант Стрийт“. Лампите светеха почти навсякъде, съобщителната система работеше с пълна пара. В момента само препръскваше леко, но водата стигаше до джантите на пикапа заради

препълнените канализационни тръби и тук-там вече имаше наводнени мазета. Тъкмо по тази причина приятелят ми Джони Уилсън и родителите му бяха принудени да се преместят да живеят при роднини в Юниън Таун.

Коли и пикапи преливаха в паркинга на общината. В далечината светкавица проряза небесата и озари ниските облаци. Новодошлите биваха насочвани към главната съвещателна зала — голямо помещение със стенопис на тавана, на който бяха нарисувани ангелчета, разнасящи бали с памук; картината бе реликва от времето, когато тук са се провеждали търговете на памучната реколта, преди двайсет години, преди сушилните и складовете за памук да бъдат преместени в недосегаемия за наводнения Юниън Таун. Намерихме си места на една от пускащите тресчици пейки, което си беше късмет, понеже идваха още много хора, и скоро нямаше да има място дори да се диша. Явно на някой му бе останал достатъчно здрав разум да включи вентилаторите, но бълващият от устите на хората горещ въздух сякаш бе не охладим. Г-жа Кейти Ярбъро, една от най-големите клюкарки в града, се пхна до мама и започна да дърдори оживено, докато съпругът ѝ, който също беше млекоар в „Грийн Медоус“, приклеци баща ми. Видях Бен да влиза с г-н и г-жа Сиърс, но те седнаха срещу нас в другия край на стаята. По петите на чудовищната си майка и кльощавото си татенце влезе Демонката, чиято коса изглеждаше така, сякаш все едно току-що е била сресана с грес. Намериха си места близо до нас и аз се втресох, когато тя улови отвратения ми поглед и ми се ухили. Преподобният Ловой дойде със семейството си, появиха се шериф Еймъри и съпругата му с дъщерите им, семейство Бранлин също, както и г-н Парлоу, г-н Долар, Дейви Рей и родителите му, мис Синьогласна и мис Зеленогласна, както и още много хора, които не познавах добре. Залата се препълни.

— Тишина, моля! Тишина!

Г-н Уайн Джили, заместник-кметът, се бе качил на подиума, където навремето са стояли аукционерите на памук, а зад него на маса седяха кметът Лутър Суоп и шефът на пожарната Джак Марчет, който беше също и шеф на „Гражданска защита“. — *Тишина!* — изрева г-н Джили, а по кльощавия му врат изпъкнаха вени.

Разговорите замлъкнаха и кметът Суоп се изправи, за да говори. Той беше висок и слаб, на около петдесет години, и имаше издължено,

мрачно лице и сива коса, зализана назад от „вдовишкия връх“. Той вечно дърпаше от лулата си от бриаров корен^[1], досущ локомотив, горящ въглища при изкачване на дълъг, стръмен склон, и носеше идеално изгладени панталони и ризи с инициалите си, извезани на предния джоб. Имаше излъчване на преуспял бизнесмен, какъвто и беше — притежаваше както „Мъжка мода Стаг“, така и „Ледената Къща на Зефир“, които бяха в ръцете на рода му от години. Съпругата му, Лана Джийн, седеше до д-р Къртис Париш и жената на доктора, Брайти.

— Предполагам, че всички вече са научили лошата новина — поде кмета Суоп. Той имаше кметски вид, но говореше така, сякаш устата му е пълна с овесена каша. — Ора, нямаме много време да знаете! Шеф Марчет ми рече, че реката вече е на ниво наводнение. Когато оная вода от Лейк Холман стигне до тука, ще ни се стовари същински проблем. Може да е най-лошото наводнение, дет сме имали. Което значи, че Брутън ще бъде зелят първи, понеже е най-близо до реката. Банди, къде си? — кметът се огледа и г-н Вандеркамп Старши вдигна тънката си ръка. Кметът Суоп ни каза: — Г-н Вандеркамп ще отвори железарския магазин. Той има лопати и чували за пясък, които можем да използваме да почнем са си строим собствена дига помежду Брутън и реката, и що пък да не успеем да спрем най-лошата част на наводнението. Което значи, че всички требе да се фащат за работа: мъже, жени и децата също. Обадих се във въздушната база „Робинс“, оттам ще пратят хора на помощ. Идват и помагачи откъм Юниън Таун. Тъй че всички, способни да работят, требе да идат до Брутън и да са готови да размахат лопатите.

— Я чакай една минутка, Лутър!

Мъжът, който заговори, се изправи. Човек не можеше да го пропусне. Мисля, че на негово име е била кръстена една книга за бял кит. Г-н Дик Моултри имаше червендалесто, подпухнало лице и сини джинси, в които щяха да влязат едновременно татко, шеф Марчет и кметът Суоп. Той вдигна обвинително ръка и насочи показалеца си към кмета.

— Значи квото ни казваш, както ми се чини, е да зарежем собствените си домове! Дасър! Зарежете си къщата и вървете да се напъвате да спасявате банда чернилки!

Този коментар заби клин в глината на сплотеното гражданство. Някои от присъстващите се развикаха, че г-н Моултри се бърка, а други крещяха, че е съвсем прав.

— Дик — обади се кметът Суоп, напъхвайки лулата в устата си, — нали знаеш, че ако реката прелее, винаги се почва в Брутън. Там е низината. Ако успеем да спрем водата там, то...

— Амче де са хората от Брутън? — попита г-н Моултри и голямата му квадратна глава се завъртя наляво-надясно. — Не виждам тъмни муцуни тука! Къде са? Как тъй не са туканкана да просят помощ от нас?

— Понеже те *никога* не молят за помощ — кметът изригна струя синкав дим — парният локомотив започваше да дига налягането. — Гаранция давам, че вече са наизлезли на речния бряг и се мъчат да строят дига, но няма да помолят за помощ, ако ще водата да им стигне и до покривите. Дамата няма да позволи. Но те се нуждаят от помощта ни, Дик! Също като миналия път.

— Ако имаха капка здрав разум, щяха да се изнесат! — настоя г-н Моултри. — По дяволите, писна ми и от тая смахната Дама! За каква се мисли тая, за проклета *кralица*?

— Седни, Дик! — каза му шеф Марчет. Пожарникарят беше едър мъж с издялано лице и пронизващи сини очи. — Нямаме време да се разправяме сега!

— Как пък да нямаме! — г-н Моултри беше решил да се инати. Лицето му бе почервенияло като пожарен кран. — Нека Дамата дойде тука, в земята на белите хора, и ни *помоли* за помощ!

Това изказване предизвика буря от одобрителни и разгневени викове. Съпругата на г-н Моултри, Федър, се изправи до него и се провикна:

— Амчи да!

Тя имаше платиненоруса коса и беше по-скоро гюле, а не перце^[2].

Г-н Моултри надвика шумотевицата:

— Нема си давам зор зарад некви негри!

— Но, Дик... — поде кметът Суоп, сякаш изумен от обрата на нещата, — те са *наши* негри!

Викове и крясъци продължиха, неколцина разправяха, че е християнско дело да предпазим Брутън от наводнение, други пък

настояваха, че наводнението им идва таман навреме и дано вземе, та отнесе Брутън веднъж завинаги. Родителите ми си мълчаха, както и повечето от останалите — това беше война на големите усти.

Внезапно започна да се разпространява тишина. Разнесе се отпървом от дъното на залата, където хората бяха струпани около вратата. Някой се изсмя, но смехът бе задушен почти незабавно. Неколцина от присъстващите започнаха да мърморят и да шепнат. А след това един мъж си проправи път през залата и човек би могъл да си помисли, че Червено Море се разтваря, толкова пъргаво отстъпваха присъстващите, за да му направят път.

Мъжът се усмихваше. Имаше младежко лице и светлокафява коса, оредяваща на челото.

— За какво е всичката олелия? — попита той. Имаше южняшки акцент, но човек можеше да познае, че е добре образован. — Проблем ли има, кмете Суоп?

— Ами... не, Върнън. Няма проблеми. Нали, Дик?

Г-н Моултри изглеждаше така, сякаш е готов да плюе огън и жупел. Под купата платинени къдрици лицето на жена му беше почервено от коледно цвекло. Чух момчетата Бранлин да се хият, но някой им изшътка.

— Надявам се да няма проблеми — рече Върнън, все още с усмивка. — Знаете колко мрази татко проблемите!

— *Сядайте!* — нареди кметът Суоп на семейство Моултри и те се подчиниха. Задниците им за малко да счупят пейката.

— Усещам някакво... разединение тук — продължи Върнън.

В дъното на гърлото ми напираше кикот, но татко ме стисна за китката, и то толкова силно, че задави смеха ми. И други сред присъстващите се въртяха неловко на местата си, особено някои от по-възрастните овдовели жени.

— Кмете Суоп, може ли да се кача на подиума?

— Боже, опази ни... — прошепна татко, а мама потрепери с беззвучен смях, напирал в ребрата й.

— Ами... предполагам, че може, Върнън. Разбира се. Ела насам! — кметът Суоп отстъпи назад, а димът от лулата се виеше около главата му.

Върнън Такстър се изкачи на подиума и се обърна към присъстващите. Беше много блед на светлината на лампите. Целият

беше блед.

Беше гол-голеничък. Един парцал нямаше на себе си.

Чурката и топките му висяха пред очите на всички. Той беше слабичък, вероятно защото ходеше толкова много. Подметките на краката му сигурно бяха по-корави и от сушена кожа. Дъждовни капки блестяха по бялата му плът и косата му също бе мокра. Беше като излязъл от снимките на тъмнокожи хиндуистки мистици, бях виждал такава в един от броевете ми на „Нашънъл Джогеографик“, обаче, разбира се, той не беше нито мургав, нито индиец. Можех да се обзаложа, че не е и мистик. Върнън Такстър си беше откровено, от-глава-до-пети, изкукал.

Разбира се, разхождането из града в костюм марка „Както мама ме е родила“ не беше новост за Върнън Такстър. Той го правеше непрекъснато, щом времето започнеше да се затопля. Човек не го мяркаше много-много през късна есен или през зимата. Когато за първи път се появяваше през пролетта, представляваше стряскаща гледка. До юли хората вече не го и забелязваха, през октомври падащите листа бяха по-интересни от него. След това отново настъпваше пролет и ето ти го Върнън Такстър, изложил на публично обозрение семейните си бижута.

Човек да се зачуди защо ли шериф Еймъри не си плюе на ръцете и не завлече Върнън в затвора за непристойно разголване. Причината да не го направи се наричаше Муърууд Такстър — бащата на Върнън. Муърууд Такстър притежаваше банката. Притежаваше също мандра „Грийн Медоус“ и компанията „Зефир Риъл Истейт“. Кажи-речи всяка къща в града беше ипотекирана през банката на Муърууд Такстър. Той притежаваше земята, на която се издигаше кино „Лирик“, също и парцелът, на който стоеше сградата на общината. Притежаваше всяка цепнатица по „Мърчант Стрийт“. Негови бяха и оръжейниците в Брутън, имаше и собствено имение с двадесет и осем стаи на върха на „Темпъл Стрийт“. Страхът от Муърууд Такстър, който беше над седемдесетте и рядко се появяваше пред хора, беше нещото, което държеше шериф Еймъри на мястото му и позволяваше на четиридесетгодишния Върнън да обикаля гол улиците на родния ми град. Положението си бе все такова, откакто се помня.

Мама ми беше казвала, че Върнън навремето бил наред, но после написал книга и заминал за Ню Йорк с нея, и година по-късно се

върнал у дома да обикаля наоколо гол и луд.

— Дами и господа — поде Върнън, — и деца, също, разбира се... — той разпери крехките си ръце и сграбчи ръбовете на катедрата. — Изправени сме пред много сериозна ситуация.

— Мамо! — внезапно изписка Демонката. — Виждам му чур...

Длан с космати кокалчета се лепна върху устата ѝ. Предполагам, че старият Такстър притежаваше и тяхната къща, заедно с всичко останало.

— Много сериозна ситуация — повтори Върнън, забравил за всичко, освен за собствения си глас. — Татко ме прати тук с вест за вас. Каза, че очаква от хората в този град да покажат истинско братство и християнска добродетел в този миг на затруднение. Господин Вандеркамп Старши, моля?

— Да, Върнън? — обади се старецът.

— Бихте ли бил така любезен да водите списък на онези силни телом и добродетелни духом хора, които вземат от вас шанцови инструменти с цел да помогнат на жителите на Брутън? Татко би оценил помощта Ви!

— С удоволствие — съгласи се г-н Вандеркамп Старши, който беше богат, но не чак толкова, че да каже „не“ на Муърууд Такстър.

— Благодаря Ви. Така татко ще разполага със списък под ръка, когато се вдигнат лихвите по заемите, а те непременно ще се вдигнат в тези неспокойни времена. Татко винаги казва, че онези мъже — и жени, — които не си мърдат пръста да помогнат на съседите си, следва да се наблюдават особено внимателно! — Върнън се усмихна, загледан в публиката си. — Някой друг да има въпроси?

Нямаше такива. Беше малко трудно да питаш гол човек за каквото и да е, освен защо не иска да носи дрехи, а никой не смееше да повдигне такава чувствителна тема.

— Мисля, че в такъв случай мисията ни е ясна — каза Върнън. — Късмет на всички ви!

Той благодари на кмета Суоп, задето му е позволил да говори, и след това слезе от подиума и излезе от залата по същия път, по който бе дошъл. Червено море се разтвори за него отново и се затвори зад гърба му.

Минута-две всички останаха смълчани, може би изчакахме да се убедим, че Върнън Такстър се е отдалечил достатъчно. След това

някой се разсмя и още неколцина го последваха, а после Демонката започна да пищи от смях и да подскача нагоре-надолу, но мнозина присъстващи викаха на смеещите се да млъкнат и цялата зала изглеждаше като веселяшка сценка от ада.

— Успокойте се! Тишина, хора! — викаше кметът Суоп, а шеф Марчет се изправи и ревна като алармена сирена за тишина.

— Това е проклето изнудване! — г-н Моултри отново беше на крака. — Проклето изнудване, ето туй си е!

Неколцина се съгласиха с него, но татко бе един от хората, които се изправиха и казаха на г-н Моултри да си затваря плювалника и да обърне внимание на началника на пожарната.

Та така се организираха нещата: шеф Марчет каза, че всички, които желаят да вложат усилия, трябва да идат до Брутън, където реката прелива откъм града по пътя си към моста с гаргойлите, а той ще накара няколко доброволци да натоварят лопати, кирки и други инструменти в камион в железарията на г-н Вандеркамп. Властта на Муърууд Такстър никога не е била по-очевидна от мига, когато шеф Марчет свърши с обясненията — всички потеглиха към Брутън, дори г-н Моултри.

Тесните улици на Брутън вече плуваха във вода. Сред вълните пляскаха пилета и плуваха кучета. Дъждът отново се бе усилил здравата и блъскаше по тенекиените покриви като груба музика. Тъмнокожи жители извлачваха покъщнината си от дъсчените си къщи, опитвайки се да достигнат по-високи земи. Идващите от Зефир коли и камиончета вдигаха вълни, които пресичаха потънали под вода дворове, за да ударят белопенни чела в основите на къщите.

Татко рече:

— Ужасна сприя се задава!

Нагазили до колене във водата, повечето жители на Брутън вече се трудеха по протежение на обраслия с дървета речен бряг. Стената от кал растеше, но реката беше гладна. С нашите паркирахме пикапа близо до общественото баскетболно игрище на брутънския спортен център, където вече стояха множество други возила, след това заджапахме към реката. Над надигащата се вода се виеше мъгла и нощта бе насечена от лъчите на фенерчета. Бляскаха светкавици и трещяха гръмотевици. Чух настоятелни подкани към хората да работят по-усърдно и по-бързо. Ръката на майка ми сграбчи моята и ме

задържа здраво, докато татко продължи напред, за да се присъедини към група мъже от Брутън. Някой беше изпразнил на брега на реката цяло ремарке с пясък, местните издърпаха татко нагоре по купчината и започнаха да пълнят малки конопени чувалчета и да ги хвърлят към други просмукани от дъжда мъже.

— Насам! Насам! — извика някой.

— Няма да удържи! — извика друг.

Гласовете се пресичаха и сливаха като лъчите на фенерчетата. Гласовете бяха уплашени. Аз също бях уплашен.

Има нещо в излязлата от контрол природа, което докосва струна на първичен ужас в душите ни. Свикнали сме да вярваме, че ние сме господари в царството си и че Господ ни е дал земята да я управляваме. Нуждаем се от тази илюзия да ни служи за нощна лампа. Истината е много по-страховита: ние сме крехки като млади фиданки пред торнадо и обожаваните ни домове са на едно наводнение разстояние от купчина плавеи. Садим корените си в трепереща земя, живеем там, където се надигат и изчезват планини и където древни морета са се превърнали в мъгла. Ние и градовете, които строим, не сме вечни — самата земя е като минаващ влак. Когато стоиш в кална вода, която се надига към кръста ти и чуваш хората да викат в мрака, и виждаш силуетите им да се борят да устоят на теченията, които не могат да бъдат спрени, осъзнаваш истината: че няма да победим, но и не можем да се предадем. Никой от намиращите се под проливния дъжд на потъващия речен бряг не вярваше, че можем да отклоним Текумзе. Не се бе случвало. И все пак работата кипеше. Пристигна камионът, натоварен с инструменти от железарията, а г-н Вандеркамп Младши носеше клипборд, където хората се разписваха, когато вземаха лопата. Стените от кал и чували с пясък растяха, а реката се стичаше през барикадата като кафява супа през уста, пълна с редки зъби. Водата се вдигаше. Токата на колана ми потъна под повърхността.

Светкавица се стрелна на зигзаг от небесата, последвана от толкова силен гръмотевичен тътен, че човек не можеше да чуе писъците на жените от него.

— Удари някъде наблизо! — каза преподобният Ловой, който държеше лопата и приличаше на направен от кал.

— Токът угасна! — извика една чернокожа жена след секунди и наистина, лампите гаснеха навсякъде из Брутън и човек не можеше да отличи небето от водата.

В далечината видях нещо, което ми заприлича на свещ на прозореца на къща, толкова отдалечена от Брутън, колкото е възможно, като при все това остане в границите на Зефир. Докато гледах, светлината се местеше от прозорец на прозорец. Осъзнах, че гледам към имението на Муърууд Такстър горе на високото на „Темпъл Стрийт“.

Долових присъствието, преди да го видя.

От лявата ми страна се намираше някой, който ме наблюдаваше. Който и да беше, носеше дълъг шлифер и бе пъхнал ръце в джобовете си. Вятърът се юрна откъм бурното небе и размести мокрите гънки на шлифера, а аз за малко да се задавя със заседналото в гърлото ми сърце, понеже си спомних силуетът в гората срещу Саксън Лейк.

След това наблюдателят, който и да беше той, зашляпа през водата покрай майка ми и мен и в посока на работниците. Беше едър човек — мъж, както предположих — и се движеше целеустремено. За няколко секунди два лъча на фенерчета се срещнаха във въздуха и се кръстосаха като шпаги, и мъжът с шлифера мина право през тях. Окъпалата го светлина не разкри лицето на странника, но ми показва нещо друго.

Мъжът носеше мокра и капеща шапка с широка периферия. Лентата на шапката бе прикрепена посредством сребърен диск с размер на половин долар, а от него стърчеше малко декоративно перо.

Перо — тъмно от влагата, но все пак с ясен оттенък на зелено.

Също като зеленото перо, което бях намерил на подметката на маратонката си онази сутрин...

Мислите ми препускаха. Дали е възможно на лентата на онази шапка да е имало две зелени перца, преди вятърът да откъсне едното?

Едното фенерче, победено, оттегли лъча си. Този на другото отлетя встрани. Мъжът продължи да крачи в мрака.

— Мамо? — казах. — Мамо?

Непознатият се отдалечаваше от нас през водата и беше преминал на не повече от осем фута от мен. Пресегна се с бяла длан да задържи шапката на главата си.

— Мамо? — пробвах пак.

Майка ми най-сетне ме чу в цялата суматоха и отвърна:

— Какво има?

— Мисля... мисля... — но не знаех какво мисля. Не бях съвсем сигурен дали това е човекът, когото съм видял от другата страна на пътя, или пък че не е.

Стъпка подир стъпка, силуетът напредваше през кафявата вода.

Издърпах ръка от хватката на мама и се втурнах след него.

— Кори! — викна ме тя. — Кори, хвани се за мен!

Чух, но не я послушах. Водата се вихреше около кръста ми. Продължих напред.

— *Кори!* — извика мама.

Трябваше да видя лицето му.

— Господине! — извиках.

Дъждът, реката и кипящият наоколо труд вдигаха толкова шум, че непознатият не би могъл да ме чуе. А и дори да ме чуеше, не би се обърнал. Усетих течението на Текумзе да ме дърпа за обувките. Бях потънал до кръста в студена вода. Мъжът се насочваше към речния бряг, където се намираше и татко. Лъчите на фенерчета подскачаха и се люлееха, трепкащо отражение затанцува нагоре и се удари в дясната ръка на мъжа, точно когато той я извади от джоба си.

В юмрука му блестеше нещо метално.

Нещо с острие!

Сърцето ми прескочи.

Мъжът с шапката със зеленото перо беше тръгнал към речния бряг за уречена с баща ми среща. При това уречена доста отдавна, още откакто татко се бе хвърлил след потъващата кола. В царящия наоколо хаос, в шумотевицата и в мокрия мрак мъжът със зеленото перо на шапката несъмнено би открил удобна възможност да забие нож в гърба на баща ми, нали? Не виждах къде е татко; не различавах никой познат — просто блестящи силуети, превиващи гърбове срещу неизбежното.

Пришълецът се справяше с течението по-добре от мен. Разстоянието помежду ни се разширяваше. Хвърлих се напред, борех се яростно с реката и точно в този момент краката ми се плъзнаха изпод мен и аз потънах. Калната вода се затвори над главата ми. Пресегнах се нагоре, опитвайки се да докопам нещо, за което да се хвана. Не напипвах нищо стабилно, не успях и да стъпя на дъното. Гласче в главата ми пищеше, че никога повече няма да успея да си

поема дъх. Плясках и се въртях, а после някой ме хвана и ме вдигна, а калната вода се стичаше по косата и лицето ми.

— Държа те! — каза мъжът. — Всичко е наред!

— Кори! Какво ти става, хлапе? — това беше гласът на майка ми, от ужас достигнал високи октави. — Да не си откачил?

— Според мен е стъпил в дупка, Ребека! — мъжът ме постави долу.

Все още стоях в дълбока до кръста вода, но поне краката ми опираха в дъното. Обърсах съсирек кал от очите си и погледнах в лицето на д-р Къртис Париш, който носеше сив дъждобран и шапка. На шапката нямаше лента, следователно нямаше сребърен диск и зелено перо на него. Обърнах се, търсейки силуета, който се бях опитал да догоня, но той се бе слял с останалите труженици на речния бряг. Досущ като тях — само да не беше ножът, който извади от джоба си.

— Къде е татко? — попитах, а в гърдите ми се разгаряше нов трескав ужас. — Трябва да намеря татко!

— Полека, полека, успокой се! — д-р Париш ме хвана за раменете. С една ръка държеше фенерче. — Том е ето там!

Докторът посочи с лъча на фенерчето към група окаляни мъже. Посоката нямаше общо с тази, в която се бе отдалечил мъжът със зеленото перо на шапката. Но наистина забелязах там баща ми, рамо до рамо с някакъв чернокож и с г-н Ярбъро.

— Видя ли?

— Да, сър!

Отново потърсих загадъчния силует. Бе изчезнал.

— Кори, не ми се измъквай по този начин! — скара ми се мама. — Изплаши ме почти до смърт!

Тя ме хвана отново за ръката и хватката ѝ беше желязна.

Д-р Париш беше с едро телосложение, около четиридесет и осем или и девет годишен, с твърда, квадратна челюст и сплескан нос, който напомняше на всички, че като сержант в армията е бил боксов шампион. Със същите ръце, с които ме бе измъкнал от дупката под краката ми, д-р Париш ме бе извадил и от утробата на майка ми. Имаше гъсти вежди, надвиснали над очи с цвят на стомана, а под шапката му кестенявата му коса посивяваше по слепоочията. Докторът каза на мама:

— Чух преди малко от шеф Марчет, че са отворили училищния спортен салон. Слагат вътре маслени лампи и са внесли походни легла и одеяла. Понеже водата продължава да се покачва, за през нощта насочват натам жените и децата.

— Там ли трябва да идем и ние?

— Мисля, че така ще е най-разумно. Няма полза вие с Кори да седите в тази каша! — той махна с фенерчето отново, този път встрани от реката и към заблатеното баскетболно игрище, където бяхме паркирали. — Събират който иска да ходи в укритието в тази посока. Вероятно след няколко минути ще дойде поредният камион.

— Татко няма да знае къде сме! — възразих, все още със зеленото перо и ножа наум.

— Аз ще му предам. Том би искал и двамата да сте на сигурно място, и да ти кажа истината, Ребека — както вървят нещата, до заранта вече ще си ловим сомове по таваните.

Нямахме нужда от особени подкани.

— Брайти вече е там — добави д-р Париш. — Непременно трябва да се качите на следващия камион. Ето, вземете!

Той даде на мама фенерчето и след това ние с нея обърнахме гръб на подпухналата Текумзе и се насочихме към баскетболното игрище.

— Дръж ме здраво за ръката! — предупреди мама, докато вълните на наводнението се вихреха около нас.

Погледнах назад, но различавах само движещи се в мрака светлини и отблясъци по накъдрената водна повърхност.

Мама добави:

— Внимавай къде стъпваш!

По-нагоре по речния бряг, отвъд мястото, където се трудеше баща ми, се надигна хор от викове. Тогава не разбрах, но пенеста вълна току-що бе прехвърлила най-високата точка на глинения вал и водата кипеше и се пенеше, а когато реката проби, мъжете се бяха озовали до лактите в проблеми. Лъч на фенерче се отрази върху напръскани с кафяво люспи в калната пяна и някой извика:

— Змии!

В следващата секунда мъжете бяха залети от вихрещите се води, а г-н Стелко, управителят на „Лирик“, се състари с десет години, когато опипващата му в търсене на опора ръка набара люспеста форма

с дебелина на дънер, движеща се покрай него във водовъртежа. Г-н Стелко се вкочани и нацапа гащите в същата секунда, а когато успя да намери глас да изпищи, чудовищното влечуго вече го нямаше, носеше се с наводнението по улиците на Брутън.

— Помощ! Някой да ми помогне!

Чухме глас на жена някъде наблизо и мама каза:

— Почакай!

Към нас зашляпа жена с маслена лампа в ръка. Дъждът съскаше по горещото стъкло на лампата и от нея се вдигаше пара. Непознатата изплака:

— Моля ви, помогнете ми!

— Какво има? — мама насочи фенерчето ни към изкривеното от паника лице на млада чернокожа. Не я познавах, но майка ми попита: — Нила Кастил? Това ти ли си?

— Да, ма'ам, Нила съм! Вие коя сте?

— Ребека Макенсън. Преди време четях книги на майка ти.

Било е преди да се родя, предположих.

— Тате не е добре, 'спожо Ребека! — обясни Нила Кастил. — Мисля, че сърцето му сдаде!

— Къде е той?

— В къщата! Ето там! — тя посочи в мрака, а водата се вихреше около кръста ѝ. Аз вече бях потънал до гърди. — Не може да стане!

— Добре, Нила. Успокой се!

Майка ми, цялата трепереща от всевъзможни страхове, превърнали се в нейна втора природа, беше изумително спокойна в моменти, когато някой друг се нуждаеше от утеха. Това, както го разбирах аз, беше част от порастването. Когато наистина имаха нужда от нея, майка ми можеше да разкрие страна, която напълно липсваше у дядко Джейбърд: смелост.

— Води ни! — рече.

Водата нахлуваше в къщите в Брутън. Домът на Нила Кастил, също като много други, беше тясна, сива кирпичена колиба. Жената ни въведе вътре, реката се вихреше около нас, а тя се провикна в първата стая:

— Гейвин! Върнах се!

Нейната лампа — и лъчът на фенерчето на мама също — се спряха върху седнал в кресло стар чернокож господин. Водата му

стигаше до коленете, а около него в течението се въртяха вестници и списания. Той стискаше с ръка мократа си риза над сърцето, а абаносовото му лице беше изкривено от болка и очите му — здраво стиснати. До него стоеше и го държеше за другата ръка малко момче на може би седем или осем години.

— Дядко плаче, мамо! — каза момченцето.

— Знам, Гейвин. Татко, доведох помощ! — Нила Кастил остави лампата на масата. — Можеш ли да ме чуеш, тате?

— Оххххх — простена старецът. — Много лошо ме боли тоя път!

— Ще ти помогнем да станеш. Ще те изведем оттук!

— Не, скъпа — той поклати глава. — Старите ми крака... ги няма.

— Какво да го правим? — Нила погледна към майка ми и в очите ѝ видях ярки сълзи.

Реката си пробиваше път навътре. Бурята се обади навън и блесна светкавица. Ако това беше телевизионно шоу, сега щеше да е моментът за рекламите.

Но в реалния живот няма паузи.

— Ръчна количка — отсече майка ми. — Имате ли?

Нила отрече, но обясни, че са взимали назаем количката на съседите и според нея може би тя още се намираше на задната им веранда.

Мама ми връчи маслената лампа и заръча:

— Остани тук!

Сега аз трябваше да съм храбрият, все едно дали ми харесва или не. Мама и Нила излязоха с фенерчето, а аз останах в заливаната от водата предна стая с малкото момченце и старецът.

— Аз съм Гейвин Кастил — представи се хлапето.

— Аз съм Кори Макенсън — представих се и аз.

Трудно е да запазваш добрите маниери, когато си затънал до бедра в кафява вода и трепкащата светлина на лампата не озарява цялата стая.

— Това тук е дядо ми, г-н Букър Торнбери — продължи Гейвин, стиснал здраво стареца за ръката. — Той не се чувства добре.

— Как така не сте излезли заедно с всички други?

— Понеже — каза г-н Торнбери, надигайки се леко — това е *домът* ми, момче! Моят дом. Не ме е страх от проклетата река!

— Всички други се страхуват — отвърнах.

Всички с акъл в главата, имах предвид.

— Ами нека тогава всички други тичат да се спасяват!

Нов пристъп на болка прониза и разтърси г-н Торнбери, който, както бях започнал да осъзнавам, притежаваше същата инатчийска нишка като дядко Джейбърд. Той примигна полека, тъмните му очи се взираха към мен откъм кокалестото му лице.

— Моята Рубинел почина в тази същата къща. Точно тук. Няма да умра в някаква си болница на белите!

Попитах го:

— *Искате* ли да умрете?

Старецът обмисли въпроса и отвърна:

— Ще умра в собствения си дом!

— Водата е доста дълбока — заявих. — Човек може да се удави в нея!

Г-н Торнбери се намръщи. След това извърна глава и се загледа в малката черна ръчица, която се държеше за него.

— Дядо ми ме води на киното! — заяви Гейвин, лепнал се за здравата тъмна ръка, докато водата се надигаше към гърлото му. — Гледахме „Шантави рисунки“^[3]!

— Бъгс Бъни — съгласи се старецът. — Гледахме Бъгс Бъни и оня заекващия тип, който прилича на прасе. Нали, момче?

— Да, сър! — отвърна Гейвин и се ухили. — Ще ходим да ги гледаме пак съвсем скоро, нали, дядо?

Г-н Торнбери не отговори. Момчето не го пусна.

Тогава разбрах какво е това смелостта. Тя е да обичаш някого повече, отколкото обичаш себе си.

Майка ми и Нила Кастил се върнаха, влачейки количка.

— Ще те сложа в нея, тате — каза Нила на баща си. — Ще можем да те избутаме до мястото, където 'спожа Ребека каза, че товарели хората в камиони.

Г-н Торнбери си пое дълбоко и продължително дъх, задържа въздуха за няколко секунди и го изпусна.

— Проклети да са! — промърмори. — Проклето старо сърце в този проклет стар глупак! — гласът му се пречупи леко на последната

дума.

— Нека Ви помогнем! — намеси се и мама.

Той кимна.

— Добре. Време е да тръгваме, нали?

Те го качиха в градинарската количка, но много скоро мама и Нила осъзнаха, че макар г-н Торнбери да беше една торба с кости, се налагаше и двете здравата да се борят, за да го бутат и да пазят главата му над водата. Видях какво им предстои — отвън на наводнената улица главата на Гейвин щеше да е под повърхността. Течението можеше да го грабне все едно е царевично зърно. Кой щеше да държи него над водата?

— Ще трябва да се върнем после за момчетата — реши мама. — Кори, вземи лампата и вие с Гейвин стъпете на масата!

Плотът на масата бе залян, но щеше да ни държи над водата. Сторих както ми каза мама, а Гейвин също се покатери при мен. Стояхме заедно, аз държах лампата: малък боров остров под краката ни.

— Добре — прецени мама. — Кори, не мърдай оттук. Ако мръднеш, така ще ти нашиbam дупето, че ще го помниш до края на живота си. Ясно?

— Да, ма'ам.

— Гейвин, веднага се връщаме — обясни Нила Кастил, — трябва да заведем дядко там, където могат да му помогнат, ясно?

— Да, ма'ам! — отвърна Гейвин.

— Момчета, да слушате майките си! — обади се и г-н Торнбери с издрезгавял от болката глас. — Че в противен случай ще ви нашиbam и на двамата дупетата!

— Да, сър! — изрекохме и двамата.

Предположих, че г-н Торнбери е решил, че иска да живее.

Мама и Нила Кастил се заеха с тежкия труд да избутат срещу кафявата вода количката със стареца. Всяка от тях крепеше по една дръжка, а мама държеше и фенерчето. Те наклониха количката колкото е възможно по-високо и г-н Торнбери на свой ред вирна глава, с изпъкнали по кльощавия му врат вени. Чух майка ми да пышка от усилието. Но количката се движеше и те я изтласкаха през водата, която се вихреше около отворената външна врата и през залятата веранда. В основата на двете циментови стъпала нивото стигна до

шията на г-н Торнбери и в лицето му заплискаха вълнички. Двете жени с товара си продължиха нататък, течението иззад гърбовете им им помагаше да бутат количката. Никога преди не бях смятал майка си за физически силна. Предполагам, човек никога не знае на какво са способни другите, докато не им се наложи да го демонстрират.

— Кори? — обади се Гейвин след минута-две.

— Да, Гейвин?

— Не мога да плувам — съобщи ми той.

Беше се притиснал плътно до мен. Сега, когато не се налагаше да се държи храбро заради дядо си, бе започнал да трепери.

— Няма страшно — уверих го, — няма да ти се наложи да плуваш!

Поне се надявах.

Чакахме. Майките ни несъмнено щяха да се върнат скоро. Водата вече ближеше прогизналите ни обувки. Попитах Гейвин дали знае някакви песни и той отвърна, че знае „На върха на Олд Смоуки“, която започна да пее с висок, треперлив, но не неприятен глас.

Пеенето му — или по-скоро трелите му — привлякоха нещо, което внезапно се появи през вратата с шумно шляпане и със секнал от предизвикания шум дъх аз го озарих със светлина.

Оказа се кафяво куче, цялото покрито с кал. На светлината очите му блестяха диво, дишаше трескаво, докато плуваше през стаята към нас през носещите се по водата хартии и други боклуци.

— Насам, момче! — казах му.

Нямаше значение дали е момче или момиче — кучето определено изглеждаше така, сякаш се нуждае от убежище.

— Хайде!

Дадох на Гейвин лампата, а кучето приквикна и изскимтя, когато бавна вълна се плъзна през вратата и отново го повдигна нагоре-надолу. Водата се удари в стената.

— Хайде, момче! — наведох се надолу да подхвана борещото се куче. Сграбчих го за предните лапи. То ме погледна в очите, под тъмножълтата светлина виждах как розовият му език висеше от устата. Гледаше ме така, както прероден християнин гледа Спасителя.

Започнах да вдигам кучето за лапите и усетих как през него премина тръпка.

Чу се шумно *изхрускване*.

Бързо като мълния.

А след това раменете и главата на кучето излязоха от водата и внезапно се оказа, че под тях няма още куче, не и отвъд средата на гръбнака му — няма задница, опашка, задни крака... нищо, освен зейнала дупка, от която започна да се изсипва порой от черна кръв и димящи черва.

Кучето издаде тих скимтящ вой. Това беше всичко. Но лапите му се гърчеха и то ме гледаше, а агонията, която видях в очите му, ще остане запечатана в съзнанието ми завинаги.

Извиках — нямам представа какво точно съм казал — и изтървах ужасното месиво, представлявало доскоро куче. То цопна, потъна, показва се отново на повърхността, и лапите му все още се опитваха да гребат. Чух Гейвин да подвиква нещо — звучеше като *Гопусподвата*? А след това водата кипна около половината от трупа, с черва, влачещи се зад него като ужасяваща опашка, и видях на повърхността да изплува чудовищен гръб.

Беше покрит с ромбоидни люспи с цвета на есенни листа: светлокафяви, призрачно-пурпурни, тъмnozлатисти и ръждивокафеникави. В тях бяха събрани и всички оттенъци на реката — от спирали кална охра до лунно-розово. Видях прилепнали към плътта му гори от миди, сиви каньони от белези и почервенели от ръждата рибарски куки. Видях тяло, дебело като дъвен дъб, което бавно се въртеше във водата, наслаждавайки се на свободата си. Бях омаян от спектакъла, макар че Гейвин пищеше от ужас. Знаех какво виждам и макар че сърцето ми трещеше и едва успях да си поема дъх, според мен той беше прекрасен — красота, дарена ни от ръцете на Господа.

След това си спомних за назъбения зъб, забит като кинжал в парчето дърво в кабинета на г-н Скъли. Прекрасен или не, Стария Мойсей току-що бе разкъсал на две цяло куче.

Все още беше гладен. Случи се толкова бързо, че съзнанието ми едва имаше време да го види: разтвори се чифт челюсти, зъбите блеснаха, а на един от тях имаше нанизан стар ботуш, редом с трепкаща сребърна риба. С ръмжащо гъргорене на вода втората половина от трупа на кучето бе всмукана между челюстите, които се затвориха деликатно, все едно хлапе вкусваше лимонов бонбон в салона на кино „Лирик“. Мярнах за миг тясно, бледозелено око с

вертикална котешка зеница, но с размер на бейзболна топка, покрита от желатинов слой. След това Гейвин падна от масата във водата и лампата, която стискаше, угасна със съскане.

Не си и помислих да проявявам храброст. Не си и помислих да се плаша до смърт.

„Не мога да плувам.“

Ето за това си помислих.

Скочих от масата натам, където бе потънал Гейвин. Водата беше натежала от тиня и ми стигаше до раменете, което означаваше, че ще стига до носа на момчето. То цапаше с ръце и риташе, а когато го сграбчих през кръста, сигурно реши, че съм Стария Мойсей, понеже направо ми откъсна китките от дърпане. Изкрещях:

— Гейвин, спри да риташ!

Извадих лицето му над водата. Той бълбукаше „хумма хобба хумма“, като прогизнал от дъжда двигател, който се мъчи да запали свещите си.

Зад гърба си, откъм тъмната и потъваща стая, се разнесе шум. Предизвикан от твар, което се издига от водата. Обърнах се. Гейвин изписка и се хвана за врата ми с две ръце, като едва не ме удави.

Видях силуета на Стария Мойсей — огромен, ужасяващ и спиращ дъха — да изниква от водата като жив блатен пън. Главата му беше плоска и триъгълна, като на змия, но според мен не беше просто някаква си змия, понеже ми се стори, че точно под онова, което минаваше за шия, различавам две малки ръчички със закривени нокти. Чух звук, който вероятно представляваше ударът на опашката му в стената — толкова силно я прасна, че къщата се разклати. Главата му се удари в тавана. От хватката на Гейвин кръвта прииждаше в лицето ми.

И без да го виждам знаех, че Стария Мойсей гледа към нас с очи, които можеха да забележат сом в мътна вода в полунощ. Усетих как ни оценява, все едно някой бе притиснал студеното острие на нож към челото ми. Надявах се да не му приличаме много на кучета.

Стария Мойсей смърдеше като реката по обед: на блато, на пара и на гнойна гнилоч. Да се каже, че уважавах този изумителен звяр, би било изключително омаловажаване. Но точно в този момент копнеех да съм където и да е другаде на земята, дори в училище. Само дето няхах много време за копнежи, понеже змийската глава на Стария

Мойсей започна да се спуска към нас като предния край на парна лопата и чух съскането от разтварянето на челюстите му. Отстъпих, крещейки на Гейвин да ме пусне, но той не посмя. Ако бях на негово място, аз също не бих могъл да се пусна. Главата се насочи към нас, но междувременно успях да отстъпя от предната стая в тесен коридор — който със сигурност не знаех, че се намира там — и челюстите на Стария Мойсей се удариха в касата на вратата от двете ни страни едновременно. Това май го вбеси. Той се отдръпна и отново се хвърли напред, със същия резултат, само дето този път касата се разцепи на трески. Гейвин ридаше с шумно и задавено „уоп-уоп-уоп“, а кипнала от усилията на Стария Мойсей вълна ме плисна в лицето и ме заля презглава. Нещо ме ръгна в дясното рамо и страхът се стрелна като мълния по гръбнака ми. Посегнах на сляпо и открих, че сред боклуците плава метла.

Стария Мойсей издаде звук като локомотив, на който всеки момент ще му избият клапаните. Видях ужасяващите очертания на главата му да се стрелва към входа на коридора и се сетих за Тарзан на Гордън Скот, който с копие в ръка се бори с гигантски питон. Грабнах метлата и когато Стария Мойсей се блъсна отново в касата, забих метлата право в зейналото му, гълтащо кучета гърло.

Знаете какво става, ако докоснете с пръст дъното на собственото си гърло, нали? Е, същото важи, очевидно, и за чудовищата. Стария Мойсей издаде задавен звук със силата на изстрел във варел. Главата му се дръпна и метлата изчезна с нея, царевичните ѝ метличинки — засегнали в гърлото му. След което — и това е единственият начин, по който съм способен да го опиша — Стария Мойсей блъвна. Истината ви казвам. Чух плискането на течност и от устата му се изсипаха един куп ужасии. Около нас се разхвърчаха риби, които все още подскачаха, но имаше и отдавна умрели, смесени със смрадливи рачета, коруби на костенурки, мидени черупки, лигави камъни, тиня и кости. Миризмата беше... ами, можете да си я представите. Беше стотици пъти по-зле, отколкото когато хлапето в училище повърне сутрешната си каша на чина пред теб. Топнах главата си под водата, за да се отърва от смрадта и, разбира се, Гейвин също се потопи, независимо дали му харесваше или не. Там, под повърхността, си казах, че Стария Мойсей определено трябва да подбира по-внимателно какво точно забърсва от дъното на Текумзе.

Течението вреше около нас. Отново изплувах, Гейвин си пое стържещ дъх и се разпищя с пълен глас. Сега вече и аз се разкрецях.

— Помощ! — виках. — Помогнете ни, моля ви!

През входната врата блисна светлина, плъзна се над развълнуваната вода и ме удари право в лицето.

— *Кори!* — прозвуча съдбовен глас. — Казах ти да не мърдаш, нали?

— Гейвин? *Гейвин!*

— Мили Боже! — каза мама. — Каква е тази смрад?

Водата се успокояваше. Осъзнах, че Стария Мойсей вече не се намира между двете майки и техните синове. Мъртва риба плуваше в лепкава кафява каша на повърхността, но вниманието на мама бе съсредоточено върху мен.

— Ще ти съдера кожата, Кори Макенсън! — извика тя, докато джапаше навътре с Нила Кастил по петите.

Те двете влязоха право в плаващото повръщано на чудовището и съдейки по звука, който издаде, съмнявам се майка ми да продължаваше да мисли как ще ме бие.

Бях извадил късмет.

[1] Бриарът (*Erica arborea*) и днес се счита за най-качествената дървесина за изработка на лули; използва се специфичен израстък откъм корена на дървовидната ерика — другото название на растението. ↑

[2] Федър (*feather*) — перо, перушинка. ↑

[3] „Шантави рисунки“ — под това заглавие у нас се разпространяват „*Loony Tunes*“. Поредицата анимационни филмчета на „Уорнър Брос“ се е въртяла по киносалоните в САЩ чак до 1969 г. ↑

7.

ПРИЗОВАН ОТ ДАМАТА

Естествено, никои от приятелите не ми повярва.

Дейви Рей Кълан само се изсмя и поклати глава, като каза, че и той самият не може да измисли по-хубава история, колкото и да се напъва. Бен Сиърс ме погледна, все едно са ми дошли в повече филмите с чудовища в „Лирик“. Джони Уилсън обмисли историята ми по присъщия му бавен, щателен начин, и след това излезе с мнението:

— Нъц. Не се е случило.

— Напротив! — казах им. Седяхме на верандата на къщата ми в сянката под ясното синьо небе. — Честна дума, кълна се!

— Така ли? — Дейви Рей, най-палавият от групата ни и онзи, който най-често измисляше изумителни истории, наклони увенчаната си в кафяво глава и се взря в мен през бледосините си очи, в които винаги имаше искрица див смях. — И как тъй Стария Мойсей просто не те е глътнал? Как тъй чудовището бяга от хлапе с *метла*?

— Понеже — отвърнах, възмутен и ядосан — не си носех лазерния пищов за чудовища, ето затуй! Не знам! Но стана точно така, може да питате...

— Кори — обади се майка ми тихичко от вратата, — според мен е време вече да спреш да говориш за това.

Така и сторих. И разбих какво има предвид тя. Няма смисъл да насилваш хората да ти вярват. Собствената ми майка не бе в състояние да проумее напълно случилото се, макар че Гейвин Кастил повтори цялата история пред своето мамче. Г-н Торнбери, по случайност, беше добре. Беше жив и се подобряваше от ден на ден, и доколкото разбирам, имаше намерение да се подобри дотолкова, че отново да заведе Гейвин на „Шантави рисунки“.

Приятели ми обаче щяха да повярват, ако имаха възможност поне да подушат дрехите ми, преди мама да ги изхвърли на боклука. Освен това тя изхвърли и собствените си изплескани дрехи. Татко изслуша разказа ми, кимна и седна със скръстени пред себе си ръце.

Превръзките по дланите и пръстите му покриваха огромни пришки, получили се от боравенето с лопатата.

— Добре — рече татко, — мога да кажа само, че на този свят има и по-странни неща, които дори не можем да си представим и за сто живота. Благодаря на Господ, че и двамата сте живи и здрави, и че никой не се удави при наводнението. А сега — какво ще вечеряме?

Минаха две седмици. Напуснахме април и се преместихме през слънчевите дни на май. След като ни бе напомнила кой е шефът, река Текумзе се върна в коритото си. Няколко къщи в Брутън бяха негодни за обитаване, включително тази на Нила Кастил, тъй че из Брутън кажи-речи денонощно се разнасяха стърженето на триони и ударите на чукове. Имаше обаче поне една полза от дъжда и от наводнението: под слънчевите лъчи земята избухна в цветя и Зефир засия в цветовете. Моравите тънеха в дълбоко изумрудено, орловият нокът растеше като полудял от страст, а кудзуто покриваше хълмовете като одеяло. Лятото почти ни бе връхлетяло.

Съсредоточих вниманието си към ученето за последните класни. Математиката никога не ми е била силна страна, а беше задължително да изкарам висока оценка, тъй че да не се наложи — и самата мисъл за това ме задавяше — да ходя на лятно училище.

Когато ми оставаше време за размисъл, можех и да се почудя как тъй съм успял да прогоня Стария Мойсей, въоръжен само седна метла с твърди метличини. Бях извадил късмет да я заклеся в гърлото на чудовището, това бе ясно. Но според мен имаше и нещо друго. Въпреки огромните си размери и буйния нрав, Стария Мойсей имаше нещо общо с дядко ми Джейбърд: беше готов да се нахвърли върху всяка плячка, но при първото ужилване хукваше да бяга. Или да плува, какъвто бе случаят. Стария Мойсей беше страхливец. Може би напълно бе свикнал да яде твари, които не му се съпротивляват — като сомове и костенурки, и уплашени кучета, шляпаци да си спасяват живота. С метла в гърлото чудовището като нищо бе решило, че там, откъдето идва, има и по-лесна плячка — на дъното на реката, в онази прохладна, тинеста банкетна зала, където никой не смее да го удрия в отговор.

Поне такава беше теорията ми. Нямах никакво намерение да я тествам отново, разбира се.

Сънувах мъжа с дългия шлифер и зеленото перо на шапката. Сънувах, че поря водата към него, а когато го хванах за ръката, той се обърна с лице към мен, но нямаше човешка кожа, а ромбоидни люспи с цвета на есенни листа. Имаше зъби като кинжали и по брадичката му капеше кръв, а аз осъзнах, че съм го прекъснал по време на изяждането на малко кафяво куче, чиято гърчеща се предна половина той стискаше в юмрука си.

Сънят не бе приятен.

Но може би в него имаше някаква истина. Скрита.

Лишен от две колелета, които да нарека свои, през онези дни използвах активно кракомобил. Наслаждавах се на разходките от и до училище, но всичките ми приятели имаха велосипеди и определено бях загубил едно-две стъпала в йерархията. Един следобед, докато хвърлях пръчка на Ребъл и се въргалях с него в зелената трева, чух подрънкване. Вдигнах глава, Ребъл също вдигна муцуна и двамата запнахме приближаващия се към дома ни пикап.

Познавах го. Беше напръскан с ръжда и с пропаднал съединител, а звукът, който издаваше, караше кучетата да вият при преминаването му. Ребъл се разлая и ми отне известно време да го успокоя. Камионът имаше метална рамка, завинтена отзад и на нея висяха, дрънчейки като звънци в лудницата, изумителен набор инструменти, повечето от които изглеждаха също толкова древни и безполезни като самото превозно средство. На вратата откъм шофьора бе написано на ръка, не особено красиво, „РЕМОНТИ ЛАЙТФУТ“.

Камиончето спря пред къщата ни. Предупредена от дрънченето, мама излезе на верандата, но татко нямаше да се прибере от работа поне още час. Вратата на пикапа се отвори и от него слезе висок, слаб чернокож, облечен в пращен гащеризон. Движеше се толкова бавно, сякаш за него всяко движение представляваше мъка. Носеше сиво кепе и черната му кожа бе посивяла от прахта. Бавно се насочи към верандата и трябва да призная, че дори ако зад гърба му внезапно му налетеше разярен бик, г-н Маркърс Лайтфут вероятно не би ускорил крачка.

— Добър ден, г-н Лайтфут! — поздрави мама. Беше с престилка. Беше се трудила в кухнята и бършеше ръце в хартиена салфетка. — Как сте?

Г-н Лайтфут се усмихна. Малките му, квадратни зъби бяха много бели, а сивата коса стърчеше изпод кепето. Ето така говореше той, гласът му — бавен като ленив теч от задръстена тръба:

— Добър ден и на вас, 'спожо Макенсън. Здравсти, Кори!

Това, освен всичко друго, беше и сериозен по дължина разговор за г-н Лайтфут, който от вече над трийсет години се занимаваше с ремонтите в Зефир и Брутън. Занаятът бе наследил от баща си. Беше известен с подхода си към уредите и, макар че беше бавен като зъбобол, винаги свършваше работата, все едно колко озадачаваща е повредата.

— Много добър... — чернокожият спря и погледна към синьото небе.

Секундите минаваха. Ребъл джафна и аз сложих ръка на муцуната му.

— ... ден — заключи г-н Лайтфут.

— Да, така е!

Мама го изчака да заговори отново, но той просто си стоеше, този път загледан към къщата ни. Бръкна в един от многобройните си джобове, извади шепа дребни гвоздеи и ги запремята между пръстите си, сякаш също чакаше нещо.

— Ами... — мама си прочисти гърлото. — С какво мога да ви помогна?

— Просто наминавам — отвърна г-н Лайтфут, бавен като топла меласа. — Да видя дали... — и при тези думи той се поспря да проучи гвоздеите в ръката си за няколко секунди — ... имате нещо за поправяне?

— Ами не, всъщност не. Не се сетям за... — мама спря и изражението ѝ ми подсказа, че се е сетила за нещо. — Тостерът. Изгоря онзи ден. Канех се да ви се обадя, но...

— Да, 'спожо, тъй си е — кимна тържествено г-н Лайтфут, — времето просто лети.

Той се върна до пикапа за занаятчийското си куфарче — стара метална кутия, пълна с чекмедженца и невероятно много и най-различни видове болтчета и гайки. Препаса си колана с инструменти, от който висяха няколко различни по размер и вид чука, отвертки и зловещи на вид гаечни ключове. Мама задържа вратата отворена, за да мине г-н Лайтфут, а когато той влезе в къщата, тя ме погледна и сви

рамене, все едно казваше: „И аз не знам защо е дошъл!“ Оставих Ребъл да дъвче пръчката си и влязох в къщата след тях; в прохладната кухня изпих чаша студен чай и гледах как г-н Лайтфут се взира в тостера.

— Г-н Лайтфут, ще желаете ли нещо за пиене? — попита мама.

— Не.

— Имам овесени бисквити.

— Не, много благодаря — той извади чисто бяло парче плат от един джоб и го разгъна. Разпъна го върху седалката на един от столовете до кухненската маса. След това изключи тостера, постави го на масата редом с кутията с инструменти и седна върху бялата кърпа. Всичко това бе извършено със скорост, все едно се движи под вода.

Г-н Лайтфут си избра отвертка. Имаше дълги, изящни пръсти на хирург или художник. Да го гледаш как работи бе мъчение чрез търпение, но човек не можеше да каже, че не знае какво прави. Отвори тостера от раз и поседя, втренчен в голите му нагреватели.

— Аха — каза след продължително мълчание. — Аха...

— Какво му е? — мама надникна през рамото му. — Може ли да се поправи?

— Вижте тук. Червената жичка? — той почука по нея с опакото на отвертката. — Откачила се е.

— Това ли е цялата повреда? Просто тази малка жица?

— Да, госпожо, това е... — гостът ни започна внимателно да пренамотава жичката върху пъпката ѝ, и да го наблюдаваш беше странен вид хипноза. Накрая отбеляза: — Готово...

След това сглоби отново тостера, включи го, натисна надолу щипката за филийките и всички видяхме как нагревателите се зачервяват.

— Понякога — каза г-н Лайтфут.

Чакахме. Имах чувството, че мога да проследя как расте косата ми.

— Просто.

Светът се въртеше под краката ни.

— Нещо малко... — той започна да сгъва бялата си кърпа. Чакахме, но тази конкретна линия на мисълта му или бе дерайлирала, или бе стигнала до задънена улица. Г-н Лайтфут огледа кухнята. — Нещо друго за поправяне?

— Не. Мисля, че всичко е наред.

Гостът ни кимна, но ми беше ясно, че търси повреди както кучептичар — плячка. Обиколи полака кухнята ни, като по време на обхода положи нежно ръце върху фризера, печката с четири котлона и кранчето на чешмата, сякаш оценяваше здравето на уредите чрез докосване. Ние с мама се спогледахме, озадачени. Г-н Лайтфут определено се държеше странно.

— Фризерът малко заеква — заяви той. — Искате ли да погледна?

— Не, не берете грижа! — увери го мама. — Г-н Лайтфут, добре ли се чувствате днес?

— Разбира се, 'спожо Макенсън. Разбира се!

Той отвори един шкаф и се вслуша в лекото скърцане на пантите. Измъкна отвертка от колана си с инструменти и затегна винтовете и на вратичката на шкафа, и на следващата вратичка.

Мама отново си прочисти гърлото, този път нервно, и каза:

— Ами... г-н Лайтфут, колко ви дължа за поправката на тостера?

— Тя е — каза той.

Изпробва пантите на кухненската врата, а след това отиде при маминия блендер „Микс Мастер“ на кухненския плот и се зае да го оглежда. Завърши:

— Платена.

— *Платена* ли? Ами... не ви разбирам! — мама вече се бе пресегнала към полицата и бе свалила пълния с еднодоларови банкноти и монети стъкления буркан.

— Да, 'спожо. Платена.

— Но аз не съм ви дала никакви пари все още.

Пръстите на г-н Лайтфут се заровиха в поредния джоб и този път изникнаха на бял свят заедно с бял плик. Той го връчи на мама. Видях, че от горната му страна със синьо мастило бе изписано „За семейство Макенсън“. На обратната страна бе запечатан с капка бял восък.

— Ами — рече майсторът най-сетне, — май свърших тук... — и вдигна куфарчето си. — За днес.

— За днес ли? — повтори мама.

— Да, 'спожо, знаете ли — г-н Лайтфут се втренчи в ключа за лампата, сякаш копнееше да се гмурне в електрическите му дълбини. — Телефонът ми. Ако има нещо за поправяне... — той ни се усмихна. — Звъннете.

Изпратихме г-н Лайтфут. Той ни махна с ръка, докато се отдалечаваше в дрънчащия си стар пикап, инструментите се клатеха на куките си и съседските кучета откачаха от яд.

Мама каза, по-скоро на себе си:

— Том няма да повярва... — след това отвори плика, извади от него писмо и го прочете. Възкликна: — Ха! Искаш ли да го чуеш?

— Да, 'спожо.

Тя ми прочете следното: „Ще се чувствам поласкана, ако дойдете в дома ми в седем часа вечерта този петък. Моля, доведете сина си...“

— И виж от кого е! — мама ми подаде писмото и аз се вгледах в подписа.

Дамата.

Когато татко се прибра, мама му каза за г-н Лайтфут и му показа писмото, практически преди той да си е свалил млекарската шапка.

— Какво според теб иска тя от нас? — поинтересува се татко.

— Не знам, но според мен е решила да плати на г-н Лайтфут да ни бъде личен бригадир по ремонтите.

Татко отново прочете писмото.

— За толкова стар човек притежава удивително добър краснопис. Все съм си мислел, че ще криви буквите... — той подъвка долната си устна и бе достатъчно да го наблюдавам, за да знам, че започва да се настройва на въпреки. — Знаеш ли, никога не съм виждал Дамата отблизо. Срещал съм я на улицата, но... — той поклати глава. — Не, не мисля, че ми се ходи на гости при нея.

— Какво си си *наумил*? — попита недоверчиво мама. — Дамата желае да ни види в дома си.

— Не ми пука — татко ѝ върна писмото. — Аз няма да ида.

— Защо, Том? Кажи ми поне една разумна причина.

— По радиото в петък ще предават мача на Филитата с Пайрътс^[1] — каза той, докато се оттегляше в удобството на своя люлеещ се стол. — Това е достатъчна причина.

— Не смятам — отвърна мама, вирвайки брадичка.

И ето ни в рядък миг от живота: родителите ми, които според мен, се разбираха по-добре от деветдесет и девет процента от женените двойки в Зефир, си имаха определени проблемни теми.

Точно както няма съвършени хора, така няма и брак на двама несъвършени, който да си върви без поскърцване и запъване на зъбчатките от време на време. Виждал бях татко да лудва от гняв заради някакъв си изгубен чорап, когато всъщност беше ядосан, че не е получил повишение в мандрата. Бях виждал и обикновено кротката ми майчица да изпушва заради кална следа от ботуш на чистия под, но всъщност недоволството ѝ се коренеше в груба забележка на съсед. Така че, в тази оплетена мрежа от любезности и гневни бунтове, която познаваме като „живот“, се случваха и такива моменти като завихрящия се в родния ми дом скандал.

— Казваш го, защото е цветнокожа, нали? — нанесе първия удар мама. — Това е истинската причина.

— Не, не е.

— По този въпрос си гадняр досущ като баща си. Кълна се, Том...

— *Млък!* — изрева татко.

Дори аз се олюлях. Коментарът за дядко Джейбърд, расист колкото и магарешкият бодил е плевел, беше наистина много долен удар. Татко не мразеше цветнокожите, знаех го със сигурност, но моля ви, не забравяйте, че баща ми е бил отгледан от мъж, който цял живот всяка заран отдава чест на конфедеративното знаме и който смята черната кожа за знак на дявола. Баща ми влачеше ужасен товар, понеже обичаше дядко Джейбърд, но пък вярваше с цялото си сърце, и ме бе научил да вярвам и мен, че омразата спрямо други хора — все едно по каква причина — е грях Господен. Така че следващата му реплика имаше повече общо с гордостта, отколкото с всичко друго:

— Няма да приема и благотворителност от тази жена, да знаеш!

— Кори — каза ми мама, — струва ми се, че имаше домашно по математика, нали?

Прибрах се в стаята си, но това не означаваше, че не ги чувах и там.

Всъщност родителите ми не повишаваха особено глас, просто разговорът им бе напрегнат. Подозирах, че налягането се е повишавало от известно време и бе породено от най-различни обстоятелства — колата в езерото, стършелите по Великден, фактът, че татко не може да си позволи да ми купи ново колело, опасностите от наводнението. Докато слушах баща ми да обяснява на мама, че тя не може да му тури

въже на шията и да го завлече насила в дома на Дамата, останах с усещането, че всичко се свежда до този едничък факт: Дамата го плашеше.

— Няма начин! — упорстваше той. — Няма да ходя на гости на хора, които подхвърлят кости и се ровят в отдавна умрели животни и... — той е спря. Предполагам, бе осъзнал, че с тези думи описва дядко Джейбърд. Завърши унило: — Няма и това е!

Мама реши, че е докарала коня до задънена улица. Усетих го по начина, по който въздъхна.

— Ще ми се да ида да видя какво има да ни каже. Ако нямаш нищо против?

Тишина. После, по-тихичко, татко се съгласи:

— Аха, нямам нищо против.

— Ще ми се да взема и Кори.

Това предизвика нов изблик.

— Защо? Искаш да види какви скелети висят в гардероба на старицата? Ребека, не знам какво иска тя и не ме е *грижа*! Но тази жена си играе с особени кукли и с черни котки, и Бог знае с какво още! Не смятам, че трябва Кори да стъпва в дома й!

— Ето тук в писмото си тя моли да доведем и Кори. Виждаш ли?

— Виждам. И хич и не го разбирам, но ти казвам: не бива да се забъркваме с Дамата! Помниш ли Бърк Хечър? Навремето беше помощник-бригадир в мандрата — през петдесет и осма?

— Да.

— Бърк Хечър имаше навика да дъвче тютюн. Дъвчеше го на топчета и винаги плюеше. Много гаден навик, за който той почти не се усещаше и — но не смей да казваш никому за това! — на няколко пъти се е забравял и е плюл в бидона с млякото.

— О, Том! Не е възможно!

— Честна дума, така е. Та, един ден Бърк Хечър си вървял по „Мърчант Стрийт“. Тъкмо си бил подстригал косата при г-н Долар — а той имаше гъста, буйна копа коса, през която едва минава гребен — и се забравил и плюл на тротоара. Само дето тютюневата хрчка изобщо не стигнала до земята, понеже попаднала на обувките на Лунния човек. Разплескала се право върху носовете им. Не било нарочно, доколкото знам. Лунният човек просто си минавал оттам. Е, Бърк

имаше странно чувство за хумор и това му се сторило забавно. Започнал да се смее, право в лицето на жертвата си. И знаеш ли какво?

— Какво? — поинтересува се мама.

— Седмица по-късно косата на Бърк започна да пада.

— О, не го вярвам!

— Вярно е! — твърдостта в гласа на баща ми подсказваше, че поне той вярва в казаното с цялата си душа. — Не мина и месец, откакто Бърк Хечър изплюл тютюневата хрчка върху обувките на Лунния човек, и вече беше плешив като кристална топка! Започна да носи перука! Да, 'спожо, перука! За малко да полудее покрай тази история!

Можех да си представя как татко се навежда напред в креслото си, с тъй мрачно лице, че на мама ѝ се налага да стиска зъби, за да не избухне в смях.

— И ако не смяташ, че Дамата има нещо общо с това, значи не си добре! — додаде той.

— Том, кълна се, не съм знаела, че толкова силно вярваш в окултното!

— Вяра-шмяра! Видях плешивата тиква на Бърк! Да му се не види, мога да ти разкажа още куп неща, които съм чувал за тази жена! За жаби, изскачащи от устите на хората и за змии в купи със супа и... о, не! И с крак не стъпвам в нейната къща!

— А какво ще правим, ако тя ни се ядоса, задето не сме я навестили? — поинтересува се мама.

Мълчанието се проточи.

— Мислиш ли, че би могла да ни наложи проклятие, ако не заведе Кори да я види?

Ясно ми беше от тона на гласа ѝ, че мама лекичко се подиграва на татко. Но все пак той не ѝ отговори и явно бе започнал да умува върху потенциалните катастрофи, очакващи ни, ако не се подчиним на Дамата.

— Мисля, че е по-добре да ида и да взема и Кори — настоя мама. — Дай покажа, че я уважаваме. Пък и не ти ли е поне мъничко любопитно по каква причина ѝ е потрябвало да се среща с нас?

— Не!

— Поне съвсем мъничко?

— Боже — каза татко след нова пауза за размисъл, — способна си да оспориш и брадавиците на жаба! Пък и Дамата сигурно си има цели бутилки с брадавици, в комплект с нейния прах от мумии и прилепови криле!

В резултат на всичко това в петък вечер, щом слънцето започна да се спуска зад потъмняващата земя и по улиците на Зефир лъхна студен вятър, ние с майка ми се качихме в пикапа и напуснахме къщата. Татко остана у дома, с радио, настроено на бейзболния мач, който очакваше, но бях убеден, че духом е с нас. Той просто не искаше да прави грешки и да обиди Дамата, образно казано. Трябва да призная, че и аз не бях много спокоен; под бялата си риза и вратовръзката, която мама ме беше накарала да сложа, нервите ми се опъваха доста бързо.

В Брутън още кипеше труд, тъмнокожите режиха дъски и сковаваха наново къщите си. Преминахме през търговската зона на градчето — малко каре с бръснарница, зарзаватчийница, магазин за обувки и друг за дрехи, както и други търговии, поддържани от местните. Мама зави по „Джесъмн Стрийт“ и в края на улицата спря пред къща, в която във всички прозорци грееха лампи.

Малката къщурка, както вече съм споменавал, беше боядисана във вихрушка от оранжево, пурпурно, червено и жълто. Отстрани бе издигнат гараж, където, предположих, се пазеше обсипаният с мъниста понтиак. Дворът беше спретнато окосен, а от тротоара към стъпалата на верандата водеше наслана с камъни пътека. Къщата не изглеждаше нито страшна, нито като замък на благородник; беше си просто дом и, като изключим наметката и от множество цветове, много приличаше на останалите сгради по протежение на улицата.

И все пак се запънах, когато мама заобиколи пикапа и ми отвори вратата.

— Хайде! — подкани ме тя. Гърлото ѝ бе стегнато, макар по лицето ѝ да не личеше колко е нервна. Носеше една от най-хубавите си неделни рокли и чудесните си неделни обувки. — Почти седем е!

Седем, казах си. Не се ли предполагаше това да е вуду число?

— Може би татко е прав — заявих. — Може би не трябва да го правим.

— Няма нищо страшно. Виж, че лампите светят!

Ако се очакваше от това да ми олекне, номерът не действа.

— Няма от какво да се страхуваш — увери ме мама.

Това идваше от устата на жена, която трепереше, че сивата изолация, която наскоро бяха нанесли на покрива на началното училище, може да бъде вредна за дробовете.

Чухме приглушен разговор и стъпки. Хрумна ми, че времето, в което можехме да избягаме, изтича. Мама ме обгърна с ръка и ми се стори, че усещам ударите на сърцето ѝ. След това дръжката на вратата се завъртя, самата врата се отвори и домът на Дамата се разкри пред нас. Касата от край до край се изпълни от висок, широкоплещест чернокож господин, издокаран в син костюм, бяла риза и вратовръзка. Струваше ми се едър и масивен като черен дъб. Имаше ръце, с които вероятно би могъл да троши топки за боулинг. Част от носа му май бе отрязана с бръснач. Веждите му се сливаха една с друга, гъсти като козината на върколак.

Казано със седем мистични думи: направо оцапах гащите от страх пред него.

— Ами... — поде мама и си изгуби мисълта. — Ами...

— Влизайте направо, 'спожо Макенсън! — мъжът се усмихна.

Озарено от усмивката, лицето му престана да изглежда тъй страховито и доби по-дружелюбен вид. Но гласът му беше дълбок като църковна камбана и вибрираше в костите ми. Мъжът отстъпи встрани и мама ме хвана за ръката и ме извлече през прага.

Вратата се затвори зад гърбовете ни.

На входа ни приветства млада жена с кожа с цвят на мляко с шоколад. Имаше лице със сърцевидна форма и сърнешки очи, улови майка ми за ръката и каза с усмивка:

— Аз съм Амелия Дамаронде, и мноу се радвам дсъ видим!

На ръцете ѝ чак до лактите бяха надянати звънтящи гривни, а по ръба на всяко от ушите ѝ имаше по пет златни игли.

— Благодаря. Това е синът ми, Кори.

— О, значи това е младежът! — Амелия Дамаронде насочи вниманието си към мен. Тя имаше електрическо излъчване, от което добивах усещането, че въздухът помежду ни е зареден. — Удоволствие е да се запозная и с теб. Това е съпругът ми, Чарлз...

Едрият мъж ни кимна. Амелия му стигаше горе-долу до мишниците.

— Ние се грижим за делата на Дамата — уточни тя.

— Ясно — мама все още ме стискаше за ръката, макар че аз открито се оглеждах наоколо. Умът е странно място, нали? Той изплита паяжини там, където няма паяци и поставя мрак там, където грее светлина. Дневната в дома на Дамата не беше свърталище на дявола, не се забелязваха нито купища черни котки, нито клокащи гърнета. Беше си просто стая със столове, диван и малка масичка със сувенирчета, имаше също и лавици с книги и на стените — поставени в рамки живописни картини. Една от тях прикова вниманието ми: на нея се виждаше лицето на чернокож младеж с очи, стиснати или в страдание, или от екстаз. Главата му бе увенчана с корона от тръни.

Никога дотогава не бях виждал чернокож Иисус и това зрелище едновременно ме вцепени и ведно с това озари място в ума ми, за което не бях знаел, че се нуждае от светлина.

Внезапно Лунният мъж изникна от един коридор и влезе в стаята. Да го видим тъй отблизо стресна както мама, така и мен. Той носеше светлосиня риза с навити ръкави и бе надянал черни панталони с тиранти. Тази вечер бе окичен само с един часовник и под ризата се забелязваше белият ръб на тениска наместо веригата и голямото му разпятие. Не носеше и цилиндъра си — над лицето му изпръскана военна зона от бледожълто и абаносовочерно продължаваше нагоре по високото му чело и навлизаше в шапката от бели къдрички. Бялата му брада беше заострена и леко се извиваше напред. Тъмните му, оградени от бръчици очи, се спряха първо на майка ми и после на мен, след което Лунният човек се усмихна леко и кимна. Вдигна един тънък пръст и ни посочи към коридора.

Беше време да се срещнем с Дамата.

— Тя не се чувства добре — каза ни Амелия. — Д-р Париш ѝ е предписал купища витамини.

— Не е нещо сериозно, нали? — попита мама.

— Дъждът е влязъл в дробовете ѝ. Тя не се справя особено добре във влажно време, но сега, когато слънцето отново се показва, вече се чувства по-здрава.

Стигнахме до една врата. Лунният човек я отвори. Раменете му бяха крехки и превити. Отвътре ми лъхна на прашни виолетки.

Амелия надникна първа.

— 'спожо? Гостите ви са тук!

В стаята изшумоляха чаршафи.

— Моля — разнесе се треперливият глас на старица — покани ги да влязат!

Майка ми си пое дъх и прекрачи в стаята. Принуден бях да я последвам, понеже ме стискаше за ръката. Лунният човек остана отвън, а Амелия каза:

— Ако имате нужда от нещо, просто ме повикайте! — и след това внимателно затвори вратата.

И ето ни пред Дамата.

Тя лежеше на легло с бяла метална рамка, гърбът ѝ бе намерил опора във везана възглавница, а горният чаршаф бе придърпан над гърдите ѝ. Стените в спалнята ѝ бяха изрисувани със зелени треви и клонки, и като изключим тихото бръмчене на вентилатор, човек би могъл да си представи, че се намира в екваториална джунгла. На масичката до леглото гореше електрическа лампа, до която бяха струпани списания и книги, и на удобно за Дамата разстояние се намираха и очила с бяла рамка.

В течение на няколко секунди Дамата просто се взираше в нас, а ние пък се взирахме в нея. Тя изглеждаше почти синьо-черна на фона на бялото легло и на лицето ѝ нямаше и инч, лишен от бръчки. Напомняше ми за онези кукли от ябълки, чиито лица се спаружват на силното обедно слънце. Бях виждал шепи пресен сняг, остъргани от тръбите на Ледената къща — пухкавият облак на косата на Дамата бе по-бял. Тя носеше синя нощница, презрамките на която обкрачваха кокалестите ѝ рамене, а ключицата ѝ изпъкваше в толкова ясен релеф над кожата, та чак да ти се стори, че сигурно е болезнено. Същото се отнасяше и за скулите ѝ — те изглеждаха толкова остри, че да разрежат праскова. Честно да си призная обаче, ако не притежаваше една своя основна черта, Дамата щеше да изглежда просто като древна, слаба като вейка чернокожа, чиято глава трепери в леки тикове.

А очите ѝ бяха зелени.

И нямам предвид позеленели от старост. Имам предвид, че бяха с цвета на светли изумруди, от онзи тип бижута, каквито Тарзан често дири в изгубените градове в Африка, където приключенства. Очите на Дамата бяха сияйни, пълни с уловена и горяща светлина, и когато надникнеш в тях ти се струваше, че самата сърцевина на душата ти може да бъде отворена с рязко дръпване като консерва със сардини и съдържанието ѝ — откраднато изпод носа ти. И нищо чудно да не

възразиш срещу това, а да го пожелаеш от сърце. Никога не бях виждал подобни очи, и не съм виждал втори такъв чифт. Те ме плашеха, но не можех да спра да ги гледам, понеже красотата им бе като на диво животно, което много внимателно трябва да се следи през цялото време.

Дамата примигна и сбръчканата ѝ уста разцъфна в усмивка. Ако зъбите на венците ѝ не бяха нейните собствени, значи носеше отлична протеза.

— Изглеждате чудесно и двамата! — каза тя с треперещия си глас.

— Благодаря, госпожо! — съумя да отговори мама.

— Съпругът ти не е тук.

— Ами... не, той... слуша бейзболен мач по радиото.

— Това ли беше извинението му, госпожо Макенсън? — Дамата вдигна белите си вежди.

— Аз... не разбирам какво имате предвид.

— Някои хора — уточни Дамата — се страхуват от мен. Чудно как да го разбира човек? Да се боят от една старица през сто и шестата ѝ година! А ето ме, лежа си тук и дори не мога да си задържа вечерята, като я хапна! Обичате ли съпруга си, госпожо Макенсън?

— Да, обичам го. Много.

— Това е добре. Любовта е силна и може да те преведе през много неприятности. А аз съм тук да ти кажа, мило, че човек минава през много, много неприятности, докато стане на моите години... — зелените, прелестни и страховити очи върху сбръчканото абаносово лице насочиха пълната си сила към мен. — Здравей, млади човече! — каза ми Дамата. — Помагаш ли на мама из къщи?

— Да, 'жо! — прозвуча като шепот. Гърлото ми беше пресъхнало.

— Бършеш ли чиниите? Разтребваш ли си стаята? Метеш ли верандата?

— Да, 'жо!

— И добре правиш! Но се обзалагам, че никога не ти се е налагало да използваш метла по начин като този в дома на Нила Кастил, а?

Преглътнах с усилие. Сега и двамата с мама знаехме за какво иде реч.

Дамата се усмихна.

— Как ми се ще да съм била там! О, как ми се ще!

— Нила Кастил ли ви каза? — попита мама.

— Разбира се. Освен туй си поговорих продължително и с малкия Гейвин — погледът на Дамата остана втренчен в мен. — Спасил си живота на Гейвин, млади момко. Знаеш ли какво означава това за мен?

Поклатих глава.

— Майката на Нила, Бог да я пази, ми беше добра приятелка. Може да се каже, че осинових момичето. Приемам малкия Гейвин за свое правнуче. Пред него се простира чудесен живот. А ти му помогна да стигне до него.

— Аз просто... гледах да не бъда изяден самият аз — признах.

Дамата се засмя — прозвуча като хъхрене.

— Да прогониш звяра с метла! Леле, леле! Той си мисли, че е такъв як стар злодей, че може да изплува право от оная ми ти река и да си грабне пиршеството! Но ти си бил твърде голяма хапка за неговата уста, нали?

— Той изяде едно куче — споделих.

— Аха, така прави той — съгласи се Дамата и кикотът ѝ затихна. Сплете тънките си пръсти над стомаха си. Погледна към майка ми. — Сторила си добро на Нила и татко ѝ. Ето защо, ако някога потрѣбва нещо да се оправя, просто се обади на г-н Лайтфут и готово. Момчето ти е спасило живота на Гейвин. Ето защо бих искала да му подаря нещо, ако ми позволиш.

— Не е необходимо.

— Няма нищо необходимо — възрази Дамата с припламнало за миг раздразнение, което ми вдъхна представата, че цялата е горяла, когато е била млада. — Ето защо избрах да го сторя.

— Добре — прие майка ми, щателно умиловивена.

— Млади човече? — погледът на Дамата отново се прехвърли върху мен. — Какво би желал да получиш?

Обмислих въпроса и попитах:

— Всичко ли мога да поискам?

— В разумни граници — уточни мама.

— Всичко — отвърна Дамата.

Помислих още малко, но решението не беше особено трудно.

— Колело. Ново колело, което никога не е принадлежало другиму.

— Нов велосипед... — Дамата кимна. — И да си има фар, нали?

— Да, 'спожо.

— И с тромба?

— Може — съгласих се.

— И да бъде бързо, нали? По-бързо от котка, катереща дърво?

— Да, 'спожо! — вече бях започнал да се вълнувам. —
Определено!

— Тогава ще го имаш! Веднага щом успея да вдигна старите си кокали от леглото!

— Ужасно мило от Ваша страна — обади се мама. — Оценяваме жеста ви. Но ние с бащата на Кори можем да идем да харесаме колело в магазина, ако...

— Няма да е магазинско — прекъсна я Дамата.

— Моля? — изуми се мама.

— Няма да е от магазина — домакинята ни замълча за момент, за да се убеди, че мама я е разбрала. — Купените от магазина не са достатъчно добри. Не са достатъчно специални. Млади момко, ти желаеш истинско специално колело, нали?

— Ами... готов съм да взема каквото има, 'спожо!

При тези ми думи Дамата се разсмя отново.

— Какъв си ми малък джентълмен! Да, сър, ние с г-н Лайтфут ще поумуваме и ще видим какво ще излезе от тази работа. Това устройва ли те?

Казах, че ме устройва, макар че не разбирах напълно как това ще ми донесе чисто ново колело.

— Ела по-близо! — каза ми Дамата. — Ето оттук, наистина близо!

Мама ме пусна. Пристъпих към леглото и онези ми ти зелени очи грейнаха право пред мен като се озоваха право пред мен, ярки като газеничета.

— Какво обичаш да правиш, освен да караш колело?

— Обичам да играя бейзбол. И да чета. И обичам да пиша разкази.

— Да пишеш *разкази*? — Дамата отново вдигна вежди. — Леле, леле! Значи си имаме цял *писател*?

— Кори винаги е харесвал книгите — обясни мама. — Пише малки разказчета за каубои, детективи и...

— Чудовища — допълних аз. — Понякога.

— Чудовища — повтори Дамата. — Писал ли си за Стария Мойсей?

— Може и да пиша за него.

— Смяташ ли да напишеш книга някой ден? Например за този град и всичките му жители?

Свих рамене:

— Не знам.

— Погледни ме — настоя старицата.

Така и сторих.

Тя уточни:

— Вгледай се в мен!

Така и сторих.

И тогава се случи нещо странно. Тя започна да говори и докато говореше, въздухът между нас сякаш потрепваше от перлено сияние. Очите ѝ бяха уловили моите; не можех да отклоня поглед.

— Наричали са ме чудовище — каза Дамата. — Наричали са ме и по-лоши неща. Видях да убиват майка ми, не съм била много по-голяма от теб тогава. Уби я жена, която я ревнуваше заради дарбата ѝ. Заклех се, че намеря тази жена. Тя носеше червена рокля и носеше на рамото си маймунка, която ѝ казваше разни неща. Името на жената бе ЛаРуж^[2]. Търсенето ѝ отне целия ми живот. Била съм в Града на прокажените — Лепърсвил — и съм гребала с лодка между наводнени имения... — в трепкащата омара бръчките се посипаха от лицето на Дамата. Тя се подмладяваше право пред очите ми. — Видях да крачат мъртъвци и най-добрият ми приятел имаше люспи и пълзеше по корем... — лицето ѝ продължаваше да младее. Красотата му направо ме изгаряше. — Видях майстора на маски. Плюх в окото на Сатаната и танцувах в залите на Тъмното общество... — тя беше момиче с дълга черна коса, с високи и горди скули, с остра брадичка и ужасяващи от спомените очи. — *Поживях* си — каза Дамата с високия си, силен глас — колкото за сто живота, и още не съм мъртва. Виждаш ли ме, млади момко?

— Да, 'спожо! — отвърнах и се чух като от огромно разстояние. — Виждам ви.

Магията се разчупи, бърза като удар на сърцето. В един миг гледах прелестна млада жена, а в следващия я замени Дамата в днешния ѝ вид, на сто и шест години. Жаравата в очите ѝ бе поизстинала, но въпреки това мен ме тресеше.

— Може някой ден да напишеш моята история — каза ми Дамата. Прозвуча по-скоро като нареждане, а не като предположение. — А сега защо не излезеш от стаята и не отидеш при Амелия и Чарлз, докато поговоря с майка ти?

Отвърнах, че така ще сторя. Докато вървах покрай мама към вратата, краката ми се подгъваха като гумени. Под яката ми се стичаше пот. На прага ме сполетя мисъл, която ме накара да се обърна към леглото.

— Извинете, 'спожо? — осмелих се. — Дали... може... да ми помогнете да мина класното по математика? Имам предвид с магическо питие или нещо подобно?

— *Кори!* — скара ми се мама.

Но Дамата просто се усмихна. Каза:

— Млади момко, мога, разбира се. Кажи на Амелия да ти даде глътка от Отвара номер девет. След това върви у дома и *учи усърдно*, по-усърдно, отколкото си го правил досега. Толкова усърдно, че да бориш 'ритметиките дори насън! — тя вдигна показалец. — Това ще свърши работа.

Излязох от стаята и затворих вратата, нетърпелив да опитам магия.

— Отвара номер девет? — вдигна вежди мама.

— Чаша мляко с малко индийско орехче в него — обясни Дамата. — Ние с Амелия имаме цял списък с отвари, намислени за хора, които се нуждаят от малко допълнителна смелост или увереност, или нещо друго.

— Така ли стават всичките магии?

— Повечето. Просто даваш на хората ключове, с които успешно да отворят собствените си ключалки — Дамата наклони глава на една страна. — Но има и други видове магия. Ето защо трябва да си поговорим двете.

Майка ми остана безмълвна, без да разбира какво ще последва.

— Напоследък сънувам — обясни старицата. — Сънувам и насън, и когато съм будна. И от другата страна има вълнение, да знаеш.

— Другата страна ли?

— Там, където отиват мъртвите — поясни старицата. — От другата страна на реката. Не Текумзе. Широката, тъмна река, където не след много дълго ще ида и аз. След това ще погледна назад, ще се изсмея и ще река: „И за това ли била цялата *джабала*?“

Мама поклати глава, все още без да знае какво става.

— И оттам има вълнение — продължи Дамата. — В земите на живите и в земите на мъртвите. Знаех си, че нещо не е наред още когато Дамбала отказа храната си. Джена Велвадийн ми каза какво е станало в църквата ви на Великден заранта. И това е било дело на духовете.

— Бяха стършели — заяви мама.

— За вас — стършели. За мен — вест. Някой от другата страна се разкъсва от ужасна болка.

— Не раз...

— ... разбирам — завърши Дамата вместо нея. — Знам, че е така. Понякога и аз не съм наясно. Но познавам езика на болката, госпожо Макенсън, той ми е майчин... — старицата се пресегна към масичката до леглото, отвори едно чекмедже и извади оттам лист изящна хартия. Даде го на майка ми. — Познато ли ти е?

Мама се взираше в листа. На него с молив бе нарисувана глава — череп, както изглеждаше, с чифт крила, изникващи от слепоочията му.

— В съня си виждам мъж с тази татуировка на рамото. Виждам чифт ръце, и едната държи бейзболна бухалка, облепена с черно тиксо — ние я наричаме костотрошачка — и в другата стиска жица. Чувам гласове, но не мога да отгатна какво се казва. Някой вика, освен това много силно свири музика.

— Музика? — мама бе настръхнала цялата, разпознала крилатия череп по разказите на татко за трупа в колата.

— Или е плоча — уточни Дамата, — или някой изкарва душата на пианото си. Казах на Чарлз. Той ми спомена за една статия, която прочел през март в „Джърнъл“. Съпругът ти е бил човекът, видял мъртвец да потъва в Саксън Лейк, нали така?

— Да.

— Това дали има нещо общо?

Мама си пое дълбоко дъх, задържа го и после го изпусна.

— Да — потвърди.

— Така си и мислех. Съпругът ти добре ли спи?

— Не. Той... има сънища. За езерото и... за мъжа на дъното.

— Опитвах се да стигна до съпруга ти — каза Дамата. — Да привлече вниманието му. Аз просто прихващам съобщението, като на дуплекс на телефон.

— Съобщение ли? — попита мама. — Какво съобщение?

— Не знам — призна Дамата, — но такава ужасна болка несъмнено може да побърка всекиго...

Сълзи започнаха да замъгляват очите на мама.

— Не мога... не съм... — тя замлъкна и сълзите потекоха по дясната ѝ буза като живак.

— Покажи му тази рисунка. Кажи му да дойде да ме види, ако иска да говорим за нея. Кажи му, че знае къде живея.

— Няма да дойде. Страхува се от теб.

— Ти му предай, че това чудо може да го разкъса на парчета, ако не се погрижи да го уреди. Кажи му, че надали друг може да му стори повече добро от мен.

Мама кимна. Сгъна на четири листчето от тефтерче и го стисна здраво.

— Избърши си очите — посъветва я Дамата. — Нали не искаш да разстроиш младежа си?

Когато майка ми успя да се вземе що-годе в ръце, Дамата изсумтя удовлетворено:

— Браво на теб! Хайде, виж се каква си хубавица! А сега върви да кажеш на твоя млад господин, че ще си има ново колело веднага, щом намеря време за него. Внимавай и да си учи уроците! Отвара номер десет не работи, ако мама или татко не са насреща да осигурят време за учене.

Майка ми благодари на Дамата за любезността ѝ. Каза, че ще говори с татко да дойде да я посети, но не може да обещае нищо.

— Той ще дойде, когато стане време — отвърна Дамата. — А ти се грижи за себе си и за семейството си!

Ние с мама напуснахме къщата и отидохме до пикапа. По въгълчетата на устата ми още имаше капчици от Отвара номер десет. Чувствах се готов да изям учебника по математика с кориците.

Напуснахме Брутън. Реката течеше спокойно в коритото си. Нощният бриз полъхваше леко между дърветата, а в прозорците на

къщите грееха лампи, под които обитателите им довършваха вечерята си. В главата ми се въртяха две неща: гордото прелестно лице на младата жена със зелените очи и ново колело с тромба и фар.

Майка ми си мислеше за мъртвеца, чийто труп лежеше на дъното на езерото, но чийто дух витаеше в сънищата на баща ми и сега — също и в сънищата на Дамата.

Лятото стремително приближаваше и ароматът му — орлови нокти и виолетки — обгръщаше света.

Някъде в Зефир засвири пиано.

[1] „Филаделфия Филис“ (*„Philadelphia Phillies“*) — бейзболният отбор на „Филитата“ завършва втори в първенството през 1964 г., с 90 спечелени и 70 загубени мача; „Питсбърг Пайрътс“ (*„Pittsburgh Pirates“*) — отборът на Пиратите завършва шести в Националната лига през 1964 г. Том Макенсън обаче лъже или се заблуждава: „Филис“ и „Пайрътс“ играят на 26, 27 и 28 май (вторник, сряда и четвъртък), но в петък — 29 май — „Филис“ имат мач с „Хюстън Колтс“. ↑

[2] ЛаРуж (*LaRouge*, фр.) — Червената. ЛаРуж участва по-сериозно и в други книги на МакКамън, например „Аз пътувам нощем“ (*„I Travel By Night“*), където става ясно, че е вампирка и предводителка на клан на вампири. ↑

**ДВЕ
ЛЯТО НА ДЯВОЛИ И АНГЕЛИ**

1.

ПОСЛЕДНИЯТ УЧИЛИЩЕН ДЕН

Цък... цък... цък...

Въпреки твърденията на календара, винаги съм смятал последният училищен ден за първи ден на лятото. Слънцето стабилно ставаше все по-горещо и зависваше за по-дълго в небесата, земята се раззеленяваше и небето се изчистваше от всички облаци, освен най-пухкавите, жегата пъхтеше за внимание като куче, което знае, че денят му е настъпил, окосяваха бейзболното игрище и минаваха с бяло линиите му, боядисваха и напълваха плувния басейн, а нашата класна учителка — г-жа Селма Невил — започваше да обяснява каква славна година е било и колко много сме научили, а ние — учениците, минали през игленото ухо на класните за годината, седяхме с едно око постоянно втренчено в часовника.

Цък... цък... цък...

Прикован в чина си, разположен по азбучен ред между Рики Лембек и Дина Макърди, с половин ухо слушах речта на учителката, а душата ми копнееше най-сетне тя да свърши. Главата ми беше пълна с думи. Имах нужда да изтърся поне част от тях в яркия летен въздух. Но до последния звънец ние принадлежахме на г-жа Невил и трябваше да седим и да страдаме, докато времето не ни спаси като Рой Роджърс^[1], препускащ през билото на хълма.

Цък... цък... цък...

Имай милост?

Думите бяха навън, очакваха ме зад квадратните прозорци с метални рамки. Нямаше как да знам предварително какви приключения ще преживеем с приятелите ми през лятото на 1964-та, но знаех, че летните дни ще са дълги и лениви, и когато накрая слънцето предаде поста си на небето, цикадите запоят и светулките подемат вихрения си танц, а ние нямаме поставени домашни, то — о! — ще си прекарваме прекрасно. Бях се справил с класното по математика и се бях измъкнал — със средно С-минус^[2], ако трябва да си признаем честно — от зейналия капан на лятното училище. И

докато с приятелите ми се наслаждавахме на удоволствията си, тичайки в царството на свободата, от време на време щяхме да се поспираме и да ожалим съкафезниците от лятното училище — затвор, на който бе осъден Бен Сиърс миналата година — и щяхме да им пожелаваме късмет, защото времето напредваше без тях и животът им изтичаше похабен.

Цък... цък... цък...

Времето: кралят на жестокостта.

Откъм коридора се разнесе движение и шумолене, последвано от смях и викове на чиста, кипяща радост. Някой от другите учители бе решил да пусне класа си по-рано. Вътрешностите ми се свиха от тази несправедливост. Но г-жа Невил, която носеше слухов апарат и имаше оранжева коса, макар да беше на поне шейсет години, продължи да говори, сякаш зад вратата не се долавяха звуците от нечие бягство. И тогава осъзнах: тя не искаше да ни пуска. Искеше да ни задържи до последния възможен момент не от някаква учителска злоба, а може би защото си нямаше никой у дома, при когото да се завърне, а лятото самичък не е никакво лято.

— Надявам се, момчета и момичета, да не забравяте да посещавате библиотеката през ваканцията! — обясняваше в момента г-жа Невил. Гласът ѝ бе мек, но когато се разстроеше, бе способна да хвърля огън и жупел, пред които падналият неотдавна метеорит изглеждаше като божа кравичка. — Не бива да спирате да четете само защото училището е свършило! Мозъците ви трябва да бъдат използвани. Така че да не забравите как се мисли по времето, когато септември дой...

ДЗЪРРРРРРРРР!

Всички скочихме на крака като части от едно голямо, гърчещо се насекомо.

— Почакайте малко! — спря ни г-жа Невил. — Само секунда. Още не съм ви освободила!

О, какво мъчение само! Г-жа Невил, казах си в този миг, сигурно имаше таен живот, в който късаше крилцата на мухите!

— Ще напуснете кабинета ми — обяви тя — като млади дами и господа. Заедно, под строй. Господин Алкът, моля води класа!

Е, поне се движехме. И точно тогава, докато класната стая се изпразваше и по коридорите отекваха диви викове, г-жа Невил се

обади:

— Кори Макенсън? Ела при бюрото ми, ако обичаш!

Сторих го, бунтувайки се вътрешно. Учителката ми се усмихна с уста, която приличаше на зейнала чанта с червен ръб. Каза ми:

— Е, какво, не се ли радваш, че се реши да се посветиш на математиката си?

— Да, госпожо.

— Ако беше учил така упорито цяла година, сигурно щеше да получиш почетен медал.

— Да, госпожо...

Твърде зле, че не бях получил чаша Отвара номер десет през есента, казах си.

Класната стая бе празна. Екотът в коридорите заглъхваше. Подушвах тебеширен прах, чили от столовата и стружки от острилка за моливи — призраците вече бяха започнали да се събират.

— Харесва ти да пишеш, нали? — попита ме учителката, надничайки към мен над бифокалните си очила.

— Май да.

— Ти пишеш най-добрите есета в класа и получи най-високата оценка по правопис. Чудех се дали ще участваш в конкурса тази година.

— Конкурс ли?

— Състезанието по писане — уточни г-жа Невил. — Сещаш се — Съветът по изкуствата го организира всеки август.

Не се бях замислял. Съветът по изкуствата, председателстван от г-н Гроувър Дийн и г-жа Евелин Пратмор, спонсорираше конкурс за есе и за кратък разказ. Победителите получаваха паметен плакет и се очакваше да прочетат произведенията си по време на обеден прием в библиотеката. Свих рамене. Разкази за призраци, каубои, детективи и чудовища от далечния космос май не се смятаха за годни за печелене на конкурси — те си бяха нещо, което пишех заради себе си.

— Добре ще е да помислиш по въпроса — продължи г-жа Невил. — Умееш да боравиш с думите.

Свих рамене отново. Наистина е много притеснително усещане учителката да ти говори като на нормален човек.

— Пожелавам ти приятно лято! — додаде г-жа Невил и аз осъзнах внезапно, че съм свободен.

Сърцето ми беше като жабче, изскокнало от мътната вода право на яркото слънце. Казах:

— Благодаря! — и хукнах към врата.

Преди да изляза обаче, погледнах към учителката. Тя седеше на бюро, по което нямаше листове, нуждаещи се от оценяване и учебници с уроци за преподаване. На бюрото, освен дневника и острилката за моливи, която в скоро време нямаше да дъвче графити, нямаш нищо друго, освен червената ябълка, донесена подарък от Пола Ърскин. Видях г-жа Невил в рамка от слънчеви лъчи да посяга към ябълката и да я вдига като на забавен кадър. След това се взря в стаята над празните чинове с издялани по тях инициали на поколенията, преминали през това място като вълна, носеща се към бъдещето. Г-жа Невил внезапно ми се стори ужасно стара.

— Пожелавам ви приятно лято, госпожо Невил! — казах ѝ от прага.

— Сбогом! — отвърна тя и ми се усмихна.

Хукнах по коридора, а в ръцете ми не тежаха учебници и в мислите ми не витаеха факти и числа, цитати и дати. Изтичах под златната слънчева светлина и лятото ми започна.

Все още бях без колело. Бяха минали почти три седмици, откакто с мама бяхме ходили на гости на Дамата. Продължавах да тормозя майка ми да ѝ се обадим, но тя ме увещаваше да съм търпелив и че ще получа новото колело, когато му дойде времето и нито минута преди това. Мама и татко бяха говорили продължително за Дамата, докато седяха на верандата в синия здрач, и предполагам, че не трябваше да подслушвам, но чух татко да казва:

— Не ме интересува какво сънува тя. Няма да отида!

Понякога нощем се будех, чувайки татко да вика насън, а след това мама да се опитва да го успокои. Дочувах го да казва неща като „... в езерото...“ или „... долу в тъмното...“ и знаех какво се е впило в съзнанието му като черна пиявица. Татко беше започнал да избутва настрани чинията си на вечеря, макар да е още полупълна, което си беше пряко нарушение на политиката му на „изяж си всичко, Кори, понеже в Индия децата гладуват!“ Бе започнал да отслабва и се налагаше да затяга все повече колана на работните си панталони. Лицето му също бе започнало да се променя: скулите му ставаха по-остри, очите му потъваха в орбитите си. Той слушаше много бейзбол

по радиото и гледаше мачове по телевизията, и все по-често заспиваше в креслото си с отворена уста. Насън на лицето му се изписваха гримаси.

Започвах да се боя за него.

Убеден бях, че разбирам какво измъчва баща ми. Не беше просто фактът, че е видял мъртвец. Не беше дори фактът, че мъртвецът е бил убит, понеже и преди в Зефир бе имало убийства, слава Богу — малко на брой. Мисля, че зловещия начин, по който бе осъществено убийството, бруталното студенокръвие... това гризеше отвътре душата на татко. Той беше умен човек, даже може да се каже мъдър за много неща, умееше да различава доброто от злото и държеше на думата си, но в много отношения беше и наивен в представата си за света. Не мисля, че някога е вярвал, че в Зефир може да се корени зло. Представата, че събрат — човешко същество — може да бъде пребито и удушено, приковано към волана на кола и лишено от праведно погребение в Божията земя — цялото това ужасно нещо се бе случило право в собствения му роден град, където той се е родил и е израсъл, и го бе наранило дълбоко. Навярно дори бе счупило нещо, което той не можеше да поправи самичък. Може и да беше, понеже убитият сякаш нямаше минало и на запитванията на шериф Еймъри не бе отвърнал никой.

Една нощ чух през стената татко да казва на мама:

— Той все трябва да е имал живот! Не може да е нямал жена или деца, или братя и сестри? Не е ли имал родители? За Бога, Ребека, той трябва да е имал *име*! Кой е бил? И откъде е дошъл?

— Да го узнае е работа на шерифа.

— Джей Ти не може да открие нищо! Той се е предал.

— Според мен трябва да отидеш да се видиш с Дамата, Том!

— Не.

— Защо не? Видя рисунката. Знаеш, че татуировката е същата. Защо поне не поговориш с нея?

— Защото... — той се спря и можех да позная, че рови в себе си за отговор. — Защото не вярвам в нейния вид магия, ето затова. Всичко е фалшив номер. Тя сигурно е прочела за татуировката в „Джърнъл“.

— Не беше описана толкова подробно във вестника. Знаеш го. А и тя каза, че чува гласове и свирене на пиано, и е видяла чифт ръце. Иди да поговориш с нея, Том. Моля те, иди!

— Тя няма какво да ми каже — заяви татко твърдо. — Поне не и нещо, което искам да чуя.

Така че положението си остана същото, а в сънищата на баща ми витаеше призрак на удавник без име.

В този първи летен ден обаче аз не си мислех за нищо подобно. Не се и сещах за Стария Мойсей, за Среднощната Мона или за мъжа с шапката със зелено перо. Планирах само как ще се събера с приятелите си за онова, което се бе превърнало в наш празничен ритуал.

От училище тичах до къщи. Ребъл ме чакаше на предната веранда. Казах на мама, че ще се върна след малко и след това хукнах в гората зад къщата ни, плътно следван от кучето. Гората беше зелена и славна, топъл бриз люлееше листака и дърветата, а яркото слънце достигаше до долу, насечено на парчета. Стигнах до горската пътека и я последвах навътре в гъсталака, а Ребъл се отклони да изкатери една катерица на дърво, преди да се върне. Отне ми десетина минути да мина през гората и да стигна до широка зелена поляна, която се простираше на полегат склон на хълм, под който се простираше Зефир. Приятелите ми, които бяха дошли на колела, вече ме чакаха с техните кучета — Джони Уилсън с големия червен Чийф^[3], Бен Сиърс с Тъмпър^[4] и Дейви Рей Кълан с нашарения си с кафяви и бели петна Бъди^[5].

Тук вятърът беше по-силен. Вихреше се по диаметъра на поляната — щастлив кръг от летен въздух.

— Успяхме! — извика Дейви Рей. — Край на училището!

— Край на училището! — извика и Бен и се разподскача наоколо като пълен идиот, а Тъмпър джафкаше по него.

Джони просто се ухили и си остана втренчен в родното ни градче с озарено от слънцето лице.

— Готов ли си? — попита ме Бен.

— Готов! — отвърнах, а сърцето ми се разтуптя.

— Всички ли са готови? — провикна се Бен.

Готови бяхме.

— Да вървим тогава! Лятото започна!

Приятелят ми се затича по ръба на поляната в широк кръг, а Тъмпър се носеше след него. Последвах го, а Ребъл се щураше насам-

натам по петите ми. Джони и Дейви Рей се затичаха след мен, техните кучета също припкаха през поляната и се закачаха едно с друго.

Тичахме все по-бързо и по-бързо. Вятърът беше отпърво в лицата ни и после откъм гърба. Тичахме покрай поляната на здравите си млади крака, а вятърът ни говореше чрез боровите и дъбовете, които обрамчваха площадката ни за игри.

— По-бързо! — извика Джони, накуцвайки съвсем леко на кривия си крак. — Трябва по-бързо!

Продължавахме в същия дух, борехме се с вятъра и после летяхме пред него. Кучетата тичаха до нас, джафкайки от чистото щастие на движението. Слънцето хвърляше отблясъци по повърхността на река Текумзе, небето беше ясно и лазурно, а лятната горещина цъфтеше в дробовете ни.

Време беше. Всички знаехме, че е време.

— Бен е първи! — извиках. — Приготвя се! Пригооотвя...

Бен изкрещя. Крила изникнаха от плешките му и по време на израстването си разкъсаха гърба на тениската му.

— Крилата му се уголемяват! — казах аз. — Същият цвят като косата му са, и са схванати от дългата зима, но сега започват да се разтварят! Вижте ги само! Гледайте!

Краката на Бен се отлепиха от земята, а крилата му започнаха да го издигат нагоре.

— Тъмпър също излита! — казах. — Изчакай го, Бен!

Крилата на Тъмпър се разгънаха. Джафкайки нервно, кучето се издигаше под подметките на господаря си.

— Хайде, Тъмпър! — подкани го Бен. — Да вървим!

— Дейви Рей — казах. — Усещаш ли ги?

Много му се искаше. Наистина, само дето по мое мнение не беше готов.

— Джони! — казах на другия си приятел. — Твой ред е!

Крилата на Джони, когато експлодираха от плешките му, бяха бляскаво-черни. Той се издигна, а големият червен Чийф пляскаше до него. Погледнах нагоре към Бен, който вече се намираше на петдесет фута над земята и летеше като пълничък орел.

— Бен те надбягва, Дейви Рей! Виж го само къде е! Хей, Бен! Извикай Дейви Рей!

— Хайде, Дейви Рей! — викна Бен и се завъртя в пълен лупинг.
— Въздухът е просто чудесен!

— Готов съм! — каза Дейви Рей със стиснати зъби. — Готов съм!
Говори ми, Кори!

— Можеш да усетиш как започват да растат крилата ти, нали?
Да, виждам ги! Готови са да се покажат на свобода! Ето ги, ето ги!
Свободни са!

— Усещам ги! Усещам ги! — Дейви Рей се ухили с окъпано в пот лице. Изящните му махагонови крила започнаха да бият по въздуха и той се издигна в стойка на плувец.

Знаех, че Дейви Рей не се бои да лети; просто не бе идвал с нас през летата, когато бяхме идвали тук. Боеше се само от онзи пръв скок във вратата, когато се отлепяш от земята.

— Бъди идва след теб! — извиках, докато кафяво-белите петнисти крила на кучето уловиха вятъра. Бъди се понесе кучешката нагоре.

Собствените ми криле внезапно изригнаха от лопатките ми, разгъвайки се като кафяви знамена. Разкъсаха ризата ми, гладни за вятър. Усетих делириумът на свободата да олекотява костите ми. Когато започнах да се издигам, за няколко секунди ме овладя паника, сходна с първия летен скок в студените води на обществения басейн. Крилата ми бяха сгънати и спяха под плътта още от края на август, и макар да бяха трепвали веднъж-дваж около Хелоуин, Деня на благодарността, коледната и великденската ваканции, те бяха заспали и само сънуваха днешния ден. Усещах ги тежки и непохватни, и се чудех — както се чудех всяко лято, откакто бе започнал ритуалът ни — как е възможно тези чудесии да разчитат въздуха сякаш сами по себе си. А след това крилата ми се изпълниха с вятър и усетих изумителната мощност на мускулите им. Те ме дръпнаха нагоре, все едно конвулсия след кихане. Следващият замах беше по-добре овладян и по-силен, третият вече бе като поезия. Крилата ми започнаха да удрят въздушното течение.

— Летя! — извиках, докато се издигах след приятелите си и техните кучета в ясното небе.

Чух познат лай съвсем наблизо. Погледнах през рамо. Белите крила на Ребъл бяха пораснали и той ме следваше. Носех се нагоре, по петите на другите, които пък следваха Бен.

— Не толкова бързо, Бен! — извиках, но той се носеше вече на седемдесетина фута. Заслужаваше да лети, казах си, заради всичко, което бе понесъл на земята. Тъмпър и Бъди се въртяха в голям ленив кръг и Ребъл се разлая да бъде допуснат в играта. Чийф, също като господаря си, беше по-скоро самотник. След това Ребъл отново се спусна към мен и ме близна по лицето, а аз го прегърнах през врата и двамата се реехме над короните на дърветата.

Дейви Рей беше победил страховете си. Издаваше бръмчащи звуци — „врум-врум-врум“ — и беше изпънал глава напред с лепнати по шеговете ръце отстрани, и се гмурна към земята със смях. Крилете му бяха изтеглени по протежение на раменете, лицето му — изкривено от прииждащия въздух.

— Издигни се, Дейви Рей! — извиках, когато той се стрелна покрай мен с Бъди, пърхащ по петите му. — Издигни се!

Но Дейви продължи да се спуска към зелената гора. Когато ми се струваше, че ще се разбие като метеорит, крилете му внезапно се разтвориха като разкошно ветрило и тялото му подскочи нагоре. Ако бе имал желание, можеше да си гризне борови иглички. Приятелят ми се понесе отново нагоре, пищейки от наслада, а Бъди се удари в няколко тънки клончета, преди да успее да се върне отново на курса. Кучето се издигна между дърветата, плюейки и ръмжейки — и вцепенявайки ужасените катерици по траекторията си.

Продължавах да се издигам към Бен. Останал сам, Джони изпълняваше лениви осмици. Ребъл и Тъмпър започнаха да се гонят на шейсет фута над земята. Бен ми се ухили, лицето и ризата му бяха мокри от пот, а лешовете на ризата висяха.

— Кори! — каза ми. — Гледай сега!

След това притисна ръце към корема си и сви колене плътно към гърдите си, и с весели викове се стрелна надолу като гюле. Както бе направил и Дейви, когато искаше да забави падането си Бен разтвори широко криле, за да улови вятъра, но нещо се обърка. Едно от крилата му не се разгъна напълно. Приятелят ми изпищя, наясно, че има проблем. Завъртя се неовладяемо, размахал ръце.

— Падааааам! — изкрещя, уповавайки се на едно крило и молитва.

Удари се в короните на дърветата с корема напред.

— Добре ли си? — попита го Дейви Рей.

— Наред ли си? — попитах и аз.

Джони също бе спрял да тича, а Тъмпър изтърча до господаря си и го близна по лицето. Бен седна и ни показва одрания си лакът.

— Уау! — каза. — Това щипе малко!

Бяха започнали да избиват капчици кръв.

— Е не трябваше да бързаш толкова! — каза му Дейви Рей. — Тъпчо!

— Добре съм, наистина! — Бен се изправи. — Нали не сме свършили с летенето, Кори?

Той беше готов да се издигне отново. Аз се затичах с разперени ръце. Другарите ми ускоряха около мен, разгърнали криле, а вятърът ни тласкаше.

— Сега Дейви Рей е на височина седемдесет фута! — казах, — а Бъди е горе заедно с него. Джони прави осмичка на петдесет фута. Хайде, Бен! Измъквай се от тези дървета!

Той се издигна с борови иглички в косата и ухилен до уши.

Първият ден на лятото бе винаги великолепен.

— Оттук, приятели! — извика ни Дейви Рей, докато летеше към Зефир. Последвах го. Крилете ми познаваха сините пътища.

Слънцето напичаше гърбовете ни. Къщите на Зефир се простираха под нас като макетчета по улици от конци от дъвка. Колите бяха като мънички играчки с пружина, каквито продават по пет за четвъртак. Понесохме се над бляскавата кафява змия на Текумзе, над моста с гаргойлите и покрай старото железопътно депо. Видях там долу няколко рибари в гребна лодка. Ако Стария Мойсей решише да грабне червейчетата им, те нямаше да си седят така спокойно в очакване да хванат сомче.

По земята като тайни писания се местеха малките ни сенки и тези на кучетата. Прелетяхме над тъмнокафявото, продълговато петно на Саксън Лейк. Не ми хареса, макар че улових топло течение и се издигнах на седемдесет фута — не ми харесваше онова, което се намираше в езерото като семе в гнила ябълка. Дейви се спусна надолу и прелетя на няма и десет фута от повърхността. Прецених, че е по-добре да внимава — ако си намокреше крилете, щеше да приключи с летенето, докато не изсъхнат. След това той се издигна отново и всички заедно прелетяхме над гората и фермите, които се намираха отвъд Саксън Лейк като пачуърк от диво зелено и препечено кафяво.

— А сега къде сме, Кори? — попита Дейви Рей.

Отвърнах:

— Почти стигнахме...

Въздушната база „Робинс“, огромна плоска площадка сред океана от гора. Посочих към сребърния военен самолет, който захождаше за кацане. Отвъд базата и извън обсега на всички, включително момчетата с криле, се намираха тренировъчните полета, където бойните пилоти стреляха по изкуствени мишени на земята и бомбардировачите понякога стоварваха истински бомби, от които се раздрънчаваха прозорците в Зефир. Въздушната база бе граница на нашия полет и ние се обърнахме в горещата синева и полетяхме назад, откъдето бяхме дошли — над поля и гора, езеро, река и покриви.

Врътнах кръгче над нашата къща, съпровождан от Ребъл. Другите момчета се спускаха към техните домове, а кучетата им лаеха щастливо. Осъзнах колко малка е къщата ни в сравнение с големия свят, който се простираше във всички посоки. От високо виждах пътища, стигащи до хоризонта и по тези пътища — коли и камиони, тръгнали към неизвестни крайни точки. Страстта към скитане също е част от лятото — усещах я и се чудех дали някога ще пропътувам тези пътища и ако го сторя, накъде ли ще съм тръгнал. Чудех се също и какво ли ще се случи, ако мама и татко внезапно излязат от къщата, видят сянката ми и тази на Ребъл на двора, и погледнат нагоре. Съмнявах се да им е било известно, че синът им може да лети.

Направих кръг над комините и кулите на имението на Такстър в горния край на „Темпъл Стрийт“. След това се присъединих отново към приятелите си и заедно достигнахме поляната на уморените си криле.

Направихме няколко кръга, спускайки се един след друг като грациозни листа. Земята се удари в петите ми, а аз продължих да тичам, докато крилете и тялото ми се приспособяваха отново към земната твърд. След като всички се озовахме на земята, тичайки по поляната с кучетата си, първо вятърът ни буташе, после ни тласкаше. Крилете ни се сгънаха и се прибраха в тайните си скривалища в кухите ни лопатки; крилете на кучетата потънаха в плътта им и се скриха под ветреещата се козина — бяла, кафява, червеникава и бяла с кафяви петна. Скъсаните ни ризи се самозашиха и никоя майка не би могла дори да се досети какво е изригвало през тях. Бяхме просмукани с пот,

която блестеше по лицата и ръцете ни, и тъй като вече бяхме отново стъпили на земята, спряхме да тичаме и изтощени се проснахме в тревата.

Кучетата веднага ни врхлетяха и се нахвърлиха да ни ближат по лицата. Ритуалният ни полет бе приключил за още едно лято напред.

Поседяхме известно време, разговорихме се, щом веднъж сърца и умове се поуспокоиха. Говорихме за всичко, което щяхме да правим това лято — имаше толкова много неща за вършене, че дните нямаше да са достатъчно дълги. Но всички бяхме на мнение, че трябва да отидем на лагер в гората, тъй че го решихме твърдо.

След това дойде време да се прибираме по домовете си.

— Доскоро, момчета! — каза Бен, докато подкарваше колелото си, преследван от Тъмпър.

— До после, ей! — каза ни Дейви Рей, докато се отдалечаваше с колелото си и Бъди се стрелна след пъргав заек.

— И до после! — заяви Джони, въртейки педалите с верния Чийф, подскачащ до него.

Махнах с ръка:

— Алигатор^[6]!

Вървах пеша до вкъщи, спирайки да хвърлям шишарки, които Ребъл ми носеше. Той се разлая ядосано пред прясно открита от него змийска дупка, но аз го издърпах от нея, преди обитателят ѝ да изпълзи навън. Беше наистина голяма.

У дома, когато влязох в кухнята, мама ме зяпна с отворена уста.

— Мокър си до кости! — каза. — Какво толкова сте *правили*?

Свих рамене, докато се пресягах за каната със студена лимонада, и отговорих:

— Нищо особено!

[1] Рой Роджърс — американски певец и актьор-каубой, заедно с коня си Тригър и овчарката си Булет (Спусък и Куршум) се е снимал в над 100 филма, автор и главен герой в знаменитото „Рой Роджърс Шоу“. ↑

[2] Оценките в САЩ са с буквени обозначения, като А е най-високата, а D или E (зависи от конкретния щат) е най-ниската. В случая С приблизително съответства на тройка. ↑

[3] Чийф (от *Chief*) — вожд. ↑

[4] Тъмпър (от *Tumper*, което е производна форма на *Thumper*) — тропчо. ↑

[5] Бъди (от *Buddy*) — приятелче; често срещано в англоговорещите (и не само) страни име за куче. ↑

[6] „И до после, алигатор!“ (See you later, alligator) — фраза от песента „Later, Alligator!“ написана през 1955 г. от Боби Чарлз, декември същата година Бил Хейли и Коментите правят кавър, който става най-известното изпълнение на песента. И до днес римуваната закачка е популярна фраза за сбогуване. ↑

2.

КЛЮКИ ОТ БРЪСНАРНИЦАТА

— Малко отгоре и изтънено отстрани, нали, Том?

— Така най-много ми отива, чини ми се.

— Ясно, приятелю!

Ето така започваше всяка подстрижка на г-н Пери Долар, собственик на бръснарница „Долар“ на „Мърчант Стрийт“. Всъщност за него нямаше значение какъв тип прическа иска клиентът — той неизменно си тръгваше леко скъсен отгоре и изтънен отстрани. Разбира се, става дума за истински прически, не за глупости от рода на „фризьорско стилиране“. За долар и петдесет цента човек можеше да получи пълната програма: да те увият чак до врата с чиста бръснарска кърпа на сини райета, да те подстрижат с ножица и да те минат с машинка, освен това да ти намажат опакото на врата с топла пяна и тънките косъмчета там да бъдат остъргани с прясно наточен прав бръснач, след което щедро те поливат с балсам за коса от някоя от загадъчните бутилки „Уайлдруут“^[1] и „Виталис“^[2] или „Брилкрийм“^[3]. Наричам ги „загадъчни“, понеже всеки път, когато се подстригвах при г-н Долар, тези бутилки — бяха разположени на полица над бръснарския стол — се оказваха пълни точно до половината и никога съдържанието им не се увеличаваше и не намаляваше дори с инч. Когато подстригването приключеше — „скалпирането“ е много по-точно определение за процедурата — и г-н Долар развържеше бръснарската кърпа от врата ти и забършеше косъмчетата от яката ти с четка, която се усещаше като четината по зурлата на глиган, възрастните имаха право да бръкнат в буркана с фъстъковките, а децата — да избират между близалки с вкус на лайм, лимон, грозде или череша.

— Горещо е днес — коментира г-н Долар, докато повдигаше косата на татко с гребен и кълцаше крайчетата с ножицата.

— Така си е.

— И по-горещи е имало обаче. На днешния ден през 1936-та е било сто и три градуса.

— Сто и четири е било на днешния ден през 1927-ма! — обади се г-н Оуен Каткоут, древно изкопаемо, играещо дама с г-н Гейбриъл „Джазман“ Джаксън в задната стая на бръснарницата, където вентилаторът на тавана поддържаше температурата най-ниска.

Сбръчканото лице на г-н Каткоут беше покрито с кафеникави петна като карта на някаква непозната чужда страна. Очите му представляваха тесни процеци, имаше дълги пръсти и оредялата му жълтеникавобяла коса стигаше до раменете — гледка, която вероятно представляваше вечно мъчение за г-н Долар. Г-н Джаксън беше шкембест чернокож със стоманеносива коса и малки спретнати мустаци, той лъскаше и поправяше обувките на клиентите, които влизаха за подстрижка, а за работилничка ползваше задната стая на салона на г-н Долар. Г-н Джаксън бе получил прякора си оттам, както ми каза татко, че можел „да издуха пеперудите и стършелите с този негов кларинет“. Кларинета — скътан в доста износен черен калъф — г-н Джаксън винаги държеше подръка.

— Ще стане още по-горещо, докле довтаса юли месец — заяви г-н Джаксън, докато умуваше над пуловете си. Накани се да предприеме ход, но размисли. — Оуен, струва ми се, че се опитваш да ме туриш между камъка и другото място, не е ли така?

— Не бих си и помислил такова нещо, г-н Джаксън!

— О, ти си стар хитър лисугер! — увери го Джазман, когато забеляза простия, но смъртоносен капан, приготвен от г-н Каткоут за него. — Каниш се да ме одереш и да ме сервираш за вечеря, нали? Е, да знаеш, че съм корав залък! — Той направи ход, който за момента го спасяваше от опасността.

Г-н Долар беше нисък и пълен, с лице като на доволен булдог. Сивите му вежди стърчаха във всички посоки като диви бурени, а косата му бе обръсната плътно по бледия му череп. Прокарваше най-спретнатите пътища от всички, които съм виждал. Знаеше всичко, което има да се знае за историята на Зефир. Понеже през последните над двайсет години беше и единственият бръснар в града, бе положил длан на ревящия пулс на клюката и можеше да ти разкаже всичко, което се мъти наоколо, стига да разполагаш с един следобед да поседиш и да го изслушаш. Имаше също интересна колекция от парцаливи комикси, броеве на „Фийлд енд Стрийм“^[4] и „Спортс Илюстрейтид“^[5], а от Дейви Рей бях чул и че само за възрастни г-н

Долар държи отзад и кашон със списания „Стаг“^[6], „Конфиденшъл“^[7] и „Аргъси“^[8].

— Кори? — каза г-н Долар, докато подстригваше косата на баща ми. — Срещна ли се вече с новото момче?

— Не, сър?

Не знаех дори, че *има* ново момче.

— Вчера дойде да се подстриже с баща си. Има хубава коса, но близнатата му заврънтулка направо ми затъпи остриетата... — *щрак-щрак*, пееха ножиците. — Преместили са се в града миналата седмица.

— Новото семейство, което е взело под наем къщата на ъгъла на „Грийнхоу“ и „Шантък“? — попита татко.

— Да, същите. Семейство Кърлис. Хубави хора. И всичките са с хубава коса.

— И с какво се занимава г-н Кърлис?

— Пътуващ търговец — поясни г-н Долар. — Продава ризи за някаква компания в Атланта. Момчето е няколко години по-малко от Кори. Сложих го да седне на коня и то направо не трепна.

Конят беше дървено златисто пони, спасено преди време от обречена на смърт въртележка — сега беше завинтено за пода близо до обикновения бръснарски стол. Само бебетата се подстригваха, седнали на кончето, макар да бе имало време, когато си мечтаех да мога отново да го яхна и да пъхна крака в стремената, докато ми покосяват косата. Все пак фактът, че момчето на Кърлис — на девет или десет години горе-долу — искаше да седне на кончето ми подсказа, че сигурно е женчо.

— Г-н Кърлис ми се стори свестен човек — продължи г-н Долар, прокарвайки ножиците по протежение на скалпа на баща ми. — Тихичък обаче. Твърде кротък за търговски пътник, бих казал. Не е за всеки тая лодка.

— Обзалагам се — съгласи се татко.

— Останах с впечатлението, че г-н Кърлис доста се мести. Разправи ми за всичките градове, където са живели със семейството си. Предполагам, че като си в продажбите, се налага да отидеш там, където компанията ти нареди.

— Аз не бих се справил с такъв живот — каза татко. — На мен ми дай корени.

Г-н Долар кимна. Смени темата и запраши през разни други като пътник във висока трева, който не вижда нищо освен следващата стъпка.

— Ако онези Бийтълси дойдеха тук, определено щяха да си тръгнат с вид на мъже, а не на женички... — той сбърчи вежди, докато се отклоняваше в друга посока. — Комунистите казват, че щели да ни погребат. Трябва да ги спрем докато можем, преди да са се добрали до страната ни. Трябва да пратим нашите момчета да им заврат опашките там, където слънцето... е, сецаш се, където расте бамбукът.

— Виетнам — уточни татко.

— Точно там. Това е мястото. Да ги изтребим там и няма да ни се налага да се притесняваме повече — ножиците на г-н Долар набираха скорост. Нова мисъл се роди там, някъде между ушите му. — Джей Ти изобщо откри ли кой потъна в Саксън Лейк, Том?

Гледах лицето на татко. На него не се отрази изражение, но знаех, че въпросът сигурно му е дошъл като удар под кръста.

— Не, Пери. Нищо не откри.

— Бил е от федералните, така смятам — впусна се в предположения Джазман. — Сигурно е търсел контрабандисти. Според мен семейство Блейлок са го заклали.

— Същото смята и г-н Скъли — заяви татко.

— Родът Блейлок са лоша новина, това си е истината — г-н Долар включи машинката си и заработи по слепоочията на баща ми. — Няма да е първият убит от тях.

— Защо го казваш?

— Сим Сиърс по едно време си купуваше уиски от най-малкото синче, Дони. О... — г-н Долар погледна към мен. — Не говоря излишни неща, нали?

— Няма проблем — увери го татко. — Продължавай.

— Е, ами чул съм го от устата на Сим, та предполагам, справил се е с тая работа. Както и да е, Дони Блейлок по едно време продавал скоросмъртница на Сим, който ми каза, че младежът го напил в гората една нощ — нощта, в която метеоритът падна близо до Юниън Таун — и му разказал разни неща.

— Неща ли? — любопитства татко. — Какви неща?

— Дони казал на Сим, че е убил някого — уточни г-н Долар. — Не му споделил защо или кога, или кого. Просто, че е убил човек и че

много се радвал на това.

— Джей Ти знае ли?

— Не. И няма да го научи от мен, във всеки случай. Нямам желание да убивам Джей Ти. Виждал ли си някога Пищака Блейлок?

— Не.

— Голям е като лос и е въплъщение на дявола. Ако кажа на Джей Ти какво ми е казал Сим, той ще трябва да иде и да потърси семейство Блейлок. Ако ги намери, което малко ме съмнява, тази банда ще го обеси за глезените и ще му пререже гърлото като на... — г-н Долар отново ме стрелна с поглед, както си седях отворил уши и ококорил очи, скрит зад комикса за Хоукман. Завърши по-смирено: — Е, не знам що ми се чини, че повече няма да си видим шерифа.

— Блейлок не са я купили тая страна! — възмути се татко. — Ако са извършили убийство, трябва да си платят за него!

— Така е, трябва! — съгласи се г-н Долар и се върна към подстригването. — Пищака дойде тук миналия ноември да вземе чифт ботуши, които беше дал за смяна на подметките. Помниш ли, Джазман?

— Как да забравя? Хубави, скъпи ботуши. До смърт ме беше страх да не ги повредя.

— Знаеш ли какво каза Пищака, когато си плати за подметките? — попита г-н Долар баща ми. — Каза, че те били ботушите му за газене, и всеки, който попадне под тях, немалко да се надигне повече. Чини ми се да е имал предвид, че не иска никой да си пъха гагата в бизнеса му. Та кой ще бъде такъв глупак, че да тръгне да се рови и да бъде убит от Блейлок?

— Точно това се е случило с оня тип на дъното на езерото! — заяви Джазман. — Ровчил е в бизнеса на Блейлок.

Той го произнасяше като „биднес“.

— Не ми пука, ако ще да си варят скоросмъртницата и да я продават от каросериите на камионите си — заяви г-н Долар, — нали *на мен* не ми нанасят щети. Не ми пука, ако си уговарят състезанията с коли, понеже не си падам по хазарта. Не ми пука и какви ги вършат с падналите ангели при Грейс Стафърд, понеже съм семеен човек.

— Я почакай — обади се татко. — Какви ги говориш за дома на Грейс Стафърд?

— Не е неин, тя е просто управителка. Блейлок го притежават с все масите, столовете и ролките за коса.

Татко изсумтя тихо.

— Не го знаех.

— О, да! — г-н Долар размаза пяна по опакото на врата на баща ми и плъзна бърснача по кожената ивица. — Блейлок му обират каймака, може да си сигурен. Направо съдират кожата на момчетата от Въздушната база... — със сигурна ръка той започна да бърсне врата на татко. — Блейлок са твърде голяма хапка за Джей Ти. Трябва ни самият Едгар Хувър^[9] да ги пъкне в затвора.

— Уайът Ърп би се справил — обади се г-н Каткоут. — Ако беше все още жив, имам предвид.

— Предполагам, че щеше да успее, Оуен! — г-н Долар ме погледна, усетил интереса ми, а след това се обърна към стареца. — Хей, Оуен! Мисля, че младият Кори тука не е чувал за теб и Уайът Ърп! — бърснарят ми смигна съучастнически. — Разкажи му какво е станало, бива ли?

Г-н Каткоут не отговори в първия момент, но беше на ход, а той не посегна да премести пуловете.

— Не — отсече най-сетне. — Нека си почива в мир!

— Хайде де, Оуен! Кажи на момчето! Искаш да го чуеш, нали, Кори? — преди да кажа да или не, г-н Долар продължи решително. — Виждаш ли? Той иска да те чуе!

— Много време мина — рече г-н Каткоут кротко.

— Хиляда осемстотин осемдесет и първа, нали? Двайсет и шести октомври в Томбстоун, Аризона? И си бил само деветгодишен?

— Така е — кимна старецът. — Бях на девет.

— Давай, разкажи на момчето какво си правил в онзи ден.

Г-н Каткоут седеше, втренчен в дъската за дама.

— Хайде, Оуен! — подкани го Джазман с мил тон. — Кажи му!

— Ами... него ден убих човек — обясни г-н Каткоут. — И спасих живота на Уайът Ърп от О. К. Корал.

— Виждаш ли сега, Кори? — ухили се г-н Долар. — Обзалагам се, не си знаел, че си седиш туканката с истински жив стрелец, нали?

Начинът по който го каза обаче ме накара да смятам, че не вярва на нито дума от историята и че много му харесва да води за носа г-н Каткоут, когато я разказва.

Разбира се, бях чувал за О. К. Корал. Всяко момче с поне малък интерес в историите за каубоите и Дивия Запад знаеше за тази случка и за деня, в който в горещия пращан Томбстоун братята Ърп — Уайът, Върджил и Морган, заедно с картоиграча Док Холидей — се изправили срещу крадците на добитък от семействата Клентън и МакЛоуъри.

— Истина ли е, г-н Каткоут? — попитах.

— Истина е. Извадих късмет него ден. Бях просто хлапе и не знаех нищо за пистолетите. За малко да си прострелям крака.

— Кажи му как си спасил дъртия Уайът! — подкани г-н Долар, докато с гореща хавлия избърсваше остатъците от пияната от врата на татко.

Г-н Каткоут се намръщи. Предположих, че не обича да си спомня тази случка — или пък че се опитваше да сглоби отново подробностите. Мъж на деветдесет и две трябва да отвори доста ключалки, за да си спомни деня, когато е бил на девет години. Но предполагам, че точно този конкретен ден си струваше помненето.

Най-сетне г-н Каткоут каза:

— Не се очакваше да има някой на улицата. Всички знаеха, че братята Ърп, Док Холидей, кланът МакЛоуъри и Клентънови ще проливат кръв. Мътеше се от доста време. Но аз бях там, криех се в една барака. Бях малко глупаче — той избута стола си назад от масата за дама и се настани, сплел дългопръстите си ръце и с вентилатор, разбъркващ косата му. — Чух всичкото викане и после трясъците на изстрели. Чух куршумите да удрят плът. Това е звук, който човек не забравя, дори когато стане на сто и две... — тесните му очи се взряха в мен, но можех да позная, че гледа назад в миналото, там, където пращните облаци се вихреха над окървавената земя и сенки насочваха оръжията си една към друга. Додаде: — Имаше много стрелба. Един куршум се заби в бараката точно над главата ми. Чух го да свисти. След това се приведох ниско и останах така. Много скоро покрай мен с олюляване мина един мъж и падна на колене. Беше Били Клентън. Бяха го надупчили на няколко места, но държеше пистолет в ръка. Погледна ме. Гледаше право в мен. А след това се изкашля и от устата и носа му бликна кръв, и падна по лице право пред мен!

— Уау! — възкликнах, целият настръхнал.

— О, има още! — увери ме г-н Долар. — Кажи му, Оуен!

— Над мен падна сянка — продължи г-н Каткоут с дрезгав глас. — Погледнах нагоре и видях Уайът Ърп. Лицето му беше покрито с прах, и ми се стори десет фута висок. Рече ми: „Тичай вкъщи, момче!“ И днес го чувам да изрича тия думи, ясно като камбанен звън. Но аз бях изплашен и останах на мястото си, а Уайът Ърп обиколи до другата страна на бараката. Боят беше приключил. Клентън и МакЛоуъри до един лежаха на земята, надупчени като игленици. След това се случи...

— Какво се случи? — попитах, защото г-н Каткоут спря да си поеме дъх.

— Онзи тип, който се беше скрил в празен дъждовен варел се изправи и се прицели с пистолета си в гърба на Уайът Ърп. Не го бях забелязал преди. Но си беше точно там, толкова близо до мен, колкото си и ти. Прицели се и го чух да натиска спусъка.

— Ето това е хубавата част — намеси се г-н Долар. — Какво стана после, Оуен?

— После... аз вдигнах пистолета на Били Клентън. Чудото беше тежко като оръдие и имаше кръв по ръкохватката. Едва успях да го държа... — г-н Каткоут замълча, беше затворил очи. Продължи. — Нямаше време за предупреждения. Нямаше време за нищо, освен онова, което направих. Имах намерение просто да уплаша онзи тип като стрелям в небето и така да привлека вниманието на г-н Ърп. Но пистолетът гръмна. Просто ей тъй: буум! — той отвори очи при спомена за изстрела. — Събори ме и направо ми извади рамото. Чух куршумът да рикошира в камък на шест инча от крака ми. Този куршум мина право през ръката на типа, с която държеше оръжието. Издуха му пистолета от ръката, счупи му китката така, че от раната стърчеше парче кост! Кървеше като фонтан. И докато издъхваше от кръвозагуба, аз повтарях: „Съжалявам! Съжалявам! Съжалявам!“, понеже нямах намерение да убивам никого. Искях просто да попреча да пречукат г-н Ърп! — той въздъхна, продължително и меко; беше като звука на вятъра, разнасящ прах по гробовете на Буут Хил. — Стоях над трупа и стисках пистолета на Били Клентън. Док Холидей дойде при мен, даде ми четири бита^[10] и ми рече: „Иди си купи захарна пръчка, хлапе!“ Оттам ми излезе прякорът.

— Какъв прякор? — попитах.

— Захаросаното Хлапе — обясни г-н Каткоут. — Г-н Ърп дойде у дома на вечеря. Татко беше фермер. Нямахме много, но нахранихме г-н Ърп с най-доброто на трапезата. Той ми даде пистолета на Били Клентън и кобура му като подарък за спасяването на живота му — г-н Каткоут поклати рошавата си глава. — Трябваше да изхвърля проклетия пистолет в кладенеца, както предлагаше мама!

— Защо?

— Понеже — рече той и ми се стори все по-раздразнен и развълнуван — ми хареса твърде много, ето затуй! Започнах да се уча как да го ползвам. Започна да ми се нрави миризмата му, тежестта му и как се затопляше в ръката ми, след като току-що бях стрелял и бутилката, в която се целех, се разлетя на парчета за миг, ето защо... — той се озъби, сякаш току-що бе вкусил горчив плод. — Започнах да стрелям птичките от небето и вярвах, че съм майстор по бързото вадене от кобура. След това започнах да умувам по темата, да се чудя колко ли бърз може да съм, ако се меря по някое друго момче с пистолет. Продължавах да се упражнявам, да пляскам онази ми ти кожа и да дърпам пищова отново и отново. А когато станах на шестнайсет, отидох в Юма с пощенската кола и убих там един стрелец на име Едуард Бонтийл, и така стъпих с единия крак в ада.

— Дъртия Оуен тука е бил много известен — заяви г-н Долар, докато изчеткваше останалите косъмчета от раменете на татко. — Така де, Захаросаното Хлапе. Колко души си пратил на среща със Създателя, Оуен? — г-н Долар ме погледна и бързо ми смигна.

— Убих четиринайсетима — уточни г-н Каткоут. В тона му не се долавяше гордост. — Четиринайсет души... — той се взря в червените и черни поленца на дъската за дама. — Най-младият беше на деветнайсет. Най-възрастният — на двайсет и две. Може би някои от тях заслужаваха да умрат. Може би не е моя работа да го казвам. Убих ги, един подир друг, в честни схватки. Но аз възнамерявах да ги убия. Търсех как да си създам голямо име, да стана голям човек. В деня, в който ме простреля по-младо и по-сръчно момче, реших, че живея живот назаем. Пречистих се.

— Простреляли са ви? — попитах. — Къде точно?

— От ляво. Но аз се целех по-добре. Гръмнах онзи тип в челото, чиста работа. Дните ми на стрелец бяха приключени обаче. Поех на изток. Спрях се тук. Това е историята ми.

— Все още пазиш онзи пистолет и кобура, нали, Захаросан? — попита г-н Долар.

Г-н Каткоут не отговори. Просто си седеше неподвижен. Помислих си, че може да е заспал, макар че очите му с тежки клепачи бяха още отворени. След това, внезапно, той стана от стола си и със сковани крака се насочи натам, където стоеше г-н Долар. Приблужи лице плътно до неговото и видях изражението му в огледалото: на петна от възрастта, лицето на г-н Каткоут беше мрачно и с уста като черта — като скелет, облечен в кафява кожа. Устата на стрелеца се разцепи в усмивка, но тя не бе весела. Беше ужасна гримаса и видях как г-н Долар се дръпва встрани от нея.

— Пери — натърти г-н Каткоут, — знам, че ме смяташ за стар глупак, дето си е изгубил половината ум. Приемам факта, че ми се смееш, когато смяташ, че не те виждам. Но ако нямах очи на опакото на главата си, Пери, нямаше да съм жив днес.

— Аз... ами... защо, не, Оуен! — избърбори г-н Долар. — Не ти се подигравам! Честна дума!

— А сега или ме лъжеш, или ме наричаш лъжец — додаде старецът и нещо в мекия тон, с който го каза, накара костите ми да се вкочанят.

— Аз... съжалявам, че мислиш, че...

— Да, все още пазя пистолета и кобура — прекъсна го г-н Каткоут. — Пазя ги заради доброто старо време. А сега, нали ме разбираш, Пери...

Той се наведе напред и г-н Долар се опита да се усмихне, но успя да изобрази само слабичко повдигане на устните.

Старецът продължи:

— Можеш да ме наричаш Оуен или пък господин Каткоут. Можеш да ме наричаш „Хей, ти“ или „Дъртак“. Но никога не ме назовавай с прякора ми на стрелец. Нито днес, нито утре, нито никога. Стискаме ли си ръцете за това, Пери?

— Оуен, няма причина да...

— Стискаме ли ръце? — повтори г-н Каткоут.

— Ами... да. Що не. Разбира се — г-н Долар кимна. — Каквото кажеш, Оуен.

— Не, не каквото кажа. Само това.

— Добре. Няма проблем.

Г-н Каткоут остана втренчен в очите на г-н Долар още секунда-две, все едно търсеше в тях истината. След това каза:

— Сега ще си тръгвам — и се насочи към вратата.

— Ами партията ни, Оуен? — попита Джазман.

Г-н Каткоут се поколеба и отвърна.

— Не ми се играе вече!

Той бутна вратата и излезе в горещия юнски следобед навън. Вълна жегата се плисна навътре, докато вратата се затвори. Изправих се, отидох до стъклото на прозореца и проследих как, пъхнал ръце в джобовете си, г-н Каткоут се отдалечава полека по тротоара на „Мърчант Стрийт“.

— Е, кой да си представи, че така ще стане? — попита г-н Долар.
— Какво според вас го прогони?

— Знае, че не вярваш грам на историята му — отвърна Джазман и започна да прибира пуловете за дама и дъската.

— Истина ли е или не? — татко стана от стола. Ушите му бяха бая скъсени доста, а вратът му — зачервен там, където бе обръснат и остърган.

— Разбира се, че не е истина! — разсмя се презрително г-н Долар. — Оуен е луд! Не е на себе си от години!

— Не се ли е случило както той го разказва? — продължавах да следя как г-н Каткоут се отдалечава по тротоара.

— Не. Измислил си е всичко.

— И защо си толкова сигурен? — попита татко.

— Стига де, Том! Какво пък ще прави стрелец от Дивия Запад тук, в Зефир? И не мислиш ли, че щеше да го пише в историческите книги — че хлапе е спасило живота на Уайът Ърп в О. К. Корал? Ходих до библиотеката и проверих. Не се споменава никакво момче, което да се намесва в историята, а в книгата за стрелците, която намерих, не се споменава и никой на име Захаросания — г-н Долар изтърси космите от стола с гневни движения. — Твой ред е, Кори. Скачай на седалката!

Понечих да се отдалеча от прозореца, но видях г-н Каткоут да маха на някого. От другата страна на „Мърчант Стрийт“, гол като самата невинност, вървеше Върнън Такстър. Крачеше бързо, сякаш отиваше на някаква важна среща, но вдигна ръка да приветства стареца.

Двамата луди се разминаха, всеки тръгнал в своята посока.

Не се засмях. Чудех се какво ли е накарало г-н Каткоут да вярва с такава сила, че е бил стрелец, както и Върнън Такстър вярваше, че наистина бърза нанякъде.

Настаних се на стола. Г-н Долар стегна врата ми с бръснарската кърпа и прокара няколко пъти гребена през косата ми, докато татко сядаше да разтвори „Илюстрирани спортове“.

— Малко отгоре и изтънено отстрани, нали? — попита г-н Долар.

— Да, сър! — казах. — Това ме устройва.

Ножиците запяха и се разхвърчаха малки мъртви частици от мен.

[1] „Уайлдруут“ („*Wildroot Hair Groom*“): балсам-текстуризатор за коса. Все още се произвежда. ↑

[2] „Виталис“ („*Vitalis Hair Tonic*“): тоник за коса, все още се произвежда. ↑

[3] „Брилкрийм“ („*Brylcreem*“): помада за коса, днес е марка за цяла гама продукти за коса. ↑

[4] „Фийлд енд Стрийм“ („*Field & Stream*“, „Поле и поток“): списание за лов и риболов, и до днес е в тройката най-популярни в тази област издания в САЩ. ↑

[5] „Спортс Илюстрейтид“ („*Sports Illustrated*“ „Илюстрирани спортове“): спортно списание. ↑

[6] Списание „Стаг“ (*stag* — елен, ерген): рекламирано през 1937 г. като „списание за мъже“, то излиза под различни форми до 1990 г., като приблизително от 70-те г. на миналия век е открито порнографско. Интересен е фактът, че през 1953 г. издателите на „Стаг“ принуждават Хю Хефнър да промени названието на планираното си списание „Стаг Парти“ и така се ражда „Плейбой“. ↑

[7] Списание „Конфиденшъл“ (*confidential* — конфиденциално): излиза в периода 1952–1978 г. и се смята за изданието-пионер в областта на скандалната жълта преса. ↑

[8] „Аргъси“ (*Argosy* — търговска флотилия): изданието излиза от 1882 до 1978 г. и е „пълп фикшън“ — издание с разкази. За „Аргъси“ са работили мнозина американски писатели, включително Ъптън Синклер и Зейн Грей. Именно в това списание за публикувани за първи път „Тарзан“ и „Джон Картър от Марс“ на Едгар Бъроуз. ↑

[9] Джон Едгар Хувър — основател на ФБР и негов директор от 1924 г. до смъртта си през 1978 г. ↑

[10] Четири бита — половин долар. Изразът идва от стария мексикански реал — така нареченият „бит“ — който се е бил наложил като „универсална“ валута в района на Пасифика. Един бит е бил 1/8 долар — 12,5 цента. През 1794-та САЩ възприемат децималната валутна система и престава да съществува монета от 1 бит, но се запазват названията на монетите от 25 цента (два бита) и от половин долар (четири бита). ↑

3. МОМЧЕ И ТОПКА

Колелото ме чакаше на предната веранда, когато се върнахме от бръснарницата.

Пъчеше се, подпряно на стъпенката си.

Чисто ново колело.

— Боже! — прошепнах, докато слизах от пикапа. Само това бях способен да кажа. Пристъпих към стъпалата на верандата в транс и го докоснах.

Не беше сън. Беше истинско и беше прекрасно.

Татко подсвирна оценително. Можеше да разпознае хубавото колело, когато го види.

— Страхотно изглежда, а?

— Да, сър!

Все още не можех да повярвам. Ето ти нещо, за което съм копнял много, много дълго време. Сега ми принадлежеше и се чувствах като крал на целия свят.

Години по-късно щях да си кажа, че няма женски устни, така червени като това колело. Някоя приведена ниско чужбинска спортна кола със спици на гумите и мъркащ двигател не е изглеждала така могъща или така пъргава, като това колело. Никой хром не би блестял с такава чистота, като сребърна луна в лятна нощ. Колелото имаше голям объл преден фар и тромба с гумена крушка, а рамката му изглеждала силна и здрава като бицепсите на Херкулес. Но освен това то изглеждала и бързо — дръжките му бяха наклонени напред като подкана да вкусиш вятъра, а черните му гумени педали не бяха докосвани от ничий крак преди моя. Татко прокара пръсти по фара, а след това вдигна колелото с една ръка.

— Момче, та то тежи колко перушинка! — изуми се той. — Най-лекият метал, който някога съм повдигал!

Той го положи отново на земята и колелото се отпусна на стъпенката си като послушно, но едва опитомено животно.

Озовах се на седалката за две секунди. В началото имах леки проблеми, понеже поради наклона на дръжките и седалката напред балансът ми бе изменен. Главата ми бе наведена над предната гума, гърбът ми — изпънат надолу в права линия в имитация на рамката-гръбнак на колелото. Имах чувството, че съм яхнал машина, която лесно може да се измъкне от контрола ми, ако не внимавам — в колелото имаше нещо, което едновременно ме възбуждаше и плашеше.

Мама излезе от къщата. Новото ми приятелче било пристигнало преди около час, както ни каза. Г-н Лайтфут го донесъл в каросерията на камиона си.

— Каза, че Дамата иска да го караш по-полека, докато се приспособи към теб — предаде ми тя. Погледна към татко, който обикаляше в тесен кръг около придобивката ми. — Той може да го задържи, нали?

— Не ми харесва да приемаме подаяния. Знаеш.

— Това не е подаяние. Награда за добро дело е.

Татко продължи да обикаля. Спря и побутна с обувка предната гума.

— Това сигурно ѝ е струвало ужасно много пари. Хубаво колело е, което си е вярно, вярно си е.

— Може ли да го задържа, татко? — попитах.

Той стоеше неподвижен с ръце на хълбоците. Подъвка долната си устна за момент, а след това погледна към мама:

— Не е подаяние?

— Не.

Погледът на татко се спря върху мен.

— Да — каза ми той и не съм бил тъй благодарен за никоя друга дума. — Твое е!

— Благодаря! Благодаря ти милион пъти!

— Е, сега, като имаш ново колело, как ще го кръстиш?

Още не бях мислил за това. Поклатих глава, все още опитвайки се да свикна с начина, по който то държеше тялото ми изправено като копие.

— Би могъл също така и да го поразходиш, какво ще кажеш? — татко обгърна с ръка мама през кръста и ми се ухили.

— Да, сър! — казах, но се надигнах, за да прибера с крак стъпенката и да спусна колелото надолу по стълбите.

Струваше ми се недостойно да го насилвам, преди да сме се запознали както трябва. Причината беше или тази, или че все още се страхувах да го будя. Седнах отново на седалката, стъпил здраво на земята.

— Давай! — подкани ме татко. — Само да не прогориш улицата!

Кимнах, но не се помръднах. Кълна се, усетих как колелото потрепна, сякаш предвкусваше бъдещето. А може би и само да си въобразявах.

— Настъпи педалите! — нареди татко.

Това беше мигът на истината. Поех си дъх, положих стъпало на педала и се отгласнах с другия крак. След това и двата ми крака бяха на педалите и аз прицелих колелото към улицата. Колелата му се въртяха почти беззвучно, чуваше се само тихо цък... цък... цък... като бомба, която всеки момент ще избухне.

— Да се позабавляваш! — подвикна мама, докато отваряше входната врата.

Погледнах през рамо и свалих ръка от дръжката, за да помахам, а колелото внезапно се изтръгна от контрола ми и въртна див зигзаг. За малко да падна от него за първи път, но успях да го овладеея и то изправи курса си. Педалите бяха гладки като сладолед, гумите се въртяха все по-бързо по горещия асфалт. Това беше колело, осъзнах, което можеше да ти се изплъзне като ракета. Понесох се по улицата, вятърът свистеше в новоподстриганата ми коса, и, честно да си призная, имах чувството, че все едно на косъм се крепя на седалката. Бях свикнал със старата, разхлабена верига и зъбчатки, които имаха нужда от много мускулна сила, но това колело изискваше по-лек допир. Когато натиснах спирачката за първи път, за малко да излетя от седалката. Завъртях го в широк кръг и отново го ускорих, и успях да го подкарам толкова бързо за толкова малко време, че по гърба ми потече пот. Имах чувството, че съм на едно завъртане на педала от излитането, но предната гума реагираше на хватката ми върху кормилото, сякаш бе достатъчно да си помисля в коя посока искам да се обърне. Също като ракета, колелото ме ускоряваше по засенчените от дърветата улици на родното ми градче, и докато гравирахме заедно вятъра, реших как ще се казва то.

— Рокет! — изрекох, и името отлетя зад гърба ми в струите въздух. — Това добре ли ти звучи?

Колелото не ме хвърли. Дори не се отклони към най-близкото дърво. Приех това за „да“.

Започнах да ставам по-смел. Въртях завойчета и осмички, скачах от тротоарите, и Рокет ми се подчиняваше без колебание. Наведох се над онези ми ти ръкохватки на кормилото и напомпах педалите с цялата си сила, а Рокет се стрелна по „Шантък Стрийт“ и пред мен се заразгръщаха локви от сянка и слънчева светлина. Юрнах се по тротоара, а гумите почти не усещаха цепнатините, над които минавахме. Въздухът гореше в дробовете ми и охлаждаше лицето ми, а къщите и дърветата се носеха покрай нас, сливайки се в размазани петна. В този миг се усетих едно цяло с Рокет, сякаш бяхме от една кожа и грес, и когато се ухилих, в устата ми влетя муха. Не ми пукаше — преглътнах я, понеже бях неуязвим.

А подобни мисли неизбежно водят до онова, което ни се случи след това.

Връхлетях дупката в тротоара, без да забавям или да се опитвам да я пропусна, и усетих как Рокет се разтриса от калник до калник. През рамката пробяга звук като стържене. Ударът отлепи ръцете ми от кормилото, предната гума на Рокет се заби в ръба на цимента, колелото подскочи и се завъртя като вбесен жребец. Краката ми излетяха от педалите и задните ми части — от седалката; и когато литнах във въздуха се сетих за нещо, което мама беше казала: „Дамата иска да го яздиш полека, докато свикне с теб.“

Нямах много време за умуване. В следващата секунда катастрофирах в храсталака в нечий двор и дъхът ми със свистене излетя от дробовете, а зелените листа ме пресрещнаха. На практика пробих дупка през целия жив плет. Ръцете и бузите ми бяха издраскани, но като че ли нямах дълбоки и кървящи рани, така че се измъкнах от храста, отърсих листата и видях Рокет, проснат на една страна на тревата. Обзе ме ужас — ако бях строшил новото си колело, татко щеше да си строши ръката от бой. Коленичих до Рокет и проверих за повреди. Предната гума беше ожулена и калникът — чукнат, но веригата си стоеше на зъбчатката, а дръжките на кормилото си стояха прави. Фарът не беше счупен, рамката не беше огъната. Рокет бе насинен, но изумително здрав след такова ужасно падане. Изправих колелото, благодарих на какъвто ангел бе надничал иззад

рамото ми и, докато прекарвах пръсти по вдлъбнатия калник, видях окото във фара.

То представляваше златна сфера с тъмна зеница и се взираше в мен с изражение, което можеше да мине за нацупена доброжелателност.

Примигнах, стреснат.

Златното око бе изчезнало. Сега фарът представляваше най-обикновена крушка зад кръгло стъкло.

Продължих да се взирам във фара. В него нямаше око. Завъртях Рокет от слънцето към сянката и обратно, но образът не се появи отново.

Опипах си главата в търсене на цицини. Не намерих ни една.

Само какви щуротии може да си въобрази едно момче!

Качих се отново на седалката и завъртях педалите по тротоара. Този път карах полека и нежно, и не бях изминал и двадесет фута, когато видях разпилени по плочките стъкла от счупена бутилка „Ю-ху“. Отклоних Рокет по бордюра и на улицата, заобикаляйки парчетата и спасявайки гумите на колелото. Хич не ми се и мислеше какво би могло да се случи, ако бях минал през тези стъкла с пълна скорост — няколкото драскотини от листака на храсталака не бяха нищо в сравнение с това, което можеше да се случи.

Ние с Рокет бяхме извадили голям късмет.

Дейви Рей Кълан живееше наблизо. Спрях при къщата му, но майка му каза, че Дейви Рей е отишъл заедно с Джони Уилсън да се упражняват на бейзболното игрище. Нашият отбор от Малката лига — „Индианците“, в който играех на втора база — беше изгубил и четирите си първи мача и се нуждаехме от всяка секунда упражнения, която можехме да си откънем. Благодарих на г-жа Кълан и прицелих Рокет към игрището.

Не беше далече. Дейви Рей и Джони стояха на слънцето, сред червения прах, и си подхвърляха топката напред-назад. Подкарах Рокет през игрището и ги обиколих, а устите им увиснаха при вида на новото ми колело. Разбира се, че трябваше да го пипнат, да седнат на него и да врътнат педалите поне веднъж. В сравнение с Рокет техните колелета изглеждаха като прашни антики. И все пак Дейви Рей даде такова определение за новото ми притежание:

— Не се държи особено добре, нали?

Джони пък заяви:

— Определено е красавче, но педалите са твърди!

Осъзнах, че не го казват просто за да ми развалят деня; те бяха добри приятели и се радваха на това, че се радвам и аз. Истината беше, че предпочитаха собствените си велосипеди. Рокет беше направен за мен и само за мен.

Облегнах го на стъпенката му и позяпах как Дейви Рей хвърля високи топки на Джони. От тревата излитаха жълти пеперуди, а небето над нас беше синьо и безоблачно. Погледнах към оцветените в кафяво пейки и видях, че най-горе, под паната, рекламиращи магазините на „Мърчант Стрийт“, седи някой.

— Хей, Дейви! — подвигнах. — Кой е там?

Дейви погледна и след това вдигна ръка с ръкавица да сграбчи връщащата се от удара на Джони топка.

— Не знам. Просто някакво хлапе, седи си там, откакто дойдохме.

Огледах момчето. Беше приведено напред — следеше ни, положило една ръка на коляното си и с брадичка, облегната на дланта. Обърнах гръб на Дейви и закрачих към пейките, а хлапето отгоре внезапно се изправи, сякаш се канеше да побегне.

— Какво правиш там горе? — попитах го.

Той не отговори. Просто си стоеше там и можех да позная, че се опитва да реши дали да си обира крушите или не.

Приближих се още. Не го познавах. Имаше късо подстригана тъмнокестенява коса с жилав кичур, щръкнал от лявата страна на главата, и носеше очила, които изглеждаха твърде големи за лицето му. Беше на може би девет или десет години, както прецених, но досущ напомняше колец за домати, с дългурести ръце и крака. Носеше сини джинси със закърпени колене и бяла тениска, а сметановият оттенък на кожата му ми подсказа, че не прекарва много време на открито.

— Как се казваш? — попитах го, когато стигнах оградата между игрището и пейките.

Той не отговори.

— Да не си ням?

Видях го да потреперва. Изглеждаше изплашен като елен, застинал в лъча на фенерчето на ловеца.

— Аз съм Кори Макенсън — представих се. Стоях си и чаках, а пръстите ми бяха вкопчени в мрежата на оградата. — Ти имаш ли си име?

— Та — отвърна момчето.

В първия момент ми се стори, че каза „Тад“, но след това ме осени мисълта, че всъщност фъфли.

— Немо — представи се новият ми познат.

— Немо ли? Като Капитан Немо?

— А?

Определено не беше познавач на Жул Верн.

— Как ти е фамилията?

— Кърлиш — обясни той.

Кърлиш. Отне ми няколко секунди да дешифрирам. Не Кърлиш, а Кърлис. Новото момче в града, онова, чийто баща бил търговски пътник. Момчето, което бе седяло на кончето, докато г-н Долар го подстригва. Женчото.

Немо Кърлис. Е, името му подходеше. Изглеждаше като твар, измъкната от двайсет хиляди левги дълбочина. Но родителите ми ме бяха учили, че всеки заслужава уважение, без значение дали е женчо или не, и, честно казано, по отношение на външния си вид аз също нямах с какво да се похваля пред съседите.

— Нов си в града — отбелязах.

Той кимна.

— Г-н Долар ми спомена за теб.

— Таха ли?

— Да. Каза... — за малко да изръся „че си седял на кончето“. — Каза, че те е подстригал.

— Аха, направо ме шхалпира — рече Немо и се почеса по оголения скалп с тънкопръста ръка, прикачена към бяла, кокалеста китка.

— Внимавай, Кори! — провикна се Дейви.

Погледнах към приятелите ми. Джони беше вложил цялата си сила в летяща топка, която не само надскочи ръкавицата на Дейви, но прехвърли и оградата, удари се във втория ред седалки и се търколи на дъното.

— Малко помощ! — подвикна Дейви, удряйки по ръкавицата си с юмрук.

Немо Кърлис слезе от горния ред и взе топката. Беше най-дребният изтърсак, който някога съм виждал. Собствените ми ръце бяха слабички, но неговите се състояха само от кокали и вени. Погледна ме, очилата превръщаха тъмнокафевите му очи в ококорени бухалски зъркели. Попита:

— Може ли да я метна?

Свих рамене.

— Що пък не? — обърнах се към Дейви и може и да беше жестоко, но не успях да потисна подигравателната си усмивка. — Идва към теб, Дейви!

— Олеле! — приятелят ми започна да отстъпва в престорен ужас. — Само да не ме цапнеш, хлапе!

Немо се качи отново до горния ред седалки. Присви очи към полето. Извика:

— Готов ли си?

— Готов съм! Мятай я, велики вожде! — отвърна Дейви.

— Не, не ти — поправи го Немо. — Ей онзи тип там!

А след това отстъпи назад, завъртя ръка в невъзможна за проследяване с просто око дъга и топката напусна дланта му като бяла стрела.

Чух я да съска, докато се издигаше в небето, все едно фойерверк с къс фитил.

Дейви извика:

— Ей! — и се затича заднешком да я хване, но тя прелетя над него и изчезна.

Отвъд Дейви, Джони гледаше към падащата сфера и направи три крачки напред. След това две назад. Още една назад, до мястото, където стоеше първоначално, когато му хвърлиха топката. Вдигна ръка и поднесе ръкавицата пред лицето си.

Когато топката целуна кожата, се чу сладко, уверено *тун!*

— Право в джоба! — извика Дейви. — Човече, видя ли я само как летеше!

На мястото си до първа база Джони вдигна ръкавица и размърда хватателната си ръка, пръстите му още бяха вкочанени от силата на удара.

Погледнах към Немо, зинал от изумление. Не можех да повярвам, че кльощав дребосък като него е способен да хвърли топка

за бейзбол през оградата на трибуните, да не говорим и през половината игрище, право в протегната ръкавица. Нещо повече, момчето дори не се държеше така, сякаш го е заболяла ръката, а от замах като този рамото ми щеше да е зле поне седмица, дори ако успеех да изцедя подобно разстояние от него. Хвърлянето си беше за Голямата лига, честна дума.

— Немо! — възкликнах. — Къде си се учил да хвърляш така топка?

Той примигна към мен иззад очилата си.

— Хах „таха“?

— Слез тук при нас, става ли?

— Защо? — Немо отново се изплаши.

Имах чувството, че е добре запознат с лошия край на пръчката. Има три неща, присъщи на всяко едно градче в тази страна: църква, тайна и побойник, готов да откъсне главата на кльоцаво хлапенце, неспособно да се измъкне и от хартиен пакет. Представих си как Немо Кърлис, следвайки от град на град своя татко-търговец, постоянно се среща с такива злодеи. Засрамах се от подигравателната си усмивка.

— Всичко е наред — казах. — Просто слез при нас!

— Човече, какво хвърляне! — Дейви Рей Кълан, който беше взел топката от Джони, дотича до мястото, където Немо влезе на полето през вратичката за играчите. — Ти направо я закова, хлапе! На колко си години?

— Девет — отвърна хлапето. — Почти девет и половина.

Можех да отгатна, че Дейви също е озадачен от размера на момченцето. Съвършено невъзможно изглеждаше това дребосъче да забие бейзболна топка в ръкавица, както бе направило.

— Иди застани на втора база, Джони! — извиках и приятелят ни помахаше и изтича на новата позиция. — Искаш ли да похвърляш, Немо?

— Ами не знам. Трябфа да ше прибирам.

— Няма да те забавим. Просто ми се ще да видим на какво си способен. Дейви, може ли да вземе ръкавицата ти?

Дейви я свали. Ръкавицата погълна лявата ръка на Немо като кафяв кит.

— Защо не застанеш на хълма на питчъръ^[1] и да хвърлиш няколко топки на Джони? — предложих.

Немо погледна към въпросната позиция, към втора база и към хоума^[2].

— Ште штоя ето там — каза и се отправи към карето на батера.

Ние с Дейви го зяпахме, озадачени. От хоума до втора база си беше сериозно хвърляне за хлапета на наша възраст, да не говорим за някой си на девет и половина години.

— Сигурен ли си, Немо? — попитах.

— Шигурен съм — отвърна той.

Немо извади топката от ръкавицата, с която можеше и да се завие. Проследих как стяга дългите си пръсти около нея, намира хват по шевовите и се впира в нея.

— Готов? — подвикна той.

— Аха, готов съм! Нека да...

Шльоп!

Ако не го бяхме видели със собствените си очи, никой от нас нямаше и да повярва. Немо беше замахнал и беше хвърлил за секунда, и ако Джони не бе проявил ловкост, топката щеше да се удари право в средата на гърдите му и да го събори на земята. В случая чистата сила на хвърлянето за малко да изблъска приятеля ни от втора база, а от стиснатата в ръкавицата му топка се вдигаше дим. С изкривено от болка лице Джони тръгна да обикаля в кръг.

— Добре ли си? — подвикна Дейви.

— Заболя ме малко! — отвърна приятелят ни.

За да си го признае, и двамата с Дейви го знаехме, значи наистина му беше зле.

— Мога да поема още една! — додаде Джони.

Бяхме твърде далеч да чуем как промърморва под нос „да се надяваме“.

Той хвърли топката към Немо във висока арка. Хлапето направи шест крачки напред, проследи как сферата ускорява към лицето му и я измъкна от въздуха в последната секунда. Знаеше добре що е то пестеливост на движенията и кълна се, беше на част от секундата от разбиване на носа.

Немо се върна на позицията си. Избърса прахоляка от върховете на кафявите си обувки, като ги изтри в опако на облечените си в джинси прасци. Започна да се засилва, а Джони се стегна да посрещне удара. Хлапето обаче се спря и остави топката обратно в ръкавицата.

— Хвърлянето не е нищо — каза ни, сякаш цялото това внимание го бе притеснило. — Всеки с прицел може да го стори.

— Но не така! — възрази Дейви Рей.

— Момшета, да не мишлите, че е голяма работа или нещо тахофа?

— Бързо хвърляш — казах. — Наистина бързо, Немо. Питчърът в нашия отбор не е и наполовина толкова бърз, а е два пъти колкото тебе.

— Това е лешна работа! — Немо погледна към Джони. — Тишай към трета база!

— *Какво?*

— Тишхай към тхретха бхажа! — повтори Немо. — Жадръж ши ръкавицата фдигната, прошто я оштави отфорена, но да я фиждам!

— Ъ?

— Тхичай колкото се може по-бързо! — подкани го Немо. — Няма нушда да гледаш към мен, прошто да ти е отворена ръкавицата!

— Давай, Джони! — подвикна Дейви. — Давай!

Джони беше смелчага. Той го показва за пореден път, като затупка по прахта между втора и трета бази. Не погледна към хоума, но главата и раменете му бяха стегнати, а ръкавицата бе притисната пред гърдите, джобът отворен и обърнат към Немо Кърлис.

Новият ни познат си пое дълбоко дъх. Отстъпи, бялата му ръка проблесна и топката се изстреля като куршум.

Джони търчеше с пълна скорост, втренчил поглед в трета база. Топката се плъзна в джоба му, докато се намираше още на половин дузина крачки от трета, а усещането от загнездването ѝ така сигурно в ръкавицата стресна приятеля ни, той изгуби равновесие и се хързулна по земята в облак жълт прах. Когато прахолякът започна да се сляга, Джони седеше на трета база и се взираше в топката в ръкавицата си.

— Уха! — каза, вцепенен. — Уха!

Никога в живота си не бях виждал бейзболна топка, хвърлена с такава точност. Нямаше нужда Джони да се пресяга дори на инч за нея — всъщност той дори не знаеше къде се намира топката, докато тя не го удари по ръкавицата.

— Немо? — попитах. — Някога да си хвърлял в отбор от Малката лига досега?

— Нъц.

— Но си играл преди, нали? — поинтересува се Дейви Рей.

— Нъц — хлапето се намръщи и с пръст побутна очилата си нагоре, понеже носът му бе станал хлъзгав от пот. — Мама няма да ме пушне. Щото мога да ше нараня.

— Никога ли не си играл бейзбол в отбор?

— Е, вкъщи имам ръкавица и топка. Понякогаш се упрашнявам да ловя летяща топка. Понякога я хвърлям колкото ще може по-силно. Хвърлям по бутилки по оградата и ги шъбарям. Такива работи.

— Татко ти не иска ли да играеш бейзбол? — попитах.

Немо сви рамене и избърса прахта от върха на обувката си.

— Той няма много право на глас.

Бях поразен от учудване. Ето го тук, пред мен, роденият талант във формата на кльощаво малко хлапенеце с дебели очила и фъфлене.

— Ще ми хвърлиш ли няколко? — попитах и той се съгласи.

Взех ръкавицата на Джони — която той с радост свали от насинената си ръка — и хвърлих топката на Немо. Изтичах на втора база и стъпих стабилно.

— Пусни я ето тук, Немо! — казах му и протегнах ръка и вдигнах ръкавицата на нивото на рамото ми.

Хлапето кимна, замахна и топката литна. Не си мръднах ръката. Топката се удари в ръкавицата със сила, която разтресе нервите от връхчетата на пръстите ми, та чак до ключицата. Когато я хвърлих обратно, Немо трябваше да изтича напред, да се стрелне и да отскочи, за да я хване. След това аз отстъпих още малко, към средата на полето, където растяха плевели. Вдигнах ръкавицата над главата си.

— Ето тук, Немо!

Немо приклекна, почти на колене. Приведе напред глава, сякаш се опитваше да се върже в плътен възел. Остана така няколко секунди, слънцето се отразяваше в очилата му, а след това той експлодира.

Изстреля се от приклекналата си позиция като Супермен, излитащ от телефонната будка. Замахващата му ръка се отплесна назад, после напред. Ако този мълниеносен, кокалест лакът бе ударил нечия челюст, човекът щеше да си ходи с уста, пълна с избити зъби. Топката излетя от ръката на Немо и се понесе към мен като топовен изстрел.

Беше ниска топка и направо отнесе прахта между позицията на батера и хълмчето на питчъра. Но се издигаше, докато минаваше над

хълма и като че ли набираше и скорост. Все още се издигаше, когато се стрелна над втора база. Чух Дейви да ми крещи, но не различавах думите му. Вниманието ми беше приковано към онази летяща бяла сфера. Задържах ръкавицата над главата си, точно където си беше, когато Немо хвърли топката, но бях готов да приклекна, за да не ме удари. Топката навлезе във външното поле и вече можех да чуя свистенето ѝ, пълно с пара и злоба. Не помръднах крака. Имах време да преглътна — *гълт!* — и след това топката ме докопа.

Вмъкна се в джоба на ръкавицата с удар, достатъчно силен да ме накара да отстъпя няколко крачки назад. Стиснах плячката си с длан, улових я и можех да усетя през телешката кожа как вътрешността ѝ пулсира.

— Кори! — крещеше Дейви Рей, свил длани на фуния около устата си. — Кори!

Не знаех какво точно ми вика и не ми пукаше. Бях в транс. Немо Кърлис имаше неземна ръка. Не знаех каква част от това бе дар Божии и каква част той сам се беше научил да изпълнява, но важното бе едно — че това момче притежаваше рядка комбинация от ръка и око, която го издигаше над обикновените простосмъртни. С други думи, той беше гений.

— Кори! — този път закрещя Джони. — Внимавай!

— Какво? — извиках.

— Зад теб! — изпищя приятелят ми.

Чух звук, все едно се въртяха коси, кълцащи жито. Обърнах се и ето ти ги насреща. Гота и Гордо Бранлин, яхнали ухилени черните си колелета, изрусените им с кислородна вода коси горяха под слънцето. Носеха се към мен през високата до коляно трева отвън окосеното външно поле, краката им здравата помпеха педалите. Изпод въртящите се гуми зелени щурци и черни полеви скакалци скачаха да си спасяват живота. Искях да се затичам, но краката ми се бяха залепили. Братята Бранлин спряха от двете ми страни — Гота отдясно и Гордо отляво. По ъгловатите им лица блестеше пот, очите им се врязваха в мен. Чух някъде в далечината да мучи крава, все едно дяволът се смееше.

Гота, по-големият, на четиринайсет, посегна и боцна бейзболната ръкавица с показалец.

— На *топка* ли си играеш, Кори?

Както го каза, прозвуча мръсно.

— Играе си със своите топки — изкиска се Гордо.

Той беше на тринайсет, и само косъм по-малък от Гота. И двамата не бяха особено едри, но бяха жилести и бързи като уипети^[3]. Гордо имаше малък белег между веждите си и друг на брадичката — знаци, че се познава отблизо с болката и с кръвопролитие. Погледна към хоума, където стояха Дейви, Джони и Немо.

— Кой, да го еба, е това?

— Новото момче — обясних. — Казва се Немо.

— Задник ли рече?

Гота също оглеждаше хлапето и по лицата на братята Бранлин пред очите ми се изписа вълче настървение. Бяха надушили овча кръв.

— Нека идем да видим Задник! — каза Гота на Гордо и завъртя педалите.

Брат му удари с длан дъното на ръкавицата ми и накара топката да изскочи. Когато се наведох да я вдигна, изплю храчка в косата ми. След това подкара колелото след брат си.

Знаех какво ще се случи. Достатъчно лошо беше, че Немо е дребен и кльощав, но когато братята чуеха и фъфленето му, това щеше да е последната капка. Затаих дъх, докато Бранлинчетата приближаваха Рокет. Когато го подминаха, Гота с изключително безразличие го ритна на земята. Преглътнах горчивото семе на гнева си, без да знам, че ще върже плод.

Братята Бранлин спряха рязко черните си колелета, поставяйки трите момчета помежду им.

— Вие кво, мацле ли ще правите? — попита Гота и се усмихна като змията в Райската градина.

— Просто упражняваме хвърлянията си — отвърна му Дейви Рей.

— Хей, негрото — изръмжа Гордо на Джони. — Кво си зяпнал бе?

Приятелят ни сви рамене и се втренчи в земята.

— Смърдиш на лайно, знаеш ли? — подигра му се Гордо.

— Не искаме неприятности — каза Дейви. — Ясно?

— Че кой е споменавал за неприятности? — Гота се размота от колелото си и се изправи. Облегна велосипеда на стъпенката му и се опря на него. — Не сме и намекнали за такова нещо. Дай цигарка!

Гордо бръкна в задния си джоб и поднесе на брат си пакет „Честърфийлд“. Гота извади кибрит с надпис от предната страна „Железарски и хранителен магазин Зефир“. Пъхна цигара в устата си и подаде кибритената кутия на Немо Кърлис.

— Запали ми я!

Немо взе кибрита. Ръцете му трепереха. Наложил се да драсне клечката три пъти, за да я възпламени.

— Запали ми цигарата! — нареди Гота.

Немо, който вероятно бе виждал много други Готи и Гордовци в много други градчета, стори каквото му бе казано. Големият Бранлин си дръпна здраво дим и издиша през носа.

— Казваш се Задник, нали така?

— Казвам ше... Немо.

— Ше? — Гордо плю престорено. — Ше? Какво й има на устата ти бе, Задник?

Тъкмо вдигах Рокет от тревата. Бях изправен пред сериозно решение. Можех да се метна на колелото и да го подкарам, оставяйки на произвола на съдбата приятелите си и Немо Кърлис — или пък да се присъединя към тях. Не бях герой, което си е истина — истина си е. Бойните ми умения бяха в сферата на фантазиите. Но знаех, че ако в този момент напусна това място, завинаги ще остана обезчестен. Не че не ми се искаше и че всяка капка здрав разум не ми подсказваше да си обирам крушите незабавно.

Но има здрав разум, в който се вслушваш — и такъв, с който не можеш да живееш занапред.

Тръгнах към предстоящия побой, а сърцето ми подскачаше на коренчето си в гърдите.

— Приличаш ми на обратен — рече Гордо на Немо Кърлис. — Такъв ли си?

— Хей... слушайте, момчета — Дейви Рей съумя несигурно да се усмихне. — Защо не вземем да...

Гота се завъртя към него, направи две крачки, лепна длан на гърдите на Дейви и го блъсна силно, събаряйки го на земята чрез ловко праметнат иззад глезена му крак. Дейви изпъшка при удара, а около него бликна прахоляк. Гота се надвеси над него, дърпайки от честърфийлда си.

— Ти... — каза му. — Просто. Затваряй. Плювалника.

— Трябва да ше прибирам вкъщи — Немо започна да се отдалечава, но Гордо го сграбчи за ръката и го задържа.

— Яла ся тука — каза му. — Никъде не ти се ходи.

— Напротив, отивам ши, понеше мама каза, че тря...

Гордо наддаде смеещ се лай — звук, който стресна птиците по дърветата около игрището.

— Чуваш ли го, Гота! Вика, че майка му вонеше!

— Ми сигурно е смукала твърде много пишки — заяви Гота. — Така ли е? — той насочи суровия си поглед към Немо. — А ти смукал ли си пишки, а?

Можеше само да се гадае какво е направило братята Бранлин такива, каквито бяха. Може би злобата им бе вродена; може би бе придобита, досущ като гной, изтичащ от незарастваща рана. Във всеки случай те не познаваха друг закон, освен своя собствен и настоящата ситуация бързо пропадеше по спирала в опасната зона.

Гордо разтърси Немо.

— Така ли е? Харесва ли ти да ближеш пишлета?

— Не — отвърна Немо със задавен глас.

— Харесва му я! — възрази Гота, чиято сянка тежеше върху Дейви Рей. — Харесва му да смучка дебели магарешки пръчки!

— Не, никак! — гърдите на Немо потреперваха в опит да сподави първите хлипове.

— О, мамино бебченце ще ми ревне сегинка! — рече Гордо и се ухили.

— Ишкам... вкъщи... — разхълца се Немо, а сълзите рукнаха иззад очилата му.

Няма нищо по-жестоко на този свят от млад негодник с еполет на ръкава и гняв в душата. Но е още по-лошо, ако имаш и жълта ивица отзад под кръста, за наличието на която свидетелстваше фактът, че братята Бранлин никога не преследваха деца на своята възраст или по-големи.

Огледах се. Една кола подминаваше игрището, но шофьорът ѝ не ни обърна никакво внимание. Бяхме сам-самички тук, под палещото слънце.

— Остави бебчето, Гордо! — каза Гота.

Малкият Бранлин бутна Немо на земята.

— А сега нахрани бебето, Гордо! — допълни големият.

Гордо разкопча сините си джинси.

— Хей, стига де! — възрази Джони. — Недей!

Малкият, който стискаше извадения си пенис, се надвесил над Немо Кърлис.

— Млъквай, негровец, ако не искаш да завали и на твойто лице!

Не можех да понасям всичко това и миг повече. Погледнах към бейзболната топка в ръката си. Немо плачеше. Гордо чакаше водата да потече. Просто не можех да го понасям повече.

Сетих се как ритна Рокет. Сетих се за сълзите по лицето на Немо. От около десет фута разстояние запратих топката право в Гордо.

Всъщност няхах кой знае колко сила, но въпреки това, когато се удари в дясното му рамо тя, издаде солидно тупване. Жетвата ми извреця като дива котка и се олюля встрани от Немо — точно когато чучурчето бликна. Урината измокри предницата на джинсите му и потече по краката му, но Гордо стискаше рамото си и лицето му беше ужасно изкривено, и той крещеше и подсмърчаше едновременно. Гота Бранлин се обърна към мен, стиснал цигарата между зъбите си и с дим, кълбящ се от устата му. Бузите му горяха и той ме нападна мълниеносно. Вряза се в мен с пълна сила, преди да се сетя да отскоча. В следващия миг се озовах проснат по гръб, Гота седеше върху мен и тежестта му ми смазваше гърдите.

— Не мога... да... дишам... — изхъхрих.

— Хубаво! — рече той и ме удари по лицето с десния си юмрук.

Първите два удара бяха болезнени. Ужасно болезнени. Следващите два ме вцепениха напълно, но се гърчех и крещях, и се опитвах да се измъкна, а кокалчетата на юмрука на Гота бяха целите в пурпурна кръв.

— О, мамка му, счупи ми ръката! — стенеше Гордо на колене в тревата.

Нечия ръка сграбчи изрусената коса на Гота. Главата на големия Бранлин се отметна назад, цигарата падна от устата му и видях Джони застанал над него. След това Дейви Рей рече:

— Дръж го! — и стовари юмрук в носа на Гота.

Вързопът с плът се цепна. Кръв рухна от ноздрите на големия брат и той изрева като звяр и скочи от мен. Нападна Дейви Рей, стоварвайки върху него порой юмручни удари. Джони се втурна след него, опитвайки се да му хване ръцете, но Гота се извъртя и му фрасна

удар, който изхрущя върху слепоочието на приятеля ми. После Гордо отново стъпи на крака с лице като петносана карта на чистата ярост. Хвърли се напред и скрита Джони в краката. Той падна и видях как отнася юмрук право в окото. Дейви Рей изкрещя:

— Негодници!

Той се нахвърли върху Гота, но по-голямото момче го хвана за яката и го завъртя като чувал с пране, преди да го метне на земята. Седях с пълна с кръв уста. Немо беше на крака и търчеше да си спасява живота, но се препъна в собствените си дългурести кокили и падна по лице в тревата.

Не ми се ще и да си мисля за онова, което последва в следващите трийсет секунди. Първо Гота и Гордо оставиха Дейви Рей присвит и разплакан, после се стовариха върху Джони и го обработиха с брутална прецизност. Когато приятелят ми започна да се дави за въздух с пълни с кръв ноздри, братята Бранлин се прехвърлиха върху мен.

— Ти, малко лайно такова! — изръмжа ми Гота с капещ нос.

Сложи крак на гърдите ми и ме просна отново по гръб.

Гордо, все още стиснал рамото си, се обади:

— Остави го на мен!

Бях твърде замаян да отвърна на удара. Дори да не ми се виеше свят, нямаше да постигна кой знае какво срещу тези двамата, не и без помощта на заострена пика, двуостър меч и поне петдесет паунда живо тегло отгоре.

— Сплескай въшката, Гордо! — подкани брат си Гота.

Гордо сграбчи предницата на ризата ми и ме издърпа на крака. Ризата се скъса и помня, че си казах, че мама ще ме убие заради нея.

— Ще те убия! — каза някой.

Гота джафкащо се разсмя:

— Я я пусни, хлапе!

— Ще те убия, хълна се, ще ште!

Примигнах, изплюх кръв и се втренчих в Немо Кърлис, който стоеше на петнайсет фута встрани. В шепата си държеше бейзболна топка, кокалестата му ръка бе изнесена назад.

Сега вече ситуацията бе станала интересна. Бях извадил късмет да ударя Гордо в рамото. В ръката на Немо обаче тази твърда обла сфера беше смъртоносно оръжие. Нямах съмнение, че той може да улучи който и да е от двамата Бранлин право между очите и да им

разкапе мозъка. Нямах съмнение и че ще успее. Понеже го виждах в очите му, увеличени иззад очилата. Гневът сияеше в тях като далечно съзвездие, и беше ужасен. Немо вече не плачеше и не трепереше. Стиснал здраво бейзболната топка, той беше господар на вселената. Наистина смятам, че беше готов да убива. Може би благодарение на гнева, задето е роден кекав или че фъфли, или че привлича побойници досущ като слабоватото теле, от което на хищниците им потичат лигите. Може би му беше дошло до гуша да го блъскат и да му се подиграват. Каквато и да бе причината, в погледа му се четеше смъртоносна решителност.

Гордо ме пусна. Седнах в тревата с разкъсана устна и сцепена риза.

— Виж ме как треперя! — рече с копринен глас Гота и направи крачка по посока към Немо.

Гордо се отклони на няколко крачки встрани от брат си. Пенисът му все още висеше от ципа на джинсите. Чудех се дали той представлява добра мишена.

— Хвърляй де, пилещарник! — предизвика го Гордо.

Един Бранлин на ръба на смъртта.

— Хей, момчета! Хей, спрете!

Гласът се разнесе над бейзболното игрище. Идваше откъм пътя, който минаваше по протежението му.

— Хей, момчета, добре ли сте?

Обърнах глава с лице, натежало като чувал с камъни. На ръба на шосето бе паркирал пощенски камион. Самият пощальон крачеше към нас, лицето му — засенчено от шапка с козирка. Носеше шорти с черни чорапи и по синята му риза имаше петна от пот.

Като всички животни, братята Бранлин познаваха добре скърцането на пантите на капака на клетката. Без да си кажат и дума, те обърнаха гръб на нанесената от тях касапница и се затичаха към колелетата си. Гордо бързешком набута пениса си обратно в гащите и дръпна ципа, след това се метна на седалката. Гота се спря да ритне Рокет отново — предполагам, че съблазнението да руши просто бе твърде голямо. След това скочи на своя велосипед и двамата братя трескаво завъртяха педалите по пътя, откъдето бяха дошли.

— Чакайте малко! — извика пощальонът, но братята слушаха само вътрешните си демони.

Те се понесоха през игрището, вдигайки облаци прах, врязаха се в коловозите, които бяха помлели през буйната трева и изчезнаха в пътека сред дърветата, които се издигаха отвъд. Там се разкрещяха гарвани: лешояди, приветстващи роднините си.

Приключението свърши, остана разчистването на последиците.

Г-н Джералд Харгисън, нашият пощальон, който доставяше месечното ми издание на „Знаменити чудовища“ в обикновен кафяв плик, стигна до мен и се спря, когато видя лицето ми.

— Мили Боже! — каза, което ми подсказа колко са зле нещата.
— *Кори?*

Кимнах. Усещах долната си устна голяма като декоративна възглавничка, а лявото ми око се подуваше.

— Добре ли си, момчето ми?

Не се чувствах готов да въртя хула-хоп, това беше ясно. Но можах да седна и всичките ми зъби си стояха на венците. Дейви Рей също беше добре, като изключим, че на лицето му синините се бореха за място и че някой от братята бе стъпил на пръстите му. Джони Уилсън обаче бе пострадал най-зле. Г-н Харгисън, който имаше пухкаво, червенобузо лице и по време на обиколките на маршрута си пушеше пурети с пластмасов мундщук, простена, докато помагаше на Джони да седне. Подобният на томахава нос на момчето без съмнение бе счупен. Кръвта беше тъмна и гъста, а подутите очи на Джони не можеха да се фокусират.

— Хлапе? — каза му г-н Харгисън. — Колко пръста съм вдигнал?

Беше навирил три, право пред лицето на Джони.

— Шест — отвърна приятелят ми.

— Струва ми се, че е получил...

Идваше ред на думата, която винаги успяваше да те изплаши, да предизвика представа за лигавене вследствие на умствено увреждане.

— ... сътресение. Ще го закарам при док Париш. Вие двамата можете ли да се приберете?

Ние двамата? Дейви Рей беше тук при мен, но къде се намираше Немо? Топката лежеше на земята до хоума. Момчето с перфектната ръка беше изчезнало.

— Това бяха братчетата Бранлин, нали?

Г-н Харгисън помогна на Джони да стане, извади носна кърпа от джоба на шортите си и я притисна към ноздрите на приятеля ми. За отрицателно време бялото се нацапа с кръв.

— Тези типове трябва да бъдат напердашени здравата!

— Всичко ще се оправи, Джони! — казах.

Той не ми отговори. Придържан от г-н Харгисън, пристъпваше по посока на камиона с крака, подгъващи се като гумени. Ние с Дейви седяхме и гледахме как г-н Харгисън го качва и после заобикаля и запалва двигателя. Джони се облегна назад в седалката и главата му се люшна. Беше пострадал зле.

След като г-н Харгисън обърна камиона и натисна газта в посока на кабинета на д-р Париш, ние с Дейви закарахме колелото на Джони под трибуните, където нямаше да се вижда лесно. Братята Бранлин можеха да се върнат и да го натрошат на парчета, преди таткото на приятеля ни да дойде да го вземе, но това беше най-доброто, на което бяхме способни. След това в замъглените ни мозъци се роди мисълта, че Бранлин могат все още да се крият в горичката, където да чакат г-н Харгисън да си тръгне.

Тази идея ни накара да се поразбързаме. Дейви взе бейзболния си инвентар и се качи на колелото си, а аз за втори път вдигнах Рокет. За кратък миг зърнах отново златното око във фара. То сякаш ме гледаше със студена жалост, все едно казваше: „Ти ли си новият ми господар? Ще ти трябва всяка троха помощ, която можеш да получиш!“ Рокет бе имал тежък първи ден и се надявах, че ще се разбираме добре занапред.

С Дейви, и двамата ранени, побързахме да се махнем по-далеч от игрището. Знаехме какво ще последва — пристъп на ужас от страна на родителите ни, вирене на нос откъм семейство Бранлин, гневни телефонни обаждания и вероятно посещение на шерифа, празното обещание на г-н и г-жа Бранлин хлапетата им никога, ама никога повече да не правят подобно нещо...

Но ние си знаехме каква е истината.

Засега се бяхме изплъзнали на братята Бранлин, но Гота и Гордо бяха злопаметни. Всеки момент можеха да ни връхлетят на черните си колелета и да довършат онова, което бяха започнали. Или което бях започнал аз, хвърляйки онази проклета топка.

Лятото внезапно бе отровено от допира на Бранлин. Все още ни предстояха юли и август, но надали щяхме да запазим зъбите си до септември.

[1] Питчър — този играч хвърля топката към кетчъра, който трябва да я улови в ръкавицата. Пред кетчъра се намира батерът, който на свой ред се опитва да удари топката с батата (бухалката) си и да я изпрати максимално далеч от играчите на противниковия отбор. ↑

[2] Хоум („дом“) се нарича позицията на батера, де факто тя се пада първа от четирите бази. ↑

[3] Уипет — порода английска хрътка, използвана при лов на зайци и надбягвания с кучета. ↑

4.

„I GET AROUND“^[1]

Предсказанията ни за бъдещето се оправдаха.

След праведния родителски ужас и гневните телефонни обаждания, шериф Еймъри навести дома на семейство Бранлин. Не успял да намери обаче, както каза на баща ми, Гота и Гордо у дома. Но казал на родителите им, че момчетата са счупили носа на Джони Уилсън и за малко да му докарат и фрактура на черепа, а на това обвинение г-н Бранлин отговорил със свиване на рамене:

— Е, шерифе, момчетата са си момчета, нали знаете? Нищо не им пречи да научат отрано що за сурово място е светът, нали?

Шериф Еймъри въртнал здраво кранчето на гнева си и заврял показалец в сълзящите очи на г-н Бранлин.

— Сега ме чуи! Да вземеш да си овладееш хлапетата, преди да свършат в поправително училище! Или ти ще успееш, или аз ще ги тикна там!

— Не ме е грижа — отвърнал г-н Бранлин, както си седял пред телевизора в стая, пълна с мръсни ризи и чорапи, разпилени наоколо, докато г-жа Бранлин стенела за болния си гръб откъм спалнята. — Те не се плашат от мене. Не се плашат от никого на тоя свят. Ще изгорят поправителното ти училище до основите!

— Кажи им да дойдат да се срещнат с мен, иначе аз ще дойда да ги измъкна оттук!

Г-н Бранлин, ръчкайки мъдреците си с клечка за зъби, само изсумтял и поклатил глава.

— Опитвал ли си се някога да хванеш вятъра, Джей Ти? Тези хлапета са свободни духове... — след това вдигнал поглед от следобедната сапунка, която гледал, и се втренчил в шерифа, без да вади клечката измежду зъбите си. — Казваш, че двамата ми сина са отупали едно хубаво *четири* други хлапета? Звучи ми, сякаш Гота и Гордо са се били в самозащита. Сигурно ще да са побъркани, за да подхванат бой с четири момчета наведнъж, как мислиш?

— Не е било самозащита, съдейки по разказите на...

— По разказите ли? — г-н Бранлин спрял да огледа кафявото топче на върха на клечката си за зъби. — Хлапето на Макенсън е хвърлило по Гордо бейзболна топка и замалко да му счупи рамото. Чудя се дали да не взема да повдигна обвинение срещу синчето на Макенсън! — клечката за зъби и кафявото топче се върнали обратно в устата му. Той пък върнал вниманието си върху филма, в който участвал Ерол Флин в ролята на Робин Худ. — Аха, тия Макенсън се правят на големите клечки в църквата, а учат хлапето си да замеря моите синове с бейзболни топки и после подсмърчат и мрънкат, когато му прочистят ушите... — той изсумтял. — Какви *християни* само!

В крайна сметка обаче шериф Еймъри спечелил спора. Г-н Бранлин се съгласил да плати сметката на д-р Париш за лекарствата, от които щял да се нуждае Джони. Гота и Гордо трябвало да пометат и измият затвора и по нареждане на шерифа им било забранено да припарват до плувния басейн следващата седмица, което значеше, естествено, че просто ще съсредоточат гнева си върху нас с Дейви Рей. На мен ми поставиха шест шева, за да затворят цепнатата ми долна устна — преживяване почти толкова неприятно, колкото и самото цепване на устната преди това, — но г-н Бранлин отказа да плати за процедурата, понеже аз бях хвърлил топката по Гордо. Майка ми изпадна в дива ярост, но татко не се задълбочи в проблема. Дейви Рей си легна с торбичка лед, насиненото му до виолетово лице приличаше на две мили лош път. Както научих от татко, сътресението на Джони било достатъчно тежко да го остави в леглото, докато д-р Париш му даде зелена светлина, което можеше да отнеме поне няколко седмици. Дори след като му позволиха да си стъпи на краката, Джони нямаше да може да тича или да се боричка, нито да кара колелото си, което баща му измъкна невредимо изпод трибуните. Така че братята Бранлин бяха направили нещо дори по-лошо от това да ни набият: те бяха откраднали част от лятото на Джони Уилсън и той никога вече нямаше да е на дванайсет през юни.

Горе-долу по това време, седнал на леглото си с подпухнали очи и пердета, дръпнати срещу ярката светлина, положих в скута си купчина списания „Знаменити чудовища“ и се заех да изрязвам някои от картинките с ножици. След това взех руло скоч и се захванах да лепя картинките по стените си, по бюрото и по вратата на гардероба, и

като цяло — навсякъде, където хващаше тиксото. Когато свърших, стаята ми се превърна в музей за чудовища. В мен се виждаха Фантомът от операта на Лон Чейни, Дракула на Бела Лугоши, Франкенщайн и Мумията на Борис Карлоф^[2]. Леглото ми беше заобиколено от мрачни черно-бели сцени от „Метрополис“^[3], „Лондон след полунощ“^[4], „Изродите“^[5], „Черната котка“^[6] и „Къщата на призрачния хълм“^[7]. Вратата на гардероба ми представляваше колаж от зверове: Имир^[8] на Рей Харихаузен^[9], сражаващ се със слон; чудовищен паяк, пронизващ героя от „Невероятния смаляващ се човек“^[10]; Горго^[11], крачещ през Темза, Колосалния човек^[12] с белязаното лице, кожата Твар от Черната лагуна, а също и Родан^[13] с разперени криле. Бях запазил специално място — почетното, ако искате така да го наречете — над бюрото си за изискания, белокоос Родерик Ъшър^[14] на Винсънт Прайс и за жилавия и жаден Дракула^[15] на Кристофър Лий. Мама влезе, видя какво съм направил и бе принудена да се хване за касата на вратата, за да не падне.

— Кори! — възкликна. — Веднага да свалиш тези ужасни снимки от стените!

— Защо? — попитах я, а шевовите изпъваха долната ми устна. — Това си е моята стая, нали?

— Да, но ще сънуваш кошмари, ако тези твари се взират в теб през цялото време!

— Не, няма — уверих я. — Честна дума!

Тя се оттегли елегантно, а снимките си останаха по местата.

Сънувах кошмари за братята Бранлин, но не и за тварите, които красяха стените ми. Успокояваше ме вярата, че те са мои верни пазители. Те нямаше да позволят на жадните за мъст братя да пропълзят през прозореца ми, и нощем ми проповядваха за силата и издържливостта, нужни да се изправиш гордо в свят, в който хората се боят от онова, което не разбират.

Никога не съм се страхувал от чудовищата си. Аз ги контролирах. Спях с тях в тъмното и те никога не излизаха от рамките си. Моите чудовища не си бяха пожелавали да живеят с винтове в шията, с люспести криле, с препускащ през вените им глад за кръв или с деформирани лица, от които хубавите момичета отскачаха с ужас. Моите чудовища не бяха зли — те просто се опитваха да оцелеят в

суровия свят навън. Напомняха ми за мен и приятелите ми — грозновати, несимпатични, пребити, но не и пречупени. Те бяха аутсайдери, търсещи своето достойно място в хаоса, създаден от селяни с вили, амулети, разпятия, сребърни куршуми, радиационни бомби, военни самолети и огнепръскачки. Те бяха несъвършени и героични в страданията си.

Ще ви кажа какво ме плашеше.

Един следобед от купчината списания, която мама се канеше да изхвърли, взех стар брой на „Лайф“, и седнах на верандата да го прегледам с Ребъл, проснат в краката ми. Цикадите пееха в дърветата и небето беше застинало като в картина. В списанието имаше снимки от случката в Далас, Тексас, през ноември 1963-та. Бяха слънчеви снимки на президента и съпругата му в дългия черен кабриолет, те се усмихваха и махаха на тълпата. И само за миг всичко се бе променило. Разбира се, бях гледал по телевизията как убиват онзи тип Осуалд и си спомнях най-вече колко тихо бе прозвучал изстрелът, просто нук — въобще не приличаше на оръдейните гърмежи от шестзарядника на Мат Дилън в „Пистолетен дим“. Спомням си как бе извикал Осуалд и как бе паднал. Та аз бях изпищял по-силно, когато си ударих палеца на крака в камък!

Докато разглеждах снимките от погребението на президента Кенеди — конят без ездач, салютът на малкото момченце пред мъртвеца, редиците с хора, наредени да гледат преминаването на ковчегата — осъзнах нещо, което за мен бе странно и плашещо. В тези снимки човек можеше да види как се разливат черните езера. Може би беше просто игра на светлината, дефект на плаката или нещо друго, но за мен тези снимки се изпълваха с мрак. Черни сенки висяха в ъглите; те протягаха пипалца през мъже с костюми и плачещи жени, и свързваха коли и сгради и лъскави дворчета с дълги пръсти от тъма. Лицата тънеха в мрак и той се събираше около обувките на хората като езерца от катран. Мракът на тези снимки приличаше на живо същество, на нещо растящо сред човеците като вирус и гладно протягащо пипалата си извън рамката.

След това, на друга страница, имаше снимка на горящ човек. Той беше плешив ориенталец и носеше пламъците като наметало, докато си седеше с кръстосани крака на сред улицата. Очите му бяха затворени и, макар огънят да гризеше лицето му, изражението му бе мирно като

на татко, слушащ Рой Орбисън по радиото. Надписът твърдеше, че това се е случило в град на име Сайгон и азиатецът бил монах, който се залял с газолин, седнал и драснал клечка^[16].

Имаше и трета снимка, която ме преследва до ден-днешен. На нея се вижда изгоряла църква, чиито стъклописи са разбити и в руините ѝ бродят пожарникари. Наблизо стоят неколцина чернокожи с изкривени от шока лица. Дърветата пред църквата са без листа, макар че надписът твърди, че събитието се е случило на петнайсети септември 1963-та, преди края на лятото. Написано е, че гледаме баптистката църква на 16-та улица в Бирмингам, в която била заложена бомба, избухнала малко преди края на неделното училище. Във взрива загинали четири момичета.

Вдигнах глава и се загледах над родния ми град. Взирах се в зелените хълмове и синьото небе, и далечните покриви на Брутън. До мен Ребъл изскимтя в кучешкия си сън.

Не бях успявал да прозра що е то омразата, докато не си представих как някой опакова бомба и я слага в църква в неделя заранта, за да избие малките момиченца вътре.

Не се чувствах особено добре. Болеше ме глава, все още на цицини от юмрука на Гота Бранлин. Отидох в стаята си и си легнах, и там, сред чудовищата си можах да заспя.

Такова бе ранното лято в Зефир: събуждаш се в омарната утринна жега, слънцето постепенно изпарява омарата и въздухът става толкова влажен, че докато отидеш до пощенската кутия и се върнеш, ризата ти залепва за кожата. Докато следобедът напредва, няколко облачета обкрачват пурпурното зарево, което се струпва от северозапад. Може да седиш на верандата с чаша лимонада до теб и настроено на бейзболния мач радио и да гледаш как облаците полека се търкалят по небето. След известно време ще чуеш далечна гръмотевица, а зигзагът на светкавица ще накара радиото да пука. Може да повали за трийсетина минути, но в повечето случаи облаците просто ще измаршируват покрай теб с ръмжене и тътнежи, и няма да падне дъжд. Докато вечерта охлажда земята, стотици цикади ще запеят от гората и светулките ще излетят от тревата. Ще се покатерят на дърветата и ще започнат да примигват, и клончетата ще засияят като коледни украшения тук, на ръба на юли. Звездите ще изгреят, луната ще бъде във фаза. А ако си изиграех както трябва картите, можех да

уговоря родителите си да ме оставят до късно, до единайсет или там някъде, така че да мога да седя в предния двор и да гледам как угасват светлините на Зефир. Когато изгаснат достатъчно лампи, звездите стават много по-ярки. Човек може да погледне в сърцето на вселената и да види вихри от блестящи слънца. Духа лек бриз, който разнася сладкият парфюм на земята и дърветата шумолят тихичко при повее му. Много е трудно в мигове като този да не мислиш, че светът е добре подреден и точен като ранчото „Картрайт“ от „Бонанза“^[17] или че във всяка къща живее по едно семейство от „Тримата ми сина“^[18]. Копнеех това да е вярно, но бях видял снимките на разливащия се мрак, на горящия човек и на разрушената от бомбата църква, и започвах да узнавам каква е истината.

Когато родителите ми позволиха да яхна Рокет отново, полак-лака се опознахме един друг. Мама ми каза в прав текст:

— Ако паднеш и отново си разцепиш устната, връщаш се при д-р Париш и този път ще ти сложи петнадесет или двадесет шева!

Внимавах да не насилвам късмета си. Придържах се близо до вкъщи и въртях педалите на Рокет така колебливо, все едно яздех някое от понитата с равен гръб, дето се въртят в кръг на панаирите. Понякога имах чувството, че мяркам златното око във фара, но никога не го виждах, ако гледам право в него. Рокет приемаше внимателното ми докосване, макар да усещах в гладкостта на педалите и веригата и в остриите завои, че и той, като всеки пъргав чистокръвен кон, иска да препуска. Имах чувството, че ми предстои да науча още много за велосипеда си.

Устната ми зарасна. Също и главата. Гордостта ми обаче остана насинена и увереността ми бе счупена. Трябваше да се науча да живея с тези рани по тялото ми, които не се виждаха.

Една събота с родителите ми отидохме до обществения плувен басейн, който бе пренаселен с гимназисти. Трябва да спомена, че беше само за бели. Мама скочи с радост в прозрачната синя вода, но татко си намери стол и отказа да мръдне, дори когато и двамата го молахме да влезе с нас. Много по-късно осъзнах, че за последен път съм видял баща си да плува, когато скочи след мъртвеца в Саксън Лейк. Така че поседях известно време с него, докато мама цамбуркаше наоколо и имах възможността да му разкажа за трети или четвърти път за способностите на Немо Кърлис да хвърля топката. Този път обаче

разполагах с пълното внимание на татко, понеже наблизко нямаше телевизор или радио и той искаше да се съсредоточи върху нещо различно от водата, към която като че ли не искаше да поглежда. Каза ми, че трябва да споделя за Немо с треньора Мърдок и че може би той ще съумее да уговори майката на момчето да му позволи да играе в Малката лига. Отбелязах си това предложение за бъдеща употреба.

На басейна следобед се появиха и Дейви Рей Кълан, шестгодишното му братче Анди, майка му и баща му. Повечето от синините се бяха разотишли от лицето на Дейви. Семейство Кълан седнаха с родителите ми и разговорът им се обърна на тема какво трябва да се направи за братята Бранлин, и че не сме единствените, пребити от тези гамени. Ние с Дейви няхмахме особено желание да преживяваме отново побоя си, така че помолихме родителите за пари, за да си вземем млечен шейк в „Спининг Уийл“ и, въоръжени с доларови банкноти, потеглихме по джапанки и слънчеви изгаряния, а Анди пицеше диво и г-н Кълан трябваше да го държи, за да му попречи да ни последва.

„Спининг Уийл“ беше от другата страна на улицата, срещу басейна. Бе боядисана в бяло тухлена сграда с циментови ледени шушулки, увиснали от ръба на покрива. Отпред стоеше статуя на полярна мечка, накичена с такива изписани със спрей съобщения като: „Никой друг няма да надмине нашите точки, ние сме Старшите от 64“ и „Луи, Луи!“ и „Деби обича Губър“, както и други разнообразни декларации за независимост. Двамата с Дейви подозирахме, че г-н Съмптър Уомак, който притежаваше и управляваше „Спининг Уийл“, си мисли, че Губър^[19] е име на момче. Никой не му беше споделил истината. Заведението беше, както може да се определи, тийнейджърско свърталище. Примамки като хамбургери, хотдози, пържени картопки и трийсет различни вкуса млечни шейкове — от бира от корени до праскова — държаха паркинга пълен с гимназисти и момичета в колите или пикапите на татковците им. Тази конкретна неделя не бе изключение. Колите и камионите бяха натъпкани една до друга и от паркинга като отровен дим се просмукваше радио музика. Спомних си, че веднъж видях Малкия Стиви Каули в Среднощната Мона, паркирана тук, с русо момиче, което бе навело глава на рамото му, а Малкия Стиви ме погледна, докато ги подминавах; косата му беше въгленовочерна и очите му — сини като водата в плувния басейн.

Не бях разгледал лицето на момичето. Чудех се дали тя, която и да е била, знаеше, че Малкия Стиви и Среднощната Мона сега витаеха по пътя между Зефир и Юниън Таун.

Дейви, винаги готов да рискува, си взе джъмбо ментов млечен шейк и получи ресто петдесет цента. Той ме отказа от купуването на обикновена ванилия.

— Можеш да си вземеш ванилия по всяко време! — убеди ме. — Опитай... — и се вгледа в черната дъска, на която бяха изброени всички аромати. — Опитай фъстъчено масло!

Опитах. Никога не съм съжалявал, понеже това беше най-вкусният млечен шейк, който някога съм опитвал — като стопен и замръзнал „Ризи’с Къп“^[20]. А след това се случи чудото.

Вървахме през паркинга, под парещото слънце, със смръзващи ръцете ни шейкове в големи бели хартиени чаши с надпис „Спининг Уийл“ през средата. И се разнесе звук — музика, първо от няколко радиа в колите, а после от още и още, щом тийнейджърски пръсти нагласяха на скалата същата станция. Врътнаха се докрай копчетата за звука и музиката се разля от малки говорители право в яркия летен въздух. След няколко секунди една и съща песен звучеше от всяко едно радио на паркинга и, докато свиреше, някои от двигателите на колите запалиха и изреваха, а младежки смях се разсипа като искри.

Спрях на място. Просто няха сили да вървя повече. Музиката не приличаше на нищо друго, което бях чувал: гласове на младежи, преплитащи се, разделящи се, сливащи се отново във фантастична, неземна хармония. Гласовете се рееха и възнасяха като весели птици, а под тази хармония звучеше барабанен ритъм и дрънчаща, стържеща китара, от която студени вълни полазиха нагоре и надолу по изгорелия ми от слънцето гръб.

— Какво е това, Дейви? — попитах. — Каква е тази песен?

... обикалям... обикалям... и си обикалям... уа... ау... уаooooooooooooo...

— Каква е тази песен? — попитах, толкова близо до паниката, колкото никога не съм бил.

— Не си ли я чувал още? Всички гимназисти си я пеят!

... писва ми да карам по все същата стара улица... трябва да намеря ново място, където хлапетиите са джиджани...

— Как се казва? — настоях да узная, застанал в средата на пороя от екстаз.

— Пускат я по радиото през цялото време. Нарича се...

И точно тогава гимназистите по паркинга започнаха да пеят заедно с музиката, някои от тях се люлееха напред-назад в колите си, а аз стоях с шейка с фъстъчено масло в ръка и слънцето напичаше в лицето ми, и чистата хлорна миризма на плувния басейн се носеше от другата страна на улицата.

— ... от „Бийч Бойс“ — завърши Дейви Рей.

— Какво?

— „Бийч Бойс“. Това е групата.

— Човече! — възкликнах. — Това звучи... звучи...

Как бих могъл да го опиша? Каква дума в английския е изпълнена с младост и надежда, и свобода, и желание или сладката страст за скитане и огъня в кръвта? Каква дума описва братството на приятелите и усещането, че докато музиката свири, ти си част от тази корава, вилнееща порода, която ще наследи земята?

— Страхотно — довърши мисълта ми Дейви Рей.

Това трябваше да свърши работа.

... Аха, лошите типове ни познават и ни оставят на мира... Аз се спррррррраааавям...

Бях изумен. Бях потресен. Тези реещи се гласове ме бяха издигнали над горещия асфалт и се носех заедно с тях към непознати земи. Никога не бях ходил на плаж досега. Никога не бях виждал океана, като изключим картинки в списанията и по телевизията и във филмите. „Бийч Бойс“ — плажните момчета. Хармонията на гласовете им разтреперваше душата ми и за миг поне носех кожено яке и притежавах червена спортна кола, и разхождах красиви блондинки, които се молеха за вниманието ми — оправях се в живота.

Песента затихна. Гласовете се прибраха в говорителите. И ето ме отново просто Кори Макенсън, синът на Зефир, но вече бях изпитал ласката на друго слънце.

— Мисля, че ще помоля нашите да взимам уроци по китара — сподели Дейви Рей, докато пресичахме улицата. Произнасяше го „китара“.

Аз пък си помислих, че когато се прибера у дома и седна на бюрото, ще се опитам с молива си „Тайкондерога“ №2 да надраскам

разказ за това къде отива музиката, когато излезе във въздуха. Част от нея бе влязла в Дейви Рей и той си напяваше тази песен, когато се върнахме при басейна и при родителите си.

Като фойерверк отмина Четвърти юли. В парка имаше голям пикник с барбекю и мъжкият отбор — „Кудейлс“ — изгуби от „Файърболс“ от Юниън Таун седем на три. Видях Немо Кърлис да гледа мача, сплескан между брюнетка с рокля на червени цветя и слабоват мъж, който носеше дебели очила и се потеше през някога колосаната си бяла риза. Бащата на Немо не прекарваше много време с жена си и сина си. Стана след втория ининг и се отдалечи, а по-късно го видях да се мъкне през тълпата за пикника с книга, пълна с мостри за ризи и с отчаяно изражение на лицето.

Не бях забравил за мъжа с шапката със зеленото перо. Седях с родителите си на масата за пикник в сянката, дъвчейки ребърца на скара, а възрастни мъже хвърляха подкови и тийнейджъри момчета си подмятаха футболни топки. Аз проучвах тълпата за изплъзващото ми се перо. Докато оглеждах ме връхлетя мисълта, че зимните шапки са прибрали и всяка налична по главите е сламена. Кметът Суоп се бе накиприл със сламена широкопола шапка, обикаляше из тълпата, дърпаше от лулата си и щастливо се ръкуваше с омазани от барбекюто хора. Сламени шапки красяха главите и на шефа на пожарната Марчет, и на г-н Долар. Сламено чудо с червена панделка бе кацнало и на плешивата глава на д-р Лезандър, който дойде до нашата маса да огледа бледата линия на белега на долната ми устна. Пръстите му бяха хладни, а очите му надничаха в моите със стоманена настоятелност.

— Ако тези типчета рекат да създават още неприятности — каза ми той с холандския си акцент, — да ми кажеш на мен. Ще ги запозная с щипците за кастрация. А?

Той ме ръгна с лакът и се ухили, показвайки сребърния си зъб.

Съпругата му, Вероника, също беше холандка и дългата долна челюст на физиономията ѝ ми напомняше за конска муцуна. Тя приближи с хартиена чиния, отрупана с ребърца и отвлече от нас д-р Лезандър. Беше хладна и не искаше да общува особено много с другите жени, а мама ми беше споменала, че нацистите в Холандия убили по-големия брат на жената на доктора с все семейството. Предположих, че подобно събитие би разклатило вярата на човек в хората. Семейство Лезандър бяха избягали от Холандия преди страната

да падне и самият доктор бе застрелял с пистолет нацистки войник, който избил вратата на къщата му. Това беше тема, която ме омагьосваше, понеже ние с Дейви Рей, Бен и Джони играехме на войници в гората, и много ми се искаше да разпитам д-р Лезандър какво всъщност представлява войната, но татко каза да не повдигам темата и че такива спомени е по-добре да бъдат оставени да почиват в мир.

По време на пикника се появи Върнън Такстър, което предизвика поруменяване на женските лица и накара мъжете да се престорят, че с яростна концентрация разглеждат барбекютата си. Повечето хора обаче се държаха така, все едно синът на Муърууд Такстър е невидим. Върнън си взе чиния със скара и седна под едно дърво в края на бейзболното игрище. На днешния празник той всъщност не беше съвсем гол. Носеше провиснала сламена шапка, която го караше да прилича на щастливо деградирал Хъкълбери Фин. Струва ми се, че Върнън беше единственият мъж, до когото г-н Кърлис не припари с албума си с мостри на ризи.

В течение на следобед по транзисторните радиа чух песента на „Бийч Бойс“ няколко пъти, и всеки следващ ми се струваше още по-хубава от предишния. Татко я чу и сбръчка нос, все едно е подушил вкиснало мляко, а мама каза, че от нея я болят ушите, но според мен беше страхотна. Тийнейджърите определено полудяваха по нея. След това, докато свиреше за пети път, чухме голяма шумотевица откъм мястото, където гимназистите си подхвърляха топката за футбол — всъщност недалеч от нас. Някой тръбеше с рев като на полудял бик и ние с татко се промъкнахме между зяпачите, за да видим кой се е развилнял.

И ето ти го и него. С всичките му шест фута и шест инча^[21], къдравата му рижа коса се вихреше около лицето му и дългата му, тясна физиономия бе прищипната дори още по-тясно от праведен гняв. Носеше светлосиня риза с боцната на ревера значка с американския флаг и с малък кръст над него, и полираните му черни патъци размер четиринайсети^[22] тъкмо стъпкваха дявола в малкото червено радио.

— Това. Трябва. Да. Спре! — крещеше мъжът в ритъм с ударите на краката си.

Момчетата, които бяха играли футбол, просто се взираха в преподобния Ангъс Блесет с отворени усти, а шестнайсетгодишното

момиче, чието радио в момента биваше разбивано на парченца, бе започнало да плаче. „Бийч Бойс“ бяха замлъкнали под ботуша или, в случая, под официалния чепик.

— Това сатанинско квичене трябва да спре! — крещеше на събралата се тълпа преподобният Блесет от Свободната Баптистка Църква. — Денем и нощем слушам този боклук, и Господ ме призова да го поразя свише! — той настъпи за последно погнусилото го радио, а от останките се разхвърчаха жички и батерии. След това преподобният Блесет, с пламнали бузи и блестяща по лицето пот, погледна към хълцащото момиче, протегна ръце и се приближи към нея. — Обичам те! — извика. — Господ те обича!

Девојката се обърна и избяга. Не я обвинявам. Ако аз си имах сладко малко радио и го бяха счупили пред очите ми, и на мен нямаше да ми се иска да се прегръщам с хората.

Преподобният Блесет, който миналата година се бе впуснал в кампания за отмяна на провежданото от Дамата шествие за Разпети петък, сега насочи своето внимание към зяпачите.

— Видяхте ли? Горкото дете е толкова объркано, че не може да разпознае светеца от грешника! Знаете ли защо? Щото слуша тоя вой, тоя богоомразен боклук! — той насочи пръст към мъртвото радио. — Някой от вас заслушал ли се е какво пълни ушите на децата ни това лято? А?

— На мен ми звучи като пчели, налазили магаре — обади се някой и хората се разсмяха.

Погледнах кой го е казал — беше г-н Дик Моултри, зачервен и запотен, с опръскана с барбекю сос предница на ризата.

— Смейте се ако искате, но пред Бога смехът не важи! — разбесня се преподобният Блесет.

Не мисля, че някога съм го чувал да говори с нормален глас.

— Изслушайте внимателно тази песен и косата ви ще настръхне така, както стана с моята!

— О, я стига, преподобни! — баща ми се усмихваше. — Това е просто песен!

— Просто песен? — лъскавото лице на преподобния Блесет внезапно се завря в това на татко, а очите му с цвят на пепел се въртяха подивели под вежди толкова червени, че все едно бяха нарисувани. — Просто песен ли каза, Том Макенсън? И какво ще направиш, ако ти

кажа, че тази „просто песен“ пълни душите на нашите деца с неморалност? Какво ще направиш, ако ти кажа, че тя прославя буйни сексуални страсти, бързо каране на коли по улиците и злото от големия град? Какво ще кажеш тогава, Том Макенсън?

Татко сви рамене.

— Ще кажа, че ако си чул всичкото това само при едно прослушване, сигурно имаш уши като на ловно куче. Аз и думица не й разбирам.

— Аха! Да! Виждаш ли какъв е номерът на Сатаната? — преподобният Блесет ръчна гърдите на баща ми с показалец, под нокътя на който имаше барбекю сос. — Тя влиза в главите на децата ни, без те дори да знаят какво чуват!

— Ъ? — изуми се татко.

До този момент мама вече бе дошла при нас и го държеше за ръката. Той не се впечатляваше особено от преподобния и може би майка ми се притесняваше, че ще се ядоса и може да го удари.

Преподобният Блесет отстъпи от баща ми и проучи отново тълпата. Ако в града имаше нещо, което да привлича хората, това бяха голямата уста и миризмата на Сатаната във въздуха — досущ загоряло месо на скарата.

— Вие, добри хора, заповядайте в Свободната баптистка църква в седем вечерта в сряда и ще чуете сами точно за какво ви говоря! — погледът на свещеника се плъзгаше от лице на лице. — Ако обичате Господ, този град и децата си, ще счупите всяко радио, което свири това сатанинско квичене!

За мое изумление, неколцина от присъстващите с глазирани очи извикаха, че ще идат.

— Славете Господа, братя и сестри! Славете Господа! — преподобният Блесет се отдалечи сред тълпата, потупвайки гърбове и рамене и търсейки си ръце за ръкуване.

— Той ми оцапа ризата със сос! — заяви татко, свел поглед към петното.

— Хайде, момчета — дръпна го мама. — Нека идем на сянка!

Последвах ги, но поглеждах през рамо натам, накъдето се бе отдалечил преподобният Блесет. Около него се беше образувала гъста тълпа и всички дърдореха възбудено. Лицата им изглеждаха подути, а на гърба на сакото на преподобния бе израсло тъмно петно от пот с

формата на пъпешов резен. Не можех да разбера едно — как е възможно същата песен, която бях чул онзи ден на паркинга на „Спининг Уийл“ да е богоомразна? Не знаех кой знае колко за злините на големия град, но определено душата ми не гореше от неморалност. Песента си беше просто готина и ме караше да се чувствам... е, готино. Дори след всичките прослушвания, все още не можех да дешифрирам какво пее хорът след ... *и се оправям...*, не го бяха разгадали също и Бен, Дейви Рей или Джони, който още носеше превръзка на клюна си и не му позволяваха да излиза от къщи. Беше ми любопитно какво е чул в тази песен преподобният Блесет, което не съм открил аз.

Реших, че искам да отида и да разбера.

Тази нощ фойерверките разцъфтяваха над Зефир в червено, бяло и синьо.

По някое време след полунощ пред къщата на Дамата запалиха кръст.

[1] „*I Get Around*“ — песен на „Бийч Бойс“, която излиза през лятото на 1964 г. и за отрицателно време става хит. Текстът използва игра на думи: *to get around* (англ.) означава както „оправям се“ и „обикалям“, така и „измъквам се“ „пътувам от място до място“, но и „ставам известен“. ↑

[2] Лон Чейни, Бела Лугоши, Борис Карлоф и споменатите по-нататък в текста Кристофър Лий и Винсънт Прайс са известни киноактьори от тази епоха. ↑

[3] „Метрополис“ („*Metropolis*“) — немски експресионистичен научнофантастичен филм (1927) с режисьор Фриц Ланг. ↑

[4] „Лондон след полунощ“ („*London After Midnight*“) — заснет през 1927 г. ням филм на ужасите. ↑

[5] „Изродите“ („*Freaks*“) е филм на ужасите, заснет през 1932 г., по-голямата част от участниците в него са реални карнавални „знаменитости“. ↑

[6] „Черната котка“ („*The Black Cat*“) — всъщност филмите с това заглавие са два, в този от 1934 г. участват Борис Карлоф и Бела Лугоши, в този от 1941 г. — Базил Ратбоун и Бела Лугоши. ↑

[7] „Къщата на призрачния хълм“ („*The House on Haunted Hill*“) — филм на ужасите на режисьора Уилям Касъл, заснет през 1959 г. ↑

[8] Имир (*Ymir*) — герой от скандинавската митология; в случая става дума за чудовището Имир от филма „20 милиона мили до Земята“ (1957). ↑

[9] Рей Харихаузен — известен кинопродуцент и аниматор от епохата, изобретил през кариерата си множество иновативни подходи към анимацията и специалните ефекти, включително метода „динамация“. ↑

[10] „Невероятният смаляващ се човек“ („*The Incredible Shrinking Man*“) — заснет през 1957 г., разказва за г-н Кери, който е жертва на провален експеримент и се смалява прогресивно; принуден е да се защитава от обикновени насекоми и т.н. ↑

[11] Горго (*Gorgo*) — чудовище от едноименния филм, до голяма степен подобно (и с подобна история) като Годзила. ↑

[12] Колосалният човек — героят (или по-скоро злодеят) от филма „*The Amazing Colossal Man*“ (1957). ↑

[13] Родан (*Rodan*) — гигантски птеранодон (вид птерозавър), герой от едноименния японски филм, заснет през 1956 г. от компанията, снимаща серията филми за Годзила. Впоследствие птеранодонът взима участие в „Триглавото чудовище Гидора“ (1964) и др. ↑

[14] Родерик Ъшър — герой от „Домът на Ъшър“ (1960), заснет по разказ на Едгар По. ↑

[15] Дракула е изигран от Кристофър Лий за първи път през 1958 г. в едноименния филм, след това през 1959 г. в „Чичо ми е вампир“, после в „Дракула се надига от гроба“ (1968) и още две продължения. ↑

[16] Тхич Куанг Дък е вьетнамски монах, който на 11.06.1963 г. церемониално се самозапалва в протест срещу режима на Дием в Южен Виетнам. Майкъл Браун печели „Пулицър“ за снимката на горящия монах. ↑

[17] „Бонанза“ — сериал на NBC, който се излъчва от 1959 до 1973 г. ↑

[18] „Тримата ми сина“ („*My Three Sons*“) — ситуационна комедия, която се излъчва от 1960 до 1972 г. ↑

[19] „Губър“ („*Goober*“) — марка продукти за мазане с фъстъчено масло (и до днес на пазара се продава „Губър с гроздово желе“ и „Губър с ягодово желе“). ↑

[20] „Ризи’с Къп“ („*Reese’s Cup*“) — пакетирани в отделни опаковки лакомства, представляващи обвито с шоколад ядро от фъстъчено масло. ↑

[21] 6 фута и 6 инча — 1,98 м. ↑

[22] Размер US 14 мъжки обувки отговарят на 48 по приетата у нас размерна таблица. ↑

5. ЗДРАВЕЙ, ЛУЦИФЕР!

Събудих се от миризмата на изгоряло, задръстваща ноздрите ми.

Птичките пееха и слънцето бе изгряло, но миризмата ми напомни за ужасна случка. Преди три години се бе запалила една къща на две пресечки от нас. Беше горещо, сухо лято и в една августовска нощ къщата бе изгоряла като суха борина. Там живееше семейство Белууд: г-н и г-жа Белууд, десетгодишната им дъщеря Ейми и осемгодишният им син Карл. Пожарът, започнал от късо съединение, изпържил Карл в леглото му, преди родителите да успеят да стигнат до него. Момчето почина няколко дни по-късно, погребяха го на Поултър Хил. На надгробния камък пишеше „На обичния ни син“. Белууд се преместиха скоро след пожара, оставяйки сина си в земята на Зефир. Помня Карл ясно, понеже майка му беше алергична към животни и не му позволяваше да има куче, така че той често идваше у нас да си играе с Ребъл. Беше слабо момченце с къдрава, мръсноруса коса и харесваше банановите близалки, каквито се продаваха от камиончето на „Гууд Хюмър“. Веднъж ми каза, че повече от всичко на света копнее да си има куче. После огънят го отнесе и татко поседя с мен и ми каза, че Господ има план, но понякога е ужасно трудно да го дешифрираш.

Конкретно в тази утрин — пети юли — татко бе отишъл на работа и на мама оставаше да ми съобщи каква е тази миризма на изгоряло. Тя бе прекарала на телефона по-голямата част от сутринта, свързана към изумително точната информационна мрежа на Зефир: обществото на жените, които разчепкваха слуховите като ястреби в търсене на мръвката на истината. Докато поглъщах закуската си от бъркани яйца и грис, мама седна при мен на масата. Попита ме:

— Кори, нали знаеш какво представлява ку-клукс-клан?

Кимнах. Бях гледал за клана в новините по телевизията: мъже, облечени в белите си роби и с конични качулки, обикаляха около горящ кръст и носеха карабини и пушки. Говорителят им — тип, който си беше свалил качулката, за да разкрие приличното си на парче велур лице — разправяше, че трябва да пазиш духа на Дикси^[1] или да си

обираш крушите и „няма да оставим политиците от Вашингтон да цункат патъците на цветнокожата измет“. Изписаният на лицето на говорителя гняв бе подул бузите и клепачите му, а зад него огънят гризеше кръста, докато облечените в бяло мъже продължаваха мрачния си парад.

— Кланът е изгорил кръст в двора на Дамата снощи — обясни мама. — Сигурно я подготвят да се маха от града.

— Дамата ли? Защо?

— Татко ти казва, че има хора, които се страхуват от нея. Казва, че някои твърдят, че тя има твърде голяма власт над онова, което се случва в Брутън.

— Че тя живее в Брутън — посочих.

— Да, но някои хора се страхуват, че тя иска да получи власт също и над Зефир. Миналото лято помоли кмета Суоп да отворят плувния басейн за жителите на Брутън. Тази година пак е повдигнала въпроса.

— Татко се страхува от нея, нали?

Мама отговори:

— Да, но това е различно. Не се бои от нея заради цвета на кожата ѝ. Страхува се, понеже... — тя сви рамене. — Понеже се плаши от това, което не разбира.

Порових с вилицата в гриса, обмисляйки това изказване.

— И защо кметът Суоп не иска да ги пусне в басейна?

— Те са чернокожи — отвърна мама. — Белите хора не искат да са във водата заедно с черните.

— Бяхме заедно с тях във водата при наводнението.

— Това беше речна вода — уточни мама. — Никога не са ги пускали в плувния басейн. Дамата е пуснала петиция, в която иска или да построят басейн в Брутън, или да отворят зефирския за чернокожи. Сигурно заради това иска да я гони Кланът.

— Тя винаги е живяла тук. Къде другаде да иде?

— Не знам. А и не мисля, че това вълнува кой знае колко хората, запалили онзи кръст — мама се намръщи и около очите ѝ изплува паяжина от бръчки. — Не знаех дори, че Кланът има група в околностите на Зефир. Татко ти разправя, че те са просто сбирщина изплашени мъже, които искат да върнат времето назад. Казва, че нещата ще се влошат още повече, преди да се подобрят.

— А какво ще стане, ако Дамата не иска да се махне? — попитах.
— Онези мъже ще я наранят ли?

— Може би. Поне ще опитат.

— Тя няма да се махне — казах, припомняйки си зеленооката красавица, която бях видял да надзърта към мен иззад сбръчканото лице на Дамата. — Тези мъже не могат да я накарат да си отиде!

— Напълно си прав — мама се надигна от стола си. — Не бих искала да се озова от лошата ѝ страна, това е сигурно. Искаш ли още една чаша портокалов сок?

Отказах ѝ. Докато мама си наливаше сок, довърших яйцата и след това казах нещо, което я накара да ме погледне, сякаш току-що ѝ бях поискал пари за пътешествие до Луната:

— Искам да отида да чуя какво има да каже преподобният Блесет.

Мама изгуби дар слово.

— Относно песента — уточних. — Искам да знам защо я мрази толкова много.

— Ангъс Блесет мрази всичко — каза майка ми, когато успя да си възвърне гласа. — Той може да види края на света в чифт евтини обувки.

— Това е любимата ми песен. Искам да разбера какво чува той в нея, а аз не мога.

— Много лесно. Той има стари уши — мама ми се усмихна лекичко. — Като мен, предполагам. И аз не мога да понасям тази песен, но не смятам, че в нея има нещо зло.

— Искам да знам — настоях.

За първи път ми се случваше. Никога преди не бях проявявал упорство по повод ходенето на църква и не ставаше дума дори за нашата конгрегация! Когато татко се прибра, даде всичко от себе си да ме откаже, като ми обясни, че преподобния Блесет бил толкова пълен с горещ въздух, че може да надуе и балон, че дори не би си помислил да пресече прага на църквата на преподобния и тъй нататък, но накрая — след съвещание шепнешком с мама, от което долових думата „любопитство“ и „еми нека го разбере от собствен опит“... Та, накрая татко мрачно се съгласи да дойде с нас в сряда вечер.

Ето как се озовахме заедно с още стотина души в задушната сауна на Свободната Баптистка Църква на „Шоусън Стрийт“, недалеч

от моста на гаргойлите. Църквата беше нагрята като фурна, имаше над сто човека. И двамата с татко не носехме сака и вратовръзки, тъй като това не беше неделна служба, а някои от другите сред паството даже си бяха дошли по оцапаните работни гащеризони от полето. Видяхме много познати хора, и, преди да започне проповедта, в залата вече нямаше къде игла да падне, присъстваха и група нацупени младежи с вид, все едно мрачните им родители ги бяха замъкнали на църква с клуп на гърлото. Предполагам, че настоятелното врещене на преподобния бе разпространило вестта. За което несъмнено бяха помогнали и плакатите, разлепени от него из целия град, които обявяваха, че той ще „се бори с дявола в сряда вечер — децата ни си струват борбата“. В предната част на църквата бяха инсталирани грамофон и говорители и най-сетне преподобният Блесет — със зачервено лице и запотен в белия си костюм с розова риза — се изкачи на подиума, стиснал в ръка противната му грамофонна плоча на 45 оборота. В другата си ръка държеше кожената дръжка на дървено куфарче с малки дупчици по страниците. Постави го до себе си на пода. След това се ухили на публиката и изкрещя:

— Готови ли сте да се сборите със Сатаната тази вечер, братя и сестри?

— *Амин!* — извика паството. — *Амин! Амин!*

О да, бяха повече от готови.

Преподобният Блесет започна със страстна проповед за това как злините на големия град пропълзват в Зефир и как Сатаната искал да завлече всички младежи в ада, а също и как гражданите трябва да се бият със злото във всеки миг от живота си, за да се предпазят от пламъците в Отвъдното. Лицето на пастора потъна в пот и ръцете му се вършееха във въздуха, докато крачеше напред-назад пред паството си като обладан от духове. Трябва да призная, че изнесе страхотно представление и бях повече от наполовина убеден, че Сатаната се крие под леглото ми и чака да отворя „Нашънъл Джиографик“ на някоя от снимките с голи бюстове.

Преподобният спря да обикаля и се ухили с блеснало от потта лице. Вратите бяха отворени широко, но жегата бе смазваща и потта залепваше ризата ми към кожата. В мътната златиста светлина преподобният Блесет димеше. Той вдигна плочата.

— Дошли сте да я чуете — каза той. — И чута ще бъде тя!

Той включи грамофона си, сложи плочата на дебелата подложка и вдигна игличката над първата песен.

— Чуйте — рече ни — гласовете на демоните!

След това пусна игличката и през говорителите се разнесе пукането на главичката ѝ по драскотините.

Тези гласове. Демони или ангели? О, тези гласове! *Навред, навред аз обикалям. Далеч извън града. Познават ме.*

— Чувате ли това? — преподобният дръпна иглата нагоре. — Ето тук! Казват на децата ни, че тревата е по-зелена от другата страна на оградата? Че вече не бива да са доволни да живеят по родните си градчета? Ето тук те пеят за дяволската страст към скитничество!

Иглата отново се спусна върху плочата. Когато песента достигна куплета, посветен на това да имаш кола, която не е била побеждавана и никога да не пропускаш момичетата, които срещаш, преподобният Блесет направо танцуваше от бесен гняв.

— Чувате ли го? Не казват ли на нашите младежи да се състезават с колите си по улиците? Не им ли казват да се насладят на безплатни и достъпни наслади на *плътта*? — той го произнесе така, все едно бе мръсна дума. — Замислете се, хора! Синовете и дъщерите ви са запалени от този боклук, а Сатаната само ни се надсмива! Представете си улиците ни оцветени в червено от кръвта на децата ни в смачкани спортни коли и вашите дъщери — бременни, и синовете ви — полудели за секс! Да не мислите, че такива неща се случват само в големия град? Да не мислите, че тук в Зефир сте в безопасност от принца на мрака? Послушайте още малко от тази тъй наречена музика и ще се убедите колко грешите!

Той пусна иглата да посвири още малко. Звукът не беше особено добър. Мисля, че самият преподобен бе слушал песента поне дузина пъти, съдейки по всички драскотини. Не ми пукаше какви ги плещи — музиката беше за свободата и за щастието, не за размазващи се по улиците коли. Не чувах песента така, както я чуваше преподобния Блесет. За мен тя беше звукът на лятото, на резен от рая, свален на земята — за него беше пълна с димяща сяра и смеха на дявола. Не можех да не се запитам как Божи човек като него може да чува гласа на Сатаната във всяка дума. Не беше ли Господ да управлява всичко, както ни учеше Библията? Ако беше, то тогава защо преподобният Блесет толкова се плашеше от дявола?

— Сладен боклук! — изрева той за онази част, където „Бийч Бойс“ пееха да не оставяш най-хубавото си момиче у дома в събота вечер. — Секс мръсотии! Бог да помага на дъщерите ни!

Татко се наведе към мама и прошепна:

— Този човек е луд като еднокрак жабок!

Докато песента свиреше, преподобният Блесет беснееше за неуважението към закона и за разрухата в семейството, за греха на Ева и за змията в Райската градина. Плюеше лиги и пръскаше пот, а лицето му бе станало толкова червено, че се притесних да не експлодира по шевовете.

— „Бийч Бойс“! — изсъска с поредната доза зловещо презрение. — Знаете ли кои са те? Те са скитници, които няма да познаят честната работа, дори ако им връчат лопата и им платите петдесет долара! Те се излежават по цял ден там в Калифорния и се съвкупяват в пясъка като диви зверове! И това ли е, което слушат нашите младежи денем и нощем? Бог да помага на този свят!

— Амин! — извика някой. Тълпата започваше да се вживява.

— Амин, братко! — разнесе се и още нечий глас.

— Още нищо не сте чули, приятели! — извика преподобния Блесет.

Той вдигна иглата, положи разперената си длан на плочата, за да ѝ попречи да се върти и потърси нужната пътечка на диска, докато зъбчатките на грамофона виеха в знак на протест.

— Чуйте това! — свещеникът изключи предавките и спусна иглата, а с другата си ръка завъртя плочата на обратно.

Онова, което се разнесе като бавно стенание, беше:
Дaaaaaaaaаааааааааааааааиииииааааагоooooooooокаaaaa.

— Чухте ли, чухте ли! — очите на преподобния горяха триумфално, той беше отключил загадката в сърцето на песента. — Дяволът е моя ягодка! Това казват те! Ясно като камбана! Те пеят песен в хвала на Сатаната и дори не ги е грижа кой го знае! И това чудо се разнася по радиовълните над цялата страна, точно в тази минута! Свирят го на децата ни и те дори не знаят какво чуват, докато не стане твърде късно и няма път назад! Това е планът на дявола да заграби душите ни!

— Мисля, че са казвали същото нещо и за чарлстона — сподели татко с мама, но неговият глас бе самотно жужене в благоговеещия хор

от „Амин!“

Така се върти светът: хората искат да вярват в най-доброто, но винаги са готови да се боят от най-лошото. Ако собственото ви съзнание ви кара да търсите определени задни помисли, то можете да чуете дяволът да говори и в най-невинните писани някога песни. Тези, които казват нещо съществено за света и за хората в него — хора, които се борят с грехове и проблеми точно като нас самите — са специално прокълнати, понеже за мнозина истината е болезнено нещо. Седях в църквата и слушах свещеника да беснее и да крещи, и гледах как лицето му се зачервява и очите му засияват, а от устата му пръска слюнката. Видях, как един ужасен човек прехвърля горещите въглици на ужаса на паството си. Той местеше иглата и ни пусна още няколко откъса с въртене назад, които според мен прозвучаха като бръцолевене, но за него съдържаха сатанински послания. Хрумна ми, че сигурно е прекарал ужасно много време, прегърбен над този грамофон, стържейки с иглата напред-назад в търсене на зли мисли. Не бях сигурен дали се опитва да защити хората или по-скоро да ги направлява. В последната област постигаше големи успехи — скоро успя да накара всички да крещят „Амин!“ със същата страст, с която мажоретките от гимназия „Адамс Вали“ викат за тъчдауни. Татко просто клатеше глава и скръсти ръце, а не съм убеден, че и мама знаеше какво да прави с цялото това вълнение.

След това, когато потта вече капеше от брадичката му, а погледът му бе напълно налудничав, преподобният Блесет обяви:

— А сега ще накараме дявола да танцува на собствената си музика, нали?

Той отвори с трясък дървеното сандъче и от него изскочи нещо, което бе живо и се съпротивляваше. „Бийч Бойс“ продължиха да напяват, а преподобният Блесет сграбчи една каишка и накара твартата в другия ѝ край да започне да танцува лудо в тон с музиката.

Зверчето се оказа дребна маймунка-паяк, сякаш сглобена само от дългурести ръчички и крачета, с личице, което плюеше от гняв, докато свещеникът я дърпаше на верижката ѝ насам и натам.

— Танцувай, Луцифер! — крещеше преподобният, а гласът му надвикваше дори греховните калифорнийци. — Танцувай, това е твоята музика!

Луцифер, който бе прекарал в онова ми ти сандъче Бог знае колко време, изобщо не изглеждаше очарован. Той съскаше и щракаше със зъби, а опашката му се усукваше като пухкав сив камшик. Преподобният Блесет въртеше маймунчето насам и натам на края на каишката му, и продължаваше да крещи:

— Танцувай, Луцифер! Стани и танцувай!

Някои от присъстващите станаха и започнаха да пляскат и да се гърчат в прохода между пейките. Жена, чийто стомах беше голям като възглавница на диван, се изправи на крака като дървесни трупи и се заоллюлява наоколо, плачейки и призовавайки Иисуса, все едно Той беше изгубено кученце.

— Танцувай, Луцифер! — вресна преподобният.

Имах чувството, че скоро ще започне да върти горката маймунка в кръг над главата си, като заешко краче на верижка на ключодържател. Някакъв мъж на реда пред нас разпери ръце и започна да крещи името на Господа и „слава тебе“ и „сполети развратниците“, а аз се хванах, че съм се втренчил в изгорелия му от слънцето врат и се опитвам да видя къде е Х-образният прорез на извънземните.

Църквата се беше превърнала в лудница. Татко посегна да хване мама за ръката и заяви:

— Махаме се оттук!

Хората се въртяха и подскачаха в идиотски екстаз, а през целия си живот бях мислил, че баптистите не могат да танцуват!

Музиката гърмеше с все сила, а преподобният Блесет разтърси жестоко маймунката:

— Танцувай, Луцифер! — нареди. — Покажи им какво те изпълва!

И — внезапно — Луцифер стори точно това.

Маймунката изпищя — очевидно ѝ беше дошло до гуша от тръскането и дърпането. Скочи към главата на преподобния. Паякоподобните ѝ ръце и крака се обвиха около черепа му и преподобният Блесет изпищя от ужас, когато Луцифер заби остриите си малки зъби в дясното му ухо. В същото време маймуната показва съвсем точно какво го изпълва, тъй като от задния ѝ край блъвна струя смрадлива, кафява като какао течност, която плисна върху белия костюм на пастора. Беше гледка, която незабавно сложи край на всички екстази и бръщолевене на езици^[2]. Преподобният се

олюляваше наоколо, опитвайки се да свали маймуната от главата си, а червата на Луцифер шареха костюма му с течнокaфяви шарки. Жената с възглавничестия корем изпищя. Няколко от мъжете на предния ред хукнаха да помагат на преподобния, чието ухо бе разкъсано на парчета. Докато посягаха към борещия се свещеник и дъвчещата го маймуна, Луцифер внезапно извърна глава и видя напъващите се да го сграбчат ръце. Между зъбите му висеше парче окървавена плът. Отпусна хватката си върху черепа на преподобния Блесет и с пронизителен писък скочи над главите на мъжете, които се разкресяха и приклекнаха, тъй като върху тях шурна нова порция кафяв сос. Каишката се изтръгна от ръката на свещеника и Луцифер бе свободен.

Досуц като отвратителния си адаш, маймуната скачаше от човек на човек, щракаше със зъби към ушите им и изпръскваше дрехите им. Не знам какво му е давал да яде преподобният, но явно никак не е подходило на стомаха на Луцифер. Мама изпищя и татко се приведе, когато тварта скочи покрай нас, на косъм се разминахме със струята нечистотии. Луцифер скочи от ръба на пюпитъра, завъртя се на канделабъра и след това кацна върху жена със синя шапка, където натори изкуствен карамфил. Миг по-късно отново бе в движение — лапи, нокти и опашка като бич, щракащи зъби, писъци и струя. Миризмата на гнили банани можеше да повали човек. Смел християнски войник посегна да сграбчи каишката, но за усилията си получи кафяви пръски по лицето. Маймунчето издаде досуц подобен на смях звук, щом, временно заслепен, мъжът се олюля назад, а собствената му съпруга избяга от него. Луцифер впи зъби в носа на една жена, украси с кафява течност косата на някакъв юноша и скачаше от ред на ред като демонична версия на Фред Астер^[3].

— Хванете го! — крещеше преподобният Блесет, хванал се за кървящото си ухо. — Хванете проклетата твар!

Един от мъжете успя да сграбчи Луцифер, но след миг си дръпна ръката, украсена с дупка на пръста. Маймуната беше бърза и зла като адско изчадие. Почти всички присъстващи бяха твърде заети да отскачат от пръскащата струя, за да си мислят за лов на дявола. Аз лежах по корем на пейката, а татко и мама бяха приклекнали на пътеката. Преподобният Блесет крещеше:

— Вратите! Някой да затвори вратите!

Идеята беше добра, но дойде твърде късно. Луцифер вече се бе насочил към вечерния полъх от изхода, а подобните му на мъниста очички сияеха от наслада. Зад себе си оставяше подписа си по стените.

Преподобният изрева:

— Спрете го!

Маймунчето обаче изтанцува по рамото на някакъв мирянин, гмурна се като плувец от главата на една жена и с писък на триумф се шмугна между отворените врати и изчезна в нощта.

Няколко души изтичаха след него. Всички останали си поеха облекчено дъх, макар че въздухът не беше много годен за дишане. Татко помогна на мама да се изправи и след това на други двама мъже — да вдигнат дебелата дама, която беше припаднала и се бе срутила като посечен дъб.

— Всички да запазят спокойствие! — призова свещеникът. — Всичко е наред вече! Всичко е наред!

Чудех се как може да твърди такова нещо, когато половината му ухо е отхапано, а белият му костюм е залят с маймунски фъшкии.

Напълно забравена остана греховната песен, която се бяхме събрали да чуем. В момента тя изглеждаше незначителна. Хората започваха да преодоляват шока си и мястото му замести унижението. Някой извика на преподобния Блесет, че не е трябвало да пуска на свобода маймунката, друг каза, че първата му работа заранта ще е да прати сметката си от химическото. Жената с ухапвания нос се разквича, че ще съди свещеника. Гласовете се надигаха и множаха, и видях как преподобният Блесет се спихва под натиска им и как те изсмукват силата от него. Изглеждаше объркан и нещастен, точно като всички останали.

Мъжете, които преследваха Луцифер се върнаха, запотени и останали без дъх. Маймуната се качила на едно дърво и изчезнала, казаха те. Предположиха, че все ще се появи отнякъде, когато се съмне. На светло биха могли да го хванат с мрежа например.

Хората да се опитват да пленят Луцифер, вместо той да се мъчи да плени тях. Това ми се стори странно и забавно едновременно, но татко изрази на глас същността на тази мисъл:

— Мечтайте си!

Преподобният Блесет седна на подиума. Докато паството го напускаше, той остана там неподвижен, в смрадливия си костюм, със

сведен към ръцете си поглед. На грамофона иглата цъкаше... цъкаше... цъкаше...

Прибрахме се вкъщи в задушната лятна вечер. Улиците бяха тихи, но ни съпровождаше симфонията на пеещите в короните на дърветата насекоми. Не можех да не си помисля, че Луцифер ни наблюдава от някое от тези дървета. Сега, когато се бе измъкнал на свобода, кой можеше да го върне обратно в кутията му?

Стори ми се, че надушвам отново изгорелия кръст, чиято смрад лъха над родния ми град. Реших, че просто някой готви хотдог на открит огън.

[1] „Дикси“ е прякорът на Конфедеративните обединени щати; идва от банката в Луизиана, където се издавали десетдоларови банкноти, отбелязани с DIX от опаката страна (10 на френски). Под „духа на Дикси“ се подразбират старите южняшки ценности, които в никой случай не се изчерпват с расизъм, робовладелско общество и т.н., но за съжаление и те са част от тях. ↑

[2] „Говоренето“ на езици — т.е. нечленоразделно бръщолевене в религиозен екстаз е присъщо на някои течения в протестантската вяра (и особено в петдесетните църкви), други не обръщат особено внимание на тази „дарба“, а православието като цяло не я приема. ↑

[3] Фред Астер — танцьор и изпълнител в бродуейски мюзикли; снимал е 31 музикални филма, със станали знакови за американската култура и кино сцени. ↑

6.

МАЙКАТА НА НЕМО И СЕДМИЦА С ДЖЕЙБЪРД

Лятото продължи нататък, както се случва с летата.

Преподобният Блесет се опита да запази платформата си в движение, но с изключение на неколцина души, които писаха до „Джърнъл“ с настояване песента да бъде забранена за продажби, парата от локомотива на преподобния бе изпусната. Може би имаше нещо общо с дългите, лениви юлски дни — а може би касаше загадката кой бе запалил онзи кръст в двора на Дамата; или може би хората бяха слушали тази песен със собствените си уши и със собствените си умове. Каквато и да беше причината, жителите на Зефир явно бяха решили, че кампанията на преподобния Блесет е просто въздух под налягане. Тя завърши с трясък, когато кметът Суоп посети къщата му и нареди да спре да плаши хората, като вижда демони, които не са никъде другаде, освен в собствения ум на преподобния.

Що се отнася до Луцифер, поне половин дузина съграждани го бяха виждали да скача из дърветата. Напълно съсипан се оказа един бананов пай, оставен да изстива на прозореца на къщата на сестрите Соня и Катарина Глас, и във всеки друг момент бих казал, че виновни за това са братята Бранлин, но засега те се бяха покрили. Луцифер, от друга страна, припикаше по покривите. Шеф Марчет и неколцина доброволци-пожарникари направиха опит да го хванат с мрежа, но за усилията си получиха само душ от маймунски фъшкии по дрехите. Луцифер очевидно имаше точен прицел и стабилна струя — и отпред, и отзад. Татко каза, че това е доста добър защитен механизъм и се посмя добре, но мама заяви, че ѝ прилява от самата мисъл за маймуна, скитаща на свобода в нашия град.

Денем Луцифер като цяло странеше от хората, но понякога нощем крещеше и пишеше достатъчно силно да събуди и спящите на Поултър Хил. В повече от един случай чувах трясъка на изстрели — някой, вдигнат от сън от шумотевицата на маймуната се опитваше да пробие в нея дупка, но и зверчето не стоеше в очакване да получи

куршум. Стрелбата обаче събуждаше всички кучета и лаят им на свой ред изправяше в леглата целия град, ето защо градският съвет на Зефир прокара извънредно нареждане, забраняващо стрелбата в рамките на града от осем вечерта нататък. Скоро след това Луцифер се научи как да удря по кофите за боклук с пръчка, което много обичаше да прави между три и шест заранта. Избягна връзката отровни банани, които кметът Суоп остави за него, срамуваше се да стъпи и в капаните с телена примка. Започна да оставя кафявия си знак на новоизмити коли, а един ден се провеси от дърво и отхапа парче от ухото на г-н Джерард Харгисън, докато поцалъонът си вървял по маршрута. Той лично го разказа на баща ми, докато седеше на верандата ни и дърпаше усърдно от пуретата си с пластмасов мундщук. На намаленото на размер ляво ухо на поцалъона имаше превръзка.

— Щях да гръмна копелето, ако си носех оръжието! — заяви г-н Харгисън. — Беше голям бързак, признавам му го. Ухапа ме и избяга, и кълна се, че само го мярнах... — той изсумтя и поклати глава. — Що за чудо е това, да не можеш да си вървиш по улицата посред бял ден, без да те напада проклета маймуна!

— Може би ще го хванат съвсем скоро — утеши го татко.

— Може би — г-н Харгисън блъвна син дим и проследи как облачето се разсейва. — Знаеш ли какво си мисля, Том?

— Какво?

— В проклетата маймуна се крие повече, отколкото се вижда с просто око, това си мисля.

— Какво имаш предвид?

— Помисли си само. Как така проклетата маймуна остана тук в Зефир? Защо не отиде в Брутън да предизвиква проблеми?

— Не знам — призна татко. — Не съм мислил за това.

— Сигурен съм, че онази жена има нещо общо с това.

— Коя жена, Джералд?

— Знаеш коя — той въртна глава по посока на Брутън. — Тя. Кралицата там.

— За Дамата ли ми намекваш?

— Аха. Нея. Според мен ще да е оплела някакъв вид заклинание и ни го е наложила, понеже... знаеш... заради проблема.

— Запаленият кръст имаш предвид.

— Тъхъ — г-н Харгисън се премести в сенките, понеже слънцето бе започнало да напича крака му. — Спретнала ни е нейното худу. Направо страхотия е как никой не може да хване проклетата маймуна. Нощем това чудовище пищи като банши пред прозореца на спалнята ми и Линда Лу за малко да получи сърдечен удар!

— Маймуната се измъкна на свобода по вина на преподобния Блесет — напомни му татко. — Дамата няма нищо общо с това.

— И откъде си толкова сигурен, а? — г-н Харгисън тръсна пепелта от цигарата си в тревата и след това пуретата се върна между устните му. — Не знаем какъв вид сили има. Кълна се, вярвам, че Кланът е развил правилната идея. Не ни трябва тази жена наоколо. Тя и нейните петиции.

— Не съм на страната на Клана, Джералд — каза му татко. — Не си падам по изгаряне на кръстове. За мен това си е чиста проява на страх.

Г-н Харгисън изсумтя тихо, а между устните му се измъкна тънка перушинка дим.

— Не знаех, че изобщо имаме активисти на Клана наоколо — сподели. — Но напоследък чувам това-онова.

— Като например?

— О, просто... това-онова. В моята професия човек чува доста празнословия. Има хора в града, които смятат, че Кланът е проявил голяма смелост, като е пратил предупреждение на тая жена. Други пък си мислят, че е време тя да бъде пратена да си върви по пътя, преди да е съсипала града.

— Живее тук от много време. Все още не е съсипала Зефир, нали?

— Поне до последните няколко години си затваряше устата. Сега се опитва да мъти водата. Цветнокожите и белите в един общ плувен басейн! И знаеш ли какво? Кметът Суоп е такъв глупак, че като нищо ще й даде каквото иска!

— Ами — рече татко — времената се менят.

— Мили Боже! — г-н Харгисън се втренчи в него. — Да не взимаш *нейната* страна, Том?

— Ничия страна не взимам. Казвам просто: не ни трябва армейски кучета и пожарникарски маркучи, нито искаме в Зефир да гърмят бомби. Дните на Бика Конър^[1] свършиха. Струва ми се, че

промяната на времената е неизменна част от напредъка на света — татко сви рамене. — Не може да задържаш бъдещето, Джералд. Това е факт!

— Според мен момчетата от Клана с удоволствие биха поспорили с теб по въпроса.

— Може. Но и техните дни са преброени. Единственото, до което води омразата, е повече омраза.

За момент г-н Харгисън изгуби дар слово. Съзерцаваше покривите на Брутън, но е трудно да се каже какво виждаше. Накрая се изправи, взе си пощенската чанта и я преметна през рамо.

— Едно време беше здравомислещ човек — рече и тръгна към пикапа си.

— Джералд, чакай малко! Върни се, хайде де! — повика го татко, но г-н Харгисън продължи да крачи.

Те двамата бяха завършили един и същи випуск на гимназия „Адамс Вали“ и макар да не бяха близки приятели, бяха изминали заедно един и същ път на младостта. Г-н Харгисън, както ми каза татко, бил куотърбек на футболния отбор и името му било гравирано на сребърна плака на Почетната стена на гимназията.

— Хей, Мечо! — подвикна баща ми, използвайки гимназиалния прякор на съученика си.

Пощальонът обаче хвърли угарката от пуретата си в канавката и подкара камиончето.

Дойде рожденият ми ден. Поканих Дейви Рей, Бен и Джони на сладолед и торта. На тортата имаше дванайсет свещи. И някъде по времето на тортохапването татко сложи подаръка на бюрото в стаята ми.

Джони бе принуден да се прибере вкъщи, преди да намеря подаръка. Главата все още го болеше понякога и му приляваше. Беше ми донесъл две чудесни остриета на стрели от колекцията си. Дейви Рей ми донесе играчка-модел на Мумията, а подаръкът на Бен се оказа торбичка с малки пластмасови динозаври.

Но на бюрото ми, със защипан на ролката чист лист бяла хартия, стоеше сива като боен кораб пишеща машина „Роял“.

Беше доста отрудена. Клавишите бяха изтъркани, а ръчката на барабана беше издраскана отстрани. По-късно научих, че Обществената библиотека в Зефир разпродавала част от старото си

оборудване. Клавишът „Е“ заяждаше, а на „Й“ му липсваше точката. Но аз седнах на бюрото си в сгъстяващия се здрач на рождения ми ден, избутах настрани кутията си, пълна с моливи „Тайкондерога“ и, с разтуптяно сърце, щателно напечатах името си на хартията.

Бях навлязъл в технологичната ера.

Съвсем скоро осъзнах, че използването на пишеща машина не е лесна работа. Пръстите ми се бунтуваха. Налагаше се да ги дисциплинирам. Продължавах да се упражнявам много след падането на нощта и мама каза, че ми е време за сън.

КОЖРИ ДЖАТ МАКЕМАОН. ДЕЙВИ РСУ КАЛКАН. ДЖИХИ ЕИЛСЪН. ЛЕН СИЪРС. РЕБЪЛ. СТАПИЪ МОУЗЕС. ДАМТАА. ГРЯЩ КРЪКТ. БРАМКИН. ШАПКА СЪС ЗЕЛЕНО ПЕТРО. ЗЕФЕР. ЗЕФХИР. ЗЕФИР.

Предстоеше ми да измина дълъг път, но усещах възбудата на героите каубои, смелите индианци, войниците, легионите детективи и отрядите чудовища в мен, които копнееха да се родят.

Един следобед, докато яздех Рокет насам-натам и се наслаждавах от парата, която се вдигаше след прокапал дъжд, в крайна сметка се озовах недалеч от къщата, където живееше Немо Кърлис. Той беше отпред — дребно момче, което подмяташе бейзболна топка във въздуха и я ловеше, докато се спускаше надолу. Облегнах Рокет на подпорната му и предложих да си хвърлим някоя топка. Всъщност много ми се искаше отново да видя Немо в действие. Момчето с идеалната ръка, без значение колко крехка изглежда тя, със сигурност беше богопомазано. Скоро окуражавах Немо да хвърля по един чеп на дъба от другата страна на улицата и когато той успя с идеална точност да го цапне с топката и я заклеши във възел от клончета не един, а три поредни пъти, аз бях готов да падна на колене и да го възславям.

Точно тогава предната врата на къщата се отвори с дрънчене на звънчета и на верандата излезе майка му. Видях очите на Немо да трепват иззад очилата, сякаш очакваше да го ударят.

— Немо! — извика майка му с глас, който ми напомни за жилещ стършел. — Казах ти да не хвърляш тази топка, нали? Гледах те през прозореца, млади човече!

Майката на Немо се спусна по стъпалата от верандата и ни приближи като буря. Имаше дълга, тъмнокестенява коса и може би навремето е била хубавица, но сега лицето ѝ бе твърдо и сурово. Тя

имаше пронизващи кафяви очи с разстилащи се от ъглите дълбоки бръчки, а дебелият ѝ грим имаше оранжев оттенък. Носеше тесен черен спортен клин, бяла блуза с големи червени точки и на ръцете ѝ бяха нахлузени чифт жълти гумени ръкавици. Устата ѝ беше боядисана в пурпурночервено, което ми се стори странно. Тя беше твърде изтупана да се занимава с домакинска работа.

— Почакай само да научи татко ти! — заплаши.

За какво да научи, почудих се. Та Немо просто играеше навън!

— Не съм падал! — обади се той.

— Но би могъл да паднеш! — отрязва майка му. — Знаеш колко си крехък! Ако си счупиш кост, какво ще правим? Кой ще плати сметката? Кълна се, хлопа ти някоя дъска! — тя ме стрелна с поглед като прожектор на затворническа вишка. — А ти кой си?

— Хори ми е прияшел! — рече Немо.

— Приятел. Да бе! — г-жа Кърлис ме огледа от глава до пети. От линията на устата ѝ и по това как сбръчка нос можех да позная, че според нея е вероятно да разнасям проказа. — Кори чий?

— Макенсън — представих се аз.

— Татко ти купува ли си ризи от нас?

— Не, госпожо.

— Приятел — повтори тя и твърдят ѝ поглед се заби в Немо. — Казах ти да не се прегряваш тук навън, нали? Казах ти да не хвърляш тая топка, нали?

— Не съм се прегрял. Прощто...

— Не ме слушаш, а? — прекъсна го майка му. — Боже мили, в това семейство трябва да има някакъв ред! Трябва да има някакви правила! Баща ти го няма по цял ден и когато се прибере, все е похарчил повече пари, отколкото е изкарал, а ти стоиш тук и се опитваш да се нараниш и да ми причиниш още неприятности! — костите сякаш напъваха скованата плът по лицето на майката на Немо, а очите ѝ сияеха ярки със страховит блясък. — Знаеш ли колко си болнав? — поиска да научи тя. — Не знаеш ли, че китките ти могат да се счупят и от лек вятър?

— Добре съм, мамо! — каза Немо. Гласът му бе тих. По опакото на врата му блестеше пот. — Чештно.

— Ще го повтаряш, докато не припаднеш от топлинен удар, нали? И след това ще паднеш и ще си избиеш зъб, и дали таткото на

добрия ти приятел ще плати сметката при зъболекаря, а? — тя отново ме изгледа гневно. — В този град никой ли не носи хубави ризи? Ама наистина никой ли не облича хубави, шити по поръчка ризи?

— Не, госпожо — наложи се да призная честно. — Не мисля.

— Е, това не е ли просто *прекрасно*? — тя се ухили, но в гримасата не присъстваше веселие. Усмивката ѝ беше гореща като слънцето и ужасна за гледане. — Не е ли това извънредно *цивилизовано*, а? — тя сграбчи рамото на Немо с едната си облечена в жълта ръкавица ръка. — Марш в къщата! — каза му. — На часа! — и се зае да го влачи към верандата, а той ме гледаше през рамо с изражение на копнеж и съжаление.

Трябваше да попитам. Просто трябваше.

— Госпожо Кърлис? Защо е станало така, че не позволявате на Немо да играе в Малката лига?

Помислих си, че тя ще се прибере, без да ми отговори. Но внезапно спря точно пред стъпалата на верандата и се обърна, а очите ѝ пламтяха от гняв.

— Какво каза?

— Ами... попитах... защо не позволявате на Немо да играе в Малката лига. Така де... той има идеална ръка...

— Синът ми е крехък, в случай че не го знаеш! Разбираш ли какво значи това? — тя продължи, преди да успее да ѝ кажа, че знам. — Значи, че костите му са чупливи! Значи, че не може да тича и да се боричка като другите момчета! Значи, че не е *дивак*!

— Да, госпожо, но...

— Немо не е като останалите! Той не е член на племето ти, разбираш ли? Той е културно момче и няма да се унизи да се въргаля в мръсотията като диво животно!

— Аз... просто си мислех, че би му харесало...

— Я ме чуй! — майката на Немо повишаваше глас. — Не ми стой на моравата и да ми разправяш какво е добро или лошо за сина ми! Нали не ти си се притеснявал до смърт, когато той е бил на три години и за малко да умре от пневмония! И къде беше баща му? Баща му беше на път, опитваше се да продаде достатъчно ризи да ни спаси от фалит! Но загубихме онази къща и хубавата къща със саксиите на прозорците, загубихме онази къща! И дали някой ни помогна? Дали някой от онези църкволюбивви хора ни помогна? Нито един! Така че

изгубихме онази къща, където в задния двор е погребано хубавото ми кученце! — лицето ѝ сякаш се разчупи за миг, и зад суровата маска на гнева съзрях сърцераздирателен страх и тъга. Но хватката ѝ не отпусна рамото на Немо нито за миг. Маската се слепи отново и г-жа Кърлис изсумтя. — О, знам аз какво момче си! Виждала съм много като теб, във всеки град, в който сме живели! Ти искаш само да нараниш сина ми и да му се подиграваш зад гърба! Икаш да го видиш да падне и да си одере коленете, и да чуеш фъфленето му, понеже смяташ, че е забавно! Е, иди си избири да се заяждаш с някой друг, понеже синът ми няма да има нищо общо с теб!

— Нямам намерение да...

— Влизай в къщата! — викна тя на Немо, докато го дърпаше по стъпалата.

— Трябва да тръгвам! — оправда се момчето, опитвайки се отчаяно да запази достойнството си. — Шъшалявам!

Комарникът се хлопна зад тях. С тежко и окончателно щракване се затвори и външната врата.

Птичките пееха, глупави в щастието си. Стоях на зелената трева, сянката ми бе като дълга следа от изгорено. Видях щорите на предния прозорец да се затварят. Нямах какво повече да се каже, нито да се направи. Обърнах се, отидох при Рокет и завъртях педалите към къщи.

По време на това пътуване към дома, докато въздухът с аромат на лято ме удряше в лицето и мушиците кръжаха във вихъра на преминаването ми, осъзнах, че затворите не са непременно сгради от сив камък, обградени с вишки и бодлива тел. Някои са къщи, чиито затворени щори не пропускат нито един слънчев лъч. Някои затвори са клетки от крехки кости и решетките им са направени от червени точки върху плат. Всъщност човек не може да познае дали дадено нещо е затвор, докато не съзре какво е сграбчено и оковано вътре. Мислех си за това, когато Рокет внезапно се отклони настрани, подминавайки на косъм Върнън Такстър, който крачеше по тротоара. Предположих, че дори златното око на Рокет е мигнало при гледката на разхождащия се под слънцето Върнън.

Юли отмина като летен сън. Прекарах дните му като правех, както казваха в нашия град „едно голямо нищо“. Джони Уилсън оздравяваше, а призляванията му се разрешиха, така че му позволиха да се присъедини към нас с Бен и Дейви Рей в приключенията ни из

града. И все пак трябваше да я кара полека, понеже д-р Париш беше казал на родителите на Джони, че травми на главата трябва да се следят дълго време. И самият ни приятел беше тих и затворен както винаги, но забелязах, че е намалил темпото. Винаги се влачеше зад нас с колелото си, по-бавен дори от дебелака Бен. Изглеждаше по-възрастен от деня, в който братята Бранлин го бяха пребили до припадък; сега изглеждаше дистанциран от нас по начин, който е трудно да се обясни. Мисля, че беше, понеже е вкусил горчивия плод на болката и от него се е олющила част от магическото безгрижно възприятие, което разделя децата от възрастните, то е изчезнало завинаги, без значение колко старателно се опитва приятелят ни да го преследва с колелото си. На тази ранна възраст Джони бе погледнал в тъмната дупка на смъртта и бе видял — по-ясно, отколкото някой от нас някога би успял, — че някой ден няма да хвърля сянка под лятното слънце.

Говорехме за смъртта, докато седяхме в прохладния ветреца от ледената къща и слушахме тежкото дишане на охлаждащите машини вътре. Разговорът ни започна с това, че Дейви Рей сподели, че баща му е сгазил котка предишния ден и когато се прибрали у дома, част от вътрешностите ѝ били залепнали за предната гума. Кучетата и котките, съгласихме се, си имаха собствени видове рай. Дали в такъв случай имаха и ад, питахме се ние. Не, реши Бен, понеже те не съгрешават. Да, но какво става, ако някое куче полудее и убие човек, и се наложи да го приспят, попита Дейви Рей. Това няма ли да е достоен за ада грях? За отговор на тези въпроси, разбира се, разполагахме само с още въпроси.

— Понякога — каза Джони, облегнал гръб на едно дърво — вадя стрелите си и ги гледам, и се чудя кой ги е направил. Чудя се дали призраците на майсторите им са още наоколо, търсят къде е паднала стрелата.

— Не! — смръщи се Бен. — Няма такова нещо като призраци! Нали, Кори?

Свих рамене. Не бях разказвал на момчетата за Среднощната Мона. Те не бяха повярвали, че съм ръчнал метла в глътката на Стария Мойсей, как щяха да повярват в призрачни кола и шофьор?

— Татко казва, че Снегопад е призрак — вметна Дейви. — Казва, че никой не може да го улучи, понеже е вече мъртъв!

— Няма такова нещо като призраци — възрази Бен. — И Снегопад не съществува!

— Съществува! — Дейви беше готов да защитава суеверията на баща си. — Татко казва, че дядо го видял веднъж, когато бил малко дете! А тъкмо миналата година тате рече и че един тип от хартиената мелница познава човек, който го е виждал! Каза, че стоял ей тъй на, пред него в гората, голям като няма да повярваш! Ловецът стрелял по него, но още преди куршумът да стигне до него, Снегопад вече препускал и след това изчезнал!

— Няма. Такова. Нещо — натърти Бен.

— Има!

— Няма.

— Има!

— Няма!

Спорът в този му вид можеше да продължи целия следобед. Вдигнах една борова шишарка и цапнах с нея Бен в корема, а след като той нададе унизителен вой, всички се разсмяха. Снегопад беше надеждата и загадката на братството на ловците в Зефир. В гъстите гори между Зефир и Юниън Таун, разказваше легендата, живее огромен бял елен с рога толкова големи и разклонени, че можеш да се люлеееш на тях като на клоните на дърво. Снегопад биваше забелязан поне по веднъж на ловен сезон от някой ловец, който се кълнеше, че сръндакът скочил във въздуха и изчезнал в преплетения листак на кралството си. Когато мъжете с пушки тръгнаха да проследяват Снегопад, те неизменно се връщаха с разкази за следи от огромни копита и белези по дърветата, където еленът е търкал рогата си, но белият звяр не можеше да бъде уловен. Мислех си, че ако подобен голям бял елен наистина обитава мрачните гори, никой ловец всъщност не би искал да стреля по него, понеже Снегопад бе за тях символ на всичко загадъчно и недостижимо в живота. Снегопад бе онова, което се намира отвъд гъстите гори, на следващата боядисана от есента полянка. Беше символ на вечната младост, връзката между дядо, баща и син, големите очаквания за бъдния улов, дивата природа, която не може да бъде укротена... Татко не беше ловец, тъй че не се вживявах в легендата за Снегопад като Дейви Рей, чийто баща вадеше ремингтъна си при първите хладни утрини на ловния сезон.

— Татко ще ме вземе с него тази година — заяви приятелят ни. — Обеща ми. Така че ще ви излезе смехът през зъбите, когато донесем от гората Снегопад!

Съмнявах се, че ако Дейви Рей и баща му видят белия елен, някой от тях двамата ще дръпне спусъка. Дейви имаше детски размер пушка, с която понякога стреляше по катерици, но никога не бе убивал животно.

Бен подъвка тревичка и подложи гърлото си на бриза от ледената къща.

— Едно нещо съм сигурен, че искам да науча — каза. — Кой е онзи мъртвец, дето е на дъното на Саксън Лейк.

Придърпах колене към гърдите си и се загледах в двата гарвана, кръжащи над нас.

— Не е ли странно? — попита ме Бен. — Че твоят татко е видял оня тип да потъва, а сега оня е там долу в колата си и обраства с мъх, а костенурките го гризкат?

— Не знам — отвърнах.

— Мислиш за него, нали? Имам предвид, че си бил там.

— Аха. Сещам се от време на време.

Не му казах, че надали минава и ден без да мисля за колата, ускоряваща пред млекарския камион или как татко скача във водата, или за силуета, който бях видял да стои в гората, а също и за мъжа със зеленото перо на шапката и нож в ръката.

— Сигурно е страховито — рече Дейви Рей. — Как тъй никой не го познава тоя тип? Как тъй на никого не му липсва?

— Ами сигурно не е бил местен — обади се Джони.

— Шерифът го е взел предвид — казах. — Обаждал се е насам-натам.

— Аха — съгласи се и Бен, — но не се е обадил навсякъде, нали? Не е звънял в Калифорния или в Аляска?

— Че какво ще прави някой си от Калифорния или от Аляска тук в Зефир, малоумнико? — предизвика го Дейви Рей.

— Че какво пък му пречи? Не знаеш всичко за всичко, умник такъв!

— Не, ама мога да разпознавам малоумниците от пръв поглед.

Бен се канеше да изстреля пиперлив отговор, но Джони каза:

— Може да е бил шпионин!

Това върза езика на пухкавия ни приятел.

— Шпионин ли? — изумих се. — Та наоколо няма нищо, което да става за шпиониране!

— Напротив, има. Военновъздушната база „Робинс“. — Джони систематично започна да пука кокалчетата си. — Може да е бил руски шпионин. Може да е гледал как самолетите пускат бомби или пък там на базата правят някви опити, за които не се полага да знае никой!

Смълчахме се. Руски шпионин, убит в Зефир. От самата мисъл всички ни полазиха сладки тръпки.

— Е, кой го е убил тогава? — попита Дейви Рей. — Друг шпионин?

— Може би — Джони се замисли за момент, леко наклонил глава на една страна. Клепачът на лявото му око започна леко да подскача, още една последица от нараняването. — Или пък онзи тип на дъното на езерото е бил американски контрашпионин, а руският шпионин го е убил, понеже мъртвецът го е разкрил.

— Да бе! — разсмя се Бен. — Сега пък значи някой от района може да е руски шпионин?

— Защо не?

Бен спря да се смее.

Джони ме погледна.

— Татко ти казва, че мъртвецът е бил чисто гол, нали?

Кимнах.

— Знаеш ли защо?

Поклатих глава.

— Понеже — обясни Джони — убиецът му е бил достатъчно умен да свали дрехите на мъртвеца, така че нищо да не изплува на повърхността. И убиецът непременно трябва да е някой местен, понеже знае колко е дълбоко езерото. А мъртвецът също е знаел някаква тайна.

— Тайна ли? — Дейви Рей беше наострил уши. — Каква?

— Нямам представа каква точно — отвърна Джони. — Но определено е тайна... — тъмните му индиански очи се върнаха върху мен. — Не каза ли татко ти, че човекът бил пребит, все едно някой наистина хубаво го е обработил? Защо този, който го е убил, първо го е премазал от бой?

— Защо? — повторих въпроса.

— Защото убиецът се е опитвал да го накара да говори, ето защо. Също като във филмите, когато лошият върже добрия герой за стол и се опитва да научи секретния код.

— Какъв секретен код? — полюбопитства Дейви Рей.

— Това беше просто пример — обясни Джони. — Но ми се струва, че ако човек ще убива някого, няма да го смаже от бой безпричинно.

— Аха, може би пък мъртвецът просто е бил бит до смърт? — предположи Бен.

— Не — отвърнах. — Около шията му е била стегната тел, с която са го удушили. Ако е бил пребит до смърт, защо ще го идушат?

— Човече! — Бен изскубна тревичка и я задъвка. Над главите ни двата гарвана крещяха и пляскаха с криле. — Убиец точно тук в Зефир! Може би дори руски шпионин! — Той внезапно спря да дъвче и, когато през ума му нова мисъл се стрелна като светкавица, додаде: — Хей, а какво го спира да убие пак?

Реших, че вече е време. Прочистих гърлото си и започнах да разказвам на приятелите си за силуета, който бях видял, за зеленото перо и за човека с шапката със зелено перо.

— Не видях лицето му — обясних, — но зърнах шапката му и перото и го видях да вади нож от джоба си. Според мен се канеше да се промъкне иззад баща ми и да го наръга. Може би дори се е опитал, но е стигнал до извода, че няма да успее да се изплъзне. Може да се е ядосал, понеже татко е видял колата да потъва и е казал на шериф Еймъри за нея. Може би дори ме е видял, че го гледам. Но не можах да видя лицето му. Дори отчасти.

Когато свърших, приятелите ми мълчаха няколко секунди. След това Бен се обади:

— И как така не си ни споменал за това преди? Не си ли искал да знаем?

— Канех се да ви кажа, но после стана това със Стария Мойсей...

— Не започвай с тая щуротия отново! — предупреди Дейви Рей.

— Не знам кой е човекът със зеленото перо на шапката — казах. — Може да е всеки. Дори... някой, когото познаваме наистина добре, някой, за когото не предполагахме, че е способен на такова нещо. Татко

казва, че няма как да опознаеш хората от край до край и че всеки си има тайна страна, за която другите не знаят. Така че може да е всеки!

Приятелите ми, възбудени от тази нова информация, се хвърлиха страстно в ролите на детективи. Споразумяха се да се оглеждаме за човека с шапката със зелено перо, но се споразумяхме също така и да пазим това сведение в тайна и да не го разказваме на родителите си, да не би да се окаже, че някой от тях го сподели с убиеца, без да знае. Стана ми по-добре, задето съм се облекчил от този товар, но все още бях притеснен. Кой беше човекът, за когото г-н Долар сподели, че е бил убит от Дони Блейлок? И какво беше значението на свиренето на пиано в съня, за който бе разказала Дамата на мама? Татко отказваше да посети Дамата, а аз все още го чувах понякога да вика насън. Така че знаех, че макар грозната зора да е останала зад нас, споменът за събитието — и за човека, прикован с белезници за волана — го преследваше. Ако татко ходеше да се разхожда около Саксън Лейк, то не го споделяше с мен, но подозирах, че всъщност го прави доста често, понеже редовно следобед остъргваше на стъпалата на верандата червена кал.

Август ни връхлетя, яхнал вълна от адска жегата. Една сутрин се събудих с мисълта, че след няколко дни предстои да прекарам седмица с дядко Джейбърд, и незабавно дръпнах чаршафа над главата си.

Но нямаше как да върна часовника назад. Чудовищата на стените не можеха да ми помогнат. Всяко лято отивах за по една седмица при дядко Джейбърд и баба Сара, все едно дали исках или не. Дядко Джейбърд го изискваше, и макар че прекарвах няколко уикенда през годината с деди Остин и нана Алис, посещението при дядко представляваше един безкраен куп от трескави странности.

Тази година обаче твърдо възнамерявах да склуча сделка с родителите ми. Ако се наложеше да отида на онази ферма, където дядко Джейбърд ми издърпваше завивките в пет заранта и ме пращаше да кося тревата в шест, поне можех да прекарам и цяла нощ на истински лагер в гората с Дейви Рей, Бен и Джони. Татко каза, че ще си помисли по въпроса и това бе най-доброто, на което можех да се надявам. Стана така, че си взех довиждане с Ребъл, татко и мама ме изкараха от Зефир и ме отведоха на село, куфарът ми се взеше отзад в пикапа и татко зави по неравен черен път, който водеше покрай царевично поле към къщата на дядо и баба.

Баба Сара беше сладка жена, в това нямаше съмнение. Представях си, че Дърдоркото като млад е бил нехранимайко, пълен с енергия и живот и земен чар. Всяка година обаче гайките му се разхлабваха с още половин оборот. Татко си го казваше от раз: Джейбърд беше луд. Мама твърдеше, че е „ексцентрик“. Аз пък заявявам, че беше тъп, зъл човек, който смяташе, че светът се върти около него, но трябва да кажа и следното — ако не беше Дърдоркото, никога не бих написал първия си разказ.

Не съм виждал дядко да извършва милостиво действие. Не съм го чувал да хвали жената или сина си. И когато се намирах близо до него, никога не съм усещал, че представлявам нещо повече от — за щастие временна — собственост. Настроенията му бяха променливи като лицата на луната. Но беше роден разказвач, и когато съсредоточеше ума си върху разкази за обладани от духове къщи, обладани от демони плашила, индиански гробища и кучета-призраци, човек нямаше друг избор, освен доброволно да го последва, накъдето го е повел.

Зловещото, може да се каже, беше негова територия. Дядко беше умен за задгробното и глупав за реалното, и така и не бе успял да продължи след четвърти клас^[2]. Понякога се чудех как баща ми е станал такъв човек, какъвто е, след като е живял седемнайсет години в странната сянка на Дърдоркото. Както казах обаче, дядко ми не беше започнал съществено да полудява чак до времето на моето раждане и, предполагам, в майчината страна на семейството ми е имало ген на здрав разум. Така че не знаех предварително какво точно предстои да се случи в седмицата на мъченията, но бях сигурен, че ми предстои вихрено изживяване.

Къщата беше удобна, но в същото време не представляваше нищо особено. Парцелът около нея, с изключение на закърняло царевично поле, градина и малки парцели с трева представляваше предимно гора; там именно дебнеше пляката си Дърдоркото. Баба Сара искрено се радваше да ни види, когато дойдохме и тя ни вкара всички в предната стая, където електрическите вентилатори размърдваха жегата. След това се появи и Дърдоркото, облечен в гащеризон и помъкнал със себе си голям стъклен буркан, пълен със златиста течност, която обяви за чай от орлови нокти. Беше приготвил стъклени чаши за всички ни.

— Вари се от две седмици — каза. — Оставили сме го да отлежи, нали се сещате... Опитайте!

Трябва да призная, чаят беше невероятен. Всички, с изключение на Дърдоркото, поискаха и втора чаша. Може би той знаеше колко е силна отварата. След дванайсет часа щях да седя в тоалетната с усещането, че вътрешностите ми изтичат навън, а у дома татко и мама щяха да са в същото ужасно състояние. Баба Сара, която несъмнено отдавна бе привикнала с подобни питиета, проспа като пън целия отворителен епизод, с изключение на това, че някъде в мъртвите нощни часове издаде насън висок, пищящ врясък на банши — звук, от който с гаранция ти настръхва косата.

Както и да е, настъпи моментът мама и татко да потеглят към Зефир. Усетих как се спихвам и сигурно съм изглеждал като ритнато кученце, понеже мама ме прегърна на верандата и каза:

— Ще се справиш. Обади ми се довечера, ясно?

— Непременно — заклех се и проследих как се отдалечават с пикапа. Прахът улегна над кафявите царевични стебла. Само една седмица, казах си. Една седмица не е толкова страшна.

— Хей, Кори! — обади се Дърдоркото откъм своето люлеещо се кресло. Хилеше се, което беше лош знак. — Приготвил съм ти един виц! Три струни^[3] влизат в бар. Първата струна казва „Дай ми едно поркане!“ Барманът поклаща глава и отвръща: „Не сервираме на струни тука, махай се!“ Втората струна си опитва късмета. „Сипи едно!“ Барманът отвръща „Нали ти казах, че не сервираме на струни тука, обирай си крушите!“ След това и третата струна, която също е жадна като дявол, та и тя ще пробва. „Сипи едно!“, вика. Барманът я поглежда с присвити очи и отвръща: „И ти си струна, мътните те взели, нали?“ Струната се изпъчва хубаво и вика: „Да, ама не позна!“

Дърдоркото избухна смях, а аз просто си стоях и го гледах.

— Схвана ли, момче? Схвана ли? Май не, а? — дядко се намръщи, приключил с вица. Изръмжа: — Да му се не види, чувството ти за хумор е отвратително като на баща ти!

Една седмица. О, Боже!

Имаше две теми, на които Дърдоркото можеше да говори с часове: оцеляването си по време на Депресията, когато се е хващал на всякаква работа — например полировчик на ковчези, железопътен стрелочник и карнавален черноработник, — а също и за успеха му сред

жените като млад, който, според него, бил толкова голям, че и Валентино можел да позеленее. Може би щях да го сметна за голямата работа, ако поне знаех кой е Валентино^[4]. Всеки път, когато ние с Дърдоркото бяхме достатъчно далеч от ухото на баба ми, той се впускаше в история за „Едит, свещеническата дъщеря от Тупело“ или „Нанси, племенницата на кондуктора от Нашвил“ или „онова момиче със заешките зъби, дето се въртеше наоколо и гризеше захаросани ябълки“. Разтягаше локуми за „парчето“ си и за това как момичетата се палели от него. Разправяше, че било имало и ревниви приятели и съпрузи, които го преследвали, но той винаги се измъквал, все едно каква примка се стягала около врата му. Веднъж, каза ми, висял от долната страна на железопътна дрезина, спряла над стофутово ждрело, докато двама мъже с карабини били стъпили точно над него и обсъждали как ще го одерат жив и ще му заковат кожата за някое дърво.

— Там е работата — обясняваше Дърдоркото, дъвчейки жадно тревичка, — че развалях момичетата за останалите мъже. Аха, ние с мойто парченце хубаво си изкарвахме! — след това, неизбежно — в погледа му се появяваше тъга и младият мъж с горящото парче започваше да се размива. — Обзалагам се, че ако днес подмина на улицата някое от ония момичета, няма да я позная. Не, сър. Те ще бъдат старици и няма да позная нито една от тях!

Дядо ми Джейбърд презираше съня. Може би имаше нещо общо със съзнанието, че дните му на тази земя са преброени. Станеше ли пет сутринта, в дъжд или слънце, той издърпваше завивките ми като преминаващо торнадо и гласът му ревяше в ухото ми:

— Ставай, хлапе! Да не мислиш, че ще живееш вечно?

Неизменно промърморвах: „Не, сър!“ и сядах, а старецът отиваше да събуди баба ми да сготви закуска, която можеше да нахрани сержант Рок и повечето от Веселото братство.

Дните, които прекарвах с дядо и баба, не следваха определен режим, след като веднъж закуската е била изгълтана. Напълно възможно беше да ми се връчи градинско гребло и да ми кажат да се хващам за работа, възможно беше и да ме осведомят, че ми предстои да се насладя на разходка до езерото в гората зад къщата. Дядко Джейбърд държеше няколко дузини пилета, три кози — и трите смътно приличаха на него — и по някаква непонятна причина отглеждаше

хаплива костенурка на име Мъдрост, която живееше в пълен със зеления сала вода метален варел в задния двор. Наставаше истински ад, когато някоя от козите пхнеше нос в територията на Мъдрост. Костенурката си я отстояваше твърдо. На фермата на Дърдоркото често цареше лудница — „всички змии и лайна“ беше типичен за него израз, описващ хаотичен момент, като например когато Мъдрост ухапеше жадна коза и тя на свой ред в галоп се врежеше в чистото пране, простряно от баба на въжето, след което се втурваше наоколо, украсена с гирлянд чаршафи и влачейки ги през градината, която току-що е била мината с греблото.

Дърдоркото се гордееше с колекцията си скелети на дребни животни, които старателно бе сглобил с тел. Човек никога не знаеше къде могат да изникнат тези скелети — дядко имаше неприятния навик да ги слага на места, където можеш да посегнеш без да гледаш, като например под възглавницата или в обувката ти. След това като чуеше писъка ти, се смееше като демон. Чувството му за хумор, да го кажем така, беше изкривено. В сряда следобед ми каза, че миналата седмица е намерил гнездо на гърмящи змии под къщата и ги е избил всичките с лопата. Когато тъкмо се канех да заспя нея нощ, вече ужасявайки се от пет заранта, той отвори вратата ми, надникна в тъмното и каза с тих, заплашителен глас:

— Кори? Ако ставаш да пикаеш нощес, внимавай. Тази сутрин баба ти намери прясно свалена кожа на гърмяща змия под леглото. При това с доста голямо кречетало. Хайде, лека!

Той затвори вратата. В пет все още бях буден.

Много по-късно осъзнах, че дядко Джейбърд ме е подготвял така, както човек наточва острие на точиларски камък. Не мисля, че знаеше, че го прави, но така се получи накрая. Да вземем змийската история. Докато лежах в тъмното, пикочният ми мехур полека се раздуваше в корема ми, а въображението ми работеше на пълни обороти. Виждах онази гърмяща змия, навита някъде в стаята, да чака да изскърца дъска, настъпена от бос крак. Можех да различа горските шарки по люспестата ѝ кожа, ужасната ѝ плоска глава с леко разтворени челюсти, а от зъбите ѝ капеше отрова. Виждах мускулите, които бавно се вълнуват по хълбоците ѝ, докато вкусва миризмата ми. Виждах я как се ухилва в мрака, все едно казва: „Мой си, вкусньо!“

Ако съществува училище за въображението, Дърдоркото можеше да му бъде директор. Онази нощ научих за това какво човек може да нарисува достоверно във въображението си — урок, който не бих могъл да получа и в най-скъпия колеж. Беше също и вторичен урок за това да стискаш зъби и да понасяш болката, час след час, и да се проклинаш, задето си изпил онази допълнителна чаша мляко на вечеря.

Нали разбирате, Дърдоркото ме обучаваше добре, макар и да си нямаше понятие, че го прави.

Имаше и други уроци, всичките — ценни. Имаше също и изпити. В петък следобед баба Сара помоли дядо да иде до града и да вземе от бакалията кашон сол за сладолед^[5]. По принцип Дърдоркото не изпълняваше поръчки, но днес се съгласи. Помоли ме да отида с него и баба Сара каза, че колкото по-бързо се върнем, толкова по-бързо ще направи сладолед.

Денят беше чудесен за студено лакомство. Деветдесет градуса^[6] на сянка и толкова горещо на слънце, че ако кучето побегне, сянката му поляга да си почине. Взехме сладоледената сол, но на обратния път в тромавия стар „Форд“ на Дърдоркото започна нов изпит.

— Джеръм Клейпул живее ей там наблизко — каза дядо. — Той е добро старо приятелче. Искаш ли да наминем да му кажем здрасти?

— Не е ли по-добре да закараме сладоледената сол на...

— Аха, Джеръм е добро приятелче — повтори Дърдоркото, докато завиваше към къщата на приятелчето си.

Шест мили по-късно спря пред разбрицана фермерска къща, в чийто преден двор се търкаляха гниещ диван, желязна лята преса за пране и купчина мухлясващи гуми и ръждиви радиатори. Мисля, че още преди няколко мили бяхме пресекли границата между Зефир и Догпач, минаваща по „Табак Роуд“^[7]. Очевидно обаче Джеръм Клейпул беше популярно приятелче, понеже пред къщата му имаше паркирани и други коли.

— Хайде, Кори! — каза Дърдоркото като отвори вратата си. — Просто ще влезем за една-две минути.

Можех да надуша миризмата на евтини пури още преди да стигнем до верандата. Дърдоркото почука на вратата: *туп туп туп*.

— Кой е? — попита отвътре предпазлив глас.

Дядо ми отвърна:

— Кръв и черва — което ме накара да го зяпна с мисълта, че е изгубил колкото малко ум му е останал.

Вратата се отвори на шумни панти и от процепа надникна издължено лице с тъмни, обградени с бръчки очи.

— Кой е той?

— Внучето ми — обясни Дърдоркото и сложи ръка на рамото ми.
— Казва се Кори.

— Иисусе, Джей! — рече дългото лице и се намръщи. — Закво влачиш тука *дете*?

— Няма лошо. Той няма да каже и дума. Нали, Кори?

Хватката на дядо ми се стегна.

Не разбирах какво става, но очевидно това не беше място, на посещението на което баба Сара би се зарадвала. Помислих си за къщата на госпожица Грейс отвъд Саксън Лейк и за момичето на име Лейни, което бе навило срещу мен мокрото си розово езиче.

— Не, сър — отвърнах и хватката се отпусна.

Тайната — каквато и да беше — щеше да бъде опазена.

— На Топчаляка няма да му хареса — заяви мъжът.

— Джеръм, хич не ме е грижа дали Топчаляка ще си завре главата в задника. Ще ме пуснеш ли или не?

— Имаш ли зеленко?

— Дупка ми прогаря — отвърна Дърдоркото и докосна джоба си. Запънах се, когато той понечи да ме дръпне през прага.

— Баба чака да занесем сладоле...

Дядо ме погледна и дълбоко в очите му мярнах сянка от истинската му природа, като сияние от далечна зейнала фурна. На лицето му бе изписан отчаян глад, подхранван от каквото бе онова, което се намираше в тази къща. Сладоледената сол бе забравена — самият сладолед беше част от съвсем друг свят на шест мили оттук. Дърдоркото отсече:

— Хайде, Кори!

Отстоях позицията си:

— Мисля, че ние трябва да...

— Просто не *мисли*! — рече дядо и каквото и да бе нещото, което го привличаше към тази къща, то завзе лицето му и на него се изписа злоба. — Прави каквото ти казвам, ясно?

Той ме дръпна силно и аз го последвах с опарено сърце. Г-н Клейпул затвори вратата зад нас и пусна резето. От стая, в която не проникваше слънчев лъч, се носеше цигарен дим. Прозорците бяха заковани с дъски и светеха няколко бледи електрически крушки. Последвахме г-н Клейпул през коридор към задната част на къщата, където той отвори друга врата. Стаята без прозорци, в която влязохме, също бе напластена с дим, а в средата ѝ имаше кръгла маса, където четирима души седяха под гола крушка и играеха карти, със струпани пред себе си чипове за покер и с чаши с кехлибарена течност под ръка.

— Заеби тая работа! — казваше тъкмо един от мъжете и от думите му ме заболяха ушите. — Хич нема да ми блъфираш, господинчо!

— На ти тогава пет долара, г-н Куул! — каза друг играч.

Червен чип удари купчината в средата на масата. Връхче на пура присветна като вулкан в маелстрьом.

— Вдигам ти с пет — каза трети играч с окачена в ръба на тънката като черта уста пура. — Хайде, срещай или си затвар... — видях малките му свински очета да подскачат към мен, след което мъжът плесна картите си на масата с лицето надолу. Кресна: — *Хей!* Кво прави туй хлапе тука?

Незабавно станах фокус на вниманието.

— Джейбърд, да не си откачил напълно, да те еба? — попита един от другите играчи. — Махай го оттук!

— Той е проверен — отвърна дядо. — От семейството е.

— Не е от *мое*то семейство — мъжът с пурата се наведе напред, а дебелиите му плещи оградиха масата. Кафявата му коса бе подрязана по войнишки късо, а на кутрето на дясната ръка носеше диамантен пръстен. Свали пурата от устата си и присви очи като цепки. — Знаеш правилата, Дърдорко! Никой не влиза тук без одобрение!

— Той е наред. Внук ми е.

— Не ми пука, ако ще да е шибаният принц на Англия! Нарушаваш правилата.

— Е, стига де, няма нужда да се ядос...

— Ти си *идиот*! — изрева мъжът, а устата му се изви, докато изричаше думата. На лицето му блестеше тънък слой пот, бялата му риза беше влажна. На джоба на гърдите, до петно от тютюн, имаше монограм ТБ. Повтори: — *Идиот!* Да не искаш законът да нахлуе тук с

извадено оръжие? Защо просто не му дадеш карта на проклетия шериф, а?

— Кори няма да каже и дума. Той е добро момче.

— Така ли? — малките свински очички се върнаха върху мен. — Глупав ли си като дядо си, синко?

— Не, сър — отвърнах.

Той се засмя. Звукът ми напомни онзи път миналия април, когато Филип Кийнър повърна кашата си в училище. В очите на мъжа нямаше веселие, но устата му бе ухилена.

— Е, ти си малък хитрец, нали?

— Наследил го е от мен, господин Блейлок — каза Дърдоркото.

Осъзнах, че мъжът, който ме мислеше за толкова умен, е самият Топчаляка Блейлок, брат на Дони и Бързака и син на прословутия Пищак. Спомних си храброто твърдение на дядо ми на входа, че Топчаляка може да си завре главата в задника, ако ще; точно сега обаче дядо ми изглеждаше на път да завре там своята.

— Да бе, как ли пък не — каза му Топчаляка, изсмя се отново и погледна към другите играчи, които също се изхилиха като добри малки индианчета, следващи вожда. След това мъжаката спря да се смее и нареди: — Хващай пътя, Джейбърд! Чакаме всеки момент да се появят неколцина големи играчи. Група смехурковци си мислят, че могат да изкарат големи кинти от мене.

Дядо ми си прочисти нервно гърлото. Беше втренчил поглед в чиповете за покер.

— Ами... чудех се... тъй и тъй съм тук, може ли да седна за една-две ръце?

— Взимай си хлапето и обирай крушите — заяви му Топчаляка. — Тук въртя маса за покер, не служба за бебегледачки!

— О, Кори може да почака отвън! — отвърна Дърдоркото. — Той няма против. Нали, хлапе?

— Баба ни прати за сладоледена сол — напомних.

Топчаляка Блейлок се изсмя отново и видях по бузите на дядо ми пурпурно зарево.

— Не ми пука за проклетия сладолед — отрязва Дърдоркото, а в очите му сияеха гняв и страдание. — Не ми пука, ако ще да чака до полунощ! Мога да правя каквото си поискам!

— По-добре тичай вкъщи, Дърдорко! — подигра му се един от другите играчи. — Върви да хапнеш сладолед и се пази от неприятности!

— Ти млъкни! — изрева дядо. — Ето! — той бръкна в джоба си, извади двадесетдоларова банкнота и я плесна на масата. — Влизам ли в играта или не?

Направо се задавих. Двадесет долара за риска да играеш покер. Това бяха ужасно много пари. Топчаляка Блейлок дръпна от пурата си в мълчание. Местеше поглед от парите към лицето на дядо ми.

— Двадесет долара — каза — надали ще ти стигнат само да почнеш.

— Имам и още, хич не се притеснявай!

Осъзнах, че Дърдоркото сигурно е ограбил буркана с парите или пък че има таен фонд за игра на покер, скрит от баба. Тя със сигурност не би одобрила страстта му, а Джейбърд явно се бе съгласил да донесе сладоледена сол само заради възможността да дойде тук. Предполагам, че просто беше планирал да намине да види кой играе, но можех да позная, че го тресе треска и че ще играе, ако ще ада да се разтвори или потоп да плисне.

— Вътре ли съм или не?

— Хлапето не може да остане.

— Кори, иди да седнеш в колата — каза дядо. — Ще дойда след няколко минути.

— Но баба си чака...

— Върви както ти казвам, и то *незабавно*! — кресна ми Дърдоркото.

Топчаляка се втренчи в мен през облак дим. Изражението му казваше: „Виждаш ли какво мога да направя на дядо ти, хлапенце?“

Излязох от къщата. Преди да стигна до вратата, чух звука от придърпването на нов стол към масата. След това излязох на горещата светлина, пяхнах ръце в джобовете си и заподритвах една шишарка по пътя. Чаках. Минаха десет минути. После още десет. Пристигна кола, от която излязоха трима младежи, почукаха на входната врата и бяха приети от г-н Клейпул. Вратата се затвори отново. Дядо ми още го нямаше. Поседях известно време в колата, но жегата беше толкова силна, че потта просмука ризата ми и се наложи да се отлепя от седалката и да изляза отново навън. Повъртях се насам-натам пред

къщата и спрях да погледам мравките, които събличаха месото от костите на умрял гълъб. Мина някъде около час. В един момент обаче осъзнах, че дядо ми се отнася към мен като с боклук и че по същия начин се държи и с баба Сара. В мен започна да кипва гняв, събираше се в корема ми като тъпа, пулсираща гореща топка. Взирах се във вратата, опитвайки се със силата на мисълта си да извадя дядо оттам. Вратата си остана затворена.

Осени ме мисъл, шокираща с решителността си: „Да върви по дяволите тогава!“

Взех кутията сладоледена сол и тръгнах пеша.

Първите две мили всичко беше наред. На третата жегата почна да ме догонва. Пот се лееше по лицето ми и имах чувството, че главата ми гори. Пътят се люлееше между стените си от борова гора, подминаха ме само няколко коли, но те се движеха в обратна посока. Паважът почна да пари краката ми през обувките. Искях да поседна в някаква сянка и да си почина, но не го сторих, понеже почивката щеше да е слабост — щеше да е като да си призная, че не е трябвало да се опитвам да измина шест мили на стоградусова горещина под палещото слънце и че е трябвало да остана пред онази къща и да чакам дядо ми да излезе, когато му щукне да го стори. Не. Длъжен бях да продължа да вървя, а за пришките щях да се притеснявам после.

Захванах се да мисля за разказа, който ще напиша за преживяването си. В този разказ момчето щеше да пресича пъклена пустиня с кутия безценни кристали, поверени на неговите грижи. Погледнах нагоре да зяпам ястребите, които се рееха в горещите течения и когато вниманието ми се отклони от това, което правех, стъпих в дупка, изкълчих си глезена и паднах, а кутията със сладоледена сол се скъса.

Почти заплаках.

Почти.

Глезенът ме болеше, но можех да стъпя на него. Това, от което най-много ме заболя беше, че солта за сладолед се бе разсипала по паважа. Дъното на кутията бе скъсано. Събрах солта с ръце, напълних си джобовете и закуцуках по-нататък.

Нямах намерение да спирам. Нямаше да седна в сянката и да се разрева с джобове, от които се сипе сол. Нямаше да оставя дядо да ме победи!

Почти бях отметнал третата миля, когато зад мен изсвири клаксон на кола. Огледах се в очакване да видя „Форд“-а на Джейбърд. Вместо това се оказа понтиак с цвят на мед. Колата забави и през спуснатия надолу прозорец на пътника надникна д-р Къртис Париш.

— Кори? Да те хвърля до някъде?

— Да, сър — приех с благодарност и се качих в колата.

Краката ми бяха изгорели отдолу, глезенът ми се подуваше. Д-р Париш настъпи газта и се понесохме напред.

— При родителите на татко съм в момента — обясних. — Около три мили нагоре по пътя.

— Знам къде живее Джейбърд — докторът вдигна и постави на задната седалка лекарската си чанта, която първоначално се намираше между нас двамата. — Ужасно горещ ден. Откъде си тръгнал пеша?

— Ами аз... — ето ме застанал на кръстопът на съвестта. Избрах да кажа: — Трябваше да изпълня една поръчка на баба.

— О... — докторът замълча за момент. — А какво се изсипва от джоба ти? Пясък?

— Сол — обясних.

— О — повтори той и кимна, сякаш казаното имаше смисъл. — Как е татко ти напоследък? Ситуацията в работата му облекчи ли се?

— Сър?

— Сещаш се. Работата. Когато Том дойде да ме види преди няколко седмици, каза, че толкова го товарели с работа, че имал проблеми със съня. Дадох му хапчета. Сещаш се — стресът може да бъде много силно нещо. Казах на татко ти, че трябва да си вземе почивка.

— О... — този път аз бях този, който кимна, сякаш казаното има смисъл. — Мисля, че е по-добре.

Дадох му хапчета.

Татко не беше споменавал нищо за натоварване в работата или че е ходил при д-р Париш.

Дадох му хапчета.

Взирах се право напред към размотаващия се път. Татко все още се опитваше да избяга от царството на притеснените духове. Осени ме, че е криел част от себе си от мама и мен, точно както Дърдоркото крие треската си за покер от баба ми.

Д-р Париш дойде с мен до входната врата на къщата. Когато баба Сара отвърна на почукването, докторът каза, че ме е намерил да вървя край пътя.

— Къде е дядо ти? — попита ме баба.

Сигурно съм направил болезнена гримаса, понеже след няколко секунди размисъл тя сама отговори на въпроса си:

— Пак се е забъркал в някоя щуротия. Тъхъ. Точно това е направил!

— Кутията със солта се скъса — казах на баба и ѝ показах шепа сол, а косата ми беше мокра от пот.

— Ще вземем нова кутия. Това, което е в джобовете ти, ще запазим за Джейбърд.

Бях в неведение за това, но през следващата седмица всяко едно ядене, което дядо сядаше да хапне, се оказваше така добре посолено, че устата му се изприщваше и солта скърцаше между зъбите му.

— Искате ли да влезете за чаша студена лимонада, доктор Париш?

— Не, благодаря. Трябва да се връщам в кабинета — лицето на доктора се замъгли, притесненията му си проправяха път. — Госпожо Макенсън, познавахте ли Селма Невил?

— Да, познавам я. Не съм я виждала от около месец обаче.

— Тъкмо от нейната къща идвам — каза д-р Париш. — Знаете, че тя се бореше с рака през последната година...

— Не, нищо подобно!

— Е, тя се сражаваше смело, но почина преди около два часа. Искаше да умре у дома, вместо в болница.

— Мили Боже, не знаех дори, че Селма е болна!

— Тя не искаше да се шуми около случая. Никога няма да разбере как успя да издържи да преподава последната година!

Осени ме, че те говорят за г-жа Невил. Моята г-жа Невил. Учителката, която ми бе казала, че трябва да участвам в състезанието за кратък разказ тази година. „Сбогом!“, бе казала тя, когато напусках стаята ѝ в онзи първи летен ден. Не „Ще се видим догодина“ или „До септември!“ а твърдо и окончателно „Сбогом!“ Седнала на бюрото си под слънчевите лъчи, тя сигурно е знаела, че умира и че през септември за нея няма да има нов клас ухилени малки маймунки.

— Реших, че е редно да знаете — додаде д-р Париш. Докосна рамото ми с ръката, която преди два часа бе дръпнала чаршафа над лицето на г-жа Невил. — Пази се, Кори!

Той се обърна и тръгна към понтиака си, а ние с баба го гледахме как се отдалечава.

Чак по-късно Дърдоркото се прибра у дома. Имаше изражението на човек, чийто последен приятел го е изритал отзад и чийто последен Вашингтон^[8] се е смял, докато се е гмуркал в джоба на друг човек. Дядо се опита да го раздава ядосан, защото „съм избягал и съм му изкарал ангелите“, но преди да успее да се разпали повечко, баба Сара дерайлира влачето му със зададения съвсем кротко въпрос къде ѝ е сладоледената сол. В крайна сметка Дърдоркото свърши седнал самичък на верандата в сгъстяващия се здрач, около него се вихреха мушици, а лицето му бе удължено и мрачно, и настроението — скапано като омекналото му парченце. Донякъде го съжалявах, честно казано, но Дърдоркото не беше човек, способен да понесе съчувствие. Дори една мила дума от моя страна щеше да го накара да ми се зъби и присмива. Дядо никога не се извиняваше, той никога не грешеше. Ето защо си нямаше и истински спътници, и заради това седеше сам на верандата в компанията на глупави лъскави насекоми, които се вихреха около него като древните му спомени за хубави фермерски щерки.

Една последна случка беляза седмицата с баба и дядо. Не спях добре в петък вечерта. Сънувах, че влизам в класната си стая, в която нямаше никой друг, освен госпожица Невил, седнала зад бюрото си и подреждаща листове. Златна светлина се стелеше по пода, решетката ѝ раираше черната дъска. Плътта на лицето на г-жа Невил се сгърчи. Очите ѝ изглеждаха големи и ярки, като очите на бебе. Тя бе изправила сковано гръб и ме гледаше как стоя на прага между коридора и класната стая.

— Кори? — попита. — Кори Макенсън?

— Да, 'спожо — потвърдих.

— Ела насам! — каза тя.

Така и сторих. Приблжих се до бюрото ѝ и видях, че червената ябълка на ръба му се е спаружила.

— Лятото почти приключи — каза госпожица Невил.

Кимнах.

— Ти си по-голям, отколкото преди, нали?

— Имах рожден ден — признах.

— Колко мило — дъхът ѝ, макар и не неприятен, миришеше като започнали полека да гният цветя. — Много момченца са идвали и са си отивали оттук под погледа ми. Видях как някои израстват и пускат корени, а други израстват и се преместват. Годиците в живота на момчето отминават толкова бързо, Кори! — Учителката се усмихна бледо. — Момчетата искат да бързат и да станат мъже, а след това идва ден, когато копнеят да бъдат отново момчета. Но ще ти разкрия една тайна, Кори! Искаш ли да я чуеш?

Кимнах.

— Никой — прошепна г-жа Невил — не пораства.

Намръщих се. Що за тайна беше това? Татко и мама бяха възрастни, нали? Също и г-н Долар, шеф Марчет, д-р Париш, преподавания Ловой, Дамата и всички останали над осемнайсет.

— Те може да изглеждат пораснали — продължи учителката ми, — но това е само маска. Просто глината на времето. Мъжете и жените са все още деца дълбоко в сърцата си. Те все тъй биха искали да скачат и да играят, но тежката глина не им позволява. Биха искали да отърсят всяка верига, която светът им е наложил, да свалят часовниците и вратовръзките си, да събуят неделните обувки и да се върнат голи при вира за плуване, поне за един ден. Биха искали да се почувстват свободни и да знаят, че у дома ги чакат мама и татко, които ще се погрижат за всичко и ще ги обичат, без значение какво са сторили. Дори зад лицето на най-злия мъж на света стои изплашено момченце, което се опитва да се пхне в ъгълче, където не може да бъде наранено... — г-жа Невил остави настрана класните и скръсти ръце на бюрото. — Виждала съм много момчета да израстват в мъже, Кори, и искам да ти кажа само една дума. *Помни!*

— Да помня ли? Какво да помня?

— Всичко — обясни учителката. — И най-дребните подробности. Не позволявай денят ти да отmine, без в паметта ти да остане поне част от него и съхранявай този спомен като съкровище. Защото е точно такава. Спомените са като сладки врати, Кори. Те са учители и приятели, и възпитатели. Когато гледаш към нещо, недей просто да се вторачвай в него. Виж го. Наистина, истински го виж. Виж го, за да може, когато го описваш, някой друг също да го съзре. Много е лесно да минеш през живота глух, ням и сляп, Кори. Почти

всички, които познаваш или с които ще се срещнеш, правят точно така. Те вървят през парад на чудесата и дори не чуват музиката. Но ти можеш да изживееш хиляда живота, ако пожелаеш. Можеш да говориш с хора, които никога не си виждал, в земи, които никога не си посещавал — учителката кимна, загледана в лицето ми. — И ако си добър и имаш късмет, и имаш нещо важно за казване, тогава може и да имаш шанса да живееш дълго след... — тя поспря, премервайки думите си. Накрая каза: — Много дълго.

— И как се предполага да стане всичко това? — попитах.

— Всичко по реда си. Участвай в състезанието за кратък разказ, както ти казах.

— Не съм достатъчно добър.

— Не казвам, че си. Засега. Просто дай най-доброто от себе си и се запиши да участваш. Ще го направиш ли?

Свих рамене:

— Не зная за какво точно да пиша.

— Ще узнаеш — каза г-жа Невил. — Когато се накараш да седиш и да гледаш достатъчно дълго в празен лист хартия, ще се сетиш. И не си мисли за това като за писане. Просто мисли като че разказваш история на приятелите си. Ще опиташ ли поне?

— Ще си помисля — обещах.

— Не мисли твърде дълго — предупреди ме тя. — Понякога мисленето се изпречва на правенето.

— Да, госпожо!

— Е, добре — тя си пое дъх и полека го изпусна. Огледа класната стая и празните чинове с издялкани инициали. — Дадох всичко от себе си — каза тихо — и това е, което мога да сторя. О, мили малки деца с години пред себе си! — погледът ѝ се спря на мен и тя добави: — Свободен си!

Събудих се. Още не се бе съмнало напълно. Един петел се кокошинеше, за да приветства слънцето. В спалнята на възрастните радиото на Дърдоркото бе пуснато, свиреше някаква кънтри станция. Звукът на стоманена китара, отекваща самотна над тъмни мили от гори, поля и пътища, винаги е притежавал силата да счупи сърцето ми на две.

Същия следобед мама и татко дойдоха да ме вземат. Целунах баба Сара за довиждане и стиснах ръката на дядо си. Той вложи малко

допълнителен натиск в хватката си. Върнах му го. Познавахме се един друг. След това заедно с родителите си тръгнах към пикапа и открих, че са довели и Ребъл, така че се качих отзад и позволих на краката ми да увиснат през перилото, а кучето се притискаше плътно до мен и дишаше усилено в лицето ми, но аз нямах нищо против.

Баба Сара и Дърдоркото стояха на верандата и махаха за довиждане. Прибрах се у дома, където ми беше мястото.

[1] Бика Конър (*Bull Connor*) — в периода 1957–1963 г. Теофилъс Юджийн „Бика“ Конър е бил Комисар по обществената сигурност в гр. Бирмингам, Алабама. На тази длъжност се е старал да подкрепя расовата сегрегация в региона; именно неговите брутални действия срещу цветнокожите и членовете на „Фрийдъм Райдърс“ (включително за под 24 часа — арест на над 900 деца на възраст от 6 до 18 г.) довеждат в крайна сметка до благоприятни законодателни изменения в САЩ и конкретно Алабама. ↑

[2] Четвърти клас е финалната година от цикъла на основното образование в САЩ. ↑

[3] В разговорния американски струна (*string*) има значение и на мошеник, измамник; в тази игра на думи е скрит хуморът на анекдота. ↑

[4] Има се предвид Рудолф Валентино, наричан често просто „Валентино“, американски актьор и поп-икона, чиято ранна смърт (на 31 години) предизвиква масова истерия сред жените в САЩ. ↑

[5] Всъщност сол, продавана на по-големи парчета кристал, отколкото за домакински нужди. Използва се за приготвяне на сладолед без фризер: в голям съд се смесват бучки лед и съответно количество сол (около 250–300 гр.), в леда се поставя съд с вече готова млечна смес. Разклащаме полека, докато сладоледът стегне. Използва се понижаването на температурата на топене: прибавянето на сол към леда понижава допълнително температурата му и го кара да абсорбира повече енергия, за да се разтопи, с което охлажда значително по-бързо сместа за сладолед. ↑

[6] 90 градуса по Фаренхайт са 32,5 по Целзий. ↑

[7] „Табако Роуд“ („*Tabacco Road*“, „Пътят на тютюна“: пътеката, по която робите от плантациите са влачили балите с тютюн) и Догпач

(*Dogpatch* — куча дупка, бордей) по време на Депресията в Южните щати се превръщат в прякори на бедняшките квартали за бели. [↑](#)

[\[8\]](#) На банкнотата от 1 долар е изобразен Джордж Вашингтон. [↑](#)

7.

МОЯТА НОЩ НА ЛАГЕР

Няма нищо по-страховито и възбуждащо от бял лист хартия.

Плаши те, защото оставянето на тъмни следи по тази бяла равнина е занятие самотно, и те възбужда, понеже никой освен теб не знае накъде си поел, а дори и ти не можеш да кажеш къде ще те отведе пътят. Когато седнах с пишещата си машина да натракам онзи разказ за състезанието по писане на зефирския Съвет по изкуствата, бях толкова уплашен, че можах само да напиша името си. Да запариш настойката на разказ лично за себе си и такъв, който знаеш, че ще четат непознати, са две съвършено различни животни. Първото е удобно пони, второто — луд жребец. Трябва да се държиш здраво, за да устискаш на препускането.

Листът хартия се взираше в лицето ми доста дълго време. Накрая реших да пиша за момче, което бяга от малкото си градче, за да види света. Написах две страници, преди да стане ясно, че не влагам душата си в тази приказка. Заех се с разказ за момче, което намира магически фенер на бунището. Той също попадна в коша за боклук. Разказът за кола-призрак вървеше доста добре, докато не удари стената на въображението ми и не избухна в пламъци.

И тъй за пореден път се озовах изправен пред празния лист.

Цикадите цвърчаха в дърветата навън. Ребъл джафкаше по нещо в нощта. Някъде в далечината чух рева на автомобилен двигател. Замислих се за съня си за г-жа Невил и какво беше казала тя: „Не си мисли за това като за писане. Просто мисли като че разказваш история на приятелите си.“

Ами ако..., запитах се аз. Ами ако реших да опиша нещо, което вече се е случило?

Като... за г-н Скъли и зъба на Стария Мойсей. Не, не. Г-н Скъли не би искал хората да го накачулят, за да видят забележителността. Добре тогава, ами ако... пиша за Дамата и Лунния човек? Не, не знаех достатъчно за тях. Ами ако...

... разкажех за мъртвеца в колата на дъното на Саксън Лейк?

Ами ако напишеш разказ за онова, което се бе случило онази сутрин? Да пиша за колата, която е потънала и как татко скочи след нея? Да пиша за всичко, което бях усетил и видях онази мартенска утрин преди изгрев-слънце? Ами ако... ако... разкажех за това, че съм видял мъжа с шапката със зелено перо, който стоеше там, на края на гората?

Ето това беше тема, способна наистина да ме разпали. Започнах с думите на баща ми: „Кори? Събуди се, сине, време е!“ Скоро отново се возех с него в млекарския камион, на обиколка по тихите утринни улици на Зефир. Говорехме си какъв искам да стана като порасна, и после внезапно колата изскочи от гората пред нас, татко завъртя волана на млекарския камион и колата се преметна през ръба на червената скала над Саксън Лейк. Припомних си как баща ми тичаше към езерото и как сърцето ми се бе свило на топка, когато той скочи във водата и заплува. Припомних си как колата започна да потъва, от багажника ѝ избликваха мехурчета. Припомних си как погледнах през рамо към гората от другата страна на пътя и видях силует, застанал там в дълъг шлифер, който се вееше под поривите на вятъра и с шапка със зелено...

Чакай.

Не, не се беше случило точно така. Бях настъпил зелено перо и го намерих на подметката на калния си кец. Но откъде другаде можеше да се появи зелено перо, освен от лентата на шапка? И все пак, нали уж пишех всичко така, както се е случило? Всъщност не бях видял шапката със зелено перо чак до нощта на наводнението. Така че се придържах към фактите и писах за зеленото перо, каквото го намерих. Не споменах за събитията покрай г-жа Грейс, Лейни и къщата с лошите момичета, тъй като предположих, че мама няма да иска да прочете за това. Препрочетох разказа и реших, че не е толкова добър, колкото можех да го направя, така че го пренаписах. Беше трудно да докарам разговорите да звучат като на живо. Най-накрая обаче, след като три пъти прекарах творението през пишещата ми машина ми, го обявих за готово. Разказът беше дълъг две страници, с двойна разредка. Моят шедьовър.

Когато татко дойде да ми пожелае лека нощ, облечен в пижама на червени райета и с все още влажна след душа коса, аз му показах двата листа хартия.

— Какво е това? — той вдигна титула под лампата на бюрото ми.
— „Преди изгрев“ — прочете и след това ме погледна с ням въпрос в очите.

— Това е разказ за състезанието по писане — обясних. — Току-що го написах.

— О. Може ли да го прочета?

— Да, сър.

Татко започна. Гледах го. Когато стигна до онази част, в която колата изскача от гората, на челюстта му се стегна малко мускулче. Той протегна ръка, за да се опре на стената и знаех, че чете за плуването към колата. Видях пръстите му бавно да се стягат и отпускат, стягат и отпускат.

— Кори? — повика ме мама. — Върви да затвориш Ребъл за нощес!

Надигнах се, но татко помоли:

— Почакай само минутка! — и след това се върна към последните няколко абзаца.

— Кори? — подвижна мама отново, а в предната стая се чуваше телевизорът.

— Говорим си с него, Ребека! — обади се татко и след това отпусна страниците до хълбока си. Взираше се в мен с отчасти потънало в сенките лице.

— Става ли? — попитах го.

— Не прилича на обичайните ти писания — каза той тихо. — Обикновено пишеш за призраци или каубои, или за космонавти. Откъде ти хрумна да напишеш нещо подобно?

Свих рамене:

— Не знам. Просто си помислих... че ще напиша нещо истинско.

— Значи това е истина? Също и онази част, дето си видял някой да стои в гората?

— Да, сър.

— Защо тогава не си ми казал за това? Защо не си казал на шериф Еймъри?

— Не знам... Може би... не бях сигурен, че наистина съм видял някого.

— А сега си сигурен, така ли? Минаха почти шест месеца, откакто се случи, а ти си си повярвал сега? И можеше да го кажеш на

шерифа, нали?

— Ами... предполагам, че е така. Аз просто... ами, мисля, че видях някой да стои там. Той носеше дълъг шлифер и...

— Сигурен ли си, че беше мъж? — попита татко. — Видя ли лицето му?

— Не, сър, не видях лицето му.

Татко поклати глава. Мускулчето на челюстта му отново подскочаше и в слепоочието му пулсираше вена.

— Моля се на Господ — каза той — да не бях минавал по този път. Моля се на Господ да не бях скачал след онази кола. Моля се на Господ мъртвецът на дъното на езерото да ме остави на мира! — той стисна здраво очи и след като ги отвори отново, те бяха кървясали и измъчени. — Кори, не искам да показваш това на никого, чуваш ли?

— Но... канех се да участвам в кон...

— Не, Боже, не! — татко ме сграбчи за рамото. — Чуй ме! Всичко това се случи преди шест месеца. Вече е история и няма нужда да мътим отново водата.

— Да, но се случи — възразих. — Истинско е.

— Беше просто лош сън — отвърна татко. — Извънредно лош сън. Шерифът така и не откри да липсва човек от града. От околната също няма изчезнало лице с подобна татуировка. Не се появиха нито съпруга, нито роднини на лов за липсващ съпруг или баща. Не разбираш ли, Кори?

— Не, сър.

— Този човек на дъното на Саксън Лейк не е съществувал — каза татко с измъчен и дрезгав глас. — Никой не го е било грижа за него дотолкова, че да го обяви за изчезнал. А когато той е умрял, пребит толкова зле, че много-много не прилича вече на човек, дори не получи погребение, както си му е редът. Аз бях последният човек на тази земя, видял го преди да потъне завинаги на дъното. Знаеш ли какво ми причини това, Кори?

Поклатих глава.

Татко погледна отново към разказа. Положи двете страници обратно на бюрото ми, до пишещата машина марка „Роял“.

— Знаех, че на този свят съществува жестокост — каза той, но държеше погледа си сведен встрани от мен, — жестокостта е част от живота, но... винаги е някъде другаде. Винаги е в следващия град.

Помниш ли как, когато бях пожарникар, отидох при онази кола, която катастрофира и изгоря между Зефир и Юниън Таун?

— Колата на Малкия Стиви Каули — казах. — Среднощната Мона.

— Точно така. Следите от гуми на паважа показваха, че друга кола е изтласкала Стиви Каули от пътя. Някой нарочно го бе разбил. Резервоарът на колата се беше спукал и тя избухнала. Това също беше жестокост, и когато видях какво е останало от здравия и прав младеж, аз... — той се намръщи, вероятно припомняйки си гледката на овъглените кости — не можах да разбера как е възможно едно човешко същество да причини такова нещо на друго. Не можех да разбера такава силна омраза. Имам предвид... по какъв ли път трябва да поемеш, за да стигнеш дотам? Какво трябва да се вмъкне в теб и да изкриви душата ти дотолкова, че да можеш да отнемеш човешки живот със същата лекота, с която размазваш муха? — той се втренчи в мен. — Знаеш ли как ме наричаше дядо ти, когато бях на твоята възраст?

— Не, сър.

— Страхопъзльо. Понеже не обичах да ловувам. Понеже не обичах да се бия. Не обичах да правя нито едно от нещата, с които се предполага да се занимаваш, ако си момче. Той ме насили да играя футбол. Не бях добър в играта, но го правех заради него. Той каза: „Момче, няма да ставаш за нищо в този живот, ако нямаш инстинкт на убиец!“ Така ми рече: „Удряй ги здравата, събаряй ги, покажи им кой е по-корав!“ Само че аз... не съм корав. Никога не съм бил. Искam единствено покой. Това е то. Само покой... — татко отиде до прозореца ми и постоя там известно време, заслушан в цикадите. — Предполагам, че дълго съм се преструвал на по-силен, отколкото съм. Че мога да оставя зад гърба си онзи мъртвец в колата и да продължа нататък. Но не мога, Кори! Той ме вика!

— Той... те вика? — попитах.

— Да, така прави... — татко стоеше с гръб към мен. Провесени покрай тялото му, ръцете му се свиха в юмруци. — Казва, че иска да знам кой е той. Искa да разбера къде е семейството му и дали на света има някой, който скърби за него. Моли ме да разбера кой го е убил и защо. Искa от мен да го помня, и казва, че докато по тази земя върви онзи, който го е пребил, удушил и убил, аз няма да намеря покой през остатъка от живота си!

Татко се обърна към мен. Стори ми се състарен с десет години за десетте минути, откакто бе започнал да чете разказа ми. Каза ми тихо:

— Когато бях на твоите години, ми се щеше да вярвам, че живея в магически град. Искях да вярвам, че всички са мили, добри и справедливи. Искях да вярвам, че тежкият труд получава награда и хората държат на думата си. Искях да вярвам, че човек постъпва по християнски всеки един ден от седмицата, не само в неделя, и че законът е честен, политиците са мъдри и ако вървиш по правия път, ще откриеш покоя, който търсиш...

Баща ми се усмихна и гледката беше мъчителна. За момент ми се стори, че виждам в него момче, затворено в капана на онова, което г-жа Невил от съня бе нарекла глина на времето. Татко продължи:

— Такова място никога не е съществувало. И не може да съществува. Но това, че го знаеш, не те спира да мечтаеш за него и всеки път, когато затворя очи да заспя, мъртвецът от дъното на Саксън Лейк ми казва, че съм бил проклет глупак.

Не зная защо го казах, но го изрекох:

— Може би Дамата ще ти помогне.

— Как? Ще ме замери с няколко кокала? Ще ми запали ароматна свещ?

— Не, сър. Просто ще поговорите.

Татко погледна към пода. Пое си дълбоко дъх и го изпусна. След това каза:

— Трябва да си почина малко! — и тръгна към вратата.

— Тате?

Той спря.

— Искаш ли да скъсам разказа?

Татко не отговори, даже помислих, че и не възнамерява. Погледът му се стрелкаше напред-назад между мен и двата листа хартия.

— Не — каза накрая. — Не, разказът е добър. Истина е, нали?

— Да, сър.

Той погледна към залепените по стените картинки на чудовища и после към мен.

— Сигурен ли си, че не предпочиташ да пишеш за призраци или за хора от Марс? — попита с намек за усмивка.

— Не този път — отвърнах.

Татко кимна, дъвчейки долната си устна.

— Давай тогава. Запиши се в състезанието — каза и ме остави сам.

На следващата сутрин поставих разказа си в пощенски плик и подкарах Рокет към обществената библиотека на „Мърчант Стрийт“, близо до съда. В прохладните, достолепни покои на библиотеката, където на тавана шушнеха вентилатори и слънчевата светлина се лееше през щорите на високите прозорци с арки, връчих на г-жа Евелин Пратмор на рецепцията моята кандидатура за състезанието — с надпис „Къс разказ“ нанесен на плика с „Крайола“, цвят печена умбра.

— И каква история си имаме тук? — попита, усмихната сладко, г-жа Пратмор.

— Разказва се за убийство — казах.

Усмивката ѝ се напука.

— Кой са съдии на състезанието тази година?

— Аз, г-н Гроувър Дийн, г-н Лайл Редмънд от катедрата по английски в гимназия „Адамс Вали“ и кметът Суоп, известната ни публикувана поетеса госпожица Тереза Абъркромби и г-н Джеймс Конахът, редактор в списание „Джърнъл“ — тя вдигна с два пръста плика ми, все едно държеше вмирисана риба. — За убийство се разказва, така ли? — библиотекарката надникна към мен над перлените ръбове на очилата си.

— Да, госпожо.

— И защо млад и любезен господин като теб ще седне да пише за убийства? Не можа ли да пишеш за нещо по-весело? За... твоето куче или за най-добрия ти приятел, или... — тя се намръщи, изчерпила възможностите. — Нещо, което да обучава и забавлява?

— Не, госпожо — отвърнах, — трябваше да пиша за мъжа на дъното на Саксън Лейк.

— О! — г-жа Пратмор отново погледна пощенския плик. — Ясно. Родителите ти знаят ли, че участваш в състезанието, Кори?

— Да, госпожо. Татко прочете разказа снощи.

Библиотекарката взе писалка и записа името ми върху плика. Попита:

— Какъв ти е телефонният номер? — и когато ѝ го казах, го записа под името ми. — Добре, Кори — добави и успя да изобрази

хладна усмивка, — ще се погрижа разказът ти да се озове, където му се полага да бъде!

Благодарих й, обърнах се и тръгнах към входната врата. Преди да изляза, погледнах през рамо към г-жа Пратмор. Тя огъваше капачето на плика нагоре, за да го отпечата, но когато забеляза, че я гледам, спря. Приех за добър знак това, че тя няма търпение да прочете разказа ми. Излязох под яркото слънце, откачих Рокет от една паркова пейка и завъртях педалите към дома.

Без съмнение, лятото полека гаснеше.

Утрините бяха с една идея по-хладни. Нощите бяха гладни и отхапваха все повече от деня. Цикадите звучаха уморени, а стържещите им крилца бяха заглъхнали до глухо бръмчене. От верандата ни човек непременно трябваше да погледне на изток и да се вгледа в самотно юдово дърво^[1], високо на гористите хълмове. Листата му се пребоядисаха в кървавочервено буквално за една нощ, истински шок сред всичкото това зелено. А най-лошото — или поне най-лошото за онези от нас, които обичаха свободата на летните дни — беше, че телевизията и радиото започваха с депресиращи темпове да рекламират разпродажбите „Отново на училище“.

Времето изтичаше, тъй че на една вечеря повдигнах темата. Гризнах куршума. Хванах бика за рогата. Скочих с главата надолу.

— Може ли да ида да лагерувам една нощ с момчетата? — беше въпросът, който възцари тишина на масата.

Мама погледна към татко. Той погледна към мама. И двамата не гледаха към мен.

— Казахте, че ще ми позволите, ако прекарам седмицата при дядко Джейбърд — напомних.

Татко си прочисти гърлото и зарови вилица в картофеното си пюре.

— Ами не виждам защо не. Наистина. Момчета, можете да си опънете палатка в задния двор и да накладете огън!

— Не това имам предвид. Говоря за истинско лагеруване. Например в гората.

— Зад къщата ни има гора — възрази татко. — Съвсем истинска си е.

— Не, сър — отвърнах и сърцето ми се разтуптя по-силно, понеже за мен това беше сериозно предизвикателство. — Имам

предвид на поход в гората. Дотам, откъдето не се вижда Зефир или градски светлини. Имам предвид истинско лагеруване.

— Олеле... — разтревожи се мама.

Татко изсумтя и остави вилицата си. Сплете пръсти и бръчките на размисъла се вдълбаха в траншеите между очите му. Това, както знаех от предишния си опит, бяха първите признаци на зараждането на думата „не“.

— Навътре в гората — повтори той. — Колко навътре по-точно?

— Не знам. Смятах, че може да стигнем до някъде, да прекараме нощта и след това да се приберем сутринта. Ще вземем компас, сандвичи и „Куул-ейд“^[2], и ще си вземем и спални чували, такива неща.

— А какво ще стане, ако някой от вас си счупи глезен? — попита мама. — Или го ухапе гърмяща змия? Или падне в отровен бръшлян, а Бог ми е свидетел, той расте навсякъде това лято...

Вкиснах се — тя тепърва се развихряше.

— А какво ще стане, ако ви нападне рис? Божке, в онези гори могат да ви се случат стотици неща и нито едно няма да е хубаво!

— Всичко ще е наред, мамо — възразих. — Вече не сме малки дечица!

— Да, но и не сте пораснали достатъчно, че да се скитате из горите самички! Ами ако се озовете на две мили навътре в гората и през нощта се извие буря? Ами ако почне да гърми и да святка? Ами ако на теб или на някой друг му призлее на стомаха? Сега ти се, че не можеш просто да намериш телефон и да се обадиш у дома оттам. Кажи му, че е лоша идея, Том!

Татко направи гримаса — неприятните задачи винаги се падат на бащата.

— Хайде — подкани го мама. — Кажи му, че трябва да изчака, докато стане на тринайсет!

— Миналата година каза, че мога да изчакам, докато стана на дванайсет! — напомних й.

— Я не ми противоречи! Том, кажи му!

Чаках твърдото, решително „не“. Така че за мен бе истинска изненада, когато татко попита:

— А откъде ще вземете компас?

Мама го погледна, ужасена. Аз пък усетих припламването на искрица надежда.

— От таткото на Дейви Рей — отвърнах. — Той го използва, когато ходи на лов.

— Компасите се чупят! — настоя мама и се обърна към татко: — Нали така?

Баща ми остана вторачен в мен, с твърдо и сериозно изражение.

— Да отидете на поход с пренощуване не е игра за деца. Познавам сума мъже, които са се губили в гората и те веднага ще ти кажат какво е да си без легло или баня, да трябва да спиш на мокри листа и цяла нощ да чешеш ухапвания от насекоми. Това звучи ли ти забавно?

— Бих искал да отида — настоях.

— Говорил ли си с другите момчета за това?

— Да, сър. Всички казват, че искат и те на поход, ако родителите им ги пуснат.

— Том, прекалено е млад! — обади се мама. — Може би догодина.

— Не — отвърна баща ми. — Не е прекалено млад...

Майка ми го погледна нещастно и се нареди да каже още нещо, но татко сложи пръст на устните ѝ.

— Сключихме сделка с него — обясни ѝ той. — В тази къща си държим на думата! — и отново ме стрелна с поглед. — Обади им се. Ако родителите им позволят, ние също ти позволяваме. Но ще обсъдим въпроса на какво разстояние ще се отдалечите, кога да очакваме да се върнете и ако не се върнете до часа, за който се договорим, седмица след това седането ще ти е много трудно. Ясно?

— Ясно! — казах аз и хукнах към телефона.

Татко ме спря:

— Задръж. Довърши си първо вечерята!

След този разговор плановете ни започнаха да набират скорост. Родителите на Бен дадоха разрешението си. Родителите на Дейви Рей се съгласиха. Джони обаче не го пуснаха да дойде с нас, макар че много молеше татко да поговори с баща му. Татко стори каквото можа, но решението вече беше взето. Заради пристъпите с призляването родителите на приятеля ми се бояха да го пуснат сам за толкова време в гората. Братята Бранлин му бяха откраднали още едно преживяване.

И тъй, в един слънчев петъчен следобед, натоварени със спални чували, сандвичи, манерки с вода, репелент за комари, аптечки за змийски ухапвания, фенерчета и карти на местността, които бяхме взели от общината, ние с Дейви Рей и Бен се отправихме от моята къща и към примамливата гора. Взехме си довиждане с всички, кучетата ни бяха затворени, колелата ни — качени на верандата и заключени. Дейви носеше компаса на татко си, беше нахлупил също и ловна шапка с камуфлажна шарка. Всички носехме дълги панталони, които да пазят прасците ни от тръни и змийски зъби, бяхме обули и зимните си обувки. Бяхме се подготвили за дълъг преход и подложихме лица под слънцето с решителността на пионери, навлизащи в първобитна гора. Преди да стигнем до дърветата обаче, майка ми — въплъщението на тревогата — ми подвижна от задната веранда:

— Кори! Имаш ли достатъчно тоалетна хартия?

Казах, че имам. Кой знае защо не можех да си представя майката на Дейниъл Буун^[3] да му задава същия въпрос.

Покатерихме хълма и пресякохме полянката, откъдето бяхме излетели през първия летен ден. Отвъд нея започваше истинската гора — зелено царство, пред което дори Тарзан би се поколебал. Погледнах назад към разпрострелия се под нас Зефир, Бен спря и след него същото стори и Дейви Рей. Всичко изглеждаше толкова подредено: улиците, покривите, окосените ливади, тротоарите, цветните лехи. Онова, в което се канехме да влезем, представляваше дива плетеница, опасно царство, което не предлагаше нито удобства, нито сигурност — с други думи, в този момент най-сетне осъзнах точно в какво съм се забъркал.

— Е — каза Дейви Рей накрая, — предполагам, че е най-добре да се размърдаме!

— Аха — промърмори Бен. — Да мърдаме.

— Аха — съгласих се и аз.

Стояхме там, а бризът охлаждаше лицата ни и потта по вратовете ни. Зад нас гората шумолеше. Представих си главите на хидрата, люлеещи се и съскащи, като в „Язон и аргонавтите“.

— Аз отивам — каза Дейви Рей и тръгна напред.

Обърнах гръб на Зефир и го последвах, защото той беше човекът с компаса. Бен, чиято риза вече бе започнала пътешествието си извън

панталоните, пристегна с една идея по-добре презрамките на раницата си и се забърза след нас с молбата:

— Почакайте!

Гората, очаквала три момченца като нас сто години, ни пусна във вътрешността си и затвори крайници и листа зад гърбовете ни. Сега бяхме стъпили в дивата пустош и бяхме сам-саменички.

Съвсем скоро се къпехме в пот. Изкачването и спускането по гористите склонове в гъстата августовска жегата не беше лесна задача и Бен започна да пухти и да моли Дейви Рей да върви по-бавно.

— Змийска дупка! — извика Дейви Рей, сочейки към въображаема дупка в краката на Бен, което набързо раздвижи приятеля ни.

Пътувахме през зелено царство от слънце и сенки и открихме орлови нокти да се томят в сладка нега заедно с диворастващи къпини и, разбира се, трябваше да спрем за малко и да си хапнем. След това продължихме похода си, следвайки компаса и слънцето, господари на нашите съдби. На върха на един хълм намерихме голям камък, на който да поседнем, и открихме знаци, които приличаха на индиански символи, издялани в камъка. За щастие не бяхме първите, направили това откритие, понеже наблизко имаше обвивка от „Муун Пай“^[4] и счупена бутилка от „7 Ъп“. Продължихме нататък, по-навътре в гората, твърдо решени да намерим място, където досега човешки крак не се е отпечатвал в пръстта. Стигнахме до пресъхналото корито на поток и го последвахме, а камъните хрускаха под обувките ни. За няколко минути вниманието ни завладя мъртъв опосум, накачан от рояци мухи.

Дейви Рей заплаши да вдигне трупа на опосума и да го метне по Бен, но го разубедих от подобно зловещо изпълнение, а пухкавият ни приятел се отърси от облекчение. Още по-нататък, на едно място, където дърветата се разреждаха и от земята стърчаха камъни като динозавърски ребра, Дейви Рей спря и се наведе. Изправи се, стиснал черен връх на стрела, почти идеално оформен, който прибра в джоба си — за колекцията на Джони.

Слънцето залязваше. Бяхме потни и прашни, а около главите ни се виеха мушици и се стрелкаха към очните ни ябълки. Така и не съм успял да проумея страстта на мушиците към очите, подозирам, че е равна на тази на комарите към пламъците; във всеки случай, прекарвахме доста време да вадим малките мъртви проклетии от

сълзящите си очи. Но мушиците си отидоха заедно със залеза на слънцето и охлаждането на въздуха. Започнахме да се чудим къде да си търсим място да прекараме нощта и точно тогава стана ясна истината по въпроса.

Нямаше майки и татковци, които да ни сготвят вечерята. Нямаше телевизори, радиоапарати, нито вани, нито легла, нито лампи, което започнахме да осъзнаваме с пълна сила, когато небето на изток започна да потъмнява. Не знаехме колко сме се отдалечили от дома, но през последните най-малко два часа не бяхме виждали следи от цивилизация.

— Най-добре да спрем тук — казах на Дейви Рей, и посочих една полянка, но той отвърна:

— А, можем да продължим още малко!

Осъзнах, че го е завладяло любопитството какво се намира отвъд следващия гребен и то го дърпа напред. Ние с Бен продължихме с него, както казах и преди — той беше човекът с компаса.

Извадихме фенерчетата от каниите, за да пронизваме настъпващия мрак. Нещо изпърха точно пред лицето ми и аз отскочих — излязъл на лов прилеп. Друго животно при приближаването ни бързо се оттегли през храсталаците и Бен непрекъснато питаше:

— Какво е това? Какво стана сега? — но ние двамата не можехме да му отговорим.

Най-сетне Дейви Рей спря да върви, посвети с фенерчето си наоколо и обяви:

— Ще лагеруваме тук!

Двамата с Бен бяхме напълно съгласни с избора — и без друго краката ни се подгъваха от умора. Смъкнахме с усилие раниците от ожулените си рамене, изпикахме се в боровите иглички и след това се заехме да съберем дърва за огън. В това си занятие извадихме късмет, понеже наоколо имаше пръснати предостатъчно борови съчки и шишарки и те се запалваха и от една искра. Така че не след дълго вече разполагахме с достатъчно сериозен огън, огнището ни бе очертано с камъни, както татко ме беше научил да правя и на червеникавата светлина на пламъците ние, тримата пионери от границата, изядохме сандвичите, направени от майките ни.

Пламъците припукваха. Бен откри пакетче маршмелоу^[5], което майка му беше сложила в раницата. Намерихме и пръчици и се

захванахме с радостната задача да си опечем десерт. Навсякъде около кръга ни, отвъд озареното от огъня пространство, цареше мрак и в храсталаците примигваха светулки. Дъхът на вятъра люлееше короните на дърветата, и високо над нас в небето виждахме блясъка на Млечния път.

В това горско убежище гласовете ни бяха тихи и уважителни към мястото, където се намирахме. Говорехме за предстоящия сезон на Малката лига, кълняхме се, че все някак ще привлечем Немо Кърлис в отбора догодина. Обсъдихме братята Бранлин и как някой трябва да им свери часовниците заради това, че прецакаха лятото на Джони. Поприказвахме си и за това колко далеч от дома би трябвало да се намираме — на пет или шест мили, твърдеше Дейви Рей, а Бен смяташе, че са поне десет или дванадесет. Чудехме се на глас какво ли правят родителите ни точно в този момент и се съгласихме, че най-вероятно се тревожат до смърт за нас, но това преживяване щеше да им се отрази добре. Вече растяхме и беше крайно време родителите да разберат, че дните на детството ни са преброени.

В далечината се обади бухал. Дейви Рей сподели с какво нетърпение очаква да срещне на лов Снегопад, който сигурно дори сега кръстосваше тази същата гора и споделяше същите гледки и звуци, вероятно дори чуваше същия бухал. Бен се опита да спомене започващото скоро училище, но набързо му затворихме устата. Лежахме по гръб, огънят полека гаснеше, а ние се взирахме в небето и обсъждахме Зефир и хората, които живееха там. Градът беше магически, и тримата бяхме съгласни с това. И понеже се бяхме родили там, ние също бяхме богопомазани с тази магия.

По някое време, след като пламъците бяха угаснали и жаравата сияеше в червено, и след като бухалът бе заспал, а топлият нежен бриз носеше ухание на диви череши през лагера ни, ние гледахме как падащите звезди се стрелкат в синьо-златни арки през небесата. Когато шоуто приключи и всички си лежахме замислени, Дейви Рей каза:

— Хей, Кори. Защо не ни разкажеш някоя история?

— Нее — проточих. — Не се сещам за никоя.

— Просто измисли нещо — подкани ме Дейви Рей. — Хайде. Става ли?

— Аха, ама да не е *прекалено* страшна — додаде Бен. — Не искам да сънувам кошмари!

Позамислих се, после подех:

— Момчета, знаете ли, че някъде наоколо е имало затвор за нацисти? Татко ми е разказвал за него. Аха, та трябва да знаете, че всичките нацисти в този лагер в гората, до един били най-ужасните убийци, за които човек може да се сети. Лагерът се намирал точно тук, до военновъздушната база, само че е било преди да я построят.

— Това истина ли е? — попита предпазливо Бен.

— Не, бе, тъпчо! — каза му Дейви Рей. — Кори си измисля!

— Може и така да е — отвърнах, — а може и да не е.

Устатото ми приятелче се смълча.

— Както и да е — продължих нататък, — в затворническия лагер имало пожар и някои от нацистите успели да избягат. А някои от тях били ужасно изгорени, лицата им до кокал и прочие ужасии, но се измъкнали на свобода, в тази гора, и...

— Гледал си го по „Трилър“^[6], нали? — прекъсна ме Дейви Рей.

— Не — казах. — Така ми го разправи татко. Станало е преди много време, преди всички ние дори да бъдем родени. Та тези нацисти избягали в гората горе-долу по тези места и техният водач — един тип на име Бруно — бил едър мъж с белязано, изгорено лице, та той намерил пещера, в която да се заселят. Но нямало достатъчно храна за всички, така че някои от тях умрели, а останалите нарязали телата с ножове и...

— *Оу, отврат!* — изсумтя Бен.

— ... и ги изяли, а Бруно винаги получавал мозъка. Той чупел черепите като орехи, изгребвал мозъка с две ръце и се тъпчел до пръсване.

— Ще повърна! — изплака Дейви Рей и издаде съответстващите звуци. След това се засмя, Бен също се разсмя.

— След много време — примерно две години — Бруно бил единственият оцелял, бил станал още по-едър — продължих. — Но лицето му така и не се оправило след пожара. Едното му око се било качило на челото, а другото висяло към брадичката... — това описание предизвика още изблици на смях. — Така че след всичкото това време в пещерата, и след като изял останалите нацисти, Бруно бил луд. Бил и гладен, но искал да яде само едно нещо — мозъци!

— *Пфууу!* — възкликна Бен.

— Копнеел само за мозъци — споделих с публиката си от двама.
— Бил седем фута висок и тежал триста паунда, и имал дълъг нож, с който можел да ти отреже темето като филийка. Е, полицията и армията го търсели през цялото време, но така и не успели да го намерят. Намерили един горски рейнджър с отрязано теме и изчезнал мозък. Намерили един мъртъв контрабандист с липсващ мозък, и така преценили, че Бруно се приближава все повече и повече до Зефир.

— И тогава повикали Джеймс Бонд и Батман! — възкликна Дейви Рей.

— Не — поклатих тъжно глава, — нямало кого да повикат. Тук били само полицаите и войниците, и всяка нощ Бруно скитал из гората, въоръжен с ножа си и с фенер в ръка, а лицето му било толкова грозно, че можел да смръзне човек като Медуза и след това *жжжжът!* да му отреже темето и *сръъб!* — ето го, вече глътнал мозъка.

— О, да бе! — ухили се Бен. — Обзалагам се, че старият Бруно още скита из тези гори и сега, и папка за вечеря човешки мозъци, нали?

— Не — казах, формулирайки заключението на историята си. — Полицията и войниците го намерили и го простреляли толкова пъти, че заприличал на швейцарско сирене. Но от време на време, ако се озовете в гората през наистина тъмна нощ, можете да зърнете фенера на Бруно да обикаля между дърветата... — произнесох последните си думи с вледеняващ шепот и нито Дейви Рей, нито Бен посмяха да се засмеят. — О, да, може да мернете как се мести светлината от фенера му, докато той търси чий мозък да похапне. Светлината се лее във вси страни и, ако се приближите достатъчно, може да видите как се отразява по острието на ножа му, но не се взирайте в лицето на Бруно... — вдигнах предупредително показалец. — Не, не гледайте в лицето, понеже ще ви подлуди и като нищо ще ви накара да ви се прииска да хапнете *мозъци!* — изкресях последната дума и скочих, докато виках, а Бен изпищя от ужас, но Дейви Рей отново се изсмя.

— Хей, не беше смешно! — възрази Бен.

— Няма защо да се притесняваш от стария Бруно — каза му Дейви Рей. — Ти си нямаш никакъв мозък, така че...

Внезапно спря да говори и остана неподвижен, втрепен в мрака.

— Какво има? — попитах го.

— Аххх, той се опитва да ни стресне! — направи гримаса Бен.
— Е, не става, да знаеш!

Лицето на Дейви Рей беше преbledняло. Кълна се, видях как скалпът му се движи, докато косата му настръхва. Взе да заеква задавено, вдигна ръка и посочи.

Обърнах се да погледна в посоката, която ни показваше. Чух Бен да изпъшква задавено. Собствената ми коса се изправи на пръсти, а сърцето ми врътна салто.

Към нас, между дърветата, напредваше светлинка.

— Бо... бо... Боже всемогъщи! — изхриптя Дейви Рей.

И тримата бяхме залепнали в плен на онзи вид ужас, от който ти се приисква да изкопаеш дупка, да скочиш в нея и да издърпаш дупката след себе си. Светлинката напредваше бавно, но определено се приближаваше. И с приближаването си се раздели на две, а ние се проснахме по куркаците си стомаси върху боровите иглички. След секунда вече можех да разпозная какво всъщност ни е уплашило — фарове на кола. Колата сякаш се канеше да мине право през скривалището ни, но след това се отклони и видяхме как просветват червените й стопове, когато шофьорът натисна спирачката. Продължи нататък, следвайки криволичеща пътека на няма и петдесет ярда от лагера ни, и след няколко минути изчезна между дърветата.

— Видяхте ли това, момчета? — прошепна Дейви Рей.

— Естествено, че го видяхме! — шепнешком отвърна Бен. — Нали сме точно до теб, тъй де!

— Чудя се кой ли караше колата и за кой дявол са се домъкнали чак тук? — Дейви Рей ме погледна. — Искаш ли да разбереш, Кори?

— Вероятно са контрабандисти на алкохол — отвърнах. Гласът ми трепереше. — Най-добре да ги оставим на мира.

Дейви Рей взе фенерчето си. Все още беше блед, но очите му горяха от възбуда.

— Смятам да открия какво се случва! Момчета, вие ако искате си стойте тук...

Той се изправи, включи фенерчето и започна предпазливо да следва колата. Спря, когато осъзна, че не вървим след него. Каза ни:

— Няма проблем, въобще не си мисля, че се страхувате или нещо подобно!

— Добре — отвърна Бен, — щото аз оттук не мърдам!

Аз се надигнах. Ако Дейви Рей имаше достатъчно смелост да отиде, значи имах и аз. Освен това, признавам, исках да узная кой кара кола посреднощ в гората.

— Хайде! — подкани ме приятелят ни. — Но внимавай къде стъпваш!

— Не оставам тук самичък! — Бен скочи на крака. — И двамата сте побъркани, нали знаете?

— Аха — съгласи се Дейви Рей гордо. — А сега да се прокрадваме внимателно и мълчок!

Пълзяхме от дърво на дърво, следвайки пътеката, която дори не бяхме забелязали, когато опяхахме лагера си по здрач. Дейви Рей държеше лъча на фенерчето наведен надолу, така че да не бъде забележим за евентуални наблюдатели пред нас. Пътеката се виеше насам-натам между дърветата. Бухалът бухаше отново, а светулките се щураха около нас. Бяхме изминали сигурно към стотина ярда нататък по пътеката, когато Дейви Рей внезапно спря и прошепна: — Ето я!

Виждахме колата пред нас. Беше неподвижна, но фаровете ѝ светеха и двигателят бучеше. Приклекнахме на боровите иглички и не знам за приятелите ми, но моето сърце хвърчеше с миля в минута. Колата не мърдаше. Който и да седеше зад волана, не излезе.

— Трябва да пишкам! — прошепна Бен настоятелно.

Дейви Рей му каза да стиска.

След пет или шест минути видяхме още светлини да напредват между дърветата от противоположната посока. Оказа се втора кола, този път — черен „Кадилак“, който спря с муцуна към първата кола. Дейви Рей ме погледна с изражение, подсказващо, че този път явно сме се натъкнали на нещо интересно. Честно казано, не ме интересуваше особено много какво се случва; просто исках да се махна от онова, което смятах за сбирка на контрабандисти. После вратите на първата кола се отвориха и отвътре излязоха двама души.

— О, човече! — издиша Дейви Рей.

В светлината на двата срещуположни чифта фарове стояха двама мъже, облечени с обикновени дрехи, ако не броим главите им, които бяха покрити с бели маски. Единият беше среден на ръст, а другият — едър и дебел, с корем, който висеше над колана на джинсите. Средният на ръст пушеше или цигара, или пура, трудно беше да се каже какво точно. Той наведе настрани маскираната си глава и издиша дим през

ъгълчето на устата си. След това вратите на кадилака се отвориха и за малко да си глътна сърцето, когато иззад волана се измъкна Топчалака Блейлок. Несъмнено беше той, помнех лицето му от онзи път, когато погледна към мен над масата за покер с изражение, което подсказваше, че е хванал в капана дядо ми и няма намерение да го пуска. От страната на пътника слезе слаб мъж със зализана назад тъмна коса и набола четина по брадичката. Носеше тесни черни джинси и червена риза с каубойски пайети по раменете. В първия момент го помислих за Дони Блейлок, но Дони нямаше такава брадичка. Този мъж отвори задната дясна врата на кадилака и цялата кола се разтресе, когато пътникът от задната седалка полека започна да измъква отвътре.

Същинска планина на два крака.

Шкембето му беше забележително и изпъваше червената карирана риза и гащеризона, които носеше. Когато се изправи в целия си ръст, пътникът се оказа поне шест и половина фута висок. Беше плешив, с изключение на хало сива коса, обкръжаващо шишаркоподобния му череп, и имаше спретната сива брада, която се стесняваше в клин под брадичката му. Дишането му звучеше като ковашки мях, а лицето му представляваше червена маса от сбръчкана плът.

— Вий момчета да ни сте тръгнали на маскен бал? — изръмжа с глас като бетонобъркачка и се разсмя — хах-хah-хah като голям стар двигател, който се опитва да пробие през саждите в ауспуха.

Топчалака се засмя, другият мъж също се разхили.

— Момчета, мязате на чували с лайна — отбеляза планиноподобното чудовище, докато пристъпваше напред.

Кълна се, ръцете му бяха с размера на пушени бутове, а краката му в техните износени ботуши имаха такъв вид, все едно може да стъпче цели малки фиданки.

Маскираният с крушообразния корем отбеляза:

— Тук сме инког... инко... абе, не искаме да ни разпознаят!

— Мамка му, Дик! — възкликна брататото чудовище и пак се разкикоти. — Требе си сляп тъпанар да не ти разпознае тлъстата шкемба и задника!

Присмял се хърбел на щърбел, казах си наум.

— Аууу, не се предполага да ни разпознавате, г-н Блейлок! — обади се със сприхаво скимтене мъжът, когото нарекоха Дик.

Стреснах се още повече като осъзнах, че този човек е г-н Дик Моултри, а събеседникът му е Пищака Блейлок, страховитият предводител на клана Блейлок.

Бен също го осъзна.

— Да се махаме оттук! — прошепна.

В отговор Дейви Рей му изсъска:

— Млъкни!

— Е — поде Пищака и сложи ръце на масивните си бедра, — хич ми не пука чували ли сте навлекли или щапукате голи. Носите ли парите?

— Да, сър! — г-н Моултри бръкна в джоба си и извади пачка с банкноти.

— Преброй ги! — нареди Пищака.

— Да, сър. Петдесет... сто... сто и петдесет... двеста... — Моултри продължи да брои и стигна до четиристотин долара.

— Вземи парите, Бързак! — нареди Пищака и мъжът с каубойската риза пристъпи напред и посегна към пачката.

— Я чакай малко! — обади се вторият маскиран. — А къде ни е стоката?

Той говореше с нисък, дрезгав глас и се стараше да си го преправи, но бях сигурен, че ми е познат отнякъде.

— Топчальак, дай на тоя квото му се ще! — нареди Пищака.

Топчальака извади ключовете на кадилака от запалването и отиде до багажника. Погледът на Пищака си остана втренчен в мъжа с престорения глас. Радвах се, че не гледа към мен, понеже беше толкова настоятелен, че можеше да стопи желязо.

— Хубава, качествена изработка — каза Пищака. — Точно каквото си поръчахте, момчета.

— Така и трябва. Плащаме камара пари.

— Демонстрация ли ви се ще? — Пищака се ухили. Устата му беше пълна с лъскави зъби. — Ако бях на твое място, приятел, щях да махна тая пурета!

Маскираният си дръпна за последен път, след което се обърна и с палец и показалец изстреля угарката право към скривалището ни. Тя падна в килима от иглички на няма и четири фута пред мен и видях надъвкания пластмасов накрайник на пуретата. Знаех кой пуши пурети с такива филтри. Г-н Харгисън, нашият пощальон.

Топчаляка беше отворил багажника. Сега отново го затвори и се приближи към двамата маскирани, понесъл в обятията си малко дървено сандъче. Носеше го нежно, както човек държи спящо бебе.

— Искам да погледна! — заяви г-н Харгисън с тон, какъвто никога не го бях чувал да използва.

— Покажи му какво си купува — нареди Пищака на сина си.

Топчаляка внимателно освободи кукичката и отвори капака на кутията, за да разкрие съдържанието ѝ. Ние, хлапетата, не можехме да видим какво има вътре, но г-н Моултри се приближи да надникне и подсвирна тихо иззад маската си.

— Това устройва ли ви? — попита Пищака.

— Прекрасно ни устройва — съгласи се г-н Харгисън. — Няма и да разберат какво ги е ударило, не и преди да затанцуват в ада.

— Добавих една допълнително — ухили се отново Пищака и си помислих, че прилича на самия Сатана. — За късмет — добави. — Затваряй, Топчаляк! Бързак, взимай парите ни!

— Дейви Рей — прошепна Бен, — нещо ме лази!

— Млъквай, тъпак!

— Сериозно! Нещо ме лази!

— Чухте ли нещо? — попита г-н Моултри; този въпрос смръзна и костения ми мозък.

Мъжете се смълчаха. Г-н Харгисън стискаше сандъчето с две ръце, а Бързака Блейлок държеше пачката с банкноти. Главата на Пищака бавно се завъртя насам-натам, грейналият му като адска пещ поглед претърсваше гората.

Бу-хууу! — обади се бухалът в далечината.

Бен издаде тихо, ужасено скимтене.

Притиснах се към земята, заровил брадичка в боровите иглички, а близо до лицето ми димеше пуретата на г-н Харгисън.

— Не чувам нищо — заяви Бързака Блейлок и занесе парите на баща си.

Пищака ги преброи отново, стрелкайки език по долната си устна, след това напъха мангизите в джоба си.

— Хубу ся — каза на двамата маскирани. — С туй начи приключва нашия бизнес, 'спода! Следващия път като решите да поръчат нещо специално, шъ знайте де да ме търсите! — той се

запъти назад с намерение да се качи отново в кадилака и Топчалака пристъпи пъргаво, за да му отвори вратата.

— Много благодаря, г-н Блейлок! — нещо в тона на г-н Моултри ми напомни за нариetano кученце, което се подмазва на господаря си. — Ние високо оценяваме...

— *ПАЯЦИИИИ!*

Светът спря да се върти. Бухалът се втрещи. Млечният Път проблесна — на път да угасне.

Бен извреця отново:

— *Паяци! Целия ме лаят!*

Започна да се тръшка диво върху килима от борови иглички.

Не можех да си поема дъх. Просто не можех. Дейви Рей се взираше в Бен със зинала уста, а приятелят ни се гърчеше и пищеше. Петимата мъже бяха замръзнали по местата си и до един гледаха в наша посока. Сърцето ми тупкаше бясно. Следващите три секунди се проточиха като цяла вечност, а след това викът на Пищака Блейлок разцепи нощта:

— *Хванете ги!*

— Бягай! — извика Дейви Рей и скочи на крака. — Спасявай се!

Бързака и Топчалака се втурнаха след нас, а сенките им се бяха разтеглили неимоверно на светлината на кръстосващите се фарове. Дейви Рей вече търчеше в посоката, от която бяхме дошли, а аз извиках:

— Тичай, Бен! — докато на свой ред се изправях и се изнасях.

Бен изквича и се пребори да стане, бясно шляпайки с длани по дрехите си. Погледнах пред рамо и видях, че Бързака се кани да го сграбчи, но Бен успя да се стрелне трескаво напред и остави преследвача си да хване въздуха.

— Върнете се, малки копеленца! — изкрещя Топчалака, докато преследваше нас двамата с Дейви Рей.

— Хванете ги! — реवेशе с пълен глас Пищака. — Не им позволявайте да избягат!

Дейви Рей беше бърз, признавам му го. Много бързо ме остави зад гърба си. Проблемът беше, че фенерчето е в него. Не виждах къде стъпвам, а чувах стържещия дъх на Топчалака зад гърба си. Посмях да погледна отново през рамо, но Бен беше хукнал в друга посока, с Бързака по петите си. Нямах представа дали г-н Харгисън и г-н

Моултри също са тръгнали след нас. Топчальяка Блейлок вече посягаше към мен с намерение да ме сграбчи за яката. Присвих глава в раменете си и смених рязко посоката, а той се подхлъзна на килима от иглички. Продължих напред, право през тъмната пустош.

— Дейви Рей! — извиках, понеже вече не виждах фенерчето му.
— Къде си?

— Насам, Кори! — обади се той, но не успях да разпозная откъде точно.

Зад гърба си чувах как Топчальяка с трясък чупи храсталаците. Трябваше да продължа да тичам, а по лицето ми се лееше пот.

— Кори! Дейви Рей! — извика някъде отдалеч Бен.

— Проклятие, върнете ги тука! — беснееше Пищака.

Умирах от ужас при мисълта какво ще ни стори чудовището-планина с все котилото си, понеже каквото и да се случваше тук, в гората, несъмнено беше нещо, което искаха да запазят в тайна. Понечих да извикам Бен, но щом отворих уста, левият ми крак се плъзна върху боровите иглички и внезапно се затъркалях надолу по някакъв склон, досущ чувал с жито. Свличах се през храсти и лози, и когато спрях, бях толкова изплашен и замаян, че за малко да повърна печените си хапки маршмелоу. Лежах си по корем, брадичката ми бе одрана до кръв от нещо, с което се бях сблъскал, и очаквах всеки момент от мрака да изникне ръка, която да ме сграбчи за врата. Чух пукот на клонки — Топчальяка беше наблизко. Затаих дъх, ужасявах се, че ще чуе сърцебиенето ми. На мен ми звучеше все едно барабанен оркестър бие по наковалня с ковашки чукове, и ако преследвачът ми не можеше да го чуе, сигурно беше глух като пън.

Гласът му достигна до мен, някъде отляво.

— Вземи направо се предай, хлапе! Знам къде си!

Звучеше убедително. За малко да му отговоря, но осъзнах, че и той гази в същия мрак като мен. Така че си държах езика зад зъбите и главата — ниско наведена.

Няколко секунди по-късно Топчальяка извика малко от по-далеч:

— Ще ви намерим! О, да, не се безпокойте, ще ви намерим до един, малки шпионски копеленца!

Той се отдалечаваше. Изчаках още няколко минути, вслушан как тримата Блейлок си подвикват един на друг. Очевидно Дейви Рей и Бен също бяха избягали, а Пищака беше бесен.

— Ще намерите проклетите хлапета, ако ще цяла нощ да ви отнеме! — крещеше той на синовете си, а те нещастно го да-съросваха.

Прецених, че е най-добре да се измъквам, докато имам възможност, така че се изправих и се оттеглих като набито куче.

Нямах никаква представа накъде съм тръгнал. Знаех само, че трябва да оставя колкото се може повече разстояние между мен и всичките Блейлок. Така че просто вървах в тъмното. Ако наоколо се навъртаха рисове и гърмящи змии, те със сигурност не бяха по-ужасни от двукраките зверове зад гърба ми. Вървах може би час или малко повече, преди да намеря скала, на която да се сгуша, и под звездите осъзнах, че съм обречен: раницата ми, заедно с цялото ѝ съдържание, бе останала на мястото на лагера ни, а дори не знаех къде точно е той. Нямах храна, не разполагах с вода, нямах нито фенерче, нито кибрит, а компасът бе останал у Дейви Рей.

Сполетя ме съкрушителна мисъл: мама се оказа права. По-добре щеше да бъде, ако бях изчакал да стана на тринайсет.

[1] Юдово дърво (див рожков) — *Cercis siliquastrum*. ↑

[2] „Куул-ейд“ („Kool-Aid“) — пакетирани разтворими сокчета на прах от рода на степчетата. ↑

[3] Дейниъл Буун — американски пионер и изследовател, станал фолклорен герой в САЩ. Най-известен е с проучванията на днешния регион на Кентъки. ↑

[4] „Муун Пай“ („Moon Pie“) — десертче, съставено от две бисквитки с пълнеж помежду им. ↑

[5] Първоначално маршмелоу (*marshmallow*) се е правело от извлек от бяла ружа (*Althaea officinalis*) и се използвало като лекарство срещу възпалено гърло. Впоследствие към рецептата се добавя разбит яйчен белтък; в съвременния си вариант кремът съдържа също и желатин и нишесте, разточва се на „саламчета“ и след като добие гумена консистенция, се реже на парчета. В продаваните днес по магазините бонбони маршмелоу отсъства обаче именно основната съставка — пюрето от бяла ружа. В САЩ и Австралия жареното на барбекю или на открит огън маршмелоу е любим десерт. ↑

[6] „Трилър“ — американски телевизионен антологичен сериал (всяка серия пресъздава различна история), чийто домакин е бил Борис Карлоф; излъчва се от 1960 до 1962 г. ↑

8.

ЧИЛИ УИЛОУ

И преди бях преживявал дълги нощи, като онзи път, когато бях с гнойна ангина и не можах да спя, а всяка минута беше безконечно мъчение. Или когато Ребъл беше болен и стоях буден и се тревожех, докато той кашляше и скимтеше. Нощта, която прекарах сгушен на камъка обаче, представляваше цяла вечност от съжаление, страх и неудобство, натъпкани в шест часа. Знаех със сигурност само едно: това беше последният ми опит за лагеруване. Скачах при всеки въображаем звук. Взирах се в мрака, съзирайки надвиснали силуети там, където имаше само кльощави борчета. Бях готов да хвърля в кладата всичките си броеве на „Нашънъл Джиографик“ за два сандвича с фъстъчено масло и бутилка „Грийн Спот“^[1]. Някъде близо до разсъмване ме намериха комарите. Бяха толкова големи, че ако ги бях сграбчил за крачетата, сигурно щяха да ме пренесат до Зефир по въздуха. Бях нещастен, покрит от глава до пети с червени ухапвания и с куркаш корем.

Между шляпането на жужащите мъчители и вслушването за промъкващи се към мен стъпки, разполагах с предостатъчно време да се чудя какво ли имаше в онова сандъче, за което г-н Моултри и г-н Харгисън бяха платили четиристотин долара. Човече, това си беше цяло съкровище! А щом бяха забъркани господата от рода Блейлок, то несъмнено вътре имаше нещо гадно. Какво ли смятаха да правят г-н Моултри и г-н Харгисън със съдържанието на сандъчето? Спомних си какво беше казал по темата пощальонът: „Няма и да усетят какво ги е ударило, не и преди да затанцуват в ада.“

За каквото и да ставаше дума, беше толкова лошо нещо, че сделката за предаването му се осъществяваше късно през нощта вдън гори тилилейски, и не се съмнявах, че семейство Блейлок могат да ни прережат гърлата — много вероятно с участието и на г-н Моултри и г-н Харгисън, — за да запазят тайната.

Най-сетне слънцето се подаде над хоризонта и оцвети небето в розово и пурпурно. Прецених, че е по-добре да се размърдам, в случай

че преследвачите са някъде наблизо. Вчера бяхме следвали слънцето, но се движехме следобед, така че избрах да се насоча на изток. Тръгнах, раздвижвайки вцепенените си крака, с изгладняло за дома сърце.

Смятах, че ако се кача по-високо, ще мога да зърна Зефир или Саксън Лейк, или поне път или железопътни релси. Но от върховете на хълмовете виждах само още гора. Някъде около два часа след изгрев все пак получих знак свише: над главата ми изсвистя реактивен самолет и забелязах, че спуска колесника си. Промених с няколко градуса курса си, насочвайки се към — както се надявах — военновъздушната база. Гората обаче като че ли се сгъстяваше, вместо да се разрежда. Слънцето взе да напича, движех се през пресечена местност и скоро се облях в пот. Мухите се завърнаха и доведоха всичките си братя, сестри, чичовци и братовчеди, които бръмчаха около главата ми като тъмен ореол.

Скоро ме подминаха с вой и други самолети, макар че не ги видях през дърветата, а след това чух и приглушеното *бум! Бум! Бум!* на експлозии. Спрях с прозрението, че се намирам недалеч от бомбения полигон. От следващия гребен на хълм успях да видя и тъмни струи дим и прах, издигащи се в небето в посока, която по мое мнение беше североизток. Което означаваше, че се намирам на голямо и труднопреодолимо разстояние от вратата на дома си.

Коремът и слънцето в зенита ми подсказаха, че вече е обед. Предполагаше се досега да съм се прибрал. Мама скоро щеше да започне да се тревожи до полуда, а татко — да подгръзва ръката си за работа с колана. Но много повече щеше да ме боли от признанието, че днес не се чувствам толкова пораснал, колкото си мислех, че съм вчера.

Продължих нататък, заобикаляйки района, където хвърляха бомби. Последното нещо, което ми трябваше, беше да ми се стоварят на главата няколкостотин паунда силен експлозив. Проправях си път през трънаци, които ме хапеха и късаха дрехите ми, стисках зъби и понасях всичко, което ме сполиташе. В главата ми продължаваха да се включват малки аларми, съзнанието ми откриваше гърмящи змии във всяка сянка. Никога не съм мечтал по-силно да мога да летя, отколкото тогава.

След това, внезапно, излязох от боровата гора пред зеленикаво, неравно огледало. Слънцето блестеше по вълничките на повърхността

на малко езеро и в него плуваше момиче. Сигурно току-що се беше топнала, защото бяха мокри само връхчетата на дългата ѝ, златна коса. Беше загоряла като негърче, водата блестеше по ръцете и раменете ѝ, докато гребеше напред-назад. Канех се да я викна, но тя се обърна по гръб и видях, че е чисто гола.

Незабавно сърцето ми прескочи и аз се скрих зад едно дърво, уплашен най-вече да не стресна момичето. Тя подритваше безгрижно с крака, малките пъпки на гърдите ѝ стърчаха над повърхността. Не носеше нищо, с което да прикрие и мястото между дългите си, стройни бедра и ме хвана срам, че зяпам, но погледът ми беше като омагьосан. Девойката се обърна и се гмурна под водата. Когато изплува отново, на половината път през езерото, отметна гъстите си мокри кичури от лицето си и се преобърна отново, взирайки се в синьото небе, докато се носеше във водата.

Казах си, че съм изпаднал в интересна ситуация. Ето ме тук, гладен и жаден, покрит с ухапвания от комари и рани от тръни, наясно, че мама и татко сигурно в момента се обаждат на шерифа и на шефа на пожарната, а на двайсет фута от мен имаше лъскаво зелено езеро с голо русо момиче, което си плуваше вътре. Не бях успял да огледам добре лицето ѝ, но можех да позная, че е по-голяма от мен, може би на петнайсет или шестнайсет. Беше висока и стройна, и плуваше не с плискащото веселие на дете, а с елегантна, лека грация. Видях дрехите ѝ, оставени от другата страна на езерото, в основата на едно дърво, откъдето пътека водеше навътре в гората. Момичето се гмурна, ритна с крака, след това изплува на повърхността и полека се насочи към дрехите си. Спря, когато краката ѝ напипаха плъзгавото дъно. След това се захвана да газии към брега и мигът на истината остана в мои ръце.

— Чакай! — подвикнах.

Девойката се обърна. Лицето ѝ почервения и ръката ѝ се вдигна да прикрие гърдите ѝ, след което тя клекна във водата така, че да се потопи чак до гърло.

— Кой е там? Кой говори?

— Аз! — излязох срамежливо от скривалището си. — Съжалявам!

— Ти кой си? Откога се криеш там?

— Само от няколко минути — обясних. Добавих невинна лъжа.
— Не съм виждал нищо.

Момичето се взираше в мен с откровено смущение, мократа ѝ коса — праметната през раменете. Лицето ѝ бе озарено от проникнал между листака слънчев лъч и отвъд гнева ѝ съзирах прелестно видение — което ме изненада, понеже силата на красотата ѝ ме порази така силно и отведнъж. Има много неща, които едно момче смята за красиви: отблясъци по корпуса на колело, лъскавата козина на куче, песента на йо-йо, въртящо лупинг, жълтата пълна луна, зелената трева на някоя поляна, както и свободно време под ръка. Лицето на момиче, все едно колко са правилни пропорциите му, обикновено не влиза в този списък на оценявани високо красоти. В момента обаче забравих за куркация си стомах и ухапванията на комарите, и за драскотините от тръните. В мен се взираше момиче с най-прекрасното лице, което някога бях виждал, очите ѝ бяха светло теменуженосини, а аз имах чувството, че се будя от твърде дълъг и ленив сън за нов свят, който никога не си бях представял, че съществува.

— Загубих се! — успях да отроня.

— Откъде си дошъл? Да не би да ме шпионираш?

— Не. Аз... дойдох оттам — махнах в посоката зад гърба ми.

— Дрънкаш глупости! — отрязва момичето. — Никой не живей на онез хълмове!

— Да — казах. — Знам вече.

Тя си остана присвита във водата, обгърнала гърдите си с ръце. Виждаше се, че гневът постепенно я напуска, понеже изражението в очите ѝ омекваше.

— Изгубил си се — повтори тя. — Къде живееш?

— В Зефир.

— Е, сега вече дрънкаш глупости! Зефир е чак ей там, от другата страна на долината!

— Лагерувахме в гората снощи — обясних на събеседничката си.
— Аз и двама приятели. Случи се нещо, заради което се загубих.

— Какво нещо?

Свих рамене:

— Преследвах ни едни мъже.

— Самата божя истина ли ми казваш?

— Честна дума, кълна се.

— И си дошъл тук чак от *Зефир*? Сигурно си капнал!

— Има нещо такова — съгласих се.

— Обърни се! — нареди ми момичето. — Не смей да поглеждаш, докато не ти разреша! Става ли?

— Добре — приех и ѝ обърнах гръб.

Чух я как излиза от водата и в главата си я виждах гола от глава до пети. Изшумоляха дрехи. След минута или две тя каза:

— Вече можеш да се обърнеш!

Когато отново я съзрях, носеше розова тениска, сини джинси и маратонки.

— Как се казваш? — попита ме, докато отмяташе косата си назад.

— Кори Макенсън.

— Аз съм Чили Уилоу — представи се новата ми позната. — Ела с мен, Кори!

О, името ми прозвуча прекрасно от устата ѝ!

Последвах я по пътеката през гората. Чили беше по-висока от мен. Не вървеше като малко момиче. Беше на поне шестнайсет. Крачех зад нея и вдишвах аромата ѝ, досущ като ухание на роса върху прясно окосена трева. Стараех се да стъпвам там, където бе стъпила Чили. Ако имах опашка, щях да я въртя.

— Не живея далече — каза ми Чили Уилоу.

Отвърнах:

— Чудесно.

На черния път се издигаше шперплатова съборетина с опрян в нея кокошарник и прояден от ръжда корпус на кола, подпрян на тухли в бурениялия двор. Къщата беше дори по-ужасна от вехтия дом, където дядко Джейбърд бе изгубил ризата си в игра на покер. Вече бях забелязал, че джинсите на Чили са кърпени и прокъсани, а на тениската ѝ има дупки с размер на четвъртак. Дори най-бедните бараки в Брутън изглеждаха като палати спрямо къщата, в която живееше.

Чили отвори увисналия на скърцащи панти комарник и каза в сумрака вътре:

— Мамче? Намерих си едно хлапе!

Влязох в къщата след нея. Предната стая миришеше на силни цигари и загнили зеленчуци. На люлеещо се кресло седеше жена, която

плетеше, докато се люшкаше напред-назад. Взя се в мен със същите теменужени очи като прелестната си дъщеря, но поставени на лице, което изглеждаше съшито от бръчки и изгорено до гъон от тежка работа на открито.

— Изхвърли го навън — каза, без да спира да върти иглите.

— Загубил се е — осведоми я Чили. — Тоест *беше* се загубил. Казва, че идва чак от Зефир.

— Зефир — повтори възрастната жена. Отново спря поглед върху мен. Носеше тъмносиня престилка с жълта бродерия по предницата и бе надянала гумени джапанки. — Много далеч си от дома, момче!

Гласът ѝ беше нисък и дрезгав, сякаш слънцето бе изсушило и дробовете ѝ. На надрасканата малка масичка под ръка се намираще пълен с цигарени угарки пепелник, в който все още гореше половин цигара.

— Да, 'спожо. Много бих искал да се обадя на родителите си. Може ли да ползвам телефона ви?

— Нямаме таквоз чудо — осведоми ме тя. — Туй не ти е Зефир.

— О. Ами... а дали има кой да ме закара у дома?

Майката на Чили измъкна цигарата от пепелника, дръпна си продължително от нея и я остави обратно. Когато заговори отново, между устните ѝ се процеди дим.

— Бил взе пикапа. Ще се върне право тука, чини ми се.

Искаше ми се да узная колко ще отнеме връщането „право тука“, но това щеше да е проява на нелюбезност. Вместо това попитах Чили:

— Може ли да получа чаша вода?

— Естествено. Вземи да свалиш и тая риза, мокра е до шушка. Хайде, сваляй я!

Чили влезе в замайващо малката кухня, а аз разкопчах ризата си и я отлепих от кожата си.

— В бая тръни си нагазил, момче! — отбеляза възрастната дама, от чиито устни отново се изплъзваше дим. — Чили, я донеси тука йода и се погрижи за момчето!

Чили отвърна:

— Да, маме!

Сгънах просмуканата си с пот риза и се изправих в очакване на удоволствие и болка.

Наложи се Чили да изпомпи вода от кухненската чешма. На излизане водата гъргореше и плюеше. Когато стигна до мен, тя се оказа топла и с лек кафеникав оттенък. Беше налята в чашка от желе с картинка на Фред Флинтстоун. След това лицето на Чили Уилоу се озова близо до моето и сладостта на дъха ѝ ми се стори като аромат на рози. Държеше памуче и бутилка с йод. Предупреди ме:

— Може да те заболи мъничко!

— Няма и да трепне! — отвърна майка ѝ вместо мен.

Чили се захвана за работа. Изстенах и изпъсках, когато започна да ме щипе и щипането премина в болка. С усиляването на болката гледах лицето на спасителката си. Косата ѝ бе започнала да изсъхва и се спускаше на златни вълни по раменете ѝ.

Чили се отпусна на колене пред мен, а червеното памуче оставяше червени мазки по кожата ми. Сърцето ми туптеше по-силно. Светлосините ѝ очи срещнаха моите и тя се усмихна.

— Държиш се като истински герой! — увери ме. — Отвърнах на усмивката ѝ, макар че ме болеше толкова много, че ми се плачеше.

— На колко си, момче? — попита майката на Чили.

— На дванайсет... — и добавих още една невинна лъжа: — Скоро ставам на тринайсет... — продължих, без да отклонявам очи от тези на Чили и попитах. — А ти на колко си?

— Аз? Аз съм същинска старица. На шестнайсет.

— Гимназистка си значи?

— Ходих една година — обясни тя. — Стигаше ми толкова.

— Не ходиш на училище? — този факт ме изуми. — Олей!

— О, ходи на училище — увери ме майка ѝ, без да спира да върти иглите. — Училището на юмруците, същото, дето го посещавах и аз.

— Ау, мамо! — промърмори Чили.

От приличната ѝ на купидонов лък устица този укор прозвуча като музика.

Забравил бях за щипането. Болката не беше нищо за мъж като мен. Както каза майката на Чили, нямаше и да трепна. Огледах сумрачната стая с петносаните ѝ и износени подобия на мебели и, когато отново се взрях в лицето на момичето, беше все едно виждам слънцето след дълга, бурна нощ. Макар че йодът бе жесток, тя ме докосваше с нежност. Представих си, че сигурно ме харесва, щом е

толкова мила с мен. Бях я виждал гола. През целия си живот досега не бях виждал друга гола жена, освен майка си. Бях прекарал в присъствието на Чили Уилоу само кратко време, но какво е времето, когато говори сърцето? А сърцето ми определено говореше на Чили Уилоу в този миг, докато тя мажеше драскотините ми и ми се усмихваше. Сърцето ми й казваше:

Ако ми станеш приятелка, бих ти дал сто светулки в зелен стъклен буркан, така че пътят ти винаги да е осветен! Бих ти дал поляна, пълна с диви цветя, на която няма да намериш две еднакви! Бих ти дал колелото си, с все златното му око, което да те защитава! Бих написал разказ за теб и ще те направя принцеса, която живее в бял мраморен дворец! Стига само да ме харесваш и ще ти даря магия! Стига само да ме харесваш!

Стига само да...

— Ти си смело момченце! — похвали ме Чили.

Някъде в задната част на къщата се разплака бебе.

— О, Боже! — каза майката на момичето и остави иглите си. — Бъба се събуди!

Тя се изправи и тръгна по посока на плача, а джапанките й шляпаха по неравния под.

— Ще го нахраня след малко! — обеща Чили.

— Нее, аз ще го оправя. Бил скоро ще се върне и на твоє място щях да туря пак тоя пръстен. Знаеш какви го прихващат!

— Ъхъ, как да не знам! — промърмори под нос момичето.

Сиянието в погледа й угасна. Тя намаза с йод последната драскотина от трън и сложи капачката на бутилката.

— Готово. Свършихме!

Майката на Чили се върна, понесла дете, което нямаше и година. Стоях в средата на стаята и кожата ми още пищеше, а Чили се изправи плавно и влезе в кухнята. Когато се върна, на третия пръст на лявата си ръка имаше тънка златна халка. Взе бебето от майка си и започна да го люлее и да му гука тихо.

— Гласовит е! — заяви по-възрастната жена. — Ще е голям дивак, това е сигурно... — тя се приближи до прозореца и дръпна тънкото перденце. — Ето го и Били. Скоро ще те закараме у дома, приятелче.

Чух дрънченето на пикап, който кажи-речи се качи на верандата. Отвори се и се тресна врата. След това през комарника влезе Бил, който се оказа висок и слаб, имаше войнишка подстрижка и беше на цели осемнайсет години. Носеше мръсни джинси и синя риза с мазно петно отпред, кафявите му очи бяха прихлупени от надвиснали клепачи и дъвчеше кибритена клечка.

— Кой е *тоя*? — попита още от вратата.

— Момче, на което му трябва превоз до Зефир! — заяви майката на Чили. — Затрил се в гората.

— Ич не съм го помъкнал до Зефир! — възрази Бил с гримаса. — В тоя камион е горещо като в ада!

— Къде си ходил? — попита Чили с бебето на ръце.

— Оправих оня двигател на стария Уолш. И ако си мислиш, че ми е било забавно, потърси си друга мисъл! — той я стрелна с поглед, прекосявайки с няколко крачки стаята на път към кухнята.

Видях го как гледа право през Чили, сякаш тя дори не беше там, а нейният поглед се изпразни.

— Взе ли някакви пари? — подвижна след него майката на Чили.

— Ахъ, взех някви пари! Да не мислиш, че съм идиот, дето няма да вземе пари за такава работа?

— Бъба се нуждае от прясно мляко! — каза Чили.

В кухнята чешмата напоmpi зеленясала вода.

— Мамка му — промърмори Бил.

— Е, ще закараш ли това момче до Зефир или не? — попита майката на Чили.

— Не — отвърна младежът.

— Ето — Чили подаде бебето на майка си. — Тогава аз ще го закарам.

— Я па я виж тая! — Бил се върна в стаята, понесъл кафявата си вода в още една чаша от желе с Флинтстоун на нея. — Хич никъде няма да го караш, кат си нямаш книжка!

— Разправям ти аз, че трябва да...

— Хич ти не требе да караш коли! — заяви Били и пак погледна право през нея. — Мястото ти е в тая къща. Кажи й, госпожо Пърсел!

— Хич нема да подпявам никому! — обади се майката на Чили, но не взе детето от нея. Седна в своя люлеещ се стол, пъкна цигарата в уста и сграбчи куките за плетене.

Бил отпи от кафявата вода и направи гримаса.

— Добре, тогава. Все тая. Ще го закарам до оная бензиностанция, дето е близо до базата. Там може да се обади по телефона.

— Това върши ли ти работа, Кори? — попита ме Чили.

— Аз... — главата ми още се въртеше и гледката на златния венчален пръстен ми избождаше очите. — Ами сигурно.

— Е, по-добре зимай квото ти предлагам, иначе просто ти изритвам задника през вратата! — предупреди ме Бил.

— Нямам монета за телефона! — признах си.

— Ей, момче, много си я загазил, знайш ли? — Бил отнесе чашата обратно в кухнята. — Хич нема да получиш и цент от заплатата ми, тъй да знаеш!

Чили бръкна в джоба на джинсите си.

— Имам малко пари — каза тя и извади длан, стиснала малко червено пластмасово портмоненце с формата на сърце.

То беше напукано и силно изтъркано — от онези, които малките момиченца си купуват за деветдесет и девет цента от „Улуърт“. Чили го отвори. Вътре видях няколко монети.

— Трябва ми само четвъртак! — казах й.

Тя ми даде четвъртака, от онези с главата на Меркурий на тях, и аз го пяхнах в собствения си джоб.

Чили ми се усмихна, което само по себе си струваше цяло състояние:

— Не се притеснявай, ще се прибереш у дома!

— Знам, няма страшно! — погледнах в лицето на детето и видях, че има прекрасните й теменуженосини очи.

— Хайде, ако шъ идваш! — каза Били, докато ме подминаваше на път към вратата.

Дори не погледна към жена си и детето. Излезе навън, комарникът се хлопна и чух двигателя на пикапа да се дави.

Не можех да се откъсна от Чили Уилоу. Години по-късно щях да науча за „химията“, която се получава между двама души и какво означава това; татко щеше да ми разкаже за „птичките и пчеличките“, но, естествено, отдавна щях да съм научил подробностите от съучениците си. В този миг обаче бях наясно само, че изпитвам копнеж: да съм по-голям, по-висок, по-силен и красив. Да съм

способен да целуна устните на прелестното ѝ лице и да върна назад времето, така че Чили да не държи детето на Бил на ръце. В онзи миг онова, което исках да ѝ кажа, се свеждаше до: „Трябваше да ме почакаш!“

— Върви си у дома, където ти е мястото, хлапе! — каза г-жа Пърсел.

Тя ме наблюдаваше напрегнато, беше спряла да плете и се зачудих дали знае какво става в главата ми.

Никога повече нямаше да стъпя в този дом. Никога повече нямаше да видя Чили Уилоу. Знаех го и я изпивах с очи, докато още можех.

Отвън Бил се облегна на клаксона. Бъба отново се разплака.

— Благодаря! — казах на Чили, взех си мократа риза и излязох навън под жежкото слънце.

Пикапът бе боядисан в грозно зелено, страните му бяха очукани, купето му — килнато наляво. От огледалото за задно виждане висяха чифт червени кадифени зарове. Покатерих се на седалката на пътника и отзад ме ръчна пружина. На пода между седалките имаше кутия с инструменти и намотки с жици, и макар прозорците да бяха свалени, в пикапа миришеше на пот и се носеше неприятна сладникава миризма, която по-късно започнах да свързвам с мъчителна бедност. Погледнах към вратата на къщата и видях Чили да излиза на светло, прегърнала детето си.

— Спри да му вземеш мляко, Бил! — викна тя.

Съзирах и майка ѝ, застанала в застоялия сумрак зад нея. Осъзнах, че техните лица много си приличат, макар че едното бе вече износено от времето и обстоятелствата, а вероятно и от много разочарования и горчивина. Надявах се, че на Чили тези преживявания ще ѝ бъдат спестени. Надявах се никога да не заключи усмивката си и да не забрави къде е скрила ключа за нея.

— Айде сбогом! — каза ми тя.

Махнах ѝ. Бил подкара камиончето си и докато се отдалечавахме от къщата, между мен и Чили Уилоу по пътя се вдигна прахоляк.

Имаше поне миля или даже повече до началото на паважа. Бил караше мълчаливо и ме остави на бензиностанцията в края на военновъздушната база. Докато слизах ми каза:

— Хей, момче! Да внимаваеш къде си пъхаш инструмента, чу ли!

След това се отдалечи и ме остави самичък на горещия асфалт. Болката е нищо за мъж като мен.

Работникът на бензиностанцията ми показва къде е монетният телефон. Понечих да сложа четвъртака с главата на Меркурий в слота, но не можех да го пусна. Беше излязъл от портмонето на Чили Уилоу. Просто не можех. Помолих служителя да ми услужи с четвъртак и му обещах татко да му го плати, когато дойде.

— Да не съм банка! — изпuffка той, но все пак извади от касата монета.

След секунда четвъртакът иззвънтя в червата на монетния телефон. Набрах номера и мама вдигна на второто позвъняване.

Родителите ми дойдоха да ме вземат след половин час. Очаквах най-лошото, но получих задушаваща прегръдка от мама и татко се усмихваше широко и ме тупаше по гърба, значи бях в безопасни води. По пътя към къщи научих, че Дейви Рей и Бен заедно са стигнали до Зефир някъде към седем заранта и шериф Еймъри вече е научил основното — че двама маскирани мъже са купили нещо в дървено сандъче от Пищака Блейлок и после той и синовете му са ни преследвали през гората.

— Мъжете с маските бяха пощальонът Харгисън и г-н Моултри — заявих.

Беше ми криво, понеже си спомнях, че г-н Харгисън ни отърва кожата от братята Бранлин. Но въпреки всичко шерифът трябваше да знае истината.

Подминахме военната база, чиито писти, казарми и постройки бяха оградени с висока мрежа, увенчана с бодлива тел. Карахме по горския път и подминахме отбивката за дома с лошите момичета. Татко намали почти незабележимо, докато караше покрай Саксън Лейк, но не погледна към него. Лятна зеленина бе скрила точното място, където бях зърнал да стои човекът с веещия се шлифер. Веднага щом езерото остана зад нас, татко отново настъпи газта.

Когато се прибрахме, бях окъпан с внимание. Получих голяма купа шоколадов сладолед и всичките „Орео“, които можех да изям. Татко ме наричаше „друже“ и „партньоре“ на всяка втора дума. Дори Ребъл направо ми остърга лицето от близане. Бяха ме прибрали от пустошта и се бях върнал жив.

Разбира се, родителите ми искаха да чуят за приключението ми и ме притискаха да им разкажа повече за момичето, което се бе погрижило за драскотините ми. Казах им името ѝ, че е на шестнайсет и че е прекрасна като Пепеляшка в онзи филм на Уолт Дисни.

— Струва ми се, че нашето приятелче се е сдобило със сърдечна тръпка — каза татко на мама с усмивка.

Възразих:

— Да бе, хич няма да се занимавам с дъртофелници!

Да, но все пак заспах на дивана, стиснал четвъртака ѝ в ръка.

Преди залез-слънце в събота следобед намина шериф Еймъри. Беше ходил да навести Дейви Рей и Бен; сега беше мой ред да ме разпитва. Седнахме на предната веранда, Ребъл се просна до стола ми и от време на време вдигаше глава да ме близне по ръката, а в далечината се трупаха тъмнеещи облаци и ръмжаха гръмотевици.

Шерифът изслуша разказа ми за дървеното сандъче и когато стигнах до уточнението, че маскираните мъже са били г-н Дик Моултри и г-н Джералд Харгисън, той попита:

— Защо смяташ, че са били те, Кори, след като не си могъл да видиш лицата им?

— Понеже Пищака Блейлок нарече дебелия Дик, а видях пуретата, която г-н Харгисън изхвърли и той пуши точно такива, от онези с белия пластмасов мундщук.

— Ясно... — шерифът кимна, а дългото му лице не издаваше никакви чувства. — Нали разбираш, че в района сигурно има много хора, които пушат подобни пурети. И само понеже Пищака Блейлок е нарекъл някого с малкото му име, той не е непременно Дик Моултри.

— Те бяха — възразих. — И двамата.

— Дейви Рей и Бен ми казаха, че не знаят кои са били маскираните мъже.

— Може те да не знаят, сър, но аз съм сигурен.

— Добре тогава, ще се постарая да проверя къде са били около единайсет снощи Дик и Джералд. Питам Дейви Рей и Бен дали могат да ме заведат до мястото, където се е случило всичко това, но те казаха, че не биха могли да го намерят отново. А ти?

— Не, сър. Беше близо до черен път обаче.

— Ъхъ, проблемът е, че наоколо има много стари дърварски пътища и пътеки, прорязващи хълмовете. Случайно да си успял да

видиш какво има в онова сандъче, а?

— Не, сър. Но каквото и да е, г-н Харгисън каза, че ще накара някакви хора да танцуват в ада.

Шериф Еймъри смръщи вежди. В черните му очи просветна искрица подновен интерес.

— Защо според теб би казал подобно нещо?

— Не знам. Може би заради Пищака Блейлок. Който пък каза, че бил сложил една допълнително в сандъчето.

— Допълнително какво?

— И това не знам, за съжаление — проследих една светкавица, разсякла хоризонта от небето до земята. — Ще потърсите ли Пищака Блейлок да го попитате?

— Пищака Блейлок — каза шерифът — е невидим. Чувам и научавам доста за него и за синовете му, но все не успявам да го срещна. Мисля, че има скривалище някъде в гората, вероятно недалеч от мястото, където сте били вие, момчета... — той също се загледа в светкавица, сплете пръстите на големите си ръце и започна да пука кокалчетата си. — Ако някога успея да хвана поне един от синовете му в издънка, може би ще успея да изкарам Пищака на открито. Но, честно да ти кажа, Кори, щабът на шерифа в Зефир като цяло се състои от един човек. Не получавам кой знае колко пари от общината. Ха — той се усмихна слабо, — та аз получих тази работа само защото никой друг не я искаше. Жена ми през цялото време ме кара да се откажа и да се върна отново към бизнеса с бояджийството... — той сви рамене и захвърли тези мисли с думите: — Е, сума народ наоколо се страхува от рода Блейлок. И особено от Пищака. Съмнявам се, че мога да мобилизирам повече от пет-шест човека да ми помагат да прерова гората в търсенето му. А по времето, когато го намеря — ако изобщо успея — той много преди да стигнем до него ще е научил, че идваме. Нали виждаш какъв проблем имам. Кори?

— Да, сър. Блейлок са по-големи от закона.

— Не са по-големи от закона — поправи ме той. — Просто са много по-злобни от него.

Скоро щеше да се развихри буря. Вятърът люлееше дърветата. Ребъл се надигна и подуши въздуха.

Шериф Еймъри се изправи.

— Време е да тръгвам. Благодаря за помощта!

В притъмняващия следобед той ми се стори остарял и претоварен, раменете му бяха леко присвити. Подвикна за довиждане на мама и татко направо през комарника и баща ми излезе да го изпрати.

— Пази се, Кори! — каза ми шерифът и заедно с татко се отправиха към колата му.

Останах на верандата и галех Ребъл, докато шериф Еймъри и татко си говориха още няколко минути. Когато шерифът подкара нататък и баща ми се върна на верандата, той също ми се стори напрегнат.

— Да се прибираме, партньоре — каза ми и ми отвори вратата. — Навън иде буря!

Тази нощ вятърът рева. Лееше се дъжд и светкавиците чертаеха над града ми линии като драскулки на загадъчен пръст.

Това беше и нощта, в която за първи път сънувах четирите чернокожи момиченца, облечени официално и с лъснати чепички. Те стояха под дърво без листа и ме викаха по име, отново и отново, до безкрай.

[1] „Грийн Спот“ („*Green Spot*“) — негазирано безалкохолно тип „Оранжеда“. ↑

9. ЛЯТОТО ПРИКЛЮЧВА

Август умираше. Също и лятото. Училищните дни, дните на поука и възпитание — това се простираше пред нас, на позлатения ръб на есента.

Ето какво се случи през последните дни на лятото: научих, че шериф Еймъри наистина е посетил господата Харгисън и Моултри. Техните съпруги казали на шерифа, че и двамата мъже са си били у дома през онази конкретна нощ, чак до сутринта, и че не били и прекрочвали през вратите на къщите си. Шерифът не можеше да направи нищо повече — в крайна сметка не бях видял лицата на двамата мъже, които получиха онова дървено сандъче от Пищака Блейлок.

Септемврийският брой на „Знаменити чудовища“ кацна в пощенската ми кутия. На плика, на който бе изписано името ми, имаше размазан голям зелен сопол.

Една сутрин мама вдигна телефона и ми каза:

— Кори! За теб е!

Взех слушалката. На телефона се оказа г-жа Евелин Пратмор, която ме информира, че в конкурса за писане на Съвета по Изкуствата в Зефир съм спечелил трето място в раздела за разкази. Щяха да ми връчат плакет с гравирано моето име, както ми съобщи тя. Дали съм щял да имам готовност да прочета разказа си по време на приема в библиотеката през втората събота на септември?

Бях поразен. Приех със заекване. Веднага след като затворих телефона ме връхлетя прилив от радост, който насмалко да ме извади от моите хъш-пъписки и след това — от смазващ ужас, от който бих пропаднал в пода. Да си чета разказа? *На глас*? Пред пълна с народ зала — все хора, които не познавах?

Мама ме успокои. Това беше част от работните й задължения и беше добра в работата си. Каза ми, че имам предостатъчно време да се упражнявам и добави, че съм я накарал толкова да се гордее, че едва се побирила в кожата си. Обади се на татко в мандрата, а той ми заяви, че

ще ми донесе оттам две студени бутилки шоколадово мляко. Когато се обадох на Джони, Дейви Рей и Бен да им кажа новината, те я сметнаха за страхотна и ме поздравиха, но и тримата бързо подкладоха огъня на ужаса ми от публичното четене, като реагираха подобаващо на факта, че ще трябва да чета разказа си на глас. Ами какво ще стане, ако ципът ти се развали и не можеш да го затвориш? — попита Дейви Рей. Ами ако започнеш да трепериш толкова силно, че не можеш да държиш листа? — поинтересува се Бен. Ами ако си отвориш устата и гласът ти изчезне и не можеш да произнесеш и една дума? — любопитства Джони.

Приятели! Те наистина знаят как да те съборят от пиедестала, нали?

Три дни преди училището да започне, в един ясен следобед с небе, пълно с пухкави облачета и с полъхващ хладен бриз, ние подкарахме колелетата си до игрището за бейзбол, вързали ръкавиците си за дръжките. Заехме позициите си около ромба, който беше надупчен от шпайкове и скоро щеше да буреняса. На дъската с резултатите се виждаше доказателството, че отборът ни от Малката лига не е сам в нещастieto си — мъжкият отбор, „Куюейлс“, бе понесъл загуба с пет на нула от отбора на военновъздушната база, „Хай Флайърс“^[1]. Газехме в езера от сенки до глезените и си прехвърляхме топката напред-назад, докато си говорехме с известна тъга за отминаващото лято. Но дълбоко в сърцата си бяхме възбудени от мисълта за началото на училището. Идва миг, когато свободата става... ами, твърде свободна. Бяхме готови да ни вкарат в ред, тъй че да можем да летим отново следващото лято.

Хвърляхме си бързи топки, криви, летящи и прахобърсачки. Бен имаше най-добрия червячен удар, който някога сте виждали, а Джони можеше да накара топката да подвие опашка миг преди да се удари в ръкавицата. Твърде кофти, че всеки един от нас беше крал на страйкаутите^[2]. Е, винаги ще има нов сезон.

Бяхме на игрището може би от около четирийсет минути, тъкмо бяхме загрели, когато Дейви Рей каза:

— Я, вижте кой идва!

Обърнахме се всички. През бурените към нас крачеше Немо Кърлис, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на джинсите си. Все още

беше кльощав и с кожа с цвета на кисело мляко. Не се съмнявах, че за този тен отговаряше майка му.

— Здравсти! — казах на Немо.

— Хей, Немо! — подвижна Дейви Рей. — Ела да ни хвърлиш някоя топка!

— О, супер! — възкликна Джони, припомняйки си натъртената си ръка. — Ами... защо този път не похвърляш на Бен вместо на мен?

Немо поклати глава, свел очи към земята. Продължи да крачи през полето, подмина Джони и Бен и ме приближи. Стоях на хоума. Когато Немо спря и вдигна глава, видях, че е плакал. Очите му зад дебелия очила бяха червени и подпухнали, а пътеките на сълзите блестяха по бузите му.

— Какво е станало? — попитах. — Някой да не те е набил?

— Не — отвърна той. — Аз... аз...

Дейви Рей дойде при нас, стиснал бейзболната топка.

— Какво има? Немо, плакал ли си?

— Аз... — той изхлипа задавено. Опитваше се да се вземе в ръце, но чувствата го заливаха. Простена. — Трябва да тръгвам!

— Да тръгваш ли? — намръщих се. — Накъде, Немо?

— Прощо... нанякъде... — той махна с кльощавата си ръка. — Прощо шръгвам.

Бен и Джони стигнаха до хоума. Събрахме се в кръг около Немо, който той хлипаше и бършеше протеклия си нос. Бен не можа да понесе гледката, отстъпи на няколко крачки и се захвана да подритва едно камъче.

— Аз... ходих до ваш, да ти каша, а майка ши ми каша, че ши тук — обясни Немо. — Ишках да шнаеш.

— Е, и къде отиваш? На гости на някого ли ще ходиш? — попитах аз.

— Не — по бузите му потекоха пресни сълзи. Гледката беше направо ужасна. — Трябва да ше премештя, Кори!

— Местиш се? Къде?

— Не знам. Някъде далеше ош шука.

— Леле — възкликна Джони. — Та ти не си изкарал в Зефир дори цялото лято!

— Надявахме се, че ще можеш да играеш в отбора ни догодина! — каза му Дейви.

— Да — подкрепих го. — И се надявахме да тръгнеш на училище с нас.

— Не — Немо продължаваше да клати глава с изпълнени с мъка очи. — Не. Не. Не мога. Мештим се. Мештим ще утре.

— *Утре?* Защо така бързо?

— Мама каша. Мештим се. Така че татко да моше да продава риши.

Ризите. А, да. Ризи. Никой в Зефир не носеше ризи по поръчка. Съмнявах се, че такива носи дори един човек из градовете, в които г-н Кърлис настаняваше сина си, жена си и книгата с мостри. Съмнявах се и че има шанс местните да си сменят стила на обличане.

— Не мога... — Немо се взираше в мен, а от болката в очите му ме заболя сърцето. — Не мога... да ши намеря приятели — додаде дой. — Понеше... вше ще мештим.

— Съжалявам, Немо! — казах. — Наистина. Ще ми се да не се налагаше да се местиш!

Внезапен импулс ме накара да извадя бейзболната топка от ръкавицата си и да му я подам.

— Ето, вземи. Запази я, за да можеш да си спомняш за приятелите си в Зефир. Става ли?

Немо се поколеба. След това посегна и обви кокалестите пръсти на чудната си подаваща ръка около топката и я прие. Тук Джони показва истинска класа — топката беше негова, но той не каза нито дума.

Немо прехвърляше бейзболната топка от ръка в ръка и видях червения ѝ шев отразен в стъклата на очилата му. Той се взираше в топката като в дълбините на магьосническа кристална топка.

— Ишкам да оштана тук — каза меко. Носът му течеше и той подсмръкна. — Ишкам да оштана тук и да ходя на ушилижте и да имам приятели... — погледна към мен. — Прожто ишкам да шъм като вшички други! *Ушашно* ишкам да оштана тук!

— Може да се върнеш някой път? — предположи Джони, но това си беше бедняшко подаяние. — Може би ще...

— Не — прекъсна го Немо. — Никога няма да се върна. Никога. Дори жа един ден! — той извърна глава и погледна към къщата, която семейството му скоро щеше да напусне. По бузата му пропълзя сълза, която увисна трепереща на брадичката му. — Мама кажва, че татко трябва да продафа риши, жа да имаме пари. Нощем понякога му крещи

и го нарича мържеливеж, и кашва, че не е трябвало да се омъшва ша него... А той вика: „Ще бъде шледващият град. В шледващия град ще ни ижлеже къшмета!“

Немо отново се извърна към мен. В тази секунда се беше променил. Все още плачеше, но в очите му имаше гняв — толкова силен, че се видях принуден да отстъпя назад, за да избягам от горещия му полъх.

— И никога не е шледващият град! — възкликна той. — Ще шемештим и мештим и мештим, и майка ми винаги ще вика и татко винаги ще кажва, че ще е шледващият град. Но това е само лъжа!

Немо млъкна, но гневът му говореше. Пръстите му се стегнаха около топката, кокалчетата му побеляваха, а погледът му бе втренчен в нищото.

— Ще ни липсваш, Немо! — казах.

— Аха — съгласи се Джони. — Пич си.

— Ще стъпиш на хълма на питчъра някой ден, Немо — каза му Дейви Рей. — Когато се качиш горе, всичките ги прати в страйк! Ясно?

— Яшно — отвърна Немо, но не звучеше особено убедено. — Ще ми се да не ше налагаше... — не си довърши изречението. Нямаше и смисъл в протеста му, понеже беше малко момче и му се налагаше да се премести.

Немо тръгна към дома през игрището, стиснал здраво бейзболната топка в шепата си.

— Довиждане! — извиках след него.

Той не се обърна.

Опитвах се да си представя какъв ли е животът му: забранено му е да играе играта, за която е природно надарен, стои затворен в поредица къщи в парад от градове, остава на едно място само толкова, колкото да му се подиграват и да го бият, но не достатъчно дълго, че момчетата да го опознаят и да открият какво се крие зад бледата му кожа, фъфленето и дебелиите очила. Никога не бих понесъл такива страдания.

Немо изкрещя.

Дойде му отвътре с такава сила, че викът ни накара да подскочим. Крясъкът се промени и прерасна във вой, който се усилваше и усилваше, болезнен в копнежа си. След това Немо се обърна, първо главата и раменете му и след това хълбоците — и видях,

че очите му са огромни и ококорени, а зъбите му са стиснати. Замахващата му ръка се стрелна през въздуха като на ускорен кадър, гръбнакът му изпука като камшик и той метна бейзболната топка почти право нагоре в небето.

Видях я да се издига. Видях я да се носи нагоре. Видях я да се превръща в точица. След това слънцето я грабна.

Немо беше паднал на колене, крясъкът и хвърлянето бяха изцедили всички сили от него. Примигна, очилата стояха накриво върху лицето му.

— Хвани я! — каза Дейви Рей, присвил очи към небето. — Ето я, пада!

— Къде? — попита Джони, вдигайки ръкавицата си.

— Къде е? — попитах и аз, отстъпвайки от групичката в опит да открия топката в яркото сияние.

Бен също вдигна глава. Ръкавицата му висеше покрай тялото. Меко каза:

— Проклетата топка *отлетя*!

Чакахме и се вирахме в небето.

Чакахме с ръкавиците в ръце.

Чакахме.

Погледнах към Немо. Той се беше изправил и вървеше към дома си. Не крачеше нито бързо, нито бавно, просто мрачно. Знаеше какво го очаква в следващия град и в другия след него.

— Немо! — извиках след него.

Той продължи да върви и не се обърна повече.

Ние чакахме топката да падне.

След известно време седнахме на червената пръст. Очите ни претърсваха небето, докато пухкавите облачета се местеха и слънцето започна да се спуска към западния хоризонт.

Никой от нас не продумваше. Не знаехме какво да кажем.

По-късно Бен щеше да предположи, че вятърът е издухал топката в реката. Джони вярваше, че е ударила ято птици и това я е отклонило от курса. Дейви Рей беше преценил, че топката не е била наред, високо горе се е разпаднала и ние просто не сме видели парчетата от обвивката и пълнежа ѝ да падат обратно надолу.

А аз?

Аз просто вярвах.

Над нас се спусна здрач. В крайна сметка се покатерих на Рокет, приятелите ми се качиха на техните колелета и изоставихме бейзболното игрище с все летните си мечти. Лицата ни вече бяха обърнати към есента. Предстоеше ми скоро да спомена на някого за четирите чернокожи момиченца, които виждах в съня си — издокарани и викащи името ми под дърво без листа. Предстоеше ми да прочета разказа си за мъжа на дъното на Саксън Лейк пред зала, пълна с хора. Предстоеше ми да открия какво е имало в дървеното сандъче, което Пищака Блейлок продаде посреднощ за четиристотин долара.

Предстоеше ми да помогна на баща ми да намери покой.

А сега въртяхме педалите — четирима приятели с вятър в гърбовете и пред нас се простираха всички пътища, водещи към бъдещето.

[1] Хай Флайърс — от *high flyers*, „летящи високо“. Названието на отбора е игра на думи — освен в буквалния смисъл (летци) идиомът се използва и със значение на „хора, постигнали бърз успех“. ↑

[2] Страйкаут — в бейзбола страйкът е неуспешно батиране (батерът не улучва топката); при три страйка напуска играта (страйкаут). ↑

ТРИ ГОРЯЩА ЕСЕН

1.

ШАПКА СЪС ЗЕЛЕНО ПЕРО

— Кори?

Престорих се, че не чувам заплашителния шепот.

— Кори?

Не. Нямах намерение да се обръщам. Пред черната дъска г-жа Джудит Харпър — известна още като Харпията, Харпи и „Ковашкия мях“ — ни показваше делене на дробни. Аритметиката за мен представляваше поход в Зоната на Здрача^[1]; това чудо с дробите беше главозамайващо падение към Външните граници^[2].

— Кори? — разнесе се отново шепотът зад гърба ми. — На пръста си имам голям зелен сопол!

О, мили Боже, казах си. Не отново!

— Ако не се обърнеш и не ми се усмихнеш, ще го избърша на врата ти!

Беше четвъртият ми ден в училище. Още от първия разбрах, че годината ще бъде тежка, понеже някакъв идиот бе обявил Демонката за „надарено дете“ и я бе прехвърлил два класа нагоре. В същото време, досущ като среден пръст на съдбата, г-жа Харпър бе изготвила схема на местата в класната стая — момче, момиче, момче, момиче, момче, момиче, — която поставяше Демонката на чина зад гърба ми.

А най-лошото, ама наистина най-лошото беше — както Дейви Рей ми каза със злобен смях, — че Демонката си падаше по мен с такава сила, че Ниагара бледнееше пред бурята на страстите й.

— *Кори?* — тонът й настояваше за внимание.

Трябваше да се обърна. Последния път, когато се съпротивлявах, тя размаза по врата ми лига във формата на сърце.

Бренда Сътли се хилеше, червената й коса беше мазна и къдрава, а палавите й очички сияеха от лукавство. Тя вдигна показалец, под нокътя на който имаше мръсотия, но не и сопол.

— Фанах те! — прошепна тя.

— *Кори Джей Макенсън!* — изрева Ковашкия мях. — *Обърни се незабавно!*

Обърнах се, зашлепявайки се мислено. Чух предателите около мен да хихикат, наясно, че Харпията няма да се задоволи с този знак на уважение.

— О, предполагам, че вече си научил всичко за деленето с дробна черта, нали така? — поиска да знае тя, положила длани на хълбоците си, по-широки и от танк „Патън“. — Е, ами защо не излезеш тук на дъската да ни демонстрираш малко делене, да ни покажеш, как се борави с дробите? — тя протегна проклетия жълт тебешир към мен.

Ако някога ме осъдят на смърт, надали пътят от килията до електрическия стол ще е по-ужасяващ от няколкото крачки от чина ми до тебешира в ръката на г-жа Харпър и след това, в крайна сметка, до черната дъска.

— Добре — каза тя, щом застанах там с увиснали рамене и превит гръб. — Запиши следните дробни...

Учителката изстреля цяла редица числа и, когато ги копирах на дъската, тебеширът ми се счупи, а Нелсън Битнър се изсмя и след две секунди си имах строен до мен другар в страданието.

Вече всички бяхме наясно: нямаше да успеем да победим г-жа Харпър с директни атаки. Нямаше да успеем да превземем с щурм укрепленията ѝ и да изкрещим победата си над купчината ѝ учебници по математика. Предстоеше ни бавна, мъчителна война със снайпери и минни полета и търпеливо проучване да открием слабостта ѝ. Ние, децата, до този момент бяхме открили, че всички учители си имат проблемна зона: някои полудяваха при дъвчене на дъвка, други откачаха, когато се кикотиш зад гърба им, трети се побъркваха от непрестанно скърцане и суркане на обувки по линолеума. Картечна кашлица, магарешки кихавици, продължително прочистване на гърлото, лепнати за черната дъска храчки — всичко това бе част от арсенала ни в борбата срещу учителите-хитлери. Кой знае? Може би ако успеехме да убедим Демонката да донесе в клас мъртво, смърдящо животно в кутия от обувки, или да я накараме да кихне и да издуха от талантливите си ноздри панделки сопол, това можеше да изправи къдриците на г-жа Харпър...

— Грешно! Грешно! Грешно! — ревна Ковашкия мях, когато завърших неловкия си опит да се справя с дробите. — Седни си на мястото и да внимаваш, идиот такъв!

Приклещен между Харпията и Демонката, наистина ми се пишеше лошо.

След като се разнесе звънецът в три следобед и ние с Дейви Рей, Джони и Бен обсъдихме събитията от деня, завъртях педалите на Рокет към дома под тъмно, смръщено небе. Заварих мама да чисти фурната у дома.

— Кори! — възкликна тя, когато влязох в кухнята с намерение да извърша набег върху буркана с бисквити. — Преди десетина минути те потърси една дама от офиса на кмета. Кметът Суоп иска да те види!

— Кметът Суоп ли? — вцепених се с ръка, протегната към една „Лорна Дуун“. — За какво съм му?

— Не каза защо те търси, само че било важно — мама погледна през прозореца. — Започва буря. Ако изчакаш около час, татко ти ще те закара до общината.

Любопитството ми бе събудено. Какво ли искаше от мен кметът Суоп? Погледнах през прозореца, а мама продължи прекъснатото си чистене. Оцених трупащите се облаци и заявих:

— Мисля, че ще стигна до там, преди да завали!

Мама извади главата си от фурната, погледна отново към небето и се намръщи.

— Не знам. Може и да те залее порой!

Свих рамене:

— Няма проблем.

Тя се поколеба, треперливата ѝ природа въставаше срещу нея. Според мен още от нощта на лагеруването ни в гората обаче тя полагаше големи усилия да спре да се тревожи толкова много за мен. Макар че се бях изгубил, бях доказал, че мога да оцелея пред лицето на опасността. Така че в крайна сметка мама каза:

— Тръгвай тогава!

Взех си две бисквити и се запътих към верандата.

— Ако завали много силно, не излизай от общината! — подвикна мама. — Чу ли?

— Чух! — казах ѝ, метнах се на Рокет и врътнах педалите, докато трошах между зъбите си бисквитите.

Недалеч от къщи колелото внезапно потрепери и усетих как кормилото му се дръпва конвулсивно вляво. Пред мен братята Бранлин караха един до друг черните си колелета, но се движеха в същата

посока като мен и не ме видяха. Рокет искаше да завие наляво на следващото кръстовище и аз последвах мъдрия му съвет да се отклоня от маршрута.

Точно когато стигнах до построената от тъмен камък и в готически стил сграда на общината на „Мърчант Стрийт“, изтрещя светкавица и започна да препръсква. Капките бяха ледени — топлият летен дъжд бе отминал в миналото. Оставих Рокет заключен за пожарния кран отвън и влязох в общината, която смърдеше като мухлясало мазе. Табелка на стената ме осведоми, че кабинетът на кмета Суоп е на втория етаж, така че се качих по широкото стълбище, а през високите прозорци около мен нахлуваше мрачна, буреносно-синя светлина. На горния край на стълбите върху черното орехово перило стояха три издялани гаргойла с подгънати люспести крака и скръстени на гърдите нокти. Едната стена бе украсена със старо, прокъсано конфедеративно знаме и до него имаше витрини с изложени в тях войнишки униформи, проядени от молци. Над главата ми се издигаше тъмен стъклен купол, до който можеше да се стигне само със стълба и дочух гръмотевица да отеква през него като в стъклен буркан.

Извървах дългия коридор, подът на който бе застлан с линолеум на черни и бели квадрати. И от двете страни имаше кабинети: „Лицензно бюро“, „Общински данъчен отдел“, „Имотен съдия“^[3], „Съд по трафика“ и подобни. Никъде не светеха лампи. Мярнах мъж с тъмна коса и синя папийонка да излиза от врата с матово стъкло, означена „Санитария и поддръжка“. Той заключи вратата с ключ от дрънчаща връзка и ме погледна с въпроса:

— С какво мога да ти помогна, млади човече?

— Имам среща с кмета Суоп — обясних.

— Кабинетът му е в дъното на коридора — мъжът погледна джобния си часовник. — Може и да се е прибрал вкъщи обаче. Повечето хора си тръгват към три и половина.

— Благодаря — казах му и продължих нататък.

Чух ключовете му да дрънчат, докато се насочваше към стълбите и си подсвиркваше песен, която не знаех.

Подминах щаба на общинския съвет и офиса на архиваря — и двата тъмни — и в края на коридора се изправих пред голяма дъбова врата с табела с месингови букви „КАБИНЕТ НА КМЕТА“. Не бях сигурен дали се очаква да почукам или не, а не виждах звънец.

Поумувах върху загадката на етикета няколко секунди, а отвън изръмжа гръмотевица. След това свих юмрук и почуках.

След няколко секунди вратата се отвори. В коридора се показва жена с очила с рогови рамки и с желязно-сива копа коса. Лицето ѝ приличаше на гранитен блок, съставен изцяло от твърди ръбове и скали. Веждите ѝ се вдигнаха въпросително.

— Имам... среща с кмета Суоп — обясних.

— О, ти трябва да си Кори Макенсън.

— Да, госпожо.

— Влизай! — жената отвори вратата по-широко и аз се препъгнах покрай нея.

Докато я подминавах, в носа ме удари като светкавица аромат на виолетки — или от парфюма ѝ, или от лака ѝ за коса. Влязох в постлана с червен мокет стая, в която имаше бюро, редица столове и полица със списания. На стената се кипреше потъмняла по ръбовете карта на Зефир. На бюрото имаше кутия за входящи и за изходящи документи, спретната купчинка хартия, рамкирана фотография на бебе, гушната между усмихнати млади жена и мъж и указателна табелка, на която пишеше: Г-ЖА ИНЕС АКСФОРД, а отдолу, с по-малки букви — СЕКРЕТАРКА НА КМЕТА.

— Просто седни за момент, ако обичаш! — г-жа Аксфорд пресече стаята към втората врата отсреща.

Почука тихо на нея и отвътре се разнесе задавеният акцент на кмета Суоп:

— Да?

Г-жа Аксфорд отвори вратата и съобщи:

— Момчето е тук.

— Благодаря ти, Инес! — чух пукот на стол. — Струва ми се, че с това приключваме за днес. Можеш да се прибиращ вкъщи, ако желаеш.

— Искате ли да ви го изпратя?

— След две минутки ще съм готов за него.

— Да, сър. О... подписахте ли онази заявка за новите светофари?

— Трябва да проуча проекта малко повече, Инес. Ще ми бъде главна задача утре сутринта!

— Да, сър. Тогава ще тръгвам! — Г-жа Аксфорд се оттегли от владенията на кмета и затвори вратата, обръщайки се към мен: — Ще

те приеме след две минути!

Докато чаках, тя заключи бюрото си, взе си коравата кафява чанта и оправи снимките на плота. Пъхна чантата си под мишница, огледа още веднъж кабинета, за да се увери, че всичко е на точното си място и след това излезе в коридора, без да размени и една думица повече с мен.

Чаках. Над главата ми изтрещя гръмотевица и тътенът отекна в сградата на общината. Чух как започна дъждът — полека в началото, но постепенно нараствайки до удари като с чук.

Вратата към кабинета на кмета се отвори и оттам излезе кметът Суоп. Ръкавите на синята му риза бяха навити над лактите, инициалите му бяха извезани с бяло на джоба на гърдите, а тирантите му бяха на червени райета.

— Кори — каза той с усмивка. — Заповядай и нека си поговорим!

Не знаех какво да мисля за това предложение. Имах представа, естествено, кой е и какъв е кметът Суоп, но никога не бях разговарял с него. А ето ти го сега, усмихнат до уши и ми маха да вляза в кабинета му! Момчетата щяха да повярват в това по-малко и отколкото вярваха, че съм пъхнал метла в гърлото на Стария Мойсей!

— Влизай, влизай! — подкани ме кметът.

Пристъпих в кабинета му. Мебелите бяха от тъмно, лъскаво дърво. Въздухът ухаеше на сладък тютюн за лула. В помещението имаше бюро, голямо като палубата на самолетоносач. Полиците бяха натъпкани с дебели, облицовани с кожа книги. Стори ми се, че никога не са били отваряни, понеже на нито една нямаше белези по гръбчето. Отвъд просторния персийски килим два масивни черни кожени стола стояха обърнати към бюрото. Прозорците разкриваха гледка към „Мърчант Стрийт“, но точно в момента по тях се стичаше пороеен дъжд.

Кметът Суоп, чиято сива коса бе зализана назад от плешивото теме и чиито очи бяха тъмносини и дружелюбни, затвори вратата. Каза:

— Седни, Кори.

Поколебах се.

— Няма значение на кой стол.

Избрах онзи отляво. Когато се настаних на седалката, кожата изскърца. Кметът Суоп се намърда в собственото си кресло, краищата на чиито подлакътници бяха навити като охлюви. На плотта на бюрото му имаше телефон, покрит с кожа моливник, кутия тютюн „Стрийм и Фийлд“ и стойка за лули, на която се гушеха четири броя. Едната лула беше бяла и на нея имаше гравирано брадато мъжко лице.

— Позаваля навън, а? — попита кметът и сплете пръсти.

Отново се усмихна и от толкова отблизо видях, че зъбите му са обезцветени.

— Да, сър.

— Е, полезно е за фермерите. Стига само да не ни сполети друго наводнение, нали?

— Да, сър.

Кметът Суоп си прочисти гърлото. Пръстите му почукваха по бюрото. Попита:

— Вашите чакат ли те?

— Не, сър. Дойдох с колелото.

— О. Боже, целият ще прогизнеш на път за вкъщи!

— Няма да ми стане нищо.

— Е няма да е хубаво — уточни кметът, — ако ти се случи нещо по пътя. Нали знаеш, при толкова силен дъжд може да те удари кола или пък да паднеш в канавката или... — усмивката му се бе пропукала, но сега се завърна отново. — Да, хич няма да е хубаво.

— Не, сър.

— Подозирам, че се чудиш защо те извиках.

Кимнах.

— Знаеш ли, че аз бях сред журито на писателското състезание? Много ми хареса разказът ти. О, да, определено заслужаваше награда! — кметът вдигна бриаровата лула и отвори кутията с тютюн. — Определено. Ти си най-младият участник, печелил някога плакет в състезанието!

Следях пръстите му, когато се захвана да натъпче кошчето на лулата с парченца тютюн.

— Проверих в архива. Ти си най-младият до момента. Това сигурно прави теб и родителите ти много горди!

— Предполагам.

— О, няма нужда да си толкова скромен, Кори! В никакъв случай не съм могъл да пиша като теб, когато бях на твоята възраст! Не, не! Бях добър по математика, но английският не ми допаднаше... — кметът извади пакет кибрит от джоба си, запали една клечка и докосна с нея тютюна в лулата си. Около устата му разцъфна син дим. Погледът му отново се върна върху мен. — Имаш прекрасно въображение. Тази част от разказа ти, дето си видял някой да стои в гората от другата страна на пътя... Много ми хареса тази подробност. Откъде ти хрумна да я измислиш?

— Ами това си е... — „самата истина“, щях да кажа. Но преди да успея, някой почука на вратата.

В кабинета надникна г-жа Аксфорд.

— Кмете Суоп? Боже, навън вали като из ведро! Не успях дори да си стигна до колата, а съм си правила прическа едва вчера! Случайно да имате да ми дадете назаем някой чадър?

— Мисля, че да, Инес! Провери в онзи килер ето там!

Тя отвори вратата на един килер и порови в него.

— Трябва да има един в ъгъла — уточни кметът Суоп.

— Вътре ужасно мирише на мухъл! — отбеляза г-жа Аксфорд.
— Подозирам, че нещо е мухлясало!

— Да, трябва да го разчистя някой ден — съгласи се кметът.

Г-жа Аксфорд излезе от килера, стиснала чадър. Но носят ѝ бе сбръчкан, а в другата си ръка държеше два парцала, побелели от мухъл.

— Само ги погледнете! — възкликна. — Нищо чудно по тях да растат гъби!

Сърцето ми спря да бие.

Г-жа Аксфорд държеше петносан с мухъл шлифер и шапка, която изглеждаше, все едно са я прекарвали през пералня и цедилка.

А на лентата на опърпаната шапка имаше сребърен диск и смачкано зелено перо.

— Пфу! Само каква воня! — Секретарката направи гримаса, която би спряла и часовник. — Защо пазите тези боклуци?

— Това ми е любимата шапка. Или поне беше. Съсипа се в нощта на наводнението, но се надявах да я занеса на поправка. А този шлифер го имам от петнайсет години!

— Нищо чудно, че не ме оставяте да ви подреда килера! Какво друго има вътре?

— Няма значение. Побързайте! Лерой ви чака у дома!

— Искате ли по пътя към колата да хвърля тези на боклука?

— Не, Боже, не! — възмути се кметът Суоп. — Просто ги приберете пак вътре и затворете вратата!

— Кълна се — каза г-жа Аксфорд на път обратно към килерчето, — че вие, мъжете, сте по-привързани към старите си дрехи от бебенца — към одеялцата си! — тя затвори вратата с решително тропване. — Ето. Но да знаете, че още надушвам мухъла!

— Всичко е наред, Инес. Ти си върви у дома и внимавай по пътя!

— Обещавам! — тя ме погледна косо и след това излезе от кабинета, понесла чадъра като пушка.

Не мисля, че си бях поемал дъх по време на целия този разговор. Сега вдишах и потреперих, когато въздухът изгори дробовете ми.

— А сега, Кори — обади се кметът Суоп, — докъде бяхме стигнали? А, да — мъжът от другата страна на пътя. Как ти хрумна тази идея?

— Аз... аз...

Шапката със зеленото перо се намираще в килера, на десет фута от мен. Кметът Суоп се оказа човекът, носил я в онази нощ, когато наводнението бе заливало улиците на Брутън.

— Аз... дори не твърдя, че е бил мъж — отвърнах. — Казах просто, че някой стоеше там.

— Е, това е чудесен щрих. Обзалагам се, че е било тежка сутрин за теб, нали? — кметът бръкна в друг джоб и когато ръката му се появи отново, в нея държеше малко сребърно острие.

Това беше ножът, който видях в ръката му в онази нощ, когато се страхувах, че ще се прокрадне зад баща ми и ще го наръга в гърба заради онова, което бе видял при Саксън Лейк.

— Ще ми се да можех да пиша — продължи кметът Суоп. Завъртя острието. В другия му край имаше малко затъпено парченце метал, което той използва да натъпче горящия тютюн в гърлото на лулата си. — Винаги са ми харесвали криминалетата.

— На мен също — успях да изхъхря.

Той се изправи, а дъждът шибаше по прозорците зад него. Над Зефир на зигзаг се стрелна светкавица и лампите внезапно

примигнаха. Изтреця гръмотевица.

— Олеле — възкликна кметът, — удари доста близко, нали?

— Да, сър! — стисках толкова силно подлакътниците на креслото, че скоро щях да ги счупя.

— Настоявам ти — каза Суоп — да изчакаш тук за минутка. Има нещо, което трябва да ти покажа и мисля, че то ще обясни много неща!

Кметът пресече стаята, стиснал лулата между зъбите си и с виеща се зад гърба му пътечка дим, и излезе в помещението, където се намираше бюрото на г-жа Аксфорд. Остави вратата отворена и го чух да бърника в канцеларския шкаф.

Погледът ми залепна за килера.

Зеленото перо беше вътре. Тъй близо!

Какво щеше да стане, ако го изскубнех от шапката и го сравнях с онова перо, което бях намерил на пръстта по обувката ми? Ако двете бяха еднакви... тогава какво?

Трябваше да действам бързо, ако изобщо щях да предприемам нещо.

Чуя се затварянето на чекмеджето на канцеларския шкаф. Отвори се друго.

— Само минутка още! — подвижна кметът Суоп. — Не е там, където го търся!

Трябваше да тръгвам. Сега.

Изправих се на гумени крака и отворих килера. Смядта на мухъл ме удари в лицето като влажен шамар. Шлиферът и шапката бяха захвърлени на пода, сгърчени в ъгъла. Чух затварянето на чекмеджето отатък. Сграбчих перото и го дръпнах. Не искаше да се откачи.

Кметът Суоп се връщаше в кабинета си. Сърцето ми бе заседнало в гърлото като студен камък. Изтреця гръмотевица и дъждът се удари в прозорците, а аз сграбчих зеленото перо и го дръпнах, и този път то се откъсна от лентата на шапката. Беше мое.

— *Кори? Какво правиш в...*

Блесна светкавица, толкова близо, че човек можеше да чуе съскането ѝ. Лампите угаснаха и последвалият гръмотевичен тътнеж разтнесе прозорците.

Стоях в тъмното, стиснал в ръка зеленото перо и с кмета Суоп на вратата.

— Не мърдай, Кори! — каза той. — Кажй нещо!

Не посмях. Пристъпих полека към стената и притиснах гръб в нея.

— Кори? Хайде де. Да не си играем игрички! — чух кмета да затваря вратата. Изскърца дъска на пода, съвсем тихичко. Той се движеше. — Нека поседнем и поговорим, Кори. Има нещо много важно, което трябва да осъзнаеш!

Навън облаците бяха станали почти черни и стаята приличаше на тъмница. Стори ми се, че виждам висок, слаб силует да се мести полека към мен през персийския килим. Налагаше се да мина през него, за да стигна до вратата.

— Няма нужда от всичко това — каза кметът Суоп, мъчейки се да звучи спокойно и убедително. Долавяше се същата куха нотка като престорения глас на г-н Харгисън. — Кори? — чух го да издава дълга и решителна въздишка. — Ти знаеш, така ли е?

Дяволски вярно — знаех.

— Къде си, синко? Кажй нещо!

Не смеех.

— Как си узнал? — попита кметът. — Кажй ми поне това!

Блесна и изсъска светкавица. На светлината й за част от секундата видях кмета Суоп, бял като зомби, да стои в средата на стаята, а димът от лулата се носеше около него като полите на призрак. Сега вече сърцето ми тупкаше лудо — светлината от светкавицата се бе отразила от нещо метално, което стискаше в дясната си ръка.

— Съжалявам, че си го открил, Кори — каза кметът Суоп. — Не исках да се разстройваш.

Не можах да се сдържа — в паниката си избълвах:

— Искам да си ида у дома!

— Не мога да те пусна! — възрази кметът и силуетът му почна да се движи към мен през заредения с електрически ток мрак. — Нали разбираш защо?

Разбихах. Краката ми реагираха първи — те ме изстреляха през персийския килим към изхода, а дробовете ми си глътнаха въздух и в ръка стисках зеленото перо. Не знам колко близо до кмета съм минал, но стигнах до вратата недокоснат и се опитах да завъртя дръжката с длан, хлъзгава от студена пот. Суоп сигурно чу тракането на бравата, понеже каза:

— Спри!

Усетих го да идва зад мен. След това дръжката се завъртя и вратата се отвори, а аз се изстрелях през нея като гуле от дулото на оръдие. Сблъсках се с бюрото на г-жа Аксфорд и чух снимките да тракат, преди да паднат.

— Кори! — обади се кметът по-високо. — Не!

Оттласнах се от ръба на бюрото — човешки пинбол в движение. Нагазих в редицата столове и си ударих дясното коляно в остър ръб. През устните ми се изплъзна вик на болка и докато се опитвах да намеря вратата към коридора ми се струваше, че столовете са се сдобили със злонамерен живот и ми блокират пътя. Студена тръпка пролази по гърба ми, когато ръката на кмета Суоп се стовари на гърба ми като паяк.

— Не! — каза той и пръстите му започнаха да се стягат.

Отскубнах се от него. До мен имаше стол, бутнах го към кмета като щит. Той се спъна в него и го чух да изпъшква: *Ууф!*, когато краката му се омотаха и падна на пода. След това му обърнах гръб и трескаво затърсих изхода. Очаквах всяка секунда около глезена ми да се стегне длан и да ме придърпа към него като пипалото на затвореното в стъклената купа чудовище от „Нашественици от Марс“.

Сълзи на ужас бяха започнали да парят в очите ми. Примигнах, за да ги прогоня, и внезапно ръката ми напипа студената дръжка на вратата, която водеше навън. Завъртях я, препъхнах се през отвора и се втурнах по притъмнелия от бурята коридор, а стъпките ми отекваха по линолеума и ехото на бурята се носеше по коридорите на правосъдието.

— Кори! Върни се тук! — крещеше кметът, сякаш наистина си представяше, че бих го сторил.

Той се бе юрнал след мен и също тичаше. Представих си се пребит до смърт, с ръка, прикована към Рокет и той пропада все по-надолу и по-надолу в ужасните адски дълбини на Саксън Лейк.

Препънах се в собствените си забързани крака, паднах и се плъзнах по корем по линолеума. Брадичката ми се удари в прагчето на стена, но се изправих на крака и продължих напред, а стъпките на кмета Суоп отекваха точно зад гърба ми.

— Кори! — извика той с гняв в гласа. Сега вече наистина звучеше като побъркан убиец. — Спри на място!

Да бе, ей сега! — казах си.

След това видях мътна сива светлина да нахлува през купола над стълбището и се втурнах надолу по стъпалата, без дори да се държа за парапета, което бе достатъчно косата на майка ми да побелее, само ако знаеше какви ги върша. Кметът Суоп пухтеше зад мен, а гласът му губеше парата си:

— Не, Кори, не!

Стигнах дъното на стълбите, втурнах се през входното фоайе и излетях през вратата навън под студения дъжд. Най-лошата част от бурята вече бе отминала над Зефир и сега бе клекнала над хълмовете като масивен синьо-синкав жабок. Отключих Рокет, но оставих веригата да виси. Завъртях с бясна скорост педалите, точно когато кметът Суоп изхвъркна през вратата, крещейки ми да спра.

Последното, което извика — и ми се стори много странно, идвайки от устата на откачен убиец — беше:

— За Бога, карай внимателно!

Рокет прелиташе над надупчваните от дъжда локви, а златното му око избираше пътя. Облаците се разделяха, копия от златна слънчева светлина се спускаха надолу. Татко винаги ми бе казвал, че когато вали и се покаже слънцето, тогава дяволът бие жена си. Рокет избягваше заливащите с кал коли по „Мърчант Стрийт“, а аз го яздех.

У дома колелото спря с плъзгане пред стъпалата на верандата ни и аз изтичах по тях, с прогизнала от дъжда коса и стиснал здраво в ръка мокрото зелено перо.

— Кори! — провикна се мама, когато тресна комарникът. — Кори Макенсън, ела тук!

— Само минутка! — изтичах в стаята си и прерових седемте загадъчни чекмеджета, докато намеря онова, където се намиреше кутията от пури „Уайт Оул“. Отворих я и ето ти го зеленото перо, което бях открил на подметката на обувката си.

— Ела тук незабавно! — извика мама.

— Момент!

Разгънах първото зелено перо на бюрото си и положих до него онова, което бях отскубнал от лентата на шапката на кмета.

— Кори! Ела веднага тук! Кметът Суоп е на телефона!

Олеле.

Усещането ми за триумф се пропука, срина се и се посипа като пепел върху мокрите ми маратонки.

Първото перо — онова, което идваше от гората — беше с плътен, изумруденозелен цвят. Онова от шапката на кмета беше по-светло с поне три оттенъка. И не само това — перото от лентата на шапката беше и поне два пъти по-голямо от онова от Саксън Лейк.

Не си съвпадаха в нищо.

— Кори! Ела да говориш с кмета, преди да съм те домъкнала насила!

Когато посмях да слеза в кухнята, видях, че лицето на майка ми е почервенияло като червено цвекло. Тя каза в слушалката:

— Не, сър, кълна се, че Кори няма психически проблеми. Не, сър, не го сполитат и панически атаки. Ето го тук, вече дойде, давам ви го! — тя ми подаде слушалката и ме прикова с отмъстителен поглед. — Да не си си изгубил ума? Взимай телефона и говори с кмета!

Взех слушалката. Едва-едва успях да изкарам от гърлото си едничка жалостива думичка:

— Ало?

— Кори! — възкликна кметът Суоп. — Трябваше да се обадя, за да съм сигурен, че си се прибрал жив и здрав! Изплаших се до смърт, че ще паднеш по онез ми ти стълби в тъмното и ще си счупиш врата! Когато изтича навън си мислех, че си... ами... че си получил пристъп или нещо подобно!

— Не, сър — отвърнах немощно, — не съм имал пристъп.

— Е, когато лампите угаснаха, реших, че сигурно те е страх от тъмното. Не исках да се нараниш, така че се опитвах да те успокоя. И прецених, че майка ти и баща ти няма да се зарадват, ако те оставя да се прибираш сам в тази буря! Ако те беше блъснала кола... е, благодаря на Бога, че нищо не ти се е случило!

— Аз... помислих си... — гърлото ми бе пресъхнало. Усещах горящия поглед на мама. — Мислих... че се опитвате... да ме убиете — завърших.

Кметът помълча за няколко секунди и можех да си представя какво ли си мисли. Бях си чист първокачествен случай на откачалка.

— Да те убия ли? Че за какво?

— Кори! — възкликна мама. — Да не си се побъркал?

— Съжалявам — казах на кмета. — Моето... въображение се измъкна от юздите, така излиза. Но вие казахте, че знам нещо за вас и се чудехте как съм открил и...

— Не, не нещо за мен — обясни кметът Суоп. — Нещо за наградата ти.

— Наградата ми ли?

— За плакета. Задето печелиш трето място в състезанието за кратък разказ. Ето защо те помолих да дойдеш да се срещнем. Боях се, че някой друг от комитета по награждаването ще ти каже, преди да смогна аз.

— Да ми каже какво?

— Е, исках да ти го покажа. Тъкмо щях да ти донеса плакета и лампите угаснаха, а ти побесня. Гледай сега, момчето, което гравира плакетите е сбъркало името ти. Написал е Кори с „е“^[4]. Исих да го видиш преди церемонията, така че да не се почувстваш наранен и да не се обидиш. Момчето обеща да изработи плакета наново, но първо трябва да направи комплект награди за софтбоул и няма да може да се захване с него цели две седмици. Разбираш ли?

О, какъв горчив хап! Какъв горчив, горчив хап!

— Да, сър — отвърнах. Бях замаян, а дясното ми коляно започваше неприятно да пулсира от болка. — Разбирам.

— Ти да не би... да пиеш лекарства? — поинтересува се кметът.

— Не, сър.

Той изсумтя тихо. Сумтенето казваше: „А определено би трябвало!“

— Съжалявам за глупавото поведение — казах. — Не знам какво ми стана...

Ако сега кметът ме смяташе за побъркан, помислих си, нека само да види какво бях направил с шапката му. Реших да го оставя да открие това самичък.

— Е — събеседникът ми се засмя леко, което ми подсказа, че открива и зрънце хумор в цялата ситуация, — беше наистина интересен следобед, Кори!

— Да, сър. И... господин кмете?

— Да?

— Ами... плакетът си е добре както си е. Нищо, че името ми е сбъркано. Няма нужда да го поправят!

Прецених, че това е подходящо наказание: всеки път, когато погледнех към плакета, щях да си спомням деня, когато съм подложил на кмета стол и съм го свалил на земята.

— Глупости. Ще го преправим!

— Предпочитам го във вида, в който е в момента — казах му и предполагам, че съм прозвучал достатъчно убедително.

— Добре, Кори, ако наистина това искаш! — съгласи се кметът.

Каза също, че вече му е време да се изтегне във ваната си с английска сол^[5] и след това заяви, че ще се видим на церемонията по награждаването. Когато затвори, се налагаше да се изправа пред майка си и да ѝ обясня защо съм сметнал, че кметът Суоп се кани да ме убие. По време на обяснението се прибра татко и, макар че беше логично да ме накажат за проявената глупост, родителите ми просто ме пратиха за един час в стаята ми, където и бездруго щях да се прибера.

В стаята си разгледах отново двете различни зелени пера. Едното ярко, другото тъмно. Едното малко, другото голямо. Взех перото от Саксън Лейк и го вдигнах на дланта си, намерих си лупата и разгледах ръбчетата и власинките му. Може би Шерлок Холмс можеше да си извади някакви изводи по него, но аз тънех в неведението на д-р Уотсън.

Кметът Суоп несъмнено беше човекът с шапката със зелено перо. Неговият „нож“ се оказа уред за почистване на лули. Това перо в ръката ми нямаше нищо общо с шапката на кмета. Дали имаше нещо общо със силуета, който ми се бе сторило, че виждам сред дърветата до пътя или с мъртвеца на дъното на езерото? Със сигурност знаех едно — в горите около Зефир няма изумруденозелени птици. Така че откъде тогава бе дошло перото?

Тази нощ отново сънувах четирите чернокожи момиченца, облечени като за посещение на църква. Предположих, че най-малкото е на десет или единадесет години, а останалите три са на около четиринайсет. Само че този път стояха и си говореха под зелено, разлистено дърво. Две държаха библии. Не чувах какво си казват. Едното момиче се засмя и след това се разсмяха и останалите, звукът бе подобен на шуртене на вода. След това блесна светкавица — толкова ярка, че трябваше да затворя очи и се озовах наред вихъра на буря и горещият вятър дърпаше дрехите и косата ми. Когато отново

отворих очи, четирите чернокожи момичета бяха изчезнали, а дървото бе останало без листа.

Събудих се. По лицето ми бе избила пот, все едно наистина съм бил целунат от тази изгаряща горещина. Чух Ребъл да джафка в дворчето си отзад. Погледнах към сияйния циферблат на будилника и видях, че е почти два и половина. Ребъл продължи да лае упорито, като машина, а гласът му дразнеше останалите кучета, така че прецених, че щом и бездруго съм буден, ще изляза и ще го успокоя. Тръгнах да излизам от стаята си и видях веднага, че в кабинета лампата свети.

Можех да чуя нещо като дращение. Последвах звука до прага на стаята. И видях там баща ми, по пижама, да седи зад бюрото си, където попълваше чековете за сметките. Бе стиснал молив в ръка и под езерото от светлина пишеше или чертаеше нещо на лист хартия. Очите му изглеждаха трескави и хлътнали и видях, че по челото му блести пот — досущ като на моето.

Ребъл спря да лае и премина във вой.

Татко промърмори:

— Проклятие! — и се изправи, като внимаваше да не стърже със стола си по пода.

Скрих се отново в сенките — не съм сигурен защо го направих, но татко имаше такъв вид, сякаш не иска да го безпокоят. Той отиде до задната врата и го чух да излиза да успокои Ребъл.

Воят на кучето секна. Татко щеше да се върне след минутка.

Не можах да се сдържа. Трябваше да науча какво е толкова важно за него, че изисква да стане в два и половина.

Влязох в кабинета и погледнах към листа хартия.

На него баща ми, който определено не ставаше за художник, бе нарисувал половин дузина груби черепи с растящи от слепоочията им крилца. Имаше и колонка с въпросителни, също и думите „Саксън Лейк“, повторени пет пъти. Бе изписана и „Дамата“, последвана от друга серия въпросителни. „Долу в тъмното“ също го имаше, а върхът на молива бе натискан толкова силно, че направо бе задираше хартията. Надписът бе последван с главни букви в два отчаяни въпроса: КОЙ? ЗАЩО?

А поредицата след това повдигна жлъчката в стомаха ми:

Аз се.

Аз се страхувам.

Аз ще полуде...

Задната врата се отвори.

Оттеглих се в сянката си и проследих как татко влиза в кабинета. Той отново седна и се втренчи в онова, което бе нарисувал и написал.

Никога не бях виждал подобно изражение. Не и това, което бе надянал на лицето си в този тих час преди изгрев. Беше изражението на уплашено малко момче, изтормозено отвъд всякакви граници на възможното.

Татко отвори едно чекмедже и извади чаша за кафе с надпис отстрани „Мандра Грийн Медоус“. Извади пакет кибрит. След това сгъна листа хартия и започна да го къса на малки парченца. Те падаха в чашата. След като приключи с хартията, баща ми запали клечка и също я пусна в чашата.

Имаше малко дим. Той отвори прозореца и след това димът изчезна.

Прибрах се тихо в стаята си и легнах да си помисля.

Дали докато аз сънувах четирите чернокожи момиченца в неделните им рокли, татко също бе имал посещение? Дали го бе навестил покрит с тиня труп от мътните дълбини на езерото, издигнат до повърхността от флотилия покрити с мъх водни костенурки? Труп с пребито и изкривено лице, който шепне: „Ела с мен, ела с мен, долу в тъмното“? С белезници на татуираната ръка? Или мисълта, че това може да е всеки един, наистина всеки, чийто живот завършва самотно и който е забравен и потъва в забравата?

Не знаех и се страхувах да предполагам дори. Но бях сигурен в едно: който и да беше убил онзи непознат, убиваше и баща ми.

Най-сетне сънят ме победи и нежно ме отнесе далеч от тези размисли. Почивах си, а около мен чудовищата ми стояха на стража.

[1] „Зоната на Здрача“ („*Twilight Zone*“) — американска телевизионна антологична поредица, създадена от Род Сърлинг. Поредицата се излъчва от 1959 до 1964 г. и дава началото на голям и разклонен франчайз под същото название — книги, комикси, списание, различни радиопиеси, телевизионни сериали и кинофилми. ↑

[2] „Външните граници“ („*Outer Limits*“) — научнофантастичен телевизионен сериал, излъчван от 1963 до 1965 г.; сериалът оказва такова голямо влияние върху НФ общността в САЩ, че и до днес най-

общо под понятието „външни граници“ в спейс-операта (и други жанрове) се подразбират все още непроучените докрай части от Космоса, където човечеството вече е стъпило. ↑

[3] Имотен съдебен състав, съдебен състав по трафика и др. — в американската съдебна система съществува конкретна специализация на законодателните органи в различни направления, с цел по-бързата обработка на случаите и улеснение на гражданите. ↑

[4] На английски името на момчето е Cory, а изписването може да бъде и Corie — това е грешката, която е направил гравьорът. ↑

[5] Английска сол (*Epsom salts*) — търговското название на сулфатния минерал епсъмит ($\text{MgSO}_4 \cdot 7\text{H}_2\text{O}$), името идва от гр. Епсъм в графство Съри, Великобритания. Английската сол се използва като лекарство, може да се приема и вътрешно, но е най-популярна под формата на соли за вана, за облекчаване на болки в ставите и мускулите. ↑

2. МАГИЧЕСКАТА КУТИЯ

Настъпи събота вечер, когато Съветът по изкуствата на Зефир щеше да връчва наградите. Всички си облякохме неделните дрехи, натъпкахме се в пикапа и се насочихме към библиотеката. Нивото на ужаса ми, което се придържаше до около осем по десетобалната скала, вече бе преминало деветото деление. През тази седмица моите тъй наречени приятели постоянно ми разправяха какво може да се случи, когато застана отпред да чета разказа си. Ако предсказанията им се сбъднеха, щяха да ми избият циреи, да се напишкам в панталона и да изкарам обяда си и от двете страни в едновременно изблик на срам и агония. Дейви Рей ми каза, че за да съм наистина в безопасност, трябва да си сложа коркова тапа отзад. Бен прецени, че е по-добре да внимавам, докато вървя към сцената сред всичките тези хора, понеже точно тогава е най-вероятно да ми се случи неприятната случка. Джони каза, че познава едно момче, което се било изправило да чете нещо пред публика и забравило буквите ей там, на място, и започнало да бърбори на език, който звучал като гръцки или зулу.

Е, реших да не ползвам тапата. Но когато видях грейналите в библиотеката лампи и всичките паркирани пред нея коли, започнах да съжалявам за решението си. Мама обгърна раменете ми с ръка.

— Всичко ще е наред — увери ме тя.

— Аха — съгласи се татко.

Отново бе навлякъл татковата си физиономия, но под очите му имаше тъмни кръгове и бях чула мама да му казва, че трябва да започне да пие „Геритол“^[1]. Тя знаеше, че нещо не е наред, разбира се, но не знаеше колко е дълбоко сегашното течение.

— Наред ще е — добави татко.

Съвещателната зала на библиотеката беше пълна със столове, а пред тях стояха маса и ужасният подиум. Още по-ужасно, на този подиум имаше микрофон! Около четиридесет човека седяха на столовете, а кметът Суоп, г-жа Пратмор, г-н Гроувър Дийн и някои от останалите съдии на конкурса обикаляха из залата и се здрависваха с

посетителите. Когато кметът Суоп ни видя и тръгна към нас, изпитах желание да се свия и да се пхна в ъгъла, но татко положи длан на рамото ми и се наложи да остана на място.

— Здравей, Кори! — кметът се усмихна, но погледът му бе нащрек. Вероятно смяташе, че ще откача всеки момент. — Готов ли си да прочетеш разказа си тази вечер?

„Не, сър“ беше честният отговор, но от устата ми излезе:

— Да, сър.

— Е, мисля, че ще имаме доста публика... — той насочи вниманието си към родителите ми. — Подозирам, че ужасно се гордеете със сина си!

— Определено — съгласи се мама. — В семейството никога не е имало писател!

— Той определено има нужното въображение — кметът Суоп се усмихна отново, но усмивката му беше доста суха. — Между другото, Кори, извадих си шапката от килера, мислех да я дам да й оправят формата. Да знаеш случайно какво се е случило с...

— Лутър! — разнесе се силен глас. — Точно човекът, който ми трябваше!

Издокаран в тъмносин костюм и лъхащ на „Аква Велва“^[2], г-н Долар си проправи път към кмета. През живота си не съм се чувствал толкова облекчен да видя някого.

— Да, Пери? — попита кметът Суоп, обръщайки ми гръб.

— Лутър, трябва да направиш нещо за тази откачена *маймуна*! — настоя г-н Долар. — Това чудо се качи на покрива ми снощи и нито аз, нито Елън успяхме да спим заради шумотевицата, която вдигаше! Чудовището дори си е свършило работа върху колата ми! Кълна се, трябва да има начин да се хване!

Аха, Луцифер. Маймуната все още подскачаше на свобода в дървесата на Зефир и горко му на обитателя на къщата, на чийто покрив решише да клекне тя. Вследствие на вдигналата се шумотевица и надвисналите съдебни дела за материални щети, преподобният Блесет се измъкна от града някъде в средата на август и не остави новия си адрес.

— Ако ти хрумне добра идея, непременно я сподели с мен! — отвърна кметът Суоп с нотка на раздражение. — Освен да помоля

момчетата от военновъздушната база да пуснат бомба върху града, вече съм изпробвал кажи-речи всичко друго!

— Може би док Лезандър може да го хване или пък да платим на някой от зоопарк да дойде и да... — г-н Долар все още говореше, когато кметът Суоп се отдалечи и бръснарят го последва, продължавайки да му натяква за маймуната.

Ние с родителите ми си намерихме места и аз се въртях от неудобство, докато в залата влизаха още хора. Дойде д-р Париш, придружен от съпругата си, и, о, помощ, Демонката се намъкна с майка си като пожарен кран и татко си като свещица. Постарах се да се смаля на стола си, но тя ме видя и радостно ми махна. За щастие около нас нямаше свободни места, иначе щях да се кача на сцената със сопол на врата. След това сетивата ми получиха втори шок, когато с родителите си влезе Джони Уилсън. Не минаха и две минути и ето го Бен с неговите майка и баща, а плътно по петите им вървяха Дейви Рей и семейството му. Щеше да се наложи да изтърпя подигравателните им подвиквания, но, честно казано, радвах се да ги видя. Както Бен веднъж бе казал, те ми бяха добри мили приятелчета.

Трябва да обясня, че хората в Зефир умееха да оказват подкрепа. Другата възможна причина бе да не дават нищо интересно по телевизията в събота вечер. Отвориха килер и изнесоха още столове. Тълпата се смълча за няколко секунди, когато в стаята с голяма усмивка на лицето влезе Върнън Тъкстър, облечен само по последните остатъци от летния си тен. Но хората вече бяха привикнали с него и се бяха научили къде да гледат и къде — не.

— Тоя е все още гол, маме! — посочи Демонката, но като изключим няколко приглушени кикота и изчервени лица, никой не направи сцена.

Върнън си придърпа стол в ъгъла в дъното на залата и седна там, спокоен като крава. Имам предвид като бик.

По времето, когато кметът Суоп и г-жа Пратмор извадиха кутия с плакети на масата отпред, в залата вече се бяха събрали към седемдесет любители на литературата. Г-н Гроувър Дийн, строен мъж на средна възраст, който носеше старателно сресана кестенява перука и кръгли очила със сребърни рамки, излезе отпред, понесъл папка и седна на масата заедно с кмета и г-жа Пратмор. Дръпна ципа на папката и извади отвътре купчина листове, които, предположих,

представляваха печелившите произведения в трите категории — къс разказ, есе и поезия.

Кметът Суоп се изправи и почука микрофона на сцената. Приветства го писък на микрофония и шум като слон, който изпуска газове, което предизвика хор от кикот и накара кметът да махне на човека, който се занимаваше с озвучаването. Тъкмо всички се успокоиха, микрофонът бе настроен и г-н Суоп си прочисти гърлото и се приготви да заговори, когато из публиката премина вълна шепот. Погледнах през рамо към вратата и подскачащото ми сърце се праметна като сомче. Току-що беше влязла Дамата.

Тя беше облечена във виолетово и носеше кръгла шапчица и ръкавици. Мрежичка на фин воал се спускаше върху лицето ѝ. Изглеждаше крехка, синкавочерните ѝ ръце и крака бяха тънки като клечки. Подхванал я под лакътя с тъй дискретната си ръка я крепеше Чарлз Дамаронде с масивните рамене и веждите на върколак. На три стъпки зад Дамата вървеше Лунният човек, понесъл бастунчето си и надянал лъскав черен костюм с червена вратовръзка. Беше без шапка, двуцветното му тъмно-и-светло лице и теме сияеха оголени пред очите на всички.

Муха да бръмнеше в залата, щеше да се чуе. Или по-точно, сопол да паднеше от носа на Демонката...

— Олеле! — прошепна мама.

Татко нервно помръдна на стола си и, предполагам, щеше да стане и да си отиде, ако не се налагаше да остане заради мен.

Дамата огледа публиката иззад воала си. Всички столове бяха заети. Мярнах за момент зелените ѝ очи — наистина за секунда, — но това беше достатъчно да ми се стори, че подушвам вдигаща пара пръст и блатни цветя. След това, внезапно, Върнън Тъкстър се изправи и с поклон ѝ предложи стола си.

— Благодаря, сър! — каза Дамата с треперещия си глас и седна.

Върнън остана прав в дъното на залата, а Чарлз Дамаронде и Лунния Човек се изправиха от двете страни на елегантната Дама. Малцина от присъстващите — не бяха много, само петима или шестима — се надигнаха не за да предложат местата си, а за да излязат от залата. Те не бяха уплашени като татко — бяха потресени, че, без да искат разрешение, чернокожи са влезли в зала, пълна с бели. Всички го

знаехме, Дамата също го знаеше. Такива бяха времената, в които живеехме.

— Предполагам, можем да започваме... — поде кметът Суоп. Продължаваше да проучва публиката, поглеждаше към Дамата и Лунния човек и после пак към присъстващите. — Искам да ви приветствам с добре дошли на церемонията по награждаването на победителите в Конкурса по писане от 1964 година, организиран от Съвета по изкуствата на Зефир. Първо, бих искал да благодаря на всеки от участниците, без които не би могло да има конкурс!

Е, речта му продължи известно време. Вероятно щях да задрямам, но не ме свърташе на едно място. Кметът Суоп представи всички съдии и след това членовете на Съвета по изкуствата, след това представи и господин Куентин Фарадей от „Адамс Вали Джърнъл“, който беше дошъл да снима и да интервюира победителите. Най-сетне кметът си седна и мястото му на сцената зае г-жа Пратмор, която извика носителя на третата награда в раздела за есе. При нея се качи възрастна дама на име Делорес Хайтауър, взе есето си от г-н Дийн и в течение на петнайсет минути чете на публиката за радостите от градината с билки, след което си получи плакета и отново седна на мястото си. Есето на първо място, написано от масивен господин с редки зъби на име Джордж Ийгърс, се отнасяше за онзи случай, когато спукал гума недалеч от Тускалууза и единственият и неповторим Биър Брайънт спрял да го пита дали има нужда от помощ, с което доказал божествеността на Биър.

Дойде ред на раздела за поезия. Представете си изненадата ми, когато майката на Демонката се изправи, за да прочете стихотворението на второ място. Ето част от него:

*Дъждецо, ти прибирай си крилете,
каза слънчо този летен ден двузначен.
Имам още дълго аз да светя,
а ти с тез тъмни облаци ще ме разплачеш...*

Тя четеше с такава емоция, че се страхувах, че ще се разреве и дъжд ще залее цялата зала. Демонката и баща ѝ ръкопляскаха толкова

силно накрая, че човек да си помисли, че е настъпило Второто пришествие.

Стихотворението на първо място — с автор дребна сбръчкана стара г-жа на име Хелън Тротър — беше в същността си любовно писмо, първите стихове от което звучаха така:

*Той винаги е тук да покаже, че го е грижа
което е право, в защита на него въстава...*

А последните:

*О, как обичам да виждам усмивката
на нашия велик щатски губернатор Джордж С. Уол-
лас.*

— Мале — прошепна татко.

Дамата, Чарлз Дамаронде и Лунния човек бяха достатъчно културни да не правят публични коментари.

— А сега — обяви г-жа Пратмор — преминаваме към раздела за разказ.

Сещате ли се за корковата тапа? Ужасно ми трябваше!

— Тази година сред победителите е най-младият в архивите, от самото начало на състезанието през 1955 г. Имахме известни затруднения да решим дали произведението му е къс разказ или есе, тъй като се базира на реално събитие, но в крайна сметка решихме, че показва достатъчно творчески умения и полет на въображението, че да го сметнем за разказ. А сега, приветствайте, моля, носителя на третото място, който ще ни прочете разказа си със заглавие „Преди изгрев“, Кори Макенсън! — г-жа Пратмор даде пример за ръкопляскане.

Татко промърмори:

— Покажи им!

Кой знае как успях да се изправа.

Докато вървах към сцената, скован от транс на ужаса, чух Дейви Рей да се хили и после тихо „прас“, когато баща му го плесна по

опакото на врата. Г-н Дийн ми връчи разказа ми, а г-жа Пратмор наведе надолу микрофона, за да мога да говоря в него. Погледнах към морето от лица пред себе си; те всички сякаш се сливаха в едно, в колективна маса от очи, носове и усти. Внезапно се вцепених от страх — дали ми беше вдигнат ципа? А смеех ли да сведа очи и да погледна? Забелязах фотографа от „Джърнъл“ с приготвен апарат. Сърцето ми тупкаше като крилца на затворена в клетка птичка. В стомаха ми се търкулна кисела топка, но знаех, че ако повърна, никога повече нямаше да видя бял ден. Някой се изкашля, а друг някой си прочисти гърлото. Всички ме гледаха и в ръцете ми листовите трепереха.

— Хайде, Кори! — подкани ме г-жа Пратмор.

Погледнах към заглавието и започнах да го чета, но в гърлото ми, там където се оформяха думите, сякаш бе заседнало бодливо яйце. Мракът пляскаше с криле по ръбовете на полезрението ми — дали щях да припадна пред всички тези хора? Щеше да се получи страхотна снимка за първата страница на „Джърнъл“, а? Очите ми се забелват, тялото ми се свлича на пода, гащите ми се белеят в процепа на отворения ми цип...

— Давай спокойно! — каза г-жа Пратмор и в гласа ѝ усетих, че и нейните нерви са опънати.

Очите ми, които имах чувството, че ей сега ще избухнат в гнездата си, затанцуваха по публиката. Видях Дейви Рей, Бен и Джони. Те вече не се хилеха — това беше лош знак. Видях г-н Джордж Ийгърс да поглежда към часовника си — друг лош знак. Чух някакво злобно чудовище да шепне:

— Уплашило се е, горкото момченце!

Видях Дамата да се изправя на крака в дъното на залата. Зад воала ѝ погледът ѝ бе студен и спокоен като гладка зелена вода. Вдигна брадичка и това движение ми пошушна една-едничка дума: *Смелост!*

Поех си дъх. Дробовете ми дрънчаха като товарния влак, пресичащ нестабилен мост. Бях тук, това бе моят миг. Трябваше да продължа, за добро или за лошо.

Казах:

— Преди...

Гласът ми, изгътнал мощно през микрофона, отново ме лиши от дар слово. Г-жа Пратмор положи длан на гърба ми, все едно да ми помогне да не падна.

— ... изгрев — продължих. — От К-к-кори Макенсън.

Започнах да чета. Знаех думите. Познавах разказа. Гласът ми сякаш принадлежеше на някой друг, но разказът бе част от мен. Докато продължавах нататък, от изречение към изречение, осъзнах, че кашлянето и прочистването на гърла са секнали. Никой не шепнеше. Прочетох произведението, сякаш пътувах по просека из познати гори; знаех накъде съм тръгнал и това бе един вид успокоение. Посмях да вдигна отново очи към публиката и когато го сторих, усетих ефекта.

Това беше първото ми преживяване от този род и, като всеки първи път, усещането остава с теб завинаги. Какво точно представляваше нямам понятие, но се заби в душата ми и се устрои удобно там. Всички ме гледаха — всички ме слушаха. Думите излизаха от устата ми — слова, които бях заченал и които бях родил — и превръщаха времето в лишено от смисъл понятие; те сплотяваха зала, пълна с хора, за пътешествие с познати гледки, звуци и мисли; те ме оставяха и пътувах в умовете и спомените на хора, които никога не са били край Саксън Лейк в онази студена, ранна мартенска утрин. Можех с един поглед към тях да позная, че тези хора ме следват. И най-великото нещо — по-велико от това няма — беше, че те *искаха* да отидат там, където ги водех.

Всичко това, разбира се, успях да съобразя много по-късно. Онова, което ме порази в онзи момент, освен че стигнах до края, бе колко са тихи и кротки всички. Бях намерил ключа към машината на времето. Бях открил поток от сила, която никога не съм сънувал, че притежавам. Бях намерил магическа кутия и тя се наричаше „пишеща машина“.

Струваше ми се, че гласът, леещ се от гърлото ми, сякаш се усиливаше. Струваше ми се, че говори с изразителност и яснота, а не е просто монотонно мърморене, с каквото бях започнал да чета. Бях изумен и въздигнат. Всъщност — чудо на чудесата — ми беше приятно да чета на глас.

Стигнах до последното изречение и останах без разказ.

За момента.

Майка ми започна да ръкопляска първа. След това татко, после и останалите в стаята. Аплодисментите ми дойдоха добре, но не бяха и наполовина толкова приятни, колкото усещането, че водиш хора на пътуване и те ти се доверяват, че знаеш пътя. Утре може би щях да

искам да съм млекар като татко, или пилот на самолет или пък детектив, но точно в този миг повече от всичко на света исках да бъда писател.

Приех плакета си от кмета Суоп.

Когато си седнах, хората около мен ме тупаха по гърба и от начина, по който мама и татко се усмихваха, можех да отгатна, че се гордеят с мен. Нямах нищо против, че името ми е сбъркано на плакета. Нали аз знаех кой съм.

Носителят на втората награда, г-н Терънс Хосмър, беше писал за фермер, който се опитва да надхитри ято гарвани, кълвящи царевицата му. Победителката в конкурса, г-жа Ада Йърби, описваше среднощното преклонение на животните при рождението на Иисус Христос. След това кметът Суоп благодари на всички, задето са дошли и каза, че могат да се разотиват. По пътя навън около мен се завъртяха Дейви Рей, Джони и Бен. Убеден бях, че получавам повече внимание от г-жа Йърби.

Майката на Демонката дошляпа да ме поздрави, обърна към майка ми широкото си, мустакато лице и каза:

— Знаеш ли, рожденият ден на Бренда е следващата събота и Бренда несъмнено би искала момчето ти да дойде. Знаеш ли, написах онова стихотворение за Бренда, понеже тя е наистина чувствително дете. Та момчето ти ще дойде ли на празненството на Бренда? Няма нужда да носи подарък или нещо такова.

Мама ме погледна въпросително. Видях Демонката да стои при баща си от другата страна на залата. Махна ми и се ухили. Дейви Рей ме сръга в ребрата; той не знаеше колко е близо до това да бъде убит. Казах:

— О, госпожо Сътли, струва ми се, че имам някои домашни задачи в събота. Нали, мамо?

Мама, Бог да я поживи, си влезе в ролята.

— Да, определено. Трябва да окосиш тревата и да помогнеш на баща си да боядиса верандата.

— Така ли? — изуми се татко.

— Време му е вече да се свърши — увери го мама. — Събота е единственият ден, в който можем да работим всички заедно.

— Аз може би дори ще мога да доведа помощници — предположих, което накара приятелите ми да си плюят на петите.

— Е, ако искаш да минеш на рождения ден на Бренда, на нея ще ѝ хареса. Ще дойдат роднините ѝ отвсякъде — г-жа Сътли ме дари с пораженческа усмивка.

Тя знаеше истината. Върна се при Демонката и ѝ каза нещо, а момичето ме дари с абсолютно същата усмивка. Чувствах се като подметката на стъпила във фъшкия обувка. Но не можех да окуражавам Демонката, просто не можех! Беше нечовешко да искат такова нещо от мен. А и, о, братче, с лекота можех да си представя какво представляват и роднините на Демонката! Тази група сигурно би накарала и семейство Мюнстър^[3] да изглеждат милички.

Почти бяхме стигнали до вратата, когато тих глас изрече:

— Том? Том Макенсън?

Татко спря и се обърна.

Беше в присъствието на Дамата.

Тя изглеждаше по-дребна, отколкото я помнех. Едва стигаше до раменете на баща ми. Но в нея имаше сила, с която не могат да се равняват и десет мъже — човек можеше да види напора на живота в нея така ясно, както го вижда в древното дърво, превито пред ветровете на безброй бури. Тя се бе приближила, без да е съпроводена от г-н Дамаронде или от Лунния човек, който стоеше и я чакаше на известно разстояние.

— Здравейте отново! — поздрави я мама.

Дамата ѝ кимна. Изражението на татко бе като на човек, затворен в тъмно мазе с тарантула в него. Очите му се стрелкаха наоколо в търсене на път за бягство, но той бе твърде добре възпитан, за да се държи грубо с Дамата.

— Том Макенсън — повтори тя, — вие със съпругата ти определено сте отгледали талантливо момче!

— Аз... ами... правим всичко възможно, благодаря.

— И такъв добър *оратор* — продължи Дамата. Усмихна ми се и добави: — Ти се справи добре!

— Благодаря, госпожо.

— Как се държи колелото ти?

— Добре. Кръстих го Рокет.

— Много хубаво име.

— Да, госпожо. И... — Кажи ѝ, посъветвах се сам. — И си има око във фара.

Тя вдигна вежди, съвсем леко:

— Това факт ли е?

— *Кори!* — скастри ме татко. — Не си измисляй подобни неща!

— Струва ми се — каза Дамата, — че колелото на едно момче трябва да гледа къде отива. Трябва да вижда дали пътят е чист или го очакват неприятности. Струва ми се, че колелото на момчето се нуждае от искрица от кон в него, и частица от елен, и може би дори капчица рептилия. За ум, нали разбирате?

— Да, госпожо — съгласих се.

Тя познаваше Рокет, няма шега.

— Беше много мило от ваша страна да подарите на Кори колело — каза й татко, — аз не приемам милостиня, но...

— О, това не беше милостиня, г-н Макенсън! Беше отплата за добро дело! Господин Макенсън, в дома ви няма ли нищо, което да се нуждае от поправката на г-н Лайтфут?

— Не, мисля че всичко си работи както трябва.

— Добре — каза Дамата и се втренчи в баща ми. — Човек никога не знае кога нещата могат да се повредят.

— Беше ми приятно да се срещнем, госпожо... ъъъ... Дама — татко подхвана мама под ръка, — но вече ни е време да се прибираме!

— Господин Макенсън, има въпроси, които трябва да обсъдим — каза Дамата, когато започнахме да се отдалечаваме от нея. — Вярвам, че разбирате, когато казвам, че са въпроси на живот и смърт?

Татко спря. Видях мускулът на челюстта му да се стяга. Той не искаше да се обръща отново към Дамата, но тя го привличаше. Може би бе усетил жизнената й сила — суровата й, първична сила — да нараства леко, точно както аз го усетих. Той като че ли искаше да направи още една крачка встрани от старицата, но просто не му стигаха силите.

— Вярвате ли в Иисус Христос, г-н Макенсън? — попита Дамата.

Този въпрос пречупи последната му барикада. Татко се обърна с лице към нея.

— Да, вярвам — каза й сериозно.

— Аз също. Иисус Христос е бил толкова съвършен, колкото е възможно за човешко същество, но и той е полудявал и се е бил, и е плакал, и е имал дни, в които се е чувствал така, сякаш не може да

направи и крачка повече. Като когато прокажените и болните за малко да го стъпчат, всички те молещи го за чудеса и преследвайки го, докато не му изчерпят чудотворството. Това, което се опитвам да кажа, г-н Макенсън, е че дори Иисус Христос понякога е имал нужда от помощ, и не е бил твърде горд, за да я потърси.

— Не ми трябва... — татко се отказа.

— Виждате ли — увери го Дамата. — Аз вярвам, че всеки има видения от време на време. Вярват, че това е част от животното човек. Имаме си тези видения — тези парченца от големия пъзел — но не можем да преценим къде им е мястото или защо е там. Повечето пъти те ни навествят насън, когато спим. Понякога може да се сънува и когато си буден. Практически всички ги имат, само дето не могат да осъзнаят значението им. Разбирате ли?

— Не — отвърна татко.

— О, да, разбирате! — старицата вдигна кокалестия си пръст. — Хората се оказват омотани до уши в лепкавата мухоловка на този свят, която ги прави слепи, глухи и неми за онова, което се случва от другата страна.

— От другата страна ли? Каква друга страна?

— В другия свят отвъд реката — обясни Дамата. — Там, откъдето те вика мъжът от дъното на Саксън Лейк.

— Не искам да слушам повече за това — но татко не се помръдна.

— Вика те — повтори Дамата. — И аз го чувам и той ми съсипва проклетия сън, а аз съм стара жена, която се нуждае от малко спокойствие — тя пристъпи по-близо до татко и се втренчи в него. — Този мъж има нужда да каже кой го е убил, преди да продължи нататък. О, той се опитва, опитва се с все сили, но не може да ни даде нито име, нито лице. Може да ни даде само онези малки парченца от голямото цяло. Ако дойдеш да се срещнеш с мен и си поблъскаме главите заедно, може би ще успеем да ги сглобим по някакъв начин. След това ти отново ще можеш да спиш добре нощем, аз също, а той ще може да иде там, където му е мястото. Дори по-добре: ние ще можем да си хванем убиец, ако има такъв, който може да бъде хванат.

— Аз не... не вярвам... в подобни...

— Дали вярваш или не — изборът е твой — прекъсна го Дамата. — Но когато мъртвецът дойде да те призовава нощес — а той ще

дойде!, — няма да имаш друг избор, освен да го слушаш. И те съветвам, господин Макенсън, да започнеш да го слушаш!

Татко понечи да каже нещо и устата му се отвори, но езикът не съумя да избути думите навън.

— Извинете ме — казах на Дамата, — исках да ви попитам... дали случайно... не сте имала и други сънища.

— О, постоянно имам — увери ме тя. — Проблемът е, че на моята възраст повечето сънища са повторения.

— Е... чудех се... дали сънувате четири момиченца.

— Четири момиченца? — повтори тя.

— Да, госпожо. Четири момиченца. Сещате се. Чернокожи като вас. И са издокарани официално, все едно е неделя.

— Не — каза тя. — Не мисля, че съм ги сънувала.

— Аз ги сънувам често. Не всяка нощ, но често. Какво означава това според вас?

— Парче от цялото — обясни Дамата. — Може да е нещо, което вече знаеш, но още не знаеш, че го знаеш.

— Моля?

— Не е задължително да ти говорят духове — поясни тя. — Може да си говориш и ти самият, опитвайки се да разбереш нещо.

— О — възкликнах. Дали пък затова Дамата приемаше сънищата на татко, но не и моите — моите не бяха призраци от миналото, а сянка на бъдещето.

— Трябва да дойдеш до Брутън и да разгледаш новия ни музей, когато бъде готов — каза Дамата на мама. — Събрахме пари да започнем строителството в обществения център. Сигурно ще го завършим за няколко месеца. Ще има много хубава изложбена зала!

— Чух за това — каза мама. — Успех!

— Благодаря. Е, ще ти съобща кога ще бъде церемонията по откриването. Не забравяйте какво ви казах, господин Макенсън! — дамата подаде облечената си във виолетова ръкавица ръка и татко я пое. Може да се страхуваше от Дамата, но преди всичко беше джентълмен. — Знаете къде живея!

Дамата се присъедини към съпруга си и г-н Дамаронде и те излязоха заедно в топлата, спокойна нощ. Ние си тръгнахме скоро след тях и ги видяхме да се отдалечават не в покрития с изкуствени диаманти понтиак, а с обикновен син шевролет. Последните

посетители си говореха на тротоара и с удоволствие отново ме осведомиха колко са се наслаждавали на прочита ми.

— Продължавай все така! — каза г-н Долар и след това го чух да се хвали пред друг господин. — Да знаеш, че аз го подстригвам. Да, сър, подстригвам това момче, и то от години!

Подкарахме към къщи. С две ръце стисках плакета в скута си.

— Мамо? — попитах. — Какъв музей ще има в Брутън? Ще има ли динозаврови кости и такива работи?

— Не — отвърна ми татко. — Ще бъде изложение за граждански права. Предполагам, че ще сложат писма, статии и снимки, такива експонати.

— Както чух, ще са артефакти от робството — уточни мама. — Например окови за крака и жезла за жигосване, това бих предположила. Лизбет Сиърс ми каза, че чула, че Дамата продала онзи голям понтиак и дарила парите за строежа на сградата.

— Обзалагам се, че онези, които изгориха кръст на моравата ѝ не си подсвиркват „Дикси“ от радост — отбеляза татко. — Кланът има какво да каже по въпроса, което си е верно — верно си е.

— Според мен това ще е полезен музей — отвърна мама. — Мисля, че те трябва да знаят къде са били, за да научат накъде отиват.

— Аха, а аз знам и къде точно иска да идат Кланът... — татко натисна спирачките и насочи пикапа по завоя към „Хилтоп Стрийт“.

Мярнах за момент между дърветата имението на Такстър, от прозорците му се лееше светлина.

— Тя има здрава хватка — каза татко, почти като на себе си. — Дамата имам предвид...

Знаехме за кого говори, разбира се.

— Има здрава хватка. И все едно гледаше право в мен, а аз не можех да я спра да не види нещата, които... — той като че ли осъзна, че ние с мама още сме тук и внезапно отрязва нишката на мисълта си.

— Ще дойда с теб — предложи му мама. — Ако искаш да се срещнеш с нея. Ще стоя точно до теб през цялото време. Тя иска да ти помогне. Много ми се ще да ѝ го позволиш!

Татко помълча. Вече приближавахме къщата ни.

— Ще си помисля по въпроса — обеща, което беше неговият начин да каже, че не иска да чува и думица повече за Дамата.

Татко може и да знаеше къде живее старицата и може и да се нуждаеше от помощта ѝ да прогони духът, който го зовеше от дълбините на Саксън Лейк, но още не беше готов. Нямах представа дали някога щеше да се почувства готов. От него зависеше да направи първата стъпка и никой не можеше да пристъпи вместо него. Аз лично си имах други проблеми за момента: съня с четирите чернокожи момиченца, това, че Демонката си падаше по мен и как да преживея годината с Кожения мях, а също и за какво ще пиша в следващия си разказ.

Също и зеленото перо. Всичко опираше до зеленото перо, чиито неотговорени въпроси ме измъчваха от едно от седемте загадъчни чекмеджета.

Тази нощ татко окачи плакета на стената в стаята ми, точно над магическата кутия. Изглеждаше добре там, между изображението на едър тип с винт във врата и тип с черно наметало и издължени зъби.

Тази вечер бях зареден със сила и бях вкусил от живота. Бях направил собствената си първа стъпка, колкото и тромава да беше, в посоката, в която се бях запътил. Усещането за чиста радост можеше да избледнее, да изчезне под тежестта на дните и да го омаловажи реката на времето, но в тази нощ, в тази прекрасна и невъзможна за повторение нощ, аз бях жив.

[1] Геритол — тоник от витамин В и желязо, предписва се за постоянна умора. ↑

[2] „Аква Велва“ („*Aqua Velva*“) — популярна по това време в САЩ луксозна марка афтършейв. ↑

[3] „Семейство Мюнстър“ — телевизионен сериал, описващ живота на семейство добронамерени чудовища — Франкенщайн, демон, върколак, вещица и т.н. (1964–1966). Правени са няколко опита за възкресяването на историята, включително последният през 2012 г.

↑

3. ВЕЧЕРЯ С ВЪРНЪН

Да се каже, че на следващия ден Демонката ме преследваше, за да ида на празненството за рождения ѝ ден, бе все едно да твърдим, че котката изпитва наслада от компанията на мишките. Заклещен между настоящия ѝ шепот и разтърсващите прозорците крясъци на Ковашкия мях, още в сряда бях вързоп от нерви, все тъй неспособен да делея дроба.

В сряда вечерта, точно след вечеря, докато сушах чиниите до мама, чух татко да казва от креслото, където си четеше вестника:

— Отвън спира някаква кола. Чакаме ли гости?

— Аз поне не знам такова нещо — отвърна мама.

Креслото изпука, когато татко се изправи. Излезе на верандата. Преди да мине през вратата, подсвирна одобрително.

— Хей, трябва да дойдете да видите това! — каза и излезе навън.

Не можахме да откажем поканата, разбира се.

И ето ти я паркирана пред къщата ни дълга, елегантна кола с ръчно нанесена боя, която блестеше като черна коприна. Имаше гуми със спици и лъскава хромирана решетка, а предното стъкло все едно беше миля широко. Беше най-дългата и най-прекрасна кола, която някога бях виждал, и пред нея пикапът ни приличаше на ръждива браква. Шофьорската врата се отвори и оттам излезе мъж с тъмен костюм. Заобиколи колата и стъпи на моравата ни, след което с акцент, който не ми звучеше да е от околностите, каза:

— Добър вечер!

Мъжът закричи по пътеката, влезе в езерото светлина от верандата и всички видяхме, че има бяла коса и бели мустаци, а обувките му са лъскави и черни като кожата на колата.

— С какво да съм ви полезен? — попита татко.

— Господин Томас Макенсън?

— Том. Да, аз съм.

— Много добре, сър... — мъжът спря в подножието на стълбите.

— Госпожо Макенсън? — той кимна на майка ми и погледна към мен.

— Мастър Кори?

— Ъъъ... да, аз съм Кори, сър — казах.

— Ах. Прекрасно! — той се усмихна и бръкна във вътрешния джоб на самото си, откъдето извади плик. Подаде ми го. — Ако обичате?

Погледнах към татко. Той ми махна да взема плика. Така и сторих. Със скръстени зад гърба ръце, белокосият господин чакаше да го отворя. Пликът бе запечатан с кръг от червен восък и отпечатана на него буква Т. Отвътре извадих малка бяла картичка, на която имаше няколко напечатани реда.

— Какво пише? — наведе се мама над рамото ми.

Прочетох на глас:

— Г-н Върнън Такстър изисква удоволствието от присъствието ви на вечеря в събота, 19 септември 1964 г., точно в седем. Послелис — облеклото е по желание.

— Желателно е ежедневно облекло — уточни белокосият мъж.

— Олеле — каза мама, традиционната ѝ словесна броеница на притеснението. Веждите ѝ се събраха.

— Ъъъ... а мога ли да попитам кой сте вие — поиска да знае татко, след което взе картичката от мен и я огледа.

— Казвам се Сирил Причърд, г-н Макенсън. Служител съм в имението на Такстър. Заедно със съпругата ми се грижим за г-н Муърруд и младия господар Върнън от почти осем години.

— О. А вие... сте... иконом или нещо подобно?

— Ние със съпругата ми изпълняваме каквито задължения е необходимо, господине.

Татко изсумтя и се намръщи, завъртял собствената си умствена броеница на притесненията.

— И откъде накъде поканата е изпратена от Върнън, а не от името на татко му?

— Понеже, сър, именно Върнън желае да вечеря със сина Ви.

— И защо? Не си спомням Върнън някога да е срещал сина ми.

— Младият господин Върнън присъства на награждаването на Съвета по изкуствата. Беше много впечатлен от нивото на владеење на езика, показано от сина ви. Нали знаете, че той самият по едно време е имал аспирации към писателството.

— Написал е книга, нали така? — попита мама.

— Наистина, така е. Нарича се „Луната, моя господарка“. Публикувана е през 1958-ма от „Сънейлтън Прес“ в Ню Йорк.

— Взех я от библиотеката — призна мама. — Трябва да кажа, че не бих си я купила, не и с тази окървавена брадвичка на корицата. Знаете ли, винаги ми се е струвало странно, понеже книгата е по-скоро за живота в едно малко градче, отколкото за месаря, който... знаете какво.

— Да, знам — съгласи се г-н Причърд.

Онова, което не научих до много по-късно беше, че касапинът в книгата на Върнън отрязвал по различно парче карантия от известен брой дами всеки път, когато луната била пълна. Всички в това измислено градче обожавали пайовете с месо и бъбречета, които касапинът правел, неговите лютиви каюнски наденички и принцесите му с кайма.

— Не беше лоша книга като за първи опит — добави мама. — Защо не е написал и втора?

— Книгата за съжаление не се е продавала, неизвестно по каква причина. Младият господар Върнън беше... да речем, обезкуражен... — погледът на белокосия се върна върху мен. — Какво да предам на младия господар Върнън по отношение на поканата за вечеря?

— Задръж за момент — обади се татко. — Хич не обичам да посочвам очевидното, но Върнън не е... да речем, че не е в умствена форма да забавлява гости в онази къща, не е ли така?

При тези думи погледът на г-н Причърд се вледени.

— Младият господар Върнън е напълно способен да забавлява гост за вечеря, г-н Макенсън, в отговор на изразената ви загриженост: синът ви ще бъде в безопасност с него.

— Нямах намерение да ви обидя. Просто когато някой се разхожда наоколо гол през цялото време, човек остава с впечатление, че не всички дъски са му добре заковани. Нямам представа защо Муърууд му позволява да обикаля наоколо в този вид.

— Младият господар Върнън си има собствен живот. Г-н Такстър е решил да му позволи да постъпва както намери за добре.

— Това се вижда съвсем ясно — отвърна татко. — Знаете ли, не съм забелязвал ни вест, ни кост от Муърууд от... о, предполагам над три години. Той винаги си е бил отшелник, но не излиза ли на въздух вече?

— За бизнеса на г-н Такстър има кой да се грижи. Събират наемите му и поддържат собственостите му. Това винаги е била принципиална наслада в живота му и продължава да е така. А сега — какво да предам на младия господар Върнън, моля?

Върнън Такстър беше издал книга. Криминале, съдейки поне от онова, което бях дочул. Истинска книга от истинско издателство в Ню Йорк. Може би никога повече нямаше да имам шанс да поговоря с истински писател, казах си. Нищо, че човекът обикаляше както майка го е родила. Той познаваше свят далеч извън рамките на Зефир и макар това знание да го бе изгорило, аз се интересувах да открия какви са били собствените му преживявания с магическата кутия.

— Бих желал да отида — казах.

— Това е „да“, така ли да приема? — попита родителите ми г-н Причърд.

— Не знам, Том! — възрази мама. — Един от нас също трябва да отиде. Просто за всеки случай.

— Разбирам колебанията ви, г-жо Макенсън. Мога да ви предам само, че ние със съпругата ми познаваме младия господар Върнън като нежен, интелигентен и чувствителен човек. Той няма никакви приятели, не и истински. Баща му е и винаги ще си остане дистанциран от него — отново в погледа на г-н Причърд се прокрадна лед. — Г-н Такстър е целеустремен човек. Никога не е желал младия господар Върнън да става писател. Всъщност съвсем до скоро дори отказваше да позволи на библиотеката да зареди бройки от „Луната, моя господарка“.

— Какво го е накарало да си промени мнението? — попита мама.

— Времето и обстоятелствата — уточни г-н Причърд. — На г-н Такстър му стана ясно, че младият господар Върнън няма склонност към света на бизнеса. Както казах, младият господар е чувствителен човек — ледът го напусна, той примигна и дори ни предложи отсянка от усмивка. — Извинете ме. Нямах намерение да обяснявам грижите, с които съм сигурен, че не желаете да бъдете натоварвани. Но младият господар Върнън много би желал да получи отговор. Мога ли да му предам, че сте съгласни?

— Само ако и един от нас дойде със сина ми — каза му татко. — Винаги съм искал да видя онази къща отвътре! — той погледна към мама. — Ако нямаш нищо против, разбира се!

Тя се замисли за момент. Взирах се в търсене на признаци на нерешителност; дъвченето на долната ѝ устна обикновено довеждаше до „не“, от друга страна въздишка и леко потрепване на дясното ъгълче на устата ѝ бяха път към раждането на „да“. Въздишката се появи, след нея и потрепването.

— Да — съгласи се мама.

— Много добре — усмивката на г-н Причърд бе истинска. Той изглеждаше облекчен, че сме достигнали до положително решение по въпроса. — Инструктиран съм да ви уведомя, че ще ви взема отгук в събота вечер в шест и половина. Часът удобен ли е, господине?

Въпросът бе отправен към мен. Казах, че часът ме устройва.

— Дотогава! — г-н Причърд ни се поклони със скован гръб и се отправи към облечената си в кожа от коприна кола.

Шумът от запалването на двигателя беше като приглушена музика. След това г-н Причърд се отдалечи и на следващото кръстовище зави в посока към „Темпъл Стрийт“.

— Надявам се, че всичко ще е наред — каза мама веднага, щом се прибрахме отново в къщата. — Трябва да призная, че от книгата на Върнън настръхвах цялата.

Татко сетна отново на креслото си и взе спортните страници, където бе прекъснал четенето на вестника. Всички заглавия касаеха мачовете по американски футбол между „Алабама“ и „Обърн“, религиите на есента.

— Винаги ми се е искало да видя къде живее дъртия Муърруд. Предполагам, че това е най-добрата възможност, която ще ми се отвори. Пък и, което е главното, Кори ще има възможност да си поговори с Върнън за писане.

— Боже, надявам се никога да не напише толкова кървава книга — сподели мама. — Странна беше и защото всичките тия кървища изглеждаха пришити там, където няма нужда от тях. Щеше да се получи чудесна книга за малко градче, ако вътре не присъстваха всичките убийства.

— Случват се и убийства — каза татко. — Както всички знаем.

— Да, но нима книга за живота не би била достатъчна сама по себе си? И онази ужасна кървава брадвичка на обложката... е, аз изобщо нямаше и да прочета томчето, ако на корицата го нямаше името на Върнън.

— Животът не е само цветя и сърчица... — татко остави вестника си. — Ще ми се да е така, Господ ми е свидетел. Но той се състои от равен процент болка и хаос, както и радост и ред. Вероятно даже повече хаос, отколкото ред. Предполагам, че когато човек осъзнае това, той... — татко се усмихна бледо, макар очите му да бяха пълни с тъга и погледна към мен. — ... започва да пораства... — отново се зачете в статията за футболния отбор на Обърн, но пак остави вестника, споделят от друга мисъл. — Ще ти кажа какво е странно, Ребека! Виждала ли си Муърууд Такстър през последните две или три години? Поне веднъж да си го виждала? В банката или в бръснарницата, или където и да е в този град?

— Не, не съм. И вероятно няма и да мога да го разпозная и бездруго.

— Слаб старец. Винаги носи черен костюм и черна папионка. Помня, че срещях Муърууд, когато бях дете. Винаги ми се е струвал изсушен и стар. След като жена му почина, спря да излиза особено често от къщата си. Но ми се струва, че все пак щяхме да го срещаме от време на време, не мислиш ли?

— Не съм виждала преди и г-н Причърд. Нищо чудно всички те да са отшелници.

— С изключение на Върнън — казах. — Поне докато не застудее, така де.

— Кое то си е верно... — съгласи се татко. — Но мисля, че утре може да поразпитам малко. Да проверя дали някой е срещал Муърууд напоследък.

— Защо? — намръщи се мама. — Какво значение има? Вероятно ще го видиш в събота вечер.

— Освен ако е мъртъв — отвърна баща ми. — Какво ще кажеш, дали е възможно? Муърууд да е мъртъв от две години или повече, а всички в Зефир да скачат, щом чуят името му, понеже смъртта му е пазена в тайна...

— И защо ще я пазят в тайна? Какъв е смисълът?

Татко сви рамене, но ми беше ясно, че мисли на висока скорост.

— Примерно заради данък наследство. Алчни роднини. Хаос с унаследяването. Може да има много причини... — по устните му пробяга усмивка, а очите му блеснаха. — Върнън сигурно знае. Какво ще кажеш, страхотно би било, ако гол луд мъж притежава половината

от този град и всички правят каквото каже, само защото си мислят, че идва от устата на Муърууд? Като онази нощ, когато целият град се вдигна да предпази Брутън да не го отнесе водата? Винаги съм си мислил, че това е странно. Муърууд беше по-заинтригуван да пази парите в здраво стиснатия си юмрук, а не да ги раздава на добрите самаряни, дори ако се налага човек да ги заплаши, за да свършат нещо добро.

— Може да се е променил — предположи мама.

— Да. Подозирам, че смъртта е способна на това.

— Ще имаш възможност да потърсиш истината в събота вечер — каза майка ми.

Така и щеше да стане. Междувременно обаче трябваше да се изправа пред Демонката и да слушам колко забавно ще бъде на празненството за рождения ѝ ден, и че трябва да съм там и как всички останали от класа ще дойдат. Точно както баща ми проучваше насамнатам кой е виждал Муърууд Такстър, така и аз разпитах съучениците си по темата дали ще ходят на въпросното тържество в дома на Демонката.

Никой не си призна. Повечето направиха коментари, които ме наведоха на мисълта, че по-скоро биха изяли някой от нейните сандвичи с кучешки фъшкии, отколкото да отидат на каквото и да е празненство, на което да се оставят в ръцете на нейна сополоближеща, мюнстероподобна милост. Казах, че ще легна в горещи въглени и ще целуна онзи плешивия руснак, дето удря с обувка по масата, но няма да ида на празненството на Демонката и да ми се налага да мириша смрадливите ѝ роднини.

Но не го заявявах там, където би могла да ме чуе, разбира се. Всъщност, започнах да я съжалявам, и то доста, понеже не успях да намеря и едно-единствено дете, което щеше да ходи на нейния рожден ден.

Не знам защо го направих. Може би защото умувах върху това как ще се почувства — да покани цял клас хлапета на рождения си ден, да им обещае сладолед и торта, и да не иска от тях дори да донесат подарък, и всяко едно от тези деца да ѝ откаже. „Не“ е болезнена дума и предполагах, че Демонката ще я чува често занапред. Но не можех да ида на празненството — подобен ход беше все едно сам да си прося неприятности. Във вторник следобед подкарах Рокет до „Улуърт“ на

„Мърчант Стрийт“ и купих за петнайсет цента картичка за рожден ден с кученце, което размахва рожденическа шапка. Вътре, под съзливото стихче, написах „Честит рожден ден! От съучениците ти“. След това пъхнах картичката в розовия ѝ плик, а в петък се промъкнах в класната стая преди всички останали и сложих плика на чина на Демонката. Освен това благодарих на Господ, че никой не ме е видял — нямаше да мога да преживея случката.

Звънецът звънна и Ковашкия мях пое командването. Демонката седна зад мен. Чух я да отваря плика. Харпията започна да крещи на едно момче на име Реджи Дъфи, задето дъвчел гроздова дъвка. Това беше част от големия план — научили бяхме, че учителката ненавижда миризмата на гроздова дъвка и поради това почти всеки ден някой изиграваше ролята на мъченик с оцветена в пурпурно уста.

Зад гърба си чух тихо *подсмрък*.

Това беше всичко. Но беше сърцераздирателен звук, но като си помислиш само, че онези петнадесет цента успяха да купят щастлива сълза...

През междучасието, на пращното игрище зад училището, Демонката пърхаше от дете на дете и им показваше картичката. Всички имаха достатъчно възпитание да се престорят, че вече знаят за нея. Лад Дейвин, кокалесто хлапе с червена, късо подстригана коса, което вече започваше да показва признаци, че ще стане футболна звезда с бързите си крака, сръчни пасове и като цяло любовта си към тупаника, започна да разправя на всички момичета, че картичката е купил той, веднага щом осъзна, че те го смятат за много мил жест. Аз не казах нищо. Демонката вече се взираше в Лад с любов в очите и с пръст, заврян в носа.

В събота вечерта, в уречения час, г-н Причърд дойде пред къщата ни с дългата черна кола.

— Внимавай как се държиш! — предупреди ме мама, макар че това се отнасяше донякъде и за татко.

Не бяхме облечени в костюми — „ежедневно облекло“ означаваше чисти удобни ризи с къси ръкави и чисти сини джинси. Дватама с татко се качихме отзад в колата. Останах с впечатление, че съм се озовал в пещера със стени от норка и кожа. Плоскост от прозрачна пластмаса отделяше от нас г-н Причърд. Той подкара по

улицата и зави към висините на „Темпъл Стрийт“, а ние едва чувахме двигателя да работи и не усещахме нито една неравност.

На „Темпъл Стрийт“, сред огромните разклонени дъбове и тополи се намираха домовете на елитните граждани на Зефир. Там се издигаше червената тухлена къща на кмета Суоп с нейната овална алея за коли. Малко по-нататък по криволичещата улица бе разположена къщата на г-н Съмптър Уомак, който притежаваше „Спининг Уийл“, а точно отсреща беше къщата с бели колони, в която живееше д-р Париш. След това „Темпъл Стрийт“ опираше в порта от ковано желязо. Отвъд нея покрита с паваж алея се виеше между вечнозелени дървета, които стояха изправени като войници на парад. Прозорците на имението на Такстър грееха приветливо, наклонените покриви бяха увенчани с комини и дебелички, подобни на луковици кули. Г-н Причърд спря, за да излезе и да отвори портата, след това спря отново от другата страна, за да я затвори. Гумите на колата превръщаха паважа в редица възглавници. Проследихме завоите между ароматните борове и г-н Причърд ни спря под голям навес, нашарен в ивици от синьо и златно. Под навеса постлан с камъни път водеше към масивна входна врата. Преди татко да успее да отвори колата, г-н Причърд вече бе дошъл да го обслужи. След това, движейки се с грация и тихо като живак, отвори пред нас и предната врата на имението, и ние влязохме вътре.

Татко се спря.

— Боже! — беше единственото, което успя да изрече.

Споделях обзелото го благоговение. Беше невъзможно да опишеш вътрешността на имението на Такстър в такива подробности, каквито заслужаваше, но бях поразен от огромните му размери, високите тавани с оголени греди и висящи от тях канделабри. Всичко бе сияйно, лъщеше и блестеше, и краката ни бяха обвити в градини от ориенталски вълни. Въздухът ухаеше на кедър и сапун за седла. На стените имаше картини в натруфени рамки, къпеци се в езера от светлина. Огромен гоблен със средновековна сцена украсяваше една цяла стена, а широкото стълбище се изливаше върху втория етаж като сладката извивка на рамото на Чили Уилоу. Видях повърхности от патинирано дърво, патинирана кожа, изгладено кадифе и оцветено стъкло, и дори крушките на канделабъра блестяха от чистота, а помежду им нямаше нито една паяжинка.

От съседен коридор излезе жена на същата възраст като господин Причърд. Носеше бяла униформа и бе прибрала снежнобялата си коса в кок, пристегнат със сребърни игли. Имаше обло, симпатично лице и яносини очи и ни поздрави със същия акцент като съпруга си. Татко ми беше казал, че е британски.

— Младият господар Върнън е при влакчетата си — каза ни тя. — Би желал да се присъедините към него там.

— Благодаря ти, Гвендолин! — каза г-н Причърд. — Ако бъдете така любезни да ме последвате, господа?

Той тръгна по коридор, от двете страни на който имаше още стаи, а ние побързахме да го последваме. Беше ни ясно, че в това имение може да се пхнат няколко къщи с размера на нашата и въпреки това да остане достатъчно място и за голям хамбар. Г-н Причърд спря и отвори чифт високи врати, а ние чухме тъничкия писък на локомотивна свирка.

И ето ти го Върнън, гол като в деня, когато е излязъл от майчината утроба. Беше се навел напред и разглеждаше нещо, което държеше близо до лицето си, а пред нас се разкриваше живописна гледка към задната му страна.

Г-н Причърд си прочисти гърлото. Върнън се обърна с локомотивче в ръка и се усмихна толкова широко, че се притесних да не му се цепне лицето.

— О, ето ви и вас! — възкликна той. — Влизайте!

Така и сторихме. В стаята нямаше мебели, а само една голяма маса, на която влакчета-игралки препускаха през зеления пейзаж на миниатюрни хълмове, гора и малко градче. Върнън почистваше колелцата на локомотивчето с четка за бръснене.

— Прах по релсите — обясни. — Ако се натрупа, целият влак може да катастрофира.

Гледах терена на влакчетата с чиста почуда. Седем композиции се движеха едновременно. Малките стрелки се местеха автоматично, малките семафори примигваха, малките колички стояха на малки железопътни прелезчета. Из зелената гора стояха като поръсени юдови дървета с червени листа. Малкото градче имаше къщи като кибритени кутийки и сгради, боядисани така, че да изглеждат от тухли и камък. В основата на централната улица стоеше готическа постройка с купол — сградата на общината, от която бях избягал от кмета Суоп. Пътища се

виеха между извисяващите се хълмове. Мост пресичаше река от боядисано в синьо стъкло, а отвъд града имаше голямо, обло, оцветено в черно огледало. Саксън Лейк, досетих се. Върнън дори беше боядисал брега в червено, за да представи червените скали там. Видях бейзболното игрище, плувния басейн, къщите и улиците на Брутън. Имаше дори една шарена като дъгата къща, построена на предполагаемия край на „Джесъмн Стрийт“. Намерих Шосе 10, което минаваше по протежение на гората, отвъд която се простираше Саксън Лейк. Търсех една конкретна къща. Да, там беше, с размера на нокътя на палеца ми — къщата с лошите момичета на г-жа Грейс. Сред гористите хълмове на запад, между Зефир и намиращия се извън картата Юниън Таун, имаше обла следа от изгорено, където някои от малките дървенца бяха почернели.

— Нещо е горяло тук — забелязах.

— Там падна метеорът — заяви Върнън, без дори да погледне нататък.

Той духна в колелцата на локомотива — гол двойник на Изумителния Колосален човек. Намерих „Хилтоп Стрийт“ и нашата къща на ръба на гората. След това проследих достолепната крива на „Темпъл Стрийт“ и ето го там шперплатовото имение, в което се намирахме в момента с баща ми.

— Ти си тук вътре, Кори. И двамата ви има... — Върнън махна с ръка към една кутия за обувки, поставена близо до купчина вагончета, разглобени релси и жички. Върху нея с черен пастел бе написано ХОРА. Вдигнах капака и надникнах към съдържанието — стотици мънички хора-играчки с щателно боядисани плът и коса. Никой от тях нямаше дрехи.

Едно от движещите се влачета издаде висок, подобен на чуруликане писък. Друго бе теглено от парен локомотив, който издишаше кръгчета дим с размера на парче чипс. Слисан, татко обиколи гигантския, сложен пейзаж.

— Всичко е тук, нали? — попита. — На Поултър Хил дори има надгробни камъни! Господин Такстър, как сте постигнали всичко това?

Върнън вдигна глава от работата си.

— Аз не съм господин Такстър — уточни, — аз съм Върнън.

— О. Ами добре. Върнън значи. Та как направи всичко това?

— Не за една нощ, това е сигурно — отвърна Върнън и се усмихна отново. От разстояние лицето му изглеждаше момчешко, отблизо обаче се виждаха криволиците на бръчките около очите му и две дълбоки линии, обхванали в скоби устата му. — Направих го, понеже обичам Зефир. Винаги съм го обичал. Винаги ще го обичам... — той погледна към г-н Причърд, който стоеше търпеливо до вратата. — Благодаря, Сирил. Свободен си. О, почакай. Г-н Макенсън наясно ли е?

— Наясно с какво? — попита татко.

— Ами... младият господар Върнън иска да вечеря насаме със сина Ви. Желаете вие да се храните в кухнята.

— Не разбирам. Защо?

Върнън продължаваше да се взира в г-н Причърд. Повъзрастният мъж каза:

— Понеже е поканил сина ви на вечеря. Вие дойдохте като, както разбирам, чапероне. Ако все още имате някакви, тъъ, резервации, моля нека ви осведомя, че трапезарията е точно до кухнята. Ние ще сме там и ще вечеряме, докато синът ви и младият господин Върнън се хранят в трапезарията. Това е неговото желание, г-н Макенсън — последното изречение бе казано с твърд тон.

Татко ме погледна, аз свих рамене. Ясно беше, че подобно разпределение не му харесва и е готов да спори по темата.

— Така и така сте тук — каза Върнън. Той положи локомотивчето обратно на релсата и то тутуф-тутуфна между пръстите му. — Можете и да останете.

— Можем и да останем — повторих пред татко.

— Храната ще ви хареса. Гвендолин е отлична готвачка! — добави г-н Причърд.

Татко скръсти ръце на гърдите си и се загледа във влакчетата.

— Добре — каза тихо. — Да речем, че оставаме.

— Добре! — засия Върнън. — Това е всичко, Сирил!

— Да, сър! — г-н Причърд си тръгна и вратите се затвориха зад гърба му.

— Ти си млекар, нали? — попита Върнън.

— Да, такъв съм. Работя за „Грийн Медоус“.

— Татко ги притежава — домакинът ни мина покрай мен и обиколи масата да провери връзките на жиците. — Ето насам е — с

кльощатава си ръка посочи къде е мандрата на макета. — Знаеш ли, че в Юниън Таун отворят нов търговски център другия месец? Почти са приключили със строежа. Ще бъде от типа, който наричат „супермаркет“. Ще има цяла голяма секция с мляко в... можеш ли да си представиш... пластмасови туби.

— Пластмасови туби ли? — изуми се татко. — Да бе!

— Всичко ще бъде пластмасово — каза Върнън. Посегна и оправи една къща. — Ето такава ще бъде бъдещето — пластмаса от край до край.

— Аз... не съм виждал баща ти от много време, Върнън. Говорих с г-н Долар вчера. Освен това говорих с д-р Париш и кмета Суоп днес. Дори ходих до банката да поприказвам с този-онзи там. Едно момче в кантората ми каза, че г-н Причърд взима важните документи и те се връщат подписани от Муърруд.

— Да, така е. Кори, как ти харесва този изглед към Зефир от птича гледна точка? Човек почти се чувства, сякаш е способен да лети над покривите, нали?

— Да, сър... — точно минута преди това си бях помислил абсолютно същото нещо.

— О, не ме съросвай! Наричай ме Върнън.

— Кори е възпитан да уважава по-възрастните — намеси се татко.

Върнън го погледна с изражение на изненада и объркване.

— Възрастни ли? Та ние сме на една възраст!

Татко изгуби дар слово за няколко секунди. След това с овладян глас възкликна:

— О!

— Кори, ела да покараш влакчетата! Става ли? — Върнън стоеше до контролния пулт, обсипан с циферблати и ръчки. — Товарният експрес идва! Ту-ту!

Пристъпих към пулта, който изглеждаше по-сложен и от деленето на дробни.

— Какво да направя?

— Каквото си поискаш — каза Върнън. — Това е забавното!

Колебливо започнах да въртя циферблати и да натискам ръчки. Някои от влакчетата ускориха, други намалиха. Парният локомотив вече наистина вдигаше пара. Семафорите мигаха и свирките свиреха.

— Муърууд още ли е тук, Върнън? — попита баща ми.

— Почива си. На горния етаж е. Почива си — вниманието на Върнън бе съсредоточено върху влакчетата.

— Може ли да го видя?

— Никой не се среща с него, когато почива! — заяви домакинът ни.

— А кога не почива?

— Не знам. Той винаги е твърде уморен да ми каже...

— Върнън, ще ме погледнеш ли?

Върнън полека изви глава към баща ми, но погледът му непрестанно се стрелкаше обратно към влакчетата.

— Муърууд жив ли е още?

— Живи-живичък — отвърна Върнън, — миди и стриди, живи-живичък... — намръщи се, сякаш въпросът най-сетне се бе отпечатал в съзнанието му. — *Разбира се*, че е жив! Кой според теб върти цялата работа с бизнеса?

— Например г-н Причърд?

— Татко е горе и си почива — повтори Върнън с твърдо натъртване на „почива“. — Ти какъв си, млекар или член на инквизицията?

— Просто млекар — отвърна татко. — Любопитен млекар.

— И ставаш все по-любопитен и по-любопитен! Увеличи скоростта, Кори! Номер Шест закъснява!

Продължих да въртя циферблатите. Влакчетата хвърчаха по завоите и препускаха между хълмовете.

— Хареса ми разказа ти за езерото — каза Върнън. — Ето защо боядисах езерото черно. То има в дълбините си тъмна тайна, нали?

— Да, съ... Върнън — поправих се. Тепърва ми предстоеше да се уча да наричам възрастните на собствено име.

— Прочетох за това в „Джърнъл“ — Върнън посегна към хълмовете и оправи едно изкривено дърво, а сянката му падна над земята. След това, завършил тази задача, той отстъпи назад и се вгледа в града. — Убиецът трябва да знае колко е дълбоко Саксън Лейк. Така че непременно е местен. Може би живее в някоя от онези къщи, точно тук в Зефир. Но ако правилно съм разбрал, мъртвецът не е бил идентифициран и не са обявявани липсващи лица от март насам, така

че той явно не е бил местен. Та каква е връзката между човек, който живее тук и човек, който живее някъде далеч?

— Сигурно и шерифът иска да знае същото.

— Шерифът Еймъри е добър човек — каза Върнън. — Просто не го бива за тази длъжност. Той пръв ще си го признае. Няма инстинкта на ловно куче — оставя птичките да летят, дори когато ги е хванал между лапите си... — домакинът ни се почеса точно под пъпа, наклонил глава на една страна. После пристъпи към месингова плоча на стената и щракна два ключа. Светлините в стаята угаснаха; в някои от къщите-игралки светнаха лампи. Влакчетата продължиха да препускат по релсите, устремени след фаровете си.

— Толкова рано сутринта — промърмори Върнън. — Но ако аз се канех да убивам някого, щях да го убия достатъчно рано да го хвърля в езерото и да съм сигурен, че по Шосе 10 няма да мине никой. Защо убиецът ще чака почти до зори, за да го стори?

— Ще ми се да знаех — каза татко.

Аз продължих да си играя с ръчките, а циферблатите пред мен се осветиха.

— Сигурно е някой, който не получава у дома доставки от „Грийн Медоус“ — реши Върнън. — Той не се е сетил за графика на млекаря, нали? Знаеш ли какво ми се струва?

Татко не отговори.

— Струва ми се, че убиецът е нощна птица. Мисля, че изхвърлянето на тялото в езерото е последното нещо, което е направил, преди да се прибере у дома и да си легне. Вярвам, че ако намерим нощна птица, която не пие мляко, ще сме намерили и нашия убиец.

— Не пие мляко ли? Това пък откъде го измисли?

— От млякото ти се доспива — отвърна Върнън. — Убиецът не обича да спи, и ако работи през деня, значи пие кафето си без нищо.

Единственият отговор на татко беше приглушено изпъшкване, дали в съгласие или от мъка, нямах представа.

Г-н Причърд се върна в тъмната стая да обяви, че вечерята е сервирана. След това Върнън изключи влакчетата и каза:

— Ела с мен, Кори!

Последвах го. Татко тръгна с иконома.

Влязохме в зала, в която стояха рицарски доспехи и там имаше дълга маса с две сервирани места едно срещу друго. Върнън ми каза да

си избира място и аз седнах там, където можех да гледам рицарите. След няколко минути влезе Гвендолин, понесла сребърен поднос и тъй започна една от най-странните вечери в моя живот.

Сервираха ни ягодова супа с натрошени в нея ванилови вафли. Ядохме равиоли и шоколадова торта на една и съща чиния. За пиене имахме „Физис“^[1] с лимон и лайм, а Върнън сложи в устата си цяла таблетка и аз му се смях, когато зелените мехурчета изкипяха през устните му. Сервираха ни хамбургер-канапе и пуканки с масло, а за десерт имахме купичка тесто за дяволска торта^[2], което се ядеше с лъжичка. Докато похапвах всичко това, изпитвах виновна наслада — подобно детско пиршество бе нещо, което нямаше да възхити мама. В блюдата липсваше какъвто и да е зеленчук — нямаше нито моркови, нито спанак, нито брюкселско зеле. Откъм кухнята ме лъхна краткотраен повей с аромат на телешка яхния, така че предположих, че на татко са му сервирали блюдо за възрастни. Той вероятно нямаше представа с какво си повреждам стомаха. Върнън се хранеше с наслада — смееше се и се смееше и накрая двамата приключихме, облизвайки купичките с десерта в предизвикан от захарта делириум.

Върнън искаше да узнае всичко за мен. Какво обичам да правя, кои са ми приятелите, какви книги обичам да чета, на какви филми се наслаждавам най-много. И той беше гледал „Нашественици от Марс“, това се оказа свързващото звено помежду ни. Той каза, че навремето имал голям сандък, пълен с комикси за супергерои, но в крайна сметка татко му го накарал да го изхвърли. Каза, че имал цели рафтове с мистериите на Харди Бойс, докато татко му не му се ядосал един ден и не ги изгорил в камината. По едно време имал и всички списания за Док Севидж^[3], а също и книгите за Тарзан и Джон Картър от Марс^[4], както и за Сянката, имал и „Уиърд Тейлс“^[5], и кашони със списания „Аргъси“ и „Бойс Лайф“, но татко му решил, че Върнън е прекомерно пораснал за всички тях и до едно изданията отишли в огъня или на боклука и станали на пепел или изгнили в земята. Домакинът ми обясни, че би дал милион долара, стига да можеше да си ги върне и каза, че ако имам някое от тези списания, трябва да ги пазя като зеницата на окото си и да не се разделям с тях, понеже са магически.

А изгориш ли веднъж магическите вещи или ги хвърлиш на боклука, обясни ми Върнън, отново се превръщаш в просяк за магия.

— Ще нося крачолите на панталоните си навити^[6] — заяви Върнън.

— Какво? — попитах.

Никога досега не го бях виждал да носи дори шорти.

— Написах книга веднъж — отвърна домакинът ми.

— Знам. Мама я е чела.

— Ти искаш ли да станеш писател някой ден?

— Предполагам — отвърнах. — Искам да кажа... ако ми е по силите.

— Разказът ти беше добър. И аз пишех разкази. Татко казваше, че ми подхожда да имам подобно хоби, но никога да не забравям, че някой ден всичко това ще е моя отговорност!

— Кое всичкото това? — полюбопитствах.

— Не знам. Така и не ми каза.

— О... — не знам защо, но в думите му се криеше смисъл. — И как така не си написал втора книга?

Върнън се нагани да каже нещо, устата му се отвори... после се затвори отново. Дълго време седя, втрепен в ръцете си. По пръстите му имаше тесто за пудинг. В очите му се появи лъскава влага.

— Имах само една в себе си — каза накрая. — Търсех и търсех друга. Но такава няма. Не беше там вчера, няма я днеска... и не мисля, че и утре ще я има.

— Как тъй? — попитах. — Не можеш ли да измислиш история?

— Ще ти разкажа една история — прецени Върнън.

Зачаках.

Той си пое дълбоко дъх и издиша. Погледът му се разфокусира, сякаш се бореше да остане буден, но сънят го дърпаше към дълбините. Поде:

— Имало едно момче, което написало книга за един град. Малко градче, почти с размерите на Зефир. Да, много прилично на Зефир. Много, много подобно. Това момче написало книга и му отнело четири години да я нагласи цялата както трябва. И докато това момче пишело книгата си, баща му... — той замлъкна.

Чаках.

— Татко... му... — Върнън се намръщи, опитвайки се да намери отново мисълта си. — Да — каза. — Татко му казал, че не е нищо повече от глупак. Татко му го повтарял денем и нощем. Ти глупако, луд

глупако! Хабиш си времето да пишеш книга, а трябва да изучаваш бизнеса! Затова съм те отгледал. За бизнеса. Не съм те отгледал да си хабиш времето да ме разочароваш и да захвърляш възможностите, които ти се отварят, отгледал съм те за бизнеса и майка ти те гледа от гроба си, понеже разочароваш и нея, да знаеш. Да, ти й разби сърцето, когато се провали в колежа и тя изпи онези хапчета само и единствено по тази причина. Понеже ти се провали и всичките пари отидоха на вятъра, по-добре да ги бях хвърлил през прозореца, та да ги вземат негротата и белите боклуци... — Върнън примигна; изглеждаше безнадеждно смазан. — Негрите, казалو момчето. Трябва да сме културни. Нали така, Кори?

— Ами аз...

— Глава втора — продължи Върнън. — Четири години. Момчето понасяло това в течение на четири години. И написало своята книга за града и за хората, които го правят това, което е. И може би в нея нямало истински сюжет, може би дори нямало нищо, което да те стисне за гърлото и да се постарее да те разтърсва, докато костите ти задрънчат, но книгата била за живота. Именно течението и гласовете, дребните ежедневни неща, те съставят паметта за преживяното. Животът се вие като река и човек никога не знае накъде отива, докато не стигне до там, но пътуването е сладко и дълбоко и те оставя с копнеж за още. Книгата била жива в смисъл, в който животът на момчето не бил... — Върнън поседя и позяпа в нищото за момент. Следях оцапаните му с шоколад пръсти, които стискаха ръба на масата. — Той намерил издател — продължи домакинът ми накрая, — истински издател от Ню Йорк. Трябва да знаеш, че там е сърцето на света. Там е мястото, където правят книги със стотици и хиляди, и всяка една е различно и специално дете, и някои крачат гордо, а други са осакатени, но те все пак оттам излизат на бял свят. Е, момчето получило обаждане от Ню Йорк и му казали, че искат да публикуват книгата му, ако помисли върху някои промени, с които тя да стане още по-добра от това, което е и момчето било толкова щастливо и гордо, че се съгласило и искало да направи най-добрата книга на света...

Стъклените очи на Върнън мърдаха, следейки образи във въздуха.

— Тъй че — каза той с тих глас — момчето си събрало багажа, докато татко му му обяснявал, че той е глупав глупак и че ще се върне

в тази къща пълзешком и тогава ще се види кой е бил прав, нали? А момчето било много лошо момче в този ден, защото казало на татко си, че първо ще го види да гори на едно лошо място. След това хванало автобуса от Зефир за Бирмингам и от Бирмингам до Ню Йорк — влака, и влязло в кабинет във висока сграда да открие какво се е случило с детето му.

Върнън отново потъна в мълчание. Вдигна купичката от десерта, опитвайки се да намери какво още да обlige.

— Какво станало после? — подканих го.

— Те му казали... — той се усмихна. Усмивката му бе зловеща. — Казали му, че това е бизнес като всеки друг. Имаме си графики и схеми, и имаме числа на стената. Знаем, че тази година хората търсят романи с мистерии и твоето градче представлява прекрасна сцена за такъв. Мистерии с убийства, обяснили. Да изтръпват читателите. Трябва да се състезаваме с телевизията, обяснили му. Вече не е като едно време, когато хората имаха време да четат. Сега хората искат кървави убийства, а ние разполагаме с таблици и графики, които го доказват. Те казали, че ако момчето успее да намести мистерия с убийства в книгата си — и това хич не е трудно, добавили, няма да е никак трудно да се постигне, — то тогава ще я публикуват с името на момчето ей тук отпред на корицата. Но казали, че не им харесва заглавието „Лунен град“. Не, то не било подходящо. Дали можеш да пишеш по-страшничко, попитали те. Казали, че тази година имат нужда от автор на страхотии.

— И той сторил ли го? — попитах.

— О, да — Върнън кимна. — Сторил го. Всичко, което те поискали. Понеже бил толкова близо, толкова близо, че направо държал книгата в ръце. А и знаел, че татко му наднича през рамото. Направил го... — усмивката на домакина ми беше като пресен разрез върху възлест белег от рана. — Но те грешали. Било много, много трудно да го постигне. Момчето си наело стая в хотел и се захванало за работа. Този хотел... бил всичко, което можело да си позволи. И докато работел на взетата под наем пишеща машина в онази ужасна малка стая под наем, част от този хотел и част от този град проникнали в него и си проправили път през пръстите му и в тази книга. И така един ден той вече не знаел къде е. Бил се изгубил и наоколо нямало знаци, които да му подсказват накъде да тръгне. Чувал хора да плачат и виждал да

ги нараняват, и нещо вътре в него се затворило като юмрук, и всичко, което той искал било да стигне до последната страница и да се махне оттам. Чувал смеха на татко си, късно нощем. Чувал го да казва ти глупако, ти малък глупак такъв, трябваше да си защитиш позицията. Понеже татко му бил в него и го бил придружил през целия този път от Зефир до Ню Йорк...

Върнън стисна здраво очи за няколко агонизиращи секунди. Когато отново ги отвори, видях, че са поръбени с червено.

— Това момче. Това глупаво малко момче взело парите им и избягало. Обратно в Зефир, обратно при чистите хълмове, обратно там, където можело да мисли... А след това книгата излязла, с името на момчето на нея, и то видяло корицата и разбрало, че са взели рожбата му и са издокарали това прекрасно дете като проститутка и сега я искали само хората, които копнеят за грозота. Те искали да се въргалат в нея, и да я използват и да я захвърлят, понеже тя била само една от стотиците хиляди и била осакатена. А това момче... то лично я било осакатило. Това ужасно, алчно момче.

Гласът му се пречупи със звук, който ме стресна.

Върнън притисна длан към устата си. Когато я отпусна, от долната му устна се бе проточила сребърна нишка слюнка.

— Това момче — прошепна той — много скоро открило... че книгата е провал. Много скоро. Той им се обадил. Всичко, казал. Ще направя всичко, за да я спася. И те отвърнали, ние имаме графики и таблици и числата на стената. На хората са им омръзнали мистериите с убийства. Хората искат нещо различно, така казали. Обаче казали също, че искат да видят и следващата му книга. Той бил обещал, казали. Просто да измисли нещо различно. Ти си млад човек, така казали. Имаш много книги в себе си... — той избърса уста с опакото на ръката си — бавен и мъчителен жест. — Татко му го чакал. Татко му се хилел и се хилел и продължавал да се хили. Лицето на татко му било голямо като слънцето и момчето се парело всеки път, когато го погледнело. Татко му казал, че момчето не е достойно да му носи обувките. А аз платих за тези обувки. Да, така е. Платих за тази риза и тези панталони. Ти не си достоен да носиш онова, което ти купувам с честни пари. Всичко, което правиш ти, завършва с провал и това е единственото, с което ще се сблъскаш до края на живота си, казал той. И ако умра в съня си тази нощ, то ще е, защото си ме убил с

провалите си. А това момче застанало в основата на стълбите и плачело и казало, тогава иди и умри. Моля се на Бога да умреш, ти... отвратителен... кучи син.

В тази последна ужасна, изсъскана през зъби дума видях как сълзите изскачат в очите му, все едно е бил пронизан изотзад. Издаде тихо стенание, с разкривено от страдание лице, досущ като една испанска картина на гол светец, която бях видял в „Нашънъл Джографик“. По бузата му към челюстта се търкулна една сълза, последвана от втора, която залепна за петно от шоколадово тесто в угълчето на устата на Върнън.

— О... — прошепна той. — О... о... не.

— Млади господарю Върнън? — гласът бе тих като неговия, но в него се усещаше твърдост.

Г-н Причърд бе влязъл в стаята. Върнън дори не го погледна. Наканих се да се изправа, но г-н Причърд каза:

— Господарю Кори? Моля, останете си на местото за момента.

Останах. Икономът прекоси стаята и застана зад Върнън, посегна и нежно положи ръка на слабото му рамо.

— Вечерята приключи, млади господарю!

Голият мъж не помръдна и не отговори. Очите му бяха мътни и мъртви, в него нямаше нищо живо, освен бавното пълзящите сълзи.

— Време е да си лягате, сър — каза г-н Причърд.

Върнън каза с глух, далечен глас:

— Ще се събудя ли?

— Вярвам, че ще се събудите, сър — икономът го потупа по рамото, докосването бе бащинско. — Кажете лека нощ на гостите ни за вечеря!

Върнън ме погледна. Държеше се така, сякаш никога досега не ме е виждал, сякаш бях някой непознат, дошъл в дома му. Но после погледът му оживя отново и той подсмръкна и се усмихна по момчешкия си начин.

— Прах по релсите — каза. — Натрупва се и влакът може да дерайлира... — намръщи се за миг, но това бе просто малка буря и отмина бързо. Усмивката се завърна. — Кори, благодаря, че вечеря с мен тази вечер!

— Да, съ...

Той вдигна пръст.

— Върнън.

— Върнън — повторих.

Домакинът ми се изправи, аз също. Г-н Причърд ми каза:

— Баща ти те чака при входната врата. Завиваш надясно и вървиш по коридора, и ще стигнеш до нея. След няколко минути ще дойда отвън да ви закарам у дома, стига да нямате против да ме изчакате при колата... — той улови единия лакът на Върнън и го поведе през вратата.

Младежът вървеше като древен старец.

— Беше ми много приятно на вечеря! — казах му.

Върнън се спря и ме погледна. Усмивката му трепкаше, включваше се и се изключваше като примигване на счупена неонова табела.

— Надявам се да продължиш да пишеш, Кори! Надявам се да ти се случват само хубави неща!

— Благодаря, Върнън!

Той кимна, удовлетворен, че сме осъществили връзка. Спря се отново на изхода на трапезарията.

— Знаеш ли, Кори, понякога сънувам много странен сън. В него обикалям по улиците посред бял ден и нямам никакви дрехи на себе си... — той се засмя. — И едно конче даже нямам. Представяш ли си!

Не си спомням да съм се усмихнал.

Върнън остави г-н Причърд да го изведе. Погледнах към купчините чинии и ми призля.

Лесно намерих входната врата. Татко вече беше там; по начина, по който се усмихваше, можех да позная, че няма понятие на какво съм станал свидетел.

— Добре ли си поговорихте? — попита.

Предполагам, промърморил съм нещо, което го е удовлетворило.

— Той добре ли се отнесе с теб?

Кимнах.

Татко беше доволен и щастлив сега, когато стомахът му бе пълен с телешка яхния и Върнън не ме бе наранил.

— Хубава къща, нали? — попита той, докато вървахме към дългата черна кола. — Къща като тази... няма начин да отгатнеш колко струва!

И аз не знаех. Но знаех, че цената е по-висока, отколкото е редно да плати което и да е човешко същество.

Чакахме да се приберем и след малко г-н Причърд излезе от къщата, за да ни достави пред нашата входна врата.

[1] „Физис“ („*Fizzies*“) — разтворими (ефервесцентни) таблетки, от които се получава безалкохолна напитка. ↑

[2] Многопластова шоколадова торта с влажни, лепкави блатове. Тестото е гъсто и тежко, с много яйца, масло и какао. ↑

[3] Док Севидж (*Doc Savage*) — комикс герой (впоследствие и герой на голям франчайз от книги, пълп разкази, радио и телевизионни предавания). ↑

[4] Поредица на Едгар Бъроуз („Джон Картър от Марс“, „Принцесата от Марс“ и т.н.). ↑

[5] „Уиърд Тейлс“ („*Weird Tales*“ — Странни истории) — американско списание за фентъзи и хорър, излиза от 1923 до 1954 г. ↑

[6] „Ще нося крачолите си навити“ — цитат от Т. С. Елиът; има се предвид младежко поведение и на стари години. ↑

4.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА ПЕТ ГРЪМОТЕВИЦИ

В понеделник сутринта открих, че Демонката ме е зарязала. Сега имаше очи само за Лад Дейвин, а злобните ѝ пръсти бяха оставили врата ми на мира. Постигнала го бе картичката за рождения ден в съчетание с направената от незнание декларация на Лад, че той я е пратил. От него щеше да излезе наистина добър футболист, когато влезеше в гимназията; но между днешния момент и онова бъдеще го очакваха предостатъчно упражнения по тичане и изплъзване.

Към историята с рождения ден на Демонката имаше и още едно допълнение — когато я попитах впоследствие как е преминало празненството, докато тя наблюдаваше как Лад подава топката на Барни Галауей. Демонката ме погледна така, сякаш се намирах на една отсянка от невидимостта.

— О, забавлявахме се — каза и отново втренчи поглед в младата футболна звезда. — Роднините ми дойдоха и ядоха сладолед и торта.

— Получи ли някакви подаръци?

— Ъъ — тя започна да дъвче един мръсен нокът, а косата ѝ беше на сламки и мазна и висеше пред лицето ѝ. — Мама и татко ми дадоха сестрински комплект, леля Гретна ми връчи ръкавици, които сама е оплела, а братовчедка ми Чили ми подари венец от сушени цветя, който да си окача над леглото за късмет.

— Това е добре — казах. — Наистина по...

Тъкмо се бях надигнал да се оттегля. Но спрях вцепенен.

— Чили? — повторих. — Как ѝ е фамилията?

— Пърсел. Или поне така беше. Омъжи се за някакъв тип и щъркелът им донесе малко бебче — Демонката въздъхна. — О, не е ли Лад най-прекрасния на света?

Бог има чувство за хумор, което понякога те препъва грозно.

Септември полека се смали и една заран — ето ти го, настъпил октомври. Хълмовете бяха разчертани с червено и златно, сякаш някакъв магьосник беше изрисувал дърветата за кажи-речи една нощ. Следобедите все още бяха горещи, но утрините започваха да нашепват

за пуловери. Това беше „индианското“ лято, което настъпва, когато в кошовите на зарзаватчийницата се появят нашарените в пурпурно и червено царевични кочани и тук-там по някое изсъхнало листо се пързая по тротоара.

В училище имахме ден за „Покажи и разкажи“, което означаваше, че всеки трябва да донесе нещо важно за него и да обясни какво е то. Донесох в час брой на „Знаменити чудовища“, при вида на който Ковашкия мях сигурно щеше да изгърми като римска свещ, но това щеше да ме направи герой на потиснатите. Дейви Рей донесе своята плоча с „I Get Around“ и снимка на електрическа китара, на каквато се надяваше да се научи да свири някой ден, когато родителите му можеха да си позволят уроците. Бен представи конфедеративен долар. Джони пък донесе колекцията си от върхове на стрели, всички държани в отделни чекмеджета в метално сандъче за рибарски принадлежности, всяка защитена от собствена подложчица от памучно топче.

Стрелите бяха истинско чудо. Малки и големи, грапави и гладки, светли и тъмни; те примамваха въображението на пътешествие във времето, когато гората е била девствена и единствената светлина е идвала от огньовете на биваците, а Зефир е съществувал само в трескавите видения на шамана. Джони събираше върхове на стрели откакто го познавах — значи от втори клас. Докато останалите от нас търчаха и играеха без да проявяват и краткотраен интерес към тази прашна пропаст на име „история“, Джони претърсваше горските пътеки и речните корита за остриите малки знаци на наследството си. Беше събрал над сто върха и ги почистваше с любов — но не ги лакираше, това щеше да е обида за ръката, издялала кремъка — и ги прибираще в рибарското сандъче. Представях си как ги вади нощем, в стаята си, и надвесен над тях мечтае за това какъв ли е бил животът в Адамс Вали преди стотици години. Чудех се дали си представя, че ние сме четирима индиански приятели, които си имат четири кучета и четири пъргави понита, живеят в типита в едно и също село и си говорят за живота, училището и всичко останало. Никога не го попитах, но предполагам, че ни виждаше точно така.

Преди да започне училището с деня за показване и разказване — от който се ужасявах в течение на дни, понеже си представях какво ще довлече да ни предложи Демонката, — ние с момчетата се срещнахме

на обичайното си място, близо до катерушките на прашното игрище, а колелата ни бяха заключени за оградата заедно с дузини други. Седнахме на слънце, понеже сутринта бе студена и небето — ясно.

— Отвори я — каза Бен на Джони. — Хайде, нека да погледна!

На Джони не му трябваше много подканване да щракне ключалката. Може и да пазеше стрелите си подплатени като редки бижута, но никога не се стискаше да споделя магията им.

— Тази я намерих миналата събота — каза той и отвори памучето, за да извади на бял свят светлосив връх на стрела. — Може да се познае, че който и да я е правил, доста е бързал. Виждате ли колко неравни и груби са резките? Не си е губил времето с нея. Просто е искал да се сдобие с връх за стрелата, за да застреля нещо за хапване.

— Аха, и ако се съди по размера, сигурно е улучил някой съсел — коментира Дейви Рей.

— Може да е бил лош стрелец — обади се Бен. — Може пък да е знаел, че сигурно ще я загуби.

— Може и така да е — съгласи се Джони. — А може да е било момче и това да е първата му стрела.

— Ако зависех от създадените от мен стрели, за да има какво да ям — казах, — щях да съм се спаружил и да съм умрял доста бързо.

— Имаш страшно много стрели — Бен може и да го сърбяха пръстите да проучи съдържанието на рибарското сандъче, но уважаваше правото на собственост на Джони. — Имаш ли си любима?

— Да, разбира се. Ето тази... — Джони вдигна едно памуче, отвори го и ни показа коя.

Беше черна, гладка и почти идеално оформена.

Познах я.

Беше стрелата, която Дейви Рей намери вдън гори по време на лагерния ни поход.

— Прекрасна е — каза Бен. — Изглежда все едно е намаслена, нали?

— Току-що съм я почистил, това е всичко. Но наистина сияе... — Джони потри стрелата между кафявите си пръсти и я положи в пухкавата ръка на Бен. — Опирай я, почти няма да усетиш грапавини по нея.

Бен предаде върха за стрела на Дейви Рей, който пък ми я подаде на мен. В стрелата имаше една малка вдлъбнатина, но тя сякаш се

разтапяше в ръката ти. Когато я потриваш в дланта си, беше трудно да се каже къде свършва камъкът и къде започва плътта.

— Чудя се кой ли я е направил — казах.

— Да, и на мен ми се ще да знам. Който и да е, е искал да има наистина хубав връх, такъв който ще лети право към целта, дори ако я загуби. Върховете за стрели за индианците са били повече от просто остриета; били са като парите и са показвали колко грижа полагаш за вещите си. Показвали са колко добър ловец си, както и дали ти трябват много евтини стари връхчета, за да си свършиш работата или имаш време да правиш няколко, на които да разчиташ. Определено бих искал да знам кой я е изработил.

Темата явно беше важна за Джони.

— Обзалагам се, че е някой вожд! — предположих.

— Вожд? Наистина ли? — Бен се ококори.

— Той е твърдо решен да измисли приказка — каза му Дейви Рей. — Не бива да се вярва и на думица, която каже оттук нататък.

— Естествено, че е бил вожд! — заявих твърдо. — Да, бил е вожд и е бил най-младият вожд, който племето някога е имало! Бил е на двайсет години и баща му е бил вожд преди него.

— О, братче! — Дейви Рей притисна колене към гърдите си и на лицето му се изписа лукава усмивка. — Кори, ако изобщо съществува състезание за най-голям лъжец в града, несъмнено ще спечелиш първа награда!

Джони също се усмихна, но очите му бяха пламнали от интерес.

— Продължавай, Кори! Нека чуем за вожда. Как се е наричал?

— Не знам. Бил е... Тичащият Елен, да рече...

— Не, не е добре! — възрази Бен. — Това е име като за момиче! Направи името му... ами... като на воин. Примерно Яко Голям Буреносен Облак!

— Яко Голям! — разкикоти се Дейви Рей. — Улучи десетката, Бен!

— Казвал се е вожд Гръмотевица! — заяви Джони, втренчен в мен и без да обръща внимание на дразнещия ни дует. — Не. Вожд Пет Гръмотевици. Понеже е бил висок и мургав и...

— ... кривоглед... — вметна Дейви Рей.

— ... и е имал крив крак — заяви Джони и Дейви Рей спря да се хили.

Поспрых, а върхът за стрела блестеше на дланта ми.

— Давай, Кори! — подкани ме приятелят ми сериозно. — Разкажи ни за този вожд!

— Вождът Пет Гръмотевици... — мислех си, сплитях нишките на разказа, а пръстите ми се свиваха и отпускаха около топлия кремък. — Бил е чероки.

— Крийк — поправи ме Джони.

— Крийк, както казах. Бил е индианец от племето крийк и баща му е бил вожд, но са го убили по време на лов. Отишъл на лов за елени и го намерили там, където бил паднал от една скала. Умирал, но казал на сина си, че бил видял Снегопад. Да, така казал. Бил видял Снегопад отблизо, достатъчно отблизо, че да разгледа бялата кожа и рогата му — били големи като дървета. Казал, че докато Снегопад живее в горите, светът ще продължи да съществува. Но ако някой някога убие белия елен, светът ще свърши. След това умрял, а Пет Гръмотевици станал новия вожд на племето.

— Мислех си, че вождът трябва да се бие, за да стане вожд! — каза Дейви Рей.

— Е, естествено, че било така — отвърнах. — Всички го знаят. Трябвало да се бие с цял куп юнаци, които си мислели, че те трябва да станат вождове. Но Пет Гръмотевици обичал мира повече, отколкото борбите. Не че не можел да се бие, когато се налагало, просто знаел кога да се бие и кога не. Но си имал и пипер в характера. Ето защо не го наричали просто „Една гръмотевица“ или „Две Гръмотевици“. Не се ядосвал много често, но когато се случвало — леле-мале! Било все едно пет гръмотевици трещят едновременно.

— Всеки момент ще звънне звънецът! — Предупреди Джони.

— Какво станало с вожда?

— Той... ами бил вожд дълго, много дълго време. Докато не станал на шейсет години. Тогава предал поста на сина си, Мъдрата Лисица — погледнах към входа — децата започваха да влизат в училище. — Но Пет Гръмотевици бил вождът, който хората запомнили, понеже запазил мира между племето си и другите племена и когато умрял, взели най-хубавите му върхове на стрели и ги разпилели из гората, та да ги намират хората и стотици години по-късно. След това гравирали името му на една скала и погребали тялото в тайно индианско гробище.

— О, така ли? — ухили се Дейви Рей. — И къде е то?

— Не знам — отвърнах. — Нали е тайно.

Момчетата простенаха. Звънецът издрънча и призова децата вътре. Върнах върха на стрелата на Пет Гръмотевици на Джони, който го уви в памук и го върна в сандъчето си. Станахме и тръгнахме през игрището, а изпод подметките ни се вдигаха облачета прах.

— Може би наистина е имало някой като вожда Петте Гръмотевици — каза Джони, докато приближавахме вратата.

— Естествено, че е имало! — възкликна Бен. — Кори така каза, нали?

Дейви Рей издаде звук като пръдня, но знаех, че не ми се подиграва. Просто трябваше да играе своята роля в групата ни — на подстрекател и саркастичен присмехулник — и я изпълняваше превъзходно. Знаех какъв е приятелят ми отвътре — в крайна сметка, нали именно той бе вдъхнал живот на Пет Гръмотевици.

Чух Лад Дейвин да крещи: „Махай се от мен с тези катеричи глави!“ Някакво момиче изпищя, някой възкликна: „О, отврат“... Демонката се бе развихрила.

Както и предсказах, гледката на киночудовищата в класната й стая вбеси Ковашкия мях. Тя изпадна в пристъп, пред който дори изблиците на Пет Гръмотевици приличаха на детски приспивни песнички.

Ковашкия Мях пожела да знае дали родителите ми са в известност с какви боклуци си тъпча главата. След това изпадна в тирада за това как цялото достойнство и добронамереност на света вървят към съсипия, просто вървят на съсипия, и защо ли не се интересувам от истинските книги за четене, ами се занимавам с този чудовищен боклук? Аз просто си седях и понасях бурята, както и се очакваше да сторя. След това Демонката отвори кутията от обувки, която бе донесла, и я завря в лицето на Ковашкия мях, а гледката на онези четири катеричи глави, полазени от мравки и с избодени с клечка за зъби очи, накара Ковашкия мях скоростно да се оттегли в учителската стая.

Най-сетне удари звънецът в три следобед и училището остана зад гърба ни до следващия ден. Напуснахме Ковашкия мях, доведена до дрезгав шепот. Навън на игрището, под горещото следобедно слънце, из въздуха се носеха облаци прах, докато децата търчаха към

свободата. Както винаги, Дейви Рей поднасяше Бен за едно или друго. Джони остави на земята сандъчето си, докато си отключи веригата на колелото и аз коленичих да въведа номера на катинара, който подсигуряваше Рокет.

Случи се много бързо. Винаги е така с подобни събития.

Те изникнаха от прахоляка. Усетих ги, преди да ги видя. Кожата на опакото на врата ми настръхна.

— Четири малки писета, до едно в редичка... — дойде първата подигравка.

Врътнах глава, понеже познах гласа. Дейви Рей и Бен престанаха да се боричкат. Джони вдигна глава, а очите му се изпълниха с ужас.

— Ето ги значи... — каза Гота Бранлин, с Гордо до себе си. Носеха усмивките си като отворени бръсначи, а черните им колелета бяха приклепнали зад тях. — Не са ли сладурковци, Гордо?

— Аха, нали?

— Това какво е? — с едно бързо движение Гота измъкна от ръката ми списанието, което бях донесъл в клас. То се разкъса по телчетата и на корицата Граф Дракула на Кристофър Лий изсъска от безпомощен гняв.

— Я виж тоз боклук! — каза Гота на брат си и Гордо се разсмя на рисунката на елегантния робот-жена от „Метрополис“.

— Мога да ѝ видя проклетите цици! — рече Гордо. — Дай го насам!

Той сграбчи страницата, Гота също посегна и между ръцете им снимката се разтвори като погълната от киселина. Гота обаче докопа по-голямата част — онази, на която се мяркаха металните гърди — и я напъха смачкана и мръсна в джоба на джинсите си.

Гордо изписка:

— Ти, боклук такъв, дай ми я! — и издърпа останалата част от списанието, която Гота също теглеше.

След секунда и останалите телчета се предадоха и като прилепи на дневна светлина през прахта изпърхаха страниците с тъмни и бляскави сънища, герои и злодеи, и фантастични видения.

— Ти го *скапа*! — изврещя Гота.

Блъсна брат си толкова силно, че Гордо рухна по гръб в прахта и от устата му бликна слюнка. Седна с лице, подутото от гняв и с

ужасяващ поглед, но Гота изнесе назад юмрука си и се извиси над него като Годзила над Хидра.

— Хайде, пробвай се само! — предизвика го Гота. — Пробвай се де!

Гордо остана където си беше. Лакътят му смазваше снимката, на която Кинг Конг се бореше с тлъста гигантска змия. Дори чудовищата си имаха техните противници и битки до смърт. Изражението на Гордо бе каменно и горчиво. Всяко друго дете, получило подобен тежък удар, щеше да изхълца поне веднъж. Предположих, че сълзата в семейство Бранлин е по-рядка и от драконов зъб и че всички тези непролети сълзи и горещ, стаен гняв са изкривили Гота и Гордо в онова, което представляваха днес — два звяра, които не могат да избягат от клетките си, без значение колко яростно се бият и колко далеч скитат на своите колела-лешояди.

Можеше дори да изпитам съжаление към тях, ако ми бяха оставили възможност. Но след това Гота възкликна:

— Кво имаме тука?

Той заграби от земята сандъчето, преди Джони дори да си помисли да го предпази.

Приятелят ми издаде задавен звук, когато Гота отвори ключалката и вдигна капака. Голямата груба ръка се пхна вътре и започна да дърпа памучетата и да ги разгръща.

— Хей, човече! — каза бандитчето на брат си. — Я виж само кво си има индианчето! Върхове на стрели!

— Защо не ни оставите на мира? — попита Дейви Рей. — Не ви пречим да...

— *Затваряй си плювалника, тъпанар такъв!* — изрева Гота.

Гордо се надигна ухилен, братската им омраза бе забравена за момента.

И двамата се заеха да ровят в колекцията от върхове на стрели, пръстите им сграбчваха и стискаха. Не ми се щеше и да си представям как изглежда вечерята в дома на семейство Бранлин.

— Те са мои! — каза Джони.

Думите никога не бяха спирали Бранлин досега, не го сториха и този път.

— Принадлежат на мен — уточни Джони с блеснала по бузите пот.

Този път нещо в тона му накара Гота да вдигне поглед.

— Какво каза, негърска пот?

— Това са моите върхове на стрели. Аз... искам си ги.

— Искал си ги! — подигра му се Гордо.

— Вие, малки пикльовци, се опитахте да ни причините неприятности, нали? — дясната ръка на Гота беше пълна с върхове на стрели. — Отидохте да плачкате на шерифа и се опитахте да настроите татко срещу нас, нали?

Тази тактика не разклати вниманието на Джони.

— Върни ми ги — повтори той.

— Хей, Гота! Мисля, че индианчето си иска проклетите стрели!

— Момчета, защо не... — подех аз, но Гордо моментално ми скочи, сграбчи предницата на ризата ми и ме блъсна върху оградата.

— Малък пикльо — измляска той с уста. — Малко гейско пикалце!

Видях златното око на Рокет във фара да блясва за момент и да оценява ситуацията, после да изчезва.

— Ето си ги стрелите ти, индианче! — Гота метна тези, които държеше, през прашното игрище.

Джони потръпна, сякаш го бяха ударили с невидим боздуган. Гледаше как Гота отново пъха ръка в сандъчето, вади я и пръска небрежно върховете на стрелите, все едно са безполезни парченца камък.

— Пикльо, пикльо, пикльо! — напяваше Гордо, натиснал с косматата си мишница врата ми. Носът му течеше, а той вонеше на машинно масло и прегоряло барбекю.

— Я стига! — изхъхрих. Дъхът му също не ухаеше като френски парфюм.

— Буу-хуу, буу-хуу — занайдава индиански викове Гота, докато разпиляваше колекцията на Джони. — Ууу-ууу...

— Спри веднага! — изкрещя Дейви Рей.

В този момент пръстите на Гота се показаха, стиснали връх на стрела гладък и черен — почти идеален на форма. Дори Гота можеше да познае, че този тук е специален, понеже спря пороя на злобата си и се загледа в стрелата.

— Недей! — каза с умолителна нотка Джони.

Каквото и да бе видял Гота в черния връх на стрела на вожда Пет Гръмотевици, това бе преходно видение. Той замахна назад, пръстите му се разтвориха и върхът на стрела полетя. Въртеше се и се въртеше и падна в тревата и буренака близо до контейнера за боклук, а Джони изпъшка, все едно са го ударили.

— Какво ще кажеш за *това*, малко инди... — поде Гота.

Не успя да се доизкаже, понеже в следващата секунда Джони изкуца и подскочи към него, и след това юмрукът му се стрелна като вихрушка и се удари от упор в брадичката на Гота Бранлин.

Гота се олюля, притихна и през лицето му премина вълна на болка. След това езикът му изскочи и по него имаше кръв. Той захвърли встрани сандъчето и изръмжа:

— Мъртъв си, негро такова!

— Хвани го, Гота! — извика Гордо.

Джони не трябваше да се бие. Знаех го и знаех, че и той го знае. Юмруците на братята Бранлин вече го бяха пращали веднъж в болница. Все още от време на време му прилошаваше и стигаше едва кажи-речи до рамото на противника си.

— Бягай, Джони! — извиках.

Джони обаче бе приключил с бягането.

Гота го нападна със замах. Улучи рамото на приятеля ми и юмрукът му го отхвърли назад, а Джони се изплъзна от удар в лицето и тресна собствения си юмрук в ребрата на Гота.

— Бой! Бой! — развика се някой от малкото деца, останали на игрището.

Бутнах Гордо назад с цялата си сила. Той изпъна ръка да се подпре, но пръстите му сграбчиха дръжките на Рокет.

— *Олеле!* — изпищя той внезапно, дръпна ръка и се втренчи в пръстите си. На кожата между палеца и показалеца му имаше кръв. — *Копелето ме ухапа!*

Предположих, че се е набол на гайка или на метално парче, макар че по-късно разгледах Рокет и не намерих нито щръкнал винт, нито остър ръб. Гордо се завъртя и скрита Рокет, и тогава Пет Гръмотевици ми заговори.

Каза, както беше казал и на Джони:

СТИГА.

Нямах силен удар. Щом Гордо искаше да рита, това ме устройваше. Пристъпих напред с кипнала кръв и така го сригах в глезена, че той се разпищя и затанцува като еднокрак джигит. Джони и Гота се въргаляха на земята, а около тях се вдигаше прахоляк. Хвърчаха и се стоварваха юмруци, а Дейви Рей и Бен бяха готови да се хвърлят, ако Гордо започне да побеждава Джони или да го удря начесто. Приятелят ни обаче не отстъпваше на противника си. Въртеше се, дърпаше се и се биеше, а потното му лице бе побеляло от праха. Гота сграбчи косата на Джони, но той се изплъзна. Юмрук се стовари в брадичката му, но другарят ни не показва болка. Вместо това се нахвърли върху противника си като момче, което няма какво да губи, освен достойнството си и когато ударите му улучиха целта, накараха Гота да изпъшка от болка и да се опита да се свие като дъждовен червей.

— Бой! Бой! — продължаваше веселият напев.

Около Джони и Гота, които се сражаваха на земята, се образува кръг от зяпачи.

Но Гордо идваше да ми се нахвърли с пръчка в дясната ръка.

Нямах никакво желание да ми попилява мозъка или да пребие Рокет до подчинение. Скочих на колелото, ритнах стъпенката и врътнах педалите, опитвайки се да набера преднина между нас. Очаквах, че Гордо ще отклони вниманието си от мен и може би ще успее да се промъкне и да избия пръчката от ръката му. Но грешах. Той се метна на черното си колело и се засили след мен, изоставяйки Гота да води собствената си гнусна войничка.

Нямах време да викна на Бен и Дейви Рей. Съмнявах се, че и бездруго ще ме чуят при цялата шумотевица, вдигана от жадната за кръв тълпа. Обърнах Рокет и трескаво завъртях педалите през игрището, излитайки през вратата в оградата и понасяйки се по тротоара. Когато погледнах през рамо, Гордо набираше скорост, бе навел глава над кормилото и краката му помпеха педалите. Започнах да насочвам Рокет обратно към игрището, за да се добера до подкрепата на приятелите си.

Но Рокет не ме остави.

Той се вкочани. Не можех да движа кормилото. Нямах избор, освен да продължавам напред по неравния тротоар и тогава се случи нещо странно.

Педалите започнаха да се въртят все по-бързо — толкова бързо, че едва си държах на тях краката. Всъщност маратонките ми се пързулнаха от стъпенките няколко пъти. Педалите обаче продължаваха да се въртят. Веригата на Рокет дрънчеше по зъбчатките и постепенно прерастваше във висок, могъщ напевен звук.

Колелото ми се носеше напред, а аз не правех нищо друго, освен да се държа за гърба му като на див кон. Скоростта ни нарастваше, вятърът брулеше косата ми. Погледнах през рамо — неизбежен като краят на света, Гордо все още беше по петите ми.

Той искаше да ме скалпира и нямаше да спре, докато не постигне своето.

Междувременно на игрището Гота се мъчеше да се изправи на крака. Преди да успее да прицели удар, Джони го срита в коленете и двамата пак се извъргаляха на земята, а зяпачите с викове изразяваха задоволството си. Дейви Рей и Бен бяха започнали да ме търсят, после видяха, че Рокет го няма и липсват и Гордо и едно от черните колелета.

— Ооу... — каза Бен.

Колелото на Гордо беше бързо. Сигурно можеше да надбяга всяко едно друго в Зефир, но Рокет не беше като другите колелета. Рокет се носеше като адска хрътка и аз се ужасявах при мисълта какво може да стане, ако веригата му падне от зъбчатката.

Подминахме един господин, който събираше с гребло листата от пътеката си. Подминахме две жени, които си говореха в предния си двор. Искях да спра, но всеки път, когато се опитвах да натисна спирачката, се чуваше високо, гневно съскане и Рокет отказваше да се подчини. На следващото кръстовище опитах да завия надясно и да се прибера у дома. Рокет искаше да тръгне наляво и аз изкрещях, когато дръжките на кормилото взеха завоя, а задното колело се плъзна на ръба на катастрофата. Но Рокет удържа пред паважа и ето ни отново с блъскащия ме в лицето вятър.

— Какво правиш? — извиках. — Къде *отиваме*?

Въпросите ми имаха само един отговор: Рокет бе полудял.

Още един поглед през рамо ми показва, че Гордо все още е по петите ми, макар че пухтеше и лицето му бе нашарено с пурпурночервено.

— По-добре спри! — изкрещя той. — Ще те хвана най-накрая!

Не и ако питате Рокет. Но всеки път, когато се опитвах да го насоча към дома, той отказваше да се подчини. Колелото си имаше собствена цел и аз нямах избор, освен да се возя към нея.

През вихреция се прах побойниците в училищния двор се надигнаха на крака. Гота, който не беше свикнал да му оказват съпротива, показваше слабостта си; раздаваше бясно безцелни удари и беше толкова уморен, че се препъваше като пияница. Джони танцуваше напред-назад, карайки го да замахва отново и отново. Когато момчето изрева от ярост и се юрна напред, по-дребният боец отскочи встрани и Гота се препъна в собствените си крака и падна по лице, издирайки до кръв ожулената си брадичка по каменистата пръст. Отново се изправи с натежали ръце. Отново нападна и Джони пак му се измъкна, използвайки кривия си крак като Пан, който се завърта и извива на копито.

— Стой мирен! — изпъшка Гота. — Стой мирен, негро такова!

Гърдите му тежко се повдигаха, а лицето му бе червено като прясна мръвка.

— Добре — каза Джони, чийто нос кървеше и на бузата му имаше драскотина. — Ела ми де!

Гота го нападна. Джони се изплъзна наляво. Дейви Рей каза после, че му приличало все едно гледаш Касиус Клей в действие. Когато противникът се наклони да пресрещне маневрата, Джони вложи всичката си сила в един прав, който се срещна с челюстта на Гота и му отплесна главата. Бен каза, че тогава е видял очите на големия Бранлин да се обръщат нагоре и да се забелват. Но Джони имаше още една гръмотевица в себе си — той пристъпи напред и удари Гота в устата толкова силно, че всички чуха кокалчетата на приятеля ни да изпращаят като пистолетни изстрели.

Гота не издаде и звук. Дори не простена.

Просто падна като голямо тъпо дърво.

Лежеше си, а от устата му капеше кръв. Между устните му се изплъзна преден зъб, след което Гота започна да се тресе и да плаче в твърдо, гневно мълчание.

Никой не му предложи помощ. Някой се разсмя. Друг пък подигравателно извика:

— Ще си ходи разплакан при мамичка!

Бен потупа Джони по гърба. Дейви Рей го сграбчи за рамото и възкликна:

— Показа му кой е по-корав, а?

Джони се отърси от него. Обърса носа си с опакото на дланта, която д-р Париш скоро щеше да шинира заради две спукани кости. Родителите на Джони щяха много да му се карат. Те най-сетне щяха да разберат защо през цялото онова горещо дълго лято е прекарвал толкова много време насаме в стаята си, четейки книга, която му бе струвала три долара и петдесет цента, поръчана по пощата и със заглавие „Основите на ръкопашния бой“ с автор Шугър Рей Робинсън^[1].

— Не съм толкова корав — каза Джони и се наведе над Гота и попита: — Имаш ли нужда от помощ?

Аз обаче не разполагах с поуки от опита на Шугър Рей. Имах само Рокет под мен и Гордо бе неуморен преследвач, а когато Рокет внезапно зави с удар на кормилото и се втурна по една просека през гората, се уплаших, че бързо се нося към последния завой в живота си.

Рокет отказа да послуша спирачката и не реагира на трескавото ми дърпане на кормилото. Ако колелото ми беше полудяло, трябваше да слеза от него. Стегнах се за скок в храсталака.

Точно тогава Рокет излетя през дърветата и пред нас се разкри огромен ров, пълен с бурени и боклуци, и с изблик на скорост, от която ми настръхна всяко косъмче по скалпа, колелото полетя над него.

Мисля, че изпищях. Сигурен съм, че намокрих панталоните и че се държах толкова здраво, че ръцете ме боляха с дни.

Рокет прескочи оврага и се стовари от другата страна със сила, от която зъбите ми изщракаха и почувствах гръбнака си като тетива на лък, която току-що се е скъсала. Скокът дойде в повече дори за Рокет — рамката иззвънтя, гумите се подхлъзнаха на пласта листа и борови иглички и ние паднахме, вплетени един в друг. Видях Гордо да се носи по пътеката към мен и лицето му се изкриви от ужас, когато забеляза зейналия пред него овраг. Натисна спирачката, но се движеше твърде бързо, за да спре навреме. Черното му колело се хързулна настрани и заедно с ездача си се преобърна през бурените и боклука.

Оврагът не беше чак толкова дълбок. Не беше пълен с тръни или с остри камъни. Гордо всъщност се приземи меко сред дебели лози с месести зелени листа и сред купчина вещи — възглавници с изсипващ

се навън пълнеж, няколко алуминиеви форми за кекс, чорапи и скъсани ризи, парцали и подобни. Погърчи се за минута сред зелените лози, опитвайки се да се измъкне изпод черното колело. Не беше в лоша форма. Каза:

— Чакай само секунда, малко лайненце такова! Просто задръж един мо...

Внезапно изпищя.

Понеже в оврага заедно с него имаше още нещо.

Беше се приземил право върху него, докато животинчето кротко си дояждаше остатъците от кокосовия пай, откраднат от перваза на отворен кухненски прозорец преди няма и десет минути.

А сега Луцифер, който въобще нямаше намерение да споделя убежището и съкровищата си от боклукчийските кофи, беше много, много ядосан.

Маймуната се изстреля от лозите и се нахвърли на Гордо с оголени зъби и пръскайки кафява гадост от задната си страна.

Момчето се сражаваше за живота си. Злобната маймуна отхапваше парчета месо от ръцете му, от бузата му, от ухото му, и почти успя да му отхапе пръст, преди Гордо, пищейки до небесата и смърдейки като в ада, да успее да се измъкне от оврага и да се втурне да бяга. Луцифер хукна след него пищейки, плюейки и дрискайки, и за последно ги видях, когато маймуната скочи върху главата на Гордо и сграбчи шепи от изрусената му с кислородна вода коса, яздейки момчето — същински император върху слон.

Изправих Рокет и се качих на него. Този път беше послушен, целият му боен устрем се бе изчерпил. Преди да настъпя педалите в търсене на пътека през оврага, се замислих как ли ще се чувства Гордо през следващите няколко дни, с и бездруго подут от ухапванията лице и ръцете, когато осъзнае, че всичките тези зеленолисти лози във владенията на Луцифер са били отровен бръшлян, натежал от безмълвно зло. Щеше да представлява ходеща пришка. Ако изобщо можеше да върви.

— Има нещо зло в теб — казах на Рокет.

Победеното черно колело лежеше на дъното на оврага. Който и да слезеше да го вади оттам, най-добре да се запаси с каламинов лосион.

Подкарах обратно към училище. Боят беше приключил, но тримата ми приятели претърсваха игрището. Един от тях държеше рибарското сандъче под мишница.

Намерихме повечето върхове на стрели. Не всички. Около дузина бяха погълнати от земята. Един вид жертвоприношение. Сред изгубените се оказа и черната гладка стрела на вожда Пет Гръмотевици.

Джони като че не страдаше чак толкова много. Каза, че пак ще я потърси. Също и че ако не я намери, то след десет или след двадесет години, а може и повече, тя ще иде при някой друг. И без друго не била лично негова собственост. Той просто я съхранявал известно време, докато на вожда му потрябва във Вечните ловни полета.

Винаги съм се питал какво има предвид преподобния Ловой, когато говори за „добродетелност“. Сега разбрах. Означаваше да можеш да се откажеш от нещо, загубата на което ти разбива сърцето, и да си щастлив заради отказа си.

По тази дефиниция добродетелността на Джони бе голяма.

Не го знаех още, но стоях на ръба на моя собствен изпит по добродетел.

[1] Шугър Рей Робинсън — известен боксьор, често сочен за най-великия на всички времена. ↑

5. СЛУЧАЙ #3432

След онзи ден на игрището братята Бранлин не ни тормозеха повече. Гота се върна в училище с изкуствен преден зъб и преглътнал хапа на унижението, а когато Гордо излезе от болницата, гледаше да се скатае нанякъде, щом ме забележеше. Върхът дойде, когато Гота сам отиде при Джони и го помоли да му покаже — на забавен кадър, естествено — страхотния удар, който той дори не бе забелязал да се задава. Не си мислете, разбира се, че двамата братя са станали светци за една нощ. Но побоят над Гота и сърбящата агония на Гордо им послужиха добре. Беше им дадена възможност да отпият от чашата на уважението, което все е начало.

Докато октомври напредваше, хълмовете пламнаха в златно и оранжево. Миризмата на горящи листа пропиваше въздуха. Алабама и Обърн побеждаваха, Ковашкия мях понамали градуса на тирадите си, а Демонката бе влюбена в някой друг, вместо в мен, така че всичко щеше да бъде наред със света.

Само дето не познах.

Често се хващах, че мисля за татко — как в ранните утринни часове изписва въпроси, на които не може да си отговори. Вече бе започнал видимо да оклюощавява, а апетитът му бе изчезнал. Когато се насилваше да се усмихне, зъбите му изглеждаха твърде големи и очите му грееха с престорена светлина. Мама започна да си гризе ноктите и тя наистина преследваше татко, задето отказва да отиде да се види и с д-р Париш, и с Дамата. Двамата проведоха няколко кавги, заради които татко излизаше от къщата, качваше се в пикапа и го подкарваше нанякъде. След това мама плачеше в тяхната стая. Чувах я неведнъж по телефона да умолява баба Сара да налее малко здрав разум на татко.

— ... яде го отвътре — чух мама да казва и след това отидох да си играя с Ребъл, понеже ме болеше да чувам каква болка изпитва майка ми.

Татко, както добре знаех, вече се бе заключил в собствената си килия на мъченията.

И да не забравяме съня. Той постоянно се повтаряше — две нощи една след друга, после прескача една, после ето ти го пак, прескача три нощи, след това седем последователно...

Кори? Кори Макенсън? — шепнат момиченцата, застанали в белите си рокли под изгорено и обезлистено дърво. Гласовете им са тихи като звук на гълъбово лято в полет, но в тона им имаше настоятелност, която запали искрица страх в мен. И тъй като сънят продължаваше, полека-лека, като през замъглено стъкло, започнаха да ми се разкриват дребните подробности — зад четирите чернокожи момичета имаше стена от тъмни камъни и в тази стена — счупен прозорец, в чиято рамка са останали само няколко неравни зъба от стъкло.

Кори Макенсън?!

Чува се далечно тиктакане.

Кори?

То става все по-силно, и пружината на неясния страх се натяга в мен.

Кор...

На седмата нощ лампите светнаха. Втренчих се в родителите ми, а очите и мозъкът ми все още бяха замаяни от съня.

— Какъв беше този шум? — попита татко.

Мама посочи:

— Виж там, Том!

На стената срещу леглото ми имаше голяма следа от одрано. На пода лежаха стъкло и колелца, стрелките на будилника бяха застинали на два и деветнадесет.

— Знам, че времето лети — каза ми мама, — но будилниците струват пари!

Родителите ми приписаха случката на мексиканската енчилада със задушено, която мама беше правила за вечеря.

От известно време бе започнало да се оформя и едно нещастие — от онези, плод на съдбовния пръст, посочил конкретното място и обстоятелства. Нямах представа за това. Нито пък родителите ми. Нямах представа и господинът от Бирмингам, който се качи в камиона на компанията за газирани напитки като всяка сутрин и потегли да разнесе доставките по предварително изготвения списък с бензиностанции и зарзаватчийници. Дали щеше да има някакво

значение, ако тази сутрин човекът бе решил да прекара две допълнителни минути под душа? Ако бе хапнал бекон вместо наденичка с яйцата си на закуска? Ако преди да тръгна за училище, аз бях хвърлил на Ребъл пръчката само още един път — дали това можеше да промени тъканта на предстоящите събития?

Тъй като бе мъжко куче, Ребъл имаше склонност да скита, когато го връхлети подходящо настроение. Д-р Лезандър неведнъж бе казвал на родителите ми, че ще е най-добре кучето и семейните му ценности да тръгнат по отделни пътища, с което да се излекува този копнеж към скитане, но татко трепваше всеки път, когато станеше въпрос за това, а и аз не бях много склонен да се съглася. Така че просто отлагахме за по-нататък. Мама не държеше Ребъл в дворчето му през целия ден, като се има предвид, че той и бездруго през повечето време си стоеше на верандата, а и по нашата улица нямаше натоварено движение.

Сцената бе подготвена. Заровете бяха хвърлени.

На тринайсети октомври, когато влязох вкъщи след училище, открих, че татко се е прибрал по-рано от работа и ме чака.

— Сине... — поде той.

Тази дума незабавно ми подсказа, че се е случило нещо ужасно.

Той ме качи в пикапа и ме закара до дома на д-р Лезандър, който се издигаше на три акра равна земя между „Мърчант Стрийт“ и „Шантък“. Бяла дървена ограда заобикаляше собствеността, а застанали на слънце два коня пасяха избуялата трева. От едната страна имаше кучешка клетка с дворче за разходки, от другата — обор. Двуетажната къща на д-р Лезандър беше бяла и квадратна, с изчистени линии, все едно възплъщение на математическо уравнение. Алеята за коли ни отведе до задната страна на къщата, където имаше табела „МОЛЯ, ВЗЕМЕТЕ ЛЮБИМЦИТЕ СИ НА ПОВОД!“ Оставихме пикапа паркиран пред задната врата, а татко дръпна една верижка, която накара звънеца да задрънчи. След минутка вратата се отвори и г-жа Лезандър изпълни рамката на вратата.

Както казах и преди, тя имаше конско лице и буцесто тяло, което можеше да уплаши дори гризли. Беше винаги мрачна и не се усмихваше, сякаш вървеше под буреносен облак. Но аз бях плакал и очите ми бяха подути, и може би това предизвика промяната, на която станах свидетел.

— О, мило бедно дете! — каза г-жа Лезандър с такова изражение на загриженост, изписано на лицето ѝ, че останах полувцепенен. — Толкова, толкова съжалявам за кучето ти! — както тя го произнесе, „куче“. — Моля, влезте! — каза на татко и ни преведе през малка приемна с окачени по боровата облицовка на стените портрети на деца, прегръщащи кучета и котки.

Отвори ни врата, водеща към стълбите, спускащи се към кабинета на д-р Лезандър в мазето. За мен всяка стъпка бе мъчение, понеже знаех какво ме чака долу.

Моето куче умираше.

Камионът с доставките на безалкохолни от Бирмингам го бе ударил, докато претичвал през „Мърчант Стрийт“ около един на обяд. Ребъл бил заедно с глутница други кучета, разказал г-н Долар на мама, когато се обадил вкъщи. Именно той, докато излизал от кафене „Брайт Стар“, където обядвал, чул писъка на гумите и смазаното квичене на Ребъл. Любимецът ми лежал наред улицата, останалите кучета от глутницата лаели по него да стане, а г-н Долар помолил шеф Марчет да му помогне да качат Ребъл в багажника на пикапа на Уайн Джили и да го закарат при д-р Лезандър. Мама също била смазана от вестта, понеже имала намерение да затвори Ребъл в дворчето му този следобед, но се увлякла и се загледала в „Търсене на бъдещето“^[1]. Никога през целия си живот Ребъл не се беше отдалечавал толкова, че да стигне до „Мърчант Стрийт“. Ясно ми беше, че се е събрал с лоши приятели и това бе цената.

Долният етаж миришеше на животни — не неприятна, но натрапчива миризма. Там имаше цял набор стаи, озарени с флуоресцентни лампи и сиянието на бели плочки и лъскава неръждаема стомана. Д-р Лезандър също беше там, облечен в бяла лекарска престилка, а плешивата му глава блестеше под крушките. Когато поздрави татко, гласът му бе приглушен и лицето — мрачно. След това ме погледна и сложи ръка на рамото ми.

— Кори? — каза. — Искаш ли да видиш Ребъл?

— Да, сър.

— Ще те заведе при него.

— Не е... умрял, нали?

— Не, не е мъртъв — докторът масажира стегнатия мускул в основата на врата ми. — Но умира. Искам да го разбереш правилно —

погледът на д-р Лезандър улови моя и не ми позволи да отклоня очи. — Погрижил съм се да се чувства добре, доколкото е възможно, но... той е пострадал много лошо.

— Можете да го оправите! — възразих. — Нали сте доктор!

— Така е, но дори ако го оперирам, няма да мога да го излекувам, Кори! Просто е пострадал твърде зле.

— Не можете просто... да го оставите... да *умре*!

— Върви да го видиш, сине! — подкани ме татко. — По-добре върви!

Докато още можеш, искаше да каже.

Татко изчака, докато д-р Лезандър ме въведе в една от стаите. На горния етаж чух свиркащ звук — чайник. Г-жа Лезандър се намираше над нас и вареше вода в кухнята. Стаята, в която влязохме, ухаеше на болест. Тук имаше шкаф с бутилки и тезгях с докторски инструменти, подредени на синя кърпа. А в средата на стаята имаше маса от неръждаема стомана с поставено на плота нещо, завито с памучно одеяло кучешки размер. Краката ми почти отказаха да се движат — под плата се бяха просмукали петна от кафява кръв.

Сигурно съм се разтреперил. Д-р Лезандър каза:

— Няма нужда да го правиш, ако не...

— Трябва! — отвърнах.

Докторът нежно вдигна част от одеялото.

— Леко,леко... — каза, сякаш говореше на ранено дете.

„Нещото“ потрепери и чух скимтене, което буквално ми разкъса сърцето. Очите ми плузнаха в горещи сълзи. Спомнях си това скимтене от деня, в който татко донесе Ребъл вкъщи — кученце в картонен кашон, което се боеше от тъмното. Изминах четирите крачки до ръба на масата и погледнах към онова, което ми показваше д-р Лезандър.

Една от гумите на камиона бе променила формата на главата на Ребъл. Бялата козина и плътта от едната страна на черепа бяха разкъсани, оголвайки костта и зъбите в постоянна усмивка. Розовият език се люлееше в езерце от кръв. Едното око бе добило мъртвешки сив цвят. Другото бе влажно от ужас. Около ноздрите на кучето бълбукаха балончета с кръв, а дишането му бе съпроводено с болезнен стържещ звук. Предната му лапа бе смазана на кайма, а от изкривения неестествено крак стърчаха парченца кост.

Мисля, че простенах. Не съм сигурен. Оцелялото око ме откри и Ребъл започна да се бори да се изправи. Д-р Лезандър подхвана тялото му със силните си ръце и движенията му спряха.

Видях игла, забодена в хълбока на кучето ми и система с бистра течност, вливаща се в тялото му. Ребъл простена и аз инстинктивно посегнах с ръка към съсипаната му муцуна.

— Внимателно! — предупреди ме д-р Лезандър.

Не си и помислях, че животно в агония може да посегне към всичко, което мърда, дори към ръката на момчето, което го обича. Кървавият език на Ребъл излезе навън и вяло близна пръстите ми, а аз стоях и се взирах вцепенено в червената следа, с която ме бе белязал.

— Той страда ужасно — каза д-р Лезандър. — Виждаш го, нали?

— Да, сър — отвърнах като в кошмар.

— Ребрата му са счупени, едно от тях е пробило дроба. Очаквах, че досега сърцето му ще се е предало. Вероятно така и ще стане съвсем скоро...

Д-р Лезандър отново зави Ребъл с одеялото. Аз можех само да се взирам в треперещото телце.

— Студено ли му е? — попитах. — Сигурно му е студено!

— Не, не му е студено — докторът го произнесе като „здудено“. Отново ме стисна за рамото и ме поведе към вратата. — Да вървим да поговорим с баща ти, става ли?

Татко все още чакаше, където го бяхме оставили.

— Добре ли си, партньоре? — попита и аз потвърдих, макар че ми беше много, много зле. Миризмата на кръв витаеше в ноздрите ми, гъста като грях.

— Ребъл е силно куче — каза д-р Лезандър. — Оживял е след травма, която би убила повечето други кучета на място... — той взе от бюрото си една папка и извади от нея лист хартия. Оказа се предварително напечатан лист, на най-горния ред на който пишеше „Случай #3432“. — Не знам колко дълго още ще живее Ребъл, но мисля, че към момента това е без значение.

— Искате да кажете, че няма шанс? — попита татко.

— Не, няма — отвърна докторът. Погледна косо към мен. — Съжалявам!

— Той е моето куче! — казах и се облях в пресни сълзи. Носът ми бе като запушен с цимент. — Може да се оправи!

Дори когато го казвах, знаех, че и цялото въображение на света не би стигнало за това.

— Том, ако бъдеш така любезен да подпишеш тук, ще мога да инжектирам на Ребъл упойка, която... тъъ... — докторът отново ме стрелна с поглед.

— ... ще му дари покой — уточни татко.

— Именно. Точно така. Само подпиши ето тук. А, да, ще ти трябва химикалка. Ето! — докторът отвори едно чекмедже, порови в него и извади отвътре писалка.

Татко я взе. Знаех за какво става дума. Не исках да ме заблуждават и лъжат, все едно съм на шест години. Знаех, че става въпрос да бият на Ребъл инжекция, с която да го убият. Може и да беше редно да се постъпи така, може да беше хуманно, но ставаше дума за моето куче. Аз го хранех, когато беше гладен и го къпех, когато се изцапаше, и познавах миризмата му и усещането от езика му върху лицето ми. Познавах го. Никога нямаше да има второ куче като Ребъл. В гърлото ми заседна огромен възел. Татко се бе навел над листа, почти докосвайки го с химикалката. Потърсих нещо, в което да прикова поглед и намерих черно-бяла снимка със сребърна рамка на бюрото на доктора. На снимката бе изобразена светлокоса, млада и усмихната жена, зад която имаше вятърна мелница. Отне ми няколко секунди да разпозная младото лице с форма на ябълка — това бе Вероника Лезандър.

— Задръж за момент — татко вдигна химикалката. — Ребъл ти принадлежи, Кори. Ти какво имаш да кажеш по въпроса?

Запазих мълчание. Досега не ми бяха предлагали подобно решение. Беше тежко.

— Обичам животните повече от всеки друг — каза д-р Лезандър, — знам какво означава кучето за едно момче. Това, което предлагам да направим, Кори, не е нещо лошо. Съвсем естествено е. Ребъл изпитва ужасни болки и няма да се оправи. Всеки се ражда и умира. Такъв е животът. Нали?

— Той може да не умре — промърморих.

— Да речем, че остане жив още час. Или два, или три. Да речем, че преживее нощта. Да речем, че успее да изкара дори следващите двайсет и четири часа. Не може да ходи. Едва-едва диша. Сърцето му бие до спукване и той е в дълбок шок... — д-р Лезандър се намръщи,

гледайки празното ми изражение. — Бъди добър приятел на Ребъл, Кори. Не го оставяй да страда така зверски!

— Мисля, че трябва да се подпишеш, Кори — каза и татко. — Не смяташ ли, че е редно?

— Може ли... да поседя с него за минутка? Самичък?

— Да, разбира се. Аз не бих до докосвал обаче. Може да посегне. Ясно?

— Да, сър...

Като сомнамбул се върнах на сцената на моя кошмар. Ребъл все още трепереше на масата от неръждаема стомана. Скимтеше и стенеше в търсене на господаря си, който да спре болката му.

Разплаках се. Беше силен плач и не можех да го сдържа. Паднах на колене на студения твърд под, сведох глава и сплетох пръсти за молитва.

Молах се, стиснал здраво очи. Сълзите прогаряха горещи следи по лицето ми. Не си спомням какво точно съм казал в тази молитва, но знаех за какво точно се моля. Молах се за ръката, която да се спусне от небесата или от рая, или от Обетованата земя и да затвори портите пред Смърт. Да ги задържи здраво затворени пред напора на смъртта, дори ако Смърт се бунтува и крещи, и драпа да се докопа до кучето ми. Ръка, божествена ръка, която да отпрати това чудовище и да излекува Ребъл, да прогони СМЪРТ като торба стари избелели кости и като просяк под дъжда. Да, СМЪРТТА беше гладна и можех да я чуя да облизва устни в онази стая, но могъщата ръка можеше да запечата тази уста, да ѝ избие зъбите и да сведе СМЪРТТА до малка лигавеща се твар с голи венци.

Ето за това се молах. Молах се с цялото си сърце и цялата си душа, и целия си ум. Молах се през всяка пора на плътта си, молах се така, сякаш всеки косъм по главата ми беше радиоантена и силата на сигнала ми се стичаше през тях, мега-мега-милиард вата, виещи през пространството и вечността към далечното ухо на всезнаещия, всемогъщ Някой. Който и да е.

Просто ми отговори!

Моля те!

Не знам колко време съм стоял на пода — преклонен, хълцащ и молец се. Може да бяха десет минути, може и повече. Знаех, че когато

се изправя, ще трябва да излезе навън, където татко и д-р Лезандър ме чакат и да им кажа „да“ или...

Чух пъшкане, последвано от ужасен звук от всмукване на въздух в съсипани, задръстени с кръв дробове.

Погледнах нагоре. Видях Ребъл да се напъва да се изправи на масата. Космите на врата ми настръхнаха, целия ме полазиха ледени тръпки. Кучето ми успя да се изправи на два крака, главата му лудо се мяташе. Изстена — дълго, ужасно стенание, което ме прониза като кинжал. Обърна се, сякаш за да ухапе опашката си, а лампата се отразяваше в единственото му око и в мъртвешката усмивка на зъбите му.

— Помощ! — извиках. — Татко! Доктор Лезандър! Бързо!

Гърбът на Ребъл се изви с такава ярост, че бях убеден, че измъченият му гръбнак ще се счупи. Чух дрънчене като семенца в суха кратуна. После Ребъл се сгърчи и падна по хълбок на масата, и повече не помръдна.

Д-р Лезандър се втурна в стаята, а баща ми го следваше по петите.

— Назад! — каза ми докторът и положи длан на гърдите на Ребъл. След това извади стетоскоп и се вслуша. Вдигна клепача на здравото око — то също се бе забелило назад.

— Дръж се, партньоре! — Каза татко, положил две ръце на раменете ми. — Просто се дръж!

Д-р Лезандър каза с въздишка:

— Е... явно няма да ни трябва писменото съгласие.

— Не! — изплаках. — Не! Татко, не!

— Да си вървим у дома, Кори!

— Молих се, татко! Молих се той да не умре! И той няма да умре! Не би могъл!

— Кори? — гласът на д-р Лезандър беше тих и твърд, така че през горещата мъгла на сълзите вдигнах поглед към него. — Ребъл е...

Чу се кихавица.

Всички подскочихме при този звук, силен като изстрел в стаята с плочките. Последва го въздишка и всмукване на въздух.

Ребъл седна със стичащи се по ноздрите му кръв и пяна. Здравото му око се въртеше в орбитата и той тръсна смазаната си глава насам-натам, сякаш се отърсваше от дълъг, тежък сън.

Татко каза:

— Мислех, че е...

— Беше мъртъв! — на лицето на д-р Лезандър беше изписано крайно изумление, а около очите му се бяха очертали бели кръгове. — Mein... Боже мили! Това куче беше мъртво!

— Жив е — казах, подсмръкнах и се ухилих. — Видяхте ли? Казах ви!

— Невъзможно! — д-р Лезандър почти го изкрещя. — Сърцето му не биеше! Сърцето му беше спряло да бие и той беше мъртъв!

Ребъл се опита да се изправи, но не му стигаше сила. Оригна се. Отидох до него и докоснах топлата крива на врата му. Той започна да хълца, после положи глава на масата и се захвана да ближе студената стомана.

— Той няма да умре — казах убедено. Сълзите ми бяха пресъхнали. — С молитва прогоних Смърт от него!

— Не мога да... няма да... — промърмори д-р Лезандър, но това бе всичко, което можеше да каже.

Случай #3432 остана неподписан.

Ребъл спа и се събуди, спа и се събуди. Докторът постоянно проверяваше сърцебиенето и температурата му, и записваше всичко в една тетрадка. Г-жа Лезандър слезе долу да ни попита с татко дали бихме искали чай или ябълков пай, така че се качихме горе заедно с нея. Бях напълно сигурен, че Ребъл няма да умре, докато ме няма. Г-жа Лезандър наля на татко чай, а аз получих с пая си чаша „Танг“. Докато баща ми се обади на мама да й каже, че по всичко изглежда, че Ребъл ще се оправи и че ще се приберем след някое време, аз се разходих из отделението, което се намираше до кухнята. В тази стая от куки на тавана висяха четири клетки за птици, а един хамстер бясно търчеше в колелото в собствената си клетка. Две от птичите клетки бяха празни, но в другите две имаше канарче и папагал. Канарчето започна да пее с топъл и мек глас и г-жа Лезандър влезе с торбичка със семена.

— Би ли искал да нахраниш пациентите ни? — попита ме тя.

Отвърнах, че искам.

— Те не се чувстваха много добре, но скоро ще се оправят! — уточни жената на доктора.

— На кого са?

— Папагалът е на г-н Гроувър Дийн. Канарчето — не е ли прекрасна госпожица? — принадлежи на г-жа Джудит Харпър.

— Г-жа Харпър ли? Учителката?

— Да, точно така! — г-жа Лезандър се наведе напред и премлясна срещу канарчето. Звукът бе странен, особено предвид, че излизаше от тази конска уста. Птичето деликатно клъвна от семената, които бях сипал в хранилката му.

— Казва се Тинкърбел. Здравей, Тинкърбел, ангелче мое! Ковашкия мях имаше канарче на име Тинкърбел, казах си аз. Не можех да си го представя.

— Птиците са ми любими — обясни г-жа Лезандър. — Толкова доверчиви, тъй изпълнени с господ и доброта. Погледни ето там, това е птичарникът ми.

Тя ми показва комплект от дванайсет ръчно изрисувани керамични птици, които почиваха върху капака на едно пиано.

— Дойдоха заедно с нас по целия път от Холандия — каза тя.

— Имам ги, откакто съм била малко момиченце!

— Хубави са.

— О, много повече от хубави! Когато ги погледна, заливат ме такива приятни спомени: Амстердам, каналите, лалетата, които с хиляди цъфтят през пролетта... — тя вдигна една керамична червеношийка и погали червеното ѝ жабо с показалец.

— Бяха се счутили в куфара ми, когато се наложи набързо да си съберем багажа и да заминем. Всичките бяха на парчета. Но аз ги сглобих отново, една по една. Пукнатините почти не се забелязват... — тя ми показва, но наистина бе свършила много добра работа по възстановяването на фигурките. Добави. — Липсва ми Холандия. Много!

— Никога ли няма да се върнете?

— Може би, някой ден... С Франц понякога го обсъждаме. Дори сме си взели туристически брошури. Но... онова, което се случи с нас... нацистите и цялата тази ужасна... — тя се намръщи и върна червеношийката на мястото ѝ между скореца и присмехулника. — Е, някои счупени неща не се оправят толкова лесно — заключи.

Чух кучешки лай. Беше гласът на Ребъл, дрезгав, но силен. Звукът се носеше през отдушника от мазето. След това чух д-р Лезандър да казва:

— Том? Кори? Ще слезете ли и двамата долу, моля?

Когато се спуснахме, открихме, че лекарят отново мери температурата на Ребъл, от задния край. Кучето ми все още беше вяло и сънено, но не показваше признаци на умирање. Д-р Лезандър бе намазал с бяло лекарство ранената му муцуна и го беше свързал с вече две игли и две бутилки капеща бистра течност.

— Искан да видите температурата на това животно — каза докторът. — Мерих я четири пъти през последния час... — той вдигна тетрадката си и прочете записките си за термометъра: — Това е нечувано! Абсолютно нечувано!

— Какво има? — попита татко.

— Телесната температура на Ребъл спадаше. Сега изглежда се е стабилизирала, но още преди половин час си мислех, че ще умре — д-р Лезандър показва на татко записките си. — Виж сам.

— Мили Боже! — гласът на татко прозвуча изумено. — Толкова ли е ниска?

— Да. Том, никое животно не може да живее с телесна температура от шейсет и шест градуса. Просто е... абсолютно невъзможно!

Докоснах Ребъл. Кучето ми вече не беше топло. Бялата му козина бе твърда и жилава. Обърна глава и единственото му око ме откри. Опашката му започна да се върти, макар и с очевидно усилие. А след това езикът му се изплъзна между зъбите през онази ужасна, съставена от разкъсана плът усмивка и близна дланта ми. Беше студен като надгробна плоча.

Но кучето бе живо.

Ребъл остана в дома на д-р Лезандър. В течение на следващите дни докторът заши разкъсаната му муцуна, тъпчеше го с антибиотици и планираше да ампутира счупения му крак, но след това той започна да съхне. Бялата козина опада, оголвайки мъртва сива плът. Заинтригуван от това ново развитие, д-р Лезандър отложи ампутацията и вместо това бинтова съхнещия крак, за да следи развитието му. На четвъртия ден под грижите на лекаря Ребъл получи кашличен пристъп и повърна купчина мъртва плът с размер на мъжки юмрук. Д-р Лезандър сложи парчето месо в бутилка със спирт и го показва на двама ни с татко. Беше разкъсаният дроб на кучето.

Но то беше живо.

Започнах всеки ден след училище да карам Рокет до дома на д-р Лезандър, за да навестя кучето си. Всеки следобед докторът отново имаше озадачено изражение и нещо ново, което да ми покаже — парченца повърнати кости, които можеха да са само счупени ребра, зъби, които бяха изпадали, сляпото око, което се бе търкулнало от орбитата си като бяло камъче. За известно време Ребъл гризваше предложеното му месо и пийваше по няколко близвания вода, а вестниците на дъното на клетката му бяха оцапани и залети с кръв. След това спря да яде и да пие, и не искаше да докосне храна или вода, все едно колко го подканвах. Свиваше се в ъгъла и се взираше с единственото си око в нещо зад рамото ми, но не можех да открия какво привлича вниманието му. Изкарваше в това състояние по час и повече, сякаш беше заспал с отворено око, или бе изгубен в мечти. Не можех да го накарам да реагира, дори когато щраках с пръсти пред муцуната му. После той внезапно излизаше от вцепенението, близваше ръката ми с ледения си като надгробна плоча език и заскимтяваше. Понякога си поспиваше, треперейки, или пък отново потъваше в омаята си.

Но беше жив.

— Чуй му сърцето, Кори! — предложи ми един следобед д-р Лезандър.

Така и сторих, с помощта на стетоскопа, и чух бавно, мъчително *туп*. Дишането на Ребъл звучеше като скърцането на врата в стара, изоставена къща. Той не беше нито топъл, нито студен — просто беше жив. След това д-р Лезандър взе една мишка-играчка, нави пружинната ѝ и я пусна да се върти и да танцува право пред кучето, а аз продължавах да слушам сърцето му през стетоскопа. Ребъл размаха полека опашка. Звукът на сърцебиенето му не се промени нито на йота от бавното си, бавно тупкане. Държеше се като двигател, настроен да работи на определена скорост денем и нощем, без увеличаване или намаляване на силата, все едно каква дейност се изисква от него. Беше звукът на машина, биеща в мрака без цел или разбиране. Обичах Ребъл, но ненавиждах кухия звук на това сърцебиене.

Ние с д-р Лезандър седяхме на верандата му през един топъл октомврийски следобед. Пиех чаша „Танг“ и ядях парче от ябълковия пай на г-жа Лезандър. Докторът носеше тъмносин плюшен пуловер

със златни копчета; сутрините бяха започнали да стават хладни. Седеше в люлеещо се кресло с лице към златните хълмове и каза:

— Нищо не разбирам. Никога в живота си не съм виждал такова нещо. Никога. Трябва да го запиша и да си водя дневник, но не мисля, че някой ще ми повярва... — той скръсти ръце, а по лицето му пробяга тъничък слънчев лъч. — Ребъл е мъртъв, Кори!

Просто се вирах в него с оранжев мустак на горната си устна.

— Мъртъв — повтори той. — Не очаквам от теб да го разбереш, щом и аз не го разбирам. Ребъл не се храни. Не пие вода. Не изхожда нищо. Тялото му не е достатъчно топло да поддържа работата на органите му. Сърцето му е... барабан, който отново и отново изпълнява един и същ удар без отклонения и вариации. Кръвта му — когато успявам да изцедя поне капка — е пълна с отрови. Той се стапя бавно и упорито, но въпреки това живее. Можеш ли да ми го обясниш, Кори?

Да, помислих си. С молитва прогоних Смъртта от него.

Но не казах нищо на глас.

— Е, добре. Загадки, загадки... — промърмори докторът. — Ние идваме от мрака и в мрака ще се завърнем... — говореше почти на себе си, докато се люлееше назад-напред в креслото си с преплетени пръсти. — Важи за хората, а сигурно и за животните.

Не ми харесваше тази посока на размислите и разговора. Не ми харесваше да мисля за факта, че Ребъл оклюощавява и космите му падат, нито пък че не се храни и не пие нищо, но е все тъй жив. Не ми харесваше празният звук на сърцебиенето му, като часовник, тиктакащ в къща, която вече е необитаема. За да се отърва от тези мисли, казах:

— Татко ми каза, че сте убил нацист!

— Какво? — д-р Лезандър ме погледна, стреснат.

— Убил сте нацист! — повторих. — В Холандия. Татко каза, че сте бил достатъчно близо да му видите лицето!

Ветеринарят не отговори веднага. Спомних си, че татко ме помоли да не го разпитвам точно по тази тема, понеже повечето мъже, които са ходили на война, не обичат да говорят за убийства. Но аз бях израсъл с подвизите на сержант Рок, сержант Саундърс^[2] и Галантният отряд^[3], и представата ми за героичната война бе създадена от телевизионните шоута, адаптирани по комикси.

— Да — каза докторът. — Бях ей толкоз близо до него.

— Леле! — възкликнах. — Сигурно сте се уплашили! Искам да кажа... аз щях да съм!

— О, разбира се, че бях уплашен! Много уплашен. Той нахлу в къщата ни. Имаше пушка. Аз имах пистолет. Той беше младеж. Всъщност — тийнейджър. Едно от онези руси, синеоки момчета, които обичат парадите. Застрелях го. Той падна... — д-р Лезандър продължаваше да се люлее в креслото си. — Дотогава не бях стрелял с оръжие. Но нацистите бяха на улиците и те нахлуваха в домовете ни, какво можех да направя аз?

— Бяхте ли герой? — попитах.

Той се усмихна тънко и в усмивката му имаше болка.

— Не, не бях герой. Просто оцелях!

Проследих как дланите му се стягат и се отпускат върху подлакътниците. Пръстите на доктора бяха къси и затыпени, като здрави инструменти.

— Всички бяхме ужасени от нацистите, нали разбираш. *Блицкриг*. Кафявите ризи. *Вафен ЕсЕс*. *Луфтвафе*... Тези думи ни изпълваха с чист ужас. Но няколко години след като приключи войната срещнах германец. Бивш нацист. Едно от някогашните чудовища... — д-р Лезандър вдигна брадичка и се загледа в ято птици, които пресичаха хоризонта, запътени на юг. — Оказа се просто човек в крайна сметка. С лоши зъби, смрад на пот и с пърхот. Не супермен, а обикновен човек. Казах му, че съм бил в Холандия през 1940-та, когато нацистите ни превзеха. Той отвърна, че не е ходил там, но ме помоли... за прошка.

— А вие простихте ли му?

— Да. Макар че имах много приятели, смазани от онзи ботуш, простих на един от хората, които го бяха носили. Понеже той беше войник, беше изпълнявал заповеди. Това е стоманата в характера на германците, Кори. Те изпълняват заповеди, дори ако това означава да влязат в огъня. О, можех да ударя шамар на онзи човек. Можех да се изплюя в лицето му и да го прокълна. Можех да намеря някакъв начин да го преследвам до деня, в който ще умре, но аз не съм животно. Миналото си е минало, а спящите кучета е най-добре да бъдат оставени на мира. Нали?

— Да, сър.

— И като стана дума за спящи кучета, трябва да идем да погледнем Ребъл! — той се изправи, коленете му изскърцаха и аз го последвах вътре в къщата.

Дойде денят, когато д-р Лезандър каза, че е сторил всичко по силите си и няма смисъл повече да държи Ребъл в дома си. Върна ни го и ние го закарахме у дома в пикапа.

Обичах кучето си, макар че сивата плът се показваше под оредяващата му бяла козина, черепът му бе белязан и изкривен, а съхнещият му сив крак бе тънък като омотана с кожа клечка. Мама не можеше да го понася. Татко повдигна темата да приспим Ребъл, но аз не исках и да чуя за това. Ребъл беше мое куче и беше жив.

Той никога не ядеше. Никога не изпи и капка. Стоеше си в дворчето, понеже едва успяваше да ходи на изсъхналия си крак. Можех да преброя ребрата му и през хартиената му кожа да видя счупените им краища. Когато следобед се прибирах вкъщи след училище, той ме поглеждаше и помахваше няколко пъти с опашка. Аз го галех — макар че, за да съм честен тук, ще призная, че от допира до кожата му целия настръхвах — и след това той се втрещаваше в пространството и все едно оставах сам-самичък, докато не се върнеше, колкото и време да отнемаше това. Приятелите ми казваха, че Ребъл е болен, че трябва да го заведе да го приспят. Питам ги дали биха искали да приспят тях, когато се разболеят, и това ги накара да млъкнат.

Врълхлетя ни сезонът на призраците.

Не става дума само за това, че скоро щеше да настъпи Хелоуин с картонените кутии с глупави костюми и пластмасови маски, които се появяваха на рафтовете в „Улуърт“ заедно с блестящи магически пръчки, гумени тиквени глави, шапки на вещици и паяци, увиснали на черни паяжини. Същността беше в усещането в хладния въздух при здрач; беше в полъха над хълмовете. Призраците се стягаха, събираха сили да се скитат из полята през октомври и да говорят на онези, които искат да ги чуят. Поради моя интерес към чудовищата приятелите ми и дори родителите ми заключаваха, че Хелоуин е най-любимият ми момент от годината. Прави бяха, но бъркаха причината. Смятаха, че се радвам на скелета в килера, на шумовете в нощта, на увитото в чаршаф привидение в къщата на призрачния хълм. Не беше така. Онова, което усещах през късния октомври, когато приближаваше Хелоуин, не беше магазинският вариант таласъм за четвъртък, а титанични и загадъчни

сили в действие. Тези сили не можеха да бъдат наречени по име; нито безглавия конник, нито виещия върколак или ухиления вампир. Тези сили бяха стари като света и тъй чисти в тяхното добро или зло, както са самите елементи. Вместо да виждам караконджули под леглото си, виждах армиите на нощта да точат мечове и брадви за сблъсък във вихрещите се мъгли. Виждах във въображението си стълпотворението на Плешивата планина^[4] в цялото великолепие на трескавия хаос и при кукуригането на петел, което оповестява настъпването на зората, всичките хиляди въоръжени демони извъръщаха на изток ужасните си лица, обзети от тъга и погнуса, и се прибираха в полевите си лагери, стъпвайки в ритъм с „Хора на наковалнята“^[5]. Виждах също и любовникът с разбитото сърце, прикован встрани за една сянка, изгубеното и хлипащо прозрачно дете и жената в бяло, която иска само доброта от минавачите.

Именно в една такава студена, спокойна нощ в навечерието на същинския Хелоуин излязох да навестя Ребъл в дворчето му и открих, че при него вече има някого.

Ребъл седеше на задни лапи, наклонил на една страна белязаната си глава. Взираше се в силуета, застанал от другата страна на телената ограда. Силуетът — беше момче, ясно си личеше — изглежда говореше на кучето ми. Можех да чуя приглушения напев на гласа му. Веднага щом задната врата се затвори зад гърба ми, малкото момче подскочи стреснато и избяга в гората като попарена котка.

— Хей! — извиках. — Чакай!

Той не спря. Притича над падналите листа, без да издава и звук. Гората го погълна.

Вятърът духаше, а дърветата шепнеха. Ребъл обикаляше в кръг в дворчето си, влачейки изсъхналия си крак. Близна ръката ми с ледения си език, носът му бе студен като буца лед. Поседях известно време с него. Той се опита да ме близне по бузата, но извърнах лице, понеже дъхът му миришеше на умряло животно. След това Ребъл отново изпадна в едно от втречените си състояния, с обърната към гората муцуна. Опащката му махна няколко пъти и той изскимтя.

Оставих го загледан в нищото и влязох вътре, понеже ми стана студено.

По някое време през нощта се събудих в агония, понеже бях отказал на Ребъл да ме близне по бузата. Беше едно от онези

притеснения, които нарастват и нарастват, докато накрая не можеш да понасяш да ги носиш в себе си. Бях отхвърлил кучето си, ясно и просто. Бях измолил Смъртта да се оттегли от него и егоизмът ми го бе накарал да съществува в това състояние, заклещен между световите. И го бях отблъснал, когато той искаше просто да ме близне по бузата. Станах в тъмното, облякох си пуловер и отидох до задната врата. Тъкмо се канех да включа крушката на задната веранда, когато чух Ребъл да излайва еднократно и дланта ми спря на косъм от ключа.

Опознавах кучето си, когато го имаш с години. Знаеш значението на приквикването му, на сумтенето и на лая. Всяко трепване на ушите е въпрос или изказване, всяко махване на опашката е възклицание. Познавах това джафкане — говореше за възбудена радост — и не го бях чувал отпреди Ребъл да умре и да се върне към живота.

Бавно и внимателно побутнах задната врата и я открях. Стоях в тъмното и слушах през комарника. Чух вятъра. Чух последните летни щурци, кораво племе. Чух Ребъл отново да джафка радостно.

Чух гласа на малко момче да казва:

— Искаш ли да бъдеш мое куче?

Сърцето ми се сви. Който и да беше той, стараеше се да пази тишина.

— Аз със сигурност искам да си мое куче — каза. — Ти си толкова хубав!

От мястото, където стоях, не виждах нито питомеца си, нито момчето. Чух дрънченето на оградата и знаех, че Ребъл е подскочил и е опрял лапи в мрежата, точно както обичаше да прави, когато излизах да постоя с него.

Малкото момченце започна да шушука на Рейбъл. Не чувах ясно какво му казва.

Но знаех кое е то и защо е дошло.

Отворих вратата. Опитах се да бъда внимателен, но едната панта изскърца. Не беше по-шумна от някой от щурците. Докато излизах на верандата, видях малкото момче да търчи към гората и лунната светлина сияеше сребърна по къдравата му, пясъчноруса коса.

Той беше на осем години. И щеше да остане на осем завинаги.

— Карл! — извиках. — Карл Белууд!

Това беше момченцето, живяло на нашата улица, което идваше да си играе с Ребъл, понеже майка му не му позволяваше да си има собствено куче. Това беше момченцето, което изгоря в леглото си, когато от късо съединение възникна пожар и което сега спеше на Поултър Хил под камък, на който пишеше „Наш обичен син“.

— Карл, не си отивай! — извиках.

Той погледна през рамо. Мярнах бялата щриха на лицето му, а очите му бяха уплашени и сияеха под уловената лунна светлина. Не мисля, че той изобщо стигна до края на гората. Просто вече не беше там.

Ребъл започна да скимти и да обикаля в дворчето си, влачейки сухия си крак. Гледаше към гората и не можех да се престоря, че не виждам копнежа му. Застанах до вратичката на дворчето. Резето беше точно до ръката ми.

Той беше моето куче. *Моето* куче.

Светна лампата на задната веранда. Татко, с присвити от съня очи, поиска да знае:

— За какво са тия крясъци, Кори?

Трябваше да си измисля някаква история, че съм чул нещо да рови в кофите за боклук. Не можех да използвам Луцифер за извинение, понеже през втората седмица на октомври той беше пръснат на малки парченца с карабината на Гейбриъл „Джазман“ Джаксън, който бе хванал маймуната да скубе тиквената леха на съпругата му. Казах, че предполагам, че е било опосум.

На закуска въобще не ми се ядеше. Сандвичът с шунка в кутията ми за обяд „Клъч карго“ остана недокоснат. На вечеря само ръчках препечената си пържола. Мама опря длан в челото ми.

— Нямах треска — каза, — но изглеждаш някак шугав... — произнасяше го „шуу-гав“, южняшкият синоним на „болен“. — Как се чувстваш?

— Добре съм — свих рамене. — Предполагам.

— Всичко наред ли е в училище? — любопитства татко.

— Да, сър.

— Братята Бранлин не са те притеснявали повече, нали?

— Не, сър.

— Но има нещо друго, нали? — попита мама.

Запазих мълчание. Те можеха да ме четат като петдесетфутова табела „ВИЖТЕ ГРАДА НА РОКА“.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Аз...

Вдигнах поглед към тях под ласкавата светлина на кухненската крушка. Зад прозорците земята тънеше в мрак. Вятърът подсмърчаше из върбите, а нощните облаци криеха луната.

— Съгреших — казах и, преди да успея да ги спра, в очите ми нахлуха сълзи.

Започнах да разказвам на родителите си колко съжалявам, че съм се молил Смъртта да се оттегли от Ребъл. Бях съгрешил, понеже другарят ми бе толкова зле наранен, че трябваше да му се позволи да умре. Искаше ми се да не се бях молил. Искях да мога да запомня кучето си каквото е било — с весел поглед и нащрек, преди да се превърне в труп, живеещ по чистата сила на егоизма ми. Копнеех за това, желаех го — но бях съгрешил и се срамувах от това.

Пръстите на татко въртяха чашата за кафе отново и отново. Това му помагаше да обмисля нещата, а в случая имаше много неща за обмисляне.

— Разбирам — каза той и никога не съм посрещал с такова облекчение тази дума. — Знаеш ли, на света няма грешки, които не могат да бъдат поправени. Нужно е само желание да ги отстраниш. Понякога е трудно обаче! Понякога боли, когато оправяш грешките си, но въпреки всичко трябва да бъде сторено... — той спря поглед върху мен. — Знаеш какво трябва да бъде направено, нали?

Кимнах:

— Да заведем Ребъл обратно при д-р Лезандър.

— И аз така мисля — каза татко.

Щяхме да го сторим на следващия ден. По-късно същата нощ, когато наближи времето ми за лягане, отнесох на Ребъл парче от пържолата си. Беше чудесна награда за истинско куче. Надявах се, че може да я изяде, но той само я помириса и после пак се втренчи в гората, сякаш очакваше някой да дойде за него.

Аз вече не му бях господар.

Седнах до него, а студеният вятър ни заобикаляше. Ребъл издаваше тихи скимтящи звуци дълбоко в гърлото си. Остави ме да го погала, но се намираше някъде другаде. Спомних си го като пале,

пълнен с безгранична енергия, омагьосан от жълта топка със звънче в нея. Спомних си всички пъти, когато се бяхме надбягвали, и като истински южняшки джентълмен, той винаги ме оставяше да спечеля. Спомних си как сме летели над хълмовете през лятото. Дори и това да е било само във въображението ми, все пак беше по-истинско от истината. Поплаках си малко. Всъщност доста.

Изправих се и се обърнах към гората. Казах:

— Там ли си, Карл?

Той не отговори, разбира се. Винаги е бил срамежливо момченце.

— Подарявам ти Ребъл, Карл! — казах. — Става ли?

Не получих отговор. Но той беше там. Знаех, че е там.

— Ще дойдеш ли да го вземеш, Карл? Не искам да остава сам много дълго!

Просто тишина. Просто тишина, която се вслушва.

— Карл? — подвикнах. — Ти нямаш белези от изгарянето, нали? Дали и Ребъл ще... бъде какъвто си беше?

Обаждаше се само вятърът. Вятърът и нищо друго.

— Сега влизам вътре! — казах. — И няма да изляза повече!

Погледнах към Ребъл. Вниманието му бе насочено към гората, а опашката му лекичко се поклащаше. Тръгнах към къщата, затворих вратата и изключих лампата на задната веранда.

Много след полунощ се събудих от щастливото джафкане на кучето ми. Знаех какво ще видя, ако отида при задната врата. Но беше най-добре да ги оставя да се опознаят двамата, без да им се меса. Обърнах се на другата страна и оставих съня да ме вземе.

На следващия следобед, при д-р Лезандър, татко и докторът ме оставиха насаме, докато се сбогувам с Ребъл. Той ме близна със студения си език. Аз погалих обезформената му глава и го потупвах известно време, а след това моментът настъпи. Д-р Лезандър беше приготвил формуляра и татко вдигна химикалката в готовност да чуе последното ми решение.

— Татко? — казах. — Той е моето куче, нали?

Татко ме разбра.

— Да, разбира се — отвърна и ми подаде химикалката.

Оставихме при д-р Лезандър формуляра със заглавие „Случай #3432“, с моето име написано на пресечената линия.

Когато отново се прибрахме у дома, обиколих дворчето на Ребъл. Изглеждаше толкова мъничко. Когато излязох, оставих портичката отворена.

[1] „Търсене на бъдещето“ („*Search For Tomorrow*“) — американска сапунена опера (1951–1986); с 35-те си години непрекъснато излъчване и досега е сапунката с най-дълъг живот на екрана. ↑

[2] „Сержант Саундърс“ („*Sgt. Saunders*“) — 1960 г., телевизионен сериал за поделение, сражаващо се в Европа и Африка през Втората световна война. ↑

[3] „Галантният отряд“ („*The Gallant Men*“) — американски телевизионен сериал (1963–1964) за поделение, което воюва в Италия през Втората световна война. ↑

[4] Плешивата планина (*Bald Mountain*) е местообиталището на злия злодей в анимационния филм на Дисни „Фантазия“ (1940). Името на планината и сборището на демони произлизат от източнославянската легенда, че през есента духове и нечисти твари се събират на Лиса Гора. ↑

[5] „Хорът на наковалнята“ — английското название на *Coro di zingari*, хор от 2-ро действие, 1-ва сцена на операта на Джузепе Верди „Трубадур“. ↑

6. ШОФЬОРЪТ-МЪРТВЕЦ

Към края на октомври татко ми купи телена кошница, която да сложа на Рокет. В началото си мислех, че е много готино, докато не осъзнах, че така от мен се очаква да изпълнявам всякакви поръчки за мама. Горедолу по същото време тя сложи на таблото за съобщения в църквата написана на ръка обява, че продава пайове и други разнообразни печива. Подобно обявление увисна и в бръснарницата. Започнаха да се появяват и поръчки, и скоро мама затъна до лакти в пълни с брашно купи за тесто, яйчени черупки и кутии с пудра захар.

Причината за това, както научих впоследствие, беше, че на татко му намалиха работните часове в мандрата. Макар тази информация така и да не стигна до мен, изпитвахме мъчителна нужда от пари. В „Грийн Медоус“ просто имаше все по-малко работа за татко. Някои от най-старите клиенти на мандрата отменяха поръчките си. Това се случваше заради новия супермаркет в Юниън Таун, който наскоро бе отворил врати под фанфарите на духовия оркестър на гимназията „Адамс Вали“. Супермаркетът, наречен „Биг Пол’с Пантри“^[1] можеше да погълне собственото ни малко „Пигли-Уигли“, все едно кит поглъща скарида. Там имаше отдели, както ми се струваше, за всичко под брадичката на дебелака. Сам по себе си млечният отдел заемаше цяла редица и млякото се продаваше в непрозрачни пластмасови бутилки, които нямаше нужда нито да се плакнат, нито да се връщат. И понеже Големият Пол зареждаше страшно много мляко, можеше да си позволи да го продава на цени, които подбиваха и мизерните надценки на „Грийн Медоус“. По тази причина маршрутът на татко прогресивно ставаше по-къс, ако изобщо може да се използва думата прогрес в случая. На хората им харесваше новото преживяване — да посетиш хладния, климатизиран супермаркет и да купиш млякото си в пластмасови шишета, а после да ги изхвърлиш, без да се замисляш много-много по въпроса. Не само това, но и „Биг Пол’с Пантри“ оставаше отворен до осем вечерта, което въобще беше нечувано.

Слагането на кошница на Рокет беше като натоварване на Сийбиският^[2] с пощенски чували. Но аз си изпълнявах задълженията и следобед разнасях пайове и торти за клиентите на мама, а колелото се вцепеняваше от време на време в знак на протест, но никога не изтърва нищо.

За да покаже благодарността си към семейство Лезандър, задето бяха толкова мили с Ребъл, мама реши да им направи пай с тиква — нейният бестселър — безплатно. Сложи пая в кутия, завърза го с канап, а аз пяхнах кутията в кошницата на Рокет и завъртях педалите към дома на доктора. По пътя подминах Гордо и Гота Бранлин на черните им колелета. Гота ме удостои с леко вирване на брадичката си, Гордо — който все още носеше превръзки, прикриващи гнойните му рани — ме подмина като синя вихрушка. Стигнах до дома на д-р Лезандър и почуках на задната врата. Г-жа Лезандър ми отвори след минута.

— Мама опече пай за вас и доктора! — казах и ѝ подадох кутията. — С тиква е.

— О, колко мило! — тя го взе и подуши ръба на капака. — О, Боже, да не би да има сметана вътре?

— Кондензирано мляко, мисля... — би трябвало да го знам. Кухнята ни бе буквално превзета от кутии „Пет Милк“. — Мама го направи тази сутрин.

— Много мило от страна на майка ти, Кори, но се боя, че ние и двамата не можем да ядем млечни продукти. И двамата сме алергични към всичко, излязло от крава! — г-жа Лезандър се усмихна. — Точно така се срещнахме в една клиника в Ротердам, и двамата почервенели и на плюски.

— Олеле. Е, може би тогава може да го дадете на някой друг? Паят е наистина прекрасен!

— Сигурна съм, че паят е чудесен — „джудезен“, произнесе го тя, — но ако изобщо го внесе в къщата, най-късно в полунощ Франц ще го нагризе като мишка. Обожава сладкото, от мен да го знаеш. Два дни по-късно ще изглежда така, все едно е хванал шарка и ще го сърби толкова, че няма да може да трае дрехи. Така че по-добре да не допускам дори да го помирише, че ще има да ходи като Върнън Такстър, а?

Разсмях се при тази картинка.

— Да, госпожо! — взех си обратно пая. — Тогава мама може да ви направи нещо друго?

— Не е необходимо. Самата идея е достатъчно мила.

Поспях на вратата, питайки се дали си струва да споменавам нещо, което ми се въртеше в главата от известно време насам.

— Какво има? — попита г-жа Лезандър.

— Може ли да видя доктора? Ще ми се да поговоря с него за минутка.

— В момента си дремва. Стоя буден цяла нощ, слушаше си радиопредаванията.

— Радиопредавания ли?

— Да, той има късовълново радио, сещаш се. Понякога стои буден до сутринта и слуша чуждите страни. Мога ли да му предам съобщение?

— Ами... просто ще поговоря с него друг път!

Всъщност исках да го попитам дали не му трябва помощ през следобедите. След като го бях гледал в действие, струваше ми се, че да си ветеринар е доста важна професия. А и можех да бъда ветеринар и писател едновременно. Светът винаги щеше да се нуждае от ветеринари, точно както винаги щяха да му трябват и млекари.

— Ще дойда някой друг път — казах, върнах пая с тиква в кошницата и потеглих.

Въртях педалите лениво. Рокет се държеше малко нервно, но го отдадох на недоволството му от кошницата — като хрътка на каишка. Слънцето беше топло и хълмовете пламтяха яркожълти. След седмица листата щяха да са кафяви и да падат. Беше един от онези прекрасни следобеди, когато дори сините сенки са прелестни и инстинктивно намаляваш скорост и се наслаждаваш на това, което те заобикаля, понеже то не може и няма да трае дълго.

Ухилих се отново при представата д-р Лезандър да обикаля наоколо, гол като Върнън Таксър. Би било замайваща гледка, нали? Бях чувал за хора, които да са алергични към трева, кучета и котки, амброзия^[3], тютюн и глухарчета. Дедъ Остин беше алергичен към коне; от тях започваше така да киха, че направо не можеше да си стои на краката, което и беше причината да спре да ходи на карнавала „Брендиуайн“, когато минаваше през града всеки ноември. Баба Сара ми беше казала, че Джейбърд е алергичен към труда. Предполагам, че

хората биха могли да са алергични към всяко нещо под — и включително — слънцето. Представи си само! И двамата члена на семейство Лезандър да не могат да ядат сладолед. Не биха могли да хапнат също и бананов пудинг, или пък да изпият чаша ванилово мляко. Ако аз не можех да получавам някое от тези неща, несъмнено щях да откача като...

Върнън бе първото, което идваше наум.

Върнън, изправен в онази стая, където влакчетата обикаляха из Зефир.

Знаеш ли какво ми се струва?

Спомних си как гаснат лампите и блясват прозорците на мъничките къщички.

Струва ми се, че ако намериш нощна птица, която не пие мляко, ще намериш и своя убиец.

Натиснах спирачката. Внезапното ми действие изненада дори Рокет. Колелото леко поднесе при спирането.

Стоя буден цяла нощ, слушаше радиопредаванията си, беше казала г-жа Лезандър.

Преглътнах с усилие. Все едно имах кутия „Пет Милк“ затъкната в гърлото.

Понякога стои буден до сутринта и слуша чуждите страни.

— О, не! — прошепнах. — О, не, не може да е доктор Ле...

Една кола спря редом с мен, толкова близо, че за малко да ми одере крака, а след това зави, за да ми блокира пътя. Беше тъмносин, приведен ниско шеви, чийто заден калник бе смачкан и по него се бе петносала ръжда като обрив от отровен бръшлян. От огледалото за задно виждане висеше заешка глава на черен квадрат. Двигателят на шевито бумтеше и гъргореше под капака, а цялата кола потреперваше от спотаената отдолу сила.

— Ей, момче! — подвижна през спуснатото надолу стъкло мъжът зад волана. Воланът беше покрит със синя кожа. — Ти си онова малко лайненце Макенсън!

Гласът му бе завален, а клепачите на червените му очи — полуспуснати. Дони Блейлок се беше наквасил като платно на пробита гемия. Лицето му бе ръбесто като недорязана скала, мазна запетайка висеше от тъмната му, дебело зализана с брилянтин коса.

— Помня тъ — каза той. — Къщата на Сим. Малко копеленце.

Усетих как Рокет потреперва. Колелото внезапно се втурна напред и се удари в шевито като териер, нападащ доберман.

— Видел си разни рабти дет не е требало — продължи Дони. — Праиш ни разни проблеми, нали?

— Не, сър — казах.

Рокет отстъпи и се удари отново в колата.

— О, напротив. Пищака ще се радва да те види, момче. Много ще да си поприказвате за тия твой големи зъркеля и твоя голям плювалник. Качвай се!

Ако сърцето ми вземеше да бие по-силно, можеше да си изскубне корените и да изхвърчи от гърдите ми.

— Казах, качвай се. *Веднага!* — Дони вдигна дясната си ръка.

В нея държеше пистолет, а дулото му бе насочено към мен.

Рокет отново нападна колата. Колелото ме беше спасило от Гордо Бранлин, но срещу този мръсен плъх и неговия пистолет беше безсилно.

— Ще ти гръмна шибаната глава след две секунди! — закле се Дони.

Бях изплашен почти до смърт, а каквото оставаше — трепереше от ужас. Дулото на пистолета ми се струваше голямо като оръдие. Представляваше убедителен аргумент. Наум чувах как мама крещи, докато оставях Рокет и се качвах в колата, но какъв избор имах?

— Ще се повозим сегинка — обеща Дони.

Наведе се през мен — като направо ме удуши със задавящата смрад на вкиснала пот и домашно производство уиски — и тресна вратата с удар. Настъпи здраво газта, докато шевито не заръмжа и не се покатери на банкета, преди той да успее да го изправи. Погледнах през рамо към Рокет, който бързо се стопяваше. Малко пластмасово хавайско момиче танцуваше люлееща хула на задния прозорец на шевито.

— Стой мирен! — изръмжа Дони и аз му се подчиних, понеже той разполагаше с пистолет, с който да сръга подчинението в мен.

Шофьорът ми натисна още по-здраво газта. Двигателят на колата изпищя и се изстреляхме по „Мърчант Стрийт“ и към моста с гаргойлите.

— Къде отиваме? — осмелих се да попитам.

— Имай търпение и ще видиш!

Иглата на спидометъра се катереше към шейсетте. Изоставихме гаргойлите, зинали за въздух. Двигателят на шевито трещеше гръмотевично и вече се носехме с около седемдесет мили в час по криволичешия път, който водеше край Саксън Лейк. Когато стиснах подлакътника, Дони се изсмя. На пода под краката ми се търкаляше напред-назад празна бутилка и миризмата на домашна прясна пърцуца беше достатъчно силна да ми насълзи очите.

Горите от двете страни на пътя ни подминаваха в размазана жълта лента, а задните гуми на шевито свиреха по огънатия като змия път.

— Мамка му, *жив* съм! — изкрещя Дони.

Може и така да беше, но ми изглеждаше почти умрял. Очите му бяха хлътнали, по челюстта му бе набола неравна брада, дрехите му бяха смачкани и мръсни, все едно е спал три нощи в кочина. Или може би просто бе лежал там и бе пил в течение на три дни.

— Видях те! — изкрещя ми той над обръча на волана. — Проследих те! Да, сър, стария Дони те причака и те фана в чувала като фтичка, нали? — той врътна рязко рамене в крива, от която за малко да ми изпаднат очите. — Оня тлъст кучсин разправя, че съм бил тъп! Показах на тъпия му задник кой е хитрягата Блейлок!

Ако пистолет, бърза кола и да си по-пиян от Олтаропоклонник^[4] правеше човек умен, то Дони беше Коперник, Да Винчи и Айнщайн заедно, измесени в тестото на гениалността.

Прелетяхме край Саксън Лейк и червената скала.

— Тпруууу, тпрууу, Чворище! — извика Дони на колата и настъпи спирачката. Забавихме достатъчно, за да успее да извърти шевито надясно и по черен път, без да ни вреже в дърветата. След това отново настъпи газта и направо литнахме през петдесетте ярда от Шосе 10 до малката бяла къща с покритата веранда, която се намираше в края на пътя. Познавах къщата. Червеният „Мустанг“ все тъй си беше паркиран под зеления пластмасов навес, но липсваше старият, прояден от ръжда „Кадилак“. Розовата градина също си беше там, пълна с тръни, но без цветя.

— Тпрууу! — извика Дони и неговото Чворище с подскочане спря пред входа на къщата на г-жа Грейс с лошите момичета.

Бог да ми помага, казах си. За какво беше всичкото това?

Дони слезе от колата, все още с пистолета в ръка. Показа ми грозната му мутра.

— По-добре да си тук, когато изляза. По-добре бъди тук, щото иначе ще те намеря и ще те убия! Ясно?

Кимнах. Дони Блейлок вече беше убил едного. Твърдеше го г-н Долар. Не се и съмнявах, че ще го стори отново, тъй че задните ми части си останаха залепнали за седалката. Дони се олюля до вратата и почна да тропа по нея. Някой му изкрещя отвътре. Той изби вратата с ритник и нахълта в къщата с крясъци:

— Къде е тя? Къде ми е шибаната жена?

Бях загазил ужасно, това беше ясно. Кой знае защо в смръзнатия си от страх мозък си помислих, че д-р Лезандър не може да е човекът, убил онзи мъж при Саксън Лейк; това трябваше да е Дони Блейлок. Г-н Долар бе чул за него от Сим Сиърс. Дони Блейлок беше убиец, не д-р Лезандър!

Дони изникна от къщата няма и трийсет секунди след като бе нахлул вътре. Държеше едно момиче за русата коса и я влачеше, а тя се бореше и ругаеше.

Момичето беше Лейни, която бе навила езичето си срещу мен в онзи знаменателен ден.

— Влизай в тая кола! — изрева Дони, докато я мъкнеше по земята.

Лейни носеше розово потниче с презрамки и пурпурни тесни панталони, а едната ѝ сребърна обувка бе паднала.

— Влизай вътре, и то бързо!

— Пусни ме бе! Пусни ме, кучсин!

От къщата изникна червенокосата, пълна г-жа Грейс, която носеше бял пуловер и сини джинси, достатъчно големи да се проведе в тях вечеринка с танци. На лицето ѝ беше изписано зловещо изражение, а в дясната си ръка държеше тиган, който вдигна, за да удари Дони по главата.

Той я простреля. *Бам!* Раз и готово.

Г-жа Грейс изпищя и се хвана за рамото, а на бялото разцъфна червено петно като разтваряща се роза. Тя падна на колене с писък:

— Ти ме гръмна, задник такъв! Тъпо копеле, мръсник!

Още две момичета, и двете брюнетки, едната доста пухкавка, а другата кльощава, изтичаха да коленичат до г-жа Грейс, докато друго,

русо момиче се изправи на вратата с викове:

— Ще викнем шерифа! Начаса го викаме!

— Ти, тъпо лайно! — извика Дони, когато стигна до колата. — Тоя шериф е *наш*!

Той отвори с трясък вратата и хвърли Лейни върху мен, а аз се изкатерих чак на облегалката на задната седалка, докато тя дереше и риташе, за да се измъкне.

Дони изръмжа:

— Спри веднага! — и я удари през лицето със свободната си ръка толкова силно, че в едната секунда гледах към тила ѝ, а в следващата видях лицето ѝ, коравите, но красиви черти пронизани от болка. От ъгълчето на устата на Лейни протече кръв.

— Ако искаш още от лекарството, просто продължавай все така! — предупреди я Дони и след това обиколи колата и се настани зад волана. Двигателят на шевито избумтя. Понечих да изскоча навън, но бандитът улови движението ми в задното огледало и дулото на пистолета ме прасна по главата. Ако не се бях навел навреме, като нищо щях да си спечеля крилца^[5] по-раничко.

— Просто мирувайте! И двамата! — извика Дони и въртна рязко колата в трошащ вратове обратен завой и се насочи отново към Шосе 10.

— Ти си луд! — изфъфли Лейни, притиснала едната си ръка към устата. — Казах ти да ме оставиш на мира!

— Да бе!

— Кълна се, че няма да го трая това. Г-жа Грейс ще...

— Какво ще направи? Трябваше направо да ѝ издухам мозъка!

Лейни направи движение като да посегне към дръжката на вратата. Но точно тогава стигнахме до Шосе 10 и Дони натисна газта. Гумите на шевито изпищяха, когато отново се понесохме устремно към Зефир. Пръстите на момичето стискаха дръжката, но ние вече се носехме с петдесет мили в час.

— Скачай! — заръча ѝ Дони и се ухили. — Хайде де, предизвиквам те!

Пръстите ѝ се отпуснаха. Тя пусна дръжката.

— Ще насъскам закона по теб! Кълна се!

— Да бе, сигурно! — усмивката му се разшири още повече. — Законът няма време за боклук като тебе!

— Пиян си и не си на себе си! — тя погледна назад към мен. — За какво си помъкнал и това хлапе?

— Семейна работа. Ти просто си затваряй плювката и се прави на хубава.

— Я върви в ада! — Лейни плю по него, но той само се разсмя.

Шевролетът отново пресече моста с гаргойлите. Подминахме Рокет. На кормилото му бе кацнала една врана, която се опитваше да отвори кутията с пая. Какво унижение само! Дони се вряза в Зефир с шейсет мили в час, вдигайки вихрушка от опадали листа по пътя си. Изригна от другата страна на града и пое по Шосе 16. Втурнахме през хълмовете към Юниън Таун.

— Отвличане! — Лейни все още беснееше. — Това е то! За това може и да те убият!

— Хич не ми пука. Нали те взех. Тъкмо това и исках.

— Аз не те искам!

Дони я сграбчи за брадичката и стисна. Колата се олюля на пътя и аз зинах, когато видях гората да посяга към нас. След това шофьорът с тръсване на ръката ни върна обратно на настилката. Яхнахме средната линия.

— Хич не ги разправяй такива. Никога не го повтаряй, че ще съжаляваш!

— Направо се разтреперих! — Лейни се опита да се освободи, но жилестите му пръсти се стегнаха.

— Не искам да те нараня, бебчо! Бог знае, че не ща! — пръстите му я освободиха, но белезите от тях останаха по кожата ѝ.

— Не съм ти бебче! Казах ти го отдавна, казах ти, че не искам да имам нищо общо с теб, нито с проклетите ти братя!

— Нали взимаш парите ни, а? Много си претенциозна за дъска с дупка за чворове, а?

— Аз съм *професионалистка* — каза Лейни с определена гордост. — Не те обичам, не го ли разбра? Дори не те харесвам! Само един мъж съм обичала и той сега е с Иисус.

— *Иисус...* — Дони подигра тона ѝ. — Онуй копеле гние в ада! — той стрелна с поглед огледалото за задно виждане. — Какво на *майната* си...? — прошепна.

И аз се обърнах да погледна. Зад нас имаше кола и бързо ни догонваше.

Колата беше черна. Черна като пантера.

— Не! — Дони поклати глава. — О, не! Не може да съм толкова пиян!

Лейни също погледна назад, долната ѝ устна бе подута.

— Какво има?

— Онази кола. Виждаш ли?

— Коя кола?

Тъмнокафявите ѝ очи не забелязваха нищо. Аз обаче я виждах. Ясно като бял ден. Дони също я виждаше. Познаваше се по начина, по който остави шевито да шари по целия път. Черната кола ускоряваше зад нас. След малко вече можех да различа пламъците, нарисувани по капака. Виждах и бледия силует на шофьор през наклоненото предно стъкло. Той изглежда се бе привел напред, изгарящ от нетърпение да ни догони.

— На дявола топките! — кокалчетата на Дони побеляха върху косматия волан. — Взел съм да откачам!

— Чак сега ли го осъзна, а? Достатъчно кофти е дето ме отвлече, обаче задникът ти ще го цепнат, задето стреля по г-жа Грейс! Ами ако я беше убил?

— Млъкни!

По челото на Дони бяха избили капчици пот. Погледът му постоянно се стрелкаше напред-назад между огледалото за задно виждане и криволическия път пред нас. Черната кола изчезна за няколко секунди зад един завой, а после я видях да се изплъзва през него и да излиза от сянката, устремявайки се след нас. Черната боя и затъмненото стъкло сякаш поглъщаха слънчевата светлина, шевито беше хвърчеше с над седемдесет; Среднощната Мона трябва да се движеше с близо деветдесет.

— Ето тук се е случило! — Лейни посочи към един участък покрай пътя, а вятърът ветрееше косата около напрегнатото ѝ и самотно лице. — Тук бе убит моят бебчо!

Тя сочеше към място, което на пръв поглед се състоеше само от плевели и храсталаци, с изключение на двете мъртви и почернели дървета, изправени едно до друго, със стволоче, изпъстрени с дълбоки и грозни резки. Клоните на дърветата бяха преплетени, сякаш те се прегръщаха едно друго дори в смъртта.

Погледнах към русата ѝ коса и си спомних.

Именно главата на Лейни бях видял отпуснат на рамото на Малкия Стиви Каули преди много време, на паркинга на „Спинин Уийл“.

— Внимавай! — изпищя внезапно Лейни и посегна към волана, когато над билото на хълма срещу нас с ръмжене изникна камион с ремарке и решетката му изпълни предното стъкло на Чворището като паст със сребърни зъби. Дони гледаше как Среднощната Мона расте в задното огледало и изкрещя от ужас и врътна волана. Масивните гуми на камиона изсвириха покрай нас, дълбок басов клаксон изтътна недоволството си. Обърнах се навреме да видя камиона и Среднощната Мона да се сливат в едно, а след това спортната кола изригна през задните колела на камиона и продължи напред, а влекачът си караше в обратната посока като глупавия вол на Пол Бъниан^[6]. Дони не беше видял този магически номер — беше твърде зает да ни опази от катастрофа.

— Това беше на косъм! — каза Лейни и когато погледна назад, беше ясно, че не вижда и следа от черната кола.

Но аз знаех. Дони също знаеше. Малкият Стиви Каули идваше да спаси приятелката си.

— Ако той иска да си играе, мамка му, и аз ще си играя с него! — изкрещя Дони и кракът му потъна до пода. Двигателят на колата изпищя и цялото купе започна да вибрира, а всичко, което не бе завинтено, дрънчеше и стенеше. — Той никога не може да ме победи! Никога не е могъл!

— Намали! — молеше се Лейни, а погледът ѝ се изпълваше с ужас. — Ще ни убиеш!

Но Среднощната Мона вече караше по петите ни, увиснала зад нас като черен реактивен самолет, хвърчащ с равна на нашата скорост. Шофьорът бе тъмен силует зад стъклото. Гумите на шевито избелиха черен пласт гума, когато Дони стисна зъби със стичаща се по лицето пот и последва опасния път. Над рева на двигателя и хлиповете на Лейни с молби похитителят ни да спре не чувах нито звук откъм Среднощната Мона.

— Хайде, кучсине! — изръмжа Дони. — Веднъж те убих! Мога и втори път да те убия!

— Ти си луд! — Лейни се бе хванала за седалката си като котка. — Не искам да умирам!

Шевито взимаше завоите с главоломна скорост и аз летях от единия край на колата до другия, а Дони се бореше с волана с всяка капчица злостна сила в тялото си. Умът ми бе разтърсен, но не и разкачен: осъзнах, докато се въртах като вчерашното пране в пералнята, че Дони Блейлок е убил Малкия Стиви Каули. Можех ясно да видя във въображението си как е станало — две коли, едната синя и едната черна, се състезават с нажежено до червено гуми по този същия път, а от ауспусите им изригват пламъци на фона на миналогодишната октомврийска луна. Може би са застанали редом един с друг, като колесниците в „Бен Хур“ и след това Дони е юрнал Чворището на една страна и задната му броня се е ударила в Среднощната Мона. Може би Малкият Стиви е изгубил контрол върху волана си или пък е спукал гума. Но Среднощната Мона бе литнала, грациозна като черна пеперуда в сребърния мрак, и бе експлодирала в огън при приземяването си. Направо чувах злостния смях на Дони, докато се е отдалечавал на скорост от горящата руина от стъкло и метал.

Всъщност можех да чуя злостния му смях и точно в момента.

— Ще те убия отново! Ще те убия отново! — викаше той с полудял поглед и намазаната му с брилянтин коса се вееше назад и се гърчеше като пипалата-змии на Медуза. Очевидно беше, че се крепи за реалността на косъм.

Дони настъпи спирачката.

Лейни изпищя.

Аз изпищях.

Чворището също изпищя.

Среднощната Мона вече се намираше на няма и фут от задната броня на шевито и сега ни удари.

С почти изхвъркнали от главата ми очи видях как изрисуваната с пламъци муцуна на черната кола се врязва през задната седалка. След това, като в поредица преливащи се снимки на стопкадър, Среднощната Мона започна да изпълва вътрешността на Чворището. Надуших горящо масло и прежарен метал, цигарен дим и одеколон „Инглиш Ледър“. Стиснал здраво длани върху волана и зъби — върху угарката марка „Честърфийлд“, за един съвсем кратък миг зад мен седеше чернокос младеж с очи, сини като водата в плувния басейн. Острата брадичка на грубоватото му красиво лице беше вирната като носа на „Летящия холандец“. Кълна се, че косата ми се изправи.

Среднощната Мона премина през Чворището. Мина право през предните седалки и по пътя си към двигателя шофьорът ѝ протегна ръка и леко докосна бузата на Лейни. Видях момичето да примигва и да подскача, а лицето ѝ пребледня като бяла коприна. Дони се присви, виейки в първобитен ужас. Бясно завъртя волана насам-натам, понеже, макар Лейни да бе сляпа за преминаващото през нас видение, той го виждаше прекрасно. После Среднощната Мона проби през предната броня. Стоповете ѝ имаха формата на червени диаманти, а ауспусите ѝ бълваха дим в лицето на Дони и „Шевито“ се завъртя около оста си като въртележка в увеселителен парк. Спирачките и гумите му свиреха като пияни баншита, излезли на див нощен лов.

Чух изхрущяване и тупване и литнах върху облегалката на седалката на Лейни, притиснат към нея като от невидима ютия.

— Иисусе! — изкрещя Дони.

Този път не се подиграваше с никого. Счупи се стъкло и нещо се удари в корема на колата, и, разкъсвайки шумно храстите и задирайки ниските клони, шевито се спря с нос, заровен в дига от червена пръст.

— *Ии-ии-ии-ии!* — Дони виеше като куче с премазан крак.

Вкусих кръв и усещах носа си така, сякаш е бил вкаран наобратно през лицето ми. Видях похитителя ни да се оглежда диво; на челото му, както и отстрани на слепоочията, косата бе посивяла.

— Убих го! — изписка той с висок и замаян глас. — Убих проклетото копеле! Среднощната Мона изгоря! Видях я да гори!

Лейни се взираше в него с разфокусирани очи и цицина с размер на яйце, надигаща се на зачервеното ѝ чело. Прошепна задавено:

— Ти... уби...

— Убих го! Трупях го! Литна от пътя! Бууум, гръмна! Буум!

Дони започна да се смее и изпълзя през прозореца от страната на шофьора, без да отваря вратата. Лицето му беше подуто и мокро, очите му бяха изпъкнали и луди. С олюляване започна да навърта кръгчета, предницата на джинсите му бе увиснала и мокра от урината.

— Тате? — изплака. — Помогни ми, тате!

След това започна да бърбори и да хлипа, и се покатери по насипа от червена пръст на път за гората отвъд.

Чух *щракване*.

Лейни беше посегнала към пода и бе взела пистолета му. Беше издърпала предпазителя и сега се прицелваше в борещата се, полудяла

отрепка, която хълцаше за татенцето си.

Ръката на Лейни трепереше. Видях пръстът ѝ да се стяга на спусъка.

— По-добре недей! — казах.

Пръстът ѝ не ме послуша.

Но ръката ѝ ме чу. Помръдна с инч. Пистолетът гръмна, но куршумът само изби парче червена пръст. Тя продължи да стреля, още четири пъти. Четири нови червени гейзерчета, литнали във въздуха.

Дони Блейлок хукна към пожълтялата гора. Заплете се в клоните за момент, и, докато се бореше да се освободи, клоните разкъсаха ризата на гърба му. Той побягна нататък, но продължавахме да го чуваме как се смее и плаче, докато ужасният звук не заглъхна и не изчезна.

Лейни сведе глава и притисна длан към очите си. Гърбът ѝ започна да потрепва. Тя издаде ниско, стенещо хлипане. Вече започвах да усещам носа си като запален.

Но въпреки това имах чувството, че още подушвам „Инглиш Ледър“.

Момичето вдигна стреснато глава. Докосна мократа си от сълзи буза.

— Стиви? — попита с оживял от надежда глас.

Както казах, беше сезонът на призраците. Те се стягаха, събираха сила да скитат из октомврийските полетата — и по пътищата — и да говорят на онези, които искат да ги чуят.

Може би Лейни така и не го видя. Може би, ако го беше видяла, нямаше да повярва на собствените си сетива и щеше да хукне в преследване на тапицираната стая, досущ като Дони.

Но съм убеден, че тя го чу, ясно и чисто. Може и просто да долови уханието на кожата му или споменът за докосването му...

Вярвам, че и това беше достатъчно.

[1] „Big Paul’s Pantry“ — килерът на Големия Пол. ↑

[2] Знаменит спортен кон. ↑

[3] Амброзия (*Ambrosia Artemisiifolia*) — разпространен в САЩ плевел, пренесен и в Европа, но все още рядко срещан у нас; известен е с високата алергенност на полениите си. ↑

[4] Олтаропоклонник — член на американския фримасонски Древен арабски орден на благородниците на древния олтар (*Ancient Arabic Order of the Nobles of the Mystic Shrine*), основната цел на създаването на който през 1870 г. било „забавлението и веселието“. Днес орденът има ложи в доста държави, занимава се с благотворителност и не се слави с пиянство и чревоугодничество, но...

↑

[5] Игра на думи: *to earn your wings* (англ.) означава „да заслужиш почестите“, а *to get wings for real* (англ.) — да гушнеш букетчето (да станеш ангелче). Плюс това скаутските крилца са вид нашивка при скаутите, а книгата е основана на алюзии с тази детска организация. ↑

[6] Пол Бъниан — дървосекач от американския фолклор; обикновено се твърди, че е бил гигант. Описват го съпровождан от син вол. ↑

ТОЧНО ПО ПЛАДНЕ^[1] В ЗЕФИР

Носът ми не беше счупен, макар че подпухна като пъпеш и доби зловещ пурпурнозелен оттенък, а очите ми се подуха и станаха на синкавочерни цепнатини. Да кажа, че мама бе ужасена от цялото ми приключение бе все едно да твърдя, че в Мексиканския залив има един-два пръста водица. Но аз оживях и бях жив и здрав или поне щях да бъда, след като носът ми спаднеше до нормалния си размер.

Шериф Еймъри, когото бе извикала г-жа Грейс, ни откри с Лейни да се връщаме пеша към Зефир по Шосе 16. Нямах кой знае какво да му казвам, понеже помнех как Дони крещеше, че Блейлок го притежавали. Казах на татко за това, когато те с мама дойдоха да ме вземат от кабинета на д-р Париш. Баща ми не реагира, но можех да видя, че над главата му се образува буреносен облак и той няма да остави нещата така.

Г-жа Грейс беше добре. Наложих се да бъде отведена в болницата в Юниън Таун, но куршумът не беше разкъсал нищо, което не може да бъде зашито. Струваше ми се, че не е никак лесна работа да тушираш някой като г-жа Грейс.

Това е историята за Лейни и Малкия Стиви Каули, както я научих по-късно от татко, който пък я научил от шерифа: Лейни, която избягала от дома на седемнайсет, срещнала Дони Блейлок, докато била стриптийзьорка в „Порт Саид“ в Бирмингам. Той я убедил да дойде да работи за семейния му „бизнес“, като ѝ обещавал всякакви чудеса от рода на големи мангизи и забавления, и я убедил, че момчетата от военновъздушната база наистина знаят как да се разделят с чека със заплатата си. Тя дошла, но скоро след като пристигнала при г-жа Грейс, когато била отскочила до „Улуърт“ в Зефир, за да обнови летния си гардероб, срещнала Малкия Стиви. Може и да не е било любов от пръв поглед, но било от втори. Тъй или иначе, Малкия Стиви окуражавал Лейни да напусне г-жа Грейс и да влезе в праведния път. Били започнали даже да говорят за сватба. Г-жа Грейс била

добронамерена, понеже не искала при нея да стоят момичета, които не могат да вложат душа и сърце в работата си. Но Дони Блейлок си въобразявал, че е приятел на Лейни. И бездруго мразел Малкия Стиви, понеже колкото и да искал да го отрече Дони, Среднощната Мона можела да остави Чворището да ѝ диша прахта по всяко време. Така че бандитът решил, че единственият начин да запази Лейни на работа е да разкара Стиви от картинката. Катастрофата и изгарянето на Среднощната Мона били крах и за мечтите на Лейни и от този момент нататък вече не ѝ пукало какво прави, с кого или къде. Както г-жа Грейс казала, че оттогава станала груба като паве.

Последното, което чух за Лейни беше, че тя се прибира у дома, пораснала и помъдряла.

И тъжна също така.

Но кога пък някой е казал, че всички приказки задължително имат щастлив завършек?

Част от тази информация стигна до мен право от устата на мръсника. Дони се намираше зад решетките в зефирския затвор, който пък беше до сградата на общината. Фермер с много голяма карабина го беше намерил да танцува с плашилото му. Видът на железните решетки пред очите му позакова част от разхлопаните дъски на Дони и той излезе от лудостта си достатъчно, че да признае, че е избутал Малкия Стиви от пътя. Ясно беше, че този път този Блейлок няма да избяга от дългата ръка на закона, ако ще и тази ръка да стискаше пачка от парите на семейството му.

Ноември докосна дворовете в Зефир със заскрежени пръсти. Хълмовете бяха станали кафяви, листата падаха. Когато някой стъпеше върху тях, пукаха като малки фойерверки. Чухме ги във вторник вечерта, когато огънят бумтеше в камината, татко си четеше вестника, а мама се ровеше в готварските си книги за нови рецепти за пайове и торти.

Татко отвори вратата, когато на нея се почука. Шериф Джуниър Талмадж Еймъри стоеше под лампата на верандата, смръщен и изопнал и бездруго дългата си челюст. Стискаше здраво шапката си в ръка. Яката на якето му беше вдигната — навън бе студено.

— Може ли да вляза, Том? — попита.

— Не знам — отвърна татко.

— Ще те разбера, ако вече не искаш да говориш с мен. Ще го понеса като мъж. Но... много ми се ще да обясня едно-друго!

Мама пристъпи до баща ми.

— Пусни го да влезе, Том. Става ли?

Татко отвори вратата и шерифът прекрачи прага на нощта.

— Здравсти, Кори! — поздрави ме той.

Седях на пода до камината и се занимавах с домашното по история на Алабама. Местенцето, където Ребъл обичаше да се излежава пред топлия дъх на огъня изглеждаше ужасно празно. Но животът продължава.

— Здравсти — казах.

— Кори, върви си в стаята! — инструктира ме татко.

Шериф Еймъри заяви:

— Том, бих искал момчето също да ме изслуша, предвид че именно то разкри как стоят нещата.

Останах си на мястото. Шерифът настани кльощавото си Икабод-крейнско тяло на дивана и положи шапката си на масичката за кафе. Седеше, взирайки се в сребърната звезда, която я украсяваше. Татко отново седна и мама, която винаги бе гостоприемна, попита госта дали ще обича ябълков пай или торта с подправки^[2], но той поклати глава. Мама също седна, нейният стол и този на татко обграждаха камината.

— Няма да остана шериф още дълго — сподели шериф Еймъри, — кметът Суоп ще назначи нов човек веднага щом реши кой да бъде той. Предполагам, че ще приключи със задачите до средата на месеца... — той въздъхна тежко. — И смятам, че ще напусна града преди да настъпи декември.

— Съжалявам да го чуя — каза му татко. — Но съжалявах повече да чуя онова, което Кори имаше да ми сподели. Предполагам обаче, че не мога да ти се сърдя много. Можеше да излъжеш, когато дойдох да повдигна въпроса пред теб.

— Много ми се искаше. Наистина много. Но ако човек не може да вярва на собствения си син, то на кого на този свят може да повярва!?

Татко се намръщи. Изглеждаше така, сякаш му се ще да плюе заради неприятния вкус в устата си.

— За Бога, защо го направи, Джей Ти? Да взимаш пари от Блейлок, за да ги прикриваш? Да се обръщаш на другата страна, когато те продават пърцуцата си и ограбват хората в този техен гнусен бордей за покер? Да не споменаваме къщата на г-жа Грейс — и аз харесвам и уважавам тази жена, но, Господ ми е свидетел, тя трябва да си избере някакво друго поприще на труда. Какво друго си правил за Пищака Блейлок? Лъскал си му ботушите?

— Да — каза шерифът.

— Какво да?

— Да, лъсках му ботушите... — шериф Еймъри се усмихна вяло и уморено. Очите му бяха като черни дупки от тъга и съжаление. Усмивката му угасна, оставяйки устните изкривени от болка. — Винаги аз ходех в къщата на Блейлок, за да си взема парите. Той ми ги приготвяше на първи всеки месец. Двеста долара в бял плик с моето име на него: „Шериф Джуниър“. Така ме наричаше... — шерифът болезнено се намръщи при тази мисъл. — Когато дойдох него ден, всичките му синове бяха там — Дони, Топчаляка и Бързака. Пищака смазваше една карабина. Дори седнал в стол, можеше да изпълни стаята. Можеше да те погледне и да те пребие с поглед. Взех си плика и изведнъж той посяга към пода и слага калните си ботуши на масата, и ми вика: „Шериф Джуниър, тука имам една каша за почистване и нещо хич не ми се занимава с нея. Мислиш ли, че можеш ги лъсна вместо мен?“ Понечих да му откажа, но той вади от джоба на ризата си петдесет долара и ги слага в единия от грамадните си ботуши и вика: „Ще ти се отплатя за затритото време, разбира се!“

— Не ми го разказвай, Джей Ти! — помоли татко.

— Искам. Трябва... — шерифът се вгледа в огъня. От мястото си виждах как пламъците карат светлина и сенки да танцуват по лицето му. — Казах на Пищака, че трябва да тръгвам и че не мога да чистя ничии ботуши. А той се ухилва и отвърща: „Е-е, шериф Джуниър, ама защо не си каза цената от самото начало?“ вади от джоба си още една петдесетдоларова банкнота и я пъха в другия ботуш... — шериф Еймъри се вгледа в пръстите на предателската си дясна ръка. Каза: — Дъщерите ми се нуждаеха от нови дрехи. Трябваша им неделни обувки с панделки. Нуждаеха се от нещо, което не е вече носено от някой друг преди тях. Така че си спечелих сто допълнителни гущерчета. Но Пищака знаеше, че ще идвам него ден и той... беше походил в

мръсотията. Когато ботушите му светнаха, излязох навън и повърнах, и чух момчетата да се смеят в къщата... — той стисна здраво очи за няколко секунди, след това отново ги отвори. — Заведох момичетата си в най-хубавия магазин за обувки в Юниън Таун и купих на Лусинда букет цветя. Не беше само за нея — и аз исках да подуша нещо сладко.

— Лусинда знаеше ли за това? — попита татко.

— Не. Тя си мислеше, че съм взел премия. Знаеш ли колко пъти съм молил кмета Суоп и онзи проклет градски съвет да ми повишат заплатата, Том? Знаеш ли колко пъти са ми отговаряли: „Ще го заложим в бюджета за догодина, Джей Ти!“ — шерифът се изсмя горчиво. — Добрият стар Джей Ти! Добричкият ни Джей Ти ще се справи, ще върже двата края! Той може да разтяга стотинките докато Рузвелт^[3] не се разпищи, и не му трябва повишение, защото какво прави той по цял ден? Добрият Джей Ти си кара насам-натам шерифската кола и седи зад бюрцето си и чете „Тру Детектив“^[4] и може би от време на време разтърва някоя схватка или пък преследва изгубено куче или опазва двама съседни да не си извадят очите през счупената ограда. Веднъж на сто години има по някой грабеж или престрелка, или нещо като примерно потънала в Саксън Лейк кола. Но нашият добър безвреден Джей Ти не е истински шериф, нали разбирате? Той е просто едно длъжко, прегърбено зверче със звезда на шапката, а и в Зефир и бездруго нищо особено не се случва, така че за какво му е повишение или дори що-годе приличен бюджет за горивото, или бонус от време на време? Не му трябва и потупване по гърба дори! — очите на шериф Еймъри пламнаха от трескав гняв.

Ясно беше, че не само аз, но и родителите ми дори не се бяха досещали за скритите страсти на шериф Еймъри.

— Проклятие — възкликна той, — нямах намерение да идвам тук и да си изливам така стомашните сокове. Съжалявам.

— Ако си се чувствал така от много време — попита мама, — защо просто не напусна?

— Защото... ми харесваше да съм шериф, Ребека. Харесваше ми да знам кой какво прави и с кого, и защо. Харесваше ми хората да зависят от мен. Беше... ами като да си баща и голям брат и най-добър приятел, всичко в една обща опаковка. Може кметът Суоп и членовете на градския съвет да не ме уважаваха, но хората в Зефир го правят. Правеха, имам предвид. Та затова продължавах да се занимавам, макар

че трябваше да съм напуснал длъжността още много отдавна. Преди Пищака Блейлок да ме извика посреднощ и да ми каже, че има предложение за мен. Да каже, че бизнесът му не вреди на никого. Че просто кара хората да се чувстват по-добре. Че нямаше да е в бизнеса на първо място, ако хората не идваха да търсят онова, което продава.

— И ти си му повярвал. Боже, Джей Ти! — татко поклати отвратено глава.

— Има и още. Пищака каза, че ако те с момчетата му не са в бизнеса, бандата на Райкър ще се премести от съседния окръг, а съм чувал, че онези типове са хладнокръвни убийци. Пищака каза, че, приемайки парите му, може и да си стискам ръцете с дявола, но онзи, който познавам е по-добър от дявола, който ми е непознат. Да, повярвах му, Том. И все още му вярвам!

— Значи през цялото време си знаел къде са им скривалищата. И ето те, караш всички да вярват, че не можеш да намериш ни вест, ни кост от бандитите...

— Така е. Скривалището е недалеч от мястото, където Кори и момчетата са видели сандъчето да сменя собственика си. Кълна се, че не знам какво има вътре, но знам много отдавна, че Джералд Харгисън и Дик Моултри са в Клана. Но сега съм грешник и съм гнусно влечуго, и не заслужавам да вървя по улиците редом с честните хора... — шериф Еймъри насочи твърдия си поглед към татко. — Няма нужда да ми се казва, че яко съм оплескал нещата, Том. Знам, че съм сбъркал! Знам, че посрамах длъжността на шерифа. Посрамах и семейството си, което ме убива — само като се сетя как добрите ни приятели гледат Лусинда и момичетата, все едно са изпълзели от някоя гадна дупка... Както казах, не след дълго ще напусна града. Но имам да изпълня едно последно задължение в ролята си на избрания шериф на Зефир.

— Какво ли пък ще е това? Да отвориш сейфа на банката за Пищака?

— Не — отвърна тихо шерифът. — Да се уверя, че Дони ще влезе в затвора за убийство. Или за нападение с цел убийство, ако не друго.

— О — каза татко и знам, че сигурно е потънал вдън земя. Но успя да се вземе в ръце доста бързо. — Какво ще си помисли Пищака за това? След като ти е плащал да си кротуваш?

— Пищака не ми е плащал да защитавам убиец. А Дони е точно такъв. Просто благодаря на Господ, че не успя да убие и г-жа Грейс. Познавах Стиви Каули. Може и да беше кораво хлапе и да сме се спречквали най-редовно, но той беше свестен. И родителите му бяха добри хора. Така че не възнамерявам да оставя Дони да се измъкне по терлици, Том. Няма значение с какво ме заплашва Пищака!

— Заплашвал ли те е? — попита мама, когато татко се изправи да разръчка дървата в камината с ръжена.

— Да. По-скоро може да се каже, че ме предупреди... — веждите на шериф Еймъри се сляха, а бръчките под очите му се вдълбаха. — Вдругиден двама щатски шерифи от областния щаб идват с автобуса на „Трейлуейс“. Автобус номер трийсет и три, който пристига по обед. Трябва да съм приготвил всички документи за прехвърлянето и те ще вземат Дони за свой арестант.

Автобусът на „Трейлуейс“ минаваше през Зефир през ден на път за Юниън Таун. В редки случаи спираше под малкия знак „Трейлуейс“ на бензиностанцията „Шел“ на „Риджтън Стрийт“, за да вземе или да сваля един-двама пътници. Но през повечето дни дори не намаляваше, запътен към някое друго място.

— Намерих малко черно тефтерче в джобче под шофьорската седалка в колата на Дони — обясни шерифът.

Татко пхна нова цепеница в огъня, но наддаваше ухо.

— Там са записани имената и номерата на хора, които според мен имат нещо общо със залози на футболни мачове от висшата лига. Някои от имената там могат да те изненадат. Не са граждани на Зефир, но може да са ти известни от вестниците, ако следиш политическата страница. Мисля, че семейство Блейлок може да подкупват някой и друг треньор за предварително уговорени мачове.

— Мили Боже! — възкликна мама.

— Тези двама шерифи идват да вземат Дони и трябва да съм сигурен, че ще бъде на място да се срещне с тях — шериф Еймъри проследи контура на звездата си с пръст. — Пищака казва, че ще ме убие, преди да ми позволи да кача сина му на онзи автобус. Предполагам, че наистина го мисли, Том!

— Блъфира! — възрази татко. — Опитва се да те уплаши, за да те накара да пуснеш Дони!

— Тази сутрин на предната ни веранда имаше подхвърлено трупче. Мисля... мисля, че беше на котка. Но беше цялото накълцано на парчета и кръвта беше размазана навсякъде, а на предната ни врата беше написано с котешка кръв: „Дони остава тук!“ Трябваше да видиш израженията на момичетата като видяха това клане... — шериф Еймъри сведе глава за момент и се взря в пода. — Уплашен съм. Ужасно ме е страх. Мисля, че Пищака ще се опита да ме убие и да измъкне Дони от затвора още преди да дойде автобусът.

— Честно казано, аз бих се страхувала повече да не би онези проклети змии да тръгнат след Лусинда и момичетата — каза мама и аз осъзнах, че наистина го е взела присърце, понеже много рядко използваше нецензурни думи.

— Тази заран ги пратих при майката на Лусинда — веднага след случката. Тя ми се обади около два следобед и каза, че са пристигнали нормално... — шерифът вдигна глава и се втренчи в баща ми с измъчено изражение. — Нуждая се от помощ, Том!

Джей Ти се зае да обяснява как му трябва трима или четирима мъже, които да мобилизира за заместник-шерифи и те всички да прекарат тази вечер, утрешния ден и утрешната нощ в затвора, пазейки Дони.

Каза, че вече е мобилизирал Джак Марчет, който в момента беше в затвора и носеше дежурство, но че има проблеми с намирането на други желаещи. Беше питал десетима, каза, и му бяха отказали десет пъти. Предстоеше опасно дело, заяви. Всеки от заместниците щеше да получи по петдесет долара от собствения му джоб, и той можеше да си позволи да плати само това. Но в сградата на затвора имаше пистолети и муниции, и самата сграда бе по-стабилна и от крепост. Номерът, обясни шерифът, щеше да е да се закара Дони от килията му до автобусната спирка.

— Та такава е работата — шериф Еймъри стисна кокалестите си колене. — Мога ли да те мобилизирам, Том?

— Не! — гласът на мама направо разтърси прозорците. — Да не си полудял?

— Съжалявам, че трябва да поискам това от Том, Ребека. Кълна се, така е. Но това трябва да стане.

— Тогава помоли някой друг! Не и Том!

— Може ли да получа отговор? — подкани шерифът.

Татко стоеше до камината, а цепениците пукаха. Премести поглед от госта ни към мама и обратно, после и към мен. Пъхна ръце в джобовете си и сведе глава надолу.

— Аз... не знам какво да кажа.

— Знаеш кое е редно, нали?

— Да. Но знам и че не вярвам в насилието. Не мога да понасям дори мисълта за него. Особено... не и по начина, по който се чувствам през последните месеци. Все едно вървя по яйчени черупки с вързана за гърба наковалня. Знам, че не мога да дръпна спусък и да гръмна някого. Знам го със сигурност!

— Ами тогава няма да носиш оръжие. Не го и очаквам от теб. Просто бъди там да покажем на Пищака, че не може да се измъкне след убийство.

— Освен ако Блейлок не ви избият всички! — мама направо скочи от стола си. — Не! Том и бездруго е под силен стрес напоследък, и не е нито във физическа, нито в умствена форма да...

— Ребека! — прекъсна я татко.

Мама млъкна.

Той додаде:

— Мога да говоря от свое име и сам, благодаря.

— Просто ми кажи „да“, Том! — шериф Еймъри вече го умоляваше. — Това е всичко, което искам да чуя!

Татко се гърчеше от болка. Можех да видя мрачния й белег на лицето му. Той знаеше кое е правилното решение в случая, но бе целият стегнат и много го болеше, а ледената ръка на мъжа от дъното на Саксън Лейк го стискаше отзад за врата.

— Не — каза той с дрезгав глас. — Не мога, Джей Ти!

Боже, прости ми! Само едно нещо ми се въртеше в главата в този момент: Страхопъзльо, детският му прякор. Незабавно ме облада срам и лицето ми пламна. Сkochих и изтичах в стаята си.

— Кори! — извика ме татко. — Чакай малко!

— Е, това е просто прекрасно! — Шериф Еймъри се изправи, грабна си шапката от масичката и я плесна на главата си. Остави я смачкана отгоре и с накривена звезда. — Просто супер, да му се не види! Всички искат да видят семейство Блейлок зад решетките и да ми наритат задника, задето съм взимал мръсните му пари, но когато стане дума за шанс всъщност наистина да се направи нещо по въпроса,

всички с все тато, брато и сестрата хукват да се спасяват! Ама просто страхотно, а?

Татко се обади:

— Бих искал да мога да...

— Забрави тази работа. Стой си вкъщи. Крий се в дупката си! Лека нощ! — Шериф Еймъри излезе през вратата на студа.

Листата хрущяха под обувките му и звукът полека заглъхна.

Татко стоеше до прозореца и гледаше как се отдалечава колата на шерифа.

— Не се притеснявай за него — каза мама. — Ще си намери достатъчно заместници!

— Ами ако не намери? Ако всички наистина хукнат да се спасяват?

— Тогава, щом този град не го е грижа достатъчно за реда и закона и да помага на шерифа, значи Зефир заслужава да изсъхне и да се разпадне на пепел.

Баща ми се обърна към мама със склучени в тънка линия устни.

— Ние сме Зефир, Ребека! Ти и аз. Кори. Джей Ти. Десетимата, които е помолил и които са му отказали — те също са Зефир. Именно душите на хората и грижата един за други изсъхва и става на пепел много преди сградите в града.

— Ти не можеш да му помогнеш, Том! Просто не можеш. Ако нещо ти се случи... — мама не завърши, понеже този влак на мисълта водеше към много неприятна гара.

— Може и да е сгрешил, но заслужава да му се помогне! Трябваше да му кажа, че ще ида.

— Не, не трябваше. Ти не си боец, Том. Онези Блейлок ще те убият, преди да мигнеш!

— Тогава може би не трябва да мигам — каза татко с каменно лице.

— Просто стори както каза Джей Ти — стой си вкъщи, на сигурно място. Става ли?

— Чудесен пример давам на Кори. Видя ли го как ме погледна?

— Той ще го преживее — каза мама. Направи усилие да се усмихне. — Какво ще кажеш за хубаво парче торта с подправки и чаша кафе?

— Не искам торта. Не искам и ябълков пай, кокосови мъфини или къпинови букли! Искам само... — татко бе принуден да замълчи, но приливът на емоции го задушаваше. „Спокойствие“ бе следващото, което се канеше да каже. — Искам да говоря с Кори! — каза на мама и след това дойде до стаята ми и почука на вратата.

Пуснах го да влезе. Бях принуден. Той ми беше баща. Седна на леглото ми, а аз държах пред лицето си комикс за Блекхоук. Преди татко да влезе, тъкмо си припомнях какво беше казал Върнън: „Шериф Еймъри е добър човек, просто не е добър шериф. Той оставя птичките да летят, когато вече ги е докопал.“ Надали можеше да се каже, че шериф Еймъри не се е опитвал да стори добро на семейството си.

Татко си прочисти гърлото.

— Е, предполагам, че съм по-ниско и от змийска фъшкия, нали?

Всеки друг път щях да се изсмея. Но сега просто се вирах в комикса си, опитвайки се да се покатеря вътре в света на изящни абаносови самолети и герои с квадратни брадички, които използват и ума, и юмруците си в името на справедливостта.

Може би някак си съм се издал. Може би татко бе успял за миг да прочете мислите ми. Той каза:

— Светът не е като комиксите, сине... — след това докосна рамото ми, изправи се и на излизане затвори вратата зад себе си.

Спах лошо нея нощ. Не заради четирите момиченца, които ме викаха по име, а заради кола, която прелиташе по червения скален нос и падаше в черната вода, а след това Среднощната Мона се стрелваше през мен и брадатото, демонично лице на Пищака казваше: „Добавих една допълнителна за късмет!“ и раздробената от карабината глава на Луцифер изпищяваше от гроба си и г-жа Лезандър ми предлагаше чаша „Танг“ и казваше: „Понякога остава буден до сутринта и слуша чуждите страни.“

Лежах и се вирах в мрака.

Не бях казал на татко и мама за това, че д-р Лезандър не пие мляко или че може да се окаже нощна птица. Това нямаше как да има нещо общо с колата в Саксън Лейк. Каква разумна причина би накарала д-р Лезандър да убие някой непознат? А и ветеринарят беше мил човек, който обичаше животните, не див звяр, който може да пребие човек до смърт и след това да го довърши като го удуши със струна за пиано! Това беше немислимо!

Да, но си го мислех.

Върнън се бе оказал прав за шериф Еймъри.

Дали можеше да се окаже прав и за мразещата млякото нощна птица?

Върнън беше луд, но, също като „Бийч Бойс“, се справяше. Също като окото на Бог, гледаше пришествията и заминаванията на жителите на Зефир, виждаше големите им надежди и злобните им планове. Виждаше живота наоколо гол. И може би знаеше дори повече, отколкото осъзнаваше.

Взех решение. Щях да започна да следя д-р Лезандър. Също и г-жа Лезандър. Беше ли възможно той да излезе такова чудовище под цивилизованата си кожа, а тя да не го знае?

На следващия ден, който се оказа студен и дъждовен, след училище подкарах Рокет покрай дома на д-р Лезандър. Разбира се, че и двамата със съпругата си бяха вътре. Дори двата коня бяха в обора. Не знам какво точно търсех, но просто исках да погледна. Трябваше да има и още нещо освен теориите на Върнън, което да свързва доктора със Саксън Лейк.

Тази вечер мълчанието около масата на вечеря не можеше да бъде срязано и с моторен трион. Не си вярвах достатъчно, че са срещна погледа на татко, а те с мама също избягваха да се гледат един друг. Така че вечерята беше много забавна, няма що.

След това, докато похапвахме тиквения пай, който вече бе започнал наистина да ни омръзва, татко каза:

— Днес уволниха Рик Спанър.

— Рик? Че той е бил в „Грийн Медоус“ колкото и ти *самият*!

— Така си е — каза татко и боцна коричката на пая с вилицата си. — Говорих с Нийл Ярбъро тази сутрин. Чул бил, че ни орязват заплатите. Налагало се заради онзи проклет... онзи супермаркет — поправи се той, макар че вече бе изрекъл сквернословие. — „Биг Пол'с Пантри“... — изсумтя толкова силно, че си помислих, че през носа му ще излезе тиквен пай. — Мляко в пластмасови тубички! Какво ли още ще измислят, за да оплескат нещата?

— Лиа Спанър роди бебе този август — каза мама. — Третото им. Какво ще прави Рик?

— Нямам представа. Тръгна си веднага, щом му съобщиha новината. Нийл каза, че чул, че му дали заплатата за месеца, но тя няма

да му стигне задълго, с четири гърла за хранене... — баща ми остави вилицата си. — Може да им занесем пай или нещо такова.

— Първата ми работа заранта ще е да опека един нов!

— Добра идея — татко се пресегна и положи длан върху ръката на мама. С всичко това, което се случваше — и изказано, и останало премълчано — гледката стопляше сърцето. — Имам чувството, че това е само началото, Ребека. „Грийн Медоус“ не може да се състезава с цените на супермаркета. Направихме допълнителна отстъпка за редовните си клиенти миналата седмица, а два дни по-късно „Големият Пол“ слезе по-ниско от нас. Мисля, че ще стане още по-зле, преди нещата да се оправят!

Видях как татко стисна нежно ръката на мама и тя отвърна на жеста му. Те теглеха колата заедно, в добро и в лошо.

— Има и още нещо... — баща ми се поколеба. Челюстта му се стегна и отпусна. Очевидно му беше много трудно да изрече това, каквото и да беше. — Говорих с Джак Марчет тази сутрин. Беше на бензиностанцията „Шел“, когато спрях да заредя камиона. Каза... — той отново срещна бодливо препятствие в гърлото си. — Каза, че освен тях двамата Джей Ти е намерил само още един доброволец за заместник. Знаеш ли кой е той?

Мама поклати глава.

— Лунния човек... — тънка усмивка пробяга по лицето на татко. — Можеш ли да повярваш? Сред всичките здрави и прави мъже в този град, само Джак и Лунния човек ще се изправят до Джей Ти срещу Блейлок. Съмнявам се, че Лунния човек изобщо може да държи пистолет, да не говорим да го използва, ако се наложи. Аз лично предполагам, че всички други са решили да си останат у дома, на безопасно място. А ти?

Мама си издърпа ръката и се загледа някъде встрани. Татко се взираше през масата право в мен, с поглед толкова напрегнат, че се наложи да се размърдам на стола, притискан от огъня и силата в очите му.

— Страхотен татко си имаш, а, партньоре? Отиде ли днес в училище да разправиш на приятелите си как съм подкрепил закона?

— Не, сър — отговорих.

— А трябваше. Трябваше да кажеш на Бен, на Джони и на Дейви Рей.

— Не забелязвам техните бащи да са се наредили на опашка да ги убиват Блейлок! — каза мама с напрегнат и несигурен глас. — А къде са хората, които знаят как се използва оръжие? Къде са ловците? Къде са мъжете с големите приказки, дето уж са участвали в цял куп боеве и знаят как да използват юмруци и пушки, за да решат всеки един проблем по целия широк свят?

— Не знам къде са те — татко избута стола си назад и се изправи. — Знам само къде съм аз!

Той тръгна към входната врата.

Мама каза с изплашена въздишка:

— Къде *отиваш*?

Татко спря. Стоеше си там, между нас и вратата, и вдигна ръка към челото си.

— Навън на верандата. Просто на верандата, Ребека. Трябва да поседя там и да помисля.

— Но навън е студено и вали!

— Ще го преживея — увери я той и излезе от къщата.

Но се върна след около трийсет минути. Седна пред камината и се стопли.

Имах възможност да си легна по-късно, понеже беше петък вечер. Когато ми дойде време да се приготвям за сън, между десет и половина и единадесет, татко все още седеше на стола си пред огъня, скръстил ръце и облегнал на тях брадичка. Навън вятърът се усилваше и хвърляше по прозорците дъждовни капки, все едно шепи чакъл.

— Лека нощ, мамо! — казах.

Тя също ми пожела лека нощ, без да се откъсва от херкулесовите си усилия в кухнята.

— Лека нощ, татко!

— Кори? — обади се баща ми тихо.

— Да, сър?

— Ако ми се наложи да убия човек, ще бъда ли с нещо различен от убиеца на онзи, който лежи на дъното на Саксън Лейк?

Помислих старателно по въпроса.

— Да, сър — прецених. — Понеже ти ще си убил само за да се защитиш!

— А откъде знаем, че онзи убиец не се е защитава по някакъв начин, а?

— Ами не знаем, предполагам. Но ти няма да извлечеш удоволствие от събитието така, както го е извлякъл той.

— Не — съгласи се татко. — Определено няма да извелека.

Аз имах и още нещо за казване. Не знаех дали татко иска да го чуе или не, но трябваше да опитам.

— Тате?

— Да, сине?

— Не мисля, че някой ще ти даде покой, татко. Мисля, че трябва да се бориш за него, независимо дали искаш или не. Виж какво стана с Джони и Гота Бранлин. Джони не си търсеше да се бие. Нямаше избор в случая. Но спечели спокойствие за всички ни!

Изражението на баща ми не трепна и така и не разбрах дали е схванал намека ми.

— Има ли някакъв смисъл, както го обяснявам?

— Чудесен смисъл има — отвърна татко. Вдигна брадичка и видях ръбчето на усмивка, надничащо от ъгълчето на устните му. — Утре по радиото ще предават мач на Алабама. Сигурно ще е страхотно. Ти най-добре си лягай!

— Да, сър! — запътих се към спалнята си.

— Благодаря ти, сине! — додаде татко.

Събудих се в седем сутринта от дрънченето при запалването на студения двигател на пикапа.

— Том! — чух майка ми да вика от предната веранда. — Том, недей!

Надникнах през прозореца да видя на ранната утринна светлина мама да тича по улицата по пеньоар. Но пикапът вече бе потеглил и тя изплака:

— Не отивай!

Татко подаде ръка през прозореца откъм шофьора и помахаша. Раздвижването бе извело кучетата по „Хилтоп Стрийт“ от къщурките им и те се късаха да лаят.

Знаех къде отива татко. Знаех и защо.

Страх ме беше за него, но през нощта той бе взел правилното решение. Щеше да иде да потърси покоя, вместо да чака да го намери той.

Тази сутрин беше упражнение по мъчение. Мама почти не проговаряше. Препъваше се наоколо по пеньоар, със стъклени от

тревога очи. На всеки петнайсетина минути се обаждаше в кабинета на шерифа да говори с татко, докато накрая около девет сутринта той вероятно й каза, че повече не бива да им звъни, понеже тя не понечи да набере номера отново.

В девет и половина се облякох. Навлякох си джинсите, риза и пуловер, понеже макар слънцето да беше ярко и небето — синьо, въздухът бе пронизващо студен. Измих си зъбите и си сресах косата. Гледах как часовникът клони към десет. Мислех си за автобуса на „Трейлуейс“, номер трийсет и три, на път по виещите се шосета. Дали щеше да подрани, да закъснее или да дойде точно навреме? Днес такова нещо като секунди закъснение можеше да е въпрос на живот или смърт за баща ми, шерифа, шеф Марчет и Лунния човек. Но избутах мисли като тази настрани, поне доколкото можех. Те се връщаха, зли като отровен бръшлян. Към десет и половина вече знаех, че трябва да отида. Трябваше да съм там и да видя баща си. Не можех да чакам телефонното обаждане, което да каже, че Дони се е качил на автобуса с двамата шерифи или че татко лежи прострелян от куршум на Блейлок. Трябваше да отида. Сложих си моя „Таймекс“^[5] и бях готов.

С приближаването на единайсет мама беше станала толкова нервна, че беше пуснала и телевизора, и радиото, и печеше три пая едновременно. Мачът на Алабама бе на път да започне. Не давах и пукната пара за него.

Влязох в ухаещата на тиква и индийско орехче кухня и казах:

— Мога ли да ида у Джони, мамо?

— Какво? — тя ме погледна с див поглед. — Да идеш къде?

— При Джони. Момчетата се събират там да... — погледнах към радиото. „Вълл-ла!“ ликуваше публиката. — Да слушат мача.

Лъжата в случая беше необходимост.

— Не. Искам те точно тук до мен!

— Казах им, че ще отида.

— Аз пък казах... — лицето на мама пламна от гняв.

Тя тресна купата за разбъркване на плота. Покрити с тиква прибори изпопадаха на пода. В очите на майка ми избиха сълзи и тя прикри устата си с ръка, за да сдържи ядосания си писък.

Хладен отвън, но с горящи в ада вътрешности. Такъв си бях.

— Искам да отида — настоях.

Ръката повече не сдържаше вика на мама.

— Ами върви тогава! — изкрещя тя, нервите ѝ най-сетне се развиха чак до дъното на изтормозената ѝ душа. — Върви, не ми пука!

Обърнах се и изтичах навън преди морето от сълзи, което се заформяше, да залепи обувките ми за пода. Докато се качвах на Рокет, чух трясък в кухнята. Купата за разбъркване се бе срещнала с пода. Завъртях педалите към „Риджтън Стрийт“, а студът ме хапеше по ушите.

Рокет беше бърз него ден, все едно предусещаше надвисналата трагедия. При все това, градът лежеше кротко в съботната си дрямка, а студът бе прогонил по домовете всички, освен няколко корави дечица и повечето жители се бяха настроили да слушат за най-новия триумф на „Беърс“. Наведох се напред, прорязвайки вятъра с брадичка. Гумите на Рокет тупкаха по паважа и когато спрях да напипвам педалите с обувки, колелата му продължиха да се въртят от само себе си.

Стигнах до бензиностанцията малко след единайсет и петнайсет. Имаше две помпи и маркуч за въздух. Във вътрешното помещение, което беше свързано с гараж с две места, собственикът на бензиностанцията, г-н Хайръм Уайт — възрастен мъж с гърбица, който се поклащаше около гаечните си ключове и ремъците за двигатели като Квазимодо сред камбаните — в момента седеше зад бюрото си, с глава, наклонена по посока на радиото.

На една от циментовите плоскости на ъгъла на сградата на ръждиви винтове висеше жълт тенекиен знак с надпис „АВТОБУСНИ ЛИНИИ ТРЕЙЛУЕЙС“. Паркирах Рокет отзад, близо до оцапаните с масло кофи за боклук, и седнах на озарен от слънцето участък на земята, в очакване да настъпи обед.

Десет минути преди дванайсет, с изгризани до кост нокти на пръстите, чух ръмженето на приближаващи се коли. Пристигна тази на шерифа, последвана от пикапа на татко. До баща ми седеше Лунният човек, нахлупил цилиндъра си. Шеф Марчет беше на пътническата седалка при шерифа, а зад Еймъри се намираше самият престъпник. Дони Блейлок бе надянал сива униформа и презрителна усмивчица. Никой не излезе от колите. Просто си седяха там и двигателите им ръмжаха.

Г-н Уайт излезе от кабинета си, щъкайки странешком като рак. Шериф Еймъри нави ръчката на прозореца си, спусна стъклото и

двамата си размениха няколко думи, но не чух какво точно си казаха. След това г-н Уайт се прибра в кабинета. Няколко минути по-късно вече си тръгваше, навлякъл оплескано с грес яке и нахлупил бейзболна шапка. Влезе в своето „ДеСото“ и го подкара, а от ауспуха му бълваше сив дим, накъсан на тирета и точки като съобщение на морзов код.

Шерифът си вдигна прозореца. Проверих на своя „Таймекс“. До дванайсет часа оставаха две минути.

Две минути по-късно автобусът не беше пристигнал.

Внезапно зад мен се разнесе глас:

— Не мърдай, хлапе!

Нечия ръка ме сграбчи изотзад за врата, преди дори да успея да обърна глава. Сухи пръсти се врязаха в плътта ми толкова здраво, че ми смръзнаха нервите. Ръката ме дръпна и аз отстъпих назад от ъгъла на сградата. Бързака ли ме беше хванал или беше Топчалайка? Боже, дали нямаше начин да предупредя татко? Ръката продължи да ме влачи, докато не се озовахме при кофите за боклук. След това ме пусна, а аз се обърнах да видя кой ме е отвлякъл.

Г-н Оуен Каткоут попита:

— Какво, проклетите мътни го взели, правиш тука, момче?

Не можах да заговоря. Осеяното с кафяви старчески петна лице на г-н Каткоут беше увенчано с петносана с пот кафява каубойска шапка, по форма по-близко до тази на Гейби Хейес^[6], отколкото на Рой Роджърс. Мазната му жълтеникавобяла коса висеше безредно до раменете му. Върху омазнените си черни панталони и джинсов пуловер с цвят на кал бе наметнал бежов шлифер, на вид все едно изваден от кофа за боклук. Оръфаните му поли висяха чак до глезените на простичките черни ботуши на г-н Каткоут. Но не от тази гледка бях изгубил ума и дума. Причината да се сащисам толкова бяха пристегнатият около тънкия му кръст оръжеен колан от щавена кожа и пистолетът с кокалена дръжка, затъкнат в кобура от лявата страна и обърнат така, че да сочи навън. Присвитите очи на г-н Каткоут ме огледаха оценяващо.

— Зададох ти въпрос — каза той.

— Татко — успях да кажа, — той е тук. Да помага на шерифа.

— Така си е. Това не обяснява защо ти си тук обаче.

— Ами просто исках да...

— Да ти пръснат черепа, вероятно? Тук се готви престрелка, ако правилно съм познал от какво са изковани семейство Блейлок. Така че се качвай на колелото и си избирай крушите.

— Автобусът закъснява — казах, опитвайки се да отклоня г-н Каткоут от темата.

— Не ме мотай — отвърна той. — *Марш!* — и ме бутна към Рокет.

Не се качих на колелото.

— Не, сър. Оставам с татко!

— Искаш ли да те напляскам хубавичко начаса? — по врата му изпъкнаха вени.

Предположих, че е способен така да ме напляска, че когато татко ме удари, да ми се струва, че ме гали с пухен тампон. Г-н Каткоут се приближи към мен. Отстъпих една крачка назад, след което реших, че повече няма да му се давам.

Г-н Каткоут също спря, на няма и три фута от мен. По устните му се плъзна ръбеста усмивка.

— Добре — каза. — Има пясъчец в тебе, а?

— Оставам тук — заявих му.

След това и двамата чухме звука от приближаващ автомобил и разбрахме, че времето за спорове е приключило. Г-н Каткоут се завъртя вихрено и се прокрадна към ъгъла на сградата, а полите на шлифера му шумоляха. Спря и надникна колебливо иззад ръба, а аз осъзнах, че вече не гледам към г-н Оуен Каткоут.

Пред себе си виждах Захаросаното Хлапе.

Преди г-н Каткоут да ми махне да се дръпна, аз също надникнах зад ъгъла.

Сърцето ми прескочи при вида на гледката. Не идваше автобусът на „Трейлуейс“, а черен „Кадилак“. Влезе на паркинга на бензиностанцията и паркира под ъгъл спрямо предницата на колата на шерифа. Отскочих встрани от възпиращата ме ръка на стареца и изтичах към купчина използвани гуми за коли близо до гаража. Плъоснах се по корем зад тях. Сега разполагах с ясна гледка към онова, което щеше да се случи — и останах там, въпреки че г-н Каткоут ми правеше знаци да се прибера обратно зад сградата.

Изад волана на „Кадилака“ се измъкна Топчаляка Блейлок, облечен в бяла риза с разкопчана яка и в сив костюм, който направо

сияеше. Косата му бе подкастрирана по войнишки, злата му уста бе извита в тънка усмивка. Той бръкна навътре в колата и извади отвътре револвер с перлена дръжка. След това от страната на пътника слезе Бързака Блейлок, чиято черна коса бе зализана назад, а брадичката му стърчеше. Той носеше толкова тесни черни панталони, че изглеждаха нарисувани върху краката му, а ръкавите на синята му карирана риза в каубойски стил въпреки студа бяха навити, за да се виждат тънките му, татуирани ръце. Носеше под мишницата си кобур с пистолет в него и при излизането си от колата извади и карабина, която бързо зареди: *качънк!*

След това се отвори задната врата и кадилакът се олюля, когато огромното туловище се измъкна отвътре. Пищака Блейлок бе надянал гащеризон с камуфлажни шарки и тъмнокафява риза. Досуц приличаше на оживял ноемврийски хълм, отскубнал се от каменното си легло, за да се търкаля през земята. Беше се ухилил зъбато, а плешивата му глава с ореола от сива коса блестеше, намазана с масло. Беше се задъхал от усилието да излезе от колата.

— Хайде, момчета! — каза между всмукванията на въздух.

Бързака насочи карабината. Топчаляка повдигна пистолета си. И двамата взеха на прицел колата на шерифа и започнаха да стрелят.

Направо ми идеше да изскоча от кожата си. Куршумите уллучиха предните гуми на колата на шерифа Еймъри и я строполиха по джанти. След това Бързака и Топчаляка се прицелиха в пикапа на татко, въпреки че той превключи лоста на задна скорост и се опита да изхързули камиончето извън опасност. Беше безполезно — двете предни гуми гръмнаха и камионът остана куц и ужасен да се люлее на джанти.

— Нека поговорим по работа, шериф Джуниър! — изтътна Пищака.

Шериф Еймъри не излезе от колата. Ухиленото лице на Дони бе притиснато към стъклото като детенце, което разглежда пресни торти в сладкарница. Погледнах встрани да проверя какви ги върши г-н Каткоут. Но Захаросаното Хлапе беше изчезнал.

— Автобусът ще се позабави известно време — каза Пищака.

Наведе се към задната седалка на колата и се изправи, стиснал карабина с две дула в едната си ръка с размер на пушен свински бут и

камуфлажна мешка в другата. Остави мешката на покрива на „Кадилака“, дръпна ципа и бръкна вътре.

— Най-забавното проклето нещо, шериф Джуниър! — каза, пречупи карабината, извади два патрона от торбата с мунициите и ги пъхна в дулата. След това с щракане затвори оръжието си. — Проклетият бус спуска две гуми на около шест мили нататък по Шосе 10. Яко зор ще видят да оправят тия големи копелдаци! — Пищака се облегна удобно на колата, която простена, и додаде: — Аз самият мноу мразя да сменям гуми!

Обади се пистолет: *храс храс!*

Задните гуми на кадилака гръмнаха. Пищака, при все туловището си, скочи с два крака във въздуха. Издаде звук, досущ като комбинация от тръбен йодел и оперна ария. Бързака и Топчаляка се завъртяха трескаво. Пищака тупна на земята с разпукващ цимента удар.

Дим се виеше около силует, застанал зад колата на Блейлок и недалеч от паркирания влекач на г-н Уайт. Захарното Хлапе държеше пистолета в дясната си ръка.

— Що за шибана работа, мамка му да...! — изрева Пищака, лицето му се наливаше с кръв и връхчето на брадата му трепереше.

Шериф Еймъри изскочи от колата си.

— Оуен! Казах ти, че не те искам тука!

Захаросаното Хлапе не му обърна внимание, забил ледения си поглед в Пищака.

— Знаеш ли какво му се вика на това, г-н Блейлок? — той внезапно завъртя пистолета си около показалеца на спусъка, слънцето се отразяваше в синкавия метал и стрелецът вкара оръжието в привичната позиция с дръжката навън в левия си кобур със *стъъържеция* звук на щавена кожа. Обясни: — Нарича се патова позиция!

— Пат-мат, друг път! — изрева Пищака. — Ковнете го, момчета!

Бързака и Топчаляка откриха огън, а шериф Еймъри извика:

— Не! — и извади пушката, която държеше до хълбока си.

Захаросаното Хлапе може и да беше сбръчкан старец, но в скоростта му си пролича кое е онова, дето му напираше отвътре и го бе превърнало в истински стрелец. Той се гмурна зад влекача, а куршумите изтрещяха през предното му стъкло и надупчиха бронята.

Шериф Еймъри стреля два пъти и предното стъкло на кадилака се строши. Бързака писна и се просна на земята, но Топчаляка се извърна с изкривени от гняв черти и пистолетът му изпука. Шапката на шерифа хвъркна от главата му като гълъб. Следващият изстрел от пушката на закона прокара път във войнишката подстрижка на Топчаляка и той сигурно бе усетил горещината от преминаващия куршум, понеже изпищя:

— Олей! — и се просна на нивото на змийски поглед.

Г-н Марчет излезе от шерифската кола с пистолет в ръка. Татко се измъкна от пикапа и се хвърли на земята, а през мен премина тръпка на смесена гордост и страх, когато видях, че и той също има оръжие. Лунният човек си остана в пикапа и приведе глава така, че се показваше само цилиндърът му.

Бум! — изтрещя карабината с двете дула. Влекачът се разтърси, а от него се разлетяха парченца стъкло и метал. Пищака беше коленичил зад кадилака и ми хрумна, че хич не бива да съсипва влекача, понеже ще му трябва, за да съумее да се изправи отново.

— Тате! — изкрещя Дони от шерифската кола. — Измъкни ме оттук, тате!

— Никой не взима квото ми принадлежи! — извика в отговор Пищака.

Стреля отново по шерифската кола и разлетя на парчета предната решетка. Врялата вода от радиатора бликна като гейзер. От задната седалка, където вероятно беше придържан с белезници или с въже, Дони изкрещя:

— Не ме убивай, преди да ме спасиш, тате!

Пищака се пресегна и грабна дръжката на мешката с мунициите, която смъкна долу при себе си, за да презареди. Нов куршум се удари в кадилака, и единият стоп се строши. Захаросаното Хлапе все още се трудеше върху ръкоделието си.

— Няма полза! — извика Пищака, затваряйки карабината си с щракане. — Ще минем през вас като лайно през гъска! Чу ли ме, шериф Джунийър?

Татко се изправи. За малко да му изкрещя да стои долу, но той изтича по протежение на колата на шерифа и приклекна до шериф Еймъри. Виждах колко е пребледнял. Но участваше в събитията, което беше важното.

Настъпи кратко затишие, докато всички си поемат глътка смелост. Топчаляка и Бързака започнаха отново да стрелят по колата на шерифа, а Дони се сви на задната седалка.

— Спрете стрелбата, глупаци проклети! — нареди Пищака. — Да не искате да пръснете мозъка на брат си?

Може би беше само плод на въображението ми, но нито Бързака, нито Топчаляка спряха да стрелят толкова бързо, колкото би трябвало.

— Заобиколи ги отзад, Бързак! — извика Топчаляка.

— *Ти* ги заобиколи изотзад, тъп задник!

Доказвайки, че да си хитър играч на покер не се пренася непременно в реалния живот, Топчаляка се изправи и спринтира към ъгъла на сградата. Измина около три крачки, когато проехтя единичък изстрел и той се хвана за десния крак и се просна по лице на земята.

— Простреляха ме! Тате! Тате, простреляха ме! — скимтеше той, захвърлил пистолета си на земята.

— Хич не ми се стори, че са те *изгъдилкали*! — изрева в отговор Пищака. — Мили Боже, кога са раздавали мозъците, ти си бил в кенефа!

— Дайте ми нещо друго, по което да стрелям! — подкани Захаросаното Хлапе, скрит добре в сенките зад влекача. — Имам си пищаче, пълно със самотни патрончета!

— Предай се, Блейлок! — каза шериф Еймъри. — Пометохме земята с теб!

— Ако сте помели, ще ви накарам да се задавите с метлата, копелета!

— Няма никакъв смисъл някой да пострада! Хвърлете оръжията и се предайте!

— Да бееей! — изръмжа Пищака. — Да не мислиш, че съм стигнал до нейде в този живот като съм се предавал? Да не мислиш, че съм дошъл от свинската кочина и от полята с памука, за да оставя някаква си тенекиена звездичка да ми вземе малкото момченце и да съсипе всичко? Трябваше да използваш тия пари, дето ти ги давах, да си платиш на нов дофтур за главата!

— Пищака, всичко приключи! Обградени сте! — този път гласът принадлежеше на баща ми. И на смъртния си одър няма да забравя

стоманения звън в тона му. В крайна сметка той все пак се оказа Блекхоук!

— Обкръжи *това*! — Бързака скочи и започна да стреля с карабината си по посока на татко.

Пищака му изкрещя да се прикрие, но Бързака се бе изправил на ръба на лудостта, досущ като Дони. Куршумите избиваха искри от паважа, а един от тях цвъкна в гума в моето гнездо-скривалище. Сърцето си спря, толкова близо удари. След това пистолетът на Захаросаното Хлапе изпука отново, само веднъж, а парче от лявото ухо на Бързака отлетя от главата му и по покрива на кадилака плисна червена кръв.

Човек можеше да си помисли, че куршумът е отнесъл някой пожизненоважен орган, понеже Бързака изпищя като жена. Сграбчи разкъсаното си ухо и падна на земята, където започна да се въргаля като Кърли от „Тримата смешници“ в безумен припадък.

— О, душата ми! — простена Пищака.

Очевидно беше, че също като братята Бранлин, семейство Блейлок можеха да ти сервират ударите, но определено не можеха да ги понасят.

— По дяволите, не улучих! — обади се Захаросаното Хлапе. — Целех се в главата му, а не в задника!

— *Ще те убия!* — гласът на Пищака се бе върнал в зоната на гръмотевиците. — *Ще убия всички ви и ще танцувам на гробовете ви!*

Звукът беше страховит. Но при условие, че Топчаляка и Бързака се въргаляха в прахта, а Дони квичеше като тъжно малко кученце, в гръмотевичния облак не бяха останали много светкавици.

А след това вратата на пикапа се отвори и Лунният човек стъпи отвън. Носеше черен костюм и червена папийонка, а също и високия си цилиндър. Около врата му имаше шест-седем наниза и на тях бяха закачени дребни чудесийки с вид на чаени пликчета. На единия му ревер бе забодено пилешко краче, а на всяка китка имаше по три часовника. Не се приведе, нито се прикри. Вместо това тръгна покрай колата на шерифа, подмина пожарникаря Марчет и татко, а също и шерифа.

— Хей! — викна шеф Марчет. — Я се приведи!

Но Лунния човек продължи да крачи решително напред, вдигнал високо глава. Насочваше се право към мястото, където Пищака се бе

присвил до кадилака, стиснал заредената си двуцевна карабина.

— Спрете с това насилие! — заяви Лунния човек с тих, почти детски глас. Дотогава никога не го бях чувал да говори. — Спрете с насилието, в името на всичкото добро на света!

Дългите му крака без колебание прекрачиха през Бързака.

— Я стой далеч от мен, лудо негро! — предупреди го Пищака.

Но Лунния човек не можеше да бъде спрял.

Татко извика:

— Върни се! — и понечи да се изправи, но шериф Еймъри го хвана здраво за лакътя.

— Ще те разстрелям на вуду парченца! — предупреди Пищака, посочвайки, че е добре запознат с това каква слава се носи на Лунния човек и Дамата. Очите му бяха добили влажен вид от страх. — Стой далеч от мен! Стой далеч, казах ти!

Лунният човек спря пред Пищака. Усмихна се, около очите му се появиха бръчки и той протегна напред дългите си, тънки ръце с думите:

— Нека заедно потърсим светлина!

Пищака прицели карабината в Лунния човек от упор. Изсумтя:

— Потърси една и за мен! — и дебелият му пръст забра и двата спусъка наведнъж.

Но не се разнесе изстрел.

— Стани и върви като човек! — каза Лунния човек, все тъй усмихнат. — Не е твърде късно!

Пищака се задави и изпъшка едновременно. Пак обра спусъците. Отново не последва изстрел. Той отвори с трясък карабината и онова, което бе запънало в дулата, се изля върху ръцете му.

Вътре имаше малки градински змии. Дузини змии, оплетени една в друга. Напълно безобидни, но определено нанесоха някаква травма на Пищака Блейлок и това не е лъжа.

— Хаааааргх! — изкашля се той.

Изтърси змиите от дулата, пресегна се към торбата с мунициите и вдигна длан, пълна с гърчеци се зелени телца. Пищака издаде звук като Лу Костело, сблъскал се лице в лице с върколака на Лон Нейни Джуниър^[7]: *Вай-вай-вай-вай-вай!* — и внезапно чудовищното му туловище се изправи на крака и показа, че той може и да не е способен да върви като човек, но е способен да тича като заек. Разбира се, в

такива случаи реалността и физиката в крайна сметка си влизат в ролята и тежестта на Пищака го притисна към цимента, преди да е стигнал кой знае колко далеч. Той се гърчеше и се мятеше като костенурка, обърната по гръб.

Изсвистяха гуми. На паркинга на бензиностанцията с рев нахлу пикап, натоварен с хора. Разпознах сред тях г-н Уилсън и г-н Калахан. Повечето от мъжете държаха бейзболни бати, брадви... или пистолети. Плътено зад тях караше кола, последвана от още една. След тях и втори пикап спря рязко. Мъжете от Зефир — както и мнозина от мъжете на Брутън — скочиха, готови да пукнат някоя и друга глава.

— Всичко свърши — каза шериф Еймъри и се изправи на крака.

Новодошлите бяха горчиво разочаровани, меко казано, от факта, че всичко е свършило. По-късно научих, че отзвуките от стрелба бяха размразили смелостта им и ги бяха извели да защитават шерифа си и града си. Предполагам, всички си бяха мислили, че някой друг ще поеме отговорността, а те могат да си останат у дома, на безопасно място. Много съпруги бяха излели реки от сълзи. Но мъжете все пак бяха дошли. Не всички мъже от Зефир и от Брутън, но достатъчен брой да се погрижат за ситуацията. Представих си как, като видяха тази тълпа от подивели мъже с касапски ножове, луисвилски биячи^[8], брадвета, пистолети и месарски ханджари, семейство Блейлок са благодарили на съдбата, че няма да влязат в затвора в ковчези.

В цялата какофония и аз излязох от скривалището си. Г-н Оуен Каткоут стоеше надвесен над Бързака и го просвещаваше за правия и тесен път. Бързака го слушаше само с половин ухо. Татко беше с Лунния човек, при кадилака на Блейлок. Отидох при тях, баща ми ме погледна и се наклони да ме попита какво правя тук, но след това не го стори, понеже отговорът щеше задължително да доведе до пердах. Така че не попита нищо, а само кимна.

Ние с татко стояхме редом и се взирахме в двуцевката на Пищака и мешката с муниции. Зелени градински змии се гърчеха една върху друга като голяма топка морски водорасли, преливаща от мешката.

Лунният човек само се ухили.

— Съпругата ми — рече той — е една лууууда стара дама!

[1] „Точно по пладне“ („*High Noon*“) — драматичен уестърн (1952) с участието на Гари Купър и Грейс Кели. Филмът печели 4

Оскара, а е номиниран в 7 категории. ↑

[2] Торта с подправки (*spice cake*) — овкусява се с букет от подправки, най-често индийско орехче, канела, джинджифил, карамфил и бахар. ↑

[3] Американският президент Теодор Рузвелт е бил изобразен на сребърния дайм (монетата от 10 цента, която до 1965 г. е била със състав от 90% сребро и 10% мед). След 1965 г. съставът на 10-центовата монета се променя и сребърните даймове лека-полека излизат от употреба. ↑

[4] „Тру Детектив“ („*True Detective*“) — списание (1924–1995) за криминалистика и борба с престъпността. ↑

[5] Марка часовници. ↑

[6] Гейби Хейес — американски радио, филмов и телевизионен актьор. Докато Рой Роджърс носи типичната широкопола каубойска шапка „с вълнообразна периферия“, Гейби Хейес по-често играе с помалка, приплесната отгоре и с права периферия шапка. ↑

[7] Лу Костело, Лон Нейни Джуниър — американски кино, радио и телевизионни актьори, Лон Нейни участва най-вече в хорър-филми, Костело е известен комик. Двамата се снимат заедно с „Абът и Костело срещат Франкенщайн“ („*Abbott and Costello Meet Frankenstein*“). ↑

[8] Луисвилски бияч — има се предвид бейзболна бата марка „Луисвил Слъгер“ („*Louisville Slugger*“) на компанията „Хилерих и Брадсби“ които са най-големите производители на бейзболно оборудване. ↑

8. ОТ ИЗГУБЕНИЯ СВЯТ

Семейство Блейлок, спокойно може да се каже, отидоха право в затвора. Не се бяха запасили с карта „Безплатно излизане от затвора“ и не получиха двеста долара, а злото им монополи бе смачкано. Доколкото разбрах, отначало си затваряли устите по-здраво и от миди, но щом щатските детективи се захванали здравата да ги разпитват, семейните връзки взели да се развързват. Бързака научил, че Дони откъквал голям процент от прихода от пърцуцата, Топчаляка открил, че Бързака е дърпал пари от свърталището за покер, а Дони заподозрял, че Бързака е сложил арсеник в бутилката му с домашна скоросмъртница, което довело и до появата на призрака. И когато братята Блейлок решили да започнат да си плюят камъчето, татко Пищака решил да поеме по правия път. Паднал на колене при изслушването в съда и, ридаейки така, че да засрами Шекспир, обявил, че е открил Бога, а собствените му съгрешили синове са го подмамили да следва пътищата на Сатаната. Споделил, че те сигурно са го наследили от майките си. Заклел се да посвети живота си на богослужения, ако бъде такава волята Божия и съдията му предложи чашата на милостта.

В отговор му било заявено, че ще разполага с извънредно много време да упражнява богословието си на спокойно и сигурно място, където ще може да си навакса с четенето на Библията.

Когато го извели от съдебната зала, ритащ и пищящ, Пищака кълнял всички пред очите си, дори и стенографа. Казват, че изсипал толкова проклетия, че ако онези лоши думи били тухли, от тях можело да се построят двустайна къща и гараж за две коли. Братята също се изправили пред съда — със сходен резултат. Не хранех симпатии към тях. Доколкото съдех по слуховете, братята Блейлок скоро щяха да въртят търговията в затвора и да вадят процент от всяка цигара и метър тоалетна хартия.

Един факт обаче всички Блейлок отказаха да разкрият: какво е имало в дървеното сандъче, което продадоха на Джералд Харгисън и

Дик Моултри. Не можа да се докаже, че такова сандъче изобщо е съществувало. Но аз знаех истината.

Семейство Еймъри напусна града. Г-н Марчет се отказа от поста си на шеф на пожарната и встъпи в ролята на шериф. Научих, че шериф Марчет е казал на г-н Оуен Каткоут, че ако му се прииска да поноси значка на заместник, да се чувства добре дошъл по всяко време. Но г-н Каткоут информирал шерифа, че Захаросаното Хлапе е отишло да обикаля границите на Дивия Запад, където му е мястото, и оттук насетне той ще си бъде просто привичния Оуен.

За известно време мама се държеше като зомбирана, а през съзнанието ѝ се въртяха видения за онова, което е можело да се случи, но в крайна сметка се отърси от вцепенението. Убеден съм, че дълбоко в сърцето си тя все пак бе искала татко да остане в безопасност вкъщи, но го уважаваше повече, задето бе взел решението си за това кое е редно. Когато лъжата ми излезе наяве, татко обсъди възможността да не ме пусне да отида на карнавала „Брендиуайн“, когато дойде в града, но в крайна сметка реши, че ми стига в течение на цяла седмица да мия и подсушавам чиниите след вечеря. Не спорих с него. Все пак, на свирача трябва да се плати^[1].

След това из града започнаха да се появяват плакатите.

КАРНАВАЛЪТ БРЕНДИУАЙН ИДВА НАСАМ!

Джони с нетърпение очакваше да гледа индианските понита и акробатите-ездачи. Бен се вълнуваше от лунапарка и озарените от пулсиращи многоцветни крушки атракционни. Аз тръпнех за Къщата с духовете, в която се возиш по релсите в дрънчащи вагончета, а междувременно невидими ужасии докосват лицето ти и вият в мрака до теб. За Дейви Рей най-голяма радост беше шоуто на уродите. Никога не съм виждал човек толкова да се вълнува от изроди, колкото него. Мен ме полазваха тръпки от тях и едва можех да ги гледам, но Дейви Рей беше истински ценител на изкривеното. Ако то има три ръце, глава-топлийка, крокодилски люспи по кожата или се поти с кръв, приятелят ми изпадаше в радостни пристъпи от наслада.

И тъй се случи, че онзи участък от парка, недалеч от бейзболното игрище, където бяхме празнували Четвърти юли с барбекю, беше празен в четвъртък през нощта, когато угаснаха и последните лампи в Зефир. В петък сутринта децата на път за училище станаха свидетели на трансформация, случила се за няколко часа. Брендиуайнския карнавал се появи като остров в море от дървени стружки. Наоколо пухтяха камиони, работниците опъваха палатки, сглобяваха скелетите на атракционите като динозавърски кости, издигаха будките, където щеше да се продава храна и за два долара конски подкови можеше да си спечелиш кукла Кюпи^[2], която не струва и четвъртак.

Преди училище ние с приятелите ми се врътнахме около парка с колелетата. И другите деца правеха същото, обикаляха като мушици в очакване на запалването на крушката.

— Ето я къщата с духовете! — казах, сочейки към зловещите крила на готическо имение, които тъкмо окачваха.

Бен възкликна:

— Тази година ще има виенско колело, тъй ми се струва!

Погледът на Джони бе втренчен в каравана с нарисувани отстрани индианци и коне.

Дейви Рей извика:

— Леле, гледайте! Малеее!

Видяхме от какво се вълнува толкова — голямо, щедро изрисувано платно със сбръчкано лице в средата, а в центъра на сбръчканото лице имаше едничко ужасяващо око.

ИЗРОДИТЕ НА ПРИРОДАТА, гласеше надписът на платното.
МОЖЕШЕ И ТИ ДА СИ СРЕД ТЯХ!

Казано честно, карнавалът не беше голям. Даже не беше и среден размер. Палатките му бяха кърпи, караваните — проядени от ръжда, камионите и работниците — еднакво уморени. За тях идваше краят на карнавалния сезон, а нашият окръг бе една от последните им спирки. Но на нас дори не ни хрумваше, че получаваме огризките от карамелизираните ябълки, индианските понита и ездачите им минават през поредицата си номера с едно око, втренчено в часовника, че атракционите дрънчат с молба да бъдат смазани и че будкаджиите се стискат да добавят овкусители, понеже са капнали от умора. Ние просто виждахме ширнал се пред нас примамлив карнавал, обгърнат в сияние. Това се разкриваше пред очите ни.

— Изглежда обещаващо тази година! — каза Бен, когато полека се насочихме обратно към училище.

— Да, определено...

В този момент зад гърба ми ревна клаксон и Рокет се стрелна встрани от пътя на голям товарен камион. Той зави по стружките, които хрусяха под тежките му гуми. Камионът представляваше каша от различно оцветени части и влачеше голяма каравана без прозорци. Чувахме съединителят да вие. На страниците на караваната аматьорска ръка бе изрисувала груба зелена джунгла — плетеница от лиани и листа. Насред пейзажа от джунглата бе надраскано с дебели червени букви, които после бяха оставени да се разтекат, като че са написани с кръв:

ОТ ИЗЧЕЗНАЛИЯ СВЯТ

Камионът отмина с рев, насочил се към лабиринта от други камиони и каравани. Но при преминаването му долових миризма. Не просто изгорели газове, макар че и те изобилстваха. Беше нещо друго. Нещо... гущерско.

— Пфу! — Дейви Рей сбръчка нос. — Бен пусна една якичка!

— Не съм!

— Безшумна, но смъртоносна — изхили се сладкодумният ни приятел.

— Ти си я пуснал тогава! Не съм аз!

— Аз го подуших — рече Джони кротко.

Дейви Рей и Бен веднага млъкнаха. Бяхме се научили да се вслушваме, когато Джони заговори.

— Дойде от караваната — добави той.

Проследихме как камионът и товарът му маневрират между две палатки и изчезват от погледа ни. Сведох поглед към земята и видях, че гумите са сплескали всичките стружки и са оставили кафяви следи в пръстта.

— Чудя се какво ли беше това? — попита Дейви Рей, надушил поредния изрод.

Казах му, че не знам, но каквото и да е то, определено е много тежко.

По път към училище съставихме плановете си. Ако родителите ни пуснеха, щяхме да се срещнем в дома ми към шест и половина и да отидем на карнавала заедно, като четиримата мускетари. Попитах дали това предложение устройва всички.

— Не мога — отвърна Бен, въртящ педалите редом с мен.

Изрече го с такъв тон, все едно удари мрачна камбана.

— Защо не? Винаги отиваме в шест и половина! Тогава пускат всичките атракциони!

— Не мога — повтори Бен.

— Хей, да не ти е заседнал папагал в гърлото? — попита Дейви Рей. — Какво ти става?

Пухкавият ни приятел въздъхна и издиша струйка пара на студеното утринно слънце. Носеше вълнена шапка, а по бухналите му бузи плъзна червенина.

— Просто... не мога. Не и до седем часа.

— Ама *винаги* отиваме в шест и половина! — настоя Дейви Рей. — Това е... то е... — той ме погледна за помощ.

— Традиция — уточних.

— Аха! Ето това е!

— Мисля, че има нещо, което Бен не иска да ни каже — отбеляза Джони и прехвърли колелото си от другата страна на Дейви Рей. — Плюй камъчето, Бен!

— Ами просто... не мога... — приятелят ни се намръщи и след поредната струйка пара реши да се откаже от играта. — В шест часа имам урок по *пяно*.

— *Какво?* — Дейви Рей направо кресна.

Рокет се олюля. Джони изглеждаше така, все едно Касиус Клей току-що му е фраснал един от марковите си удари.

— Урок по *пяно* — повтори Бен.

Както го произнасяше, виждах легиони превзети фукльовци, седнали зад легиони стегнати пиана, докато обожаващите ги майчета им се усмихват и ги потупват по раменцата.

— Госпожица Синьогласна е започнала да преподава пиано. Мама ме записа, а първият ми урок е в шест часа.

Бяхме ужасени.

— Защо, Бен? — попитах. — Защо го е направила?

— Иска да се науча да свиря коледни песни. Може ли да повярвате? Коледни песни!

— Човече... — Дейви Рей поклати съчувствено глава. — Много лошо, че г-ца Синьогласна не може да ти преподава китара! — произнасяше го „кит-тара“. — Виж, това щеше да е яко! Но пиано... уф!

— Мислиш, че не го знам ли? — промърмори Бен.

— Е, има начин да решим проблема — каза Джони, докато приближавахме училището. — Защо просто не отидем да се срещнем с Бен в къщата на сестри Глас? Можем да идем на карнавала в седем, вместо в шест и половина.

— Аха! — Бен наостри уши. — Така и урокът няма да е толкова ужасен!

С това въпросът бе уреден, стига родителските тела да не са против. Но всяка година ние се събирахме и отивахме заедно на карнавала в петък вечер от шест и половина до десет, а родителите ни винаги ни бяха пускали. Всъщност това беше единствената нощ, в която могат да отидат деца на нашата възраст. В събота сутринта и следобед беше времето, отделено за чернокожите посетители, а в събота през нощта беше мигът на по-големите деца. След това до десет заранта в неделя поляната в парка вече беше празна, с изключение на няколко шепи стружки, смачкани картонени чаши и остатъци от кочани с билети, които екипът по почистването бе оставил, както куче маркира територията си.

Денят отмина в бавно пълзене в плен на тръпката на очакването. Ковашкия мях ме нарече тъпоглавец два пъти и накара Джорджи Сандърс, задето се бе обадил остроумно, да стои с нос, притиснат към кръг на черната дъска. Лад Дейвин отиде при директора, понеже си рисувал неприлична картинка на вътрешната корица на тетрадката си и Демонката се закани, че щяла да вкара Ковашкия мях в пътя. Определено не исках да нося масивните кафяви обувки на учителката оттук нататък...

От къщата ни, докато се спускаше синият здрач и изгряваше нахапаната луна, можех да видя светлините на карнавала „Брендиуайн“. Виенското колело се въртеше, озарено в червено. Централната алея сияеше, окичена с бели крушки. Над покривите на

Зефир и към мен се стелеха музика на калиопа^[3], смях и радостни писъци. Имах в джоба си пет долара — подарък от татко. Бях се увил в подплатеното си с вълна яке, за да не ми е студено. Бях готов да се развихря.

Сестрите Глас живееха на около половин миля от къщи, на „Шантък Стрийт“. По времето, когато стигнах там с Рокет, почти седем без петнайсет, колелото на Дейви Рей вече бе паркирано до това на Бен пред входа на дома на музикантките, на вид досущ като къща от сладкиши, на която и Хензел и Гретел биха завидели. Оставих Рокет и се качих на верандата. През затворената врата ясно се чуваше трясъкът на клавишите на пиано. След това високият, напевен глас на г-ца Синьогласна каза:

— По-нежно, Бен, *по-нежно*!

Натиснах звънеца. Обади се камбанки и госпожицата попита:

— Би ли отворил вратата, Дейви Рей?

Дейви Рей ме пусна вътре, а блъскането по клавишите продължи. От измъченото изражение на приятеля ми стана ясно, че не е добре за здравето да слушаш как Бен до безкрай кове едни и същи пет ноти.

— Унифред Озбърн ли дойде? — обади се г-ца Синьогласна над цялото това дрънчане.

— Не, госпожо, Кори Макенсън — обясни й Дейви Рей. — И той ще изчака Бен.

— Въведи го тогава. Твърде студено е да стои отвън.

Прекрачих прага и се озовах в дневна, която представляваше момчешки кошмар. Всички мебели имаха вид на крехки антики, които не биха понесли тежестта и на изсушен от глад комар. Малките масички бяха осеяни с порцеланови фигурки на танцуващи клоуни, дечица с кученца и всякакви други чудесии. Сивият килим на пода имаше вид, че неизтриваемо помни следите от стъпки. Висок като баща ми шкаф със стъклени вратички съхраняваше гора от оцветени кристални чаши, чаши за кафе с лицата на всички президенти, към двайсестина облечени в дантелени костюми керамични кукли и може би още около двайсестина украсени със скъпоценни камъчета яйца, всяко с отделна четирикрака метална поставка. Веднага се запитах какъв ли трясък ще вдигне този шкаф, ако се прекатури. На мраморен пиедестал, нашенарен със сини и зелени нишки, стоеше отворена

Библия, голяма като гаргантюелския ми речник, напечатана с шрифт, който можеше да се прочете и от другия край на стаята.

Всичко изглеждаше прекалено крехко, за да го докосва човек и твърде безценно да му се наслади, и се почудих как ли човек може да живее сред такава вечно замръзнала красота. Разбира се, в стаята царстваше и блестящото кафяво право пиано^[4], пред чиито клавиши бе приклещен Бен и зад пейката му стоеше г-ца Синьогласна, стиснала диригентска палка. Каза ми:

— Здравей, Кори! Моля те, седни!

Както обикновено, беше облечена в синьо, с изключение на широк бял колан около кокалестия ѝ кръст. Белезникаворусата ѝ коса бе вдигната над главата като пухкав фонтан, черните ѝ очила бяха толкова дебели, че очите ѝ изглеждаха изпъкнали.

— Къде? — попитах.

— Ето тук. На дивана.

Диванът, покрит с кадифено шалте с нарисувани на него овчари, свирещи на арфите си пред подскачащи овчици, имаше крачета, не по-здрави на вид от прогнили от дъжда сламки. Ние с Дейви Рей се отпуснахме в меката хватка на тапицериата. Под нас конструкцията изскърца съвсем лекичко, но сърцето ми скочи в гърлото.

— А сега! Хайде, стегни се! Пръстите летят като вълни! Едно, две, три, едно, две, три...

Г-ца Синьогласна започна да ръкомаха с палката си, докато пълничките пръсти на дясната ръка на Бен се опитваха да изсвирят все същите пет ноти с някакво подобие на ритъм. Съвсем скоро обаче той отново започна да блъска по клавишите, все едно се опитваше да сплеска хапещи мравки.

— Летят като вълни! — обади се г-ца Синьогласна. — По-нежно, по-нежно! Едно, две, три, едно, две, три!

Свиренето на Бен беше не толкова летящо, колкото падащо.

— Не мога да го направя! — изплака той и дръпна ръка далеч от тези ужасяващи клавиши. — Пръстите ми се преплитат едни в други!

— Соня, остави момчето да си поеме дъх! — подвикна г-ца Зеленогласна от дъното на къщата. — Ще му изтъркаш пръстите до кокал!

Гласът ѝ напомняше повече тромбон, отколкото флейта.

— Не ми се меси в работата, Катарина! — отвърна г-ца Синьогласна. — Бен трябва да научи правилната техника!

— Е, това му е първият урок, за Бога! — г-ца Зеленогласна влезе от коридора в гостната.

Сложи ръце на кокалестите си хълбоци и стрелна с гневен поглед сестра си под собствените си очила с черни рамки. Беше облечена изцяло в зелено, в отсенки, вариращи от бледозелено до горско тъмно. Русо-бялата ѝ коса бе вдигната по-високо от на Соня и ѝ бе придаден смътно пирамидална форма.

— Не всички са музикални гении като теб, да знаеш! — заяви Катарина.

— Да, знам, много благодаря! — по белите като слонова кост бузи на г-ца Синьогласна бяха пропъззели червени облачета. — И ще съм благодарна да не прекъсваш урока на Бен!

— Времето му и бездруго е изтекло. Коя е следващата ти жертва?

— Уинифред Осбърн е следващата ми ученичка — натърти многозначително г-ца Синьогласна. — И ако не бяха твоите абонаменти за списания, на първо място нямаше и да ми се налага да започвам наново с уроците по пиано!

— Хич не ми обвинявай абонаментите за списания! Именно твоята личност е виновна! Кълна се, че ако купиш още един комплект порцеланови чинии, ще побеснея и ще ги изпотроша всичките! За какво въобще купуваш всичките тези сервиси, след като никога не каним гости на вечеря?

— Понеже са красиви, ето затова! Харесвам красиви неща! И може ли да те попитам защо ти отиде и си купи колекция от напръстниците на Първата дама, при условие, че дори не можеш да шиеш!

— Понеже стойността им само ще расте, ето затова! Ти не можеш да познаеш инвестицията, дори ако изпъззи на някоя от твоите глупави порцеланови чинии и те умолява да я хапнеш с бисквитка!

Боях се, че сестрите Глас ще стигнат до размяна на удари. Тембрите на гласовете им звучаха като дуел на недобре настроени музикални инструменти. Прикlescен помежду им, Бен изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се продъни вдън земя. След това някъде в дълбините на къщата се разнесе много странно „Квраааааак!“. Беше тъкмо звук, какъвто си представях, че може да издаде от стъклената си

купа марсианецът с многото пипала. Г-ца Синьогласна насочи палката към сестра си и отрязва:

— Видя ли? Разстрои го! Сега довольна ли си?

Звъннаха камбанките на входната врата.

— Сигурно ще са съседите да се оплакват от виковете ти! — предсказа г-ца Зеленогласна. — Чуват те по целия път чак до Юниън Таун!

Когато г-ца Зеленогласна отвори вратата, на прага стоеше Джони. Беше увит в тъмнокафяво яке, навлечено върху пуловер с обло деколте.

— Тук съм да почакам Бен — каза.

— Боже, имай милост! Целият свят ли ще чака Бен? — г-ца Зеленогласна направи физиономия, все едно е захапала лимон, но добави: — Все още му остават пет минути! Така че заповядай!

Джони влезе в къщата, видя скованите ни физиономии и осъзна, че е настъпил нещо, което в никой случай не е купчинка с розови листенца.

— Квраааак! Квраааак! — изкрещя съществото в задната стая.

— Ще се погрижиш ли за него или си прекалено заета? — попита сестра си г-ца Синьогласна. — След като го разбуди, поне се погрижи за него!

— Кълна се, че ще се изнеса оттук, стига да намеря картонен кашон, в който да се заселя! — заплаши г-ца Зеленогласна, но отново излезе в коридора и поне за момента караницата им приключи.

— Боже, изтощена съм! — г-ца Синьогласна взе една стара църковна брошурка и си повя с нея. — Бен, стани и нека ти покажа какво ще се научиш да свириш, ако си изпълняваш уроците, както ти ги показвам.

— Да, госпожо! — приятелят ми скочи на крака.

Г-ца Синьогласна се настани на пейката на пианото. Вдигна над клавишите китките си, увенчани с дълги елегантни пръсти. Затвори очи — предполагам, настройваше се за изпълнението.

— Когато преподавах пиано на пълен учебен ден, обучавах на тази песен всичките си ученици — каза. — Да сте чували някога за „Бютифъл Дриймър“^[5]?

— Не, госпожо! — каза Бен.

Дейви Рей ме сръга в ребрата и подбели очи.

— Ето това е то — обясни г-ца Синьогласна и започна да свири.

Не беше като „Бийч Бойс“, но беше приятно. Музиката излиташе от пианото и изпълваше стаята, а г-ца Синьогласна се люлееше леко наляво-надясно на пейката, докато пръстите ѝ се носеха над клавишите. Трябва да призная, че песента звучеше доста добре.

След това в мелодията се вряза ужасно стържене. Космите по врата ми настръхнаха и се напънаха да се изскубнат от корен. Звукът беше точно като да ти зачукват в ушния канал назъбено стъкло.

— Черепи и кости! Хана Фьорд! Черепи и кости! Крикет и Ринсин!

Г-ца Синьогласна спря да свири.

— Катарина! Дай му бисквитка!

— Той направо откача тук отзад! Блъска се в клетката!

— Черепи и кости! Драга ме цака! Черепи и кости!

Не бях сигурен, че точно това са думите, които онова същество крещи, но поне така ми прозвучаха. Ние с Бен, Дейви Рей и Джони се спогледахме с убеждението, че сме влезли в същинска лудница.

— Хана Фьорд! Квраааак! Крикет у Ринсин!

— Бисквита! — изкрещя г-ца Синьогласна. — Знаеш ли какво е това бисквита?

— Ще ти счупя главата!

Письците и стърженето продължиха. Насред врявата отново звъннаха камбанките на входната врата.

— Това е заради песента, казвам ти! — извика г-ца Зеленогласна. — Той откача всеки път, когато я засвириш!

— Квраааак! Драга ме цака! Хана Фьорда! Хана Форда!

Станах и отворих входната врата като прелюдия към бягството. На прага стояха мъж на средна възраст и момиченце на осем или девет години. Познах г-н Юджийн Осбърн, готвачът в кафене „Брайт Стар“.

— Дошли сме за урока по пиано на Уинифред... — поде той, след това врявата се надигна отново.

— Череп и кости! Кврааак! Крикет у Ринсин!

— Каква, за Бога, е тая шумотевица? — попита г-н Осбърн, положил длан на рамото на момиченцето.

Сините ѝ очи бяха ококорени и озадачени. На кокалчетата на пръстите на г-н Осбърн бяха татуирани избелели букви, както забелязах — US на палеца и A, R, M и Y^[6] на другите четири пръста.

— Това е папагалът ми, г-н Осбърн — г-ца Синьогласна се появи и ме избута страни. За толкова слаба жена бе изумително силна. — Напоследък има малко проблеми.

Г-ца Зеленогласна се появи от коридора, понесла клетка за птици, обитавана от източника на цялата врява. Папагалът беше доста голям, нахвърляше се върху решетките и се люлееше като въртяно от торнадо листо.

— Черепи и кости! — изкрещя, показвайки черния си език. — Драга ме цака!

— Ти си му дай бисквитата! — г-ца Зеленогласна без особена нежност тропна клетката с птицата върху пейката на пианото. — Няма защо да ми отхапва пръстите!

— Хранех твоя през цялото време и все съм си рискувала пръстите!

— Няма да храня тази твар!

— Хански Форд! Драга ме влага! Черепи и кости!

Папагалът беше ярко-тюркоазено син, без капчица друг цвят по себе си, освен жълтото на човката. Нападаше решетките и хвърчаха сини пера.

— Е, ами занеси го в спалнята! — каза г-ца Синьогласна. — Метни кърпа върху него и ще се успокои!

— Аз съм робиня! Просто робиня в собствения си дом! — изстена г-ца Зеленогласна, но отново хвана клетката за дръжката и излезе от гостната.

— Черепи и кости! — пицеше папагалът на раздяла. — Крикет из Ризлинг!

Хлопна се врата и, за наше щастие, шумотевицата заглъхна.

— Той има малък проблем — каза г-ца Синьогласна на г-н Осбърн с нервна усмивка. — Изглежда не харесва една от любимите ми песни. Моля, влезте, влезте! Бен, урокът ти за тази вечер завърши! Не забравяй! Отнасяме се сериозно! Пръстите летят като вълни!

— Да, госпожо! — след това Бен прошепна под нос, към мен. — Да се махаме оттук!

Тръгнах навън, последван от Дейви Рей. Папагалът бе утихнал или може би бе укротен от нощната си кърпа.

След това чух г-н Осбърн да казва:

— За първи път чувам папагал да псува на немски!

— Моля, г-н Осбърн? — г-ца Синьогласна вдигна изрисуваните си с молив вежди.

— Да псува на немски — повтори готвачът. — Кой го е научил на такива думички?

— Ами... нямам представа за какво точно говорите, моля Ви!

— Служих като готвач в Голямата червена единица^[7] в Европа. Имах възможност да говоря с много затворници и, повярвайте ми, мога да разпозная немалко неприлични думички на немски, щом ги чуя. А току-що чух доста такива.

— Моят... папагал приказва такива неща? — усмивката на г-ца Синьогласна трепна, но пак се появи. — Сигурно бъркате, няма съмнение!

— Да вървим! — каза ми Джони. — Карнавалът ни чака!

— Не бяха само псувни — продължи г-н Осбърн. — Имаше също и други немски думи, но те бяха силно изкривени.

— Папагалът ми е американски — осведоми го г-ца Синьогласна, вирнала нагоре брадичката си. — Нямам ни най-малка представа за какво ми говорите!

— Ами добре тогава — събеседникът й сви рамене. — За мен няма никакво значение!

— Момчета! Ще затворите ли тази врата, преди всичката топлина да е избягала?

— Хайде, Кори! — подвижна Дейви Рей, вече яхнал колелото си. — И бездруго сме достатъчно закъснели!

Във вътрешността на къщата се отвори врата. Г-ца Зеленогласна каза от коридора:

— Сега се успокой, благодаря на Бога! Просто недей да свириш тази песен отново, каквото и да става!

— Казах ти, че не е от песента, Катарина! Свирила съм му я през цялото време и той я обичаше!

— Е, сега я мрази! Просто не я свири!

Дърлянето им започваше да ми напомня за два кълвящи се стари папагала, един зелен и един син.

— Затвори тази врата, моля те! — извика ми г-ца Синьогласна.

Джони ме бутна през прага, за да отлепи краката ми от пода. Затвори след нас, но все още чувахме сестрите Глас да стържат като дуе триони. Искрено съжалявах момиченцето на Осбърн!

— Тези двете са луди! — каза Бен, когато се качи на колелото си. — Човече, това беше по-ужасно и от училище!

— Сигурно си направил нещо, с което много си разсърдил майка си! — заключи Дейви Рей. — Хабим време! — той извика весело и потегли в посока на карнавала, а педалите на колелото му направо летяха.

Влачех се зад приятелите си, макар че те постоянно ми подвикваха да ги настигна. Немски ругатни, мислех си. Как тъй папагалът на г-ца Соня Глас знаеше немски ругатни? Доколкото знаех, и двете сестри не говореха друг език освен южняшки диалект на английския. Не бях знаел и че г-н Осбърн е служил в Голямата Червена Единица. Това, бях научил от книгите, беше извънредно известна пехотинска дивизия. Г-н Осбърн е бил в центъра на действието, на същата разкъсвана от войната земя като сержант Рок! *Иха*, казах си. *Суперско!*

Но все пак как папагалът се беше научил да ругае на немски?

След това веселите звуци на карнавала достигнаха до мен заедно с ароматите на полети с масло пуканки и карамелизирани ябълки. Оставих зад гърба си ругаещия на немски папагал и врътнах педалите по-бързо, за да догоня приятелите си.

Платихме доларите си на будката на входа и се хвърлихме в карнавала като изгладнели просяци — на богата трапеза. Жичките на нощните лампи блестяха над главите ни като хванати в капан звезди. Имаше много деца на нашата възраст, заедно с родителите си, както и по-възрастни посетители, и дори гимназисти. Около нас атракционите пъшкаха, дрънчаха и звънтяха. Купихме си билети и се качихме на виенското колело, а аз направих грешката да седна до Дейви Рей. Когато стигнахме на самия връх и колелото спря, за да позволи да се качат пътници в най-долната гондола, той се ухили и започна да ни люлее напред-назад и да крещи, че винтовете всеки момент ще се откачат.

— Спри! Спри! — умолявах го, а тялото ми се бе смръзнало, за да компенсира прекомерната му подвижност.

На тази височина виждах целия ширнал се карнавал. Погледът ми попадна на шарена табела с груба зелена плетеница — джунгла — и червените, капещи букви ОТ ИЗГУБЕНИЯ СВЯТ.

В къщата с духовете си го върнах тъпкано на Дейви Рей. Когато вещицата с брадавичестия нос изскочи от мрака и се хвърли върху дрънчащата ни количка, аз го сграбчих изотзад за врата и наддадох такъв вой, че засраших надраскания запис с бръщолевенето на призрак и таласъм.

— Стига! — каза той, след като успя да седне отново на седалката.

Навън ми сподели, че къщата с духовете била най-тъпото нещо, което някога е виждал в живота си и изобщо не била страшна. Но определено ходеше странно и се намърда на опашката за преносимите тоалетни.

Натъпкахме се до пръсване със захарен памук, намаслени пуканки и глазирани миниатюрни донъти. Ядохме карамелизирани ябълки, покрити с фъстъци. Гризкахме корндогове^[8] и изпихме толкова бира от корени, че коремите ни плискаха при вървене. След това Бен реши да се повози на Торнадото; резултатите не бяха особено красиви. Успяхме да го вкараме в една от походните тоалетни и, за щастие, прицелът му беше добър, а дрехите му бяха пощадени от заливане в цветовете на дъгата.

Бен подмина удоволствието от забавленията на палатката, рекламирана от голямото, сбръчкано еднооко лице. Дейви Рей само дето не си прегриза вход в стената от бързане да влезе вътре, а ние с Джони отидохме с него въпреки здравия си разум.

В сумрачните дълбини мрачен господин с нос, голям като кисела краставичка, царстваше над половин дузина други извращения на природата. Известно време ни разправяше за греховете на плътта и окото на Господа. След това дръпна малка завеска и включи прожектор, и ето ти го в голяма стъклена бутилка — спихнато, розово и голо бебе с две ръце, два крака и око на циклоп в средата на изпъкналото си чело. Трепнах, а Джони се помръдна с неудобство, когато мъжът вдигна пълната с формалдехид бутилка и бебето-циклоп се залюля в съня си. Мъжът започна да го показва на всички отблизо.

— Ето ви го грехът на плътта, и ето ви го окото на Господа като наказание за този грях! — заяви той.

Имах чувството, че вероятно чудесно биха се разбрали с преподобния Блесет. Когато мъжът спря пред мен видях, че окото е златно — като на Рокет. Лицето на бебето беше толкова сбръчкано, че

като нищо би могло да принадлежи и на вехт старец, който се кани да отвори беззъбата си уста и да си викне глътка бяла светкавица^[9] за отпускане на болезките.

— Забележи, сине, как пръстът на Господ е изтрил знаците на греха! — каза мъжът, а в обрамчените му от провиснали торбички очи блестеше искра на евангелистична треска.

Видях какво има предвид — бебето нямаше нито мъжки, нито женски органи. Там долу нямаше нищо друго, освен сбръчкана розова кожа.

Мъжът завъртя бутилката да ми покаже гърба на бебето. То се докосна до стъклото и чух как при сблъсъка на стъклото с рамото му се чува тих влажен звук.

Видях лопатките на бебето-циклоп. Бяха дебели, костени израстъци. Заприличаха ми на чукани от крила.

И прозрях. Наистина прозрях.

Бебето-циклоп е било нечий ангел, паднал на земята.

— Горко на грешника! — каза мъжът и пристъпи към Джони и Дейви Рей. — Горко на грешника под окото на Господа!

— А, това беше фалшификация — възмущаваше се Дейви Рей, когато излязохме отново на пътеката между палатките. — Аз си мислех, че ще е живо! Мислех, че ще може да се говори с него!

— А не можеше ли? — попитах го и той ме изгледа така, все едно половината ми таван е паднал.

Отидохме да гледаме представление, където мотоциклетисти се въртяха в обграден с решетка цилиндър, двигателите им виеха право пред лицата ни и гумите им се крепяха на ръба на катастрофата. След това ходихме при индианските понита, под огромна шатра, където бледолики, които не биха разпознали Джеронимо от Седящия Бик^[10], скачаха наоколо по набедрени превръзки и с пера и се опитваха да вдъхнат малко живец на коне, намиращи се на една бала сено от фабриката за лепило. Финалът настъпи, когато фургон с каубои обиколи палатката, преследван от псевдо-индианците и каубоите стреляха от упор, а белите червенокожи се разкрещяха и хукнаха да се спасяват. Историята на Алабама никога не е била толкова отегчителна, но накрая на представлението Джони се усмихна бледичко и каза, че едно от понитата, малко жълтеникаво конче с хлътнал гръб, имало вид все едно наистина може да галопира, стига да му се даде възможност.

По това време Дейви Рей отново бе гладен за изроди, така че го съпроводихме да видим слабата като клечка червенокоса дама, която можеше да кара електрически крушки да светят, като ги подържи в устата си. Следваше Колата на Смъртта на Ал Капоне, витрина, в която се виждаха кървящи тела, проснати на градски тротоар, а мотаещи се гангстери прорязваха въздуха с куршуми от въздушни пистолети. Истинската кола, зад волана на която имаше чучело и други четири чучела стояха и я зяпаха, представляваше такъв боклук, че и г-н Скъли би ѝ се намръщил. Повъртяхме се с Дейви Рей, който стремително обработваше редицата. Момчето-алигатор, Човекът-гъсеница, Жирафовратата жена — всички те го мамеха зад гънките на палатките си.

А след това завихме зад ъгъла и доловихме миризмата.

Просто намек за нея, носещ се към нас изпод смрадта на мазнина за хамбургери и мас за понички.

Гущерска смрад, казах си.

— Бен е оцапал гащите! — каза Дейви Рей. Трябваше да се изкаже.

— Не съм! — Бен пък трябваше да знае кога да не провокира този зловещ цикъл.

— Ето го — каза Джони и точно пред мен висеше голямо червено ИЗГУБЕН, съпроводено от СВЯТ от другата му страна.

Караваната имаше стъпала, които се изкачваха до голяма, квадратна, подобна на кутия площадка. Напреко на нея бе дръпната парцалива кафява завеса. На будката за билети на столче седеше мъж с мазни кичури тъмна коса, заресани плътно по плешивото кубе на черепа му. Дъвчеше клечка за зъби и четеше комикс за Джъгхед. Малките му, светлосини като мраморни топчета очи се стрелнаха нагоре и ни забелязаха, а той лениво посегна към един микрофон. Гласът му изстърга през съседната колона:

— Елате, елате всички! Да видите звяра от изгубения свят! Хайде, елате... — той изгуби интерес към рекламната си реч и отново се съсредоточи върху балончетата в комикса.

— Тук смърди — заяви Дейви Рей. — Да вървим!

— Чакай малко — казах му. — Само малко!

— Защо?

ИЗГУБЕН изпълваше полезрението ми.

— Може пък да искам да видя какво е това!

— Не си хаби парите тук! — предупреди ме Бен. — Ще се окаже голяма змия или нещо подобно!

— Е, не може да е по-тъпо от Колата на смъртта!

Приятелите ми бяха принудени да се съгласят с това заключение.

— Хей, ето там има двуглав бик! — Дейви Рей посочи към изрисуваното платно. — Това е като за мен!

Той понечи да се отдалечи и Бен направи две стъпки след него, но спря, когато осъзна, че ние с Джони не сме ги последвали. Дейви Рей погледна през рамо, намръщи се и също спря.

— Ще е някоя *фалшификация*! — заяви.

— Може и да е — съгласих се. — Но може и да е...

Нещо хубаво, канех се да кажа.

В този момент се разнесе звукът на масивно тяло, преместващо тежестта си. Караваната простена. *Бууум!*, разнесе се трясъкът от туловище, удрящо дърво. Цялата каравана се разтърси, а мъжът зад будката за билети се пресегна покрай хълбока си и вдигна нещо. След това започна да блъска по караваната с бейзболна бата, обкована с гвоздеи. Виждах безбройните дупчици от гвоздеите, разпръснати по голямото червено Т на ИЗГУБЕНИЙТ.

Каквото и да беше нещото вътре, то се успокои. Караваната спря да се люлее. Мъжът остави бухалката настрани с напълно безизразна физиономия.

— Уха! — каза Бен тихо. — Там вътре има наистина голяма твар!

Любопитството ми се бе развихрило. Блатната миризма като че ли отблъскваше клиентите, но аз трябваше да узная. Приблжих продавача на билети.

— Един? — попита той, без дори да ме погледне.

— Какво има вътре? — попитах.

— Идва от изгубения свят — отвърна той. Продължаваше да зяпа в комикса си. Лицето му беше дълго, а бузите и челото му бяха покрити с белези от акне.

— Да, сър, но какво е то?

Този път той погледна към мен. Едва не отстъпих назад, понеже в очите му кипеше яростен гняв, който ми напомни за беса на Бранлин.

— Ако ти кажа — обясни мъжът, осмуквайки шумно клечката си за зъби, — тогава вече няма да е изненада, нали?

— Дали е... урод или нещо такова?

— Влез вътре — мъжът ми се усмихна студено, показвайки ми огризки от изгърканите си зъби. — След това ще ми кажеш какво си видял.

— Кори, хайде! — зад мен стоеше Дейви Рей. — Това е фалшификация, казах!

— О, така ли си казал? — мъжът остави с плясък комикса си. — Ти пък какво знаеш, хлапе? Не си виждал нищо, освен този твой град, дето е като калъфчица, нали?

— Мога да позная фалшификацията, като я видя! — възрази Дейви Рей, усети се и добави: — Сър.

— Така ли? Момче, ти не може да различиш главата от задника си! Я се махай оттук и спри да ми се пречкаш!

— Така и ще сторя! — кимна Дейви Рей. — Може да се обзаложите! Хайде, Кори!

Той се отдалечи, но аз останах.

Дейви Рей видя, че не тръгвам след него и издаде звук като пръдня, след което отиде до будката близо до двуглавия бик.

— Един — казах на мъжа и изрових четвъртак от джоба на джинсите си.

— Петдесет цента — обяви продавачът.

— Всичко друго е по четвъртак! — Бен дойде да застане до мен, а от другата му страна се изправи Джони.

— Този тук е пейсет цента! — отвърна мъжът. — Тварт трябва да плюска. *Винаги* трябва да плюска!

Плъзнах монетите към него. Той пусна двата четвъртака в тенекиена кутия, която — съдейки по звука — беше почти празна, след това скъса един билет и ми даде половината.

— Мини през оная завеса и ме изчакай. От другата страна има още една завеса. Не минавай през нея, докато не дойда. Чу ли?

Потвърдих и се изкачих по стъпалата. Гущерската, блатна смрад стана ужасна, а под нея се долавяше и болезнената миризма на гниещи плодове. Преди да стигна до завесата, вече обсъждах със себе си колко разумно е било да задоволявам любопитството си.

Но все пак избутах завесата и се изправих в почти пълната тъмнина.

— Аз също идвам — чух Джони да казва зад гърба ми.

След това чаках.

Пресегнах се и напипах груба завеса от кече между мен и каквото там друго имаше в караваната.

Нещо изтътна като далечен товарен влак.

— Мръдни малко — сопна се продавачът на билети.

Говореше на мен и се изкачваше по стъпалата, подкарвайки пред себе си Джони и Бен. Когато премина през първата завеса, видях, че държи обкованата с гвоздеи бейзболна бухалка. Направих на приятелите си място да застанат между завесите. Бен стисна ноздрите си с пръсти и заяви:

— Много гадно смърди!

— Харесва зрели плодове — обясни мъжът. — Понякога загниват.

— И какво е това нещо? — попита Джони. — И какъв е този изгубен свят?

— Изгубеният свят си е изгубен. Точно както в поговорката — каквото е изгубено, не може да се върне вече. Това влиза ли ти в черепа?

И на трима ни отношението му не ни харесваше. Джони вероятно можеше да му угаси крушката. Но вместо това каза:

— Да, сър.

— Хей, и аз идвам! — обади се Дейви Рей. — Къде сте всички?

Мъгът мръдна към стълбите, за да му блокира пътя.

— Петдесет цента или забрави!

Разбира се, това предизвика съответния изблик. Надникнах през завесата да проследя как Дейви Рей се пазари с мъжа. Приятелят ми дъвчеше шоколадова вафла „Зиро“, от онези белите, с шоколадова нуга в средата.

— Ако не си затвориш устата — предупреди го мъжът, — ще те таксувам седемдесет и пет цента! Плащай или се махай!

Два четвъртака смениха собственика си. Дейви Рей се напъха при нас и след това мъжът влезе, мърморейки си кисело. Каза ми:

— Ти, хлапе! Минавай!

Избутах настрани парчето чувал. Когато влязох, смрадта направо ме събори. Момчетата се пъгнаха след мен, след това дойде г-н Добро отношение. Единственото осветление осигуряваха четири маслени лампи, окачени на куки на тавана и светлината им беше в най-добрия

случай неясна. Пред мен се намираше нещо като голяма кочина, оградена с железни колове, дебели като питони. В кочината лежеше нещо, толкова голямо, че от самия му вид краката ми се подгънаха. Чух Бен да възкликва зад гърба ми. Джони подсвирна тихо. В кочината имаше купчини гнили, мухлясали огризки от плодове. Разлагащите се останки лежаха в супа от зеленикавокафява тиня и, нека се изразим деликатно, тинята бе украсена с дузини кафяви парчета, дълги като ръката на баща ми и двойно по-дебели. Тъмен облак мухи се виеше над кочината като миниатюрно торнадо. От упор миризмата на всичко това можеше да изтрие и ивицата на скункс. Нищо чудно, че кутията на г-н Добро отношение беше празна.

— Качи се тук и погледни! — каза ми мъжът. — Хайде, платил си си!

— Ще повърна! — простена Бен и се наложи да се обърне и да избяга навън.

— Не връщам пари! — извика след него г-н Добро отношение.

Може би беше заради свадливия глас на мъжа. Може би заради начина по който всички ние миришихме на животното в кочината. Но внезапно то започна да се измъква от тинестото си гнездо и огромното му туловище просто продължи да нараства и нараства, отлепвайки се част по част от течното си легло. Твартата издаде самотно изсумтяване, което отекна като хиляда гръмотевици. След това се помъкна към далечната страна на караваната, сивата му влажна плът блестеше от тиня и мръсотия, а цяла вселена мухи пълзяха по хълбока му. С писък на амортизатори й измъчено дърво цялата каравана започна да се накланя в тази посока и ние тримата се разпищяхме и се развивахме в плен на страха, който така и не усетихме в къщата на духовете.

— Стой мирен, лайноглавецо! — г-н Добро настроение се изправи на една дървена платформа. — Казах стой мирен, преди да ни обърнеш! — той вдигна бейзболната си бухалка и яростно я стовари надолу.

Звукът от бухалката, удряща върху плът, накара стомаха ми да изкурка. За малко да изгубя карнавалното си пиршество, но стиснах здраво зъби. Г-н Добро отношение продължаваше да удря звяра — втори път, трети и четвърти. Съществото не издаде нито звук, но след четвъртия удар се отдръпна от стената на караваната и пристъпи отново към средата на кошарата си, а караваната се изправи.

— И си стой там, тъпанар такъв! — извика г-н Добро отношение.
— Да не се опитвате да го убиеете, господине? — попита Дейви Рей.

— Тоя кучи син не изпитва болка! Кожата му е като проклета бронирана плоча! Хей, я не ми разправяй как да си гледам работата, че ще те изхвърля оттука по задник!

Не знаех дали съществото може да изпитва болка или не. Знаех само, че гледам към голям участък от сбръчкана сива кожа с капчици кръв, избликващи по него.

Твартата бе наполовина на ръста на слон и голяма като пикапа ни. Когато дебелите мускули на задните му крака потрепнаха, във въздуха лениво литнаха орляци мухи. На мътната светлина на маслените лампи твартата стоеше неподвижна в калната си дупка, с масивни крачища, забити сред гнили огризки от плодове и собствените му екскременти, и виждах чуканите на трите рога, издигащи се от костената му яка, покрита с кожата суха плът.

Почти припаднах, но се боях какво може да има долу на пода.

— Това тука е много старо — каза г-н Добро отношение. — Знаете ли, че някои костенурки доживяват до двеста, че и триста години? Е, това чудо тука е толкова старо, че пред него тия костенурки изглеждат като тийнейджъри. По-старо е от парчето на Метусалем! — каза той и се разсмя, все едно това беше забавно.

— Къде го намерихте? — чух гласа ми да пита, макар умът ми да бе твърде поразен, за да се включи.

— Купих го за седемстотин долара в брой, пълен комплект. Едно приятелче го въртеше по маршрута в Луизиана, из земите на каюните. Преди това го е показвал някакъв тип в Тексас. Преди Тексас някакво момче от Монтана го возило насам-натам. Предполагам, че е било през двайсетте години. Аха, пообикалял е бая!

Дейви Рей каза с тих и притеснен глас:

— Кърви!

Държеше половината от вафлата „Зиро“ покрай хълбока си, апетитът му бе изчезнал.

— Аха, и кво? Трябва да го пошляпвам, за да му привлече вниманието. Да му се не види, той и бездруго има мозък горе-долу колкото половин орех!

— Откъде идва той? — попитах. — Така де... кой го е намерил пръв?

— Било е много отдавна. Не помня какво точно ми разказа онзи каюнски боклук. Нещо за... някакъв професор го бил намерил. Или в амазонската джунгла, или в Белгийско Конго, забравих кое от двете. На някакво плато, дето никой не можел да се качи отново. Казвал се... професор Чандлър... не... — мъжът се намръщи. — Каландър, не, не и това... — той щракна с пръсти. — Професор Челинджър^[11]! Та той го намерил и го довел насам. Знаете ли какво е това? То е три... три...

— ... цератопс — довърших вместо него.

Познавах си добре динозаврите — и това не е лъжа.

— Някой му е отрязал рогата — каза Джони.

Той също го беше разпознал и пристъпи покрай мен, за да стисне здраво желязната решетка. — Кой му е отрязал рогата, господине?

— Аз, заедно със себе си и мен. Налагаше се. Трябваше да ги видите какви са само! Като копия, такива бяха. Той все мушкаше стените на караваната с тях. Пробиваше метала като хартия. Верижният ми трион се строши на две, преди да стигна и до средата, та се наложи да ползвам проклета брадва. Той просто си лежеше. Това прави той, просто си лежи там и плюска и дриска... — г-н Добро отношение ритна покрития с бял мухъл пъпеш, избутан кой знае как от калното дъно. — Знаете ли колко струва да снабдявам дъртия пръч с плодове по това време на годината? Човече, това са най-тъпо похарчените седемстотин долара на света!

Дейви Рей пристъпи към решетката и застана до Джони.

— И как тъй яде само плодове?

— О, той може да яде почти всичко. Щом свърши карнавалният сезон го храня с отпадъци и дървесни трици — г-н Добро отношение се ухили. — Обаче от плодовете ухае по-добре.

Малките черни очички на трицератопса бавно примигнаха. Масивната му глава се завъртя от една страна на друга в търсене на мисъл. Кошарата едва му стигаше да се обърне в нея. След това издиша дълбоко и се отпусна отново в калта, и се втренчи в нищото със струйки кръв, стичащи се по хълбока му.

— Ужасно тясно е там, а? — попита Дейви Рей. — Така де... никога ли не го пускате навън?

— Божке, не! Та как ще го вкарам обратно вътре, гений такъв? — мъжът се наведе над железните решетки, които му стигаха до кръста, когато стоеше на дървената си платформа. — Хей, дрисльо! — извика. — Защо не вземеш да направиш нещо, за да си заработиш проклетия хляб? Защо не се научиш да балансираш топка на муцуната си или да скачаш през обръч? Мислех си, че мога да те обуча, да му се не види, да правиш номера! Как тъй не можеш нищо друго, освен да си стоиш там и да тъпееш? — г-н Добро настроение направи гримаса и гневът му бе грозен.

— Хей, на теб говоря! — той фрасна гърба на звяра с бухалката и след това го удари втори път, а гвоздеите изкараха кръв.

Воднистите очи на трицератопса се затвориха в поне привидно безмълвно страдание. Г-н Добро отношение вдигна бухалката за трети удар и изпочупените му зъби изскърцаха.

— Не го правете, господине! — каза Дейви Рей.

И нещо в гласа му подсказваше, че е сериозен.

Бухалката преустанови възхода си.

— Какво каза, момче?

— Казах... не го правете. Моля! — добави Дейви Рей. — Не е редно!

— Може да не е редно — съгласи се господинът, — но е забавно!

И той за трети път цапна трицератопса по хълбока, с все сила.

Видях как се стяга юмрукът на Дейви Рей, който смачка останките от вафлата „Зиро“.

— Стига ми толкова — каза Джони.

Той обърна гръб на кошарата, подмина ме и излезе от караваната.

— Да вървим, Дейви Рей! — казах на приятеля си.

— Не е редно — повтори Дейви Рей.

Г-н Добро отношение бе спрял да бие звяра и гвоздеите бяха оцветени в червено.

— Нещо като това там не бива да е оковано в тинеста локва!

— Получи си удоволствието за петдесетте си цента! — заяви мъжът. Звучеше изтощено, по челото му блестеше пот. Предполагам, че си е тежък труд да забиваш тези гвоздеи в дебелината на кожата и да ги вадиш оттам. Актът на насилие като че ли бе поусмирил гнева му. — Вървете си у дома, селянчета! — каза.

Дейви Рей не помръдна. Очите му ми напомниха за горящи въглени.

— Господине, не знаете ли какво притежавате?

— Аха. Проклето голямо главоболие. Искаш ли да го купиш? Да му се не види, ще ти предложи изгодна цена. Накарай татко си да ми донесе петстотин долара. Няма проблем да ви го стоваря на моравата пред къщата и да си спинкаш в леглото с него!

Дейви Рей не се остави да го всмуче този гняв.

— Не е редно — повтори — да мразиш нещо само защото е живо!

— Ти пък какво знаеш? — изсумтя г-н Добро отношение. — Не знаеш нищо за живота, хлапе! Изкарай още двайсетина години и виж каквото аз съм видял от тоя смрадлив свят и след това ела ми разправяй какво трябва и не трябва да правя!

След това Дейви Рей направи нещо странно. Той хвърли смачканата вафла „Зиро“ в калта, точно пред човкоподобната муцуна на трицератопса. Вафлата издаде тихо „плоп“ и потъна в тинята. Трицератопсът просто си стоеше там, притворил клепачи.

— Хей! Не хвърляй нищо в тая кошара, момче! И двамата се махайте!

Вече бях тръгнал да излизам.

Чух величествен всмукващ звук и погледнах през рамо да видя как трицератопсът отваря уста и загребва вафлата и тинята около нея като жив булдозер. Звярът предъвка няколко пъти и след това наклони глава назад, за да позволи на всичката тази тиня да се стече в гърлото му.

— Хайде! — подкани ни г-н Отношение. — Затварям за...

Караваната потрепери. Трицератопсът се изправяше, с оттичаща се по него тиня като древен блатен дъб. Кълна се, че езикът му с цвят на ръжда, голям като супник, се появи да оближе сивата му, покрита със спечена кал муцуна. Главата му с трите отрязани чукана от роговете се наклони към Дейви Рей и той се помъкна напред.

Беше все едно гледам как набира скорост танк. А след това трицератопсът сведе глава да се сблъска с железните решетки и дебелия костена яка издаде звук, все едно се удрят два гигантски шлема за футбол. Трицератопсът отстъпи три крачки назад и с пъшкащо сумтене отново фрасна глава в железните решетки.

— Хей! Хей! — крещеше г-н Добро отношение.

Трицератопсът се бутна напред, а краката или лапите му, или каквото и да представляваха те, се пързалиха в тинята. Силата му беше забележителна, мускули се издуваха под слоноподобната плът и мухите избягаха от земетресението. Железните решетки стенеха и започнаха да се огъват навън, а болтовете им се изскубваха с протяжно скърцане.

— Хей, спри веднага! Спри! — г-н Отношение започна отново да бие трицератопса, а от гвоздеите му се разлетяха капки кръв. Звярът не обръщаше внимание и продължаваше да огъва решетките в резултат на усилията си; осъзнах — да се добере до Дейви Рей.

— Ти, кучи син! Ти, глупав стар негодник! — крещеше мъжът, докато бухалката му се вдигаше и се спускаше. Погледна ни с полудели очи. — Махайте се! Вие го побърквате!

Сграбчих Дейви Рей за ръката и го дръпнах.

Той тръгна с мен и чухме още болтове да се изскубват зад нас. Караваната започна да се люлее като демонична люлка — трицератопсът, както ми се струваше, бе получил пристъп. Слязохме по стъпалата и видях, че Джони стои прав, а Бен — идеалният образ на нещастieto — седи на преобърнатата щайга за безалкохолни напитки с лице, заровено в дланите си.

— Той се опитва да се освободи — каза Дейви Рей, докато гледахме караваната да се люлее, да дрънчи и да се клати. — Видяхте ли?

— Аха, видях. Той полудя.

— Обзалагам се, че никога досега не е ял вафла! — каза Дейви Рей. — През целия си живот. Харесва „Зиро“ също като мен, а? Леле, вкъщи имам цяла кутия, в която той би искал да се завре, обзалагам се!

Не бях сигурен дали точно вкусът на десертчето го бе постигнал, но казах:

— Мисля, че може и да си прав!

Люлеенето на караваната намаля. След няколко минути г-н Отношение излезе навън. Дрехите и лицето му бяха изпърскани с капки тиня и фъшкии. И двамата с Дейви Рей се разтресохме от усилията да сдържим смеха си. Г-н Отношение дръпна завесата, затвори вратата и я заключи с верига и катинар. След това ни погледна и избухна:

— Махайте се оттук, казах! Хайде, махайте се, преди да... — той ни се нахвърли, въртейки обкованата с гвоздеи бухалка, а ние пуснахме на свобода смеха си и се затичахме.

Карнавалът затваряше за през нощта и гъстите тълпи се разотиваха, а атракционите спираха и водещите на шоуто с изродите прибираха експонатите си. Лампите започнаха да угасват една по една.

Вървахме към мястото, където бяхме оставили колелата си. Въздухът бе станал леден. Зимата настъпваше.

Бен, с донякъде олекнало тегло, се бе завърнал в земята на живите и бърбореше весело. Джони не казваше кой знае какво, но спомена колко интересни са били мотоциклетистите. Казах, че мога да построя къща с духове, която да изкара ангелите на хората, ако си го науча. Дейви Рей обаче не пророни и дума.

Докато стигнахме до колелата си. Тогава каза:

— Аз не бих искал да живея така!

— Как? — попита Бен.

— В тази кошара. Знаеш. Като съществото от изгубения свят.

Бен сви рамене.

— Аха, той вероятно вече е свикнал.

— Да свикнеш с нещо — заяви Дейви Рей — не е същото като да го харесваш. Глупак.

— Хей, не ми се сърди на мен!

— Не се сърдя на никого — Дейви Рей седна на колелото си и стисна здраво кормилото. — Просто... Сигурно бих мразил да живея така! Едва да можеш да се помръднеш. Никога да не виждаш слънцето. И всеки ден да е досущ като предишния, дори да живееш милиони дни. Не мога да понеса подобна мисъл. А ти, Кори?

— Би било доста ужасно! — съгласих се.

— Този човек ще го убие съвсем скоро, както го пребива! След това може да го изхвърли на сметището и да приключи с него... — Дейви Рей погледна към нагризаната луна и издиша бял облак. — Това нещо не е истинско и бездруго. Сигурно е деформиран носорог, нали така? Какво ще кажете? Фалшификация, точно както предположих! — той се отдалечи решително, преди да успее да споря с него.

Така завърши посещението ни на карнавала „Брендиуайн“.

Рано в събота сутринта, някъде около три, започна да вие сирената на гражданската отбрана на покрива на общината. Татко се

облече толкова бързо, че си сложи белъто наопаки, и взе пикапа, за да иде да провери какво се е случило. Аз лично си помислих, че руснаците ни бомбардират. Когато татко се върна към четири заранта, ни разказа какво е научил.

Един от експонатите на карнавала бил избягал. Разбил караваната, в която го държали и я оставил в руини. Мъжът, който му бил собственик, спял в друга каравана. По-късно чух татко да казва на мама, че става дума за караваната, обитавана от червенокосата жена, която правеше странни неща с крушки. Тъй или иначе, твартата се измъкнала и хукнала между палатките като танк „Патън“, разкъсвайки шатрите, все едно били купчини есенни листа. Твартата била забелязана да пробягва по „Мърчант Стрийт“, където нахлула в няколко магазина, след това помела паркираните коли в двора на г-н Скъли. Нанесени били щети за десетки хиляди долари, казал кметът Суоп на татко, по негови думи. И все още не били хванали звяра. Той бил стигнал до гората и се насочвал към хълмовете, още докато преследвачите си обували ботушите — с изключение на г-н Уайн Джили, който го видял как разбива с глава стената на спалнята му и г-н Джили и жена му в момента получавали противошоково лечение в болницата в Юниън Таун.

Звярът от изгубения свят бе на свобода и карнавалът си тръгна без него.

Оставих въпроса до неделя вечер. След това от Джони се обадох в дома на Кълан и използвахме телефона в задната стая, докато родителите му гледаха телевизия. Вдигна малкото братче на Дейви Рей, Анди. Помолих да говоря с г-н Кълан.

— Какво мога да сторя за теб, Кори? — попита таткото на Дейви Рей.

— Звъня от името на татко — обясних. — Каним се да събаряме оградата на Ребъл тази седмица и се чудехме дали имате... о, верижен трион, който можем да ползваме?

— Е, сигурно за тази работа ще ти трябва ножица за желязо. Има разлика.

— Трябва да бъдат прерязани и няколко вериги — уточних.

— Ами добре. Няма проблем. Ще дам на Дейви Рей да ти го донесе утре следобед, ако те устройва. Знаеш ли, купих този верижен

трион преди години, но никога не го използвам. В кашон някъде долу в мазето е.

— Дейви Рей вероятно знае къде е — предположих.

Г-н Отношение се бе изнизал, най-вероятно заради това, че загуба в размер на седемстотин долара е по-евтина от ваканция в затвора за десет хиляди. Много яки ловци излязоха по следата на звяра от изгубения свят, но се връщаха с фъшкии по ботушите и с посмачкано его.

Аз пък си представях една сцена.

Представях си парка, след като карнавалът си е събрал багажа и е заминал. Отново е чисто, като изключим няколко шепи стружки, смачкани хартиени чаши и кочани от билети, които екипът по почистването е оставил, както куче маркира територията си.

Но тази година вятърът разнася обвивки от вафли „Зиро“ и при прелитането си те издават шумолене, все едно се кикотят.

[1] Става дума за свирача, извел плъховете от града. ↑

[2] Кукла Кюпи (*Kewpie*) — вид куклички от целулоид (и по-късно от твърда пластмаса), произвеждат се от 1909 г. ↑

[3] Калиопа — парен орган, използващ локомотивни или корабни свирки. Типичният калиоп включва 32 свирки, повечето калиопи са с механична програма и изпълняват мелодии без участието на музикант. ↑

[4] „Право“ или изправено пиано — пианата в днешни времена се срещат в две форми: криловидно (тип роял) и изправено — обичайното домашно пиано. При „правото“ пиано механизмът се намира вертикално над клавишите (в изправената стояща част), в рояла и подобните му — хоризонтално (по дължина). ↑

[5] „Бютифъл Дриймър“ („Beautiful Dreamer“, красив мечтател): сантиментална балада от XIX в.; популярна в САЩ песен, записвана от множество музиканти, сред които горе-долу по времето на Кори Макенсън — Бинг Кросби и Рой Орбисън. Популярно е и изпълнението на Тони Орландо от 1963 г. ↑

[6] US ARMY — Армия на САЩ. ↑

[7] Голямата червена единица (*the Big Red One*) — прозвище на 1-ва пехотна дивизия на Военните сили на САЩ; на нашивките на войниците вместо звезда и до днес има червена единица. Пехотинците

от Голямата червена единица са се сражавали по време на Първата и Втората световна война, във Виетнам, във Войната в залива, в Косово; днес служат в Ирак и Афганистан. ↑

[8] Корндог — типично американско лакомство: набучен на клечка кренвирш, паниран в дебел слой пухкаво тесто. ↑

[9] Бяла светкавица — картофено домашно уиски. ↑

[10] Джеронимо — вожд на племе от групата на апачите, сражавал се в течение на десетилетия с армиите на Мексико и САЩ при опитите им да завземат териториите на племето; Седящият Бик — вожд на сиуксите хункапапа лакота, оглавявал известно време съпротивата на сиуксите срещу САЩ. ↑

[11] Герой от „Изгубеният свят“ на Артър Конан Дойл. ↑

ЧЕТИРИ СТУДЕНАТА ЗИМНА ИСТИНА

1.

САМОТЕН ПЪТЕШЕСТВЕНИК

— Татко ти изгуби работата си — каза мама.

Тъкмо си бях влязъл вкъщи след училище, а Денят на благодарността бе останал на четири дни зад нас. Тази новина ме улучи като удар в корема. Изражението на мама бе мрачно, а очите ѝ вече виждаха предстоящите ни дни на трудности. Тя знаеше каква е реалността, която дебне пекарската ѝ дейност; „Биг Пол’с Пантри“ имаше огромна секция за пайове и торти, също както и за мляко в пластмасови еднократни шишета.

— Съобщили са му го като е отишъл на работа — продължи мама. — Платили са му за две седмици и са му дали бонус, след което са му обяснили, че вече не могат да си позволят да го задържат.

— Къде е той? — захвърлих учебниците си на най-близката равна повърхност.

— Отиде нанякъде, преди около час. Седя наоколо почти цял ден, не можа да хапне и хапка на обяд и почти не говореше. Опита се да поспи, но не успя. Мисля, че това го е пречупило, Кори!

— Знаеш ли къде отиде?

— Не. Каза само, че ще иде някъде да помисли.

— Добре. Ще се опитам да го намеря.

— Къде отиваш?

— При Саксън Лейк като начало — обясних на мама и излязох при Рокет.

Тя ме последва на верандата.

— Кори, внимавай... — но се спря. Време беше да признае, че съм на път да стана мъж. Вместо това мама ми каза: — Надявам се да го намериш!

От къщи до езерото имаше доста път, и то тежък. Вятърът духаше срещу мен. Докато с глава, приведена към кормилото, въртях педалите по Шосе 10, поглеждах предпазливо наляво и надясно към брулената от вятъра гора. Съществуването от изгубения свят все още скиташе на свобода. Само по себе си не беше страшно, тъй като се

съмнявах, че трицератопсът имаше особено желание да общува с капана на тинестото дъно на цивилизацията. Това, което ме караше да съм нащрек бе фактът, че два дни преди Деня на благодарността Марти Баркли, който преди изгрев носеше вестниците от Бирмингам, си карал по този същия път, а масивно туловище излязло от гората и се ударило в колата му толкова силно, че гумите излезли от настилката. Бях видял колата на г-н Баркли. Страната откъм пътника беше смачкана, все едно ритната от гигантски стоманен ботуш. Прозорецът беше на парчета. Г-н Баркли разправяше, че чудовището буквално го ударило и побягнало. Вярвах, че трицератопсът бе обявил гъстите и блатисти гори около Саксън Лейк за своя територия и всички превозни средства по Шосе 10 бяха в опасност, понеже трицератопсът ги смяташе за динозаври-съперници. Нямах представа дали би счел Рокет за достоен за нападение или не. Така че предпочитам да настъпя педалите и да внимавам. Очевидно г-н Добро намерение не бе осъзнавал, че вместо голяма сива буца, която си дремуца в тинята, е притежавал танк „Патън“, който може да надбяга кола. Свободата определено ти ускорява краката, това е ясно. А въпреки възрастта и размера си, трицератопсът бе по душа хлапе.

Като изключим, че си поръчах Дейви Рей да цъфне на вратата ми с верижен трион, с нищо не издавах подозренията си. Джони също, а ние така и не споделихме с Бен, понеже понякога излишно му работеше устата. Дейви Рей не продума и дума по въпроса, освен да сподели, че се надява просто да оставят съществото да доживее дните си в мир. Не бях напълно сигурен, но номерът ми се струваше точно от типа, който приятелят ни би въртнал. Откъде би могъл да знае, че трицератопсът ще нанесе щети за десет хиляди долара? Е, стъклото може да се смени, а металът — да се изчука. Г-н Уайн Джили и съпругата му се преместиха във Флорида, точно както се канеха да сторят от пет-шест години насам. Преди г-н Джили да напусне, г-н Долар му каза, че блатата във Флорида гъмжали от динозаври, които ти идвали до задната врата да си просят остатъци от обяда. Г-н Джили пребледня като платно и не спря да трепери, докато „Джазман“ Джаксън не му обясни, че г-н Долар просто се закача с него.

Когато взех завоя, който щеше да ме изведе покрай Саксън Лейк, видях и пикапа на татко паркиран близо до червената скала. Спрях до него, опитвайки се да измисля какво точно да кажа. Внезапно ми бяха

свършили думите. Разговорът ни нямаше да прилича на храна за магическата кутия — това си беше реалният живот и щеше да ми бъде много, много трудно.

Не видях татко никъде около камиончето, докато настанях Рокет на стъпенката му. След това обаче го забелязах — малка фигурка, седнала на гранитна скала на половината път около езерото. Взираше се в черната, набръчквана от вятъра вода. Докато гледах, татко вдигна бутилка към устата си и отпи солидна глътка. След това отпусна бутилката и отново се втренчи във водата.

Закрачих към него през преплетените плевели и магарешки тръни. Червената кал джвакаше под обувките ми и в нея видях следите от стъпките на татко. Той беше идвал по този път многократно, понеже си бе проправил тясна пътека през най-гъстата растителност. По този начин несъзнателно бе изпълнявал и задълженията си като баща, правейки прехода поне малко по-лесен за сина си.

Когато се приближих до него, той ме забеляза. Не ми махна. Сведе глава и ми стана ясно, че и неговите думи също са се изчерпили.

Изправих се на десет фута от него върху скалата, която едно време е била част от входа към каменоломна Саксън. Татко седеше със сведена глава и затворени очи, а до него имаше пластмасова бутилка, наполовина пълна с гроздов сок. Осъзнах, че явно е ходил да пазарува в „Биг Пол’с Пантри“.

Вятърът свиреше покрай мен и караше голите клони на дърветата да трополят.

— Добре ли си? — попитах.

— Не — отвърна татко.

— Мама ми каза.

— Предположих.

Пъхнах ръце в джобовете на подплатеното си с вълна яке и се загледах в тъмната, черна вода. Татко дълго време не продума, аз също. След това той си прочисти гърлото.

— Искаш ли гроздов сок?

— Не, сър.

— Останало ми е достатъчно.

— Не, сър, не съм жаден.

Татко вдигна лице към мен. На твърдата, сурова светлина изглеждаше ужасно стар. Имах чувството, че мога да видя очертанията

на черепа му под изтънялата плът и тази гледка ме уплаши. Беше все едно гледаш как бавно умира някой, когото много обичаш. Емоциите му вече се крепяха на ръба на отчаянието. Спомних си отчаяно надрасканите му въпроси посреднощ и неизказаните му страхове, че всеки момент ще се побърка. Съвсем ясно виждах, че баща ми — не митичен герой, нито пък супермен, а просто добър човек — е самотен пътник в дебрите на отчаянието.

— Сторих всичко, което поискаха от мен — каза той. — Работех на двоен маршрут. Поемах извънредни задачи където и когато се налагаше. Ставах рано и стоях до късно да оправям склада. Правех всичко, което искаха! — той вдигна очи в опит да намери слънцето, но облаците бяха като железен капак. — Казаха ми: „Том, трябва да разбереш каква е ситуацията.“ Казаха, че се налага да режат до кост, за да запазят „Грийн Медоус“ в действие. И знаеш ли какво още казаха, Кори?

— Не, сър.

— Казаха, че доставките на мляко по домовете са отмрели като динозаврите. Казаха, че няма място за тях при всичките тези лавици с пластмасови шишета. Заявиха, че бъдещето ще бъде в улеснението да прескочиш до магазина и да си купиш начаса, това искали хората... — татко сплете пръсти и мускулът на хлътналата му буза заподскача. — Е, аз лично не искам нищо подобно!

— Ще се справим — казах.

— О, да — той кимна. — Да, разбира се. Ще си намеря друга работа. Преди да дойда тук ходих до железарията и си написах молба. Г-н Вандеркамп Джуниър може да се нуждае от камионджия. Боже, че аз дори и на каса бих работил. Но наистина смятах, че след още три години ще бъда помощник-бригадир на товарната рампа. Честно. Глупаво, нали?

— Не си могъл да знаеш.

— Аз *никога* не знам — отвърна татко. — В това ми е проблемът. Водата се вълнуваше под метлата на вятъра, който вдигаше бели гребенчета. В горите отвъд грачеха невидими врани.

— Студено е, татко — казах. — Трябва да се прибираме у дома.

— Не мога да дочакам дядо ти да надуши случката... — татко имаше предвид дядко Джейбърд. — Ще се пръсне от смях, убеден съм!

— Ние с мама няма да се смеем — казах. — Нито пък някой друг.

Татко вдигна шишето с гроздовия сок и си гаврътна още една хубава глътка.

— Минах и през „Биг Пол'с Пантри“. Влязох там и видях всичкото им мляко. Цяло бяло море... — татко отново ме погледна. Устните му бяха посинели. — Искам нещата да си останат, както са. Не ми трябва жвакащо дъвка момиче, което не ми знае името, да ми взима парите и дори да не ми се усмихне, когато я питам как е хавата. Не ми трябва супермаркети, отворени до осем вечерта и пълни с лампи, от които те заболяват очите. В осем вечерта семействата трябва да са си у дома, на масата, а не да ходят до супермаркета да пазаруват от нещата, дето висящите от тавана големи платнища те убеждават, че си длъжен да си купиш. Така де... ако ситуацията се влоши дотолкова, дори в разните дребни подробности от живота, вече не бихме могли да се върнем назад. И някой ден някой ще каже: „О, толкова е хубаво, че можем да отскочим до супермаркета по тъмно и да си харесаме и да си вземем от лавиците разни неща, дето не сме ги и чували досега, но какво ли стана с онези млекари или с онези типове, които продаваха дини от каросериите на камионите си — или с онази жена, която предлагаше пресни зеленчуци направо от градината си и се усмихваше като слънцето, когато я поздравиш с добро утро?“ Някой ще каже: „О, сега всичките тези стоки ги има в супермаркета, така че не се налага да ходиш насам-натам, за да си купиш каквото ти трябва, всичко е под един покрив.“ И защо да не сторят така с всичко? Просто съберете всичките магазини от целия град под един покрив, та дъжд да не пада върху теб и да не ти става студено. Не е ли прекрасна идея? — татко се захвана да пука с кокалчета на пръстите си. — И като краен резултат ще имаш магазини и пътища, и къщи, но вече няма да имаш градове. Не и такива, каквито са сега. И накрая ще влезеш в някой от онези магазини под един покрив и ще потърсиш нещо, а жвакащото дъвка момиче ще ти обясни, че те го нямат. Нямат го и не могат да ти го поръчат, защото такива работи вече не се произвеждат. Хората не търсят такива стоки, нали разбирате? Хората искат само онова, което им казват да искат големите платнища, които висят от тавана. И в магазина има само такива стоки, които се правят от машини по хиляда бройки на минута. Но те са перфектни, ще те убеждава момичето с дъвката. Няма нито една несъвършена стока в партидата. А когато я използваш или ти писне от нея, или когато сменят рекламите, просто

изхвърляш покупката, понеже тя е направена да бъде еднократна. А момичето с дъвката ще ти каже: „А сега колко от тези свършени неща ще ви трябват днес? И побързайте, че зад вас се събира опашка!“

Татко млъкна. Само кокалчетата му пукаха.

— Това е просто един супермаркет — казах.

— Първият — уточни той.

Присви очи и може би в течение на минута се взираше в езерото, докато вятърът рисуваше шарки по повърхността му.

— Чувам те — каза тихо.

Знаех на кого говори.

— Татко? Хайде да се прибираме!

— Ти върви. Аз ще си поседя тук и ще послушам приятеля си.

Чувах вятъра и враните, но знаех чий друг глас звучи в ушите на татко.

— Какво ти казва той, тате?

— Повтаря все същото от самото начало. Казва, че никога няма да ме остави на мира, докато не сляза с него долу, в мрака.

Очите ми се напълниха със сълзи. Примигнах, за да ги прогоня.

— Няма да слезеш, нали?

— Не, синко — отвърна баща ми. — Не и днес.

За малко да му кажа за д-р Лезандър. Устата ми се отвори, но мозъкът ми постави въпроса: а какво да кажа на баща си? Че д-р Лезандър не пие мляко и е нощен бухал, а Върнън Такстър вярва, че това са качествата, нужни на един убиец? В крайна сметка от устата ми излезе следното:

— Дамата има голям опит, татко. Тя може да ти помогне, ако я помолим.

— Дамата — повтори той със задавен глас. — Тя изигра страхотен номер на Пищака Блейлок, нали?

— Да, сър, така стори. Тя може да ни помогне, ако отидем да се срещнем с нея.

— Може и така да е. Може и да не е — татко се намръщи, сякаш мисълта да помоли Дамата за помощ му причинява дълбока болка. Определено нямаше как да е по-мъчителна от тази, която вече изпитваше и в плен на която се гърчеше. Когато гримасата му отмина, той отбеляза: — Знаеш ли какво? Ще попитам приятеля си какво мисли той.

Страхувах се за него. Много, много се страхувах.

— Моля те, прибери се скоро — казах.

— Обещавам — отвърна татко. — Скоро!

Оставих го на брега, седнал на скалата под ниските сиви облаци. Когато стигнах до Рокет, погледнах през рамо и го видях изправен на ръба. Вниманието му бе съсредоточено върху водата отдолу, сякаш търсеше някаква следа от кола в онези ужасни дълбини. Понечих да го извикам, да го отпратя назад от ръба, но той сам се върна назад до предишното си място и отново си седна.

„Не и днес“, беше казал. Налагаше се да му се доверя.

Въртях педалите назад по пътя, който бях изминал и в главата ми се въртяха толкова неща, че дори не се сетих за звяра от изгубения свят.

Следващите дни бяха сиви и студени, а хълмовете около Зефир се издигаха кафяви като тревата на Поултър Хил. Влязохме в декември, веселия месец. Понякога, когато се прибирах от училище, татко си беше у дома, в други дни отсъстваше. Мама, която внезапно започна да изглежда твърде напрегната и изморена за годините си, каза, че ходел да си търси работа. Надявах се, че не се връща на онази скала и не се опитва да гадае бъдещето по огледалото от черно стъкло.

Майките на приятелите ми ни оказваха подкрепа. Започнаха да ни носят захлупени яденета, кошници с бисквити, домашни консерви и подобни неща. Г-н Кълан обеща да ни донесе малко месо от първата си плячка за сезона. В замяна мама настояваше да изпече торта на всеки един. Татко ядеше храната, но беше ясно, че да приема такава очевидна благотворителност го убива. Както се оказа, железарията не се нуждаеше от шофьор на камион, нито пък от друг служител на касата. Често нощем чувах, че татко е станал и обикаля из къщата. Започна да се случва така, че спеше до късно през деня — примерно до единадесет или някъде там — и оставаше буден до след четири часа сутринта. Време за нощни птици.

Един съботен следобед мама ме помоли да отскоча до „Улуърт“ на „Мърчант Стрийт“ и да ѝ взема кутия блатове за торта. Потеглих на път с радостния Рокет. Влязох в магазина, купих поръчаните блатове и тръгнах да се връщам.

Спах пред витрината на кафене „Брайт Стар“.

Г-н Юджийн Осбърн работеше там. Той бе воювал в състава на първа пехотна дивизия. И с лекота можеше да разпознава немски неприлични думички.

Ето тези факти ме човъркаха като тихо демонско гласче в главата, още от нощта, когато бяхме ходили на карнавала „Брендиуайн“. Как може един папагал да научи немски сквернословия, ако собственичката му не говори немски? Сетих се, че г-н Осбърн бе казал и още нещо: „Не са само ругатни. Имаше и други немски думи, но бяха изкривени.“

Как е възможно подобно нещо?

Оставих Рокет отвън и влязох в „Брайт Стар“.

Не беше кой знае какво заведение, просто няколко маси в сепарета и барплот, където клиентите можеха да седнат на високи столове и да си приказват с двете сервитьорки — старата г-жа Маделин Хъкаби и по-младата Кари Френч. Трябва да призная, че г-ца Френч обираше повечето внимание, понеже беше руса и хубава, а г-жа Хъкаби приличаше на две мили разкъртен път. Но тя работеше като сервитьорка в „Брайт Стар“ още отпреди да се родя и управляваше заведението с железен поглед. „Брайт Стар“ не беше особено натоварен в този час от деня, но все пак имаше няколко души, които пиеха кафе, повечето — възрастни пенсионери. Г-н Каткоут беше сред тях, седеше в едно сепаре и четеше вестник. Телевизорът над барплота беше включен. А на барплота седеше и се хилеше на г-ца Френч не друг, ами китоподобният г-н Дик Моултри.

Той ме видя и усмивката му изчезна като призрак при първи петли.

— Здравей! — каза ми г-ца Френч и засия в слънчева усмивка, щом се приближих до барплота. Ако не бяха конските ѝ зъби, като нищо щеше да е сладка като Чили Уилоу. — Какво мога да направя за теб?

— Г-н Осбърн тук ли е?

— Несъмнено.

— Мога ли да говоря с него, ако обичате?

— Почакай минутка — тя отиде до прозореца между тезгяха и кухнята. Забелязах, че големият корем на г-н Моултри се притиска към ръба на барплота, когато той се наведе да се вгледа в краката ѝ. — Юджийн? Някой иска да говори с теб!

— Кой? — чух го да пита.

— Кой? — предаде ми въпроса г-ца Френч.

Тя не се движеше в моите кръгове, а аз не идвах в „Брайт Стар“ достатъчно често, че да ме разпознава.

— Кори Макенсън.

— О, ти не си ли момчето на Том? — попита тя и аз кимнах. На г-н Осбърн тя предаде: — Момчето на Том!

Баща ми, също като „Бийч Бойс“, го познаваха навсякъде. Усетих, че г-н Моултри ме гледа. Той си сръбна шумно от кафето си, опитвайки се да привлече вниманието ми, но аз не благоволих да му отделя време.

Г-н Осбърн мина през люлеещата се врата. Носеше престилка и бяла шапка и бършеше ръцете си в кърпа.

— Здравсти — каза ми. — Какво мога да направя за теб?

Г-н Моултри се наведе напред, наострил уши и корем.

— Може ли да седнем? — попитах. — Ето там, да речем? — махнах в посока на едно сепаре отзад.

— Предполагам. Води ме!

Когато се настанихме и седнах с гръб към г-н Моултри, казах:

— Бях в къщата на г-ца Глас, когато доведохте Уинифред за урока ѝ по пиано.

— Спомням си, да.

— А спомняте ли си папагала? Казахте, че псувал на немски.

— Немският няма как да се сбърка. Немски беше.

— А помните ли какво друго казваше папагалът?

Г-н Осбърн се облегна назад в сепарето. Наклони глава на една страна. Играеше си с вилица от сервираните прибори. Използваше тази ръка, на която имаше татуиран надпис US ARMY.

— За какво става дума, ако нямаш против да те питам?

— Нищо особено — свих рамене. — Просто ми се пробуди любопитството.

— Любопитството ти, така ли? — той се усмихна леко. — Идваш тук и ме питаш какво е казал папагалът?

— Да, сър.

— Това беше преди почти три седмици. Защо не реши, че искаш да го знаеш по-рано?

— Предполагам, че съм имал други неща, с които да се занимавам.

Естествено, че исках да знам и по-рано, но първо беше бягството на звяра от изчезналия свят, после татко си загуби работата и папагалът не ми беше на челно място в списъка.

— Всъщност не помня какво точно каза, освен пиперливите думички, които не мога да ти преведа без разрешението на Том.

— Не знаех, че татко идва тук.

— Понякога идва. Дойде например да кандидатства за работа.

— О, Боже! — промърморих. — Не знаех, че татко може да готви.

— За мияч на чинии се яви — каза г-н Осбърн, като ме наблюдаваше внимателно. Мисля, че трепнах леко. — Всъщност г-жа Хъкаби се занимава с наемането на работници. Върти това заведение като военен лагер, така си е.

Кимнах, опитвайки се да не срещам втренчения поглед на готвача.

— Та папагалът — каза ми той и усмивката му се разшири. — Този син папагал. С какво невероятно умение ругаеше! Нищо чудно обаче, а? След като принадлежи на госпожица Синьогласна...

— Предполагам, че не.

Дотогава не предполагах, че има и възрастни, които й казват г-ца Синьогласна.

— За какво точно става дума, Кори? Ама наистина.

— Искам да стана писател — отвърнах, макар да не знаех защо го казвам. — Такива неща са ми интересни.

— Писател ли? Да пишеш разкази и тъй нататък?

— Да, сър.

— Чини ми се, че това е доста тежка нива за оран — готвачът сложи лакти на масата. — И това е като... проучване за някакъв разказ, така ли?

— Да, сър! — бях зърнал лъч светлина. — Да, сър, точно така!

— Нали не пишеш разказ за госпожица Синьогласна?

— Пиша... разказ за един папагал — казах. — Който говори немски.

— Така ли? Бре да му се не види! Когато бях на твоите години, исках да стана детектив или войник. Поне едното ми желание се

сбъдна... — той се вгледа в татуираните си пръсти. — Мисля, че може би щеше да ми е по-добре да съм детектив — каза с тиха въздишка, която говореше много за това какво представлява истинският войниклък в сравнение с преиграването на сцени от „Битка“ в горите.

— Можете ли да си спомните какво още каза папагалът, г-н Осбърн?

Той изсумтя, но усмивката му все още бе дружелюбна.

— Ако имаш твърдо намерение да станеш писател, значи напредваш по пътя. Толкова ли е важно за теб да знаеш всичко?

— Да, сър. Наистина е важно.

Г-н Осбърн се поколеба, обмисляйки това изказване. След това отбеляза:

— Всичко беше объркано всъщност. Няма кой знае какъв смисъл.

— Просто искам да знам.

— Да видим тогава. Трябва да си попренавия мозъка. Ще ти кажа една тайна... — той се наведе малко напред. — Когато работиш за г-жа Хъкаби, чуваш много лоши думички!

Потърсих с поглед сервитьорката, но тя или беше в кухнята, или в тоалетната.

— Помня, че папагалът каза нещо за... — готвачът притвори очи, ровейки се в спомените. — Кой знае?

— Не можете ли да си спомните? — настоях.

— Не, това каза той — г-н Осбърн отвори очи. — „Кой знае?“ Това повтаряше папагалът, когато не сипеше ругатни.

— Кой знае какво? — попитах.

— Идея си нямам. Просто „Кой знае?“ това е всичко, което успях да разбера. Това и още нещо, което звучеше като име.

— Име ли? Какво беше то?

— Ханафорд, струва ми се. Или поне ми звучеше горе-долу така. „Хана Фьорд“, сетих се.

— Може и да бъркам, разбира се. Чух името само веднъж. Но определено не бъркам за ругатните, може да ми вярваш!

— А помните ли как г-ца Зелено... тъъ... Катарина Глас каза, че папагалът полудявал, когато му свирят онази песен? — опитах се да се сетя как се казваше. — „Бютифъл Дрийм“?

— „Дриймър“ — поправи ме готвачът. — О, да. Това е песента, която г-ца Синьогласна ме учеше да свиря и мен.

— И вас ли?

— Точно така. Винаги съм искал да свиря на музикален инструмент. Вземах уроци от г-ца Синьогласна... о, предполагам, че е било преди около четири години, когато тя преподаваше на пълен работен ден. Имаше множество по-възрастни ученици и преподаваше на всички ни тази песен. Сега като я спомена, май не си спомням папагалът да е крещял така, както онази нощ. Шантаво, а?

— Странно — беше мой ред да го поправа.

— Аха. Е, най-добре да се връщам на работа! — той беше видял, че г-жа Хъкаби излиза от тоалетната и тя имаше достатъчно драконова кръв, че да уплаши войника. — Бях ли ти от помощ?

— Така ми се струва — съгласих се. — Все още не съм сигурен. Г-н Осбърн се изправи.

— Хей, а какво ще кажеш да ме опишеш и мен в твоя разказ?

— Какъв разказ?

Той отново ме изгледа странно.

— Разказът, който пишеш за синия папагал.

— А, този разказ ли? Да, сър, непременно!

— Кажете нещо мило за мен! — поръча си готвачът и се насочи отново към кухненската врата.

По телевизията даваха някакъв мъж в кафява униформа, който вдигаше шумотевица.

— Хей, Юджин! — извика г-н Моултри. — Я го виж само тоя мръсник!

— Г-н Осбърн? — попитах и той ми обърна внимание, преди да погледне към телевизионния екран. — Смятате ли, че г-ца Синьогласна ще има против да изсвири песента отново, в присъствието на папагала? И примерно да го изслушате и да чуете какво точно казва?

— Мисля, че ще е доста трудно — каза той.

— Сър?

— Г-ца Синьогласна занесе папагала при д-р Лезандър преди няколко седмици. Имал мозъчна треска или нещо подобно, дето го прихващат птиците. Така и казал докторът. Та така де, птицата гушнала букетчето. Какво има, Дик?

— Виж го само този! — каза г-н Моултри, ръкомахайки към мъжа, който се зъбеше от телевизора. — Казва се Линкълн Рокуел.

Проклетото копеле оглавява Американската нацистка партия, можеш ли да повярваш каква простотия!

— Американски нацисти? — видях как вратът на г-н Осбърн почервениява. — Искаш да кажеш, че съм помагал да ги наричаме хубавичко в Европа, а сега са цъфнали право тука, в Съединените щати?

— Казва, че щели да превземат страната! — обясни му г-н Моултри. — Само го чуй какви ги плещи, ще се пукнеш от смях!

— Ако успея да го докопам, ще му се пукне грозната глава!

Бях на път да изляза, с натежала от мисли глава. Но точно тогава чух г-н Моултри — когото бившият шериф Еймъри бе обявил за член на Ку-клукс-клан — да се изсмива и да казва:

— Е, поне едно нещо е схванал вярно! Викам всички негра да си ги товарим на корабите да си ходят за Африка! Абсолютно сигурно е, че не бих искал да ми влизат в къщата, като определени хора, дето си канят негрото Лайтфут да влиза пред предната врата!

Дочух тази забележка и знаех към кого е прицелена. Спрях и го погледнах. Г-н Моултри се хилеше и говореше с г-н Осбърн, човекът на телевизионния екран дърдореше за „расова чистота“, но дебелакът ме гледаше с ъгълчето на окото си.

— Да, къщата ми е моята крепост! Със сигурност не бих искал да си усмърдявам крепостта като каня негро да ми влиза и да се настанява у дома! Ами ти, Юджийн?

— Линкълн Рокуел, а? — каза г-н Осбърн. — Страхотно име за нацист!

— Струва ми се, че някои хора би трябвало да проявят малко ум, а не да другаруват с негра, нали, Юджийн? — продължи да настъпва г-н Моултри, хвърляйки въдица за мен.

Най-сетне казаното успя да проникне в главата на г-н Осбърн. Той погледна Дик Моултри така, все едно вижда пред себе си мухлясало сирене.

— Един човек на име Ърни Грейвърсън ми спаси живота в Европа, Дик. Беше по-черен и от асо спатия!

— О... чуй сега... нямах предвид... — усмивката на г-н Моултри бе много жалка. — Е — каза той, мъчейки се да запази достойнство, — винаги има един-двама с мозък на бели в главата, вместо на горила!

— Мисля — каза г-н Осбърн, стягайки върху рамото на г-н Моултри хватката на пръстите си с надписа US ARMY и влагайки малко мускулна сила в натиска, — че е най-добре да си затвориш устата, Дик!

Г-н Моултри не пророни и звук повече.

Излязох от „Брайт Стар“ и оставих зад гърба си мъжа с кафявата униформа, който даваше интервю по телевизията. Завъртях педалите на Рокет към дома, а блатовете се возеха в кошницата на колелото. Но по целия път умувах за синия папагал — наскоро починалият син папагал, по-точно — който говореше немски.

Когато се прибрах у дома, татко дремеше в креслото си. Мачът на Алабама бе свършил преди да отида до „Улуърт“, а сега радиото бе настроено на станция с кънтри музика. Доставих на мама блатовете и след това гледах как татко спи. Беше се свил, скръстил ръце на гърдите си. Опитваше се да се вземе в ръце, помислих си. Издаде тих съскащ звук с напирало на устните му похъркване. Нещо премина през ума му и го накара да трепне. Очите му се отвориха, налети с кръв, и той сякаш се вираше право в мен в течение на няколко секунди, преди отново да ги затвори.

Не ми хареса какво е лицето му насън. Изглеждаше тъжен и изпит от глад, макар да имахме храна в изобилие. Разбира се, в това да бъдеш мияч на чинии също има някакво достойнство. Не казвам, че няма, понеже всяка една професия си има достойнствата и нуждата. Но не можех да не си помисля, че той се намира на прага на отчаянието, щом е влязъл в кафенето „Брайт Стар“ да подава молба за мияч на чинии, когато е бил на крачка от това да стане заместник-бригадир на товарната рампа в мандрата. Лицето му внезапно се изкриви в плен на дневен кошмар, а от устните му се отрони тихо стенание. Дори насън не можеше да избяга задълго.

Влязох в стаята си, затворих вратата и отворих едно от седемте мистични чекмеджета. Извадих кутията от пури „Уайт Оул“, вдигнах капака и проучих перото под настолната ми лампа.

Да, реших, с ускоряващо се сърцебиене. Да.

Можеше да бъде перо от папагал.

Но беше изумрудено зелено. Ругаещият на немски папагал на г-ца Синьогласна беше тюркоазено-син, без нито капчица друг цвят по него, освен жълтото на човката му.

Твърде жалко, че г-ца Зеленогласна не беше сестрата с папагала, казах си. Защото в такъв случай нейният би бил изумрудено зелен и...

... и внезапно ми се стори, че съм скочил от червената скала.

Какво точно беше казала г-ца Синьогласна, когато г-ца Зеленогласна отказа да даде на папагала ѝ бисквитка, понеже се боеше да не ѝ отхапе пръстите?

Три думи.

Аз.

Хранех.

Твоя.

Твоя какво — папагал?

Дали и двете сестри Глас, и двете изживели живота си в странните условия на преструвки и съперничество, не бяха притежавали по един папагал? Дали бе имало втора птица — само че изумруденозелена и с едно перо по-малко — някъде в онази къща, безмълвна толкова, колкото първата бе шумна?

Бях на едно телефонно обаждане от истината.

Стиснах перото в шепата си. Сърцето ми туптеше, когато излязох от стаята си и се насочих към телефона. Не знаех номера, разбира се — наложи се да го потърся в тънкия телефонен указател.

Преди да успея да стигна до номера на Глас, телефонът звънна.

— Аз ще вдигна! — казах и грабнах слушалката.

Ще помня до края на живота си тона на гласа, който ми заговори.

— Кори, г-жа Кълан е. Моля те, дай да се чуя с майка ти!

Тонът ѝ бе стегнат и уплашен. Веднага разбрах, че е станало нещо ужасно.

— Мамо! — извиках. — Мамо, г-жа Кълан е!

— Не буди баща си! — скара ми се мама, когато стигна до телефона, но изсумтяване и шумолене ми подсказаха, че забележката ѝ е закъсняла. — Здравей, Даян! Как си... — тя спря. Усмивката ѝ повехна. Прошепна:

— Какво е станало? О, Иисусе...

— Какво има? Какво има? — попитах.

Татко влезе с подпухнало лице.

— Да, разбира се! — каза мама. — Разбира се. Да. Веднага тръгваме. О, Даян, толкова съжалявам!

Когато остави слушалката на вилката, очите ѝ бяха пълни със сълзи, а лицето ѝ бе пребледняло от шока.

Мама погледна към татко, после към мен. Каза:

— Дейви Рей е бил прострелян.

Дланта ми се разтвори и зеленото перо се понесе към пода.

За няма и пет минути се натоварихме в пикапа и се насочихме към болницата в Юниън Таун. Седях между родителите си, напълно замаян от онова, което ми бе казала мама. Днес Дейви Рей бе отишъл на лов с баща си. Беше много възбуден, че ще ходи с татко си и в докоснатите от зимата гори ще търсят следи от елени. Те се спускали по един хълм, бе казала г-жа Кълан. Най-обикновен хълм. Но Дейви Рей стъпил в скрита под опадалите листа лалугерска дупка и паднал по лице, и при падането карабината останала заклещена под него, прицелена в дробовете и сърцето му. Гръмнала при удара на тялото в земята. Г-н Кълан, който не беше в особено добра физическа форма, вдигнал сина си на ръце и тичал цяла миля през гората, за да го върне до камиона им.

Дейви Рей бил приет за спешна операция, додаде мама. Бил пострадал много зле.

Болницата бе изградена от червен камък и стъкло. Стори ми се прекалено малка като за такова важно място. Минахме през входа на спешното, където сестра със сребърна коса ни упъти накъде да отидем. Родителите на Дейви Рей намерихме в чакалня с чисто бели стени. Г-н Кълан носеше ловджийски дрехи с камуфлажни шарки и с окъпана в кръв предница — гледка, от която ми секна дъхът. Беше намазал маслиновозелена маслена боя по бузите си и по гърба на носа си. Тя се беше разтекла и приличаше на ужасна синина. Предполагам, че се намираше в прекалено дълбок шок дори да си измие лицето; какво значение имат сапунът и водата в сравнение с плътта и кръвта? Под ноктите му още имаше натъпкана горска пръст. Беше застинал в мига на катастрофата. Г-жа Кълан и мама се прегърнаха и майката на Дейви Рей се разплака. Татко застана до г-н Кълан до прозореца. Малкото братче на Дейви Рей — Анди — отсъстваше, вероятно го бяха оставили при роднини или в дома на съседи. Беше твърде малък да разбере какво прави нож във вътрешностите на Дейви Рей.

Седнах и се опитах да намеря нещо за четене. Не можех да съсредоточа поглед върху страниците на списанието.

— Толкова бързо — чух г-н Кълан да казва. — Стана толкова бързо!

Мама седна с г-жа Кълан и те се хванаха за ръце. Някъде по коридорите на болницата звънна камбана и глас по високоговорителя извика д-р Скофийлд. Мъж със син пуловер надникна в чакалнята и всички го погледнаха напрегнато, но той каза:

— Вие ли сте семейство Ръсел?

Мъжът си отиде в търсене на друго страдащо семейство.

Дойде свещеникът от презвитерианската църква в Юниън Таун, към която принадлежаха семейство Кълан, влезе и ни помоли да се хванем всички за ръце и да се помолим. Хванах едната ръка на г-н Кълан — беше влажна от нервна пот. Знаех силата на молитвата, но бях приключил с егоизма. Исках Дейви Рей да се оправи, разбира се, и точно за това се молах с цялото си сърце, но никога не бих си и помислил да пожелая смърто-живота на Ребъл на природна стихия като приятеля ми.

Появиха се Джони Уилсън и неговите родители. Бащата на Джони, стоик като сина си, тихо заговори на г-н Кълан, но не показва емоции. Г-жа Уилсън и мама седнаха от двете страни на г-жа Кълан, която не можеше да стори кой знае какво, освен да се взира в пода и да повтаря:

— Той е добро момче, толкова добро момче! — отново и отново, сякаш се приготвяше да се бори с Господ за живота на Дейви Рей.

Ние с Джони не знаехме какво да си кажем. Това беше най-лошото изпитание, през което бяхме преминавали и двамата. Бен и родителите му дойдоха няколко минути след семейство Уилсън и след това се появиха роднините на Дейви Рей. Презвитерианският свещеник отведе г-н и г-жа Кълан за по-уединена молитва, както предположих, а ние с Бен и Джони стояхме в коридора и си говорихме за това, което се беше случило.

— Той ще се оправи — каза Бен. — Татко казва, че тази болница е наистина добра!

— Татко казва, че Дейви Рей е извадил късмет, че не е умрял на място! — отвърна Джони. — Каза, че знае за едно момче, което се застреляло в корема, но не оцеляло и няколко часа.

Погледнах часовника си. Дейви Рей беше в операционната от четири часа.

— Той ще се справи — казах на приятелите си. — Той е силен. Ще се справи!

Полека край нас пропълзя още един час. Бе паднала нощ, съпроводена със студена мъгла. Г-н Кълан беше измил боята от лицето си, беше изстъргал пръстта изпод ноктите си и бе приел назаем една зелена болнична риза.

— Това е последният ми ловен поход — заяви на татко. — Кълна се пред Иисуса. Когато Дейви Рей се оправи, ще изхвърлим всички пушки в гората!

Той прикри лицето си с ръка и изхлипа задавено.

Татко го прегърна през рамото.

— Знаеш ли какво ми каза той днес, Том? Нямаше и десет минути преди случката. Каза: „Ако го видим, няма да стреляме по него, нали? Тръгнали сме просто на лов за елени, нали? Няма да стреляме, ако го видим!“ Знаеш ли за какво говореше?

Татко поклати глава.

— Тварта, която избяга от карнавала. Как според теб си е наумил подобно нещо, а?

— Нямам представа — каза татко.

Заболя ме да чуя тези неща.

Дойде лекар с късо подстригана коса и очила с бели рамки. Семейство Кълан веднага скочи на крака.

— Може ли да говоря и с двама ви отвън, ако обичате? — попита той.

Мама хвана татко за ръката. Аз също знаех, че това не е добра новина.

Когато се върнаха, г-н Кълан каза на всички, че Дейви Рей е излязъл от операционната. Все още бил с опасност за живота, нощта щяла да покаже. Благодарни на всички за това, че са дошли да окажат подкрепа и каза, че е време да се разотиваме по домовете и да се опитаме да поспим.

Бен с родителите му стояха до десет и после си тръгнаха. Семейство Уилсън се прибраха у дома половин час по-късно. Полека-лека и роднините се разотидоха. Презвитерианският свещеник обеща да стои, докато присъствието му е необходимо. Г-жа Кълан стисна ръката на мама и я помоли да не си тръгва все още. Така че чакахме в

онази стая с белите стени, а мъглата се превърна в дъжд, който спря, пред прозорците се спусна мъгла и омарата се завърна.

След полунощ г-н Кълан отиде да вземе чаша кафе от машината в коридора. Върна се след няколко минути със сивокосия доктор.

— Даян! — възкликна радостно. — Даян, той се е събудил!

Те се втурнаха навън, хванати за ръце.

Минаха десет минути. След това, след, както изглеждаше, цяла вечност, г-н Кълан се върна в чакалнята. Бях виждал цигарени угарки с повече живец от този в погледа му.

— Кори? — каза тихо. — Дейви Рей иска да те види.

Страхувах се.

— Върви, Кори! — подкани ме татко. — Всичко е наред.

Станах и последвах г-н Кълан.

Докторът стоеше пред стаята на Дейви Рей и си говореше със свещеника. Представлявах мрачна гледка. Г-н Кълан отвори вратата и аз влязох. Вътре беше г-жа Кълан, седнала в кресло до леглото, покрито от прозрачна кислородна палатка. Пластмасови тръбички се разклоняваха като змии от фигурката, просната под бледосин чаршаф. Бяха свързани с торбички, пълни с кръв и бистра течност. На една машина се виждаше зелена точка и тя бибипкаше бавно по объл черен екран. Г-жа Кълан ме видя и се наведе към главата под онази палатка.

— Дейви Рей? Той е тук!

Чух звука от затруднено дишане и надуших „Клорокс“ и „Пайн Сол“^[1]. По прозореца зачука дъжд. Г-жа Кълан каза:

— Кори, седни тук! — и се изправи. Отидох при нея. Тя взе едната ръка на Дейви Рей; беше бяла като италиански мрамор. — Ето тук ще бъда, Дейви Рей! — тя призова усмивка с огромно усилие и след това отново положи ръката му на леглото и се отдалечи.

Застанах до леглото и погледнах през кислородната палатка към лицето на приятеля си.

Беше много блед и имаше тъмнопурпурни кръгове под очите. Някой му беше сресал косата с влажен гребен. Дейви Рей беше завит до врата и не видях следи от раната, която го бе довела тук. От ноздрите му излизаха тръбички и устните му бяха сиви. Лицето му изглеждаше като восъчно, а очите му се взираха право в мен.

— Аз съм — казах. — Кори.

Той преглътна с усилие. Може би зеленото писукане се ускори леко, а може и просто да си въобразявах.

— Ти си паднал — казах и веднага си помислих, че това е най-глупавото нещо, излизало от устата ми.

Той не отвърна. Вероятно не можеше да говори. Продължих:

— Бен и Джони бяха тук.

Дейви Рей дишаше. Дъхът му се превърна в дума:

— Бен... — едната страна на устата му трепна. — Идиот.

— Аха — съгласих се и се постарях да се усмихна. Не бях силен като г-жа Кълан. — Помниш ли какво точно се случи?

Той кимна. Очите му бяха трескаво ярки.

— Да ти кажа — рече с прегракнал глас. — Трябва да ти кажа.

— Добре — съгласих се и седнах.

Той се усмихна:

— Видях го.

— Така ли? — наведох се заговорнически напред. Надуших нещо, което ми замириса на кръв, но не го показах. — Видял си тварта от изгубения свят?

— Не, по-хубаво — усмивката му угасна, когато Джони Рей преглътна болезнено, после се върна. — Видях Снегопад!

— *Снегопад* — прошепнах. Великият бял елен с рога като дъбове. Да, прецених. Ако някой заслужава да види Снегопад, това е именно Дейви Рей.

— Видях го. Заради това се спънах. Не гледах къде стъпвам. О, Кори! — възкликна той. — Толкова беше красив!

— Обзалагам се — съгласих се.

— По-голям е, отколкото разправят! И е и много по-бял!

— Сигурно — казах. — Той трябва да е най-красивият елен, живял някога.

— Точно така — прошепна Дейви Рей. — Стоеше право пред мен. И когато започнах да казвам на татко, Снегопад скочи. Просто скочи и изчезна. Тогава се спънах, понеже не гледах къде стъпвам. Но Снегопад не беше виновен за падането ми, Кори. Никой не беше виновен. Просто така се случи!

— Ще се оправяш — казах му.

Гледах как на ръба на устата му се надува кърваво мехурче от слюнка.

— Много се радвам, че видях Снегопад! — заяви Дейви Рей. — Не бих го пропуснал за нищо на света.

Той помълча. Чуваше се само мекото влажно съскане на дъха му. Апаратът *бип... бип... бипкаше*.

— Май е най-добре да тръгвам — казах и понечих да се надигна. Мраморнобялата му ръка ме сграбчи.

— Разкажи ми приказка! — помоли Дейви Рей.

Поспрых се. Той ме гледаше с гладен поглед. Отпуснах се отново на мястото си. Той продължаваше да ме стиска за ръката и не я дръпнах. Пръстите му бяха студени.

— Добре — казах. Трябваше да си я измислям в движение, както и приказката за вожда Пет Гръмотевици. — Имало едно момче.

— Аха — съгласи се Дейви Рей, — трябва да има момче.

— Това момче стигало само да си го помисли и се озовавало на други планети. Това момче можело да има червен марсиански пясък по гуменките си и да кара кънки на Плутон. Можело да се вози на колелото си по пръстените на Сатурн и да се сражава с динозаври на Венера.

— Можело ли да ходи на Слънцето, Кори?

— Разбира се, че можело. Можело да ходи на слънцето всеки ден, ако му се искало. Там отивало, когато искало да хване хубав тен. Просто си слагало слънчевите очила и ходело там, а после се връщало кафяво като орехова черупка.

— Сигурно там е много горещо, нали? — попита Дейви Рей.

— Момчето си носело и ветрило — заявих. — Та то било приятел с всички крале и кралици на планетите и посещавало постоянно дворците им. Ходело в червения пясъчен замък на крал Лудвиг Марсиански и в облачния дворец на крал Николъс Юпитерски. Помогнало да разтърват спречкването между крал Зантас от Сатурн и крал Деймън от Нептун, когато те почнали война заради собствеността върху една комета. Отишло до огнения замък на крал Бърл Меркуриански и на Венера помогнало на крал Суейн да построи замък във високата синя трева. На Уран крал Фарън го помолил да остане цяла година и да стане адмирал на ледения му военноморски флот. О, всички благородници познавали това момче! Знаели, че никога няма да има друго момче също като него, дори и ако всички звезди и планети изгорят и се запалят по милион пъти. Понеже той бил само един на

цялата земя, който можел да крачи между световите, и единственият, чието име било изписано в адресниците на всички...

— Кори?

— Да?

Гласът на Дейви Рей бе започнал да звучи замаяно.

— Много ми се ще да видя облачен замък, а на теб?

— На мен също — казах.

— Леле! — Дейви Рей вече не гледаше към мен. Гледаше някъде другаде, като самотен странник на път да се пренесе в обетована земя.

— Никога не съм се боял да летя, нали?

— Никога.

— Ужасно съм уморен, Кори! — той се намръщи, а червената лига се стече надолу по брадичката му. — Не ми харесва да съм толкова уморен.

— Трябва да си починеш тогава — казах. — Ще дойда да те навестя утре.

Смръщването на Дейви Рей отмина. По устните му пробяга усмивка.

— Не и ако ида на слънцето утре. След това ще съм хванал тен, а ти ще си киснеш тук и ще си трепериш.

— Кори? — обади се г-жа Кълан. — Кори, лекарят трябва да влезе при него!

— Да, госпожо! — изправих се.

Студената ръка на Дейви Рей продължи да стиска моята за няколко секунди, после се изплъзна.

— Ще се видим — казах през кислородната палатка. — Става ли?

— Сбогом, Кори! — каза Дейви Рей.

— Сбо... — спрях се. Сетих се за г-жа Невил в първия ден на лятото. — Довиждане! — казах му и минах покрай майка му на път към вратата.

В гърлото ми още преди да изляза напираше ридание, но стисках здраво зъби. Както бе казала и майката на Чили Уилоу, можех да го понеса.

Нямаше с какво повече да помогнем. Подкарахме към къщи по мъгливото Шосе 16, където Среднощната Мона се стрелкаше в търсене на любовта. Не си говорехме — във времена като тези думите са като

празни съдове. У дома зеленото перо лежеше на пода там, където бе паднало — прибрах го на мястото му в кутията за пури.

В неделя сутринта се събудих сепнат. В очите ми напиреха сълзи, а слънчевата светлина чертаеше ивици по пода на стаята. Татко стоеше на вратата, облечен със същите дрехи, които бе носил и вчера цял ден.

— Кори? — каза той.

На път, на път: да се срещне с кралете Лудвиг, Николъс, Зантас, Деймън, Фарън, Върл и Суейн. На път, на път: към замъци от червен пяск, короните на сини дървета, построени от огън, оформени от изваяни облаци. На път, на път: сред далечни планети и звезди, и адресници, отворени на едно-единствено име. Самотният странник бе напуснал този свят. И нямаше да намине отново оттук.

[1] „Клорокс“, „Пайн Сол“ — почистващи препарати. ↑

2. ВЯРА

Мислех, че съм опознал Смъртта.

Бях вървял редом с нея — откакто се помнех съм седял пред телевизора или съм се привеждал с кутия пуканки с масло пред сребърния екран на „Лирик“. Колко стотици каубои и индианци бях видял да падат, пронизани от стрела или пък куршум, да се срутва в вихрещия се прахояк в дирята на кервана фургони? Колко дузини детективи и полицаи са били повалени от куршума на престъпника и са изкашляли последните си мигове? Колко армии са били разбити от куршуми и оръдия, и колко жертви на чудовища са пиццали, докато са били изяждани?

Мислех си, че съм опознал Смъртта в равния, празен поглед на Ребъл. В последното сбогом на г-жа Невил. В съскането и свистенето на въздуха, докато една кола с мъж зад волана потъваше в ледените дълбини.

Грешах.

Понеже не може да познаеш Смърт. Няма как да се сприятелите. Ако Смъртта бе дете, то щеше да сети самотно в края на площадката, докато въздухът ехти от виковете на другите деца. Ако беше дете, Смъртта щеше да крачи самотна. Щеше да говори шепнешком и очите ѝ да мрачнеят от знание, което човеците не могат да понесат.

Това е, което ме разкъсваше в тихите часове: *идваме от мрака и в мрака трябва да се върнем.*

Спомнях си как д-р Лезандър го бе казал, докато седяхме на верандата и гледахме позлатените хълмове. Не исках да го вярвам. Не исках да си мисля, че Дейви Рей е на място, където не вижда светлина — дори свещта, която гореше за него в презвитерианската църква. Не исках да мисля, че Дейви Рей е окован, няма достъп до слънцето, неспособен е някак да диша и да се смее, дори и ако го прави в нечие въображение. В дните, последвали смъртта на приятеля ми, осъзнах на каква измислица съм бил свидетел. Каубоите и индианците, детективите и полицаите, армиите и жертвите на чудовища — те

всички щяха да се надигнат отново, щом угаснат прожекторите над сцената. Те щяха да си идат у дома и да чакат да ги повикат в театъра. Но Дейви Рей бе мъртъв завинаги и не можех да понеса мисълта, че ще потъне в мрака.

Стигна се дотам, че не можех да спя. Стаята ми беше твърде тъмна. Стигна се до там, че не бях сигурен какво съм видял в нощта, когато размазаният силует говореше с Ребъл. Понеже ако Дейви Рей бе потънал в мрака, то там бе и Карл Белууд. Ребъл също. Заедно с всички спящи на Поултър Хил и поколенията, чиито кости лежаха под оплетените корени на дърветата около Зефир — те също се бяха върнали в мрака.

Спомнях си погребението на Дейви Рей. Колко гъста бе червената пръст по ръбовете на гроба. Колко гъста и колко тежка. Там долу нямаше врата, когато проповедникът свърши и хората се разотидоха, а мъжете от Брутън започнаха да нариват пръстта. Там долу имаше само мрак и от тежестта му нещо се пропука в мен.

Вече не знаех къде е раят. Не бях сигурен дали Господ има чувства или план, или разум, и дали пък Той също не тъне в мрака. Вече не бях сигурен в нищо — нито в живота, нито в живота след смъртта, нито в Господ, нито в доброто. И по времето, когато по „Мърчант Стрийт“ заблестяха коледните украси, аз изгарях в мъки в кръговрата на тези въпроси.

Все още оставах две седмици до Коледа, но Зефир се мъчеше да си поеме празничен дъх. Смъртта на Дейви Рей бе убила радостта у всички ни. За нея се говореше при г-н Долар, в кафенето „Брайт Стар“, в общината и навсякъде другаде. Той беше толкова млад, казваха хората. Такъв трагичен инцидент. Но такъв е животът, добавяха неизменно; независимо дали ни харесва или не, такъв е животът.

Не ми помагаше да чувам тези думи. Разбира се, родителите ми се опитаха да обсъдят въпроса с мен, като казаха, че страданията на Дейви Рей са свършили и е отишъл на по-добро място.

Но аз просто не можех да им повярвам. Та какво друго място може да е по-добро от Зефир?

— Небесата — каза ми мама, докато седяхме заедно пред пукащия огън. — Дейви Рей отиде на небесата, а ти трябва да вярваш в това!

— И по каква причина? — попитах я, а тя ме погледна така, все едно съм я зашлевил.

Чаках за отговор. Надявах се да получа такъв, но той дойде под формата на дума, която не ме удовлетвори и тя беше „вяра“.

Заведоха ме да се срещна с преподобния Ловой. Седяхме в кабинета му в църквата, а той ми даде лимонен бонбон от купа на бюрото си.

— Кори — каза ми, — вярваш в Иисус, нали?

— Да, сър.

— И вярваш, че Иисус е пратен от Господ да умре заради греховете на хората?

— Да, сър.

— Тогава трябва да вярваш също и че Иисус е бил разпнат, умрял е и е бил погребан, а на третия ден е станал от гроба Си?

— Да, сър... — и тук вече се намръщих. — Но Иисус е Иисус, а Дейви Рей си беше обикновено момче.

— Знам това, Кори, но Иисус е дошъл тук на земята да ни покаже, че съществуването се състои от повече, отколкото сме способни да разберем. Показал ни е, че ако вярваме в Него и следваме волята Му и пътя Му, то за нас също е запазено място до Господ на Небесата. Разбираш ли?

Обмислих това за около минута, а преподобният Ловой се облегна назад в стола си и ме наблюдаваше.

— На небесата по-добре ли е, отколкото в Зефир? — попитах го.

— Милион пъти по-добре — отвърна той.

— Там има ли комикси?

— Ами... — той се усмихна. — Всъщност не знаем какво точно представляват Небесата. Знаем само, че там е прекрасно.

— Откъде знаем?

— Знаем, защото — отвърна той — трябва да имаме вяра! — поднесе ми купата. — Искаш ли още един бонбон?

Не можех да си представя небесата. Как някакво място изобщо може да е прекрасно, ако там ги няма нещата, които ти е приятно да правиш? Ако няма комикси, няма филми с чудовища, няма колелета и няма черни пътища, по които да ги караш? Няма плувни басейни, няма сладолед, няма лято, няма барбекю на Четвърти юли? Няма гръмотевични бури и веранди, на които да поседнеш и да наблюдаваш

как се трупат облаците? Небесата ми приличаха на библиотека, в която има книги само по една конкретна тема, а се налага да прекараш вечност на квадрат от вечност на куб в прочит на тези книги. Та какво са небесата без пищеца машина и магическа кутия?

Небесата щяха да са ад без тях, ето това бяха.

Тези дни не бяха всички мрачни. Червени и зелени коледни крушки засияха по „Мърчант Стрийт“. По ъглите на улиците грейнаха лампи с формата на главата на Дядо Коледа, а от светофарите висяха сребърни гирлянди. Татко си намери нова работа. Започна да работи три дни седмично на стоквата рампа в „Биг Пол’с Пантри“.

Един ден Ковашкия мях ме нарече тъпоглавец шест пъти. Нареди ми да изляза на черната дъска и да покажа на класа всичко, което знам за естествените числа.

Казах й, че нямам такова намерение.

— Кори Макенсън, незабавно ела на черната дъска! — изрева учителката.

— Не, госпожо! — отвърнах.

Зад мен Демонката се разсмя весело, усещайки нова атака във войната срещу г-жа Харпър.

— Ела. Тук. *Веднага!* — лицето на Ковашкия мях почервения като домат.

Поклатих глава:

— Не, няма.

Тя ме връхлетя. Движеше се много по-бързо, отколкото изобщо бих предположил. Сграбчи с шепи пуловера ми и ме измъкна изпод чина с такава сила, че си ударих коляното и кракът ми пламна от болка, а по времето, когато болката стигна до главата ми, вече бе прераснала в нажежена до бяло ярост.

Заради Дейви Рей и мрака, и безсмислената дума, наречена „вяра“, заклещена в мозъка ми като гноясал трън, замахнах към учителката.

Ударих я право в лицето. Не бих могъл да се прицеля по-точно. Очилата й отлетяха и тя издаде квакащ изненадан вик. Гневът ме напусна също толкова бързо, но Ковашкия мях изрева:

— Не ме удрай, не смей! — и ме сграбчи за косата и започна да ми тръска главата. Останалите ми съученици стояха във вцепенена почуда — постъпката ми им дойде твърде много. Бях встъпил в

царството на легендите, макар още да не го знаех. Ковашкия мях ме метна, стоварих се върху чина на Сали Мийчъм и почти я съборих, а миг по-късно вече ме влачеше през вратата и към кабинета на директора, беснеейки на всяка крачка.

Неизбежното телефонно обаждане доведе и мама, и татко. Те бяха, да го кажем по-меко, възмутени от поведението ми. Бях наказан с изгонване от училище за три дни, а директорът — дребен, подобен на птица господин с много подходящото име г-н Кардинал — каза, че преди да имам правото да се върна в клас, ще трябва да напиша извинение към г-жа Харпър и двамата ми родители да го подпишат.

Погледнах го и направо там, в кабинета, в присъствието на въпросните двама родители, му заявих, че ако ще да ме изгонва за три месеца, не ме е грижа. Казах му, че няма да пиша никакво извинение и че ми е писнало да ме наричат тъпоглавец и ми е писнало от математиката и ми е писнало от всички.

Татко скочи от стола си:

— Кори! — възкликна. — Какво ти става?

— Никога в историята на това училище ученик не е удрял учител! — вметна г-н Кардинал. — Никога! Това момче заслужава един як пердах, така ми се струва на мен!

— Съжалявам, че трябва да го кажа — заяви татко, — но съм съгласен с вас.

По пътя към къщи се опитах да обясня, но родителите ми не искаха да ме чуят. Татко каза, че няма извинение за това, което съм сторил, а мама — че никога не се е срамувала толкова много. Така че просто спрях да се мъча и си седях нацупен в пикапа, а Рокет се возеше в каросерията. Пердахът ми бе нанесен от ръката на татко. Беше кратък, но болезнен. Не знаех, че същия ден баща ми е бил вбесен от шефа си в „Биг Пол’с Пантри“ задето объркал броенето на кашоните с коледни сладки. Не знаех и че шефът е с осем години по-млад от него, нито че кара червен „Тъндърбърд“^[1] и че нарича баща ми Томи.

Понесох побоя в мълчание, но в стаята си притиснах лице към възглавницата.

Мама влезе. Каза, че не можела да разбере защо се държа така. Обясни, че знаела, че все още се измъчвам заради Дейви Рей, но че той е на небесата, а животът е за живите. Заяви, че се налагало да напиша

извинението, все едно дали искам или не и колкото по-скоро го направя, толкова по-добре. Вдигнах глава от възглавницата и й казах, че татко може да ме бие всеки ден отсега нататък и до свършека на света, но няма да пиша извинения.

— Тогава смятам, че най-добре да си стоиш тук и да помислиш по въпроса, млади човече! — каза ми мама. — Вярвам, че на празен стомах ще мислиш по-добре!

Не й отговорих. Нямаше и нужда. Мама си тръгна и чух родителите ми да си говорят за мен, за това какво ми става и защо се държа така неуважително. Чух дрънченето на чиниите за вечеря и подуших пържено пиле. Просто се обърнах на другата страна и заспах.

Сънувах четирите чернокожи момиченца, светкавица и беззвучна експлозия, която ме събуди. Отново бях бутнал будилника си от масичката до леглото, но този път родителите ми не дойдоха. Часовникът все още работеше — беше почти два сутринта. Станах и погледнах през прозореца. Лунният полумесец изглеждаше достатъчно остър да си точиш ножа на него. Зад студеното стъкло нощта бе спокойна и звездите сияеха. Нямах намерение да пиша никакви извинения — може би ми влияеше наследството от Дърдоркото, но проклет да съм, ако донесях това удовлетворение на Ковашкия мях.

Трябваше да поговоря с някой, който ме разбира. Като Дейви Рей.

Подплатеното ми с вълна яке висеше в килера близо до входната врата. Не исках да излизам оттам, понеже татко можеше да е буден. Надянах кадифени джинси, два пуловера и чифт ръкавици. След това полека отворих прозореца. Той изскърца веднъж — косонастръхващ звук, но почаках минута и не чух стъпки. Вдигнах рамката докрай и се измъкнах навън на хапещия студ.

Затворих прозореца зад себе си, но оставих малък процеп, в който мога да закача пръстите си. Качих се на Рокет и подкарах надалеч, съпровождан от остроzybата луна.

Когато преминавах по безмълвните улици, светофарите примигваха в жълто. Видях няколко лампи да светят из къщите — най-вече крушки в банята, оставени, за да не се препъва човек в тъмното. Носът и ушите ми замръзнаха много бързо — беше нощ, неподходяща ни за куче, ни за Върнън Такстър. По пътя си към Поултър Хил завих наляво и въртях педалите над четвърт миля повече от необходимото,

понеже исках да проверя нещо. Полека преминах покрай къщата, която се намираше в двора от три акра и имаше конюшня.

В една от стаите на горния етаж светеше. Светлината ми се струваше твърде ярка, за да идва просто крушката в банята. Д-р Лезандър беше буден и слушаше чуждите страни.

Хрумна ми любопитна мисъл. Може би ветеринарят беше нощна птица, понеже се страхуваше от мрака. Може би седеше в стаята си под крушката и слушаше гласовете от цял свят, за да се увери, че не е самичък, дори когато часовникът тиктака през самотните часове.

Обърнах Рокет встрани от дома на д-р Лезандър. От смъртта на Дейви Рей насам не се бях занимавал повече със загадката на зеленото перо. Във времената на смърт и съмнения телефонно обаждане до г-ца Синьогласна щеше да ми дойде в повече. В момента едва успях да се отбранявам от собствения си настъпващ мрак, да не говорим за онова, което лежеше на лишеното от светлина дъно на Саксън Лейк. Не исках да си мисля, че д-р Лезандър може да има нещо общо с тази история. Защото ако имаше, тогава какво на този свят оставаше истинско и реално?

Стигнах до Поултър Хил. Портите от ковано желязо бяха затворени, но след като каменната стена, обграждаща гробището, беше само два фута висока, да влезеш вътре не беше кой знае какъв фокус. Оставих Рокет да ме чака отвън и се изкачих по хълма сред окъпаните в лунна светлина надгробни плочи. Поултър Хил стоеше на невидимата граница между световите така, както се намираше и между Зефир и Брутън. Белокожите мъртъвци биваха полагани от едната страна, а мъртвите чернокожи — от другата. Имаше някаква специална логика в това, че хората, които нямат право да се хранят в едно и също заведение, да плуват в един обществен басейн или да пазаруват в едни и същи магазини, няма да са доволни и да умрат и да бъдат погребани така, че да се виждат едни други. От което много ми се прииска да питам преподобния Ловой дали Дамата и Лунния човек ще идат в същия рай като Дейви Рей. Ако чернокожите се заселват в същия рай като белите, то тогава какво значение има, че се хранят в различни ресторанти тук, на земята? Ако чернокожите и белите влизат в рай заедно, това означава ли, че ние сме по-умни или пък по-глупави от Бог, понеже на земята страним едни от други? Разбира се, ако всички ние се връщаме в мрака, тогава и бездруго няма нито Господ, нито рай.

Как тогава Малкия Стиви Каули успяваше да кара Среднощната Мона през пукнатина в този мрак бе друга загадка, понеже го бях видял така ясно, както сега съзирах града от надгробни плочи да се надига около мен.

Бяха толкова много. Толкова много. Помня, че някъде бях чувал следното: когато един старец умре, изгаря една библиотека. Спомних си некролога на Дейви Рей в „Адамс Вали Джърнъл“. Там се казваше, че е загинал при ловен инцидент. Споменаваха се кои са майка му и баща му, също и че е имал малко братче Анди, и че е бил член на презвитерианската църква в Юниън Таун. Съобщаваха се и че погребението му ще бъде в десет и половина сутринта. Но ме порази онова, което отсъстваше в некролога. Не се споменаваха и дума, че ъгълчетата на очите му се вдигаха нагоре, когато се смееше или как изкривяваха устни на една страна, когато се готвеше да влезе в словесна престрелка с Бен. Не ставаше въобще въпрос за блясъка в очите му, когато видеше горска пътека, която да не сме проучили досега или как дъвчеше долната си устна, когато му идваше ред да хвърля бърза топка. Бяха написали сухата и уедрена същност, но не бяха описали истинския Дейви Рей. Размишлявах за това, докато крачех сред гробовете. Колко ли истории лежах тук, погребани и забравени? Колко стари изгорели библиотеки и колко млади, които тепърва бяха трупаха томовете си година след година? Всички тези истории — изгубени... Много ми се искаше да има място, където може да отидеш и да седнеш — в зала като в киното примерно — и да прелистиш каталог с милиарди имена и след това да натиснеш копче и на екрана да се появи лице, което да ти разкаже за живота, какъвто го е видял притежателят му. Това би било жив мемориал на поколенията, които са били преди нас и човек може да чуе гласовете им, нищо че са били затихнали за стотици години. Струваше ми се, докато крачех в присъствието на всички тези затихнали гласове, които няма да бъдат чути никога повече, че ние сме вид на пропилените ресурси. Захвърляхме зад гърба си миналото и с това бъдещето ни обедняваше.

Стигнах до гроба на Дейви Рей. Надгробният камък още не бе пристигнал, но на голата земя бе положен плосък камък-маркер. Гробът не беше нито в подножието на хълма, нито на върха му — заемаше място по средата. Седнах до маркера, като внимавах да не стъпя на лекото хълмче, което дъждът щеше да утъпче и пролетта да

раззелени. Вгледах се в мрака под студената, остра луна. На дневна светлина, както знаех, оттук се разкриваше панорамна гледка към Зефир и хълмовете. Човек можеше да види моста с гаргойлите и река Текумзе. Виждаха се и железопътните релси, които се виеха между хълмовете, както и дървения мост, където пресичаше реката по пътя си през Зефир и се насочваше към големите градове. Гледката беше хубава, ако имаш очи да я видиш. Някак се съмнявах, че на Дейви Рей много му пука дали има гледка към хълмовете и реката или гробът му се открива към зеленясало блато. Такива неща може и да са важни за скърбящите, но не и за напускащите нашия свят.

— Боже — прошепнах и дъхът ми се разнесе. — Толкова съм объркан!

Дали очаквах Дейви Рей да отговори? Не, нищо подобно. Така че тишината не ме разочарова.

— Не знам дали си в тъмнината или на небесата — продължих, — не знам и дали е много забавно да си в рая, ако не можеш да се замесиш в някоя беля. На мен лично ми прилича на църква. Църквата е хубаво нещо за час в неделя, но не ми се ще да живея в нея. И не бих искал и да съм в мрака. Просто нищо и нищо и още нищо. Всичко, което си мислил, сторил и вярвал изчезва завинаги, като вълна в езеро, която никой не е забелязал... — придърпах колене към гърдите си и ги обвих с ръце. — Нямах глас да проговориш, нямах очи да видиш, нито уши, нито нищо. За това ли се раждаме, Дейви Рей?

Този въпрос също предизвика изблик на тишина.

— И не мога да се оправя с понятието за вярата — продължих. — Мама твърди, че трябва да я имам. Преподобният Ловой смята, че трябва да я имам. Но какво да правя, ако няма в какво да вярваш, Дейви Рей? Какво да правя, ако вярата е просто като да говориш по телефона, но отсреща няма никой, само дете не знаеш, че е така, докато не зададеш въпрос и никой не ти отговори? Дали няма да се побъркаш от това, като си представиш, че през цялото това време си говорил на вятъра?

В момента и аз самият говорех на вятъра, осъзнах. Но се чувствах успокоен от мисълта, че Дейви Рей лежи до мен. Преместих се на място, където кафявата трева не бе докосвана от лопати и се изтегнах по гръб. Взирах се в разкошните звезди.

— Виж само — казах. — Погледни това небе! Изглежда, все едно Демонката си е издухала носа на черно кадифе, нали? — усмихнах се при мисълта, че Дейви Рей щеше да се развесели от това сравнение. Допълних. — Всъщност не е така. А ти виждаш ли това небе от там, където си?

Тишина и още тишина.

Скръстих ръце на гърдите си. Не ми се струваше толкова студено, когато гърбът ми бе опрян в земята. Главата ми бе положена до тази на Дейви Рей.

— Днес ме набиха — споделих с него. — Татко наистина ме насини. Може и да съм си го заслужил. Но и Ковашкия мях заслужава да я набият, нали? Защо никой не слуша децата, дори когато те имат какво да кажат? — въздъхнах и дъхът ми се издигна към Козирог. — Не мога да напиша това извинение, Дейви Рей! Просто не мога и никой не може да ме накара. Може и да греша, но съм само наполовина в грешка, а те искат да кажат, че греша изцяло. Не мога да го напиша. Какво да правя сега?

И тогава го чух.

Не, не гласът на Дейви Рей, който ме кастри.

Просто свирката на влак, отекнала в далечината.

Товарният влак идваше към града.

Седнах. Долу сред хълмовете виждах челния му фар като падаща звезда. Влакът криволичеше към Зефир. Гледах го как се приближава.

Забави при приближаването до моста над Текумзе. Винаги така правеше. Щеше да намали още повече, докато пресича над водата, а тежките му колела карат старата конструкция да стене и да дрънчи.

Когато стигне до моста, влакът ще се движи толкова бавно, че човек може да се качи на него, ако си го е наумил.

Прозорецът във времето беше кратък. Товарният влак набираше скорост и по времето, когато стигаше отсрещната страна на Зефир, вече отново се движеше бързо.

— Не мога да напиша извинението, Дейви Рей! — казах тихо. — Нито утре, нито другиден. Никога. Предполагам, че никога няма да мога и да се върна в училище, нали?

Дейви Рей не ми предложи нито мнение, нито съвет. Трябваше сам да реша.

— А какво ще стане, ако си отида за малко? Не за дълго. Примерно за два-три дни. Какво ще стане, ако им покажа, че предпочитам да избягам, но няма да пиша извинение? Дали тогава ще ме изслушат, как мислиш?

Гледах как падащата звезда се приближава.

Свирката изпищя отново, може би предупреждаваше застанал на релсите елен. Чух я да казва: „Кориинииииии!“

Изправих се. Можех да стигна до моста, ако тичах до Рокет. Но трябваше да тръгна начаса. Петнадесет секунди още и щях да се изправа пред нов ден на гняв и разочарование от страна на родителите ми. Още един ден на момче, затворено в стая с ненаписано извинение, което се полюлява пред лицето ми. Товарният влак, който се канеше да мине, винаги се връщаше. Бръкнах в джоба си и намерих два четвъртака, останали от покупката на пуканки и бонбони в „Лирик“ миналата зима, когато всичко беше наред.

— Тръгвам, Дейви Рей! — казах. — Тръгвам!

Затичах се през гробището. Когато стигнах Рокет и се метнах на седалката, се боях, че вече съм закъснял. Лудешки въртях педалите по пътя към моста, дъхът разцъфваше около лицето ми. Чух стенания и дрънчене, когато се изравних с поръбените с чакъл релси — товарният влак вече бе тръгнал да пресича и все още можех да го пресрещна.

И най-сетне се появи и той с нажежения си дъх. Огромният локомотив слезе от моста и ме подмина, движейки се малко по-бързо, отколкото можех да ходя. След това започнаха да ме подминават товарните вагони с емблемата на „Саутърн Рейлроуд“, *дрън-ка-туп*, *дрън-ка-туп*, *дрън-ка-туп* по траверсите. Влакът вече започваше да набира скорост. Слязох от Рокет и пуснах стъпенката. Прекарах пръсти по дръжките на кормилото. За секунда мярнах златното око във фара, сияйно като луната.

— Ще се върна! — обещах.

Всички товарни вагони бяха затворени или поне така ми се стори. Но някъде към края на композицията видях един, чиято врата зееше с малка цепка. Помислих си за железопътни бикове, които блъскат с глави и хвърлят гратисчиите по лице в нажеженото от пара пространство, но се отърсих от тази мисъл. Затичах се редом с вагона с отворената врата. Под ръка имах стълбичка. Пресегнах се, стегнах четири облечени в ръкавица пръста около метална дръжка, приклеших

там и палеца си и след това успях да се хвана и с другата ръка и да вдигна крака от чакъла.

Залюлях се към отворената врата на товарния вагон. Останах изненадан, че притежавам такава сръчност. Предполагам, че много бързо ставаш акробат, когато чуваш как стържат под теб няколко тона със стоманени колела. Прелетях през отвора към вътрешността на вагона, пръстите ми пуснаха железните опори и аз се ударих в дървен под, пестеливо покрит със сено. Звукът от влизането ми не беше нежен — отекна през вагона, който беше затворен плътно от другата страна. Седнах, а цялата предница на най-горния ми пуловер бе покрита със сено.

Вагонът гърмеше и се люлееше. Определено не беше правен за пътници.

Но вътре със сигурност имаше хора.

— Хей, Принци! — изрече нечий глас. — Току-що влетя едно птиче!

Подскочих. Гласът бе прозвучал като комбинация от камъни в бъркачка за цимент и мощно жабешко квакане. Разнесе се от мрака пред мен.

— Да, виждам го — отвърна друг мъж. Този глас беше гладък като черна коприна и имаше напевен остатък от чуждестранен акцент. — Мисля, че почти си потроши крилцата, Франклин!

Бях в компанията на пътуващи в товарните вагони скитници, които можеха да ми прережат гърлото за двата четвъртака в джоба ми. Обърнах се с намерение да скоча през вратата, но отвън Зефир летеше с висока скорост.

— Не бих го сторил, млади човече — предупреди ме гласът с чуждестранния акцент. — Няма да е приятно падане!

Спрях се на ръба с разтуптяно сърце.

— Няма да тъ ухапеме! — каза жабешко-бетонобъркаческият глас. — Нълтът, Принци?

— Говори само от свое име, ако обичаш!

— А, той просто се шегува! Принци винаги се шегува, нълтът?

— Да — каза с въздишка черно-коприненият глас. — Винаги се шегувам.

Пред лицето ми пламна кибритена клечка. Подскочих отново и се обърнах да видя кой стои там.

Пред мен изникна видение от кошмарите, застанало толкова близо, че можех да надуша застоялия му дъх.

Пред този мъж дори железопътна стрелка би изглеждала като Чарлз Атлас^[2]. Беше изсъхнал като клечка, черните му очи тънеха в езера от сянка и скулите му изпъваха кожата по лицето му. Само каква кожа! Бях виждал повече влага в изгорени от слънцето речни корита. Всеки инч от това лице бе напукан и сбръчкан, а пукнатините изтегляха устните назад от жълтите му зъби и продължаваха нагоре върху плешивия купол на скалпа му, досущ странна шапка. Дългите му, кокалести пръсти, оголени от светлината на клечката, бяха съсухрени по същия начин, както и ръката, на която се крепяха. Гърлото на мъжа представляваше изсушена поредица гънки. Носеше сиво-бяло подобие на костюм, но не можех да видя къде се сливат ризата и панталоните. Човекът приличаше на клечка в торба с мръсни дрехи.

Бях се смръзнал от ужас и чаках острието да ми пререже врата.

Другата ръка на сбръчкания мъж се вдигна като ръка на палач. Напрегнах се.

Той просто държеше плик с „Фиг Нютон“^[3].

— Бре, бре! — каза чужденецът с очевидна изненада. — Ахмет те хареса! Вземи си сладка, той не говори!

— Аз... мисля, че аз...

Клечката угасна. Можех да надуша Ахмет до себе си — миризма толкова суха, че заплашваше да превърне в пепел космите в носа ми. Той дишаше като шумолене на опадали есенни листа.

Пламна втора клечка. Ахмет имаше черна черта на средата на заострената си брадичка. Все още държеше пликчето с лакомствата и сега ми кимна. Когато го стори, имах чувството, че чух плътта му да скърца.

Хилеше се като претоплена Смърт. Опечена и хванала коричка Смърт, за да съм по-точен. Пъхнах треперееща ръка в плика и си взех фиг-нютонка. Това като че ли умилистави Ахмет. Той засурка крака към отсрещната страна на товарния вагон и коленичи, след което допря клечката до трите огризки от свещи, залепени с восък на дъното на преобърнатата кофа.

Светлината избуя. И с усилването си ми показва неща, които бих предпочел да не гледам.

— Ето — каза мъжът с акцента от мястото, където седеше, опрял рамо в купчина конопени чували. — Сега се виждаме очи в очи.

Предпочитах да се върна към момента, когато ни делиха пет мили.

Ако този мъж някога бе виждал слънцето, то Дамата ми беше баба. Кожата му беше толкова бледа, че в сравнение с него луната изглеждаше тъмна като Дон Хо^[4]. Беше млад — или най-малкото помлад от баща ми — и имаше светлоруса коса, заресана назад от високо чело. По слепоочията му блестеше сребро. Носеше тъмен костюм, бяла риза и вратовръзка. Само дето веднага се разпознаваше, че костюмът е виждал и по-добри дни; съдех за това по кръпките на раменете, маншетите на ризата бяха оръфани, а по вратовръзката имаше кафяви петна. Въпреки това от мъжа лъхаше елегантност — дори седнал, той привличаше вниманието ти с поглед, в който имаше намек за високомерието на благородния произход. В началото си мислех, че носи бели чорапи, но после осъзнах, че това всъщност са глезените му. Очите му обаче ме притесняваха. На светлината на свещта зениците му сияеха в червено.

Но този мъж, както и Ахмет Съсухрения, приличаха на Трой Донахю и Юл Бринър^[5] в сравнение с третото чудовище в този вагон.

Той стоеше прав в ъгъла. Главата му, която имаше странна форма на лопата, почти допираше до тавана. Мъжът като нищо беше над седем фута на ръст. Раменете му бяха широки като крилата на някои от самолетите във военновъздушна база „Робинс“. Тялото му изглеждаше масивно и буцесто, и същевременно — несъразмерно. Носеше широко кафяво яке и сиви панталони с кръпки на коленете. Панталоните имаха такъв вид, все едно са се просмукали и са се свили, както си е бил обут в тях. Размерът на обувките на господина ме изуми — да ги наречеш грамадански патъци беше като да кажеш за атомната бомба „тежичка граната“. Все едно беше обут в лопати на булдозер.

— Драсти начи — каза той, а обувките му изпляскаха по дъските, когато тръгна към мен. — Язе съм Франклин.

Той се усмихваше широко. Бих предпочел да не го прави. Усмивката му правеше г-н Сардоникус^[6] нещастен. А още по-ужасен от усмивката му беше белегът, минаващ напреко през неандерталското му чело и защит, както изглеждаше, от кривоглед студент по медицина, страдащ от лоша форма на хълцавица. Огромното му лице беше малко

сплескано, а лъскавата му черна коса все едно стоеше нарисувана на черепа му. На светлината на свещта изглеждаше така, все едно нещо, което е изял наскоро, не си е паснало с него. Горкият човечец определено бе болезнено сив на цвят. И, мили Боже, от двете страни на дебелия му като на бик врат стърчеше по един ръждив болт!

— Да щеш малко вдица? — попита той и ми предложи очукана манерка. В ръката му изглеждаше голяма колкото стрида.

— Тъъ... не, сър. Не, благодаря. Сър.

— Вдица да глътнеш сладката — рече той. — Инак шти залепне на гърлето.

— Добре съм, честно! — прокашлях се. — Виждате ли?

— Хубу. Мноо хубу начи — той се върна в ъгъла си, където застана като гротескна статуя.

— Франклин е от веселия тип — обясни Принци. — Ахмет е от тихия.

— А ти от кой тип си? — попитах.

— Аз съм от амбициозния — отвърна той. — А ти?

— От уплашения.

Чувах свистенето на вятър зад гърба ми. Товарният влак набираше скорост и оставяше Зефир да спи спокойно.

— Седни, ако искаш — предложи ми Принци. — Не е много чисто тук, но не е и като в тъмница.

Погледнах с копнеж през вратата. Сигурно се движехме с...

— Шейсет мили в час — каза Принци. — Усещам ги като шейсет и четири. Аз съм добър съдник на вятъра.

Седнах, стараейки се да съм на разстояние от всички тях.

— Така... — той пхна ръце в джобовете на самото си. — Осветли ни за посоката си, Кори!

— Ами предполагам... я чакай малко. Казвал ли съм ти името си?

— Ами сигурно си, сигурен съм.

— Не си спомням.

Франклин се изсмя. Звучеше ми като запушен канал под грижите на „Рото-Рутър“^[7].

— Хах! Хах! Хах! Ена якичка начи! Принци с мноу хубу чувство за хумора!

— Не мисля, че съм ти казвал името си — възразих.

— Добре де, не се дърпай — отвърна ми Принци. — Всеки си има име. Твоето какво е?

— Ко... — спрях се. Тези тримата ли бяха луди или на мен ми хлопаше дъска? — Кори Макенсън. От Зефир съм.

— И отиваш към...? — подкани ме той.

— А накъде отива този влак? — поинтересувах се.

— Оттук ли? — Принци се усмихна леко. — Навсякъде.

Погледнах към Ахмет. Той беше приклепнал и ме наблюдаваше настоятелно над свещите. На съсухрените му крака бяха обути сандали, а ноктите му бяха два инча дълги.

— Не е ли малко студено за сандали?

— Ахмет няма против — отвърна Принцип. — Такива обувки си е избрал. Той е от Египет.

— *Египтянин*? Че как е стигнал чак дотук?

— Беше дълго, прашно пътуване — увери ме Принци.

— Кой сте вие, хора? Приличате ми малко на...

— Познати, ако си привърженик на сладката наука. Бокса имам предвид — обади се Принци, набутвайки думи в устата ми. — Да си чувал за Франклин Фицджералд? Познат още като Биг Фили Франк?

— Не, сър.

— Тогава защо каза, че си?

— Така ли съм казал?

— Запознай се с Франклин Фицджералд — той махна към чудовището в ъгъла.

— Здравсти — казах.

— Радвам са да те срещна — отвърна Франклин.

— Аз съм Принци фон Кулич. Това е Ахмет-с-трудната-фамилия.

— Хе-хе-хе — изкиска се Франклин зад масивната си ръка с белязани кокалчета.

— Ти не си американец, нали? — попитах Принци.

— Гражданин на света съм, на твоите услуги.

— Откъде си в такъв случай?

— Аз съм от народ, който не е нито тук, нито там. Може да се нарече ненарод, ако така ти допада — той се усмихна отново. — Ненарод. Харесва ми. Моята страна е била ограбвана от нашественици толкова пъти, че даваме зелени печати за насилие и грабене. По-лесно е да се печелят пари тук, какво да кажа?

— Значи и ти си боксьор?

— Аз? — той направи такава гримаса, все едно усети неприятен вкус в устата си. — О, не! Аз съм мозъка зад мускула на Франклин. Негов мениджър съм. Ахмет му е треньор. Ние всички се разбираме чудесно, като изключим моментите, когато се опитваме да се избием един друг.

— Хах! Хах! — изтътна Франклин.

— В момента сме между противници — обясни Принци с леко свиване на раменете. — Тръгнали сме от последното място, на което бяхме, към следващото място, на което ще сме. И такава е, боя се, нашето съществуване.

Бях решил, че колкото и страховита да изглежда тройката, те всъщност нямат намерение да ми сторят зло.

— А г-н Фицджералд много боеве ли има? — попитах.

— Нашият Франклин е готов да скочи на всеки, навсякъде и по всяко време. За нещастие, макар че размерите му са доста внушителни, скоростта му е по-скоро под въпрос.

— Принци има предвид, че съм бавен — обясни Франклин.

— Да. И какво още, Франклин?

Надвисналите вежди на огромния мъж заплашваха да се срутят, докато той умуваше над въпроса.

— Нямам ханстинката на убиец — заяви накрая.

— Но работим по въпроса, нали така, Мълчаливи Сам? — попита Принци египтянина. Ахмет показва кривите си жълти зъби и кимна страстно. Помислих си, че трябва да внимава да не му падне главата.

Започнах да се взирам във врата на Франклин.

— Г-н Принци, а защо той има болтове на шията?

— Франклин е човек с много части — обясни Принци и боксьорът се изкикоти отново, — повечето от тях са ръждясали. Срещите му с други индивиди на квадратния ринг невинаги са били приятни. Накратко, има толкова много счупени кости, че докторът трябваше да върже с тел някои от тях. Болтовете са свързани с метален прът, който подсилва гръбнака му. Болезнено е, уверен съм, но е нужно.

— Ау — обади се Франклин, — не е толкова лошо.

— Той има сърцето на лъв — обясни Принци. — За нещастие, има също и мозъка на мишка.

— Хе-хе-хеее! Наш Принцъо напрау съсипва от смех!

— Жаден съм — рече Принци и се изправи. Оказа се и висок — може би шест фута и четири, и слаб, макар и да не беше чак толкова кльощав, колкото Ахмет.

— Те ти на — Франклин му подаде манерката.

— Не, не я искам! — бледата длан на Принци я отблъсна встрани. — Искам... Не знам какво искам! — той ме погледна. — Това да ти се е случвало? Някога да ти се е искало нещо, което не можеш да разбереш какво е, ако ще да ти струва живота?

— Да, сър! — казах. — Като например понякога, когато си мисля, че искам кока-кола, а всъщност ми се пие бира от корени.

— Точно така. Гърлото ми е прашно като възглавницата на Ахмет! — той мина покрай мен и надникна към преминаващата отвън гора. Сред горския листак навън нямаше светлини.

— И тъй... — рече Принци. — Вече ни познаваш. А какво ще кажеш за себе си? Предполагам, че бягаш от къщи?

— Не, сър. Тоест... Просто се махам за мъничко, нещо такова.

— Проблеми с родителите? С училище?

— И с двете — уточних.

Той кимна и се облегна на вратата на вагона.

— Универсалните мъки на всяко момче. И аз съм страдал от същото. И аз тръгнах да се махна за мъничко. Наистина ли си мислиш, че това би ти решило проблемите?

— Не знам. Само това можах да измисля.

— Светът — каза Принци — не е като Зефир, Кори. Светът не посреща с отворени обятия момчетата. Може да бъде прелестно място за живеене, но може да бъде също и див и зъл. Знаем го от собствен опит.

— И защо така? — попитах.

— Защото сме го пропътували целия. Видели сме този свят и познаваме хората, които живеят в него. Понякога ме плаши до смърт, само като си помисля какво има там — жестокост, безмилостност, пълно безразличие и неуважение към другарите човешки същества. И нещата не се подобряват, Кори — те се влошават... — той вдигна очи към луната, която ни следваше по петите. — О, свят! Ако не те

намразвахме за твоите превратности, човек не би се давал на старостта!^[8]

— Квой туй чудо? — попита Франклин.

— Това е Шекспир — отвърна Принци. — Който говори за универсалните страдания на човечеството... — той обърна гръб на луната и се втренчи в мен с алени зеници. — Би ли желал да получиш съвет от по-стара душа, Кори?

Всъщност нямах особено желание, но отвърнах любезно:

— Да, сър?

Той изглеждаше развеселен, все едно ми четеше мислите.

— Все пак ще те посъветвам. Не бързай да пораснеш. Постарай се да се задържиш момче колкото се може по-дълго, понеже веднъж изгубиш ли тази магия, винаги ще се опитваш да я намериш отново!

Това ми прозвуча смътно познато, но не можех да си спомня къде съм го чувал преди.

— Искаш ли да видиш малко от света, Кори? — попита ме Принци.

Кимнах, неспособен да откъсна поглед от кървавочервените му зеници.

— Тогава имаш късмет. Защото виждам светлините на град!

Надигнах се и надникнах навън. И ето там в далечината, над драконовия гръбнак на усуканите хълмове, звездите бледнееха от земно сияние.

Принци ми обясни, че ще стигнем до част от града, където товарният влак намалява, когато влиза в депото. И тогава ще можем да напуснем вагона си, без да си счупим краката. Постепенно градът израсна около нас, от дървени къщи до тухлени постройки и сгради от камък. Дори в този късен час градът кипеше от живот. Примигваха и бръмчаха неонов табели. Коли бързаха по улиците, народ задръстваше тротоарите. След това товарният влак задрънча през кръстосващите се коловози в депото, където спяха други влакове и започна да забавя. Когато стигна до скоростта на пешеходец, Франклин спусна грамадните си обувки на земята. След това слезе Ахмет, от чието тяло се вдигна прах, когато тупна долу.

— Давай, ако искаш да даваш — каза ми Принци, застанал зад гърба ми.

Измъкнах се навън и се приземих нормално, след което излезе и бледоликият блондин. Бяхме стигнали до големия град и аз се намирах много далеч от дома.

Вървахме през депото, а около нас се носеха звуците на свирки и пухтящи локомотиви. Въздухът миришеше на изгоряло, макар че беше леденостуден. Принци каза, че е най-добре да си намерим някакво убежище за през нощта. Продължавахме да вървим, навлизахме все по-навътре сред сиви улици, които се простираха под високи сиви сгради, макар че няколко пъти трябваше да спираме и да чакаме Франклин, който наистина се движеше много бавно.

Стигнахме до място, където стените бяха насечени от улички, а неонът се отразяваше от застинали езера от вода в напукания цимент. Докато подминавахме една уличка, чух сумтящи звуци, последвани от шляпване на плът. Спрях да погледна. Един мъж държеше друг с ръцете зад гърба, а трети методично биеше втория в лицето с юмрук. Носът и устата на жертвата кървяха, очите му бяха замаяни и влажни от страх. Мъжът, който нанасяше побоя го правеше, сякаш се занимава с привична работа, например като да сечеш изсъхнало дърво.

— Къде са парите, мизернико? — каза първият с тон, преливащ от тихо зло. — Ти ще ни дадеш парите!

Побоят продължаваше, кокалчетата на третия мъж бяха почервенели от кръв. Жертвата скимтеше и стенеше, а юмрукът продължаваше да се вдига и да удря, и насиненото лице постепенно променяше формата си.

Бледа ръка ме стисна за рамото.

— Да вървим нататък, бива ли?

Пред нас до тротоара бе спряла полицейска кола. Двама полицаи стояха от двете страни на мъж с дълга коса, облечен в мръсни дрехи. Те бяха пълнички и пистолетите им блестяха в черните си кожени кобури. Единият полицай се наведе напред и кресна в лицето на дългокосия. След това другият награби дебел кичур от косата му, завъртя го и удари главата му в предното стъкло на колата. То не се счупи, но краката на мъжа поддадоха. Той не се и опита да отвърне на ударите, докато го напъхваха в полицейската кола. Когато тя премина покрай нас, мярнах за момент лицето на арестанта да наднича отвътре, по челото му се стичаха струйки кръв.

От някакъв вход гърмеше и пулсираше музика. Звучеше като ритъм без никакъв смисъл. До стената седеше мъж, а в краката му имаше локва урина. Той се усмихваше в нищото с оглупял поглед. Двама младежи минаха край него, единият държеше метална туба за бензин.

— Ставай, ставай! — каза единият и срита легналия на земята. Оглупелият продължи да се хили.

— Ставай, ставай! — повтори той като папагал.

В следващата секунда го заляха с бензин. Другият младеж извади пакет кибрит от джоба си.

Принци ме насочи зад ъгъла. Франклин, който се мъкнеше зад Ахмет, въздъхна като ковашки мях, а лицето му тънеше в сенките.

Изви сирена, но тя отиваше някъде другаде. Гадеше ми се и главата ми тежеше. Принци държеше ръка на рамото ми и допирът му ме успокояваше.

Четири жени стояха на ъгъла, под примигващия неон. Те всички бяха по-млади от майка ми, но по-възрастни от Чили Уилоу. Носеха рокли, които все едно бяха нанесени с боя и изглежда чакаха да се появи някой важен. Когато ги подминахме, надуших сладкия им парфюм. Погледнах в лицето на една от тях и видях рус ангел. Но нещо в това лице бе лишено от живот, като на боядисана кукла.

— Проклетникът по-добре да ме оцени както трябва — каза тях на друго, тъмнокосо момиче. — По-добре да ме хареса, мамка му, мътните го взели!

До тях спря червена кола. Русият ангел пусна усмивка на шофьора. Другите момичета се приближиха, очите им светнали от фалшива надежда.

Не ми хареса какво виждах и Принци ме поведе нататък.

На един вход мъж с дънково яке се бе навел над жена, просната на прага. Закопчаваше панталоните си. Лицето на жената бе цялото в кървави синини.

— Ето така — каза мъжът. — Показах ти, нали? Показах ти кой е шефа! — той посегна и я сграбчи за косата. — Кажи го, кучко! — разтърси главата ѝ. — Кажи кой е шефа!

Подутите ѝ очи умоляваха. Устата ѝ се отвори, показвайки счупени зъби.

— Ти си — каза тя и започна да плаче. — Ти си шефа!

— Продължавай напред, Кори! — каза ми Принци. — Не спирай, не спирай!

Олюлявах се напред. Накъдето и да погледнех, срещях само зъл цимент. Не видях нито хълм, нито следа от зеленина. Вдигнах глава, но звездите бяха закрити и нощта представляваше сив воал. Завихме зад един ъгъл и чух дрънчене. Малко бяло куче ровеше с отчаяние в кофите за боклук, ребрата му стърчаха. Внезапно един едър мъж се озова на мястото и каза: „Сега те хванах!“, докато кучето се взираше в него с бананова кора в уста. Мъжът вдигна бейзболна бухалка и цапардоса животинчето през гърба. То нададе вой от болка и се загърчи със счупен гръбнак, изтървало банановата кора. Мъжът се изправи над него, вдигна отново бухалката и я стовари, след което кучето вече нямаше нито муцуна, нито очи — представляваше размазана червена руина. Белите му крака продължаваха да ритат, сякаш се опитваше да избяга.

— Малко лайно такова! — каза мъжът и смачка кльощавите ребра с ботуш.

В очите ми горяха сълзи. Препънах се, но ръката на Принци ме удържа на крака.

— Давай напред! — каза той. — Побързай!

Така и сторих, минах покрай клането. Бях на път да повърна и се облегнах на стена от груби камъни. Зад мен Франклин избумтя:

— Хлапето е твърде далеч от дома, Принци. Не е редно така!

— Да не мислиш, че ми харесва? — отрязва Принци. — Глупак.

Стигнах до ръба на стената и спрях. Стори ми се, че надничам в малка стая. Можех да чуя гласове, които се надигат в караница, но в стаята седеше самичко едно момченце. Беше горе-долу на моята възраст, казах си, но нещо състаряваше лицето му много повече. Момчето се взираше в пода със стъклен поглед, докато каращите се гласове ставаха все по-силни и по-силни. После то вдигна гъба и туба с лепило, с каквото ние с приятелите ми сглобявахме пластмасови моделчета. Изстиска лепило върху гъбата, притисна я към носа си и затвори очи, докато вдишваше. След минута падна по гръб, а тялото му започна да се гърчи. Устата му бе отворена и зъбите му непрестанно прехапваха ли прехапваха езика му.

Потреперих, изхлипах и отклоних очи. Дланта на Принци докосна врата ми и придърпа лицето ми към гърдите му.

— Виждаш ли, Кори? — прошепна и гласът му бе задавен от сдържан гняв. — Светът изяжда момченцата. Не си готов все още да ръгнеш метла в гърлото му.

— Искам да... искам да...

— Да си идеш у дома — каза Принци. — У дома в Зефир.

Озовахме се отново в депото, сред свирки и пухтене. Принци каза, че ще се върнат част от пътя заедно с мен, за да са сигурни, че съм хванал правилния влак. Ето че дойде товарният на „Саутърн Рейлроуд“, с един частично отворен вагон.

— Това е нашият! — каза Принци и скочи в отвора.

Франклин се качи след него, когато трябваше, умееше да стъпва чевръсто с тези негови големи обувки. След това бе ред на Ахмет, чиято суха плът бълваше облачета при всяка стъпка.

Влакът ускоряваше. Затичах се редом с товарния вагон, опитвайки се да намеря за какво да се хвана, но този път нямаше стълбичка.

— Хей! — извиках. — Не ме изоставяйте!

Влакът започна да набира скорост. Трябваше да тичам по-бързо, за да го догонвам. Товарният вагон зееше тъмен. Не виждах вътре нито Принци, нито Франклин или Ахмет.

— Не ме изоставяйте! — извиках трескаво, когато краката ми започнаха да отслабват.

— Скачай, Кори! — подкани ме Принци от мрака. — Скачай!

Тонове стоманени колела стържеха под носа ми.

— Страх ме е! — извиках, губейки скорост.

— Скачай! — каза Принци. — Ще те хванем!

Не ги виждах вътре. Не виждах нищо, освен мрак. Но градът бе зад гърба ми — част от света, който ядеше момченца.

Трябваше да имам вяра.

Хвърлих се напред и скочих нагоре към тъмната врата.

Падах. Падах през студената нощ и звездите.

Стреснато отворих очи.

Можех да чуя свирката на товарния влак, напредващ някъде отвъд Зефир по пътя си към онзи друг свят.

Седнах, редом до гроба на Дейви Рей.

Сънят ми бе продължил само десетина минути. Но бях изминал дълъг път и се бях върнал разтърсен и разранен отвътре, но не бях

пострадал. Знаех, че светът извън Зефир не е целият лош. В крайна сметка, нали четях „Нашънъл Джографик“. Знаех за красотата на градовете, за музеите по изкуствата и за паметниците на смелостта и човештината. Но, също като луната, част от света лежеше в тъмнина. Също както онзи мъж, убит тук на зефирска земя, лежеше скрит от лунната светлина. Светът, също като Зефир, не беше нито изцяло добър, нито изцяло лош. Принци — или който и да беше той в действителност — беше прав; трябваше да порасна, преди да се изправа пред това чудовище. Точно сега обаче бях момче, което искаше да спи в собственото си легло и да се събуди в присъствието на мама и татко у дома. Извинението спрямо Ковашкия мях все още бе заседнало в гърлото ми обаче. Щях да си проправам път през тази джунгла, когато стигнех дотам.

Изправих се под ярките звезди. Погледнах към мъчително пресния гроб.

— Сбогом, Дейви Рей! — казах и подкарах Рокет към къщи.

На следващия ден мама коментира колко уморен й изглеждам. Попита ме дали не съм сънувал кошмар. Казах, че не е било нещо, с което да не мога да се справя. Тогава тя ми направи палачинки.

Извинението остана ненаписано. Докато бях в стаята си онази вечер, а чудовищата бдяха над мен от стените, чух телефонът да звъни четири отделни пъти. Татко и мама дойдоха да поговорят с мен.

— Защо не ни каза? — попита татко. — Не знаехме, че учителката се отнася толкова сурово с децата!

Както споменах и преди, той знаеше добре що е то сурово отношение.

Сред обадилияте се беше и майката на Сали Мичъм. Беше звъннала също и мустакатата майка на Демонката. Обадили се също и бащата на Лад Дейвин, както и майката на Джо Питърсън. Те бяха разказали на родителите ми какво са им казали техните деца, и внезапно се оказа, че макар със сигурност да носех вина, задето съм замахнал и съм избил очилата на Ковашкия мях, учителката също има вина за случилото се.

— Не е редно учител да нарича когото и да било „тъпоглавец“. Всички заслужават уважение, без значение колко са възрастни или млади — каза ми татко. — Утре, струва ми се, ще си поговорим с г-н

Кардинал и ще решим този въпрос! — той ме погледна озадачено. — Но защо още от начало въобще и не спомена за това, Кори?

Свих рамене.

— Предполагам, не съм смятал, че ще застанете на моя страна.

— Е — каза татко, — струва ми се, че не сме ти имали достатъчно вяра, нали, партньоре?

Той ми разроши косата.

Определено беше хубаво да се завърнеш у дома.

[1] „Тъндърбърд“ — луксозен модел на „Форд“, чието производство започва през 1955 г.; първото кабрио с напълно автоматизиран сгъваем покрив. ↑

[2] Чарлз Атлас — съзателят на бодибилдинга, първият в света културист. ↑

[3] „Фиг Нютон“ — десертчета с формата на приплеснати цилиндърчета от бисквитено тесто, увито върху пълнеж от смокиня. Впоследствие марката въвежда и други вкусове. ↑

[4] Дон Хо (Доналд Тай Лой Хо) — хавайски певец с китайски произход. ↑

[5] Трой Донахю, Юл Бринър — киноактьори; Т. Донахю е смятан за сексимвол на 60-те и 70-те години на XX в., подобна слава е имал и Юл Бринър. ↑

[6] „Г-н Сардоникус“ („*Mr. Sardonicus*“) — хорър-филм от 1961 г., в който главният герой — вследствие на парализа — е с перманентна усмивка на лицето. ↑

[7] „Рото Рутър“ („*Roto-Rooter*“) — американска компания, предлагаща широк набор услуги, свързани с канализацията и водопровода. ↑

[8] „Крал Лир“, 4 действие, 1 сцена (Шекспир). ↑

3.

ПАРЧЕНЦА ОТ ПЪЗЕЛА

Татко посети г-н Кардинал. Директорът, вече чул от другите учители, че Ковашкият мях е загубена кауза на две крачки от падането на дъното, реши, че времето, което бях прекарал извън училище, ми е достатъчно. Нямахше нужда от извинение.

Завърнах се в клас, за да открия, че съм се превърнал в същински герой. В бъдните години никой завръщаш се от Луната космонавт нямаше да се чувства тъй добре дошъл у дома, както аз. Ковашкият мях беше усмирена, но кисела, пискливите утвърждения на г-н Кардинал дрънчаха в мозъка ѝ като победни камбани. Но и аз бях извършил моя дял грешки и осъзнах, че трябва да си го призная. Така че в деня, в който се завърнах и който беше и последния преди коледната ваканция, вдигнах ръка веднага след проверката на присъстващите и Ковашкият мях отряза:

— Какво има?

Изправих се. Всички погледи бяха втренчени в мен, съучениците ми очакваха поредния геройски жест в тази грандиозна кампания срещу несправедливостта, неравенството и забраната на гроздовата дъвка.

— Г-жо Харпър? — казах. Поколебах се, заложил достойнството си.

— Изплюй камъчето! — сръчка ме учителката. — Не мога да ти чета мислите, тъпоглавец такъв!

Каквото ѝ да ѝ беше казал г-н Кардинал, очевидно не стигаше да я убеди да закачи оръжията в килера. Но въпреки това дръзнах да продължа, защото така беше редно.

— Не биваше да ви удрям — казах. — За което се извинявам!

О, паднали герои! Идоли с крака от глупава глина! Могъщи войни, повалени от ухапването на бълха в цепнатините на бронята им! Знаех как се чувстват те, разбрах го по стенанията и изумените изпъшквания, надигнали се около мен като горчиви цветя. Бях слязъл от пиедестала си и бях стъпил в тинята.

— Извиняваш се? — Ковашкият мях май беше най-силно изумена от всички в стаята. Свали очилата си и пак си ги сложи. — Извиняваш ли ми се?

— Да, госпожо.

— Ами, аз... аз... — думите я бяха изоставили. Тя крачеше през непознатите води на прошката и се опитваше да напипа дъното. — Ами аз... не знам какво...

Милосърдието я зовеше. Милосърдието, с цялата му магия и чудеса. Милосърдието на мига, и аз видях, че лицето ѝ започва да омеква.

— ... да кажа, но... — тя преглътна. Може би усещаше буца в гърлото си. — Но... беше крайно време да проявиш малко здрав разум, тъпоглавец такъв! — изрева.

Явно в гърлото ѝ беше заседнала шепа гвоздеи. И тя ги плюеше като картечница.

— Сядай и отваряй тетрадката по математика!

Изражението ѝ не бе омекнало, помислих си, докато сядах с въздишка. Просто бе провиснало — като платно, изгубило за миг вятъра.

В шумната лудница, наричана „обедно междучасие“, забелязах, че Демонката се изнизва от столовата, докато Ковашкият мях крещеше на някакво нещастно хлапе, че си харчи за бейзболни картички парите за обяд. Червенокосата дяволица се върна след около пет минути, настани се на стола си близо до вратата, преди Харпията дори да забележи, че е изчезнала и я видях да се кикоти и да се хили с другите момиченца на масата си. Имаше план в действие.

Когато стадото ни бе подкарано обратно към класната стая, Ковашкият мях седна пред бюрото си като лъвица, свиваща се около тлъст кокал.

— Я да отваряте учебниците по история на Алабама! — нареди тя. — Десета глава! Реконструкцията! По-бързо!

Учителката посегна към собствения си учебник по история и я чух да изсумтява.

Ковашкият мях не можеше да вдигне книгата от бюрото. Докато всички я гледаха, тя хвана учебника с две ръце, опря лакти в ръба на плота, но не успя да я повдигне. Някой се изкиска.

— Смешно ли е? — поиска да знае Ковашкия мях, гневът блесна в очите ѝ. — Който си мисли, че е смешно...

Вместо да продължи, тя изквича, понеже лактите ѝ не искаха да се отдръпнат от ръба на бюрото. Опита се да стане, доловила спотаена опасност. Обширните ѝ задни части не пожелаха да се разделят със седалката и, когато се изправи, учителката вдигна и стола със себе си. Извика:

— Какво става тук?

Целият клас избухна в смях, включително и аз. Ковашкия мях се опита да пристъпи към вратата, но лицето ѝ се изкриви, когато осъзна, че големите ѝ масивни кафяви обувки все едно са заковани за пода. И ето я учителката, присвита със залепнал отзад стол, обувките ѝ застинали в невидимо желязо, а лактите ѝ — залепнали плътно към бюрото. Изглеждаше така, сякаш ни се кланя, макар че изписаният на лицето ѝ гняв едва ли съответстваше на позата.

— Помощ! — изплака, на ръба да се разплаче от яд. — Някой да ми помогне!

Виковеите ѝ за съдействие бяха насочени към вратата, но всички ученици крещяха и се смееха, така че дълбоко се съмнявах дори силният ѝ като сирена глас да може да се чуе отвъд непрозрачното стъкло. Харпията успя да освободи единия си лакът, като съдра плата на ръкава на блузата си, но направи грешката да опре ръка на бюрото, за да намери опора. След което дланта ѝ отново попадна в плен.

— Помощ! — извика учителката. — Някой да ме измъкне оттук!

Резултатът от всичко това беше, че г-н Денис, домакинът на училището, бе извикан от г-н Кардинал, за да освободи Ковашкия мях. Г-н Денис бе принуден да използва трион, за да пререже конците на веществото, приковало учителката така здраво към бюрото, стола и пода. За нещастие по време на процедурата ръката на г-н Денис трепна и ивица от задните части на г-жа Ковашки мях изпадна в нужда от допълнителен ремонт.

Докато екипът на линейката откарваше хълцащата и ломотеща учителката по празнично украсените коридори, чух как домакинът сподели с г-н Кардинал, че това било най-невероятно доброто лепило, което някога е виждал. Туй чудо, каза той, си променяло цвета в зависимост от това на какво е нанесено. Било без мирис, като изключим лекия аромат на ферментирало. Заяви, че Ковашкия мях —

нарече я г-жа Харпър — извадила голям късмет, че дланта ѝ още е закрепена към китката, толкова било силно това лепило. Г-н Кардинал изпадна в ярост по неговия си треперлив начин. Но в стаята не намериха нито буркан, нито тубичка с лепило, а г-н Кардинал бе изумен как въобще се е намерило дете толкова лукаво и хитро, че да успее да извърти този номер.

Той не познаваше Демонката. Така и не научих със сигурност, но предполагам, че тя е държала бутилката с лепилото окачена на въженце от външната страна на прозореца и я е взела, докато останалите деца от класа обядвахме. След това, когато е приключила с намазването на всички необходими повърхности, бутилката с лепилото отново е литнала през прозореца, готова за прибиране след училище. Никога не бях чувал за толкова силно лепило. По-късно научих, че Демонката го е забъркала сама с помощта на съставки като речна тиня от дъното на Текумзе, пръст от Поултър Хил и рецептата за „ангелски кекс“ на майка ѝ. Ако е така, то в никой случай не бих искал да вкуся „дяволската торта“ на семейство Сътли. Демонката наричаше лепилото си „суперчудото“ — съвсем разумно название.

Знаех си, че трябва да има причина тя да прескочи класа. Не бях имал представа обаче, че истинският ѝ талант лежи в областта на химията.

Един студен следобед с татко отидохме в гората. Намерихме подходящо за целта малко борче. Взехме го с нас у дома и тази нощ мама напука пуканки, с наниз от които украсихме дървото. Сложихме златно и сребърно фолио, както и олющените украшения, които лежаха целогодишно в кутията в килера и виждаха бял свят само за седмица.

Бен учеше коледните си песни. Питам го дали г-ца Зеленогласна има папагал, но той не знаеше. Каза, че не бил виждал такъв. Но спокойно някъде в къщата можеше да има зелен папагал. Ние с татко отидохме заедно да купим на мама нова готварска книга за торти и тавичка за печене, а с мама ходихме да вземем на баща ми чорапи и бельо. Той пък самостоятелно купи на майка малка бутилчица парфюм от „Улуърт“, а тя сама му взе едноцветен шал. Харесваше ми да знам какво има в онези ярки шарени пакети под дървото. Там обаче се намираха и два други, с моето име на опаковката, и нямах представа какво съдържат те. Единият беше по-малък, другият — по-голям. Две загадки, очакващи да бъдат разкрити.

Изобщо не ми се щеше да вдигам телефона и да се обаждам на сестрите Глас. Последния път, когато възнамерявах да го направя, се случи трагедията. Зеленото перо обаче никога не бе далеч от мен. Една сутрин се събудих след съня за четирите момиченца, които ме викаха по име, взех перото от мястото, където го бях оставил на нощното шкафче и вече знаех какво трябва да направя. Не да им се обадя, а да ида да ги посетя лично.

Добре опакован, подкарах Рокет под лъщящата украса на Зефир и към сладкишената къщичка на „Шантък Стрийт“. Почуках на вратата, с перото в джоба.

Отвори ми г-ца Синьогласна. Все още беше рано, едва минаваше девет. Тя носеше син пенъар и подплатени тъмносини чехли. Белезникаворусата ѝ коса бе вдигната високо както обикновено, което сигурно ѝ беше първото задължение като стане сутрин. Напомняше ми за снимките на Матерхорн от списанията. Музикантката ме изгледа през дебелите си очила с черни рамки, а под очите ѝ имаше тъмни торбички.

— Кори Макенсън — каза с равен глас. — Какво мога да сторя за теб?

— Може ли да вляза за минута?

— Сама съм — обясни тя.

— Е... няма да отнеме дори минута.

— Сама съм — повтори тя и зад очилата ѝ бликнаха сълзи. Извърна се встрани от вратата, която остави отворена. Влязох в къщата, която представляваше все същия музей на крехкия порцелан, както в нощта, когато бях тук за урока на Бен. Но... нещо сякаш липсваше.

— Сама съм! — г-ца Синьогласна се срути на диванчето с крехките крачета, сведе глава и се разхълца.

Затворих вратата, за да не изстива къщата.

— Къде е госпожица Зеле... другата госпожица Глас?

— Вече не е госпожица Глас — отвърна г-ца Синьогласна с намек за наранен сарказъм.

— Не е ли тук?

— Не. Тя е... един Господ знае къде е стигнала в момента! — г-ца Синьогласна си свали очилата, за да попие сълзите си със синя дантелена кърпичка. Видях, че без очила и може би ако си пусне

косата една идея по-надолу, може да добие далеч не толкова... страховит вид, мисля, е думата.

— Какво се е случило? — попитах.

— Какво се е случило ли? — отвърна тя. — Ами това, че сърцето ми е изскубнато и стъпкано! Просто стъпкано в калта! — пресни сълзи потекоха по бузите ѝ. — О, дори не мога да си мисля за това!

— Да не би някой да е сторил нещо лошо?

— Бях предадена! — възкликна тя. — От собствената ми плът и кръв! — вдигна лист бледозелена хартия от дивана и ми го подаде. — Прочети това и ще видиш!

Взех листа. Думите, с изящен шрифт, бяха изписани с тъмнозелено мастило.

Там пишеше:

Скъпа ми Соня,

Когато две сърца се зоват едно друго, какво би могъл да стори човек, освен да подаде ръка? Вече не мога да отричам чувствата си. Емоциите ми горят. Копнея да попадна в обятията на истинската любов. Музиката е хубаво нещо, скъпа ми сестро, но нотите трябва да заглъхнат. Любовта е песен, която живее вечно! Трябва да се отдам на тази по-изящна и по-чувствена симфония. Ето защо трябва да тръгна с него, Соня! Нямам избор, освен да му се отдам, телом и духом. По времето, когато четеш това, ние ще сме вече...

— Женени? — сигурно съм го изкрещял, понеже г-ца Синьогласна подскочи.

— Женени — каза тя мрачно.

... женени, и се надявам, че с времето ще разбереш, че не пеem собствената си ария в този живот, а ни ръководи ръката на Големия Маестро. С любов и сърдечно сбогом, твоя сестра — Катарина.

— Това не е ли ужасна глупост? — попита ме г-ца Синьогласна, а долната ѝ устна започна да трепери.

— С кого е избягала сестра ви?

Г-ца Синьогласна изрече името, макар че произнасянето му като че ли я съкруши още повече.

— Имате предвид, че сестра ви... се е омъжила... за г-н Каткоут?

— Оуен — изхлипа г-ца Синьогласна, — о, милият ми сладък Оуен избяга със сестра ми!

Не можех да повярвам какво чувам. Не само че г-н Каткоут е избягал и се е оженил за г-ца Зеленогласна, но се е заигравал и с г-ца Синьогласна! Знаех, че носи духа на Дивия Запад в себе си, но не си и бях представял, че южните му части са също тъй диви. Казах:

— Не е ли г-н Каткоут малко стар за вас, дами? — и оставих писмото на дивана до учителката по музика.

— Г-н Каткоут има младежко сърце — отвърна тя и погледът ѝ се замъгли. — О, Боже, колко ще ми липсва той!

— Всъщност дойдох да ви питам за нещо — казах ѝ, преди да развърти кранчетата отново. — Дали сестра ви има папагал?

Сега беше неин ред да ме изгледа така, все едно ми хлопат дъските.

— *Папагал* ли?

— Да, госпожо. Вие имяхте син папагал. Дали сестра ви има зелен?

— Не — отвърна г-ца Синьогласна. — Аз ти казвам, че сърцето ми е било разбито, а ти искаш да си говорим за папагали?

— Съжалявам. Трябваше да попитам! — въздъхнах и огледах стаята. Нямаше ги част от дрънкулките в стъклената витрина. Съмнявах се, че г-ца Зеленогласна някога ще се върне и смятах, че г-ца Синьогласна го знае. Птичето явно бе напуснало клетката. Пъхнах дясната си ръка в джоба и свих пръсти около перото.

— Нямах намерение да ви притеснявам — казах и тръгнах към вратата.

— Дори папагалът ми ме изостави — простена г-ца Синьогласна. — А ми беше толкова сладък и нежен...

— Да, госпожо. Съжалявам, че така е станало...

— ... не като онзи мръсен, алчен папагал на Катарина! — продължи тя решително. — Е, трябваше да съм разгадала вече

истинската ѝ природа, нали? Трябваше да знам, че е хвърлила око на Оуен от самото начало!

— Чакайте малко — казах. — Преди малко мисля споменахте, че сестра ви няма папагал!

— Не, не казах такова нещо! Казах, че Катарина няма папагал в момента. Когато той умря, дяволът се премести от ада!

Върнах се пак при нея, извадих ръката си от джоба и разтворих пръсти. Сърцето ми биеше с деветдесет мили в минута.

— Такъв цвят ли беше папагалът на сестра ви, г-це Глас?

Тя погледна намръщено перото.

— Такъв беше. Бог ми е свидетел, че мога да разпозная перата му, той винаги се блъскаше в клетката си и те хвърчаха навсякъде. Беше почти плешив, когато умря... — музикантката се сепна. — Я чакай малко. А какво прави в теб едно от перата му?

— Намерих го. Някъде.

— Тази птица почина... о, кога ли беше?

Аз знаех.

— През март.

— Да, март беше! Пъпките започваха да набъбват и бяхме тръгнали да подбираме музиката за Великден... Но... — тя се намръщи, забравила за момент стъпканото си сърце. — Откъде знаеш, Кори?

— Едно малко птиче ми каза — отвърнах. — От какво умря папагалът, г-це Глас?

— Мозъчна треска. Също като моя папагал. Д-р Лезандър казва, че е често срещано за тропическите птици заболяване и когато се случи, не може да се помогне с много.

— Д-р Лезандър... — името се изплъзна между устните ми като замръзнал дъх.

— Той обичаше папагала ми. Казваше, че той е най-милата птица, която някога е виждал! — устните ѝ се извиха в гримаса. — Ненавиждаше папагала на Катарина! Мисля, че щеше да го убие също като мен, стига да можех да се измъкна безнаказано!

— Той почти се измъкна — промърморих.

— Измъкнал се е от какво? — не ме разбра музикантката.

Оставих въпроса на страни.

— Какво стана със зеления папагал, когато умря? Д-р Лезандър дойде да го вземе ли?

— Не, той беше болен, не искаше да клъвне и зрънце и Катарина го занесе в кабинета на д-р Лезандър. Умря на следващата нощ.

— От мозъчна треска — казах.

— Точно така, мозъчна треска. Защо ми задаваш всичките тези странни въпроси, Кори? А и все още не разбирам откъде имаш това перо.

— Аз... все още не мога да ви кажа. Ще ми се да можех, но не мога.

Тя се наведе напред, надушила тайна.

— Какво има, Кори? Кълна се, че и думица няма да споделя с никого!

— Не мога да кажа. Честно! — прибрах перото в джоба си и изражението на г-ца Синьогласна отново угасна. — Най-добре да тръгвам. Съжалявам, че ви обезпокоих, но беше важно...

На тръгване погледнах към пианото и една мисъл ме порази като стрелата на вожда Пет Гръмотевици, забила се право в средата на челото ти. Спомних си как Дамата казва, че сънувала свирене на пиано и виждала ръце, които държат струна за пиано и бухалката. Спомних си пианото в дома на д-р Лезандър — в стаята, където се намираха керамичните птици.

— Преподавали ли сте на д-р Лезандър пиано? — полюбопитствах.

— На д-р Лезандър ли? Не, но съпругата му взимаше уроци.

Съпругата му. Едрата Вероника с конското лице.

— Това скоро ли е било?

— Не, беше преди четири-пет години, когато още преподавах сериозно. Преди Катарина да ме накара да почукам на вратата на приюта за бедни... — каза г-ца Синьогласна ледено. — Г-жа Лезандър даже спечели няколко златни звезди, ако правилно си спомням.

— Златни звезди ли?

— Давам ги за постигнати успехи. Господжата по мое мнение би могла да стане професионална пианистка. Има подходящи ръце. И обичаше песента ми... — лицето ѝ се озари.

— Коя песен?

Г-ца Синьогласна стана и се настани пред пианото. Започна да свири песента, която свиреше и в нощта, когато папагалът ѝ започна да крещи на немски.

— „Бютифъл Дриймър“ — каза и затвори очи, когато мелодията изпълни стаята. — Сега вече само тя ми е останала, нали? Моите прекрасни, прекрасни мечти!

Слушах музиката. Какво ли бе подлудило толкова синия папагал?

Спомних си гласът на г-жа Зеленогласна: „Това е заради песента. Той откача всеки път, когато я свириш!“, а г-жа Синьогласна отговаря: „Свирех му я през цялото време и той я обожаваше!“

В мрака започна да се оформя лъч светлина. Беше като самотен слънчев лъч, видян от дъно, покрито с тъмна вода. Не можех да различа нищо на тази светлина, но все пак знаех, че е там.

— Госпожице Глас? — попитах. Повиших леко тон, понеже тя беше увеличила силата на звука и бе започнала да блъска по клавишите, сякаш свиреше с пръстите на Бен. — Госпожице Глас!

Тя спря на една горчива нота. Стичащите се по лицето ѝ сълзи бяха стигнали чак до брадичката.

— Какво има?

— Тази песен. Тя караше ли папагала ви да се държи странно?

— Не, това е зловна лъжа на Катарина, понеже тя самата мразеше любимата ми песен! — но по начина, по който го каза разбрах, че не е вярно.

— Тъкмо бяхте започнали да давате отново уроци по пиано, нали? Свирили ли сте тази песен особено често откакто... ами... умря зеленият папагал?

Тя се замисли по въпроса.

— Не знам. Предполагам... Свирех я на репетициите в църквата, за загревка. Но понеже не давах уроци, не свирех често на пиано у дома. Не че не исках, но Катарина... — тя не може да се сдържи и изсъска името — твърдеше, че пианото наранява чувствителния ѝ слух, тази крадла на мъже!

Светлината продължаваше да грее. Нещо се оформяше, но все още бе твърде далеч.

— Вечно Катарина това и Катарина онова! — г-ца Синьогласна внезапно удари с ръце по клавишите с такава сила, че цялото пиано се разлюля. — Вечно се връзвах на възел да угаждам на великата

Катарина! И при това ненавиждам и мразя зеленото! — тя се изправи — кльоцава и бясна. — Ще събера всичко зелено в къщата и ще го изгоря, и ако това означава да съборя и части от самата къща, например стени, е, ще ги изгоря и тях до земята! Ако никога повече не видя зелено в живота си, ще се хиля и в гроба!

Тя се подготвяше за разрушителен изблик. Нямах желание да ставам свидетел на подобно нещо. Положих длан на дръжката на вратата.

— Благодаря, г-це Глас!

— Да, все още съм госпожица! — извика тя, но отново се беше разплакала. — Единствената госпожица Глас! И се гордея с това, чуваш ли? Гордея се! — тя грабна от дивана бледозеленото прощално писмо и със стиснати зъби започна да го къса на парченца. Измъкнах се, докато имах такава възможност. Щом вратата се затвори зад гърба ми, чух да се обръща стъкленият шкаф. Бях прав — издаде чутовен трясък.

Опитвах се да подредя всичко в главата си, докато въртях педалите към дома. Парченца от пъзела, както беше казала Дамата. Парченцата бяха тук, но как ли си пасваха?

Убийство на човек, когото никой не познава.

Зеленото перо на мъртъв папагал, намерено на местопрестъплението.

Песен, която кара втори папагал да избухне в ругатни на немски.

Д-р Лезандър — нощна птица, която мрази млякото.

Кой знае?

Ханафорд?

Ако зеленият папагал бе умрял в кабинета на д-р Лезандър, то как тогава едно от перата му бе стигнало до езерото?

Каква беше връзката между двата папагала, мъртвеца и ветеринаря?

Когато стигнах у дома, отидох право при телефона. Обадох се първо в дома на г-ца Глас — страховете ми от трагедията потиснати от чистата нужда. В началото помислих, че няма да вдигне, понеже телефонът звънна осем пъти, но после, след деветото обаждане, се чу:

— Ало?

— Госпожице Глас, отново съм аз, Кори Макенсън. Искам да ви попитам още нещо.

— Не искам да говоря повече за Бенедиктин Арнолд!

— Кой? О, не за сестра ви. За папала ви. С изключение на последния път, когато е починал при д-р Лезандър, той боледувал ли е преди?

— Да. Те и двамата се разболяха в един ден. Ние с Катарина ги занесохме в кабинета на д-р Лезандър. Но на следващата нощ нейната проклета птица умря! — тя издаде недоволно сумтене. — Кори, за какво е всичко това?

Светлината бе станала малко по-ярка.

— Отново благодаря, госпожице Глас! — казах и затворих.

Мама ме попита от кухнята защо се обаждам на госпожица Глас и отговорих, че се каня да пиша разказ за учителка по музика.

— Много мило — каза мама.

Бях открил, че да си писател ти дава много свобода да си играеш с истината, но беше най-добре да не ми става навик.

В стаята си се захванах старателно да детективствам. Отне ми известно време, но успях да събия някои от парченцата.

И стигнах до следното заключение: и двата папала бяха престояли у д-р Лезандър през мартенската нощ, когато бе убит неизвестният мъж. Зеленият папал бе умрял, а синият се бе върнал, ругаейки на немски всеки път, когато свирят на пиано „Бютифъл Дриймър“. Г-жа Лезандър свиреше на пиано. Тя бе учила именно тази песен.

Беше ли възможно тогава, когато г-ца Синьогласна свиреше песента, папалът ѝ да си припомня нещо, което е било казано — или изругано, или изкрещяно на немски, — докато г-жа Лезандър я е свирела? Но защо съпругата на ветеринаря ще свири на пиано, докато някой крещи и руга...

Аха, помислих си. Да.

Видях светлината.

Г-жа Лезандър е свирела на пиано — и то тази песен, „Бютифъл Дриймър“, — за да прикрие виковете и псувните. И двата папала са били в същата стая, в птичарника. Но е слабо вероятно някой да крещи и да ругае зад гърба ѝ, нали?

Спомних си как гласът на д-р Лезандър се носеше през отдушника от кабинета в мазето. Как ни викаше с татко да слезем долу. Той беше знаел, че ще го чуем ясно през отдушника, което и бе

причината да не се качи горе. Дали през онази мартенска нощ не се бе притеснявал, че някой може да чуе крясъците извън къщата и това да бе причината г-жа Лезандър да свири първата песен, която ѝ дойде наум, докато двата папагала слушат и запомнят?

Дали д-р Лезандър не бе пребил този неизвестен мъж с бухалка в мазето си и да го бе удушил, докато папагалите слушаха? Може би бе продължило по-голямата част от нощта, а отгласите от насилието бяха карали и двата папагала да се блъскат в клетките си? После, когато делото бе свършено от д-р Лезандър и заедно едрата му консколица съпруга бяха закарали с количката голия труп до колата на непознатия, паркирана в хамбара... И все някой от тях двамата е карал до Саксън Лейк, а другият е следвал в собствената им кола? Но те не бяха осъзнали, че зеленото перо е литнало от птичарника и е залепнало в гънките на шлифера или в дълбините на джоб? И тъй като и двамата Лезандър бяха алергични към мляко, те не знаеха по кое време татко минава по Шосе 10 и...

Кой знае?

Ханафорд?

Може и да се е случило по подобен начин. Може би.

Или пък не.

Бях сигурен, че от този разказ може да се получи добра мистерия в стил „Братята Харди“. Но разполагах само с едно зелено перо от мъртъв папагал и с орфан пъзел, който в най-добрия случай беше разпърцан по краищата. Немските ругатни например. Д-р Лезандър беше холандец, не немец. А и кой беше непознатият? Каква възможна връзка може да има между мъж с татуиран крилат череп на рамото и ветеринарен лекар тук в Зефир? Развлачено, недозашито одеяло...

И все пак. Ето ги зеленото перо, „Бютифъл Дриймър“ и „Кой знае?“ нали.

Кой знае... какво? Това, струваше ми се, беше ключът за запалването на скрития локомотив.

Не казах на родителите си нищо за подозренията си. Когато бях готов, щях да им ги разкрия. Не бях, така че не го сторих. Но сега повече от всякога бях убеден, че сред нас живее непознат.

4.

ЗАМЪКЪТ НА Г-Н МОУЛТРИ

Два дни преди Коледа телефонът звънна и мама вдигна слушалката. Татко беше на работа, зареждаше склада в „Биг Пол’с Пантри“. Мама каза:

— Ало? — и откри, че говори с г-н Чарлз Дамаронде.

Той се обаждаше да покани семейството ни на приема на Дамата в обществения център в Брутън, където музеят за гражданските права бе завършен и му предстоеше откриване на 26-ти декември. Приемът се падаше следобеда на Бъдни вечер и щеше да бъде неофициално мероприятие. Мама ме попита дали искаме да отидем и аз се съгласих. Тя дори не попита татко — знаеше, че той няма да отиде, а и се налагаше да работи на Бъдни вечер, понеже на товарната рампа се трупяха големи кашони консервиран егнот и пресовани шайби пуйка.

Татко не се опита да ни спре да не ходим. Не каза и дума, когато мама му съобщи новината. Просто кимна, а погледът му скиташе някъде далеч. Витаеше около големия камък на Саксън Лейк, предположих. Така че на Бъдни вечер мама закара татко на работа с пикапа и когато дойде време да се приготвим за приема, предложи да си облека бялата риза и да сложа вратовръзката, въпреки че г-н Дамаронде бе споменал да дойдем неофициално облечени. Тя самата надяна хубава рокля и потеглихме към Брутън.

Едно от интересните неща около живота в Южна Алабама беше, че макар през октомври да има студено време и през ноември да се завърта по някоя снежна буря, Коледа обикновено е топла. Не топла като през лятото, разбира се, но е връщане към индианското лято. Тази година не беше изключение. Направо заврях в пуловера си — вече се потях, докато стигнем до обществения център, червена тухлена сграда до баскетболното игрище на „Бъкхарт Стрийт“. Знак с червена стрела сочеше към Брутънска зала на гражданските права, която представляваше долепена до основния корпус боядисана в бяло дървена постройка, малко по-голяма от жилищна каравана. Червена лента обграждаше бялата сграда. Макар че голямото откриване на

музея предстоеше след два дни, имаше доста коли и кипеше работа. Хората — повечето чернокожи, но имаше и бели — влизаха в центъра, и ние ги последвахме. Вътре, в голяма зала, украсена с коледни играчки във форма на шишарки и с голяма коледна елха с червени и зелени флъонги по клоните, посетителите се редяха да се подпишат в книгата за гости, за която отговаряше г-жа Велвадийн. След това опашката се точеше до купата с пунш, пълна с лимонова на цвят течност и се разделяше покрай масите, на които бяха разположени коледни съкровища: различни чипсове и дипове, малки сандвичи, кренвиршени топки, две златни пуйки в очакване на ножа и два големи пушени бута. Последните три маси направо се огъваха от тежестта — върху тях бе събрана изумителна колекция от торти, пудинги и пайове. Очите на татко щяха да изскочат от орбитите, ако можеше да види целия този пир. Настроението бе весело и празнично, хората се смееха и разговаряха, а неколцина цигулари опъваха струни на малка сцена. Може и събирането да не бе официално, но посетителите бяха издокарани. Изобилстваха неделни рокли и костюми, съпроводени с бели ръкавици и шапки с цветна украса. Мисля, че в тази дъга на великолепието дори паун би се почувствал гол. Хората се гордееха с Брутън и със себе си, и това си личеше ясно.

Нила Кастил дойде и прегърна майка ми. Връчи ни хартиени чинии и ни поведе през тълпата. Всеки момент щяха да разрежат пуйките, спомена, и ако не побързахме, от тях щели да останат само голи скелети. Тя ни посочи стария г-н Торнбери, който носеше торбест кафяв костюм и танцуваше скокливо под съпровода на цигулките. До него Гейвин се усмихваше и повтаряше в синхрон стъпките му. Г-н Лайтфут, елегантен като Кари Грант в черен костюм с кадифени ревери, държеше хартиена чиния, препълнена с шунка, насложена върху торта, насложена върху пай, насложен върху сандвичи, и се движеше през тълпата с грация на забавен кадър. За нула време чиниите ни бяха отрупани с храна, а чашите ни за пунш преливаха от жълта напитка. Появи се Чарлз Дамаронде с жена си и двамата благодариха на мама, задето сме дошли. Тя отвърна, че за нищо на света не бихме пропуснали събитието. Наоколо вилнееха деца и дядовци и баби ги гонеха неуспешно. Г-н Денис се приближи до мен и с престорена сериозност ме попита дали случайно не знам кой е намазал онова лепило пред г-жа Харпър, та горката тя залепнала като

муха в меласа. Казах, че имам една идея, но не бих могъл да твърдя със сигурност. Той ме попита дали идеята ми се разхожда насам-натам и не спира да си бърка в носа, а аз отвърнах, че е напълно възможно да се държи точно така.

Някой започна да свири на акордеон. Друг извади хармоника и цигуларите се сдобиха със съперници. Възрастна жена с рокля с цвят на пресни орхидеи затанцува весело с г-н Торнбери и аз си помислих, че в моменти като този той сигурно е много доволен, че е избрал да живее. Мъж с чугунено-сива брада ме хвана за рамото и наведе глава до моята.

— Метла в гърлото му, ха-ха-ха — каза и ме стисна здравата, преди да продължи нататък.

На сцената се качиха и изгониха музикантите Г-жа Велвадийн и друга пълничка жена, и двете издокарани в рокли на цветя, толкова ярки, че да засрамят самата природа. Г-жа Велвадийн взе микрофона и съобщи на всички колко много се радва Дамата, че те са дошли да споделят този миг с нея. Музеят, върху строежа на който бяха работили толкова усилено, бе почти готов. В деня след Коледа щеше да отвори врати и да разказва историята не само на хората от Брутън, но и за сраженията, довели ги там, където са сега. Предстояха и още сражения! Така каза г-жа Велвадийн. Да не мислите, че не предстоят! Но макар да ни очаква дълъг път, уточни тя, ние сме изминали не по-къс и именно това е предназначен да покаже музеят.

Докато говореше г-жа Велвадийн, г-н Дамаронде дойде при нас с мама.

— Тя иска да ви види — каза тихо на майка ми.

Знаехме кого има предвид и го последвахме.

Той ни изведе от залата с тържеството и ни насочи по коридора. В една стая, която подминахме, имаше поставена маса за тенис, имаше също и дъска за дартс и машина за пинбол. В друга стая имаше подредени един до друг четири тепиха за борба, а в трета — оборудване за гимнастика и боксова круша. След това стигнахме до бяла врата, която все още миришеше на прясна боя. Г-н Дамаронде я отвори и ние минахме през нея.

Озовахме се в музея на гражданските права. Подът бе покрит с варосани греди, а осветлението бе приглушено. В стъклени кутии бяха поставени черни манекени, облечени като роби и войници от

Гражданската война, имаше също и примитивни грънци, бродерии и дантели. На книжни лавици бяха наредени поне стотина тънки, подвързани с кожа томчета. На стените имаше големи, увеличени черно-бели снимки. Разпознах на една Мартин Лутър Кинг^[1], а на друга — губернаторът Уолъс^[2], блокиращ входа на училище.

А в средата на тази зала стоеше Дамата, облечена в бяла коприна, тънките ѝ ръце — скрити под дълги до лактите бели ръкавици. Носеше бяла широкопола шапка и под нея прелестните ѝ изумрудени очи сияеха ярко.

— Това — каза тя — е моята мечта.

— Прекрасно е! — каза мама.

— *Нужно* е — поправи я Дамата. — Кой на тази земя може да каже накъде отиваме, освен ако не разполага с карта къде сме били? Съпругът ти не дойде ли?

— Той е на работа.

— Вече не е в мандрата, доколкото разбрах.

Мама кимна. Останах с впечатление, че Дамата знае точно къде е татко.

— Здравей, Кори! — каза ми тя. — Имал си приключения напоследък, така ли?

— Да, госпожо.

— Щом искаш да ставаш писател, тези книги сигурно ще те заинтересоват — тя махна към полиците. — Знаеш ли какви са?

Отвърнах, че нямам представа.

— Това са дневници. Гласове на хората, които са живели в района. И то не само чернокожи. Всеки път, когато някой иска да разбере какъв е бил животът преди сто години, има гласове, които искат да бъдат чути...

Старицата се приближи към една от стъклените витрини и прекара облечените си в ръкавица пръсти по капака, проверявайки да не е пращен. Не беше и тя изсумтя със задоволство.

— Всички трябва да знаят къде са били, така ми се чини. Чини ми се, че ако човек си загуби миналото, не може да си намери и бъдещето. Кое то е причината да съществува това място.

— Искате хората в Брутън да помият, че предците им са били роби? — попита мама.

— Да, искам. Искам да помнят, че не трябва да се самосъжаляват или да се чувстват отритнати и че заслужават онова, което нямат, а да си казват: „Виж само откъде съм дошъл, виж какъв съм станал!“ — Дамата се обърна да ни погледне. — Няма друг път, освен нагоре! — заяви тя. — Четене. Писане. Мислене. Това са стъпалата на стълбата, която води нагоре и навън. Не мрънкане и приказки и да си оставаш роб с окован ум. Това е старият свят. Сега е време за нов свят! — Дамата тръгна да обикаля из стаята и спря пред снимка на горящ кръст. Каза тихо: — Искам моите хора да ценят откъде са дошли. Не да крият миналото под килима. Не и да умуват мрачно над него, понеже това не означава друго, а отказ от бъдещето. Но да могат да кажат: прапрадядо ми е орал, впрегнат в плуг вместо кон. Работил е от изгрев до залез, в жегата и в студ. Работил е без заплата, само за залька от господаря и за покрив над главата си. Работил е здравата и понякога са го шибали с камшик. Кървял е и е продължавал, дори когато е искал да падне в браздата. Жигосали са го и е отвръщал „Да, маса!“ когато сърцето му се е късало и гордостта му е пълзяла по корем. Правел го е дори когато е знаел, че жена му и децата може да се качат на подиума на търга и да бъдат откъснати от него с едно мигване на окото. Пял е в полята и е плакал нощем. Сторил е всичко това и още много, и в името Господне... в името Господне, понеже е страдал толкова, аз мога поне да завърша училище — тя вдигна брадичка в пренебрежение към пламъците. — Това е нещото, което искам да си мислят и да казват. Това е моята мечта!

Напуснах мястото си до мама и отидох до една от увеличените снимки. На нея се виждаше озъбено полицейско куче, захапало между зъбите си ризата на чернокож, който се опитваше да се пребори с него. Полицай бе вдигнал дебелата си палка. На следващата снимка бе изобразено слабо чернокожо момиче, стиснало учебниците си и вървящо през тълпа, в която подути от ярост бели лица крещяха обиди по нея. На третата имаше...

Спрях.

Сърцето ми подскочи.

На третата снимка имаше изгоряла до основи църква, чиито цветни витражи бяха счупени и из руините бродеха пожарникари. Неколцина чернокожи стояха наблизо с изражение на озадачен шок. Дърветата пред църквата бяха обезлистени.

Бях виждал тази снимка и преди.

Мама и Дамата си говореха, застанали до изработени от робите грънци. Аз се вирах в снимката и си спомнях. Бях я виждал в брой на списание „Лайф“, който мама се канеше да изхвърли.

Обърнах глава на ляво, на около шест инча.

И ето ги и тях.

Четиристе чернокожи момиченца от моя повтарящ се сън.

Под отделните снимки имената им бяха изписани на медни табелки. „Дениз МакНийр“. „Карол Робинсън“. „Цинтия Уесли“. „Ади Мей Колинс“.

Те се усмихваха, без да знаят какво им готви бъдещето.

— Госпожо? — казах. — Госпожо?

— Какво има, Кори? — попита мама.

Погледнах към Дамата.

— Кой са тези момичета, госпожо? — гласът ми трепереше.

Тя дойде при мен и ми разказа за динамитната бомба с часовников механизъм, която убила тези момиченца на 15-ти септември 1963 г. в Баптистката църква на 16-та улица в Бирмингам.

— О, не! — прошепнах.

Чух гласа на Джералд Харгисън, приглушен зад маската, докато държеше сандъчето в ръце: „Няма да разберат какво ги е сполетяло, докато не затанцуват в ада!“

Пищака Блейлок му отвърна: „Добавил съм една допълнително. За късмет.“

Преглътнах с усилие. Очите на четирите мъртви момиченца ме следяха.

Казах:

— Мисля, че знам.

С мама напуснахме общинския център около час по-късно. Татко щеше да се присъедини към нас, за да идем на църковната церемония със свещи. В крайна сметка, нали беше Бъдни вечер.

— Здравей, Тиквичке! Честита коледа, Слънчогледке! Влизай вътре, Диви Бил!

Чух д-р Лезандър, преди да го видя. Стоеше на входа на църквата, с надянат върху сивия костюм червен елек и с раирана в червено и зелено вратовръзка. На ревера си бе боднал игла с Дядо

Коледа и, когато се усмихваше, от предния му сребърен зъб се отразяваше светлина.

Сърцето ми се разтуптя много силно, а дланите ми се изпотиха.

— Весела Коледа, Котенце! — поздрави той майка ми без особена причина. Сграбчи ръката на татко и я разтърси. — Как сме, Мидас? — а след това погледът му падна върху мен и той положи длан на рамото ми. — И весели празници и на теб, Шестзаряднико!

— Благодаря, Птичарю! — отвърнах.

И видях реакцията му.

Устата му беше много, много умна. Продължи да се усмихва. Но очите на доктора трепнаха, почти незабележимо. Нещо твърдо и студено нахлу в тях, прогонвайки коледната светлина. След това изчезна отново и цялото шоу продължи не повече от две секунди.

— Какво се опитваш да направиш, Кори? — той не ме беше пуснал. — Да ми вземеш работата ли?

— Не, сър! — отвърнах, цялото ми хитроумие рязко потушено от нарастващия натиск в хватката на д-р Лезандър.

Той удържа погледа ми още секунда и в тази секунда узнах що е страх. След това пръстите му се разтвориха и пуснаха рамото ми, и той погледна към семейството, което се задаваше зад мен.

— Хайде насам, Кифличке! Весел празник, Дейниъл Буун!

— *Том! Насам и побързай, момче!*

Знаехме кой вика, разбира се.

Дядко Джейбърд, баба Сара, дедъ Остин и нана Алис седяха на една пейка и ни пазеха места. Дедъ Остин както винаги изглеждаше изключително нещастен. Дърдоркото беше на крака, махаше с ръце и крещеше, и на Коледа се излагаше по абсолютно същия начин, както го беше сторил и на Великден, доказвайки, че за глупците няма сезони. Но когато ме погледна и ми каза:

— Здравей, млади човече! — видях в очите му, че съм започнал да пораствам.

По време на месата, докато г-ца Синьогласна свиреше „Тиха нощ“ на пиано и органът от отсрещната страна наистина остана безгласен, следях семейство Лезандър, които седяха на пет пейки от нас. Видях как ветеринарят завърта плешивата си гласа и се оглежда, преструвайки се, че набързо хвърля едно око на паството. Погледите ни се срещнаха за момент. Той се усмихваше ледено. После се наведе

към съпругата си ѝ прошепна нещо в ухото ѝ, но тя остана напълно неподвижна.

Представях си, че може да отговаря на въпроса „Кой знае?“. Това, което прошепна в ухото на Вероника с конското лице между словата „мракът лети“ и „всичко е светлина“ би могло да бъде нещо от рода на „Кори Макенсън знае“.

„Кой си ти?“ — мислех си аз, докато го следях по време на коледната молитва на преподобния Ловой. Кой си ти всъщност, зад тази маска, която си надянал?

Запалихме свещите си и църквата се окъпа в трепкаща светлина. След това преподобният ни пожела здрави и весели празници, поръча ни да пазим духа на Коледа първо и преди всичко в сърцата си и службата свърши. Ние с татко и мама се прибрахме у дома; утрешният ден принадлежеше на дядовците и бабите, но Бъдни вечер си беше наша.

Вечерята ни тази година не беше така грандиозна както досега, но аз обичах егног, а благодарение на „Биг Пол'с Пантри“ от него имахме много. След това дойде време за отваряне на подаръците. Щом мама хвана коледни песни по радиото, разопаковах подаръците си под коледната елха.

От татко получих книга с меки корици. Наричаше се „Златните ябълки на слънцето“, от писател на име Рей Бредбъри.

— Знаеш ли, че в „Големия Пол“ продават и книги? — каза татко. — Има цяла секция. Та онзи тип, дето работи в отдела по книжните издания каза, че Бредбъри бил добър писател. Похвали се, че и той самият има тази книга и съдържа много хубави разкази.

Отворих на първия разказ. Наричаше се „Морският фар“. Прегледах го и видях, че в него се разказва за морско чудовище, което изплува, призовано от сирената на фар. Разказът излъчваше момчешко очарование.

— Благодаря, татко! — казах. — Страхотен подарък!

Докато те и мама отваряха своите подаръци, разопаковах втория си пакет. От него се плъзна снимка в сребърна рамка. Вдигнах я към светлината на огнището.

Беше рисунка на лице, което познавах добре. Това беше лицето на един от добрите ми приятели, макар че той не го знаеше. На долния край на снимката бе написано: „На Кори Макенсън. С най-добри

пожелания! Винсънт Прайс.“ Бях трогнат до загуба на дар слово. Той наистина знаеше името ми!

— Знаех, че харесваш филмите му — каза мама. — Така че просто писах на филмовото студио и ги помолих за негова снимка, а те веднага ми я пратиха!

Ах, коледната вечер! Има ли друга по-прекрасна в годината?

Когато подаръците бяха отворени и опаковките им — изхвърлени, в огнището — поставена нова цепеница и третата чаша егног се кротна в стомасите ни, мама разказа на татко какво се е случило в Залата на гражданските права. Той гледаше как огънят искри и пука, но ни слушаше. А когато мама завърши, татко каза:

— Много странно. Никога не бих си помислил, че такова нещо може да стане тук!

Той се намръщи и разбрах, че се е замислил. Никога не си бе представял, че в Зефир могат да се случат много неща, като започнем от случката край Саксън Лейк. Може би идваше от епохата, която започваше да се оформя около нас. В новините се говореше все по-често за място, наречено Виетнам. В големите градове избухваха граждански вълнения като схватки от необявена война. Смътно предчувствие се разстилаше из страната заедно с настъпването на пластмасовата, еднократна, комерсиална ера. Светът се променяше — Зефир също се променяше и нямаше връщане назад в света, какъвто е бил.

Но: днес беше Бъдни вечер, а утре настъпваше Коледа и засега цареше мир на земята.

Който изтрая около десет минути.

Чухме свистенето на реактивен самолет над Зефир. Това само по себе си не беше необичайно, понеже често чувахме самолети нощем да излитат или да кацат на „Робинс“. Но познавахме звука на тези самолети така, както познавахме и свирката на товарния влак и този самолет...

— Премина ужасно ниско, нали? — попита мама.

Татко каза, че на него му е прозвучало като че ли е минал точно над покривите. Той стана и отиде на верандата, и внезапно чухме звук, все едно някой удряше варел с петдесетфунтов чук. Трясъкът отекна над Зефир и след още секунда се разляха кучетата от „Темпъл Стрийт“ до Брутън и надпяващите се групи за коледни песни бяха

принудени да се откажат от веселия дух. Стояхме на верандата и се вслушвахме в хаоса. В началото си помислих, че самолетът е катастрофирал, но след това го чух отново. Той направи няколко кръгчета над града, лампичките на крилото му примигваха, а след това се отклони към военновъздушната база „Робинс“ и отлетя.

Кучетата продължиха да лаят и вият. Хората излизаха от къщите си да видят какво става.

— Има нещо — каза татко. — Мисля, че ще звънна на Джак!

Шериф Марчет беше встъпил умело в длъжността, овакантена от Джей Ти Еймъри. Разбира се, след като семейство Блейлок бяха зад решетките, криминалната вълна в Зефир бе отминала. Най-сериозната задача пред шерифа беше да търси звяра от изгубения свят, който един ден беше нападнал автобуса на „Трейлуейс“ и го беше ударил толкова силно с отрязаните си рога, че шофьорът и осем пътници бяха приети с контузии в болницата на Юниън Таун.

Татко се свърза с шериф Марчет, но той вече си бе взел шапката и бе излязъл, напускайки коледната си вечеря заради едно телефонно обаждане. Г-жа Марчет каза на татко какво ѝ бе споделил съпругът ѝ и татко с потресено изражение ни предаде вестта.

— Бомба — каза той. — Паднала е бомба.

— *Какво?* — мама и бездруго се страхуваше от руското нашествие. — *Къде?*

— Върху къщата на Дик Моултри — отвърна татко. — Г-жа Моултри каза на Джак, че минала право през покрива, през пода на дневната и паднала в мазето.

— Мили Боже! Не се ли е взривила цялата къща?

— Не. Бомбата просто си стои там — татко върна слушалката на вилката. — Просто си седи там заедно с Дик.

— *С Дик?*

— Точно така. Г-жа Моултри подарила на Дик нов работен тезгях за Коледа. Той бил в мазето и го сглобявал. А сега е затворен там долу с истинска бомба.

Не мина много време, преди да започне да вие сирената на гражданска защита. Татко имаше телефонно обаждане от кмета Суоп, което го молеше да се съберат група доброволци пред общината и да помогнат да разпространят от врата на врата вестта, че Зефир и Брутън трябва да бъдат незабавно евакуирани.

— На Бъдни вечер? — изуми се татко. — Да евакуираме целия град?

— Точно така, Том! — кметът Суоп звучеше, все едно всеки момент ще си изтърве нервите. — Знаеш ли, че бомба е паднала от самолет право върху...

— Къщата на Дик Моултри, да, чух. Паднала е от реактивен самолет?

— Точно така. И трябва да измъкнем всички хора отгук, да не би това чудо да гръмне.

— Е, и защо не се обадиш на военновъздушната база? Те несъмнено ще дойдат да я вземат.

— Току-що приключих разговора с тях. По-точно с говорителя на базата. Казах му, че един от самолетите им си е изтървал бомбата върху града ни и знаеш ли какво ми отговори той? Каза, че сигурно в коледния ми сладкиш е имало повечко ром. Че нищо подобно не се е случвало и че никой от техните пилоти не е толкова безотговорен, че случайно да отърве предпазителя и да пусне бомба върху цивилни. Каза също, че дори ако се случи такова нещо, техният екип за деактивация на бомби не е дежурен на Бъдни вечер и ако такова нещо се е случило, той се надява, че цивилните от този град, върху който не е падала бомба, ще имат достатъчно здрав разум да се евакуират, понеже бомбата, която не е паднала от реактивен самолет, има достатъчно мощност да направи целия град на клечки за зъби! Е, та какво ще кажеш за това?

— Трябва да знае, че му казваш истината, Лутър. Ще прати някой да предпази бомбата от взривяване.

— Може и така да е, но кога? Утре следобед? Искаш ли да спиш тази вечер, докато туй чудо си тиктака? Не мога да поема риска, Том. Трябва да измъкнем всички от града!

Татко помоли кмета Суоп да дойде да го вземе. След това затвори телефона и каза на нас с мама да тръгнем с пикапа и да отидем да прекараме нощта при дедъ Остин и нана Алис. Той щеше да се присъедини към нас, когато приключи със задълженията си. Мама започна да го умолява да тръгнем — тя копнееше за това така, както дъждът копнее за облаците. Но видя, че баща ми си е наумил да прави правото нещо и се беше научила да понася тези решения. Каза:

— Вземи си пижамата, Кори! Вземи си четката за зъби и чифт чисти чорапи и бельо. Отиваме при дедъ Остин.

— Тате, Зефир ще гръмне ли? — попитах.

— Не. Ще изведем хората просто за всеки случай. Момчетата от военновъздушната база ще пратят някой да обезвреди бомбата съвсем скоро, сигурен съм.

— Нали ще се пазиш? — попита мама.

— Знаеш, че ще се пазя. Весела Коледа! — той се усмихна.

Тя не можеше да не му отвърне.

— Да знаеш, че си луд! — каза и го целуна.

Ние с мама опаковахме малко дрехи. Сирената на гражданска защита ви поне петнайсет минути — звук толкова втрисащ, че усмири дори кучетата. Хората вече бяха започнали да научават вестта и напускаха града, за да прекарат нощта при роднини, приятели в други градове или в мотел „Юниън Пайнс“ в Юниън Таун. Кметът Суоп дойде да вземе татко. След това с мама бяхме готови за тръгване. Преди обаче да излезем от вратата, телефонът звънна. Беше Бен, който искаше да ми каже, че отиват в Бирмингам да нощуват при леля му и чичо му. „Страхотно, а? — каза възбудено. — Знаеш ли какво чух? Че на г-н Моултри двата му крака били сплескани и гръбнакът счупен, и бомбата лежала право върху него. Страшна работа, а?“

Трябваше да се съглася, че е страшно. Никога не бяхме преживявали подобна Бъдни вечер.

— Трябва да бягам! Ще се чуем после! О, да... Весела Коледа!

— Весела Коледа, Бен!

Той затвори. Мама ме подбра и потеглихме на път към дома на дедъ Остин и нана Алис. Досега не бях виждал толкова коли по Шосе 10. Небесата да са ни на помощ, ако звярът от изгубения свят реши да нападне точно сега — зад нас имаше бомба, коли и пикапи щяха да са намачкани като във вторични суровини, а хората да летят във въздуха без крила...

Оставихме зад гърба си Зефир, озарен като за Коледа.

Остатъкът от тази история научих по-късно, понеже не бях там.

Любопитството измъчило татко. Той трябвало да види бомбата. Тъй че, докато Зефир и Брутън постепенно се изпразвали, той оставил групата доброволци, с които се движел и извървял половин дузината пресечки до дома на г-н Моултри. Къщата на г-н Моултри била малка

дървена постройка, боядисана в бледосиньо и с бели щори. Светлина струяла в небето през разбития покрив. Колата на шерифа била паркирана отпред, а лампата ѝ се въртяла. Татко се качил на верандата, която била килната от силата на удара. Предната врата зеела отворена, стените били покрити с пукнатини. Енергията на бомбата била изместила къщата от основите ѝ. Баща ми влязъл вътре и не можел да не забележи голямата дупка в изкорубения под, понеже тя заемала половината стая. Наоколо били разпилени няколко играчки от коледната елха, а малка сребърна звезда се крепяла на неравния ръб на дупката. Самото дърво липсвало.

Татко надникнал надолу. Виждали се дъски и греди, оплетени като чиния с макарони. Насложилият се прахоляк служел за настърган пармезан. Ето го и кюфтето на бомбата — стоманеносивите ѝ опашни перки стърчали от боклука, а носът ѝ бил заровен право в пръстения под на мазето.

— Извадете ме оттук! Оооо, краката ми! Заведете ме в болница! Оооо, умирам!

— Не умираш, Дик. Просто се постарай да не мърдаш!

Г-н Моултри лежал сред боклука, захлупен от дърводелска маса, а върху нея имало греда, дебела като хубав дъб. Била разцепена и татко преценил, че е служила за опора на пода на дневната. Върху гредата, разположена напречно на пострадалия, се намирала коледната елхичка с натрошени топки и лампички. Бомбата не се падала върху г-н Моултри, а се била заровила на около четири фута от главата му. Шериф Марчет клечал наблизко, оценявайки бъркотията.

— Джак? Том Макенсън съм!

— Том? — шерифът вдигнал глава. Лицето му било на ивици от прахоляка. — Трябва да се махнеш оттук, човече!

— Искях да дойда да я видя. Не е толкова голяма, колкото си мислех!

— Предостатъчно голяма си е — казал шерифът. — Ако това чудо гръмне, ще отнесе къщата и ще остави кратер колкото цялото каре!

— Оххх! — простенал г-н Моултри. Ризата му била разкъсана от падащите трески, а масивният му корем бил надраскан на няколко места. — Умирам, да му се не види!

— Зле ли е пострадал? — попитал татко.

— Не мога да се пъхна по-близо, за да проверя. Според него краката му са счупени. Ако съдим по свистящото му дишане, може да е пострадало и някое ребро.

— Той така си диша — уточни татко.

— Е, линейката скоро ще дойде! — шериф Марчет си провери часовника. — Обадох им се веднага, щом стигнах тук. Не знам какво ги бави.

— Какво им каза? Че имаш пациент, ударен от паднала бомба?

— Да — отвърна шерифът.

— В този случай, мисля, че Дик доста ще има да ги чака!

— Извадете ме оттук! — г-н Моултри се опита да изблъска част от прашната плетеница дърво върху себе си, но простена и не успя. Извърна глава встрани и погледна към бомбата, а по пухкавите му бузи блестеше пот. — Махнете я оттук! Иисусе Христе, помогнете ми!

— Къде е г-жа Моултри? — поинтересува се татко.

— Ъ? — на побелялото от праха лице на г-н Моултри се изписа подигравателна гримаса. — Избяга и ме остави тук, това направи тя! Дори не си мръдна пръста да ми помогне!

— Не е точно така. Тя ми се обади, нали? — отбеляза шерифът.

— Е, и каква полза пък от теб? Оххх, краката ми! Счупени са на две като клечки, казвам ти!

— Може ли да сляза долу? — попита татко.

— По-добре недей. Най-хубаво се махай оттук, както би постъпил всеки нормален човек. Но ела, ако искаш. Само внимавай. Стълбите са паднали, та използвах стълба.

Татко се спуснал по стълбата. Застанал, оглеждайки оценително купчината греди, дъски и коледно дърво върху г-н Моултри.

— Може би можем да преместим голямата гредя — отбелязал. — Ще хвана единия край, ти хвани другия.

Те разчистили елхичката настрани и свършили работа, като преместили гредата с размер на дънер, макар че гърбовете им обещали близка среща с дълбоко-затоплящ масаж. Г-н Моултри обаче все още бил дълбоко загазил.

— Може да го изкопаем, да го качим на колата ти и да го закараме в болница — предложил татко. — Линейка няма да дойде.

Шерифът коленичил до г-н Моултри.

— Хей, Дик. Да си се претеглял скоро?

— Да съм се теглил ли? Дявол го взел, не. Що пък да се тегля?

— А колко тежеше последния път на лекарския си преглед?

— Сто и шейсет паунда.

— Кога е било това? — попита шерифът Марчет. — В трети клас? Колко тежиш в момента, Дик?

Г-н Моултри се намръщили изругал. След това казал:

— Малко над двеста.

— Пробвай пак?

— Е, да му се не види! Двеста и деветдесет паунда^[3]! Това удовлетворява ли те, садист такъв?

— Може да са му счупени двата крака. Счупени ребра. Вероятни вътрешни наранявания. И тежи двеста и деветдесет паунда. Мислиш ли, че можем да го качим по тая стълба, Том?

— Няма начин — отвърнал татко.

— И аз си мислех същото. Заседнал е тук долу, докато някой не докара носилка.

— Какво имаш предвид? — изквакал г-н Моултри. — Трябва да остана тук? — погледнал отново уплашено към бомбата. — Е, в Божието име, поне махнете проклетото нещо от мен тогава!

— Бих сторил това за теб, Дик — отвърнал шерифът. — Наистина бих, но ще се наложи да я пипна. А какво ще стане, ако тя е настроена да се взриви и се нуждае само от леко докосване? Мислиш ли, че искам да нося отговорност, че съм те гръмнал? Да не споменавам, че съм гръмнал и себе си и Том? Не, сър!

— Кметът Суоп ми каза, че е говорил с някого от базата — каза татко на шерифа. — Каза, че човекът не вярвал, че...

— Аха, Лутър намина оттук, преди със семейството си да хванат пътя. Предаде ми разговора си с оня кучи син. Може би пилотът е бил твърде уплашен да сподели с някого как се е оплескал. Вероятно е излязъл от коледното парти и се е качил направо в кокпита на самолета. Знам само едно и то е, че от „Робинс“ скоро няма да дойде човек, който да се погрижи за проблема.

— Е, а аз какво да правя? — попитал г-н Моултри. — Просто да си лежа тук и да страдам?

— Мога да ида до горе да ти донеса възглавка, ако искаш — предложил му шериф Марчет.

— Дик? Дик, добре ли си? — разнесе се от горния етаж колеблив и изплашен глас.

— О, супер съм! — изревал г-н Моултри. — Ма направо ми е готско да си лежа тука на — „туканъ“ го произнасяше той, — да си лежинкам с два строшени крака и бомба до кратуната ми! Боже мили! Не знам кой си ти там горе, но си по-голям идиот и от онзи, дето пусна тая проклета бомба на първо... А, това си бил *ти*!

— Здравсти, Дик — казал г-н Джералд Харгисън овчедушно. — Как я караш?

— Ми канех се да се разтанцувам! — лицето на г-н Моултри започвало да се покрива с червени петна. — Мамка му!

Г-н Харгисън застанал на ръба на ямата и надникнал надолу.

— Това там бомбата ли е?

— Не, това е голяма птича курешка! — изкрещял г-н Моултри. — Естествено, че е бомбата!

Докато дебелакът отново се блъскал да се освободи и успял само да вдигне облак строителен прахоляк и да си причини значителни болки, татко оглеждал мазето. В единия му ъгъл имало бюро и над него настенна табела, на която пишело „МОЯТ ДОМ Е МОЯТА КРЕПОСТ“. Но нея имало плакат с танцуващ степ чернокож певец с опулени очи, под който пишело с ръкописни букви: „ТЕГЛОТО НА ГЪРБА НА БЕЛИЯ“. Татко отишъл до бюрото, чийто плот тънел в шест инча нахвърляни хартии. Той отворил най-горното чекмедже и в лицето го ударили чифт огромни млечни жлези на жена на корицата на „Джъгс“^[4]. Под списанието имало нахвърляни кламерчета, моливи, гумени ластичета и подобни. Показала се и преекспонирана снимка „Кодак“. На нея Дик Моултри носел бяла роба и гушкал в сгъвката на едната си ръка карабина, а с другата притискал към гърдите си островърха бяла качулка с маска. Г-н Моултри се усмихвал широко, горд с постиженията си.

— Хей, махай се оттам! — успял да изкриви врат пострадалият. — Не ми стига, че лежа тука да мра, ами ще ми преджобваш и къщата ли?

Татко затворил чекмеджето със снимката и се върнал при шерифа Марчет. Над тях г-н Харгисън нервно суркал подметки по изкъртения под.

— Слушай, Дик, просто исках да намина да видя какво става с теб. Да се убедя, че... нали знаеш, не си мъртъв и тъй нататък.

— Не, още не съм мъртъв. Колкото и да й се ще на жена ми бомбата да ме е светнала право по канчето.

— Ние ще напускаме града — обяснил г-н Харгисън. — И сигурно няма да се върнем до деня след Коледа. Вероятно ще се приберем към десет заранта. Чуваш ли ме, Дик? Десет заранта!

— Да бе, чух те! Не ми пука по кое време ще се върнете!

— Е, хубаво, ние се връщаме в десет часа. Сутринта, в деня след Коледа. Рекох си, че може да искаш да научиш, за да си свериш часовника!

— Часовника ли да си сверявам? Ти да не ми се поди... — г-н Моултри замълчал за момент. — А. Аха. Добре, става... — той се ухилил, но се потял, когато погледнал към шерифа. — Ние с Джералд трябваше да помогнем на един приятел да си разчисти гаража в деня след Коледа. Ето защо ми разправя в колко часа ще се върне.

— Така ли? — попитал шерифът. — И кой ще да е този приятел?

— О, момчето живее в Юниън Таун. Не го познаваш.

— Познавам доста хора там. Как се казва приятелят ти?

— Джо — казал г-н Харгисън.

В същия момент г-н Моултри заявил:

— Сам... — и все още потно ухилен добави. — Джо Сам. Джо Сам Джоунс.

— Не мисля, че ще ходиш да помагаш на Джо Сам Джоунс да си разчиства гаража в деня след Коледа, Дик. Според мен ще си лежиш в хубава спокойна болнична стая, нали така?

— Хей, Дик, аз тръгвам! — обадил се г-н Харгисън. — Не се притеснявай, всичко ще ти е наред!

При тези последни думи носът на лявата му обувка сригнал сребърната звезда от коледното дръвче, която се бе закрепила на неравния ръб на ямата. Татко проследил как звездичката пада елегантно и на забавен кадър, като бавно рееща се към земята снежинка под лупа.

Тя ударила едната стоманеносива опашна перка на бомбата и избухнала в дъжд от оцветено стъкло.

В секундите тишина, които последвали, и четиримата мъже я чули.

Бомбата издала съскащ звук като събудена в гнездото си змия. Съскането затихнало, а от вътрешността на кошмара се разнесло бавно, заплашително цъккане — не като тиктакане на будилник, а по-скоро като припукване на горещ двигател, който всеки момент ще кипне.

— О, мамка му! — прошепнал шериф Марчет.

— Иисусе, спаси ме! — зинал г-н Моултри. Лицето му, което допреди броени секунди пламтяло в червено, сега побеляло като на восъчна кукла.

— Нещото се включи — казал със задавен глас татко.

Думите на г-н Харгисън били най-изразителни от всички. Той заговорил с краката си, които го изстреляли през ямата на пода, навън на килнатата тераса и в колата му на улицата, все едно бил пуснат от оръдие. Колата изхвърчала като Роуд Рънър^[5]: сега е тук, в следващата секунда я няма.

— О, Боже, о, Боже! — сълзи избликнали в очите на г-н Моултри. — Не ме оставяй да умра!

— Том? Мисля, че е време... — шерифът Марчет говорел тихо, сякаш тежестта на думите, прелитащи през въздуха щяла да е достатъчна да предизвика взрив. — Да обираме крушите, имам предвид.

— Не можете да ме оставите! Не можете! Ти си *шериф*!

— Нищо повече не мога да направя за теб, Дик! Кълна се, че много искам да можех, но не мога. Струва ми се, че в момента ти трябва или магия, или чудо, а кладенецът пресъхна.

— Не ме оставяй! Измъкни ме оттук, Джак! Ще платя колкото искаш!

— Съжалявам. Качвай се нагоре, Том!

Татко нямал нужда да му се казва втори път. Излетял по стъпалата като Луцифер — по дърво. На върха казал:

— Ще държа стълбата, Джак. Давай!

Бомбата тиктакала. И тиктакала. И тиктакала.

— Не мога да ти помогна, Дик! — казал шерифът Марчет и се изкачил по стълбата.

— Не! Чуй! Ще сторя всичко! Измъкни ме! Не ми пука дали ще боли! Става ли?

Татко и шерифът вече били стигнали до вратата.

— Моля ви! — извикал г-н Моултри. Гласът му се пречупил и преминал в ридание. Той се борел с капана си, но болката го накарала да се разплаче още по-силно. — *Не можете да ме оставите да умра! Не е човешко!*

Той все още крещял и ридаел, когато шерифът и татко излезли от къщата. И двамата вървели с изпити и измъчени лица.

— Страхотна длъжност се оказа моята — казал шерифът Марчет. — Иисусе! — те стигнали до шерифската кола. — Да те хвърля донякъде, Том?

— Може... — татко се намръщил. — Не... — и се облегнал на колата. — Не знам.

— Е, не ме гледай така! Няма какво да се направи за него и ти го знаеш!

— Може би човек трябва да позачака, току-виж се покажат сапъорите!

— Хубаво — шерифът огледал празната улица. — Доброволец ли си?

— Не.

— И аз не съм! А те няма да дойдат скоро, Том. Мисля, че тази бомба ще експлодира и ще загубим цялото каре, и не знам ти как смяташ, но аз ще се разкарам оттук, докато още ми е цяла кожата! — той заобиколил до вратата на шофьора.

— Джак, чакай минутка! — казал татко.

— Нямам минутка! Хайде, ако ще идваш.

Баща ми се качил в колата при него и шерифът запалил двигателя.

— Накъде сега?

— Чуй ме, Джак. Ти самият го каза — Дик се нуждае от магия или чудо, нали? И кой според теб е единственият човек наоколо, способен да му ги осигури?

— Преподобният Блесет напусна града.

— Не, не той. Тя.

Шериф Марчет се поколебал с ръка на скоростния лост.

— Всеки, способен да превърне торба с патрони в торба с градински змии, трябва да може да се погрижи и за една бомба, не мислиш ли?

— Не, не мисля! Не мисля, че Дамата ще има желание и пръста си да помръдне. Смятам, че мозъкът на Пищака Блейлок е бил толкова изкуфял след всичкото му домашно уиски, че той само си е представял, че пълни оная ми ти торба с патрони, а всъщност е наривал в нея градински змии!

— О, я стига! Видя змиите в същия момент, в който и аз. Бяха *стотици*! Колко време според теб му е трябвало на Пищака да намери толкова много?

— Не вярвам в тия вуду щуротии! — каза шерифът Марчет. — Ни най-малко.

Татко казал първото, което му дошло наум и изричането му оставило шокиран послевкус в устата му:

— Не бива да се страхуваме да я помолим за помощ, Джак! Само тя ни е останала!

— Проклятие — промърморил шерифът. — Проклятие и още веднъж проклятие! — той погледнал към къщата на Моултри и леещата се през строшения ѝ покрив светлина. — Тя може и да е заминала вече.

— Може. Може и да не е. Защо поне не отидем до там и да проверим?

Много къщи в Брутън били тъмни и собствениците им били послушали сирените и били избягали от предстоящия взрив. Но боядисаният в цветовете на дъгата дом греел целия. Малки искрици светлинки сияели в прозорците му.

— Ще почакам тук — отсякъл шерифът Марчет.

Татко кимнал и излязъл от колата. Поел си дълбоко дъх от сладкия коледен въздух и накарал краката си да се размърдат. Те го пренесли към входната врата. Той хванал чукчето, малка сребърна ръчичка, и сторил нещо, което не бил и сънувал, че някога ще направи: съобщил на Дамата, че е дошъл да моли за помощ.

Чакал с надеждата, че тя ще отвори.

Чакал, гледайки дръжката на вратата.

Чакал.

Петнайсет минути след като татко хванал сребърната ръчица, по улицата, където живеел Дик Моултри, се разнесъл шум. Чувало се дрънчене и звънтене, подрънкване и потракване, и то карало кучетата да се разлайват при приближаването му. Ръждясалият и с виеща

трансмисия пикап спрял до тротоара пред къщата на Моултри и от шофьорската врата слязъл висок, слаб чернокож. На вратата с акуратни букви било написано: РЕМОНТИ ЛАЙТФУТ.

Той се движел толкова бавно, че сякаш всяко помръдване било болезнен процес. Носел прясно изпран гащеризон и сиво кепе, което позволявало на сивата му коса да изкипи изпод него. Със свръхбавни движения отишъл до каросерията на камиончето и си сложил колана с инструменти, на който имало няколко различни чукчета, отвертки и зловещи на вид гаечни ключове. В забавения си мехур от време вдигнал кутията си с инструменти — стар метален куфар, пълен с чекмеджета с всички видове болтчета и шайби, влизали някога в работилницата на човечеството. След това, сякаш пристъпяйки под тежестта на товара на цели епохи, г-н Маркърс Лайтфут влязъл през килнатата врата на Дик Моултри. Почукал на вратата, макар че тя зеела отворена: веднъж... дваж...

Минали няколко вечности. Цивилизации процъфтявали и упадали. Звезди се раждали в яростта на брауновото движение и умирали, вледенявайки се в студените дълбини на космоса.

... триж...

— Благодаря ти, Господи! — извикал г-н Моултри, с глас, прераснал в квичене. — Знаех си, че няма да ме оставиш да умра, Джак! О, бог да поживи... — той спрял да вика наред изречението, понеже гледал нагоре през дупката в пода на дневната и вместо помощ от небесата видял черното лице на оногова, когото смятал за дявол на земята.

— Божке, божке! — казал г-н Лайтфут. Погледът му открил бомбата, ухото му доловило тиктакането на детонатора ѝ. — Ти гледам си гулема катастрофа...

— Да ме гледаш как ще гръмна ли си дошъл, черен дивак такъв? — изръмжал г-н Моултри.

— Не, сах. Додох да те спась от гръмване.

— Ти? Да ме спасиш? Ха! — г-н Моултри си поел дъх и изревал с цялата мощ на изтормозеното си гърло: — *Джак! Някой да ми помогне! Някой бял!*

— Г-н Моултри, сах? — г-н Лайтфут почакал дробовете на събеседника му да свършат въздуха. — Таз бомба тука мож дъ не ареса такваз врява!

Г-н Моултри, чието лице имало цвят на кетчуп и по което потта била избила на капки, подел битка с нещастното си положение. Блъскал се и дерял по купчината с отпадъци, в пристъп на ярост сграбчил собствената си риза и я доразкъсал. А след това болката се нахвърлила върху него както кечист скача върху противника си и дебелакът останал жадно да гълта въздух, но все още с два счупени крака и бомба, тиктакаща до главата му.

— Мисля — казал г-н Лайтфут и се прозял заради късния час, — че най-добре да слезна долу.

Докато майсторът се озове в мазето, като нищо била настъпила Новогодишната нощ. Инструментите на колана му подрънквали леко. Той подхванал куфарчето си и пристъпил към г-н Моултри, но вниманието му привлякъл плакатът с опуления музикант на стената. Той го позяпал няколко секунди, а бомбата тиктакала.

— Хе-хе — казал г-н Лайтфут и поклатил глава. — Хе-хе!

— На какво се хилиш, луд маймун такъв?

— Туй тамнъ е бял мъж — отвърнал той, — боядисан целия и прилича на палячо.

Най-накрая г-н Лайтфут се откъснал от рисунката на Ал Джонсън^[6] и отишъл при бомбата. Разчистил няколко обковани с гвоздеи греди и керемиди от покрива и седнал в червения прахоляк — процес, който бил все едно да гледаш как охлюв пълзи през футболно игрище. Придърпал куфарчето с инструменти плътно до себе си, като верен спътник. След това извадил чифт очила с телени рамки от нагръдния джоб на ризата си, духнал на стъклата и ги избърсал с ръкава си, всичко това с умопомрачително бавни движения.

— Какво съм сторил, че да заслужи това? — изквакал г-н Моултри.

Г-н Лайтфут си сложил очилата.

— Сега — казал. — Мога... — се навел по-близо до бомбата, а като се намръщил, между очите му се вдълбали малки бръчки. — Да видя кое какво е.

Той свалил чукче и малко длето от колана си. Близнал си палеца и — бавно, бавно — мазнал на главата на чука от слюнката си. След това чукал хълбока на бомбата толкова леко, че се чул съвсем тих звук.

— Не я удрай! О, Иисусеeeeeeeee! Ще ни взривиш и двамата!

— Нямам — отвърнал г-н Лайтфут, докато почуквал лекичко тук и там по шкембето на бомбата — такива планове... — той притиснал ухо до желязната кожа на играчката си. — Аха... — казал. — Чувам те да ми приказваш!

Докато г-н Моултри агонизирал в ужасено мълчание, майсторът шавал с пръсти, плъзгайки ги по бомбата така, както човек гали малко кученце. — Аха... — пръстите му спрели върху тънък шев. — Тука е пътя към сърцето ти, а?

Той открил четири винта точно под опасните перки и със скоростта на топящ се ледник откачил съответната отвертка от мястото на колана й.

— Дошъл си тук да ме убиеш, нали? — простенал г-н Моултри. Прозрението му нанесло удар. — Тя те е пратила, нали? Тя те е пратила да ме убиеш!

— Правилно — казал г-н Лайтфут, докато отвъртал първото болтче — сте схванали едната част.

След векове и последното винтче паднало в дланта на майстора. Той започнал доста монотонно да си тананика „Фрости, снежният човек“.

По някое време, между махането на второто и третото винтче, звукът от детонатора се превърнал от цъкване в стържение. Г-н Моултри, лежащ в езеро от потта си, със стъклени очи и глава, мятаща се напред-назад в пристъп на истерия, бил изгубил пет фунта тегло.

Г-н Лайтфут извадил от куфарчето си малко синьо бурканче. Отворил го и с върха на показалеца си гребнал отвътре мазна слуз с цвета на кожа на змиорка. Плюл върху нея и размазал слузта по шева, който обикалял бомбата. След това хванал опасните перки и се опитал да ги завърти обратно на часовниковата стрелка. Те му се опънали. Той опитал по часовниковата стрелка, също напразно.

— Я ме слушай! — рекъл г-н Лайтфут с упорит тон и сбърчил вежда от недоволство. — Я недей ми се кипри!

С малко чукче почукал отворите на винчетата и г-н Моултри отслабнал с още десет унции, когато панталоните му внезапно се намокрили. След това г-н Лайтфут сграбчил опасните перки с две ръце и дръпнал.

Бавно и с тънко високо *стъъъъъържене* от упорство опасната част на бомбата започнала да се разкача. Било тежка работа и г-н

Лайтфут трябвало да прекъсне, за да раздвижи схванатите си пръсти. След това се захванал отново за работа с упорството на ленивец, сграбчил дървесен клон. Най-сетне опасната секция се освободила и разкрила електрически връзки, джунгла от разноцветни жички и лъскави черни пластмасови цилиндри, които приличали на гърбове на хлебарки.

— Ууухааа! — изпъшкар г-н Лайтфут, очарован. — Не е ли красавица?

— Убиваш ме! — простенал г-н Моултри — Убиваш ме до смърт!

Стърженето се усилило. Г-н Лайтфут използвал метален пробник да докосне малката червена кутийка, от която се чувал шумът. След това използвал пръста си и подсвирнал, когато го дръпнал: — Позатоплилко се е!

Г-н Моултри почнал да хълца, носът му протекъл и сълзите се леели от подпухналите му очи.

Пръстите на г-н Лайтфут отново се задействали, проследявайки жиците до техните начала. Във въздуха замирисало на нагрятото, а над червената кутийка се виела омара. Г-н Лайтфут почесал брадичката си.

— Знайш ли — казал. — Май си имаме проблемче!

Г-н Моултри треперел на ръба на комата.

— Виж, аз... — г-н Лайтфут потупал по брадичката си и очите му се присвили съсредоточено — оправям нещата. Не ги чупя — той си поел дълъг дъх и бавно издишал. — А тука ми се чини, че трябва малко чупене! — той кимнал. — Да, сах! Хич не аресвам да чупя красоти! — майсторът избрал друг, по-голям чук. — Туй трябва свърши работа! — и стоварил чука върху червената кутийка.

Пластмасовата ѝ кожа се разцепила от единия до другия край. Зъбите на г-н Моултри се забили в езика му. Г-н Лайтфут махнал две пластмасови парченца и се загледал в по-мъничките колелца и жички вътре.

— Загадки в загадките... — рекъл.

Бръкнал в куфарчето си и извадил малки клещички, на които все още имало етикетче с цената — деветдесет и девет цента.

— Сега чуй ме добре — рекъл на бомбата, — не смей да ми се оригнеш в лицето, ясно?

— Ооооо, Божееееей, Иисусе Христеее, о, идвам на небето, идаааа... — изпъшкал г-н Моултри.

— Като стигнеш — рекъл г-н Лайтфут с лека усмивка, — предай на Свети Петър, че натам иде и майсторът... — посегнал с клещите към две жички — една черна и една бяла — които се кръстосвали в сърцевината на бомбата.

— Чакай! — прошепнал г-н Моултри. — Чакай!

Г-н Лайтфут се спрял.

— Трябва да си облекча душата — казал дебелакът с очи, опулени като на танцъора от плаката. — Трябва да ми е лека, за да лети към рая! Чуй ме...

— Слушам — казал му г-н Лайтфут, докато бомбата им говорела.

— Ние с Джералд... аз... предимно Джералд всъщност... не исках да имам нищо общо, но... настроена е да гръмне... в десет заранта в деня след Коледа. Чу ли? Десет заранта. Сандъче... пълно с динамит... и с таймер от будилник. Платихме на Пищака Блейлок и той... ни го достави — г-н Моултри преглътнал, вероятно вече усещайки огъня под задните си части. — Турена е да се взриви в музея за граждански права. Ние... идеята беше на Джералд... решихме да го взривим, когато за първи път чухме Дамата да споменава за строежа. Чуваш ли, Лайтфут?

— Чувам — отвърнал майсторът спокойно и равно.

— Джералд я е поставил някъде около музея. Сигурно е в обществения център. Не знам къде е, кълна се в Бога... но е някъде там в момента, и ще се взриви в десет заранта на деня след Коледа.

— Това ли е? — попитал г-н Лайтфут.

— Да! Това е истината и Господ ще ме вземе на небесата, понеже си облекчих душата!

— Аха — г-н Лайтфут посегнал. Сграбчил с клещите черната жичка и щрак, прерязал я. Бомбата обаче не можела да бъде усмирена той лесно.

— Чуваш ли ме, Лайтфут? Това сандъче с динамита вече е там!

Майсторът нагласил челюстите на клещите около бялата жица. На челюстта му се стегнал мускул и по бузите му като диамантен прах блестяла пот. Казал:

— Не, не е!

— Какво не е?

— Не е там. Вече не. Намерено е. Сега ще срежа жицата! —
ръката му треперела. — Мож гръмне, ако резна грешна жица първа!

— Боже, имай милост! — простенал г-н Моултри. — О, Иисусе,
кълна се да съм добро момче всеки ден до края на живота си, само ме
остави да живея!

— Режа — казал г-н Лайтфут.

Г-н Моултри стиснал здраво очи. Клещите казали щрак.

БА-БААААМ!

Г-н Моултри се разпищял под съпровода на този титаничен рев
на разруха и огън.

Когато писъците му замлъкнали, чул не ангелски арфи и не
дяволите да пеят „Той е дяволски готин!“.

Чул:

— Хе-хе-хе-хе!

Г-н Моултри отворил очи.

Г-н Лайтфут се усмихвал. Духнал едно малко синьо пламъче от
отрязания край на бялата жица. Бомбата била укротена и няма.
Майсторът заговорил с глас, който бил издрезгавял от величествения
рев, който току-що бил наддал в ухото на г-н Моултри.

— Моля за звинение, сах! — казал. — Просто не можах да
подмина възможността!

Г-н Моултри видимо се спихнал, все едно бил пробит. С леко
съскане той припаднал.

[1] Мартин Лутър Кинг — деец за граждански права за
цветнокожите в САЩ и знакова историческа фигура от средата на
миналия век, печели Нобелова награда за мир през 1964 г. ↑

[2] Джордж Корли Уолъс Джуниър е губернатор на Алабама
(1963–1967). На 11 юни 1963 г., като акт срещу десегрегацията и
записването на чернокожи студенти, застава на входа на една от
аудиториите в Университета на Алабама и се налага да бъде отстранен
с помощта на федерални щатски шерифи и полиция. Същата година
блокира по сходен начин четири различни основни училища в щата. ↑

[3] 290 паунда — приблизително 130 кг. ↑

[4] „Джъгс“ („Juggs“, цомби): софтвер списание,
специализиращо върху фотографии на изявено надарени
представителки на нежния пол, станало с годините нарицателно. ↑

[5] Роуд Рънър (Road Runner, шосеен бегач): герой от „Шантави истории“, развиваща супервисоки скорости птица. ↑

[6] Ал Джонсън — американски певец и комедиант, известен с участието си в бурлески и водевили. През 1904 г. за първи път боядисва лицето си в черно и това го изстрелва във висините на популярността. ↑

5. ШЕСТНАЙСЕТ КАПКИ КРЪВ

Върнах се.

Бомбата с часовников механизъм, пълна с динамит — с една допълнителна пръчка, добавена от едрата ръка на Пищака Блейлок — наистина бе открита малко след като съобщих на Дамата кои са посетителките ми от съня. Сигурно си бях спомнил онази снимка и я бях носил дълбоко в съзнанието си, а след това след изгарянето на кръста, и като станах свидетел как г-н Харгисън и г-н Моултри купуват сандъче от Пищака Блейлок, подсъзнателно съм се досетил какво има вътре. Ето защо бях започнал да бутам будилника си от шкафчето. Единственият пропуск в тази теория беше, че преди да ги зърна в музея, не бях виждал снимки на момичетата, загинали в Баптистката църква на 16-та улица. Почти съм убеден. Може и да ги е имало в онзи брой на списание „Лайф“, но мама го беше изхвърлила, така че не можех да го твърдя със сигурност.

Дамата се досети веднага щом чу разказа ми. Тя организира всички на приема да се заемат с търсенето на дървено сандъче или в почивната база, или в музея за граждански права, или в околностите. Никой не успя да го намери, а обърнахме всеки камък. След това Дамата се сети, че г-н Харгисън е пощальон. Точно пред центъра, на ъгъла на „Бъкхарт Стрийт“, имаше пощенска кутия. Чарлз Дамаронде държа Гейвин за глезените, докато той се пъхаше в кутията и чухме приглушения му глас да казва:

— Ето го!

Той обаче не можа да го извади, понеже беше прекалено тежко. Повикахме шериф Марчет и той дойде заедно с пощенския началник на Зефир — г-н Конрад Оутмън, — който донесе ключа за кутията. В онова сандъче имаше достатъчно динамит да вдигне във въздуха и почивния център, и музея към него, и две или три къщи надолу по улицата. Очевидно четиристотин долара са предостатъчни да си купиш много голяма експлозия.

Г-н Харгисън, който знаеше в кои часове събират пощата и че пощенската кутия няма да бъде отваряна чак до някое време следобед на 26 декември, бе нагласил механизма на будилника в нея на десет сутринта. Шериф Марчет сподели, че бомбата била сглобена от професионалист, понеже можело да се настройва механизмът на дванайсет, двайсет и четири или четирийсет и осем часа. Той обясни на Дамата, че не желае г-н Харгисън и г-н Моултри засега да научават, че бомбата е била намерена, не и преди да бъдат взети отпечатьци от нея. Ние с мама казахме на татко, след като се върнахме от обществения център и трябва да призная, че двамата с шериф Марчет са свършили добра работа да не се издадат, докато бяха в къщата на Дик Моултри и влязъл г-н Харгисън. Признанието на дебелака се оказа черешката на тортата, тъй като на бомбата имало пет отпечатъка, съвпадащи идеално с тези на пощальона. Така че те двамата доста бързичко отидоха на посещение в офиса на ФБР в Бирмингам и не е нужно да казвам, че имената им бяха зачеркнати от списъка на живущите в родния ми град.

Музеят за граждански права бе открит официално. Сънят ми с четирите чернокожи момиченца не се повтори. Но ако искам да ги видя отново, знам къде трябва да отида.

Падането на бомбата от самолета и намирането на бомбата на Ку-клукс-клан в кутията пред музея за граждански права поддържаха слуховете в Зефир в дните след Коледа. Ние с Бен и Джони обсъждахме дали г-н Лайтфут се е уплашил от бомбата, или не. Бен твърдеше, че се е притеснил, а ние с Джони бяхме на мнение, че майсторът е като Немо Кърлис — само че вместо в бейзбола, неговият природен дар е в областта на всичко механично, включително и бомбите, тъй че когато се е втренчил в онези жици, той е знаел какво прави във всяка една секунда. По случайност Бен бе имал интересно преживяване в Бирмингам. Те с майка си и баща си нощували при чичото му Майлс, който работел в банката в центъра. Майлс разходил Бен в сейфа и той бе способен да говори само за мириса на пари, колко били зелени и колко красиви. Каза, че Майлс дори му позволил да подържи пачка от петдесет стодоларови банкноти и пръстите на Бен още го сърбели. Той обяви, че не знае какво ще прави в живота си, но поне доколкото е възможно, занятието му ще включва много, ама

много пари. Ние с Джони просто му се присмяхме. Липсваше ни Дейви Рей, понеже знаехме какъв щеше да е коментарът му.

Джони бе пожелал и бе получил два коледни подаръка. Единият представляваше полицейски комплект, с все почетната значка, пудра за сваляне на отпечатъци, белезници, прах за грабители, който полепва по обувките на крадците и се вижда само под ултравиолетова светлина и полицейски наръчник. Другият подарък беше стъклена витрина с полички в нея, на които да подреди колекцията си върхове за стрели. Той я напълни, с изключение на една полица, която беше запазена за определена гладка черна стрела, в случай че вождът Пет Гръмотевици решише да му я повери отново.

Остана нерешен въпросът за г-н Лайтфут и бомбата. Мама го зададе две нощи след Коледа, докато над Зефир се сипеше леден дъжд.
— Том? — каза тя.

Седяхме в предната стая, огнището пламтеше. Човек не би могъл да изтръгне „Златните ябълки на Слънцето“ от ръцете ми дори с помощта на тесла.

— Какво е накарало г-н Лайтфут да отиде до къщата на Дик Моултри в крайна сметка? Не бих си и помислила, че ще се пише доброволец за подобно занимание.

Татко не отговори.

Точно както родителите имат шесто чувство за децата си, така и децата имат за родителите. Снизих книгата си. Татко продължаваше да чете вестника си.

— Том? Знаеш ли какво е накарало г-н Лайтфут да го стори?

Баща ми си прочисти гърлото и отвърна тихо:

— Горе-долу.

— Е, и какво е то?

— Предполагам, че... имам пръст в тази работа.

— Ти ли? Как така?

Той сгъна вестника си, осъзнавайки, че няма друг път пред себе си, освен този на истината.

— Ами... помолих Дамата за помощ.

Мама седеше във вцепенено мълчание. Дъждът чукаше по прозорците и в огнището изпука цепеница, но тя не трепна.

— Прецених, че тя е единственият останал на Дик шанс. След онова, което стори с торбата с муниции на Блейлок... реших, че би

могла да му помогне. И се оказах прав, както излиза. Тя се обади на Маркърс Лайтфут още докато бях в къщата ѝ.

— В къщата ѝ? Не мога да повярвам! Отишъл си до дома на Дамата?

— Не просто „до“. Седях в нейн стол. Пих кафе от нейна чаша — татко сви рамене. — Подозирам, че съм очаквал по стените да има спаружени глави и на всеки ъгъл — отровни паяци. Не знаех, че тя е *религиозна*.

— Ходил си в дома на Дамата — повтори мама. — Не мога да повярвам! След всичкото това време, когато толкова се страхуваше от нея...

— Не се страхувах от нея — поправи я татко. — Просто бях... малко притеснен, така да речем.

— А тя ти рече, че ще помогне на Дик Моултри? Въпреки че е знаела, че е замесен в поставянето на оная ми ти бомба?

— Е... не беше толкова просто — призна татко.

— О? — Мама почака. Когато баща ми не сподели допълнителна информация, тя настоя: — Ще ми се да чуя историята.

— Дамата ме накара да обеща, че ще се върна. Каза, че ѝ стига да ме погледне и вижда, че ме изяждат жив. Каза, че ми личало по лицето, а и по това на Кори. Че всички ние живеем под сянката на онзи мъртвец на дъното на Саксън Лейк — татко остави вестника си и се загледа в огъня. — И знаеш ли какво? Тя е права. Обещах ѝ да се върна и да се срещна с нея утре вечер в седем. Канех се да ти кажа по някое време. Или може би щях да го скрия, не съм сигурен.

— Гордост, гордост — скара му се мама. — Искаш да ми кажеш, че за Дик Моултри си сторил онова, което не би направил заради мен?

— Не. Просто не бях готов. Дик се нуждаеше от помощ. Намерих му я. А сега съм готов да я намеря и за себе си, а също така и за вас двамата.

Мама се надигна от мястото си. Застана зад баща ми, положи длани на раменете му и облегна брадичка на главата му. Гледах как сенките им се сливат. Той посегна нагоре и я прегърна през врата. Останаха за кратко в тази поза, а огънят в огнището пукаше и съскаше.

Време беше да посетим Дамата.

Когато пристигнахме в дома ѝ десет минути преди седем, вратата ни отвори г-н Дамаронде. Татко не се колебаеше да пресече прага,

страхът му от Дамата бе изчезнал. Лунният човек излезе, облечен в роба и по чехли, и ни почерпи с гевречета. Г-жа Дамаронде сложи да се вари кафе — както каза, било от смеската, която правят в Ню Орлиънс, с цикория — и ние почакахме в предната стая, докато Дамата бъде готова да ни приеме.

Бях запазил съмненията си за д-р Лезандър за себе си. Все още не можех да повярвам чистосърдечно, че ветеринарят, който винаги бе толкова мил и нежен с Ребъл, може да се окаже убиец. Разполагах с връзката с двата папагала, но нямаше нищо, което да свързва доктора с мъртвеца, като изключим зеленото перо, а това беше просто моя теория. Какво от това, че не обича мляко и е нощна птица, то да не би да го прави убиец? Преди да кажа на родителите си, се нуждаех от нещо по-солидно, на което да се опра.

Не се наложи да чакаме много време. Г-н Дамаронде ни помоли да го последваме отзад и ни поведе не към спалнята на Дамата, а в друга стая на отсрещната страна на коридора. Там старицата седеше в кресло с висока облегалка зад сгъваема масичка за карти. Не носеше вуду роба или магьосническа шапка, а съвсем обикновена тъмносива рокля с брошка на ревера във формата на танцуващ арлекино. На пода на онова, което очевидно бе нейната стая за консултации, имаше килим от тъкан коноп, а от голяма глинена саксия в ъгъла растеше изкривено дърво. Стените бяха боядисани в бежово и без украса. Г-н Дамаронде затвори вратата и Дамата каза:

— Седни, Том!

Татко се подчини. Можех да позная, че се притеснява, понеже чувах как изщраква гърлото му, когато преглъща. Трепна забележимо, когато Дамата посегна покрай креслото си и извади лекарска чанта. Постави я на масата и я разтвори.

— Ще боли ли? — попита татко.

— Може би. Зависи.

— От какво?

— Колко дълбоко трябва да режа, за да стигна до истината — отвърна тя.

Бръкна в чантата и извади увит в син плат предмет. След това на бял свят се появи сребърна филигранна кутия, последвана от тесте карти. Дамата извади и лист машинописна хартия. На светлината на крушката над нас видях водния знак на „Нифти“ — беше същата марка

хартия, каквато използвах и аз. Последно от чантата се появи шишенце за лекарства, в което имаше три лъснати речни камъчета — едно черно, едно червеникавокафяво и едно бяло със сиви ивици.

Дамата каза:

— Разтвори шепа!

Татко се подчини. Тя отвинти капачката на шишенцето и изтърси речните камъчета в дланта му. Нареди:

— Повърти ги между пръстите си!

Татко се усмихна нервно, докато правеше, каквото са го помолили.

— От корема на Стария Мойсей ли са извадени или нещо такова?

— Не. Просто стари камъчета, които съм намерила. Продължавай да ги местиш, те ще те успокоят.

— О — възкликна татко, въртейки успокоителните камъчета между пръстите си.

Ние с мама стояхме отстрани, за да дадем на Дамата достатъчно пространство да прави, каквото възнамерява. Все едно какво точно ще е то. Не знаех какво да очаквам. Може би някоя от онези озарени от факли церемонии, където хората танцуват в кръг и крещят. Само че нямаше нищо подобно. Дамата започна да размесва картите и по начина, по който го стори заподозрях, че би могла да дава уроци и на Маверик^[1].

— Разкажи ми за сънищата си, Том — каза, докато картите издаваха ритмично жужене между сръчните ѝ пръсти.

Татко погледна неловко към нас.

— Искаш ли да излязат? — попита го Дамата.

Той поклати глава и поде:

— Сънувам, че гледам как колата потъва в Саксън Лейк. След това съм във водата заедно с нея и гледам през прозореца към мъртвеца. Лицето му е... смазано от бой. На китката има белезници. Струната за пиано е увита около гърлото му. И точно когато колата се плъзва под повърхността и водата започва да нахлува в нея, той... — татко се спря за момент. Камъчетата тракаха едно в друго в шепата му. — Той ме поглежда и се ухилва. Ухилва се с все ужасното си, смазано лице. А след това заговаря, все едно... тинята гъргори.

— Какво казва?

— Казва... „Ела с мен, долу в мрака“ — лицето на татко бе изкривено от болка, и мен ме болеше да го гледам. — Ето това ми казва. „Ела с мен, долу в мрака.“ И посяга с онази ръка, която не е прикована. Посяга към мен, а аз се дърпам, понеже се ужасявам, че ще ме докосне. След това сънят свършва.

— Имаш ли други повтарящи се сънища?

— Няколко. Не са толкова силни колкото този обаче. Понякога ми се струва, че чувам да свири пиано. Понякога имам чувството, че чувам някой да крещи, но не говори членоразделно. От време на време виждам чифт ръце, които държат жицата и нещо, което ми прилича на дебела дървена тояга, увита с черно тиксо. Там в съня има и лица, но те са размазани, сякаш гледам към тях през кървава завеса или очите ми не могат да се фокусират. Но тези сънища не се повтарят и наполовина толкова често, колкото онзи за мъжа в колата.

— Ребека каза ли ти, че и аз долавям някои от тези откъси? — Дамата продължи да разбърква картите. Движението бе хипнотизиращо, звукът — успокоителен. — Чувам откъси от свиренето на пиано, от крясъците и виждам жицата и костотрошачката. Видях и татуировката, но не и останалата част от тялото — тя се усмихна бледо. — Ние с теб сме включени в един и същ контакт, Том, само че до теб стига повечко ток, отколкото до мен. Можеш ли да ми го обясниш?

— Мислех си, че ти си тази, която борави с магически сили — отвърна татко.

— Така е. Поне се очаква да го правя. Но всички имаме своите съновни очи, Джим. Всички виждаме парченца от пъзела в един или друг момент. Ти си наистина близо в твоя случай. По-близо от мен. Ето затова става така!

Татко продължаваше да върти речните камъчета. Дамата размесваше картите си и чакаше.

— В началото — каза той — получавах тези сънища в момента, в който се добера до леглото. По-късно... те започнаха да ме навествят дори когато не спях. През деня. Просто ме сполиташе спомен за тази кола и за лицето на мъжа, и го чувах да ме вика. Казваше едно и също, неуморно и без почивка: „Ела с мен, долу в мрака.“ Чувам този тинесто-гъргорещ глас и аз... ами, на път съм да се побъркам заради него, понеже не мога да го заглуша. Не мога да си почина. Все едно

съм на крак цяла нощ, твърде силно се страхувам да си позволя да заспя заради... — той замлъкна несигурно.

— Да? — подкани го Дамата.

— От страх да не послушам мъртвеца, да сторя това, което той иска от мен.

— И какво точно е то, Том?

— Мисля, че иска да се самоубия — отвърна татко.

Размесването на картите секна. Мама напипа ръката ми и ме стисна силно.

— Мисля, че той... иска да отида до езерото и да се удавя в него. Мисля, че иска да се присъединя към него долу в тъмното.

Дамата наблюдаваше баща ми съсредоточено, в изумрудените ѝ очи се разгаряше сияние.

— И защо би искал от теб да сториш подобно нещо, Том?

— Не знам. Може би иска компания — татко се помъчи да се усмихне, но устните му не се подчиниха.

— Искам да се замислиш много, много внимателно. Това точните му думи ли са?

— Аха. „Ела с мен, долу в мрака!“ Произнася го някак гъргорещо, понеже, предполагам, челюстта му е счупена и в устата му има кръв или тиня, но... да, това са думите.

— Нищо друго, така ли? Нарича ли те по име?

— Не. Това е всичко.

— И това не ти ли се струва странно? — попита Дамата.

Татко изсумтя:

— Ще ми се да знаех какво му е толкова странното.

— Ами например това: ако мъртвецът бе имал шанс да поговори с теб — да ти предаде съобщение, — тогава защо той го похабява, като те умолява да се самоубиеш? Защо не ти каже кой го е убил?

Татко примигна. Сега и тракането на камъчетата секна.

— Ами... не съм се замислял по въпроса.

— Замисли се тогава. Мъртвецът има глас, колкото и задавен да е той. Защо не ти казва името на убиеца си?

— Нямам представа. Струва ми се, че щеше, ако можеше.

— Би могъл — кимна Дамата. — Стига само да говореше на *теб*.

— Не те разбрах.

— Може би — отвърна тя — в онзи контакт има и трети щепсел.

Прозрението плъзна по лицето на татко. Също и по моето и това на мама.

— Мъртвецът не говори на теб, Том — обясни Дамата. — Говори на убиеца си.

— Имаш предвид, че... аз...

— Долавяш сънищата на убиеца, също както аз долавям твоите. О, имай милост! Притежаваш много силни сънни очи, Том!

— Той не иска... от мен да... се *самоубивам*, понеже не мога да го извадя?

— Не — отвърна Дамата. — Напълно сигурна съм в това.

Татко притисна свободната си ръка към устата си. Очите му се замъглиха от сълзи и при тази гледка чух мама да изхлипва до мен. Той сведе глава напред. Самотна сълза капна на масата.

— Дълбок разрез — каза Дамата и положи ръка на рамото му. — Но болката е добра, нали? Все едно изрязваш рак.

— Да — гласът на татко пресекваше. — Да!

— Ако ти се ще да излезеш навън и да се поразходиш, бъди мой гост!

Раменете на баща ми трепереха. Но теглото бе свалено от тях, тон по тон. Той си пое дълбок, стържещ дъх — като дъха на човек, чиято глава току-що е изникнала на повърхността след дълго изплуване от дълбините.

— Добре съм — каза, но все още не смееше да вдигне глава. — Само ми дай минутка!

— Колкото минутки ти трябват, на твоє разположение са!

Най-сетне той вдигна глава. Все още бе човекът отпреди няколко секунди — лицето му все тъй бе очертано от бръчки, а брадичката — провиснала. Но в очите му отново надничаше момчето и то бе свободно.

— Опитвал ли си се да откриеш кой може да е убиецът? — попита Дамата.

Татко кимна.

— И аз самата имам разни приятели отвъд реката.

Като станеш на моите години, повечето ти дружки ще са оттатък, а малцина остават отсам. Те виждат разни неща и понякога ги споделят с мен. Но обичат да си играят игрички. Обичат да ми подмятат загадки. Така че никога не разкриват всичко и не отговарят ясно на въпросите;

винаги увъртат, но непременно казват истината. Искаш ли да ги включим в търсенето? — прозвуча като въпрос, който тя е свикнала да задава.

— Предполагам, че да.

— Или да, или не — няма какво да се предполага.

След съвсем кратко колебание татко отвърна:

— Искам!

Дамата отвори сребърната кутийка и изтърси на масата шест малки костици.

— Остави камъчетата — каза. — Вземи ги в дясната си ръка.

Татко погледна с отвращение към костите пред себе си.

— Налага ли се?

Дамата се поспря. След това въздъхна и каза:

— Всъщност не. Те служат просто за придаване на подходяща атмосфера, нищо повече... — използва ръба на дланта си да помете костите обратно в кутийката.

Затвори я и я остави настрана. След това отново бръкна в лекарската чанта. Този път извади малка бутилчица с бистра течност и найлоново пликче, пълно с памучни тампони. Постави ги между двамата и отвори бутилчицата.

— Все пак ще трябва да оставиш камъчетата. Вдигни показалеца си.

— Защо?

— Защото така казвам!

Татко изпълни нареждането. Дамата отвори бутилчицата и я обърна върху един от памучните тампони. След това мацна върха на показалеца на татко.

— Спирт — обясни. — Вземам го от д-р Париш.

Разгъна листа хартия на масата. След това разви предмета в синия плат. Оказа се пръчка с две игли, набити през единия край.

— Дръж си пръста неподвижен — нареди на татко, докато взимаше пръчката с иглите.

— Какво ще правиш? Нали няма да ме ръгнеш с тези...

Иглите се спуснаха светкавично и грубо се впиха в пръста на татко.

— Ау! — възкликна той.

Аз също простенах, в показалеца ми пламна фантомна болка.

Кръвта веднага започна да изтича от дупчиците на иглите.

— Внимавай да не покапеш по хартията — каза Дамата на татко.

Тя пъргаво мацна спирт на показалеца на собствената си дясна ръка и с лявата заби иглите в нея. Прокапа и нейната кръв.

— Сега задай въпроса си. Не на глас, а на ум. Питай ясно. Питай, сякаш очакваш да получиш отговор. Давай!

— Добре — каза татко след няколко секунди. — А сега какво?

— На коя дата падна в Саксън Лейк онази кола?

— Шестнадесети март.

— Изцеди осем капки кръв в средата на листа. Не се скъпи! Осем капки. Нито една повече и нито една по-малко.

Татко стисна пръста си и кръвта покапа. Дамата добави осем капки от собствената си червена кръв върху белия лист.

Баща ми каза:

— Добре, че не се случи на трийсет и първи!

— Вземи хартията с лявата си ръка и я смачкай с кръвта от вътрешната страна — инструктира го Дамата, пренебрегвайки хумористичния му напън.

Татко стори както му бе заръчано.

— Стисни листа и повтори въпроса си на глас!

— Кой уби онзи мъж на дъното на Саксън Лейк?

— Стискай го здраво — нареди му Дамата и притисна нов тампон към кървящия си пръст.

— Приятелите ти тук ли са в момента? — попита татко, но стискаше здраво смачкания лист в левия си юмрук.

— Скоро ще разберем, нали така? — старицата вдигна лявата си длан. — Дай ми го! — Когато листът се загнезди в шепата ѝ, тя заяви твърдо на въздуха. — Хич не ме правете на глупачка, тъй да знаете! Туй е важен въпрос и заслужава отговор! И да не е гатанка! Да е отговор, който можем да разгадаем. Ша ни помогнете ли или не?

Тя изчака може би още около петнайсетина секунди. След това положи смачкания лист в средата на масата.

— Разтвори го!

Татко го пое. Когато започна да разгъва хартията, сърцето ми щеше да изскочи от гърдите. Ако вътре бе изписано с кръв „д-р Лезандър“, сигурно щях да гръмна.

Когато листът бе разгънат, ние с мама надникнахме през рамото му. В средата имаше голямо петно кръв и други петънца около него. Да ме убиеш не виждах име в тази бъркотия. След това Дамата извади молив от торбата си и огледа листа за момент, преди да започне да си играе на съедини-петната.

— Нищо не виждам — каза татко.

— Имай вяра — отвърна му тя.

Следях движенията на връхчето на молива, пърхащ между кръвта. Гледах как се образува дълга, извита линия, която захождаше навътре и после се връщаше навън.

И внезапно осъзнах, че гледам към числото 3.

Върхът на молива продължи да се движи. Отново поде крива. Навътре и навън, навътре и навън.

Втора тройка. А след това на връхчето на молива му се изчерпиха кървавите петна за свързване.

— Това е то — каза Дамата и се намръщи. — Две тройки.

— Определено няма как да е име, нали? — попита татко.

— Пак ми показаха гатанка, ето такава я свършиха. Кълна се, понякога ми се ще поне от време на време да правят и по нещо *лесно* за разнообразие! — Дамата с отвращение захвърли молива. — Е, разполагаме с каквото разполагаме.

— Това ли е *то*? — татко засмука наранения си пръст. — Сигурна ли си, че сме го направили правилно?

Не може да се опише с думи как го изглежда старицата.

— Две тройки — каза тя. — Това е отговорът. Три и три. Може да е тридесет и три. Ако само бяхме в състояние да отгатнем какво значи, ще научим и името на убиеца.

— Не се сещам кой би могъл да има три букви в първото си име и три във фамилията. Да не би пък да е адрес?

— Не знам. Знам само това, което ми е пред очите: две тройки — Дамата плъзна листа към татко; беше си негов, откупен с болка и мъка. — Това е всичко, което мога да сторя за теб. Съжалявам, че не е повече!

— Аз също — каза татко, взе хартията и се изправи.

След това Дамата си свали професионалната маска и стана общителна. Каза, че надушвала прясно кафе и че сигурно има и шоколадово руло, изпечено от г-жа Пърл в „Пекарната“. Татко, който

преди да дойде у Дамата хапваше по-малко и от птичка, излапа две полети със сметана парчета руло и ги преглътна с две чаши горещо черно кафе от цикория. Те с Лунния човек обсъдиха деня, когато семейство Блейлок бяха победени на автобусната спирка на „Трейлудейс“ и татко се разсмя на спомена как Пищака бягаше от торба, пълна с градински змии.

Татко се бе върнал телом и духом. Може би дори в по-добро състояние, отколкото е бил преди.

— Благодаря ти — каза на Дамата, когато се наредихме пред вратата да си тръгнем.

Мама пое ръката на старицата и целуна абаносовата ѝ буза. Дамата ме озари с грейналите си изумрудени очи:

— Все още ли се каниш да ставаш писател? — попита.

— Не знам — отвърнах.

— Струва ми се, че писателите държат много ключове — каза тя. — Получават възможност да посетят много светове и да навличат много чужди кожи. Струва ми се, че един писател получава възможност да живее завинаги, стига да го бива и да извади късмет. Ще ли ти се такова нещо, Кори? Би ли искал да живееш завинаги?

Обмислих въпроса. Завинаги, като в небесата, бе ужасно дълъг отрязък от време.

— Не, госпожо — прецених. — Мисля, че може да ми омръзне.

— Добре — каза тя и положи ръка на рамото ми, — чини ми се, че гласът на писателя е нещо вечно. Дори ако момчето и мъжът не са... — тя се наведе към мен. Долавях горещината на животворната ѝ сила, все едно слънцето грееше от костите ѝ. — Ще те целуват много момичета, каза тя — и ти ще целунеш много момичета. Но помни това — тя ме целуна, съвсем леко, по челото. — Докато целуваш всичките тези момичета и жени през всичките лета, които ти предстоят, помни, че за първи път си бил целунат — на древното ѝ, прелестно лице разцъфна усмивка — от дама!

Когато се прибрахме у дома, татко седна с телефонния указател и проучи страниците му, търсейки в адресите „трийсет и три“. Имаше два домашни и един делови телефон: Филип Калдуел живееше на „Риджтън Стрийт“ №33, Дж. Е. Грейсън — на „Диърман Стрийт“ №33, а на „Мърчант Стрийт“ №33 се помещаваше „Крафтс Барн“.

Татко каза, че г-н Грейсън ходи в нашата църква и че е на близо деветдесет. Беше почти сигурен, че Филип Калдуел е продавач на коли в „Уестърн Ауто“ в Юниън Таун. „Крафтс Барн“ по сведения на мама, се ръководеше от синьокоса дама на име Една Хатауей. Тя дълбоко се съмняваше, че г-жа Хатауей, която обикаляше града в плен на проходилка за възрастни, има нещо общо със случката при Саксън Лейк. Татко реши, че домът на г-н Калдуел си струва посещението и планираше да наmine рано заранта, преди обитателят на къщата да тръгне на работа.

Една загадка винаги би могла да ме измъкне от леглото. По времето, когато часовникът сочеше седем, вече бях съвсем буден и татко каза, че мога да ида с него, но не бива да продумвам и дума, докато си говори с г-н Калдуел.

По пътя натам баща ми обясни, че се надява да разбирам, че може да се наложи да каже на г-н Калдуел някоя невинна лъжа. Имитирах потрес и ужас при тези думи, но собствената ми бройка невинни лъжи доста се бе увеличила напоследък, така че не можех сериозно да му се сърдя. Така или иначе, нали беше за правото дело.

Червената тухлена къща на г-н Калдуел, на четири пресечки от бензиностанцията, беше малка и незабележителна. Оставихме пикапа на улицата и последвах татко към входната врата. Той натисна звънеца и зачакахме. Отвори ни жена на средна възраст с провиснали бузи и сънени очи. Тя все още носеше дълъг розов пенъоар.

— Г-н Калдуел у дома ли е, моля? — попита татко.

— Филип! — провикна се жената навътре в къщата. — Фииниилиип!

Гласът ѝ наподобяваше механичен трион на висока скорост.

След малко на вратата се показа сивокос мъж с папийонка, кафяви панталони и пуловер с цвят на ръжда.

— Да?

— Здравейте, аз съм Том Макенсън.

Татко подаде ръка и г-н Калдуел я пое.

— Нали ти си човекът, дето работи в „Уестърн Ауто“ в Юниън Таун? Шурейт на Рик Спанър?

— Точно така. Познавате ли Рик?

— Работех с него в „Грийн Медоус“. Как е той?

— По-добре сега, като си намери работа. Наложил се да се премести в Бирмингам обаче. Жалко за него, аз лично не бих понесъл големия град.

— И аз. Е, причината да намина толкова рано, е, че... Ами, и аз изгубих работата си в мандрата — татко се усмихна нервно, — сега работя в „Биг Пол’с Пантри“.

— Ходил съм там. Голям хамбар.

— Да, така си е. Малко е големичък за мен. Та се чудех дали... ами... въъ... — дори невинните лъжи пресядаха на татко. — Е, чудех се дали в „Уестърн Ауто“ не се предлага някаква работа.

— Не, поне не съм чул. Наехме нов човек миналия месец... — г-н Калдуел се намръщи. — Защо просто не си отишъл дотам да попиташ?

Татко сви рамене.

— Реших, че мога да си спестя горивото, чини ми се.

— Е, трябва да идеш дотам да попълниш молба. Човек никога не знае какво ще изникне. Управителят се казва г-н Адисън.

— Благодаря, може и да намина.

Г-н Калдуел кимна. Татко не отстъпи от вратата.

— Мога ли да съм полезен с нещо друго?

Погледът на татко обискираше лицето на събеседника му. Г-н Калдуел вдигна вежди в очакване.

— Не — каза баща ми и по гласа му познах, че не е открил отговора на въпроса си. — Не мисля. Благодаря все пак.

— Добре. Намини и попълни молбата, г-н Адисън ще я запази в папката си.

— Добре, ще го имам предвид.

Обратно в пикапа, татко запали двигателя и отбеляза:

— Според мен това си беше чист страйкаут, нали?

— Да, сър... — опитвах се да измисля какво общо могат да имат цифрите 3 и 3 с д-р Лезандър, но умът ми бе празен.

Пикапът също.

— О-хо! — татко погледна към датчика за бензина. — По-добре да спра да го напълня! Не мислиш ли? — Той се ухили и аз отвърнах на усмивката му.

На бензиностанцията г-н Хайръм Уайт се измъкна от катедралата си от ремъци за двигатели и радиатори и се захвана да ни

пълни резервоара.

— Хубав ден — коментира г-н Уайт, поглеждайки към синьото небе.

Отново беше станало студено обаче — януари подъвкваше юздечката като нетърпелив кон.

— Да, така е — отвърна татко и се облегна на капака.

— Днеска няма да има престрелка, нали?

— Съмнявам се.

Г-н Уайт се ухили:

— Кълна се, беше по-интересно, отколкото по телевизията!

— Просто се благодаря, че нямаше жертви.

— Хубаво е, че автобусът не пристигна, докато се водеше престрелката, иначе определено щеше да има мъртви тела за прибиране после.

— Кое то си е верно, верно си е.

— Чу ли, че автобусът бил бутнат от онова чудовище по Шосе 10?

— Така си е — татко си погледна часовника.

— Направо го съборил на една страна. Знаеш ли, че Корнелиъс МакГрау кара старата трийстрейка вече осем години?

— Не го познавам лично.

— Е, той ми каза, че чудовището било с размера на булдозер. И че търчало като еленче. Опитал се бил да го избегне, но то го ударило странично и каза, че целия автобус така се разтресъл, все едно щял да се разпадне. Наложило се да бракуват рейса, точно така станало.

— Вярно ли?

— Вярно я — г-н Уайт приключи с пълненето и издърпа пистолета от канията на резервоара. Избърса края му с парцал, така че нито капка бензин да не оцапа боята по пикапа. — Сега по маршрута се движи нов рейс, но все така го кара Корни. И все така е с номер трийстри, та явно нещата не се променят особено, нали?

— Не съм особено сигурен — каза татко и му плати.

— Карайте внимателно! — каза ни г-н Уайт, докато потегляхме.

Бяхме преполовили пътя до вкъщи, когато баща ми каза:

— Май ще е най-добре да преровя отново указателя. Може да съм пропуснал нещо... — той ме погледна, след това върна поглед върху правата улица. — Грешах за Дамата, Кори. Тя не е зла, нали?

— Не, сър.

— Радвам се, че отидох при нея. Сега ми е по-леко, като знам, че онзи мъж всъщност не вика мен. Жал ми е за онзи, когото всъщност вика. Бедният дявол сигурно едва успява да дремне, ако изобщо може да заспи...

„Той е нощна птица“, помислих си. Време беше.

— Татко? — казах. — Мисля, че знам кой...

— *Боже милостиви!* — внезапно извика татко и настъпи спирачката така здраво, че пикапът се хлъзна странешком и влезе на нечия морава. Двигателят изхърка и изгасна.

— Ти чу ли какво всъщност каза г-н Уайт? — гласът на татко трепереше от възбуда. — Трийстройка! Старата трийстройка, нали?

— Сър?

— Автобусът на „Трейлуейс“, Кори! Той е номер трийсет и три! Стоях си там и го слушах как го казва, и пак не го чух! Мислиш ли, че онези числа може да означават точно това?

За мен бе чест, че търси моето мнение, но се налагаше да кажа:

— Не знам.

— Е, убиецът не може да е Корнелиъс МакГрау. Той дори не живее наоколо. Но какво общо може да има този рейс с човека, който е убил онзи мъж в Саксън Лейк? — татко се зае да размишлява по задачата, стиснал здраво ръце около волана.

По едно време някаква жена с метла излезе на верандата и захвана да крещи по нас да махнем камиона, преди да извика шерифа, тъй че се наложи да потеглим.

Върнахме се на бензиностанцията. Г-н Уайт излезе отново.

— Определено набързо си изпразнил резервоара, а? — попита той.

Само че татко не се интересувахе да запълва друго, освен любопитството си. Кога се очаквало да се върне номер трийсет и три, попита той и г-н Уайт отвърна, че щяло да стане утре около обед.

Татко заяви, че се кани да присъства.

Може и да грешеше, но на вечеря каза на мама, че възнамерява да се намира на бензиностанцията, когато пристигне автобусът по обед. Нямаше да чака да се запознае с Корнелиъс МакГрау, но искаше да узнае кого ще доведе автобусът в Зефир и кого ще вземе оттук.

Тръгнах с него, когато наближи обед. Г-н Уайт ни побърка с размислите и обясненията си колко е трудно напоследък да се намери добър „Гоуджо“^[2], с който да си измиеш машинното масло от ръцете. После татко каза:

— Ето го, идва, Кори! — и излезе от студената сянка на хапливото слънце, за да посрещне рейса.

Автобусът на „Трейлуейс“, с номер 33 на табелата над предното стъкло, прелетя покрай нас, без да забави, макар че г-н МакГрау натисна клаксона и г-н Уайт му помахаша.

Татко проследи как автобусът отминава. Но се обърна отново към бензинджията и по изражението му познах, че сега моят баща бе човек с мисия.

— Автобусът се връща другиден, така ли, Хайръм?

— Естествено, в дванайсет на обяд, както винаги.

Татко вдигна пръст и почука по устните си, присвил очи. Знаех какво си мисли. Как щеше да успее да посреща автобуса в дните, когато работеше в „Биг Пол'с Пантри“?

— Хайръм — каза накрая, — случайно да ти трябва помощник тъдява?

— Ами... не знам дали...

— Ще приема по долар на час — каза татко. — Ще наливам бензин, ще чистя гаража, ще правя всичко, което поискаш от мен. Ако искаш да оставам след работа, няма проблем. Долар на час. Как ти се струва?

Г-н Уайт изсумтя и се загледа в претрупания гараж.

— Чини ми се, че имам нужда да се направи ревизия. На спирачни дискове, гарнитури, радиаторни тръби и тъй нататък. А и мога да ползвам една здрава гърбина!

Това — дошло от устата на Квазимодо на Ремъците?

Бензинджията протегна ръка:

— Работата е твоя, стига да я искаш. Почваш в шест заранта, ако те устройва?

— Ще дойда навреме — обеща татко и стисна ръка на г-н Уайт.

Ако не друго, баща ми беше изобретателен.

Автобусът мина още веднъж без дори да изсъска със спирачки. Но се очакваше да дойде отново, в дванайсет на обед, както винаги, и татко щеше да го чака.

Пристигна Нова Година и по телевизията гледахме празненствата на Таймс Скуеър. При настъпването на полунощ някой изстреля фойерверки над Зефир, зазвънтяха църковните камбани и засвириха клаксони. Бе настъпила 1965 година. В новогодишната вечер ядохме черноок боб^[3], за да ни донесе сребро и зелени растения, за да ни донесат злато, и гледахме футболни мачове, докато южните ни краища не се натъртиха. Татко седеше в креслото си с тефтерче в скута и, макар че викаше за отборите си, драскаше с писалката си 33... 33... 33 в припокриваща се мозайка от числа. Мама му се скара да остави химикала и да се отпусне. Той я послуша за малко, но скоро пръстите му я докопаха отново. По начина, по който го поглеждаше майка ми, можех да позная, че започва отново да се притеснява за него — числото тридесет и три започваше да се превръща в негова мания, също като кошмара. Той все още сънуваше същия сън, разбира се, но вече знаеше, че мъртвецът не вика него и оттам идваше голямата разлика. Предполагам обаче, че в случая на баща ми имаше нужда от една мания, за да се избие друга.

Ние с Бен, Джони и останалите от детското ми поколение се върнахме в училище. В клас открих, че имаме нова учителка. Наричаше се госпожица Фонтейн и беше млада и прелестна като пролетта. Отвъд прозорците обаче зимата започваше да се развихря.

Всеки втори ден, около обед, баща ми излизаше пред офиса на бензиностанцията и под жилищия вятър или снежната вихрушка, или студената мъгла. Гледаше как се приближава автобусът на „Трейлуейс“ с г-н Корнелиъс МакГрау на волана и сърцето му се разтуптяваше.

Но автобусът не спря. Ни веднъж. Винаги продължаваше нататък, на път за някъде другаде.

След това татко се връщаше в кабинета, където най-често играеше домино с г-н Уайт или пък седеше на скърцащия стол и чакаше следващия ход.

[1] Брет Маверик — превърнал се в нарицателно за бляскав картоиграч, той е герой от американския сериал „Маверик“ (1957–1962). В ролята — Джеймс Гарнър. ↑

[2] „Гоуджо“ („Gojo“) — марка обезмаслител и почистващ препарат, станала нарицателно. Днес компанията е собственост на

„Файзер“ и предлага голяма и разнообразна линия миещи средства с тази търговска марка. ↑

[3] Черноок боб — отделен вид бобово растение (не просто сорт) с малки, добре оформени кремави на цвят зърна с едно черно петънце със специфично разположение. В Южните щати се смята за късметлийска традиционна новогодишна храна. ↑

6. СТРАННИКЪТ СРЕД НАС

Януари напредваше, студен като гроб.

В единайсет сутринта в събота, на шестнайсети, казах довиждане на мама и яхнах Рокет, за да се срещна с Бен и Джони в „Лирик“. Небето бе отрупано с облаци, а във въздуха бе надвиснала заплахата от леден дъжд. Бях се опаковал като ескимос, но скоро щях да захвърля палтото и ръкавиците си. Филмът днес бе наречен „Адът е за герои“^[1], а на постера му се виждаха потните лица на американски войници, приклепнали зад картечница и базука в очакване на вражеска атака. За спътник на тази касапница бе избрана програма за Дафи Дък и следващата глава на „Бойците от Марс“^[2]. Предишната бе завършила с Бойците на път да бъдат смазани от падаща скала на дъното на марсиански минен тунел. Вече бях предначертал тяхното бягство — в последната възможна секунда те щяха да се промъкнат в дотогава скрит тунел и така да избягат от опасността да бъдат сплескани.

По пътя си към киното си позволих да поема по съдбовно отклонение от маршрута.

Завъртях педалите към дома на д-р Лезандър.

Не го бях виждал в църквата от Коледната вечер. Откакто го бях нарекъл „Птичар“ и бях надникнал в каменните му очи. Започвах да се чудя дали с г-жа Лезандър не са избягали от града. Няколко пъти се наканвах да споделя с татко подозренията си, но той си бе навил трийсет и три на пръста, а аз не разполагах с нищо друго, освен зелено перо и два мъртви папагала.

Спрях Рокет в подножието на алеята за коли и постоях там, загледан в къщата. Тя тънеше в мрак. Празна ли беше, питах се. Дали докторът и жена му не се бяха изнесли посред нощите, притеснени от онова, което бих могъл да знам? Гледах внимателно, но не забелязах признаци на живот. Героите и бойците можеха да почакат. Трябваше да разбере какво става и полека подкарах Рокет по алеята към къщата. Заобиколих отзад. Табелата „МОЛЯ, ВЗЕМЕТЕ ЛЮБИМЦИТЕ СИ НА

ПОВОД!“ все още стоеше. Отпуснах Рокет на стъпенката му и надникнах през най-близкия прозорец.

Мрак в тъмата. Отпървом виждах само силуетите на мебели, но щом очите ми привикнаха към сумрака, съумях да различа дванайсетте керамични птици, кацнали върху пианото. Гледах към помещението, където се намираха птичите клетки. Кабинетът на д-р Лезандър бе долу, по-близо до ада. Не можех да се сдържа да не видя г-жа Лезандър седнала на пианото, как свири „Бютифъл Дриймър“ в безконечно повторение, докато папагалите — зелен и син — трескаво пляскат с криле в клетките си, а през отдушника се носят крясъци и ругатни. Но защо ругатните бяха на немски?

Озариха ме светлини. Сърцето ми прескочи; почувствах се като затворник във филм за бягство от затвора, заловен в светлината на прожектора. Обърнах се трескаво и видях фаровете на кола и самата кола, която приближаваше задната веранда. Беше късен модел стоманено сив „Буик“ с хромиран радиатор, който приличаше на ухилена уста със сребърни зъби — професията на доктора бе добре платена. Пристъпих към Рокет, но беше твърде късно да вдигна стъпенката, преди да чуя глас да казва:

— Кой е там?

Г-жа Лезандър се измъкна навън, в кафявото палто изглеждаше едра като мечка. Сигурно разпозна колелото ми, понеже яката ми бе вдигната.

— Кори?

Бях попаднал в плен. Полека, казах си. Просто карай спокойно.

— Да, госпожо — отвърнах. — Аз съм!

— Направо си като знак от провидението! — каза жената на доктора. — Ще ми помогнеш ли, ако обичаш? — тя мина откъм страната на пътника и отвори вратата. — Събраха ми се доста покупки!

Рокет може би ми шепнеше в тази същата секунда. Като нищо казваше с мрачния си, настоятелен глас: „Махай се, Кори! Махай се, докато още можеш! Ще те отнеса, но трябва да се държиш за мен!“

— Помогни ми, моля! — г-жа Лезандър вдигна първия от половин дузина препълнени хартиени пликове. На всичките с червени букви бе отпечатано „Биг Пол’с Пантри“.

— Тръгнал съм на кино — казах.

— Ще ти отнеме само минута.

Какво можеше да ми се случи посред бял ден? Взех торбата. Г-жа Лезандър, с втори плик под мишница, пъкна ключа си в ключалката на задната врата. Порив на вятъра духна около нас, аз видях полите на палтото ѝ да трепват и осъзнах, че тя е била силуета, който видях пред дърветата в гората.

— Давай! — каза ми, — вратата е отворена!

С извисяваща се зад гърба ми г-жа Лезандър и със заседнала в гърлото буца страх пресякох прага, все едно влизам в минен тунел.

— Десет точки — каза г-н Уайт и с тропване положи поредната плочка домино.

— И още десет — отвърна татко, полагайки собствената си плочка в края на L-образната фигура.

— Кълна се, не предполагах, че ще ти стигнат силите! — г-н Уайт поклати глава. — Хитрец си ми ти, нали?

— Старая се!

Чу се почукване. Г-н Уайт надникна през прозореца. Облаците бяха потъмнели, а лампите на бензиностанцията лееха светлина над цимента. Малки кишави снежинки бяха залепнали за стъклото. Татко се възползва от възможността да погледне към часовника на стената, който показваше, че до дванайсет остават дванайсет минути.

— Добре, докъде бях стигнал? — г-н Уайт потри брадичка и надвисна над плочките си като гърбав сфинкс.

— Аха, ето... — заяви и посегна към една. — С тази правя петнайсет точки в моя пол...

Нещо изсъска.

Татко извърна глава наляво.

Автобусът на „Трейлуейс“ пристигаше.

— ... за — завърши г-н Уайт. — Бре! Бре! Виж кой е подранил в тоз чуден ден!

Татко вече се бе изправил. Мина покрай касата и рафтовете с масло и добавки за бензина и се насочи към вратата.

— Сигурно е имал попътен вятър! — заключи г-н Уайт. — Вероятно Корни е мярнал онова чудовище на Шосе 10 и е настъпил газта!

Татко излезе навън на студа. Автобусът спря под жълтата табелка „Автобусни линии Трейлудейс“. Вратата се сгъна навън с пъшкане на хидравлика. Татко чу шофьора да казва:

— Внимавайте на слизване, господа!

От автобуса слизаха двама души. Лапавицата удряше татко в лицето и вятърът я завихряше около него, но той стоеше непоклатим. Единият от мъжете изглеждаше към шейсетте, другият — наполовина на тези години. По-старият, който носеше палто от туид и кафява шапка, мъкнеше куфар. По-младият, облечен в сини джинси и бежово яке, държеше мешка.

— Приятно прекарване, г-н Стейнър! — каза Корни МакГрау, а по-възрастният мъж вдигна облечената си в ръкавица ръка и размаха пръсти.

Хайръм Уайт, който бе излязъл от офиса зад татко, отправи поздрав към двамата пътници и след това погледна нагоре по стълбичките към г-н МакГрау.

— Хей, Корни! Искаш ли да пийнеш горещо кафе?

— Не, ще продължавам нататък, Хайръм. Сестра ми Джени е родила тази заран и щом си довърша маршрута, мога да ида да я видя! Третото й дете, първо момче. Следващия път ще ти донеса пура по тоя случай!

— Ще си приготвя кибритче. Карай внимателно, чичо Корни!

— Гу-гу, 'бещавам! — отвърна шофьорът.

Вратите се затвориха, автобусът потегли и двамата непознати се обърнаха към баща ми.

По-възрастният, г-н Стейнър, имаше сбръчкано лице, но брадичка като издялана от гранит. Носеше очила, по които беше полепнала лапавица.

— Сър? Извинете ме — каза с чуждестранен акцент, — тук има ли хотел?

— И пансион ще свърши работа — каза по-младият. Неговата руса коса оредяваше, а акцентът му бе твърд и от Средния Запад.

— В града няма хотел — обясни татко. — Няма и пансион. Тук не срещаме много посетители!

— О, хм — г-н Стейнър се намръщи. — А къде е най-близкият хотел тогава?

— Има мотел в Юниън Таун. „Юниън Пайнс“. То е... — татко спря, вдигнал ръка да посочи пътя. — Дали няма да ви трябва транспорт?

— Много мило от ваша страна, благодаря, господин...

— Том Макенсън — татко разтърсил облечената в ръкавица ръка. Хватката на мъжа му насинила кокалчетата.

— Джейкъб Стейнър — представил се по-възрастният. — Това е приятелят ми, Лий Ханафорд.

— Много се радвам да се запозная и с двама ви! — казал татко.

Шестата торба беше най-тежка. В нея имаше консерви за кучета.

— Това отива на долния етаж — каза г-жа Лезандър, докато оставяше останалите консерви в кухненския шкаф. — Просто ги остави на тезгяха, сама ще ги занеса.

— Да, госпожо!

Лампите в кухнята светеха. Г-жа Лезандър си смъкна палтото, под което носеше мрачна сива рокля. Извади от четвъртия плик кутия разтворимо кафе „Фолгър’с“ и я отвори с леко завъртане на китката. — Може ли да попитам — каза, обърнала широкия си гръб към мен — защо надничаше през прозореца?

— Ами... аз... — „Мисли бързо!“, наредих си. — Намислил бях да намина, понеже... тъъ...

Г-жа Лезандър се обърна и се втренчи в мен с безизразен и празен поглед.

— Понеже... ами, исках да попитам доктор Лезандър дали, тъъ, не се нуждае от помощ следобед. Бих могъл да чистя долу, да мета или... — свих рамене. — Всичко мога!

Длан сграбчи рамото ми изотзад.

За малко да изпищя. На косъм бях. Но стана така, че лицето ми се вцепени с оттичането на кръвта от него.

Д-р Лезандър заяви:

— Амбициозен младеж. Нали така, Вероника?

— Да, Франц! — тя ми обърна гръб и отново се захвана с покупките.

Докторът ме пусна. Погледнах го. Очевидно току-що се бе събудил — очите му бяха подути от съня, косата му се спускаше

безредно около спретнато оформената му брадичка и той носеше червен копринен халат, наметнат върху пижамата си. Прозя се и се прикри със същата ръка, стискала допреди малко рамото ми.

— Кафе, моля те, скъпа! — каза. — Колкото по-черно, толкова по-добре!

Съпругата му започна да сипва кафе в чаша с рисунка на коли. След това, приключила тази задача, отвори кранчето за топлата вода.

— Чух Източен Берлин тази сутрин, скъпа! — каза ѝ докторът. — Превъзходен оркестър свиреше Вагнер!

Г-жа Лезандър напълни чашата с колито с гореща вода и я разбърка. Връчи абаносовото кафе на съпруга си, който първо вдъхна аромата му.

— Аааах, да! — възкликна. — Това ще свърши работа! — сръбна си малка глътка. — Хубаво и силно! — заяви, доволен.

— Време е да си тръгвам — насочих се съм задната врата. — Бен Сиърс и Джони Уилсън ме чакат пред „Лирик“.

— Мислех си, че искаш да ме питаш за работа през следобедите?

— Ами... най-добре да тръгвам.

— О, глупости! — докторът отново посегна и дланта му се стовари на рамото ми. Той имаше железни пръсти. — За мен ще бъде радост и удоволствие да наминаваш и да ми помагаш следобед, Кори! Честно казано, започнах да си търся млад чирак...

— Наистина ли? — не знаех какво друго да кажа.

— Наистина... — докторът се усмихна само с устни. Очите му бяха враждебни. — Ти си умен младеж, нали?

— Сър?

— Умен младеж. О, не бъди толкова скромнен! Преследваш целите си, нали? Сграбчваш фактите и ги разтърсваш като... като териер! — устата му отново се усмихна и сребърният зъб проблесна. Докторът си сръбна по-голяма глътка от кафето.

— Не разбрах какво имате предвид! — долових как гласът ми трепна, макар и мъничко.

— Уважавам това качество у теб, Кори! Териерска целеустременост да се стигне до дъното на нещата. Това е чудесно качество за едно момче!

— Колелото му е отвън, Франц — каза г-жа Лезандър, докато прибираще пакетите „Райс-А-Рони“^[3], деликатес от Сан Франциско.

— Внеси го вътре, ако обичаш!

— Трябва да тръгвам! — казах и сега вече започна да ме задавя страх.

— Не — отвърна докторът с усмивка, — глупости. Ако завали леден дъжд, а определено ми се струва, че навън е доста мрачно днес, хич не ти се ще да караш твоето колело, заледен като шушулка, нали?

— Ами... наистина трябва...

— Ще го внесе — каза г-жа Лезандър и излезе навън.

Гледах, с ръката на ветеринаря на рамото си, как съпругата му избутва Рокет през прага и в килера.

— Много добре — каза докторът. Пийна още една глътка кафе. — Седем пъти мери, един път режи, нали така?

Г-жа Лезандър се върна, засмукала палеца си. Извади го от устата си, за да покаже кръвта по него.

— Виж само, Франц! Порязах се на колелото! — каза го с почти цинично безразличие. Палецът се върна в устата ѝ. По долната ѝ устна остана кръв.

— Докато си тук, Кори, ще ми се да те запозная с подробностите около работата ти. Съгласен ли си?

— Бен и Джони... ще забележат, че ме няма! — казах.

— Да, така е, уверен съм. Но ще влязат и ще седнат да гледат филма, нали? Вероятно ще си помислят... — докторът започна да масажира рамото ми с пръсти — ... какъв е филмът?

— „Адът е за герои“. Военен филм.

— А, *военен* филм. Предполагам, става дума за американските герои, които изстребват гнусните немски псета, прав ли съм?

— Франц! — обади се г-жа Лезандър тихо.

Те се спогледаха и погледите им бяха остри и студени като кинжали.

Ветеринарят отново съсредоточи вниманието си върху мен:

— Да слезем долу, Кори. Какво ще кажеш?

— Мама ще се притесни — пробвах, но знаех, че доводът не го бива.

— Но тя смята, че си на кино, нали? — д-р Лезандър вдигна вежди. — А сега, нека слезем долу и да видим за какво съм готов да ти плащам по двайсет долара на седмица.

Дъхът ми секна.

— Двайсет долара?

— Да. Двайсет долара на седмица за сръчен и умен чирак ми се струва чудесна сделка. Да вървим, а? — той ме насочи към стълбището, което водеше надолу.

Хватката му бе могъща и не позволяваше да ѝ се съпротивляваш. Налагаше се да ида. Д-р Лезандър щракна ключа, който включваше лампите на стълбището и под мен блисна светлина. Докато слизах, чувах шумоленето на червения му халат и суркането на чехлите му по стълбите. Чух го и да сръбва от кафето си. Звукът бе алчен и ме уплаши.

Татко не беше завел Джейкъб Стейнър и Лий Ханафорд направо в мотел „Юниън Пайнс“. По пътя, натъпкани в пикапа и със стържещи лапавица от предното стъкло чистачки, той ги попитал дали биха искали да хапнат нещо. И двамата отвърнали, че искат и ето така те се озовали на прага на кафене „Брайт Стар“.

— Какво ще кажете за сепаре отзад? — обърнал се татко към Кари Френч и тя ги завела до едно такова и ги оставила с листовете с обедното меню.

Г-н Стейнър си свалил ръкавиците и палтото. Носел костюм от туид и светлосива жилетка. Окачил си палтото и шапката на закачалката. Косата му била бяла и твърда като четка от свинска четина. Докато г-н Стейнър се настанявал в сепарето и татко също сядал, по-младият господин си свалил якето. Носел риза на сини карета и ръкавите му били навити над мускулестите бицепси. А на десния бицепс... била тя!

Татко възкликнал:

— О, мили Боже!

— Какво има? — попитал г-н Ханафорд. — Не бива да си събличам якето тук ли?

— Не, няма проблем — по челото на татко избила студена пот.

Г-н Ханафорд седнал до г-н Стейнър.

— Имах предвид... тази татуировка...

— Проблем ли имаш с нея, друже? — очите на младежа с цвят на олово се превърнали в зловещи цепнатини.

— Лий! — предупредил го г-н Стейнър. — Не, не!

Държал се така, все едно казвал на лошо куче да седне.

— Няма проблем — казал татко. — Просто... — било му трудно да си поема дъх и имал чувството, че помещението всеки миг ще се завърти. — Виждал съм такава татуировка и преди.

Двамата мъже се смълчали. Г-н Стейнър заговорил първи:

— Може ли да попитам къде, г-н Макенсън?

— Преди да ви кажа, бих искал да знам откъде идвате и защо сте дошли — татко си отлепил погледа от бледите очертания на черепа с крилца, изникнали от слепоочията му.

— Не мисля — предупредил г-н Ханафорд спътника си. — Не познаваме този тип.

— Така е. Тук не познаваме никого, нали? — г-н Стейнър се огледал и татко видял как обхваща с ястребовия си поглед обстановката.

Към дузина клиенти похапвали обяд и си дърдорели. Кари Френч отбивала добронамерения флирт на няколко фермери. Телевизорът бил настроен на баскетболен мач.

— Можем ли да ви се доверим, г-н Макенсън?

— Че какво има да не се доверявате?

Нещо в този човек — начинът по който се държал, по който погледът му се стрелкал насам-натам, как оценявал нещата — накарало татко да зададе следващия си въпрос:

— Полицай ли сте?

— По професия не, но в известен смисъл — да.

— Какъв сте по професия тогава?

— Аз се занимавам с... исторически проучвания — отвърнал г-н Стейнър.

Кари Френч доближила до сепарето дългите си, хубави крака с пригответено тефтерче за поръчки.

— Какво ще обичате?

— Да имате бухти? — г-н Ханафорд извадил пакет „Лъки“ от джоба на ризата си.

— Моля?

— Бухти! Имате ли ги тука или не?

— Мисля — казал г-н Стейнър търпеливо, докато младежът палел цигара, — че в тази част на страната ги наричат „палачинки“.

— Късно е за закуска и не сервираме — Кари се усмихнала несигурно. — Съжалявам!

— Просто ми донеси бургер тогава — младежът издухал дим през присвитите си ноздри. — Иисусе!

— Пилешката супа прясна ли е? — попитал г-н Стейнър, изучавайки листа с менюто.

— От кутия, но въпреки това е добра.

— Не, няма да ям консервирана пилешка супа, мила! — той се вгледал упорито в нея над рамката на очилата си. — И аз ще искам един хамбургер. *Много* добре опечен, ако обичате! — произнесъл го „обичате“.

Татко си поръчал телешка яхния и чаша кафе. Кари поспряла.

— Вий не сте от тъдява, нали? — попитала тя двамата непознати.

— Аз съм от Индиана — отвърнал г-н Ханафорд. — Той е от...

— Варшава, Полша, родом. И мога да говоря и сам, благодаря!

— Явно и двамата сте доста далеч от дома! — казал татко, когато Кари се оттеглила.

— Сега живея в Чикаго — обяснил г-н Стейнър.

— Все едно, доста далеч е от Зефир — погледът на татко продължавал да се връща на татуировката. Изглеждала така, сякаш младежът се е опитал да я заличи от кожата си. — Тази татуировка означава ли нещо?

Лий Ханафорд оставил дима да се стеле от ъгълчето на устата му.

— Означава — казал, — че не обичам хората да ме разпитват нахално.

Татко кимнал. Първите вълни на гнева зачервявали бузите му.

— Така ли?

— Да, така.

— Господа, моля ви! — обадил се г-н Стейнър.

— И какво ще кажеш за това, господинчо? — татко облегнал лакти на масата и се навел по-близо до младежа. — Какво ще кажеш, ако ти река, че преди десет месеца видях татуировка точно като твоята на ръката на мъртвец?

Г-н Ханафорд не отвърнал. Лицето му било безизразно, погледът — студен. Дръпнал си от цигарата и издишал дим.

— Рус ли беше? — попитал. — Горедолу като мен?

— Да.

— И горе-долу същия на ръст?

— Така смятам, да.

— Аха... — г-н Ханафорд привел суровото си лице към татко. Когато заговорил, след думите оставала димна следа. — Ами ще кажа, че си видял брат ми.

— ... и тези клетки трябва щателно да се почистват — казваше д-р Лезандър и сочеше една по една клетките. В момента бяха празни. — Също и подът. Ако идваш три пъти седмично, очаквам подът да бъде лъскан три пъти седмично. Ще трябва да храниш и поиш всички животни в кучкарника, а също и да ги разхождаш...

Тътрех се до ветеринаря, докато той ми показваше стая след стая в мазето. От време на време поглеждах нагоре и виждах отдушници.

— Поръчвам си сеното с бали. От теб се очаква да помагаш да разтоварвам камиона, да срежеш телта на балата и да разнесеш сеното по боксовете на конете. И да ти кажа, че рязането на телта хич не е лесна работа. Достатъчно е корава да я туриш за струна на пиано! Плюс това работата ти ще включва всички задачи, с които ми хрумне да те натоваря — докторът се обърна към мен. — Двадесет долара на седмица за три следобеда, да речем от четири до шест. Как ти се струва?

— Леле!

Направо не можех да повярвам. Д-р Лезандър ми предлагаше цяло съкровище.

— Ако идваш и в съботите, ще ти плащам по още пет долара допълнително... да речем от два до четири — той се усмихна отново само с уста. Отпи от кафето си и остави колито върху празна телена клетка. — Кори? — каза тихо. — Обаче имам две изисквания, преди да ти дам тази работа.

Зачаках да ги чуя.

— Първото: родителите ти да не знаят колко ти плащам. Мисля, че спокойно биха повярвали, ако им кажеш, че взимаш десет долара на седмица. Причината да го искам от теб е... ами, знам, че баща ти в момента работи на бензиностанцията. Знам и че майка ти се мъчи с

лекарския бизнес. Няма ли да е по-добре, ако не знаят колко много пари печелиш при мен?

— Смятате ли, че е редно да крия такова нещо от тях? — попитах, изумен.

— Решението си е твое, разбира се. Но вярвам, че и майка ти, и баща ти може да... проявят желание да споделят късмета ти, ако узнаят за него. А има много неща, които едно момче може да си купи с двайсет и пет долара на седмица. Единственият проблем е, че ще трябва да си дискретен за тези покупки. Не можеш да харчиш всичките пари на едно място. Може да се наложи да те закарам даже до Юниън Таун или до Бирмингам, за да пазаруваш оттам. Но съм убеден, че от раз ти хрумват някои неща, които родителите ти не могат да ти купят, а искаш да притежаваш!

Замислих се. А след това отвърнах:

— Не, сър. Честно.

Докторът се разсмя, сякаш това го беше развеселило.

— Е, ще се сетиш. С толкова пари в джоба си несъмнено ще се сетиш!

Не отговорих. Не ми харесваше, дето д-р Лезандър смяташе, че мога да крия нещо от родителите си.

— Второ — той скръсти ръце на гърдите си и боцна бузата си с език отвътре, — възниква и проблемът с госпожица Соня Глас.

— Моля? — сърцето ми, което се беше успокоило, сега отново се ускори.

— Госпожица Соня Глас — повтори ветеринарят. — Тя донесе папагала си при мен. Той умря от мозъчна треска. Точно тук! — домакинът ми докосна телената клетка. — Бедното, бедно същество. Сега, интересното е, че Вероника и г-жа Глас са в един и същи клас в Неделното училище. Госпожица Глас, както се оказа, била ужасно разстроена и озадачена от въпросите, които си й задавал, Кори. Каза, че си проявил голям интерес към една конкретна песен и защо папагалът й... реагирал странно на нея — д-р Лезандър се усмихна леко, — та каза на Вероника, че според нея знаеш някаква тайна, и дали ние с жена ми имаме представа каква е тя? Имало и още нещо странно, ти си притежавал зелено перо от мъртвия папагал на госпожица Катарина Глас. Госпожица Соня каза, че не могла да повярва на очите си, като го видяла... — той започна да мърда

кокалчетата на свитата си ръка, докато се взираше в пода. — Това вярно ли е, Кори?

Преглътнах с усилие. Ако кажех, че не е, докторът щеше веднага да разбере.

— Да, сър.

Д-р Лезандър затвори очи. По лицето му пробяга болезнено изражение, след това изчезна.

— И къде намери това зелено перо, Кори?

— Ами намерих го...

Ето го и мигът на истината. Усещах нещо в тази стая да се свива като змия, готово за удар. Макар крушката над главите ни да беше ярка и сурова, покритата с плочки стая сякаш потъна в сенки. Д-р Лезандър, внезапно осъзнах, се бе намърдал между мен и стълбите. Чакаше със затворени очи. Ако тръгнах да бягам, жена му щеше да ме хване, дори ако мина покрай доктора. Пак бях останал без избор.

— Намерих го при Саксън Лейк — казах, изправяйки се пред съдбата. — На края на гората. Преди изгрев, когато онази кола потъна с мъртвеца, прикован към волана.

Д-р Лезандър се усмихна със затворени очи. Беше ужасна гледка. Плътта на лицето му беше изпъната и влажна, плешивата му глава сияеше под лампата. След това се разсмя: бавен прилив на смях, избликващ от сребърнозъбата му уста. Отвори очи и ме прониза с поглед. В течение на няколко секунди имаше две лица: долното, на което сияеше бляскава усмивка и горното, побесняло от гняв.

— Е, така значи... — каза и поклати глава, сякаш току-що бе чул изумителна смехория. — И какво ще правим по този въпрос?

— Виждали ли сте този човек и преди, г-н Макенсън?

Г-н Стейнър беше извадил портфейла си. Изрови от него ламинирано картонче и го плъзна пред баща ми, както си седяха в задното сепаре в „Брайт Стар“.

Снимката беше зърнеста и черно-бяла. На нея се виждаше облечен в бяла престилка до коленете мъж, който махаше и се усмихваше на някого извън рамката. Тъмната му коса беше зализана назад като плътна шапка, имаше квадратна челюст и трапчинка в брадичката. Зад него се виждаше капотът на лъскава кола, на вид като

антика — като извадена от трийсетте или четирийсетте. Татко изучи лицето за момент, съсредоточи се най-вече върху очите и върху бялата следа на усмивката. Въпреки всичките си усилия обаче, лицето си остана на непознат.

— Не — каза и плъзна снимката обратно по плота на масата. — Не съм го виждал.

— Може би днес изглежда различно — г-н Стейнър също огледа fotografia, все едно се взираше в лицето на стар враг. — Може да си е направил пластична операция. Най-лесният начин да си промениш вида е като си пуснеш брада и си обръснеш главата. Така дори собствената ти майка не би те познала!

Произнесе го „мадка“.

— Не ми е познато това лице. Съжалявам. Кой е той?

— Казва се Гюнтер Долу в Мрака.

— *Какво?* — Татко за малко да си изплюе сърцето.

— Гюнтер Долу в Мрака — повтори г-н Стейнър. След това разясни по букви фамилията: „Доловемарке“.

Татко седеше в сепарето с увиснала челюст. Стискаше здраво ръба на масата, за да не бъде усукан от въртящия се около него свят.

— Мили Боже! — прошепна. — Мили Боже! „Ела с мен... Доловемарке!“

— Моля? — изуми се г-н Стейнър.

— Кой е той? — попита татко задавено.

Отвърна му Лий Ханафорд:

— Той е човекът, убил Джеф, ако тялото на брат ми лежи на дъното на проклетото езеро! — татко им бе разказал историята за онази сутрин през миналия март. Г-н Ханафорд изглеждаше достатъчно раздразнен да откъсне главата на кобра. Не беше хапнал много от хамбургера си, но почти беше изгълтал три цигари. — Съдейки по онова, което успяхме да открием, моят глупав, глупав брат вероятно го е изнудвал. Джеф криеше в апартамента си във Форт Уейн дневник. Беше шифрован и написан на немски. Намерих дневника през май, когато напуснах работата си в Калифорния и тръгнах да го търся. Отне ни няколко седмици да разгадаем шифъра.

— Беше основан на „Пръстена на нибелунгите“ на Вагнер — поясни г-н Стейнър. — Много, много завързан.

— Да, Джеф винаги си е падал по тази глупост с шифрите — г-н Ханафорд сплеска още една цигарена угарка в омацаната си с кетчуп чиния. — Още като дете. Винаги се занимаваше с тайнопис и такива щуротии. Та узнахме истината благодарение на дневника. Брат ми изнудвал Гюнтер Доловемарке, първо за по петстотин долара на месец, после за осемстотин, после станали хиляда. В книгата беше записано, че Доловемарке живее в Зефир, Алабама. Под измислено име, естествено. Джеф и гнусните му дружки му помогнали да се сдобие с новата самоличност, след като се свързал с тях. Но Джеф явно е решил, че има нужда от заплащане за мъките си. В дневника беше казал, че се кани да направи голям удар, да си изнесе нещата от апартамента и да се премести във Флорида. Каза, че на тринайсети март щял да тръгне с колата от Форт Уейн към Зефир. И това беше последният запис... — г-н Ханафорд поклати глава. — Брат ми е бил пълен идиот да се забърква във всичко това. Е, и аз съм идиот, след като навремето също се бях забъркал.

— Забъркан в кое? — попита татко. — Нищо не разбрах.

— Познавате ли термина „неонацисти“? — попита г-н Стейнър.

— Знам какво е нацист, ако това питате?

— Нео-нацист. Нов нацист. Лий и брат му са били членове на Американската Нацистка организация, която действала в Индиана, Илинойс и Мичиган. Символът на тази организация е татуировката на ръката на Лий. Дватамата брата били посветени по едно и също време, но след година Лий напуснал групата и отишъл в Калифорния.

— Точно така — грейна клечка и запали поредното „Лъки“. — Искях да отида колкото се може по-далече от тези копелета. Те убиват хората, които смятат, че Хитлер не е дрискал рози.

— А брат Ви е останал с тях?

— Ами да. Даже се издигна до доверен съратник на някакъв лидер или нещо подобно. Иисусе, може ли да повярвате? А в училищния футболен отбор бяхме в Американския сборен^[4]!

— Все още не разбирам какво е мястото на този Гюнтер Доловемарке — каза татко.

Г-н Стейнър сплел пръсти върху плота на масата.

— Тук в играта влизам аз. Лий отнесъл дневника за дешифриране в Езиковия департамент в Университета на Индиана. Мой приятел преподава немски там. Когато извадил от шифъра името

на Доловемарке, прати дневника право при мен в Северозападния в Чикаго. Оттам аз поех проекта през септември. Вероятно трябва да обясня, че завеждам езиковата катедра. Също така съм и професор по история. И последно, но не на последно място, аз съм ловец на нацистки военнопредстъпници.

— Я пак? — шашна се татко.

— Нацистки военнопредстъпници — повтори г-н Стейнър. — За последните седем години съм помогнал да проследят трима. Битрих в Мадрид, Савелшаген в Олбъни, Ню Йорк и Гейст в Алънтаун, Пенсилвания. Когато видях името на Доловемарке, веднага разбрах, че се доближавам до четвъртия.

— Военнопредстъпник ли? Че какво е направил?

— Д-р Гюнтер Доловемарке беше главен лекар на концентрационния лагер „Естервеген“^[5] в Холандия. Заедно със съпругата си Кара определяха кой е годен за работа и кой е готов за газовата камера — г-н Стейнър стрелна бърза и ледена усмивка. — Именно те, трябва да знаете, една слънчева утрин решиха, че аз все още ставам за живот, но не и съпругата ми.

— Моите съболезнования — каза татко.

— Отдавна е минало. Избих му преден зъб и прекарах година при тежък режим. Но това ме закали и ме запази жив.

— Вие... избихте му преден...

— Направо с един удар. О, тези двамцата бяха чудна двойка! — г-н Стейнър се намръщи от предизвиканата от спомена болка. — Наричахме съпругата му Дама Птица, понеже имаше комплект от дванадесет птички, изработени от глина, смесена с пепел от човешки кости. А д-р Доловемарке, който преди това е бил ветеринар в Ротердам, имаше много интригуващ навик.

Татко бе загубил ума и дума. Насили се да попита:

— Какъв по-точно?

— Когато затворниците го подминаваха на път към камерата, им измисляше прякори... — г-н Стейнър бе приклопил очи, потънал във видения от ужасното минало. — Комични прякори. Винаги ще помня как нарече моята Вероника, моята прекрасна Вероника с дългата златна коса. Нарече я „Слънчевка“. Каза й: „Пълзи право навътре, Слънчевке! Пълзи навътре!“ А тя беше толкова зле, че трябваше да пълзи през собствените си... — сълзи бликнаха иззад стъклата на

очилата му. Той бързо ги свали с привычката на човек, който здраво стиска за гърлото чувствата си. Каза: — Простете ми, понякога не успявам да се сдържа.

— Добре ли сте? — наведе се Лий Ханафорд към баща ми. — Много сте пребледнял!

— Нека... нека погледна отново снимката.

Г-н Стейнър я положи пред татко.

Той си пое дълбоко дъх.

— О, не! — простена. — О, моля ви, не!

Г-н Стейнър бе доловил нотката на разпознаването в гласа на татко.

— Сега вече видяхте прилика.

— Да. Знам къде живее. Не е далеч оттук. Не е много далеч. Но той е толкова... *мил*.

— Познавам истинската природа на д-р Доловемарке — натърти г-н Стейнър. — И истинската природа на съпругата му. Видяхте ги, когато сте погледнал към лицето на Джеф Ханафорд. Д-р Доловемарке и Кара вероятно са го измъчвали, за да научат кой друг знае къде живее нацистът или може би са извлекли от него информацията за дневника му и след това са го пребили до смърт, когато не е искал да им каже къде е скрит или кой друг знае за тях. Когато сте надзърнали в лицето на Джеф Ханафорд, вие сте видели изкривената душа на д-р Гюнтер Доловемарке. Моля се на Господ да не попадате за втори път на такава гледка!

Татко се изправи и се затутка с портфейла си, но г-н Стейнър остави пари на масата.

— Ще ви заведе при него — каза баща ми и се насочи към вратата.

— Такъв проникателен млад човек — каза д-р Лезандър, застанал между мен и изхода, — с такава териерска целеустременост, нали така? Да намериш едно зелено перо и да преследваш уликата докрай? Възхищавам ти се, Кори, наистина!

— Д-р Лезандър? — имах чувството, че гърдите ми са пристегнати от железни обръчи. — Определено искам да си ида у дома.

Той направи две крачки към мен. Отстъпих две назад.

Ветеринарят спря, наясно, че има власт над мен.

— Аз пък искам зеленото перо. Знаеш ли защо?

Поклатих глава.

— Защото това, че е в теб, разстройва г-ца Соня. Напомня ѝ за миналото, а тя не го желае. Миналото трябва да остане зад нас, Кори! Светът трябва да продължи да се върти и трябва да остави миналото на мира, не си ли съгласен?

— Ами аз...

— Но не, точно като това зелено перо, миналото изниква пак и пак, и пак. Трябва да бъде разровено и разпръснато на всеобщо обозрение. Миналото трябва да бъде изложено пред хората, та всеки, който се мъчи да не потъне в тази кал, да плаща цената отново и отново. Не е честно, Кори, не е редно. Разбираш ли?

Не разбихах. Някъде по пътя на мисълта, влакчето му бе дерайлирало.

— Ние бяхме уважавани — каза д-р Лезандър с блеснал трескав поглед. — Имахме чест. Имахме гордост. А виж света сега, Кори! Виж в какво се е превърнал! Ние знаехме правилната посока, но те не успяха да ни помогнат да насочим света натам. И виж сега какво те заобикаля. Хаос и вулгарност от всички страни. Близки съешавания и съвкупления, на каквито дори и животни не биха се отдали. Знаеш ли, че имах шанса да съм лекар на човешки същества? О, да. Много пъти. И знаеш ли, че бих предпочел да коленича в калта и да се погрижа за една свиня, вместо да спасявам човешки живот? Понеже това е, което мисля за човешката раса! Това е, което мисля за лъжците, които ни обърнаха гръб и потъпкаха честта ни! Това е, което... което... което мисля! — той вдигна чашата с колито и я метна на пода, където тя се срещна с плочките близо до десния ми крак и се разби на парченца със звук като изстрел.

Тишина.

След малко г-жа Лезандър се обади от горния етаж:

— Франц? Какво се случило, Франц?

Мозъкът му, помислих си.

— Говорим си — каза ѝ д-р Лезандър, — просто си говорим, нищо повече.

Чух стъпките ѝ да отекуват тежко по пода и тя отстъпи. След това над главата ми се разнесе стържене.

А няколко секунди по-късно засвири пианото.

Песента беше „Бютифул Дриймър“. Г-жа Лезандър всъщност се оказа наистина талантива пианистка. Имаше подходящите ръце, както бе казала г-ца Синьогласна. Чудех се дали има и ръце, достатъчно силни да увият тел за балиране около гърлото на човек и да го удушат. Или ветеринарят го бе сторил, докато съпругата му свиреше същата мелодия в кабинета горе, а папагалите крещяха и пищяха от спомена за бруталното насилие?

— Двайсет и пет долара на седмица — каза д-р Лезандър. — Но трябва да ми донесеш зеленото перо и никога, никога не бива да говориш за него с г-ца Соня Глас. Миналото е мъртво. Трябва да си остане погребано, където му е мястото. Съгласен ли си, Кори?

Кимнах. Бях готов на всичко, само да се измъкна оттук.

— Добро момче. Кога можеш да ми донесеш перото? Утре следобед?

— Да, сър.

— Това е много, много добре. Когато го донесеш, ще го унищожа, за да не може г-ца Соня Глас да си мисли повече за миналото, и то няма да я наранява. Когато ми го донесеш, ще ти дам парите за първата ти седмица. Става ли?

— Да, сър.

Наистина бях готов на всичко.

— Ами добре — той отстъпи встрани от стълбите. — След теб, *mein herr!*

Тръгнах нагоре.

Звънецът на входната врата звънна. „Бютифул Дриймър“ секна внезапно. Отново чух стърженето — пейката на пианото бе издърпана назад. На върха на стълбището д-р Лезандър положи ръка на рамото ми отново и ме задържа.

— Чакай! — прошепна.

Чухме входната врата да се отваря.

— Том! — възкликна г-жа Лезандър. — Какво мога да сто...

— *Татко!* — извиках. — *Помощ!*

Дланта на д-р Лезандър се лепна върху устата ми и го чух да издава приглушен писък на ярост, че всичко бе стигнало до законния

си край.

— Кори! Махай се от пътя ми, ти...! — татко се втурна в къщата, последван от г-н Стейнър и г-н Ханафорд.

Той изблъска едрата жена настрани, но в следващата секунда г-жа Лезандър изрева:

— *Nein!* — и го блъсна с лакът през бузата.

Баща ми падна заднешком върху г-н Стейнър с бликнала от цепнатата вежда кръв. Само г-н Стейнър бе способен да разбере какво крещи г-жа Лезандър на съпруга си:

— Гюнтер, бягай! Вземи момчето и бягай!

Докато тя викаше, г-н Ханафорд я сграбчи изотзад през гърлото и с цялото си тегло и сила я събори на пода. Тя се надигна на коляно и се опитваше да се бори, но внезапно г-н Стейнър също ѝ налетя и се помъчи да прикове вършеещите ѝ ръце. Масичката за кафе и една лампа се преобърнаха с трясък. Г-н Стейнър, с литнала шапка и с долна устна, цепната от един замах на госпожата, извика:

— Край на всичко, Кара! Приключи, край!

Но още не беше приключило за съпруга ѝ.

При предупредителния вик на жена си докторът ме сграбчи с една ръка и забърса ключовете за колата от кухненския тезгях, където ги беше оставила тя. Докато се гърчех да се измъкна, той ме извлече през задната врата под лапавицата и вятърът разтвори червения му халат. Похитителят ми изгуби единия си чехъл, но това не го забави. Метна ме в буика, тресна вратата на практика върху крака ми и за малко да седне на главата ми, когато скочи зад волана. Заби ключа в запалването, завъртя го и двигателят се съживи с рев. Докато превключваше на задна скорост и гумите на колата ожулваха гума по алеята, седнах навреме да видя татко да изтичва през задната врата и да се взира във фаровете.

— *Татко!*

Посегнах към дръжката на вратата от моята страна. Лакът се заби в рамото ми и ме парализира от болка, а когато ръката ме хвана за опакото на врата и ме метна върху пода като стар чувал, останах да лежа долу, замаян и обладан от болка. Д-р Гюнтер Доловемарке, убиецът — когото все още познавах като д-р Франц Лезандър, убиецът — ръгна скоростния лост на първа и двигателят на буика изпищя, когато колата се стрелна напред. Зад нас татко вече тичаше през

къщата, за да се добере до пикапа. Прескочи борещите се тела на г-н Стейнър, г-н Ханафорд и Кара Доловемарке. Жената все още се биеше, но г-н Ханафорд използваше юмруците си върху конското ѝ лице и резултатите не я разкрасяваха особено.

Д-р Лезандър се стрелкаше през улиците на Зефир, а гумите на колата пищяха на всеки завой. Започнах да изпълзвам от мястото си, но ветеринарят ми кресна:

— Стой там! Не мърдай, малко копеленце!

Удари ме в лицето и аз се хързулнах обратно долу. Навярно бяхме подминали „Лирик“, чудех се колко ли ад може да издържи един герой. С рев прелетяхме през моста с гаргойлите и когато за момент воланът се изплъзна от трескавите пръсти на д-р Лезандър, буикът забърса лявото перило на моста и разхвърли във въздуха искри и парченца хром, а купето на колата простена от удара. След това обаче докторът овладя машината отново и, със стиснати зъби, ни насочи по Шосе 10.

Видях светлина да изскача на огледалото за задно виждане и да пронизва д-р Лезандър в очите. Той изруга на немски по-високо и от стенанията на буика и си представих какво ли са били принудени да понасят папагалите цяла нощ. Но знаех чии са онези фарове, които рикошираха в огледалото. Знаех кой е зад нас, право на опашката на буика и кой напъва стария пикап до точката на взривяване. Знаех.

Посегнах и сграбчих долната дъга на волана, като тласнах колата надясно. Гумите се запързаляха и тя слезе от пътя на неравния чакъл. Д-р Лезандър отново ме прокле на немски, крещейки със силата и мощността на гърмяща от упор гаубица, и с удари на юмрука си освободи пръстите ми. Със същия юмрук ме удари по челото толкова силно, че видях пурпурни звезди и с това сложи край на героичните ми изпълнения.

— *Оставете ме на мира!* — изпищя д-р Лезандър по посока на пикапа, чиито фарове изпълваха огледалото за задно виждане. — *Не може ли да ме оставите на мира?*

Той се бореше с волана около змийските завои по Шосе 10, а силата на гравитацията правеше всичко възможно да отлепи гумите ни от пътя. Отново се издърпах на седалката, главата ми все още звънтеше, и докторът изкрещя:

— Ти, малко копеленце! — и ме сграбчи за яката, но му трябваша и двете ръце за волана, така че ме пусна.

Погледнах назад към пикапа на татко. Двайсет фута лапавица разделяха задната броня на ветеринаря от предната на баща ми. Излетяхме от поредица остри завои и аз се хванах за седалката, когато д-р Лезандър настъпи газта, разширявайки дистанцията между превозните средства. Чух пукане и обърнах глава навреме да видя как похитителят ми бърка в жабката, която бе отворил с удар на юмрука си. Ръката му изникна отвътре, стиснала тъпонос пистолет 38 калибър. Той отметна тази си ръка назад и за малко да ме удари по главата с приклада на пистолета, но се приведох и той стреля двукратно, без да се цели. Задното стъкло избухна и стъклениите парченца се понесоха към пикапа на татко като късчета наъбен лед. Видях пикапа да залита и почти да излиза от пътя, задницата му диво се люлееше, но баща ми успя да го изправи. Когато пистолетът на д-р Лезандър отново мина над главата ми, аз посегнах нагоре и го хванах за китката, притискайки го към седалката с цялата си сила. Буикът започна да се люлее насам-натам, докато ветеринарят се бореше с волана и с мен по едно и също време, но аз не се предавах.

Пистолетът гръмна пред лицето ми, куршумът мина през седалката и потъна през вратата с металическо дън. Звукът и горещината от прекомерно близкия изстрел ме отхвърлиха в шок и трепет през костите ми, и предполагам, че съм се пуснал, но не помня, а след това д-р Лезандър ме удари странично по дясното рамо с приклада на пистолета. Беше може би най-ужасната болка, която съм изпитвал в живота си — изпълни ме и се изля през устата ми в писък. Без подплатата на палтото ми на пътя, рамото ми със сигурност щеше да е счупено. Сега просто го стиснах и се срутих върху вратата откъм пътника с изкривено от болка лице и вцепенена дясна ръка. Видях, сякаш заключен в циклично повтарящ се сън, сходен с този от „Нашественици от Марс“, че всеки момент ще подминем тъмното огледало на Саксън Лейк. А след това д-р Лезандър настъпи спирачката с босия си крак и щом буикът забави и татко ни наближи, докторът отново отметна ръка назад и този път погледна през рамо, за да се прицели. На светлината на фаровете лицето му бе покрито с лъскава трескава пот, зъбите му бяха стиснати, а погледът му бе див, като на преследвано животно. Той стреля и предното стъкло на пикапа

на татко внезапно се сдоба с дупка с размер на юмрук. Видях пръста му да се стяга на спусъка и исках да се боря с него с цялото желание на тялото си, но ужасната болка в рамото ме бе смазала.

От гората от другата страна на пътя, близо до мястото, където бях видял г-жа Лезандър да стои онази мартенска утрин, изникна грамадно, тъмно и бързо същество.

Врълхлетя ни преди д-р Лезандър дори да го забележи и се бе насочило право към вратата му.

В един и същи миг пистолетът гръмна и звярът от изгубения свят се сблъска с нас.

Това, наистина, бе звукът, с който ще свърши светът.

Докато се сливах в една какофония изстрел и лезандро-писък, трясък на счупено стъкло и стенание на изкривен метал, буикът се изправи на двете гуми откъм моята страна и те заквичаха като баншите със запек, докато цялата кола излизаше от настилката. Д-р Лезандър, чиято врата бе изкривена все едно Господ я е ритнал, се търколи върху мен през седалката и ми изкара дъха, а ребрата ми изпукаха, готови да се счупят. Чух сумтене и гъргорене — трицератопсът, който охраняваше територията си, избутваше от Шосе 10 съперника си динозавър. Лицето на д-р Лезандър бе притиснато към моето, теглото му ме смазваше и наддушвах страха му като зелен лук. След това той изпищя отново и мисля, че и аз изпищях, защото колата падаше.

Цопнахме с косторастърсващ удар и плисък.

Тъмната вода се заплиска по пода. Току-що ни бе прегърнал Саксън Лейк.

Димящият капак на буика се вдигаше нагоре. Съответно водата започна да залива капака на багажника и да се лее през счупеното стъкло. Прозорецът откъм д-р Лезандър беше счупен, но повърхността още не бе стигнала до нивото му. Той лежеше върху мен, изтървал пистолета си. Очите му бяха стъклени, от устата му, където си бе прехапал езика, течеше струйка кръв. Лявата му ръка — онази, с която бе посрещнал яростната атака на звяра, лежеше под странен неестествен ъгъл. Видях влажното сияние на бяла кост, щръкнала от китката при червения копринен ръкав.

Езерото нахлуваше все по-бързо, а от багажника се взривяваха въздушни мехурчета. Задното стъкло представляваше истински водопад. Не можех да махна д-р Лезандър от себе си, а сега и колата

започна да се обръща полека върху мен, докато буикът се въргаше като щастлив нерез и моята страна започна да потъва. Д-р Лезандър гъргоleshе кървава пана и аз осъзнах, че най-вероятно и ребрата му са понесли част от удара.

— Кори! Кори!

Вдигнах глава и се взрях покрай д-р Лезандър и счупения прозорец, издигащ се над мен.

Татко беше там, с прилепнала по главата коса и мокро лице. От сцепената му вежда се стичаше кръв. Той започна да се мъчи да кърти парчетата стъкло от прозоречната рамка с пръсти. Буикът се тресеше и стенеше. Водата преля над седалката и студеното ѝ докосване ме втресе и накара ветеринаря да започне да се гърчи.

— Можеш ли да ми хванеш ръката? — татко препъхна тялото си през счупения прозорец и се напъна да ме достигне.

Не можех, не и с цялата тази тежест върху ми.

— Помогни ми, тате! — изхриптах.

Той се пребори да се пъхне още по-навътре. Хълбоците му сигурно бяха ожулени и издрани от стъклата, но на лицето му не се изписа болка. Устните му бяха стегнати и мрачни, а очите му — вторачени в мен като лампи с червен ръб. Ръката му се мъчеше да скъси дистанцията между нас, но въпреки това разстоянието си оставаше твърде голямо.

Тялото на д-р Лезандър се сгърчи. Той каза нещо, но сигурно беше някоя немска ругатня. Примигна, фокусирайки болезнено погледа си. Около нас блъбукаше вода като ръка от гроба. Той погледна към счупената си китка и простена гърлено.

— Махни се от него! — извика татко. — В името Господне, махни се от сина ми!

Д-р Лезандър потръпна и се закашля. На третото покашляне от носа и устата му бликна яркочервена кръв. Той се хвана за хълбока и внезапно по ръката му се появи кръв. Звярът от изгубения свят бе прокарал ребрата му право през вътрешностите.

Водата вече нахлуваше с рев. Багажникът на колата беше под повърхността.

— Моля те! — умоляваше татко, напъвайки се да се добере до мен. — Моля те, върни ми сина!

Д-р Лезандър се огледа, сякаш се опитваше да проумее точно къде се намира. Надигна се полека от мен, което ми позволи да дишам, без да се чувствам, все едно съм натъпкан в консерва. Ветеринарят погледна назад към потъващия багажник и бликащата тъмна и пенеста вода на мястото на задното стъкло. Чух го да шепне:

— О!

Това бе шепотът на отстъплението.

Д-р Лезандър завъртя глава. Втрени се в мен. От носа му капеше кръв и течеше надолу по бузата ми.

— Кори! — каза той и гласът му изгъркори. Сключи здравата си ръка върху китката ми. — Хайде нагоре! — прошепна. — Жребчо!

Надигна се с усилие, което сигурно го бе измъчило ужасно и положи ръката ми в татковата.

Татко ме издърпа навън, а аз праметнах ръце около врата му. Той ме притискаше към себе си, предейки водата с крака и със стичащи се по героичното му лице сълзи.

С величествено подрипване и със стенец звук колата потъна. Водата се юрна около нас, дърпайки ни под повърхността. Татко се напъна да ни измъкне от водовъртежа, но течението бе твърде силно. След това, разкъсван от съскащата битка на горещината и водата, буикът бе издърпан надолу в дълбините. Чувствах как баща ми се бори с всмукващия ни напор и, когато зина да си поеме въздух знаех, че е изгубил.

Потънахме.

Колата се носеше под нас, към огромната сумрачна тъмница, където слънцето бе нежелан гост. Въздушни мехури се надигаха от нея като сребърни медузи. Татко риташе трескаво, опитвайки се да се измъкне от течението, но потъвахме заедно с д-р Лезандър. В размазаната вода видях бялото лице на доктора, притиснато към предното стъкло. От отворената му уста излизаше струйка мехурчета.

И внезапно нещо се надигна от дълбините и залепна за багажника. Може да представляваше буца водорасли или пък парцали, захвърлени от някого в Саксън Лейк с все боклука. Каквото и да беше това, то се движеше бавно и нахлу в колата през счупеното задно стъкло. Колата се въртеше, превърташе се като странна, окачена в мрака въртележка от карнавала „Брендиуайн“. Дробовите ми горяха за въздух, но видях отново размазаното петно на лицето на доктора, само

че този път парцаливото мъхнато нещо се бе увило около него като зловещ халат. Каквото и да беше то, бе го стиснало за челюстта. Мярнах за момент отблясък от сребърния зъб, като гаснеща звезда. След това колата се преобърна по гръб като гигантска костенурка и от нея бликна нов поток въздушни мехури. Усетих ги да ни удрят и да ни измъкват от водовъртежа. Издигахме се към света на светлината.

Татко ме вдигна нагоре, така че главата ми първа проби повърхността.

Нямаше кой знае колко светлина там горе, но имаше ужасно много въздух. Двамата с баща ми се държахме на неравните вълни, дишайки.

Най-сетне се добрахме до място, където можехме да се измъкнем от водата и през тиня и плевели да стъпим на твърда земя. Татко седна на земята до пикапа, ръцете му бяха издрани до кръв от неравното стъкло, а аз се свих на червения скален нос и се вгледах над Саксън Лейк.

— Хей, партньоре! — каза татко. — Добре ли си?

— Да, сър! — зъбите ми тракаха, но да ми е студено бе преходно състояние.

— По-добре влизай в колата! — подкани ме баща ми.

— Ще влезна — отвърнах, но не бях готов все още.

Рамото ми, което през следващите дни щеше да представлява подута като буца синина, бе милостиво вцепенено.

Татко придърпа колене към гърдите си. Сипеше се лапавица, но ние и бездруго бяхме замръзнали и мокри, така че какво от това?

— Имам да ти разказвам нещо за д-р Лезандър — каза той.

— Аз също имам да ти разказвам за него — отвърнах аз.

Вслушвах се. Вятърът премирташе езерната повърхност и я караше да шепне.

Той вече бе там долу в мрака. Бе дошъл от мрака и се бе върнал в него.

— Нарече ме жребчо! — казах.

— Аха. Какво ще кажеш за това, а?

Не можехме да останем още дълго тук. Вятърът наистина ставаше хаплив. Беше точно времето, в което можеш да си намериш смъртта.

Татко вдигна глава към ниските сиви облаци и януарския здрач. Усмихна се — лицето на необременено момче.
— Боже — каза, — какъв прекрасен ден!

Адът може и да е за героите, но животът е за живите. Ето какво се случи впоследствие.

Когато мама се надигна от пода след припадъка си, беше добре. Прегърна ни с татко, но не се притисна към нас. Бяхме се върнали при нея леко поодрусани от живота, но живи и здрави. Особено татко — сънищата му за мъжа на дъното на Саксън Лейк бяха приключили веднъж завинаги.

Г-н Стейнър и г-н Ханафорд, колкото и да бяха изумени, че дори не са докоснали с пръст д-р Гюнтер Доловемарке, бяха поне доволни от финала на суровото правосъдие. В ръцете си държаха г-жа Кара Доловемарке и нейните птички от човешки кости, което си беше сериозна утеха. Последно чух за нея, че влизала в затвор, където дори и светлината е с окови.

Когато осъзнаха, че са седели пред киноекрана, докато аз съм се сражавал за живота си с нацистки военнопръстъпник, Бен и Джони направо излязоха от кожата си. Бен подскачаше нагоре-надолу до припадък, а Джони се зъбеше и тропаше с крак. Да се каже, че случилото се ме превърна в знаменитост в училище е все едно да твърдим, че луната е с размера на малко камъче. Дори учителите искаха да изслушат историята ми. Хубавата г-ца Фонтейн беше очарована от нея, а г-н Кардинал поиска да я чуе два пъти.

— Трябва да станеш писател, Кори! — заяви г-ца Фонтейн. — Определено добре боравиш с думите!

Г-н Кардинал заяви:

— Ще станеш страхотен автор по мое мнение!

Писател? Автор?

Разказвач, ето такъв исках да стана.

В една студена, но слънчева неделна сутрин към края на януари оставих Рокет на предната веранда и се качих в пикапа с мама и татко. Той ни прекара през моста с гаргойлите и по протежение на Шосе 10 — бавно, като през цялото време се оглеждаше за звяра от изгубения

свят. Макар че трицератопсът продължаваше да се скита на свобода в гората, повече не го видях. Вярвам, че е бил дар за мен от Дейви Рей.

Стигнахме до Саксън Лейк. Водата бе гладка. Нямахме и следа от онова, което лежеше на дъното, но всички знаехме какво е то.

Застанах на червения каменен нос, бръкнах в джоба си и извадих зеленото перо. Татко го беше омотал с корда и бе окачил на края й малка оловна тежест. Хвърлих го в езерото и перото потъна по-бързо, отколкото можете да произнесете Доловемарке. Много по-бързо, честно казано.

Не исках да пазя сувенири от трагедията.

Татко стоеше от едната ми страна, мама — от другата. Бяхме страхотен екип.

— Вече съм готов — казах им.

И се прибрах у дома, където ме чакаха чудовищата и магическата ми кутия.

[1] „Адът е за герои“ („*Hell Is For Heroes*“) — филм от 1962 г. с участието на Стив МакКуин. ↑

[2] „Бойците от Марс“ („*Fighting Men of Mars*“) — такъв филм (вероятно по Едгар Бъроуз) не съществува и си е чиста, сладка измишльотина на МакКамън. Но би могъл да съществува — и ако съществуваше, несъмнено щеше да е готин. ↑

[3] „Райс-А-Рони“ („*Rice-A-Roni*“) — пакетирани полуготови храни за бързо приготвяне, комбинация от ориз и макарони с различни вкусове: пиле терияки, пържени зеленчуци и т.н. „Деликатес от Сан Франциско!“ е рекламният слоган на продукта. ↑

[4] Американският сборен отбор: *All-American Team* е де факто почетен „сборен“ отбор на книга, за членове на който се избират най-изявените спортисти от гимназии и колежи. Тези отбори практически никога не играят реални мачове, макар избраните за тях играчи да имат такова почетно задължение. ↑

[5] Затворническата колония „Естервеген“ започва да се използва като концентрационен лагер през 1943 г. и се е използвал предимно за политически затворници съгласно директивата „Нощ и мъгла“ (за директно отвлечение на антинацистки дейци). Впоследствие ролите се обръщат — там остават затворени нацистки военнопръстъпници в очакване на процесите си. ↑

ПЕТ

ЗЕФИР, КАКЪВТО Е ДНЕС

Зимата беше дълга и студена, а аз си отивам у дома.

Поемаме на юг от Бирмингам, по Междущатска 65, натоварената магистрала, която води към столицата на щата. Ляв завой на Изход 205 и след това следваме пътя, който се стеснява и криволичи покрай сънени градчета с имена като Купърз, Рокфорд, Хисъп и Котидж Гроув. Днес няма знаци, които да посочват къде е Зефир, но аз знам къде се намира той и си отивам у дома.

Не пътувам сам в този прелестен неделен следобед в началото на пролетта. Съпругата ми, Санди, седи до мен, а нашето собствено отроче се вози отзад, с обърната наопаки бейзболна шапка на „Бирмингам Байрънс“ и с разпилени по седалката бейзболни картички. В днешно време като нищо да си возим съкровище там отзад, кой знае? Радиото — извинете ме, стереокасетофонът — работи и от тонколонките се лее „Тиърс фор Фиърс“. Смятам, че Роланд Орзабъл е фантастичен певец.

Годината е 1991. Можете ли да повярвате? Кацнали сме на ръба на цял нов век, за добро или за лошо. 1964-та днес ми се струва като история на Древността. Полароидните снимки от онази година са пожълтели. Вече никой не носи такива прически, модата също се е променила. Мисля, че и хората са се променили. Не само из Юга, но и навсякъде. За добро или за лошо? Решете сами.

А само през какво сме минали и ние, и светът от 1964-та насам! Само като си помисли човек! Препускането през времето е било побързо и по-зашеметяващо от всеки възможен атракцион на карнавала „Брендиуайн“! Преживяхме Виетнам — ако сме имали късмет, разбира се — и ерата на Децата на цветята, Уотъргейт и падането на Никсън, Аятолахът, Рони и Нанси, разбиването на Стената и началото на края на комунистическа Русия. Наистина живеем във време на урагани и комети. И както реките, които текат към морето, времето е длъжно да тече към бъдещето. А мисълта какво ни очаква занапред направо

замайва! Но, както Дамата каза веднъж, човек не може да знае накъде е тръгнал, ако няма представа къде е бил. Понякога си мисля, че тепърва ни предстои да добиваме представа.

— Такъв прекрасен ден! — казва Санди и се отпуска назад в седалката си, за да гледа плъзгащия се край прозорците пейзаж.

Поглеждам към нея и очите ми са благословени. Слънчеви лъчи украсяват русата ѝ коса като разсипани златни цветя. Тук-там се забелязва и сребро, но на мен ми харесва, макар че тя се притеснява малко. Очите ѝ са бледосиви и погледът ѝ е спокоен и уверен. Тя е скала, когато се нужда от сила и възглавка, когато се нужда от утеха. Добър отбор сме. Детето ни има нейните очи, тъмното кестеняво на моята коса и моето любопитство към света. Детето ни има острия гърбав нос на баща ми и тънкопръстите „музикантски ръце“ на майка ми. Мисля, че комбинацията е прекрасна.

— Хей, тате! — за момент бейзболните картички остават забравени.

— Аха?

— Притесняваш ли се?

— Не — отвърщам. По-добре е да си честен, казвам си. — Е... може би малко.

— Какво ще представлява?

— Не знам. Минали са... ами да видим, напуснахме Зефир през 1966-та. Значи са минали... ти ми кажи колко години.

Няколкосекундна пауза.

— Двайсет и пет.

— Кое то си е вярно... — казвам.

Детето ни е наследило математическите си способности от страната на рода на Санди, истината ви казвам.

— Защо тъй никога не си се връщал тук? Така де, след като толкова ти е харесвало?

— Доста пъти съм се канил. Стигах до изхода от магистралата. Но Зефир не е, какъвто беше. Предполагам, че светът не може да си остане непроменен и така е редно, но... Зефир беше моят дом и боли като си помисля колко много се е променил.

— Е как се е променил? Все още си е град, нали? — чувам как бейзболните карти отново започват да се размесват, за да бъдат сортирани по отбори и по азбучен ред.

— Не какъвто е бил — казвам. — Военновъздушната база я затвориха през 1974-та, а мелницата за хартия на Текумзе я закриха две години след това. Юниън Таун се разрастваше. Сега е четири или пет пъти по-голям отколкото като бях момче. Но Зефир... се смаляваше.

— Хм... — вниманието вече се разсейва.

Поглеждам към Санди и се усмихваме един на друг. Тя полага длан в моята. Ръцете ни са правени да си пасват една в друга. Пред нас се издигат хълмовете, обграждащи Адамс Вали. Покрити са с дървета, които горят в жълтото и пурпурното на новите цветни пъпки. Тук-там се вижда и зелено, но април още не е настъпил. Въздухът извън колата все още е студен, но слънцето носи възхитително обещание за лято.

Ние с родителите ми наистина напуснахме Зефир през август 1966 г. Татко, който си беше намерил работа в железарията на г-н Вандеркамп, надуши промяната на вятъра и реши да потърси по-свежи пасища. Хвана се на работа в Бирмингам като помощник-управител на нощната смяна на завод за бутилиране на „Кока-кола“. Взимаше два пъти повече пари, отколкото някога е изкарвал в мандрата. До 1970-та се беше издигнал до управител на нощната смяна и си мислеше, че сме се уредили прекрасно. Същата година тръгнах в колежа, в Университета на Алабама. Татко ме видя да взимам диплома по журналистика, преди да умре от рак през 1978-ма. Благодаря на Господ, че смъртта му бе бърза. Мама страдаше ужасно и по едно време си мислех, че ще загубя и нея. Но през 1983-та, по време на круиз до Аляска с група приятели от църквата ѝ, тя срещна вдовец, собственик на ферма за коне близо до Боулинг Грийн, Кентъки. Две години по-късно стана негова съпруга и сега продължава да живее на фермата му. Той е чудесен човек и се отнася много добре с мама, но не е моят баща. Животът си продължава и пътищата, които ни предстоят, са с неразгадаеми посоки.

„Шосе 10“ съобщава ни знак с проядени от ръжда дупки от куршуми.

Сърцето ми започва да бие по-силно. Гърлото ми е пресъхнало. Очаквам промяната, но и се боя от нея.

Положил съм дяволски много усилия да не остарявам. Това само по себе си е трудна работа. Нямам предвид да не се състаря, понеже старостта е почетен знак. Имам предвид душевно остаряване. Виждал съм хора на моята възраст да се събуждат внезапно една заран,

забравили, че бащите им са забранявали да слушат онези демонични „Ролинг Стоунс“. Забравили са, че бащите им са ги карали да напускат домовете си, ако ще си пускат бретон до очите. Забравили са какво значи да те юркат, вместо ти да юркаш. Разбира се, сега светът е по-суров, в това няма съмнение. Сега има по-тежки избори за правене, с по-ужасни последици. Децата се нуждаят от напътствия, така си е. Аз се нуждаех и се радвам, че е имало кой да ме напъти, понеже така съм успял да пропусна правенето на много грешки. Но мисля, че родителите вече не са учители. Родителите — или поне нашето поколение, най-малкото — водят с реч, а не с пример. И бих казал, че ако героят на детето са неговите майка или татко — или дори по-хубаво, те двамата заедно — тогава неравният път на учението и опита ще бъде поне малко по-гладък. А дори и най-малкото изглаждане на пътя е от полза в този суров стар свят, който иска от децата да бъдат миниатюрни възрастни, лишени от чар и магия, и от красотата на невинността.

Е, моята фамилия не е нито Ловой, нито Блесет, тъй че вече е време да сляза от пюпитъра.

Разбира се, и аз съм се променил от 1964-та насам. Нямам толкова много коса, нося очила. Посбрал съм някоя и друга бръчка, но съм си спечелил и гънки от смях. Санди твърди, че според нея съм по-хубав сега, отколкото когато и да било преди. Това се нарича любов. Но, както казвам, наистина съм се старал да избягна душевното сбръчкване. В това отношение мой спасител се явява музиката. Вярвам, че тя е езикът на младостта и че колкото по-пълно го приемаш за вярно, толкова по-млада става душата ти. „Бийч Бойс“ имат началния принос да се заинтересувам от музиката като такава. Сега колекцията ми плочи, извинете, касети — включва музиканти като Елвис Костело, U2, Шйниъд О’Конър, „Конкрит Блонд“, „Симпъл Майндс“ и „Технотроник“. Трябва да призная обаче, че понякога усещам привличането на класиките, например „Лед Цепелин“ и „Ловин Спуунфул“. Но при цялото това разнообразие на трапезата, аз пирувам.

Карам покрай врязващ се в гората буренясал път и знам каква руина лежи в края му на петдесетина ярда оттук. Г-жа Грейс и нейните лоши момичета си вдигнаха партакешите веднага след като Блейлок влязоха в затвора. Покривът на къщата бе издухан по време на

голямата буря през юли 1965 г. Съмнявам се, че от самата сграда е останало кой знае какво. Лозите на кудзуто в района винаги са били гладни.

Бен постъпи в колежа на Университета на Алабама в същата година като мен и се дипломира в търговията. Дори остана да продължи обучението си за докторат, а никога на света не бих повярвал, ако някой ми кажеше, че в действителност Бен ще харесва учението. От време на време се виждахме в университета, но той постепенно се увличаше все повече и повече в делата на търговското си братство и аз не го срещах често. Присъедини се към братството Сигма Чи и стана вицепрезидент на ложата. Сега живее в Атланта, където е брокер на борсата. Обади ми се преди три години, след като прочел една от книгите ми, и се виждаме на всеки няколко месеца. Миналото лято отидохме до малък град на щатската линия между Алабама и Флорида, за да навестим шефа на полицията там. Казва се Джони Уилсън.

Винаги съм си знаел, че Джони носи кръвта на вожд^[1] във вените си. Той управлява с желязна ръка града си и не търпи глупости. Но знам, че е честен човек и явно всички го уважават, понеже кара втори мандат^[2]. Докато бяхме там, ние с Бен се срещнахме и със съпругата на Джони — Рейчъл. Тя е поразителна жена с такава външност, че без проблем би могла да стане моделка. Но обожава приятеля ни. Макар че нямат деца, Джони и Рейчъл са напълно щастливи. Един уикенд ходихме на подводен риболов в Дестин^[3] и Джони хвана марлин^[4]. Моята корда се заплете под лодката, а Бен страхотно изгоря. Но определено се посмяхме здравата и доста си наваксахме.

Стигаме целта преди да се усетя. Стомахът ми се стяга.

— Саксън Лейк! — казвам на семейството си.

Те и двамата се надигат да погледнат.

Езерото изобщо не се е променило. Същото си е на размер, същата тъмна вода, същата тиня и плевели, и същия червен скален нос. Не е нужна особена фантазия да си представи човек паркиран наблизомлекарския камион на татко и как той скача във водата след потъваща кола. Не изисква особени усилия да си спомня и люлеещия се вътре „Буик“, водата нахлува през счупеното задно стъкло и татко се напъва

да ме измъкне с нарязаната си от стъклата ръка. Изобщо не изисква усилия.

„Татко, обичам те!“ — мисля си, докато оставяме Саксън Лейк зад гърба си.

Спомням си лицето му, обляно от светлината на огнището, докато седим вкъщи и той ми разказва за доктор Гюнтер Доловемарке. И на двама ни — а също и на мама, както и на всички други жители на града — ни отне доста време да приемем факта, че докторът и съпругата му бяха извършили такива ужасни неща. Явно беше, че д-р Лезандър не е бил изцяло и напълно зъл, иначе защо щеше да ми спаси живота? Всъщност не мисля, че има хора, зли отвъд спасението. Може би съм като татко в това отношение — наивен. Но по-добре наивен, смятам аз, отколкото закоравял до костния си мозък.

Години по-късно ме бе озарило прозрение за д-р Доловемарке и неговите нощни дежурства пред късовълновото радио. Твърдо вярвам, че той е слушал чуждите радиостанции в търсене на новини кой от останалите ръководители на нацисткия режим е бил заловен и изправен пред съда. Вярвам, че под хладната си външност е живял в постоянен ужас, в очакване на съдбовното почукване на вратата. Вярно е, че е носил агония, но я е и преживял. Дали щеше да ме убие, щом веднъж се бе сдобил с онова зелено перо? Така както те с Кара бяха измъчвали и убили Джеф Ханафорд, задето ги е изнудвал за пари? Честно не знам. А вие?

О, да! Демонката!

Бен ми разказа следното. Демонката, която по време на гимназиалните години демонстрирала, че е истински гений, отишла в колежа във Вандербилт и станала химичка за „Дюпонт“. Преуспявала в професията си, но странната ѝ природа не я оставяла в покой. Последно Бен беше чул за нея, че Демонката станала актриса в пърформанса в Ню Йорк и кръстосвала шпаги с Джеси Хелмс^[5] по повод арт парче, в което пищяла и дърдорела за корпоративна Америка, докато седяла в бебешко легенче, пълно с... хайде, сетете се с какво.

Мога да кажа само, че е най-добре Джеси Хелмс да внимава да не застава откъм лошата ѝ страна. Ако го стори — горко му. Нищо чудно един прекрасен ден да открие, че е залепнал за бюрото си.

Следвам същите завои, които ми бяха изкарали акъла, когато Дони Блейлок летеше по тях. А след това хълмовете отстъпват назад и пътят става идеално прав, досущ прокаран от г-н Долар върху нечия глава... и после идва ред на моста с гаргойлите.

Те липсват. Главите на конфедеративните генерали са били отсечени. Може да е акт на вандализъм, може и някой да е взел за тях по хиляда долара на парче като продукт на южняшкия примитивизъм. Не знам, важното е, че липсват. Ето го железопътният мост, горе-долу същия, ето го и блясъкът на река Текумзе. Според мен Стария Мойсей е доста по-щастлив сега, когато мелницата за хартия е затворена. Разбира се, сега не си получава пиршеството за Разпети петък. То приключи, беше ми казал Бен, когато дамата минала над своята река през 1967 г. на достолепната възраст от сто и девет. Лунният човек, добави Бен, не след дълго напуснал града и поел към Ню Орлиънс, а след това населението на Брутън започнало да намалява с по-бързи темпове даже и от тези на Зефир. Река Текумзе може и да беше почиста днес, но се чудех дали понякога нощем Стария Мойсей не вдига главата си над повърхността и не бълва пара и вода през двойната пещ на ноздрите си. Чудех се дали не се вслушва в тишината отвъд звука на водата, която плиска по камъните и дали не мисли на своя си влечугски език: „Защо вече никой не идва да играе с мен?“

Може би още си е там. А може и да си е отишъл, следвайки реката към морето.

Преминаваме през моста с гаргойлите. Там, от другата му страна, е родното ми градче.

— Пристигнахме — чувам се да казвам, докато натискам спирачките, но веднага осъзнавам, че не съм прав. Може да се намираме в определено място във времето, но то вече не е Зефир.

Поне не и Зефир, който познавам. Къщите все още са си по местата, но много от тях се рушат, а дворовете са запустели. Градът не е напълно мъртъв обаче, понеже някои от домовете все още изглеждат така, сякаш в тях се живее — много, много малък брой, както се оказва — и по улиците има някоя и друга кола. Но ясно се усеща, че големият празник — възхитителният купон в чест на живота — се е преместил някъде другаде, изоставяйки доказателствата за пребиваването си като градина с мъртви цветя.

Идването в града ще се окаже още по-трудно, отколкото си представях.

Санди долавя мъката ми.

— Добре ли си?

— Така ми се струва — казвам ѝ и успявам да се усмихна бледичко.

— Тук няма жива душа, а, тате?

— Нито една — съгласявам се.

Слизам от „Мърчант Стрийт“, преди да стигна до центъра на града. Все още не съм способен да го понеса. Карам покрай бейзболното игрище, където братята Бранлин ни бяха нападнали варварски преди време и спирам колата на края на игрището.

— Нещо против да поседим тук за малко, деца? — питам.

— Не — отвръща Санди и ми стиска ръката.

По повод братята. Джони ме снабди с тази информация, тъй като беше представител на закона. В крайна сметка излизаше, че братята не са като две капки вода. В гимназията Гота започнал да играе футбол и станал голямата работа, когато уловил пас на „Гимназистите от Юниън Таун“ право на тяхната голлиния, след което хукнал обратно да отбележи тлъста победа. Славата сторила чудеса за него, доказвайки, че през цялото време просто е копнееел за вниманието на майка си и баща си, и двамата твърде тъпи, за да му го дадат. Гота, както ми каза Джони, сега живеел в Бирмингам и бил застрахователен агент, а в свободното си време тренирал местния футболен отбор от Детската лига. Каза ми също, че Гота вече не си изрусявал косата с кислородна вода, понеже не му бил останал и косъм.

Гордо, от друга страна, продължил да затъва. Мъчно ми е да го кажа, но през 1980-та бил застрелян от собственик на „Севън-Илевън“^[6] в Батън Руж, Луизиана, където се бил събрал с лоша компания. Гордо умрял, опитвайки се да открадне по-малко от триста долара от касата и колкото кексчета „Литъл Деби“^[7] му се събирали по джобовете. Чини ми се, че едно време му беше дадена възможност да се поправи, но той не се вслуша в отровния бръшлян.

— Ще слеза за малко да се поразтъпча — казвам.

— Искаш ли да дойдем с теб, тате?

— Не — отвръщам. — Не точно сега.

Излизам и прекосявам обраслото бейзболно игрище. Заставам на хълмчето на питчъра, под ласката на хладния бриз и топлото слънце. Трибуните, където за първи път бях видял Немо Кърлис, са изкорубени. Протягам към небето ръка с разтворена длан и чакам.

Какво ще стане, ако топката, която Немо Кърлис бе хвърлил към небесата, внезапно се спуснеше към дланта ми след всичките тези години?

Чакам.

Но не се случва нищо. Немо, момчето със съвършената ръка, което бе попаднало в капана на твърде несъвършения живот, бе хвърлило онази топка отвъд облаците. Тя така и не падна и няма и да падне, и само ние с Бен и Джони си я спомняме.

Затварям длан и отпускам ръка край хълбока си.

От мястото си виждам Поултър Хил.

Гробището също е тръгнало по пътя към разрухата. Плевелите избуяват между надгробните плочи и изглежда, че отдавна никъде не са слагани нови цветя. Срамота, казвам си, понеже там лежат верните на Зефир хора.

Не искам да крача между камъните. Не съм се връщал там след пътуването си с влака. Бях се сбогувал с Дейви Рей и той се бе сбогувал с мен. Каквото и да е друго щеше да е пълна лудост.

Обръщам гръб на Смъртта и се връщам при живите.

— Това беше моето училище — казвам на жена си и детето, докато спирам колата пред двора.

Тук вече слизаме всички, Санди върви до мен, докато обувките ми разбъркват прахта по игрището. Нашето отроче се втурва да търчи във все по-широки кръгове, като пони, пуснато на свобода след дълго време в конюшната.

— Внимавай! — предупреждава Санди, понеже е видяла счупена бутилка.

Притесненията, както ми се струва, си вървят с професията.

Прегръщам Санди през рамото и тя също ме прегръща. Основното училище е празно, някои от прозорците са счупени. Там, където множество младежки гласове са крещели и пиццали, днес се е слегнала тишина. Виждам мястото близо до оградата, където се биха Джони и Гота Бранлин. Виждам вратата, през която избягах с Рокет от Гордо и го поведох към присъдата на Луцифер. Виждам...

— Хей, тате! Виж какво намерих!

Отрочето ми пристига тичешком.

— Намерих я ей там! Готина е, а?

Взира се в малката, разтворена длан и не мога да сдържа усмивката си.

Върхът за стрела е черен, гладък и почти идеално оформен. Почти не се забелязват резки по него. Очевидно е сътворен от някой, който се гордее от работата си. Най-вероятно от вожд.

— Може ли да я задържа, татко? — пита дъщеря ми.

Нарича се Скай. Навърши дванайсет през януари и минава през фаза, която Санди нарича „мъжкаранска“. Скай предпочита да си носи бейзболната шапка наопаки и да търчи ухилена през прахоляка, вместо да си играе с кукли и да мечтае за „Ню Кидс он дъ Блок“. И на това ще му дойде редът, предполагам. Но за момента Скай е добре.

— Според мен си длъжна — казвам и тя с радост пъха върха за стрела в джоба на джинсите си, все едно тайно съкровище.

Нали разбирате, това е също така и момичешки живот.

И ето че караме по „Мърчант Стрийт“ и навлизаме в центъра на спрялото сърце.

Всичко е затворено. Бръснарницата на г-н Долар, „Пигли-Уигли“, кафенето „Брайт Стар“, железарията, „Лирик“, всичко. Прозорците на „Улуърт“ са измазани с восък отвътре. Разрастването на веригите аутлети, жилищните блокове и търговския център с четири кинозали в Юниън Таун са погълнали духа на Зефир така, както „Биг Пол'с Пантри“ изтри от картата маршрута на млекаря. Това е движение напред, но дали е прогрес?

Минаваме покрай общината. Тишина. Покай общинския плувен басейн и черупката на „Спининг Уийл“. Тишина, тишина. Минаваме покрай дома на г-ца Синьогласна и там, където преди царстваше музика, тишината е особено гъста.

Г-ца Синьогласна. Ще ми се да мога да кажа, че знам какво се е случило с нея. Но не зная. Сега би трябвало да е към осемдесетте, ако все още е жива. Просто не знам. Същото важи и за толкова много други познати, оттеглили се постепенно от Зефир с хода на годините: г-н Долар, шериф Марчет, Джазман Джаксън, г-н и г-жа Дамаронде, Нила Кастил и Гейвин, г-жа Велвадийн, кметът Суоп. Вярвам, че всички са все още живи в други градчета. Вярвам, че все още носят

частица от Зефир в себе си и че, където и да отидат, оставят семето на Зефир в земята. Както правя аз.

След като завърших колежа, работих в течение на две години за един вестник в Бирмингам. Пиших заглавия и редактирах статиите на други журналисти. Когато след работа се прибирах в апартамента си в този голям град, сядах пред магическата си кутия — не онази същата, а нова — и пишех. И пишех. Разказите се понасяха по пощата и се връщаха обратно. След това, от чисто отчаяние, опитах да напиша роман. Чудо на чудесата, той си намери издател.

Сега съм библиотека. Малка, но раста.

Забавям колата, докато минаваме край къща, отдалечена от улицата и кацнала до обор.

— Той живееше точно тук — казвам на Санди.

— Уау! — възкликва Скай. — Зловещо е! Прилича на къща с призраци!

— Не — отвърщам й, — според мен сега е просто къща.

Както Бо знае футбола^[8], така дъщеря ми знае къщите с призраци. Познава Винсънт Прайс и Питър Къшинг, филмите на Хамър, трудовете на По, хрониките за Марс и градчето на име Сейлъмс Лот. Но знае също и коя е Алиса в Огледалния свят, познава Верния тенекиен войник, Грозното патенце и приключенията на Стюърт Литъл. Скитала се е в страната на Оз и в джунглите на Тарзан и, макар все още да е твърде млада да оцени напълно друго, освен цветовете, знае четките на Ван Гог, Уинслоу Хомър и Миро. Слуша Дюк Елингтън и Каунт Бейзи, а също и „Бийч Бойс“. Тъкмо миналата седмица ме пита дали може да сложи на скрина си снимка в рамка. Каза, че смята, че този конкретен пич бил много готин.

Нрича се Фреди.

— Скай — казах, — наистина смятам, че ако го сложиш там, то ще имаш кош...

И след това замлъкнах. Охо, казах си. *Олеле*.

Фреди, запознай се със Скай. Ще поговориш ли с нея за могъществото на въображението, ако обичаш?

Взимам завоя по „Хилтоп Стрийт“ и се изкачваме към моята къща.

Справям се добре с писането си. Трудна работа е, но й се наслаждавам. Със Санди не сме от типа хора, които трябва да

притежават половината свят, за да са щастливи. Трябва да призная обаче, че веднъж се отдадох на слабостите си. Купих стар червен кабриолет, който ме призова откъм една къща за употребявани коли, докато със Санди си карахме почивката в Ню Ингълънд. Мисля, че такива коли са ги наричали роудстъри. Вече съм я възстановил до състоянието, в което е била по времето, когато са основавали Зефир. Понякога, когато съм сам навън, в тази кола, нося се и вятърът брули косата ми и слънцето — лицето ми, аз се забравям и ѝ говоря. Наричам я с определено име.

Знаете как я наричам.

Онова колело дойде с мен, когато напуснахме Зефир. Преживяхме много приключения и златното му око забеляза навреме много неприятности и ме предпази от тях в поне няколко ситуации. Но в крайна сметка провисна под тежестта ми, а дланите ми вече не пасваха на кормилото. Така че колелото бе пратено в мазето и завито със син брезент. Представях си как заспива като птица. Един уикенд се върнах от колежа, за да открия, че мама е провела гаражна разпродажба, в която е включила и съдържанието на мазето. Тя ми връчи двайсетдоларова банкнота и ми я представи като „парите, платени от един господин за старото ти колело“. Купил го бил за собствения си син, не е ли това страхотно, Кори? Кори? Не е ли страхотно?

Страхотно е, казах на мама. Но тази вечер облегнах глава на рамото на татко и плаках, сякаш съм все още на дванайсет, вместо на двайсет.

Сърцето ми прескача.

Ето я. Тя е!

— Моят дом — казвам на Санди и Скай.

Къщата се е състарила под слънцето и дъжда. Нуждае се от пребоядисване и грижа. Нуждае се от любов, но сега е празна. Спирам колата на тротоара и се вирам във верандата. Внезапно съзирам татко да излиза с усмивка през вратата. Изглежда силен и здрав, какъвто е винаги, когато си го спомням.

— Хей, Кори! — казва. — Как е хавата?

Всичко е туп-туп, сър, отвърщам.

— Определено си имаш хубава жена и добра дъщеря, Кори! И тези твои книги! Знаех си, че ще се справиш добре, през цялото време

бях сигурен!

Татко? Искаш ли да вляза и да постоя малко?

— Тук *вътре* ли? — той се обляга на едната колона на верандата.
— Че защо ти е такова нещо, Кори?

Не си ли самотен? Искам да кажа... толкова е тихо тук.

— Тихо ли? — той се разсмива сърдечно. — Понякога ми се *ще* да е тихо! Тук изобщо не цари тишина!

Но... празно е. Нали?

— Пълно е до ръба — казва татко. Поглежда към слънцето, над пролетните хълмове. — Няма нужда да идваш дотук да ги видиш, Кори! Или да се срещнеш с мен! Наистина няма нужда. Няма нужда да изоставяш настоящето, за да посетиш миналото. Имаш хубав живот, Кори. По-добър, отколкото съм си мечтал. Как се справя майка ти?

Щастлива е. Имам предвид, че ѝ липсваш, но...

— Но животът е за живите — казва ми той с бащинския си поучителен тон. — А сега върви и продължавай нататък, вместо да искаш да влизаш в стара къща с пропадащ под.

Да, сър — казвам, но все още не мога да си тръгна.

Той понечва да се прибере, но също се спира.

— Кори?

Да, сър?

— Винаги ще те обичам. Винаги. И винаги ще обичам майка ти, и много се радвам и за двамата ви! Разбираш ли ме?

Кимвам.

— Винаги си бил моето момче! — казва татко, след което се прибира в къщата и верандата опустява.

— Кори? Кори?

Обръщам се и поглеждам към Санди.

— Какво видя? — пита ме тя.

— Сянка — отвърщам.

Иска ми се да посетя още едно място, преди да обърна колата и да напусна града. Насочвам се по криволичещия път нагоре по „Темпъл Стрийт“, към имението на Такстър на върха.

Тук наистина са настъпили сериозни промени.

Някои от големите къщи направо са били съборени. На мястото им се ширят зелени ливади. Ето и още една изненада: имението на Такстър се е разраснало, и от двете му страни са изникнали нови

крила. Имението около него е огромно. Мили Боже!, осъзнавам. Върнън сигурно още живее тук. Карам през портата и покрай голям плуven басейн. В прегръдките на масивен дъб се е настанила детска къщурка. Самото имение е безупречно, ливадите са прекрасни, а помалките сгради са построени в същия стил.

Спирам колата отпред.

— Не мога да повярвам! — казвам на Санди. — Трябва да проверя дали Върнън още живее тук!

Слизам от колата и тръгвам към входната врата, а вътрешностите ми кипят от възбуда.

Но преди да стигна до входа, чувам гласчето на звънче. *Зън... зън... зън... зън...*

Чувам звук като от приливна вълна, набираща сила и скорост.

И дъхът ми секва, и то задълго.

Понеже те идват.

Излитат през входната врата като стършелите от гнездото в църквата по време на великденската служба. Пристигат със смях и крясъци, бутат се едни други. Идват, обгърнати от прекрасна какофония от звуци.

Момчета. Дузини са, дузини. Някои са бели, други са черни. Оттичат се покрай мен, сякаш аз съм остров в средата на река. Някои се втурват към къщурката на дървото, други се пръскат из зеленеещия се двор. Аз съм в центъра на млада вселена, и след това виждам месинговата табела на стената до вратата. Тя съобщава:

ЗЕФИРСКИ ДОМ ЗА МОМЧЕТА

Имението на Върнън се е превърнало в сиропиталище.

И децата още притичват покрай мен, трескави в свободата си в този прекрасен неделен следобед. На втория етаж се отваря прозорец и наднична сбръчкано лице.

— Джеймс Луциъс! — обажда се гласът й. — Едуард и Грегъри! Я се качвайте тук за урока си по пиано, начаса!

Старицата носи синьо.

Излизат две по-възрастни жени, които не познавам, и се втурват след момчетата. Наум им пожелавам късмет. А след тях се показва по-млад мъж, който спира пред мен.

— Мога ли да съм ви полезен?

— Ами... живееш тук едно време. Имам предвид в Зефир — толкова съм поразен, че едва намирам думи. — Кога са основали сиропиталище тук?

— През 1985-та — отвърща мъжът. — Г-н Върнън Такстър ни го остави.

— Г-н Такстър жив ли е още?

— Той напусна града. Съжалявам, но не знам какво е станало с него — този господин има нежно изражение. Косата му е руса, а очите му са теменуженосини. — Може ли да попитам за името ви?

— Аз... — спирам, понеже осъзнавам кой би трябвало да е той. — А вие кой сте?

— Аз съм Бъба Уилоу — той се усмихва и виждам Чили в него. — Преподобният Бъба Уилоу.

— Много се радвам да се запознаем — ръкуваме се. — Срецнах майка ви веднъж.

— Мама ли? Наистина? Как се казвате?

— Кори Макенсън.

Името не му говори нищо. Аз бях кораб, минаващ през нощта на Чили.

— Как е майка Ви?

— О, добре е. Премести се в Сейнт Луис и сега преподава на шести клас.

— Обзалагам се, че учениците й смятат, че са изкарали голям късмет!

— Отче? — обажда се старчески глас. — Отче, щеш ли...

Навън излиза възрастен чернокож с гащеризон. Около кльощавия си кръст носи колан за инструменти с накачени по него чукчета, отвертки и зловещи на вид гаечни ключове.

— Отче, свърших с оправянето на оная задръстена мивка горе. Требе да погледнем она стар фризер сега... — очите му се спират върху мен. — О — казва с мека, бавна въздишка. — Познавам те!

По лицето му се разлива усмивка като ден, прииждащ след нощта.

Прегръщам го и когато той ме стисва, инструментите по колана му зазвънтят.

— *Кори Макенсън! Мили Боже! Това ти ли си?*

Вдигам глава към жената в синьо.

— Да, госпожо, аз съм.

— *Мили Боже, мили Боже! Ще ме прощавате, преподобни! Мили Боже, мили Боже!* — след това вниманието ѝ се насочва натам, накъдето се полага — към новото поколение момчета. — Джеймс Луциъс! Да не си посмял да се качваш на оная къщичка и да си строшиш пръстите!

— Ще желаете ли да влезете със семейството си? — пита преподобният Уилоу.

— Моля, заповядай! — казва с усмивка и г-н Лайтфут. — Има за какво да си говорим!

— Мога да ви почерпя с понички и кафе вътре! — съблазнява ме свещеникът. — Г-жа Велвадийн върти страхотна кухня!

— *Кори, я влизай вътре!* — и после. — Джеймс Лууууууциъс!

Санди и Скай излизат от колата. Санди ме познава и знае, че ще искам да поостана малко. Няма да се бавим дълго тук, понеже родното ми градче не е нашият дом, но около час би бил съвсем добре употребено време.

Те влизат, а аз се помайвам пред вратата, преди да се присъединя към тях.

Вдигам глава нагоре, към яркия син въздух.

Струва ми се, че виждам четири крилати силуета и техните крилати кучета — да се гмуркат и да играят в реките от светлина.

Те винаги ще са тук, докато магията е жива.

А магията има силно, силно сърце.

[1] Игра на думи: *Chief* означава както началник, така и вожд. ↑

[2] Повечето общински длъжности в САЩ са на избран принцип — шериф, началник на полицията, началник на пожарната, началник на „Гражданска безопасност“ и много други. ↑

[3] Дестин (*Destin*): град във Флорида, който има славата на „най-късметливското риболовно селище в света“. ↑

[4] Марлин — разпространени из цял свят няколко вида риби, братовчеди на рибата-меч; в случая уловът вероятно е *Istiompax indica*,

черен марлин, който се среща често в тропически води. ↑

[5] Джеси Александър Хелмс — американски сенатор от Северна Каролина, изкарал пет мандата, председател на сенатската комисия по международните отношения. ↑

[6] „Севън-Илевън“ — франчайзна верига магазини. ↑

[7] „Литъл Деби“ („*Little Debbie*“) — тунквани десертчета в самостоятелни опаковки — вафли, рулца и ореховки. ↑

[8] „Бо знае“ („*Bo knows*“) е рекламна кампания на „крос-тренинг“ маратонки „Найки“, излъчвана през 1990 и 1991 г., с участието на американския футболист Бо Джаксън, който е първият атлет, играл и професионален бейзбол, и професионален футбол в една и съща година. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Никоя книга не е била написана без помощ и влияние. „Момчешки живот“ не е изключение. Следователно бих искал да благодаря на някои от хората и явленията, помогнали ми да напиша „Момчешки живот“, независимо дали те знаят, че са замесени или не.

Моите благодарности на: Форест Дж. Акерман; Роджър Корман; Борис Карлоф; Винсънт Прайс; Лон Чейни-Старши и Младши; Джънгъл Джим; Скай Кинг и Пени; „Скрийн Трилс Илюстрейтид“; Иън Флеминг и Бонд, Джеймс Бонд; Юдора Уелти; Боб Кейн; Барбара Стийл; Биг Деди Рот; Момчетата от Хоторн, макар един младеж да липсва^[1]; „Клъч Карго“, „Спейс Ейнджълс“; Супер Кар; Капитан и Том Терифик; Янси Деринджър; „Феймъс Монстърс ъв Филмленд“; Гордън Скот; Вик Мороу и отряда от „Комбат“; Джим Уорън (сори, Фори!); Бостън Блаки; Зоро; Сиско Кид и Панчо; Свирача; Кърк Дъглас в „Спартак“; „Ролинг Стоунс“; „Трилър“ и онези гълъби от ада; групата от „Хамър Филмс“; Питър Къшинг, уникалният Ван Хелзинг; Кристофър Лий; Едгар Райс Бъроуз; Ред Скелтън и преминаващия парад; „Крийпи“ и „Иъри“; Рей Харихаузен и Имир; г-н Телевизия — Милтън Бърл; „Това е луд, луд, луд, луд (уцелих ли бройката на луд?) свят“; Едгар Алън По; Лестър Дент или Кенет Робинсън, или който там е спретнал всичките страхотни „Док Севидж“-и; „Три Дог Найт“ (здрасти, Кори!); Клейтън Муур, единственият и най-готин Самотен Рейнджър; Ричард Матисън; Рой Роджърс и Тригър; „Х-Мен“; Бъфало Боб и Хауди; братя Грим; Бела Лугоши, „Паладин“; „Външните граници“; Бриджит Бардо (не съм прекарвал цялото си време с броевете на „Джиографик“!); Базил Ратбоун; „Мистър Дилън! Мистър Дилън!“; сър Артър Конан Дойл; „Нашественици от Марс“; Джийн Отри; Стив Рийвс; леля Беа; д-р Ричард Кимбъл; „Дъ Ху“; Ханс Кристиан Андерсен; „13 призрака“ и всички онези странни стъкла; Сержант Престън от „Юкон“; г-н и г-жа Норт; Слабия човек; Питър Лори; Алфред Хичкок; „Тук, Ласи“; Ерол Флин, идеалният Робин Худ; един мъж на име Джед; „Акванавтите“; Стив Ропърс и Майк Номад;

Клинт Уокър; Куки, косата ми пада!; „Горго“, „Родан“, „Рептиликус“; Чарлз Лафтън; Орал Робъртс, излекувай се!; „Галантния отряд“; Виктор Мейчър за размаханата челюстна кост; Уолт Дисни; г-н Лъки; Бърт Ланкастър; „Алиса в Огледалния свят“; Бронко и Шугърфуут; братята Маверик, диви като вятъра в Ор-е-гон; Джо и Франк; „Фантазия“; онази къща на призрачния хълм; Гай Мадисън и Анди Дивайн; „Дъ Мистериънс“; „Деменция 13“ (уф!); Капитан Америка и Бъки; Харпър Лий; Стив МакКуин (супер!) на онзи мотоциклет, прескачащ бодлива тел; Том Суифт и „Хис“ и още много, много други, за които ще се сетя веднага, щом приключа с този списък.

Също и на две много специални влияния в живота и творчеството на това момче: г-н Род Сърлинг, за таланта и въображението му, които се простират далеч отвъд „Зоната“, и г-н Рей Бредбъри. Твоето езеро винаги ще е по-дълбоко и по-сладко от моето, в твоя буркан ще има повече скрити тайни и твоите ракети ще летят по-близо до сърцето. Благодаря ти много, наистина много!

Е, по стария часовник на стената съдя, че ми е време да тръгвам. Довиждане, деца!

Робърт МакКамън

14 април 1990 — 23 септември 1990

[1] „Бийч Бойс“ са основани в Хоторн, Калифорния. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.